

rode tribune

1 | 71

marxistisch-leninistisch
maandblad
jan porcellisstraat 40b
rotterdam

proletariërs aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u!

75
cent
nummers
losse
tribune

rt

HIER WORDT
GESTAAKT

LONEN OMHOOG!

we moeten op eigen kracht steunen

Polen: strijdbaar voorbeeld

rt

rode tribune
marxistisch-leninistisch
maandblad
jaargang 7, nummer 1

maandblad van KEN (ml)
Kommunistische
Eenheidsbeweging
Nederland (ml)

uitgave

hpb
het progressieve boek
jan porcellisstraat 40 b
rotterdam
telefoon 010 - 23 18 94

redactie

artikelen in dit blad zijn het
resultaat van discussies in
werkgroepen van de KEN(ml)
sekretariaat:
postbus 2086 utrecht

abonnementen

nederland
minimum f 4, = per ½ jaar
minimum f 8, = per 1 jaar
buitenland
minimum f 5, = per ½ jaar
minimum f 10, = per 1 jaar
betaling door storting op
gironummer 167 37 63
van de penningmeester
van het progressieve boek
te rotterdam
onder vermelding van
"rt abonnement!"

INHOUDSOPGAVE:

- pag. 2
opstand in polen
- pag. 3, 4
brief van een metaalbewerker
over de loonstop
- pag. 4, 5
de kapitalisten maken de brokk
- pag. 6, 7
de gemeente is er voor de here
met de poen
- pag. 8, 9
citroën-arbeiders
- pag. 10, 11
de dokter is net zo erg als de
ziekte
- pag. 12, 13
kursus marxisme-leninisme
- pag. 14
advertenties, mededelingen
- pag. 16, 15
de post in opstand

In heel de wereld strijden de marxisten leninisten voor het socialisme. Omdat het socialisme het eind betekent van de onderdrukking en de uitbuiting. Omdat het socialisme de macht is van de arbeidersklasse. Die macht is nodig om de fabrieken en de transportmiddelen, de grond en de gebouwen aan de uitbuiters te ontnemen. Die macht is nodig om de belangen van de werkers te verdedigen tegen de aanvallen van de vijanden van de arbeiders.

Als door een revolutie de werkers de macht hebben gekregen, valt de vijand met verdubbelde kracht aan. Geen middel schuwen ze om het kapitalisme te herstellen. In zekere zin is de strijd van de arbeiders om de macht hetzelfde in de kapitalistische en socialistische landen. Het verschil is dat de werkers in een socialistisch land productiemiddelen en de macht bezitten en in het kapitalisme de kapitalisten. De strijd is pas definitief gewonnen als er geen klassen meer bestaan. Zover is het nog lang niet. Nergens. De vijanden van de arbeiders zijn de kapitalisten. De kapitalisten bedienen zich vaak van organisaties die zich socialistisch of zelfs kommunistisch noemen. Dat zagen we in de staking in de Rotterdamse haven. De NVV-bond, het NBV verraadde de arbeiders. Ze noemt zich socialistisch. De CPN richtte zogenaamde "kommisies" op en brak de staking voor de kapitalisten, de SVZ. Ze noemt zich kommunistisch. In de strijd leren de arbeiders wie vriend en wie vijand is.

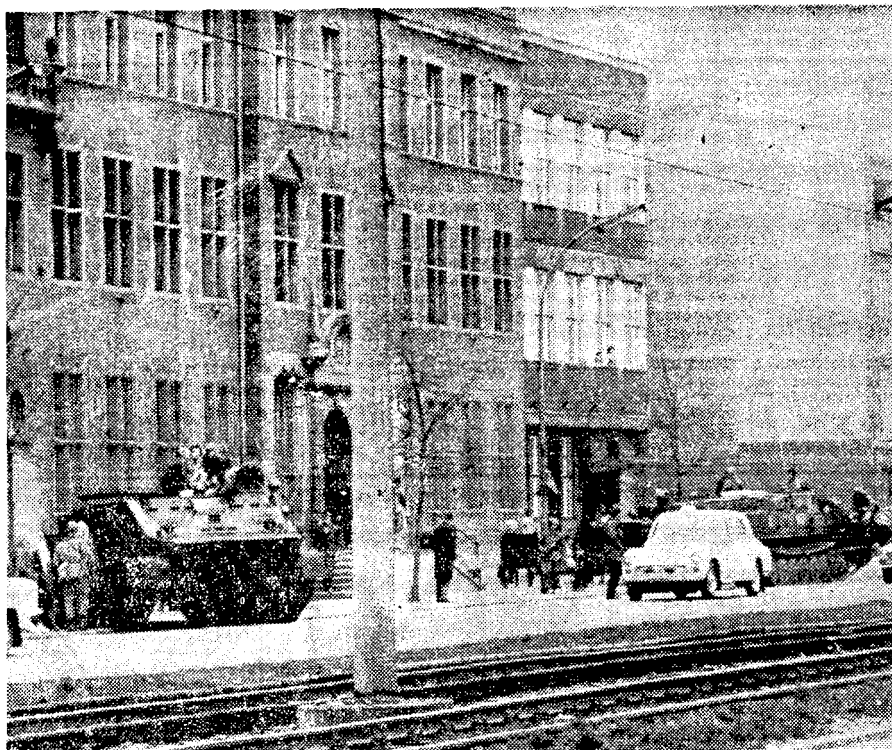
In Polen zijn "nieuwe kapitalisten" aan de macht. Ze noemen zich kommunisten en noemen hun land socialistisch. Maar ze persen de arbeiders in de havens en in de metaalbedrijven uit, precies zoals hier. En de arbeiders binden daar de strijd tegen aan. Ook net als hier. Door de havenstaking in Rotterdam is er een Arbeidersmacht gevormd. Daar zijn de kapitalisten en hun dienaren, de "socialisten" en de "kommunisten" bang van. Door hun dappere strijd in Gdansk en andere steden in Polen hebben ook daar de arbeiders een macht gevormd. En ook daar zijn ze bang geworden. Vandaar dat de ene hoge piet na de andere wordt vervangen. Daar maak je een land niet socialistisch mee! Het is de oplossing die de CPN in Nederland wil: De regering vervangen, dus in plaats van Roolvink en zijn trawanten een andere dienaar van het kapitaal. De marxisten-leninisten stellen de zaak heel duidelijk:

delijk: De macht van de sociaal-fascistische in Polen kan alleen maar door de macht van de poolse werkers worden gebroken. Zo is het ook in Nederland. De werkelijke uitweg uit het systeem van de uitbuiting is het vormen van arbeidersmacht. En wel een zo sterke macht dat ze de macht van de kapitalisten kan breken. Daardoor knokken onze kameraden van de illegale marxistisch-leninistische partij in Polen. Daarvoor knokken wij ook hier!

Rusland nog een voorbeeld

Ook in de Sowjet Unie hebben nieuwe kapitalisten het socialisme vernietigd. De partij noemt zichzelf kommunistisch en Rusland socialistisch. Maar in de havens van Polen liggen russische oorlogsschepen. Die zijn daar om de Poolse onderdrukkers en uitbuiters te helpen. Ook aan kleinere voorbeelden kan je hun ware gezicht

zien. Onlangs lag het russische vrachtschip "Kolomna" in de Rotterdamse haven. Terwijl de havenarbeiders streken voor ploegensterkte zette de kapitein van het russische schip een ploeg van zijn zeelui in bij het lossen. Dat is door de haveninspectie verboden. Vanwege de veiligheid en vanwege het feit dat alleen stuwadoorswerk mag worden gedaan door bij de SVZ aan gesloten arbeiders. Zo treedt een russische kapitein op als koppelbaas. Zo helpen ze de Pakhoed-directie in zijn strijd tegen de arbeiders om de ploegensterkte. Het is een klein voorbeeld. Maar het leert dat de strijd tegen partijen en systemen die zich socialistisch noemen om het socialisme beter te kunnen bestrijden met kracht gevoerd moet worden. We voeren die strijd door onze Arbeidersmacht uit de bouwen. Door de strijd voor onze belangen zelf te voeren. Dan leren we vanzelf wie onze vrienden en wie onze vijanden zijn!

we moeten op eigen kracht steunen

BRIEF VAN EEN METAALBEWERKER OVER DE LOONSTOP

Er is op het moment dat ik dit schrijf weer een staking aan de gang in het Waterweggebied. Mijn kollega's van Wilton Feyenoord, R.D.M. en de N.V. Nieuwe Waterweg staken. Het gaat tegen het regeringsbesluit over het 'bevrozen' van de lonen in 1971. "Onze" regering, met aan het hoofd de Jong en Roolvink, heeft deze week op de TV bekend gemaakt dat zij ("helaas hiertoe gedwongen door haar grote bezorgdheid over onze nationale economie") verbiedt om de lonen in 1971 met meer dan 2% te verhogen.

De jammerklachten van de heren zijn van ouds bekend; vooral onze concurrentiepositie in het buitenland zou in gevaar komen, enz.

Merkwaardig is dat de stakers zeggen: wij staken niet tegen onze direkties, maar tegen de regering. Volgens mij, en een heleboel mensen waarmee ik werk zijn dat met mij eens, is de regering alleen maar een instrument in handen van de bezittende klasse. De mannetjes die daar op de TV ons bang probeerden te maken zijn in feite marionetten.

Achter de schermen trekken anderen aan de touwtjes. Dat bleek heel duidelijk aan het eind van de uitzending. Er volgde toen een interview met Bakkenist (voorzitter VNO) en Mertens (voorzitter NKV). Bakkenist glom van genoegen, de tevredenheid glom van zijn gladde smoel. Hij had zelfs de gore moed te zeggen dat hij de loonmaatregel hogelijk betreurde, terwijl hij tegelijkertijd het "hele Nederlandse volk" ocriep om mee te werken aan de uitvoering van de maatregel. Met dat "hele Nederlandse volk" bedoelde hij in werkelijkheid de Nederlandse arbeidersklasse. Zo is het altijd geweest. Wij moeten ons matigen. Wij moeten met minder loon genoegen nemen. Wij moeten in krotten wonen. Wij moeten meer produceren. Zij vreten de winst wel op!!! Mertens was kwaad. Je zou verwachten dat hij als vakbondsleider kwaad was om het onrecht dat de nederlandse arbeidersklasse wordt aangedaan. Je zou verwachten dat hij de hele arbeidersklasse op zou roepen om zich niet langer te laten honen. Om in grote eenheid de strijd tegen de kapitalistenklasse te beginnen om deze uitzuigers aan de kant te zetten. Maar nee. Hij weigerde wel in te

gaan op het voorstel van Bakkenist om de oproep aan het "hele Nederlandse volk" te steunen, maar waarom? "Meneer" Mertens was kwaad om een andere reden! Mede namens de andere vakcentrales! Hij was kwaad omdat de vakcentrales door de kapitalisten voorbijgelopen zijn. Volgens

Mertens hadden de vakbonden tijdens het overleg heel duidelijk aangeboden om te zorgen dat de loonsverhogingen achter zouden blijven bij de stijging van de produktiviteit. Maar de kapitalisten wensten van hun diensten geen gebruik te maken, omdat zij hen niet meer vertrouwen. Dit laatste heeft natuurlijk zijn oorzaken. Die moeten we zoeken in de strijdvorm zoals die tijdens de grote havenstaking van dit najaar ontstaan is. "Arbeidersmacht" heeft toen namelijk een zo grote eenheid onder de havenarbeiders in Rotterdam teweeg gebracht, dat de Kloos-zakken zich een ongeluk geschrokken zijn. Zij wisten toen ineens niet hoe hard zij moesten lopen om bij voorbaat elke aktie ter verkrijging van de f400,- te steunen. Dit alles uit angst dat ook in an-

dere industrietakken een "Arbeidersmacht" zou ontstaan. Op het moment is alles nog niet zo goed te overzien, maar het is zelfs mogelijk dat het allemaal afgesproken werk is. De bonden hebben nu een staking van een uur uitgeroepen, zogenaamd om de regering onder druk te zetten. Dan kan de regering een beetje water bij de wijn doen en toch toestaan dat die f400,- bij het loon komen. Dan kunnen de bonden zich op de borst rammen en zeggen: zie je wel dat wij aan de kant van de arbeiders staan?! Daar vertellen ze dan niet bij dat die f400,- door de kapitalisten allang weer teruggepakt zijn. (Het nationaal Planbureau verwacht volgend jaar een prijsstijging van 6½%, dat zal dus wel het dubbele worden.) Ook de CPN doet aan het spel mee. In plaats van ons op te roepen tot de strijd en het klassekarakter van deze hele komedie bloot te leggen, weten zij niets anders te doen dan het NVV te steunen!

In "de Waarheid" van zaterdag 12 december staat: "Geen regeringsingrijpen dat de rechten van de vakbonden en van alle werkende mensen aantast!" En: "Volg massaal de uitgegeven oproep en leg het werk neer!" (Dit betreft dat ene uur.) Verder zeuren zij wat door over de regering de Jong die de schuld van alles zou zijn, enz. In werkelijkheid verkondigt de CPN wat vrijblijvende praatjes. De CPN is vooral bang, dat de arbeiders zelf in aktie komen. Want in de klassestrijd ontdekken de arbeiders wie hun vrienden en wie hun vijanden zijn. Dan leren ze steunen op eigen kracht. De CPN wil verhinderen, dat de arbeiders zich bewust worden van hun macht, en eensgezind optreden tegen de hele verradersklek van ondernemers, regering, vakbonden, politieke partijen en CPN.

De les uit dit alles moet ons duidelijk zijn. Zoals het in de haven gebeurd is, moeten wij het ook in de metaal doen. We moeten op eigen kracht steunen. We moeten onze eigen macht organiseren: **ARBEIDERSMACHT!** We moeten allemaal samen die vuist maken en het kapitalisme verpletteren!

Illustratie van hoe wij uitgebuit worden:
Gezin: man, vrouw en twee kinderen.

Een metaalbewerker verdient per week ongeveer f165,- schoon (in loonklasse 5)

Dit zijn mijn uitgaven:

Huur	f 32,50
Groente en kruidenier	f 50,00
Slager	f 25,00
Gas en licht	f 7,50
Spaarpot schoeisel	f 5,00
Kleding (sparen)	f 12,50
Kranten en tijdschriften	f 2,50
Boeken	f 2,50
Toiletart. en kapper	f 2,50
Rookartikelen	f 3,50
Bakker	f 5,00
Melkboer	f 10,00
Ontspanning	f 5,00
	<u>f163,50</u>

Hieruit blijkt dat je hier niet normaal mee rond kunt komen. De kapitalisten dwingen ons met zo'n hongerloontje om overuren te maken. Daarom moeten wij minstens 25,- gulden bij ons basisloon hebben. Dan schieten wij er iets mee op. Daar is ook voor geknokt in Rotterdam. Want in 1971 stijgen de prijzen en de huren nog harder dan in vorig jaar.

de kapitalisten maken de brokken de arbeiders draaien er voor op

In de dertiger jaren belandde het kapitalisme over de hele wereld in een diepe crisis. In het geheugen van vele arbeiders staat deze crisis nog duidelijk geschreven. De massale werkloosheid en de ongeloflijke armoede en ellende, kenden hun gelijke nauwelijks in de geschiedenis van de kapitalistische uitbuiting.

Deze crisis was door Marx voorspeld in "Het Kapitaal". Marx kon deze ellende voorspellen omdat hij de eerste was, die de ware aard van de kapitalistische uitbuiting blootlegde. Alle geleuter van de burgerlijke heren professoren was (en is) er alleen maar op gericht, om een werkelijk inzicht in de wetten van het kapitalisme te verdoezelen. En de arbeiders die aan den lijve steeds weer ondervinden wat het kapitalisme werkelijk is, krijgen geen kans om theoretisch inzicht in hun ellendige positie en de oorzaak daarvan (het kapitalisme) te ontwikkelen. Hoe kan het anders in het kapitalisme. De arbeider is er om uitgezogen te worden, en niet om van zijn eigen arbeid te genieten.

Na de crisis van 1930 hebben de heren professoren samen met de ondernemers en hun regering een fraaie theorie ontwikkeld om de winst-ophoping veilig te stellen. Dat was dan de theorie van de evenwichtige groei. Het enige voordeel van deze onzinnige theorie is, dat ze het klassekarakter van de kapitalistische regering onderstreepte. En wel omdat de regering in deze theorie als belangrijke taak heeft, om te zorgen dat de winsten van de kapitalistische ondernemers **ALTIJD** veilig gesteld worden.

Maar de winsten kunnen maar van één productiefactor komen, dat is de arbeid. Dus als de economie naar de zin van de kapitalisten een beetje minder welvarend is (d. w. z. als er minder winst wordt gemaakt) dan betekent dat, dat de arbeiders meer uitgemolken moeten worden. Bijvoorbeeld door de lonen omlaag te drukken, waardoor de winsten, die de ondernemers opstrijken, weer omhoog gaan. Dan gaat het weer goed met de economie; maar dan wel met de economie van de kapitalisten. De arbeider moet zich steeds maar weer opofferen voor dit "Algemeen Belang".

De theorie van het Algemeen Belang en de evenwichtige groei is dus niets anders dan het belang van de kapitalisten en hun stroppen in de regering. De arbeider is er onder de heerschappij van het kapitalisme steeds weer de dupe van.

De regering heeft tot taak om de arbeider met wetten en desnoods met geweld steeds opnieuw in dit keurslijf van de uitzuigerij te persen.

Maar daarmee zijn we er nog niet. Behalve dat de arbeider in deze kapitalistische wereld steeds zijn loon tot een minimum beperkt ziet door de ondernemers en hun rechterhand, de reaktionaire regering, moet hij ook nog genoeg nemen met allerlei valse beloften. De regering zegt namelijk met deze politiek de crises, die eigen zijn aan het kapitalisme, te kunnen beheersen. Maar dat is iets wat onmogelijk is.

na de tweede wereld-oorlog

In de tweede wereldoorlog zijn een massa produktiemiddelen en mensen vernietigd. Het kapitaal kon beginnen aan de volgende ronde. Aan alles was gebrek. De kapitalisten konden volop winst maken en deden dat ook. Er kwamen steeds meer produkten op de markt. De markt begint dan langzamerhand vol te raken. De grote massa (voor het grootste deel arbeiders) kan eenvoudig niet kopen wat er gemaakt wordt omdat het loon te laag is. Het loon is laag omdat de kapitalist zoveel mogelijk uit de arbeiders wil persen. In hun winsthonger zullen de kapitalisten een gevecht op leven en dood moeten voeren met andere kapitalisten. Hij moet concurreren en dus zo goedkoop mogelijk produceren. Dus zoveel mogelijk uit de arbeiders persen. Het gevolg is het meest onzinnige wat de geschiedenis van de mens ons levert. De arbeiders lijden ellende omdat er te veel is. De kapitalist kan zijn produkten niet meer kwijt. De arbeiders worden ontslagen. Verdienen minder. Kunnen minder kopen terwijl de winkels overvol liggen. Met alle geleerde professoren en met alle regeringsingrijpen kan men deze wetmatigheid van het kapitalisme niet veranderen. Net zomin als we de wet van de zwaartekracht kunnen veranderen door geleerden en regeringsingrijpen. De anarchie van de kapitalistische produktie **EIST** dat er konjunkturbewegingen zijn! En het karakter van de kapitalistische konjunkturbewegingen **EIST** dat de arbeiders het slachtoffer zijn! Deze konjunkturbewegingen lopen soms uit op een diepe crisis, zoals in de dertiger jaren.

Wij hebben zo'n diepe crisis nog niet voor

de tweede maal doorgemaakt. Dat is gekomen doordat de wederopbouw na de tweede wereldoorlog, samen met de imperialistische uitbuiting van de ontwikkelingslanden, volop winst opleverden. En de lonen werden door de regering laag gehouden (geleide loonpolitiek) zodat de ondernemers hun gang konden gaan.

Nederland bloeide op tot een sterk land met veel welvaart, grote wereldhavens, machtige concerns, enz.

Maar over wiens rug? Wie moest zich deze welvaart ontfangen? Wie verdient het minst in onze maatschappij? Wie woont er in de krottenwijken? Dat is natuurlijk de arbeider. Toch is de arbeider de enige die alle welvaart met zijn eigen handen en hersens maakt. Dat is nu het ware karakter van de kapitalistische uitbuiting en de kapitalistische "welvaart".

Als we bijvoorbeeld kijken naar wat een arbeider in 1969 verdient in vergelijking met 1925, dan zien we dat zijn loon nu zeven maal zo hoog is als toen.

Dat lijkt een hele vooruitgang, maar we moeten er rekening mee houden dat de prijzen sinds 1925 verdriedubbeld zijn.

Dus is de werkelijke koopkracht van het arbeidsloon in 1969 niet zeven maal, maar slechts iets meer dan twee maal zo groot als in 1925. Je zou kunnen zeggen dat een arbeider in 1969 gemiddeld ongeveer twee keer zoveel dingen kan kopen dan een arbeider in 1925.

Dat lijkt nog aardig wat. Maar we moeten niet vergeten dat hij daar een crisis voor heeft moeten doormaken en een imperialistische aanvalsoorlog ten gerieve van de concurrentie van het grootkapitaal heeft moeten overleven. En als er toevallig geen crisis of oorlog is, blijft er dagelijks de dreiging van ontslag, het gekakker en gekoeie neer in de fabriek, het steeds harder moeten werken, en zo voorts en zo voorts. Bovendien komt daar nog bij dat de totale produktie, die alle arbeiders gezamenlijk produceren, zeker drie of vier maal zo groot is als die van 1925.

Het aandeel dat de arbeidersklasse er op lange termijn in de welvaart krijgt, is dus eerder gedaald dan gestegen. En de omstandigheden waaronder de arbeiders moeten leven en werken zijn ook eerder verslechterd dan verbeterd.

Als de arbeider in onze tijd een autootje

heeft is dat geen enorme luxe meer, zoals vroeger. Hij heeft die auto keihard nodig om op tijd op zijn werk te zijn. En om in de weekeinden even te ontsnappen uit de stinkende atmosfeer van de fabriekswijken en zijn slechte woning.

In de nieuwbouw is ook geen verbetering te bespeuren. Of je woont in hetzelfde huis als 50 jaar geleden, of je woont in een dure flat zodat je je niks extra'a kunt veroorloven.

Als de welvaart al toeneemt, dan gaat die voor het grootste gedeelte naar de kapitalistische uitzuigers. Dat is het ware karakter van de kapitalistische uitbuiting en "welvaart"

wat staat ons in 1971 te wachten

Iedereen weet dat de komende jaren een inzinking zullen brengen in de "welvaart". Het is één van de vele conjunkturbewegingen die onweerstaanbaar terugkeren, omdat dat de ware aard van het kapitalisme is.

De komende inzinking en de voortgaande inflatie (die ook een vaste wond is op het pokdalige gezicht van het kapitalisme) kunnen volgens de reaktionaire kapitalistenkiek maar op één manier bestreden worden: drukken van de lonen en grotere werkloosheid. De naderende inzinking maakt de ondernemers fel. Ze dulden geen aantasting van hun winsten. En als de winsten door de werking van de grondwetten van het kapitalisme toch aangevreten worden, dan zullen ze alles doen om zichzelf veilig te stellen. Ze zullen steeds weer elke schuld afwijzen, of afreageren op de arbeiders, die toch echt niet om het kapitalisme hebben gevraagd.

verzet van de arbeiders

Tegen deze wanverhouding komen de arbeiders voortdurend in opstand. Aan de ene kant de onvoorstelbare winsten en massas produkten, aan de andere kant de arbeiders die dat alles maken en daar niet van kunnen genieten. Integendeel, de conjunkturschommelingen en tenslotte de onvermijdelijke crisis stort de hele werkende massa in ellende.

In Nederland is voor het eerst na de oorlog de strijd tegen het kapitaal in volle hevigheid losgebroken.

In de metaal en de haven werden door de arbeiders zelf stakingen georganiseerd. Trouwens de hele Nederlandse arbeidersklasse werd onrustig. Deze arbeidsonrust moest bedwongen worden. De kapitalisten en de vakbonden gaven 400 - gulden om de arbeidsonrust te bedwingen. Door hun strijd wisten de metaalbewerders in het westen veel meer te bereiken. De havenarbeiders onder leiding van hun eigen komitee Arbeidersmacht zijn er door de strijd f40 tot f50 in de week op vooruit gegaan. (Wel in de vorm van allerlei toeslagen en vergoedingen. Dus niet in het basisloon. Maar voorlopig hebben ze toch dat resultaat) Voor 1971 ziet het er niet best uit voor de ondernemers. De arbeiders zullen zich zeker gaan roeren. Daarom moest er een dwangmaatregel komen. De regering van de ondernemers komt met een loonmaatregel. Daar kunnen de kapitalisten zich dan achter verschuilen. Zij zullen zeggen: "Wij willen wel meer geven maar we mogen niet." Het zal de arbeiders een zorg zijn met wat voor smoesjes de ondernemers komen. Zij zullen door hun strijd betere arbeidsvoorwaarden afdwingen, al waren er tien loonmaatregelen.

de bonden en de loonmaatregel

In de strijd van de arbeiders zijn de vakbonden verplicht tegenover de massa hun verraderswerk bloot te leggen. In de havenstaking is dat overduidelijk gebleken (Lees Rode Tribune nummer tien er maar op na). De 400, - gulden komen los op voorstel van de vakbonden, die openlijk toegeven dat de 400, - gulden de arbeidsonrust moeten afkopen.

Tegen de loonmaatregel van de regering komen de bonden heftig in opstand. Zij komen niet in opstand omdat het de zoveelste aanslag is op het arbeidersleven. Nee, zij roepen de één-uursstaking uit voor zichzelf. Dat arbeidersleven interesseert de bonden niet. Waarom dan staken? Laten we kijken wat er op een pamflet van het NVV staat: "De loonmaatregel betekent een wantrouwen tegen het beleid van de vakcentrales, die ook een matiging in hun looneisen voorstaan". Hier zien we het. De

VERVOLG OP PAGINA 12

de gemeente is er voor de heren met de poen

"De gemeente is er toch alleen maar voor de heren met de poen," zei een huisvrouw tegen ons. We vroegen haar wat de gemeente deed tegen de woningnood. We zijn in Crooswijk, een oude arbeiderswijk van Rotterdam. "De huisbaas heeft nog nooit ene cent besteed aan mijn huis," zei een ander. Zij duwde ons mee naar binnen, waar we mochten zien wat de huisbaas aan haar huis deed: niets, maar dan ook helemaal niets. Er loopt van de voorpui tot aan de slaapkamer een brede scheur, die soms 5 cm. breed is. De voorpui helt enkele centimeters naar voren. 25 Jaar geleden had de Bouwpolitie dat al gekonstateerd. De oorzaak is, dat de heipalen onder de voorpui droogstaan en daardoor wegrotten. Hierdoor komt de gevel steeds verder naar voren, en worden de scheuren steeds groter. "Straks dondert alles in mekaar," zei haar man, "maar ze laten je gewoon verrekken. Het is toch maar een werkman die hier zit, en dus is het niet zo erg als ze hem laten barsten. Ze zijn alleen maar op de poen uit," zei hij, "we hebben nou al zo'n 8 of 9 huisbazen gehad. Als die merken dat het huis een wrak was, verkochten ze het gauw door. En wij zitten met de ellende."

Dit is maar één van de vele voorbeelden van de situatie in Crooswijk. "Zelf wonen de huisbazen in villa's," vertelde ons een arbeider, die al jaren in zijn eentje streed tegen de huisbaas. Hij heeft zelf voor zo'n kleine zeventienduizend gulden opgeknapt. Bijna alles moest vernieuwd worden: van de voordeur tot en met de schutting van de achtertuin, of wat daar voor door moet gaan. "Maar het mooiste komt nog: In de straat was ik de enige, waar de huisbaas niet om huurverhoging kwam! Logies dat ik argwaan kreeg, en zo kwam ik erachter dat die schofft de huur al lang had verhoogd! Want toen ik hier een tijdje woonde, ontdekte ik dat de huur van de andere huizen van de huisbaas in de straat om en nabij de 42 gulden is. En toen ik er in kwam, moest ik 54 gulden betalen!" Dit toont de mentaliteit van de huisbazen in Crooswijk.

ze bouwen alleen kapitale villa's voor zichzelf

Daarom beginnen steeds meer buurtbewoners zich te organiseren. De meeste huizen in Oud-Crooswijk zijn zo slecht, dat afbraak de enige mogelijkheid is. Dat beseffen de bewoners heel goed. Maar als we naar de plannen van de gemeente kijken, ontdekken we dat de gemeente er na de afbraak heel wat anders wil neerzetten dan betaalbare arbeiderswoningen! De gemeente heeft het in haar saneringsnota van 1969 dan ook over "woningen, die zo duur zijn dat de arbeiders ze zelf niet zullen kunnen betrekken". De bewoners worden gedwongen te verhuizen naar de al even betaalbare nieuwbouw-wijken Ommoord en Alex-

ander. Daar doen de huizen ook tweehonderd tot driehonderd gulden per maand! De gemeente heeft het over "het verplaatsen van de bevolking". Alsof je het vee van de ene weide naar de andere drijft! Waar het op neer komt, is dat de gemeente, de bouwondernemers, en hun handlangers, (zoals Bouw-en Woningtoezicht) de bewoners willen deporteren naar dure wijken. Goedkope arbeiderswoningen willen ze niet meer bouwen, omdat ze te weinig opleveren. Op de plaats waar nu de woningen van de arbeiders uit Crooswijk staan, komen daarom kantoren, en woningen die niet voor arbeiders bestemd zijn. Omdat de arbeiders slechts een hongerloontje krijgen, kunnen de kapitalisten aan arbeiderswoningen niet veel verdienen. "Daarom bouwen ze alleen maar dure huizen en kapitale villa's voor zichzelf," zei een metaalarbeider, "want zelf zorgen ze dat ze in stinkend-dure villa's wonen."

wij maken in de bond zelf de dienst uit!

Steeds komen de arbeiders in verzet tegen de voortdurende verslechtingen, die de kapitalisten aan de arbeidersklasse willen opleggen. De kapitalisten proberen met hun propaganda de bevolking te misleiden, zolang als het duurt. De arbeiders worden zich echter steeds meer bewust van het feit dat zij de rijkdom van de maatschappij voortbrengen, en dat zij hun eigen macht moeten tonen, de macht van de arbeiders. De woningnood is één van de meest schandalige bewijzen van de onmacht van de kapitalistische klasse, om de maatschappij nog langer te be-

heersen. Daarom is de strijd tegen de woningnood één van de vormen van de klassenstrijd van de arbeiders tegen de kapitalisten. En dat die strijd zich steeds verder ontwikkelt, hebben we in de vorige Tribune kunnen lezen, over buurtacties in Amsterdam en Utrecht. Overal organiseren de arbeiders uit de oude wijken zich tegen hun vijanden: de gemeente, de regering, de huisbazen en de bouwondernemers. Die strijd kan, - net als op de bedrijven, - alleen dan uiteindelijk gewonnen worden als ze georganiseerd en massaal plaatsvindt. Dat heeft de ervaring geleerd. Daarom werd door een aantal buurtbewoners de landelijke Bond van Huurders en Woningzoekenden opgericht. Om de acties van de verschillende steden te bundelen. Om een grote vuist te maken tegen de gemeente, de regering, de huisbazen en de bouwondernemers.

"Wij maken in de Bond zelf de dienst uit," zei een arbeider op de buurtvergadering in Crooswijk tegen ons. "De Bond is opgericht door arbeiders, door buurtbewoners die het gewoon tot aan de strot zat. We laten ons niet langer belazeren. Bij ons geen politiek: alle politieke partijen hebben ons alleen maar bedrogen. Ze weten niks van de toestand van de arbeiders af. Ze willen alleen maar iets doen, om er zelf beter van te worden. Ik heb bij de verkiezingen gelukkig niet gestemd. Ze laten je toch weer verrekken als ze op hun zetel zitten." Een ander zegt: "Onze 'politiek' is: met z'n allen knokken zodat de gemeente en de regering en de bouwondernemers woningen neerzetten die we kunnen betalen. En géén 'ik-kan-de-buren-horen-smakken-flat' van tweehonderd gulden in de maand." Volgend jaar wil de regering 12% huurverhoging opleggen. Ook deze maatregel is een duidelijk

bewijs van het klassekarakter van de woningnood. Deze verhoging is één woord schandelijk. De strijd tegen deze verhoging zal dan ook zeker hoog op-
 laaien. De arbeiders beginnen steeds meer te be-
 seffen dat zijzelf die strijd moeten leiden. Alleen
 de macht van de arbeiders, de eenheid van de ar-
 beiders, kan de oorzaak van de woningnood ver-
 nietigen: het kapitalistische systeem.

hoe de gemeente Tilburg de woningnood oplost

Tilburg; een tent in de regen. En in die tent
 een echtpaar. Wonen dan niet alle mensen in
 een huis? Leven we dan niet in een welvaarts-
 staat? Op de tent staat een erg duidelijk
 antwoord: "NEDERLAND EEN WELVAARTS-
 STAAT, MAAR NIET VOOR DE GEWONE
 MAN." Dat is het precies. Er zijn wel hui-
 zen, maar niet voor Jan met de Pet.
 Er worden geen goede en betaalbare huizen
 voor arbeiders gebouwd. De arbeiders tellen
 niet mee in deze welvaartsstaat. Behalve dan
 als er gewerkt moet worden!
 Ze hebben de arbeiders wel nodig om de wel-
 vaart op te bouwen, maar niet om van die
 welvaart te genieten. Dit blijkt ook weer hier
 duidelijk. Het verhaal van het echtpaar
 Dielemans-Boer liegt er niet om:
 "We woonden bij een familielid in huis. Dat
 kan natuurlijk nooit goed gaan. We zaten met
 twee huisgezinnen in een huis dat niet eens
 geschikt was voor één gezin. We hadden geen
 douche, geen doortrekker en bovendien waren
 de kamertjes op zolder erg gehorig. Die kam-
 mertjes hadden we namelijk zelf gemaakt, om-
 dat het eerst een open zolder was. Het was dus
 dubbele woonellende."

vuile gemeentepolitiek

En de gemeente dan? Dielemans: "Ik heb de
 deur plat gelopen bij de gemeente. Ik heb ze
 verteld dat we niet lang bij mijn zuster kon-
 den wonen. Ik heb ze verteld in wat voor
 ellende we zaten. Maar er kwam alsmaar
 geen woning. En omdat we niet langer bij mijn
 zuster konden wonen, hebben we deze tent
 gebouwd. En we gaan er niet uit voordat we
 een goede woning hebben."
 Toen bleek ook erg goed hoe de politiek van
 de gemeente is. De gemeente probeert
 altijd de buurtbewoners tegen elkaar op te
 hitsen. Want op die manier komt er verdeeld-
 heid in de wijk. En dan kunnen de buurtbewoners
 geen eenheid vormen. Als ze wel een eenheid
 vormen zijn ze gevaarlijk voor de gemeente.
 Kortom: de gemeente moet zorgen dat de
 wijk verdeeld is. Dat probeerden ze ook in dit
 geval te bereiken. Ze lieten duidelijk merken
 dat ze Dielemans a-sociaal vonden. En dat
 werd nog eens versterkt door de pers die erg
 minachtend sprak over "de tent". Dit is een
 vuile politiek van de gemeente en de pers.
 Als iemand voor zijn rechten opkomt wordt
 hij a-sociaal genoemd!
 En de mensen willen natuurlijk niet graag
 a-sociaal genoemd worden. Daarom zijn ze
 dikwijls bang om voor hun rechten op te
 komen. Dan hebben de gemeente en de pers
 altijd hun zin: want bange mensen zijn niet
 gevaarlijk en verdeelde mensen zijn mach-
 teloos.

de buurt komt in actie

In deze wijk Korvel is echter nog veel meer

ontevredenheid over de woonsituatie. Er was
 ook al een groep aan het werk, die zich
 bezig houdt met het organiseren van de strijd
 tegen de woningnood in deze buurt. Deze
 groep is een afdeling van de Bond van
 Huurders en woningzoekenden(BHW). In een
 pamflet, dat ze in de wijk verspreid hebben,
 zeggen ze: "Alleen door gezamenlijk optreden
 van de buurtbewoners kunnen we verbeteringen
 krijgen. Alleen wanneer we ons organiseren
 en we een eenheid vormen tegen de huisbazen,
 de gemeente en de overheid zullen ze aan
 onze gerechtvaardigde eisen moeten toegeven!"
 Deze BHW stelde zich ook achter de eisen van
 het getroffen gezin Dielemans. Op de eerste
 plaats was het nodig aan de gemeente duide-
 lijk te maken dat dit geen uitzondering was.
 Maar dat dit slechts een voorbeeld is van de
 algemene woningnood. Dat er in heel de wijk
 en de rest van de stad klachten zijn.
 Dat iedereen een goede en betaalbare woning
 eist. Daarom werd door de BHW een solida-
 riteitsactie georganiseerd voor dit duidelijk
 voorbeeld van de woningnood. Het resultaat
 was enorm. Bijna 80% van de wijkbewoners
 was van oordeel dat de gemeente voor een
 goede en betaalbare woning voor het gezin
 Dielemans moest zorgen. De wijkbewoners
 zagen het echtpaar als één van de vele
 slachtoffers van de woningnood in Tilburg.
 De dag na de actie kreeg het echtpaar al een
 woning, al is het dan maar een afbraakpand.

bedriegers

Tot op het laatst liet de gemeente haar ware
 gezicht zien; toen Dielemans de sleutel
 kwam halen probeerden ze hem op te hitsen
 tegen de BHW. Iedereen heeft kunnen zien
 dat de BHW aan de kant van de woningzoe-
 kende stond, maar bij de gemeente zeiden
 ze: "Die mensen willen je alleen maar"

ophitsen." Wie is het eigenlijk die hier
 ophitst? Dielemans zelf zegt hierover:
 "De gemeente wil alleen maar verdeeld-
 heid zaaien, maar daar trappen we niet in."
 En hij schreef een ingezonden brief in het
 Nieuwsblad van het Zuiden, waarin het
 volgende stond te lezen:
 "DANK AAN BHW"
 Bedankt voor de hulp en medewerking. Dank
 voor Uw hulp en ook in het bijzonder aan die
 van de Bond van Huurders en Woningzoekenden,
 en dank aan onze hele familie, en vooral dank
 aan de bewoners van de wijk Korvel, die ons
 geholpen hebben toen wij letterlijk en figuur-
 lijk in de kou kwamen te zitten. Dank zij allen
 ben ik nu aan woonruimte gekomen. Maar het
 moest toch niet mogen bestaan dat er eerst
 dergelijke poespas aan te pas moest komen,
 voordat men aan woonruimte geholpen kan
 worden.
 Ik ben blij, en zeker voor U allen die nog
 geholpen moeten worden, dat er mensen be-
 staan die daartegen in opstand komen.
 Daarom ben ik blij dat U zich achter de
 BHW hebt geschaard en dat U dit voor mij
 bereikt hebt, wat ik alleen niet kon bereiken.
 Het echtpaar W. Dielemans- Boer.

eenheid

We zien het steeds weer opnieuw.
 EENHEID IS DE MACHT VAN DE
 BUURTBEWONERS. Dat blijkt weer over-
 duidelijk uit dit voorbeeld. Alleen in een
 hechte eenheid kunnen de buurtbewoners de
 strijd aanbinden tegen de huisbazen en de
 overheid. Zo zijn ze krachtig genoeg om de
 hele kapitalistenkliek te verslaan.

NEDERLAND EEN WELVAARTSSTAAT,
 MAAR NIET VOOR DE GEWONE MAN.

citroën-arbeiders t onderwereldmetho

Vrijdagmiddag 6 november brak onder de buitenlandse arbeiders bij Citroën te Vorst bij Brussel een wilde staking uit. De maat was vol. De arbeiders namen stelling tegen hun vijanden: de direktie, de bond, de chefs, pers, politie en marechaussee.

Eensgezind stelden ze de eisen:

- Geen beloning volgens categorieën.
- Een 13e maand loon erbij.

Wat ging hieraan vooraf?

Daarvoor moeten we teruggaan naar november 1969.

HET TEMPO IS ERG HOOG.

Veel arbeiders konden het niet bijhouden. Het gevolg daarvan was onafgewerkte auto's, waardoor verschillende arbeiders bestraft werden met ontslag.

HET WERK IS ONGEZOND.

In de verf- en beslagwerkafdeling is het ongezond werken door de giftige dampen.

HET PREMIESTELSEL IS KORRUPT.

Gelegenheid tot een luchtje scheppen was er haast niet, omdat dat op het loon in mindering gebracht werd. Door de verschillende beloningen probeerde de direktie verdeeldheid te zaaien.

Dit lukte haar echter niet. Er brak een staking uit. Als voornaamste eis werd afschaffing van het premiestelsel gesteld. De direktie probeerde de arbeiders echter door intimidatie en omkoperij weer aan het werk te krijgen. Maar de arbeiders vormden een eenheid die zich niet met zulke onderwereldtrukjes inliet. De middelen van de direktie waren echter nog niet uitgeput. De arbeiders hadden niet alleen hun direktie tegen, maar ook "hun" staat, want na twee dagen kwam de marechaussee de fabriek ontruimen. Postende arbeiders werden in elkaar geknuppeld en 75 werden er gearresteerd. 24 mochten niet meer in de fabriek terugkomen. De staking was gebroken, de orde was hersteld. Althans, dat dacht de direktie. In werkelijkheid leerden de arbeiders nu, dat ze niet alleen tegen hém moesten vechten, maar ook tegen de regering (politie en marechaussee). Zij leerden, dat de staat geen bemiddelend orgaan is, maar een partijdige klik. Een klik van vertegenwoordigers en hielentlikkers van de kapitalisten.

het verraad van de bonden

Ondanks dat er 24 arbeiders minder werkten na de staking werd het tempo toch opgevoerd van 160 naar 210 wagens per dag. Dit was voor de arbeiders onmogelijk bij te houden. Er kwamen onafgewerkte wagens in de parken. De arbeiders moesten 's zaterdags terugkomen om het tekort aan te vullen. Na enige tijd werd het tempo weer verlaagd. Maar de arbeiders wisten: "Dit is een middel om een nieuw tempo te proberen, want in een Citroën-brochure staat dat men een produktie van 300 auto's per dag zal moeten halen". De direktie durft de arbeiders te

beschuldigen van sabotage, daar ze door het hoge tempo niet alle onderdelen aan de wagens kunnen bevestigen. Wie het na herhaalde waarschuwingen niet bij kon houden, werd op staande voet ontslagen.

Genoeg van dit alles legden de arbeiders eensgezind het werk neer en stelden hun eisen:

- Geen beloning in procenten, daar de laagst-betaalden er dan nog het minst van profiteren.

Dus: 5 FRANK PER UUR VOOR ALLE ARBEIDERS ERBIJ.

- Voor ieder een 13e maand onafhankelijk van het aantal jaren dat men op het bedrijf werkt. Onafhankelijk van het aantal dagen dat men door ziekte afwezig was. Dus:

VOOR IEDER EEN 13E MAAND.

De direktie beschouwt de jaarlijkse premie als een kado aan de arbeiders. Het is geen kado, de arbeiders hebben er het hele jaar voor gepeesd. De arbeiders weigeren van de goede wil van de direktie afhankelijk te zijn.

De arbeiders gingen naar de voorzitter van de België-automobielarbeidersbond, Suse Verstraeten. Hij had echter geen tijd om de delegatie te ontvangen. De bond hield zijn handen "schoon". De arbeiders zeggen:

"Wanneer men op hen rekt, komen ze niet. Waar het werk neergelegd wordt, zijn zij niet. Als wij ons tot de bond richten, gaan zij tijd winnen, ons van vergadering naar vergadering slepen, van belofte naar belofte. Zij zijn er op uit te beletten, dat de arbeiders

massa-bijeenkomsten beleggen, en te beletten dat de arbeiders zelf over de strijd beslissen. Zij willen alleen de sociale vrede herstellen ten voordele van de direktie. Wij zeggen nu: we moeten de strijd zélf organiseren. We blijven in de fabriek en laten ons niet naar huis sturen. We blijven bijeen om de eenheid te bewaren."

Er werd doorgestaakt. Na enkele dagen zei de bond: "Op die manier bereiken jullie niets. WIJ zullen met de baas gaan praten. Zonder ons bereiken jullie met de staking niets." De direktie ontving de "officiële vertegenwoordigers van de arbeiders" graag. De direktie praat graag met kompanjons. Resultaat: 2 frank in plaats van 5 frank; geen 13e maand maar slechts 1500 frank. De arbeiders, misleid door de handlangers van de direktie, de bonden en de pers, stemden toe. De staking was weer door de bond gebroken.

de gorilla's van de direktie

Het laatste half jaar zijn er twee loonsverhogingen gekomen. Zogenaamd het resultaat van het overleg tussen de bonden en de direktie. De bond weet dat hij het verspeeld heeft bij de arbeiders. De bond probeert het goed te maken. Ze hebben nog invloed onder de Belgische arbeiders, die nog niet zo'n ervaring hebben met de bond, daar zij drie jaar geleden nog als landbouwers werkzaam waren.

Tegen uitbuiting en den

Zij hebben nu de beter betaalde baantjes gekregen om de scheiding tussen de Belgische arbeiders en de gastarbeiders in stand te houden. Van de 300 Belgen zijn er 150 voorman, controleur. Ook dit is een taktiek van de direktie. En de bond ondersteunt deze taktiek. Twee maanden geleden kwam de bond met het voorstel bij de direktie tot het invoeren van betaling volgens categorieën, dat wil zeggen betaling naar moeilijkheid van het werk, verantwoordelijkheid enz. Dat zou er in feite op neerkomen, dat iemand die bijvoorbeeld bij het inzetten van het rechterportier drie stappen moet doen, 60 centimes minder verdient dan zijn kollega die het linkerportier inzet en hiervoor tien stappen moet doen. De arbeiders zagen duidelijk dat dit het zaaien van tweedracht was. Ondanks hun protest ging deze regeling begin november toch in. Het was belachelijk, de opslag varieerde van niets tot 80 centimes. De direktie kon er gebruik van maken door een klagende arbeider zoet te houden met een hogere categorie. Hij kan dan zeggen, zie je wel, er wordt veel voor je gedaan. Dit alles deed de emmer met de toch al steeds sterker wordende gevoelens van ongenoegen en ontevredenheid overlopen. Ondanks de tegenwerking en intimidatie van de chefs, brak er vrijdag 6 november weer een staking uit. Men ging heel de fabriek langs en alle gastarbeiders legden het werk stil. De arbeiders zeiden: "Sinds mei wil de direktie de loonsverhogingen terugverdienen door het tempo op te voeren."

Wie het niet bij kan houden krijgt een vermaning of wordt ontslagen. Dus: GEEN ONTSLAGEN.

We willen niet verdeeld worden. We willen geen onzinnige beoordelingen. Iedereen werkt even hard en moet dus gelijk beloofd worden. Dus: GEEN KLASSIFIKATIE.

We zijn van mening dat er wel een 13e maand gegeven kan worden. Dus: WE WILLEN EEN 13E MAAND.

Na het weekend werd de staking voortgezet. Radio en pers verspreidden grove leugens over het aantal stakers en hun eisen. Er werd gesproken van enkele onruststokers die de arbeiders beïnvloedden. De werkelijke onruststoker was de direktie. Hij liet gorilla's (Franse onderwereldfiguren) overkomen om marxisties-leninistische studenten die pamfletten uitdeelden, neer te slaan, gevechten met arbeiders uit te lokken om zodoende de arbeiders te kunnen laten arresteren, en bezoekers van demonstratieve vergaderingen af te ranselen. De direktie liet voortdurend politie aan de poort staan die geen hand uitstak, als de gorilla's in actie kwamen. Ze grepen wel in, toen zondags de arbeiders en hun sympatisanten diskussieerden met de bezoekers van een markt. Er werd heftig op los geslagen.

Dinsdags stonden er 50 politiemannen voor de ingang van de fabriek. Niemand mocht erin. De chefs, beschermd door de gorilla's, wezen 30 van de meest strijdbare arbeiders aan. Dat waren allen gastarbeiders. Die mochten niet meer naar binnen. Ondanks deze

maatregel bleven de overige 200 gastarbeiders staken. De pers ging door met haar lasterkampagne. Woensdag beslisten de stakers eensgezind verder te staken totdat alle ontslagenen teruggekomen zijn. Donderdag worden opnieuw 33 strijdbare arbeiders buiten de poort gegooid. Arbeiders en hun vrienden diskussieerden voor de poort, maar worden uit elkaar geknuppeld. Eensgezind ging men naar het station om daar pamfletten uit te delen. Weer verscheen de politie, die dit keer 10 arbeiders en 10 studenten meenam. Balans op donderdag: 63 ontslagen, politie aan de poort en gehuurde bandieten erbinnen, leugens op de radio en in de krant. De staking kon onmogelijk voortgezet worden.

wat heeft men in de strijd geleerd?

De direktie wil koste wat het kost de arbeiders laten inzien, dat een staking zonder de bonden onmogelijk is. Sommige kameraden lieten zich hierdoor ontmoedigen. Ze zeiden dat de anderen ongelijk hadden met de staking. Maar de rest zei: "Alleen een wilde staking is de juiste weg voor de strijd van de arbeiders. We kunnen alleen op ons zelf rekenen. Er is een schijnbare tegenstelling tussen de Belgische en de buitenlandse arbeiders. Met opzet door de direktie geschapen. Er MOET eenheid tussen deze twee groepen komen, net zoals er eenheid is op de bedrijven waar alleen maar Belgen werken. Deze tegenstelling moet dus opgelost worden. De direktie probeert tweedracht te zaaien tussen de Marokkanen en de Spanjaarden, door de Marokkanen een grotere toeslag voor de Ramadan, de Mohammedaanse vasten te geven. De Marokkaanse en Spaanse arbeiders blijven echter eensgezind. De omkopingsmethoden van de direktie kunnen de eenheid van de buitenlandse arbeiders niet breken.

Politie, marechaussee en pers zijn tegen de belangen van de arbeiders. Zij heulen samen met de direktie. Zij laten toe dat de arbeiders door de gorilla's mishandeld worden. Staat en pers zijn de vijanden van de arbeiders. Zoals een arbeider zei: "We hebben de vakbonden, direktie, regering, politie en marechaussee als vijanden herkend. De bond wil dat alles blijft zoals het is. Ze werken samen met de ondernemers. Ook ná de staking strijden we tegen de kapitalisten. Wij zetten een arbeidersMACHT op. We zeggen: werken op onveilige plaatsen of opschroeven van het tempo nemen wij niet meer.....

dan gaan we in staking. De staking bij Citroën is er één in de gezamenlijke, internationale strijd tegen de uitbuiting.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERS!

de dokter is net zo erg als de ziekte

Het werk dat we in de havens, in de bouw of in de fabriek moeten doen, is zwaar, smerig of gevaarlijk. Bovendien vaak zenuwslopend of geestdodend. Hierdoor gaat onze gezondheid er langzaam maar zeker aan. Het werk maakt dat we vroeg versleten zijn. Een lasser krijgt stikstofdampen binnen, waar door zijn hersens aangetast kunnen worden. Een garagewerker krijgt kool-monoxide-vergiftiging, doordat de ventilatie slecht is en s winters toch de deuren dicht moeten blijven voor de kou. Hierdoor kunnen eveneens hersenbeschadigingen ontstaan en ook een steeds groter wordende vermoeidheid. Voor een textielarbeider die boven allerlei giftige baden staat, geldt hetzelfde. Mensen die veel sjouwwerk moeten verrichten, krijgen het aan hun rug. Isolerders en zandstralers ademen asbestdeeltjes in en krijgen onherstelbare longafwijkingen. Zo worden we ziek gemaakt door ons werk. En ondertussen wordt er aan ons heel wat verdiend. De bazen worden rijk over onze ruggen en ten koste van onze gezondheid. Wel mogen de arbeiders niet teveel ziek zijn of teveel verzwakken, want dan daalt de produktie. Daarom zijn de fabrieken beter dan vroeger. Daarom zijn er sociale voorzieningen. Daarom zijn er bijvoorbeeld grieprikken. Die prik betekent echter dat er minder mensen 14 dagen lang niet op hun werk komen. Voor de arbeider betekent het 2 dagen ziek zijn, soms zo dat hij op bed moet blijven. Maar deze twee dagen zijn juist de wachtdagen, dus hoeft er niets te worden uitbetaald. Veel arbeiders zijn er dit jaar dan ook niet meer ingetrapt. Wat gebeurt er als je een ongeluk hebt gekregen? Een lasser vertelde ons hierover.

als je een ongeluk krijgt kun je verder barsten

"Door een ongeluk bij het lassen raakte ik mijn ene oog kwijt. Ik was toen 38. Maar mij wilden ze nog niet kwijt. Ik was een goede vakman en ze dachten dat het met één oog ook wel zou lukken. De dokters zeiden dat ik weer moest gaan werken. Ik moest weer terug naar de fabriek. De eerste dag dat ik terug was, ging het al mis. Met één oog kun je geen afstand schatten en ik stak een kachel verkeerd aan. Mooie explosie, maar ik lag mooi weer in het ziekenhuis. En in de ziektewet. Joh, zeiden ze, kom als je weer beter bent maar eens praten, dan zoeken we wel een geschikte baan voor je, in de kantine of zo. Nou, je snapt 't wel, toen ik beter was, hoefden ze me niet meer. Invaliditeitsrente kon ik gaan halen. Net of het een gunst is.

Heb je jaren premies voor betaald. De heren dokters verklaarden me voor 20% arbeidsongeschikt. Verder moest ik maar een halve

baan zien te krijgen. Hoe halen die lui het in hun hoofd? Je bent toch lasser geweest? Hoe moet je dan met je blinde kop ander werk vinden? Zijn ze nogal happig op! Kennissen hadden wel eens een tip; ik ging overal opaf. Zelfs suppoost in het Legermuseum, maar daar zag ik zo weinig, dat ik de eerste dag al een harnas tegen de grond liep. Tenslotte nog een baan gehad als een soort loopjongen bij een boekhandel, maar toen die opdoekte vond ik het welletjes. Nou krijg ik er bij van de steun, maar ze beginnen wel weer iedere keer over werk. Maar ik ben nou 50 en ik geloof het nou wel".

je bent ziek, wat dan?

De lasser kwam in de ziektewet, maar werd al snel weer aan het werk gestuurd door de kontrolerend geneesheer. Hoewel de lasser duidelijk zei, dat dat onverantwoord was, werd hier in het geheel niet naar geluisterd. Toen had hij maar te gaan, hij kreeg immers geen ziekgeld meer. Voor die dokter moest de lasser eerst in het ziekenhuis terecht komen. Toen moest hij wel erkennen dat het niet kon en toen pas had de lasser weer recht op uitkering. Je bent dus volledig afhankelijk van de beslissing van zo'n dokter, omdat er anders geen cent meer binnen komt. En die dokter zal er wel voor zorgen dat je zo snel mogelijk weer meedraait in de produktie. De baas is net zo ziek als hij zich voelt; de arbeider is zo ziek als de dokter vindt dat hij is. De dokter is net zo erg als de ziekte.

Volgens de ziekte wet krijg je 80% van je loon. Nogal eens komt daar 10 of 20 % bij via de bedrijfsvereniging. In de ziektewet loop je maximaal een jaar. Na dat jaar kom je in de WAO (wet op de arbeidsongeschiktheid), tenminste als je geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt wordt verklaard. Hoeveel procent je ongeschikt bent zullen ook weer de dokters uitmaken. Je krijgt dan bijv. te horen: U bent voor 45% invalide. D. w. z. dat je 45% van je oude loon krijgt. Ze vergeten dat je niet meer je oude werk kunt doen. En dat je met die 50% "arbeidsgeschiktheid" die je over hebt heel moeilijk weer aan de slag kunt komen. Kortom, als je niet meer kunt, kan je verder barsten. Zelfs durven ze je dan nog een zogenaamde aangepaste baan aan te bieden. Een mooie overheidsetrekking. Je verdient dan wel niet zoveel, maar bent tenminste onafhankelijk. Daarom trappen velen erin. Blijkt het eersten niet te gaan, dan is mooi je invaliditeitsverklaring vervallen en is het enige wat je nog kunt doen, aankloppen bij de bijstand. Zo spelen ze samen, de dokters met de heren werkgevers en regeerders. En die sociale voorzieningen zijn er ook niet gemaakt om het

beter te maken voor de arbeiders, maar omdat zieke arbeiders snel op moeten knappen. En dat gebeurt niet als ze verhoongerden of geen mediese verzorging krijgen. Over hoe ze allemaal onder één hoedje spelen vertelde een vrouw met 6 kinderen ons het volgende:

als je lastig bent moet je uit de roulatie

"Een jaar geleden werd ik ziek en moest op bed blijven voor mijn rug. De volgende dag moest ik naar het Akademies Ziekenhuis. Daar werd ik onderzocht en weer naar huis gestuurd om 14 dagen plat op een plank te liggen en met valium een kuur te houden. Maar als je voor een gezin met 6 kinderen moet zorgen en in een oud huis zit en geen hulp hebt, probeer dan maar te rusten. Toen ik na 14 dagen terug kwam, was het alleen maar erger geworden. De dokter zei, dat ik schuldeisersangst had en dat ik daarom last van mijn rug had. Vlak daarna kwam op een dinsdag een sociaal werker van de gemeente (zogenaamd voor "gezinsmoeilijkheden") op bezoek. Hij wist dat ik meedeed aan akties van ons buurtkomitee en zei dat het goed voor mij zou zijn, als ik drie maanden eruit zou zijn. Dat wou ik niet. Je gaat niet zomaar uit je gezin weg. Toen ik vrijdags weer op het ziekenhuis terugkwam, vroeg de dokter hoe of het ging. Ik zei iets beter, maar hij vond van niet. Ook hij wou dat ik drie maanden wegging. Dat hadden hij en die sociaal werker aardig met elkaar bekonkeld. Maar daar trapte ik natuurlijk niet in. Toen kwam die dokter op het idee mij naar inwendige geneeskunde te sturen om mij een beetje binnenste buiten te keren. Nou, ik had al genoeg onderzoeken gehad en ik ben niet gegaan. Als het aan die dokter en die sociaal werker had gelegen, hadden ze mij het liefst in Endegeest (psychiatrische inrichting) gestopt maar ik was ze te vlug af. Maar zo kun je zien hoe ambtenaren en artsen het met elkaar eens zijn."

de arbeiders zijn niet meer dan de spaanders

Zo worden we ziek gemaakt door ons werk. Je bent als arbeider gedwongen je arbeidskracht te verkopen aan de kapitalist. Het is in diens belang, dat je je arbeidskracht behoudt. Het gaat de baas er niet om of je gezond of ziek bent, maar of je kunt produceren. Liever heeft hij gezonde arbeiders, maar als je met een langzaam ziek wordend lichaam toch kunt produceren, dan is dat meegenomen. Ben je te ziek geworden, dan ben je te duur in het onderhoud en wordt je afgedankt. De ondernemer moet immers zijn concurrentiepositie handhaven. En waar gehakt wordt vallen spaan-

ders. De ondernemer hakt niet zelf. Daar heeft hij zijn mensen voor, de bedrijfsartsen. Wat is de functie van de bedrijfsarts? Voor hem ben je niet ziek, als je alleen maar ziek bent. Je wordt alleen dan als ziek beschouwd, als het hem duidelijk is, dat je niet meer kunt produceren voor je baas. Zolang hij vindt dat je dat nog wel kunt, moet je aan het werk. Ook als je zelf ziet dat je er langzaam aan kapot gaat. Vooral als de arbeidsmarkt krap is, moet de bedrijfsarts er voor zorgen, dat je hoe dan ook in de produktie blijft meedraaien.

Hier en daar moeten ze natuurlijk wel wat verbeteringen aanbrengen. Daarvoor raadplegen ze niet de arbeiders zelf. Er moeten sociologen bij komen. Die zullen, samen met de bedrijfsarts, van achter hun bureau bedenken wat er moet veranderen. Maar wat doen ze? Zij hebben geleerd alleen maar naar de ziekteverschijnselen te kijken. Niet naar de oorzaken daarvan. In een fabriek wordt een arbeider gelijk aan een machine. Beide moeten zo veel mogelijk geld in het laatje van de baas brengen. Dat dit de belangrijkste oorzaak van

de ziekten van de arbeiders is, willen die onderzoekers niet zien. Ze zeggen dan: "Wetenschappelijk gezien is het verband niet duidelijk." Maar de arbeider weet wel beter, hij ondervindt het aan den lijve. Hij wordt volgedouwd met pillen en poeders als hij ziek is, en wordt weer aan het werk gestuurd. Het is de taak van de bedrijfsarts om de arbeider aan te passen aan de manier waarop de kapitalist de uitbuiting organiseert. De bedrijfsarts staat niet aan de kant van de arbeiders, maar aan de kant van de kapitalist.

vakbonden willen de betrouwbare knecht van de kapitalisten blijven! De arbeiders moeten een uur staken om het verradersbaantje van de vakbond veilig te stellen. Bovendien verklaren ze nu, dat ze het regeringsbesluit zullen uitvoeren. Om hun betrouwbaarheid ten opzichte van het kapitaal nog eens een keer te benadrukken. Wat krijgen we er dit jaar bij?

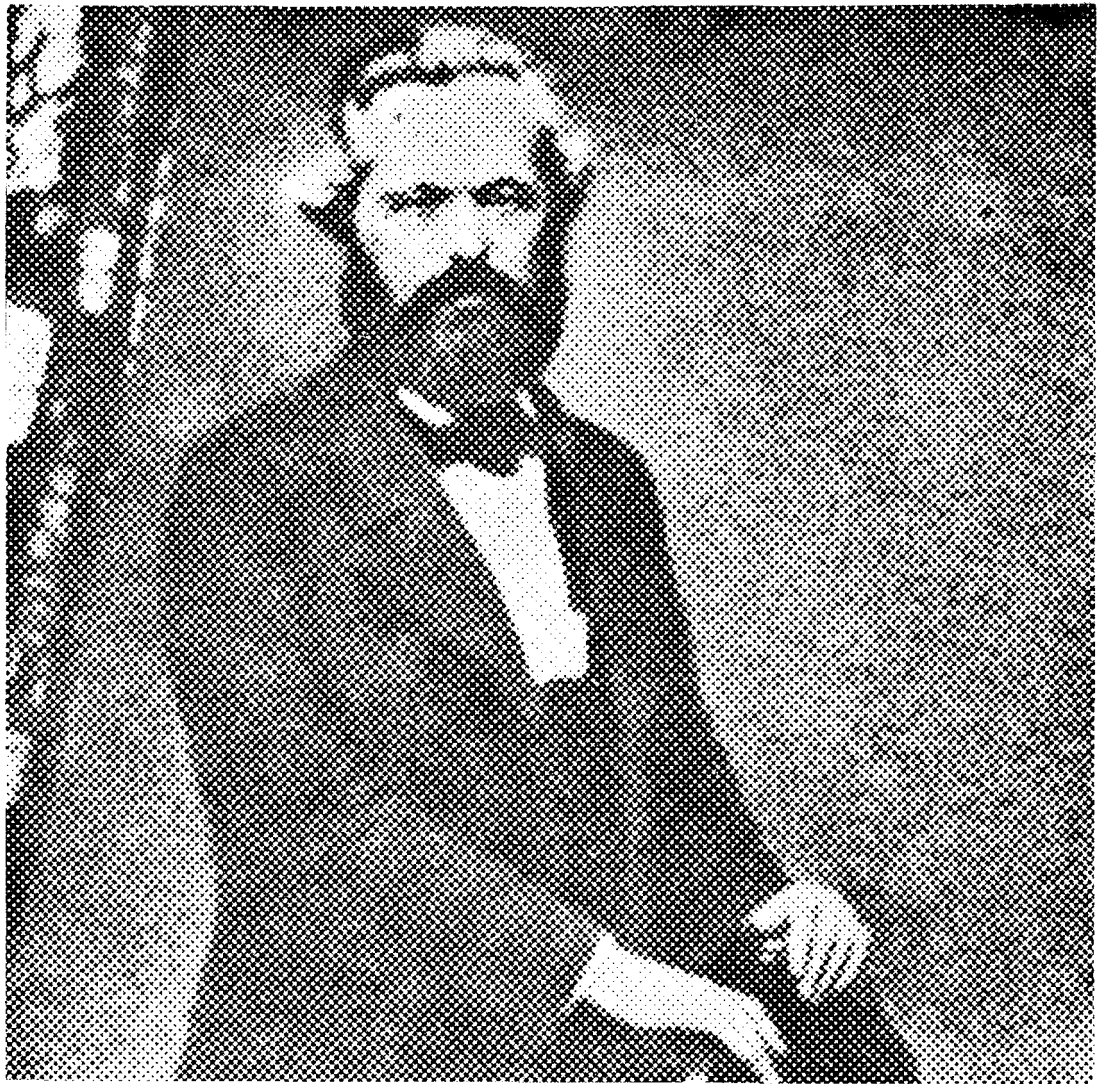
1) De verwerking van de f400,- komt neer op f7,50 in de week volgens de regering. Volgens ons was de f400,- bestemd voor de laatste 16 weken van het jaar. Dus f25,- per week bij het basisloon. De ondernemersregering smeert de f400,- over een heel jaar uit.

2) 3% Maximaal in januari. Per 1 april krijgen we nog 1%. Daar kunnen we het mee doen! Of liever gezegd, daar kunnen we het nooit van doen, want het hele zaakje wordt dubbel en dwars opgevreten door de prijsstijgingen! En dat allemaal in ons eigen belang, zeggen de heren ondernemers, de heren van de regering, en de heren van de vakbond. Maar wij zullen zelf wel vaststellen wat in ons belang is. En ze zullen het in 1971 weten ook!

de macht aan de arbeiders

Van tijd tot tijd winnen de arbeiders. Zij halen voorbijgaande resultaten, die later weer worden teruggepakt door de kapitalisten. Het eigenlijke resultaat van de strijd is, dat de arbeiders weer beter weten waar ze aan toe zijn, en dat ze in de strijd zich steeds hechter leren organiseren. In de strijd organiseren zich de arbeiders, en begrijpen ze dat de vakbonden en de CPN de arbeidersstrijd hebben verraden. De arbeiders moeten zich opnieuw organiseren in hun eigen strijdorganisaties. Zoals het comité Arbeidersmacht voor de Rotterdamse Haven. Dan komt er ook een tijd, dat het anders wordt. De tegenstellingen worden steeds scherper, de toestand wordt onhoudbaar. Er komt een konflikt waarin de huidige kapitalistische economie moet bezwijken. Aan de ene kant is er onmetelijke rijkdom en een overvloed aan producten, die de kapitalisten niet kwijt kunnen. Aan de andere kant staat de grote massa van loonarbeiders, die juist omdat ze loonarbeider zijn, niet in staat zijn om zich deze producten toe te eigenen. De kapitalistische maatschappij is verdeeld in een kleine, buitengewoon rijke klasse (de kapitalisten), en een grote klasse van loonarbeiders zonder eigendom. Het resultaat is een maatschappij, die gebukt gaat onder zijn eigen overvloed en krisissen. Terwijl de grote meerderheid van de bevolking nauwelijks, of helemaal niet, in de allernoodzakelijkste levensbehoeften kan voorzien. Deze gang van zaken wordt met de dag absurder, en minder noodzakelijk. De kapitalistische maatschappij moet vernietigd worden, en kan vernietigd worden! Er is een nieuwe maatschappij mogelijk, waarin de klasseverschillen zijn verdwenen. Waarin de reeds bestaande enorme produktiekrachten volledig worden benut en uitgebreid, door iedereen (ook de vroegere kapitalisten, zolang onder dwang) te laten werken. Een nieuwe maatschappij, waarin iedereen in gelijke mate en in toenemende overvloed middelen van bestaan krijgt, middelen om van het leven te genieten. De arbeiders zijn meer en meer in staat om deze nieuwe maatschappij te winnen. Dat zal zeker getoond worden in de strijd voor loonsverhoging en betere arbeidsomstandigheden in 1971. Alle macht aan de arbeiders!

het marxisme-leninisme is een wapen in handen van de arbeidersklasse

In veel steden in Nederland organiseert de KEN (ml) een cursus over het marxisme-leninisme. Wat is de betekenis van een dergelijke cursus voor de strijdbare arbeiders? Waarom moet men juist in deze tijd niet alleen in de praktijk de strijd tegen het kapitalisme opnemen, maar zich ook met de theorie bezig houden?

De laatste maanden blijkt hoe snel de klassenstrijd in ons land weer opleeft. De tegenstellingen tussen de arbeidersklasse en de bezittende klasse spitsen zich toe. De grote ondernemingen zien hun winsten dalen en willen dat verhalen op de arbeiders. De winsten mogen niet worden aangetast, dus moeten de lonen omhoog. Dat is de normale kapitalistische logika. De arbeiders moeten keihard knokken tegen de

aanslagen op hun toch al lage levenspeil. En hoewel we nog maar aan het begin zijn van wat ons allemaal te wachten staat, is al duidelijk geworden dat we daarbij op niemand anders kunnen vertrouwen dan op ons zelf.

Dat leren de stakingsakties van het najaar. In de metaal hadden de vakbonden de kans hun vuile spelletje te spelen. In de Rotterdamse haven traptten de arbeiders de bonden de laan uit. Zij organiseerden hun eigen macht. En daardoor, alleen daardoor, zijn ze er in geslaagd er f 15 in de week meer bij te krijgen dan bijv. de metaalarbeiders.

Verhoging van de BTW, de huren, de prijzen en bevrozing van de lonen. Het is zwaar geschut dat de bezittende klasse in stelling brengt tegen de arbeiders. Maar het is niet de schuld

van de arbeiders dat de economie stagneert en er een crisis op komst is. Dat is de schuld van de kapitalisten zelf. In hun begierigheid naar maximale winsten zullen de kapitalisten altijd te veel investeren en de markten overspoelen met goederen. Ze remmen pas af, als de markt overvoerd is en ze hun troep niet meer kwijt kunnen. En dan moeten de arbeiders het ontgelden. De lonen gaan omlaag en er komt werkloosheid. Niet omdat de arbeiders niet hard genoeg gewerkt hebben, maar juist omdat de kapitalisten de arbeiders te hard hebben opgejaagd en overproduktie hebben laten ontstaan. Deze ellende voor de arbeiders hoort onlosmakelijk bij het kapitalisme en zal blijven bestaan zolang het kapitalisme zelf overeind blijft.

De strijd van de arbeiders wordt een harde. Als zij geen vuist maken gaan zij er onver-

biddelijk onderdoor. Kapitalisten kennen geen genade. En de arbeiders hebben buiten zichzelf niets waarop zij kunnen vertrouwen. Op de partijen in het parlement hoeven ze niet te rekenen. Die steunen het kapitaal en leven er van. Onder de PvdA is het niet anders. In 1958 had Suurhoff voor precies hetzelfde probleem, precies dezelfde oplossing als Roolvink: Loons top. De CPN weet in zijn armzaligheid niks beters dan de arbeiders naar het NVV te sturen. En de bonden laten de arbeiders gewoon verrekken. De arbeiders zullen het dus zélf moeten doen. En dan zullen we winnen ook! Het is duidelijk dat in deze situatie alle wapens van de arbeidersklasse in de hand moeten worden genomen. Ook het wapen van de theorie. De theorie die de voze grondslagen van het kapitalisme

ongenadig blootlegt. Dat is de theorie van het marxisme-leninisme. Marx heeft precies aangegevoerd welke fundamenteën van het kapitalisme de arbeiders en de bezittende klasse tot onverzoonlijke tegenstanders maakt. En hij toonde ook aan dat deze tegenstelling tot het einde moet worden uitgevochten om een wereld te krijgen waarin de vooruitgang niet aan de massa van het volk voorbijgaat. Alle vooruitgang is te danken aan het werk van de arbeiders, daarom moeten zij er ook van profiteren.

De kennis van het marxisme-leninisme is noodzakelijk, in de eerste plaats om de loonstrijd met succes te kunnen voeren. Om de strijd te kunnen leiden moeten de meest strijdbare arbeiders weten hoe het kapitalisme in elkaar zit, wie de vrienden en wie de vijanden van de arbeiders zijn en hoe de strijd tegen de uitbuiting georganiseerd moet worden. Bovendien is de juiste theorie een voorwaarde voor het bereiken van het definitieve einde van de loonstrijd. Dat wil zeggen voor het overboord zetten van het kapitalisme. Het is nodig om te weten met welke leugens en met welk bedrog de kapitalisten altijd weer proberen de ellende op

de arbeiders af te wentelen en zelf in weelde te baden. De invloed van de theorie van de kapitalisten op de arbeiders moet worden vernietigd om de doorslaggevende arbeidersmacht te vormen. Marx, Engels, Lenin, Stalin en Mao Tsetoeng geven ons een schat van theoretische inzichten door die zij hebben verworven in meer dan een eeuw strijd tegen het kapitalisme, waarin grote successen zijn geboekt. Met behulp van die inzichten kunnen we een juiste lijn leren te volgen in de praktische strijd tegen het kapitalisme in Nederland. We kunnen leren van allen die met alle inzet tegen het kapitalisme en het imperialisme hebben gevochten. Daardoor komt de strijd van de arbeiders op een steeds hoger niveau.

kursus marxisme leninisme in:

AMSTERDAM

PLAATS: De brakke grond, Nes 53
DATA : maandagen 11, 25 januari etc.
TIJD : 20.00 uur

ARNHEM

PLAATS: Parkstraat 20
TIJD : 20.00 uur

EINDHOVEN

PLAATS: E.S.M., Kennedylaan 3
DATA : Inlichtingen: plaatselijk contactadres.
TIJD : 20.00

ENSCHDEDE

PLAATS: Elderinkshuis
DATA : vrijdag 8 januari
TIJD : 20.00 uur

GRONINGEN

PLAATS: Kattendiep 26
DATA : donderdag 21 januari
TIJD : 20.00

HENGELO

PLAATS: De Oude Molen, Molenweg 42
DATA :
TIJD : 20.00

LEIDEN

PLAATS: Kleine Burcht, Nieuwe Rijn 19
DATA : Inlichtingen: plaatselijk contactadres.
TIJD : 20.00

NIJMEGEN

PLAATS: Gebouw Burghardt, Burghardt van de Berghstraat
DATA : Inlichtingen: plaatselijk contactadres.
TIJD : 20.00

OSS

PLAATS: De Koepel, Palestrinastraat 10
TIJD : 18.00

ROTTERDAM

PLAATS: Gebouw Ons Huis, Gouverneestr. 133
DATA : donderdagen 14 en 28 januari
TIJD : 20.00 uur

SITTARD

PLAATS: Akademie
DATA : dinsdag 5 januari
TIJD : 18.30 uur

TILBURG

PLAATS: Hogeschool C2, Hogeschoollaan 225
DATA : maandag 25 januari
TIJD : 20.30 uur

UTRECHT

PLAATS: Raadskelder (onder het stadhuis)
DATA : maandagen 4 en 18 januari
TIJD : 20.00 uur

WAGENINGEN

PLAATS: Gebouw Arion, Dr. Niemeyerstr. 6
DATA : maandag 25 januari
TIJD : 20.00 uur

ZAANDAM

PLAATS: Gebouw Dam, Dam 8
DATA : maandagen 4 en 18 januari etc.
TIJD : 20.00 uur

K.E.N. (ml)

nieuws

rt

kontaktadressen

KEN (ml)

AMSTERDAM

postbus 176

BREDA

postbus 2011

DEN HAAG

Regentesselaan 180

EINDHOVEN

J. F. Kennedylaan 3

GRONINGEN

postbus 549

HENGELO

Schelfhoustraat 29

LEIDEN

Morsstraat 37

NIJMEGEN

2e Walstraat 107

ROTTERDAM

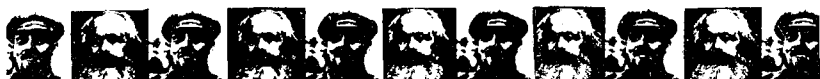
Jan Porcellisstraat 40b

TILBURG

Goirkestraat 158

UTRECHT

postbus 2086

AANBIEDING VOOR
RODE TRIBUNE
LEZERS

ALLEEN TE BESTELLEN DOOP

VIETNAM INFORMATIEPAKKET

10 BOEKEN EN BROCHURES
f 4,90 (ENGELSE TAAL)

STORTING VAN f 4,90 OP
REKENING VAN
HET PROGRESSIEVE BOEK
GIRONUMMER 1673763

CHINA-Informatiepakket

ONDER ANDERE:

Socialisme op het platteland: Een boek over het beroemde voorbeeld van Tachai (met ruim 110 foto's, waarvan vele in kleur)

Negende kongres Komm. Partij van China (redevoeringen, documenten) 190 pagina's - in rood plastic omslag (apart: Nieuwe partijstatuten in rood plastic omslag)

Economie: De Chinese Renminbi - hoe China het land werd zonder buitenlandse schulden.

Grensincidenten: uitvoerige geïllustreerde brochure (ruim 100 foto's)

Speciale prijs voor RT-lezers: f 4,90!

In totaal 9 boeken en brochures. (engelse taal)

Bepaalde voorraad!

Bestellen door storting van f 4,90 op gironummer 1673763 t.n.v. Het Progressieve Boek - Rotterdam

rechtkundig adviesbureau voor arbeiders

voor advies en bijstand op het gebied van

loon, ontslag en andere arbeidszaken

huur en huurkoop

ziektewet

kinderbijslagwet

werkloosheidswet

loon-, inkomsten- en andere belastingen

adressen:

Utrecht

Oranjestraat 8

telefoon 030 - 268 60

elke donderdag van 20.00 tot 22.00 uur

KOLPORTAGE rode tribune

De Rode Tribune is in de volgende steden
te koop op zaterdagmiddag:

ALPHEN a/d RIJN (markt)
ALKMAAR (winkelcentrum)
AMSTERDAM (Dam, C.S., winkel
centrum Noord, div. markten)
ARNHEM (Hema)
DELFT (Grote Markt)
DEN BOSCH (Hema)
DEN HAAG (Spuistraat)
ENSCHDEDE (Raadhuisstraat)
GOUDA (markt)
GRONINGEN (Grote Markt)
ZAANDAM (winkelcentrum)

HAARLEM (markt)
HENGELO (Hema)
LEIDEN (markt, donkersteeg, 5 mei-
plein, levendaal)
NIJMEGEN (Broerstraat, Lange He-
zelstraat, station)
ROTTERDAM (Lijnbaan, metro Beurs,
C.S., Afrikaanderplein)
TILBURG (V & D)
UTRECHT (Galeries Modernes,
winkelcentrum Overvecht)
VENLO (V & D)
IJMUIDEN (centrum)

CHINA vandaag

maandelijkse publikatie van uittreksels uit Chinese periodieken, vertaald, bijeengebracht en uitgegeven onder de verantwoordelijkheid van de vereniging België-China
abonnementen à f 7,-- per jaar
te bestellen door storting op
giro 167 37 63
van de Penningmeester, Het Progressieve Boek, Jan Porcellisstraat 40 b,
3003 Rotterdam

hierlange afknippen

rt abonnement

de ondergetekende neemt een abonnement
op het maandblad rode tribune van

een half jaar à ten minste f 4,-
 een heel jaar à ten minste f 8,-

en stort dit bedrag op
gironummer 1673763
van de penningmeester
Het Progressieve Boek,
Rotterdam

onder vermelding van "rt abonnement"

naam _____

adres _____

plaats _____

invullen wat gewenst wordt met
in een gesloten brief opsturen aan
Het Progressieve Boek
Jan porcellisstraat 40b
3003 Rotterdam

de kerel van 23 jaar met een kind moet nota bene nog met een jeugdloon proberen rond te komen..... Daarbij schaamt de PTT-leiding zich niet om de jongens van de bedrijfs-school, als het een beetje druk is als gewone arbeidskrachten in te zetten. Deze jongens verdienen per maand nog geen 200 gulden schoon. Het spreekt wel vanzelf dat de PTT-arbeiders over hun lonen helemaal niet te spreken zijn. Ook 'al laten de regering en de PTT-direktie dan allerlei geleerde heren verklaren dat het zo allemaal "ekonomies verantwoord" is - bekende geluiden in het kapitalisme! Bij de post heerst bovendien een strenge discipline.

de diktatuur bij de post

De wil van een chef of een hoofdbesteller is wet. Het standsverschil wordt straf gehandhaaft. Als je het niet eens bent met een order van een hoofdbesteller moet je hem eerst uitvoeren, en daarna kan je ertegen in beroep gaan bij de directeur. Precies als in het leger. Met geraffineerde verdeel- en heerssystemen probeert de leiding de arbeiders tegen elkaar uit te spelen. Iedereen moet het idee krijgen dat hij er wel eens eerder dan de anderen een streepje bij zou kunnen krijgen. Bij de post moet je verder een onbetaalde strafdienst (minstens 2 uur) draaien als je te laat op je werk komt. De diktatuur - neigingen van veel chefs - die uit dit systeem voortkomen gaan erg ver. Sommigen proberen hun ondergeschikten ook in de eetpauzes werk te laten verrichten. Anderen geven je een kat als je uniformdas niet goed zit. En een besteller kreeg ervan langs omdat hij op het kantoor een lokettist een groet toeriep. Op het kantoor is het verboden lawaai te maken. Een telegrambesteller moest officieel toestemming gaan vragen om in noodweer zijn eigen regenjas te mogen gebruiken. De bazen zijn zo gewend om vrijwillig overwerk uit te delen, dat ze het slecht kunnen hebben dat iemand het weigert. Als je dat doet beginnen ze er drie jaar later rustig weer over als je een snipperdag wilt hebben. Er heerst zelfs zo'n mentaliteit dat ze iemand die pas lange tijd ziek is geweest meteen weer aan het overwerk proberen te komen. En wee degene die bij de post teveel tegen zulke dingen ingaat, of die teveel eigen ideeën heeft om de zaken beter te laten lopen. Tegen hem wordt gezegd "we krijgen je wel jochie!" En dan krijg je achter elkaar allerlei verschillende diensten, waar bijv. je vrije zaterdag geregeld bij in-

schiet. Of waardoor je eigenlijk nooit goed afspraken kan maken. Je vakantie wordt lang tevoren door het bedrijf vastgesteld. Mopper nou niet over zulke dingen. "Had je maar niet bij de PTT moeten gaan" en "je kan toch ophoepelen als je wilt" zijn vaak gehoorde "argumenten" van de PTT-bazen. De PTT-leiding mag dan wel Oostindies doof zijn voor de klachten van de mensen uit het bedrijf zelf - voor klachten van buitenaf is ze verschrikkelijk gevoelig. Een besteller die een klacht krijgt wegens verkeerde postbezorging maakt grote kans op een strafdienst. Tenzij het hem door likken en slijmen gelukt is een wit voetje bij bepaalde figuren "hogerop" te halen. Ondanks dit alles probeert de leiding het personeel de gedachte te geven dat ze ook iets te vertellen hebben. Maar iedereen heeft door hoe dat in elkaar zit. Op elk kantoor bestaat een dienstkommissie, een soort ondernemingsraad. Die heeft geen klap te vertellen (zoals elke ondernemingsraad), en

de leden worden benoemd door de chefs! We hoeven er ons bepaald niet over te verbazen dat de stemming onder het PTT-personeel meestal slecht is. En nu zitten we dan nog in een tijd waarin de prijzen omhoog vliegen, ook als gevolg van allerlei regeringsmaatregelen. In verschillende bedrijven werd door grote akties bereikt dat de verslechtering van het levenspeil voor een groot deel werd tegengegaan door loonsverhogingen. De haven gaf hier een schitterend voorbeeld. De havenarbeiders bereikten door hun eensgezinde strijd in Rotterdam onder leiding van het comité Arbeidersmacht een behoorlijke loonsverhoging. De grote vakbonden die de arbeiders steeds koest probeerden te houden, gingen daarbij af als gieters. Zeer veel arbeiders zijn gaan inzien wat voor ral de vakbondsleiders eigenlijk steeds gespeeld hebben. Die bonzen hebben daar overigens wel van geleerd: ze zijn gaan inzien dat ze het anders moesten gaan aanpakken om hun greep op de arbeiders terug te krijgen. De ontevredenheid onder het postpersoneel heeft een kookpunt bereikt.

het verloop van de stipheidsaktie

Staken is dan wel streng verboden voor PTT-ers, maar er gingen onder de bestellers al steeds meer stemmen op die zeiden: "Als we er met zijn allen uitlopen kunnen ze ons toch niets maken!" De bondsleders hebben sinds de Rotterdamse staking de schrik in de benen. Ze besloten om zelf een aktie bij de PTT uit te roepen. Een stipheidsaktie. En zij stelden ook de eisen (150 gulden bruto in de maand erbij). Hun opzet lukte. De PTT wilden niets liever dan tot ak-

tie overgaan. De stipheidsaktie wordt door de PTT-arbeiders met grote vindingrijkheid uitgevoerd. De dienstvoorschriften waar altijd zo mee geschermd wordt als je een douw krijgt, blijken een giller als je ze letterlijk gaat uitvoeren. Alleen al het precies op tijd legen van de brievenbussen leidt tot onmogelijke toestanden. Volgens de voorschriften is het verboden te werken als je een vlek op je uniform hebt. Tja.... Schafptijden worden precies aangehouden, en het kan gebeuren dat de post daardoor net niet met de trein mee kan. Overwerken is er niet meer bij. Wie zich moe voelt gaat uitrusten, en wie het idee heeft dat hij niet helemaal gezond is, legt een bezoek af bij de bedrijfsgeneeskundige dienst. Postbestellers, die op een bestelling meer dan 18 kilo post meenemen, vind je niet meer. En zo zijn er nog veel meer voorbeelden te noemen. De aktie had in het begin vooral succes op de grote kantoren.

De PTT-leiding beweert niets aan de lonen te kunnen doen. Dat moet van de regering komen. Vele bazen beweren zelfs sympatiek tegenover de aktie te staan. In de praktijk ontmaskeren deze lieden zichzelf. Op verschillende kantoren zitten directeur, chefs enzovoort broederlijk naast elkaar de post te sorteren terwijl het personeel weigert over te werken. Om het effect van de aktie teniet te doen nemen ze werkstudenten en scholieren aan. Maar de PTT-ers zetten door. En toen dreigden de kapitalisten er echt last van te krijgen. Als banknota's enzovoort te laat komen wordt het erg vervelend voor ze. Er is dan ook voor gezorgd dat er via hogerhand met strafmaatregelen werd bedreigd.

de abva heeft de ptt'ers uiteindelijk ook in de steek gelaten

Noodgedwongen hebben de vakbondsleiders deze aktie gesteund. Maar ze zouden veel liever handjeplak spelen met de kapitalisten. Ze krabbelen dan ook zo veel mogelijk terug. Het christelijke bondje deed dit vrij openlijk. En de ABVA heeft de PTT-ers uiteindelijk ook in de steek gelaten. Maar de PTT-ers hebben een schitterende aktie gevoerd en ze zijn woevend. De bonden hebben zich ook ten opzichte van hen ontmaskerd. Dat is wat ze geleerd hebben in deze strijd en de strijdbaarheid van de PTT-ers is des te meer toegenomen. En deze strijd si zeker niet de laatste geweest. Aan de uitbuiting van de werkers komt immers pas een eind als de kapitalistische maatschappij aan zijn eind gekomen is!

Ted Jansen
SITTARD+ → DSH
Limbach
10448-2507

DE POST IN OPSTAND

In elk land, waar dan ook in de wereld, heb je een postdienst nodig. Zonder zo'n dienst loopt in de tegenwoordige tijd het hele maatschappelijke leven in de soep. Maar het maakt wel verschil in wat voor soort land de post werkt. Nederland is een kapitalistisch land, en dat blijkt de laatste tijd wel weer heel duidelijk. De Nederlandse kapitalisten hebben de postdienst en nog verschillende andere bedrijven - zoals de spoorwegen, de elektriciteitsbedrijven - aan de staat overgelaten. Waarom? Omdat ze de diensten van die bedrijven verschrikkelijk hard nodig hebben. Ze willen er allemaal zo weinig mogelijk voor betalen en ze zouden het dan ook nooit toestaan dat een andere kapitalist bijv. de post gaat rondbrengen en er hoge prijzen voor gaat vragen. De staat, die nu deze bedrijven in handen heeft, is in kapitalistische landen niets anders dan een werktuig van die grote kapitalisten. Ze hebben die bedrijven daardoor toch in handen. En die bedrijven zullen dan ook aan de kapitalisten altijd lage tarieven berekenen. Aan de andere kant moeten die bedrijven als 't effe kan toch nog geld opleveren - en dat gebeurt bijv. door de tarieven voor de gewone man zo hoog mogelijk op te schroeven. Dat geldt ook voor de post. De post moet zien rond te draaien, en de tarieven gaan steeds verder omhoog. Maar niet de tarieven waar het zakenleven belang bij heeft: het telefoneren met het buitenland wordt alweer goedkoper. En de grote banken krijgen steeds hogere kortingen op de posttarieven. Het voornaamste middel om de post goedkoop te laten werken is het personeel zoveel mogelijk uit te buiten. En dat gebeurt dan ook! Overal moet op bezuinigd worden. In de praktijk maakt het geen een moer uit of je nu voor een gewone baas werkt of bij dit staatsbedrijf. Behalve dan dat je hier gevangenisstraf kan krijgen als je voor betere arbeidsvoorwaarden gaat staken. Want staken is streng verboden.

de schandalige lage lonen

De lonen in het bedrijf liggen schandalig laag. Je kunt er nauwelijks een gezin van onderhouden. "Het overwerk moet bij ons het loon goedmaken" vertelde een PTT-besteller ons. Dit overwerk is zogenaamd vrijwillig, maar de directie weet donders goed dat de PTT-arbeiders door nood gedwongen zijn om het er steeds weer bij te pakken. Op dat overwerk draait intussen zo'n beetje de hele post. Het is heel gewoon dat een chauffeur-besteller de hele week van 's ochtends 6 tot 's avonds 10 in de weer is. De post heeft immers (door de slechte werkomstandigheden) altijd een groot personeelstekort. Voor de jongere PTT-arbeiders is de toestand nog treuriger. De jeugdlonen zijn minimaal - en je krijgt pas het volle loon als je een heel eind in de 20 bent! Een getrouw-

rode
tribune

2 | 71

marxistisch-leninistisch
maandblad
jan porcellisstraat 40b
rotterdam

proletariërs aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u!

75
75 nummers
75 cent
rode tribune

rt

KRISIS NADERT

**lage lonen en
massa-ontslagen**

MLJ

Jeugdloon

Als je in een arbeidersgezin wordt geboren, is er maar heel weinig kans om later een behoorlijk bestaan te hebben. Als we van school komen moeten we vaak gaan werken om voor onszelf, en voor onze ouders die het ook niet breed hebben, een paar centen bij te verdienen. De bazen schamen zich er niet voor om ook jonge arbeiders in dienst te nemen. Nee, ze hebben het zelfs graag, omdat ze die jongeren niet zoveel hoeven te betalen. Die kunnen ze met een footje naar huis sturen. Terwijl je even hard moet werken als een volwassen arbeider. Een meisje van 22 jaar zegt hierover: "Met dat smerige jeugdloon kom ik op 76 gulden in de week. Bij ons werken ze met het premiestelsel. Daarmee jennen ze ons op om nog meer produktie te draaien. Er zijn er bij ons, die helemaal de zenuwen hebben gekregen. Maar je krijgt er een scheet voor! Ze nemen altijd op bij de snelste. Nooit bij iemand die gewoon werkt. En een ander meisje: "In de winkel is het ook schunnig. Meisjes en jongens worden daar onderbetaald. Ik kreeg 50 of 60 gulden per week. Ik kreeg geen loonstrookje of niks. Maar die kerel ging in een villa in Zwitserland wonen voor de belasting. Voor de belasting! Maar wij worden zwaar onderbetaald."

Bazen

Hoe komt het dat we er nog niet in geslaagd zijn om deze schandalige toestanden met sukses te bestrijden? Dat komt omdat we verspreid zitten in de bedrijven en op scholen. De bazen proberen ook altijd om verdeeldheid tussen ons te zaaien. Want ze weten wel, dat, als wij een eenheid vormen, hij met zijn grote bek nergens meer is. Dan is het afgelopen met zijn gekommandeer. De bazen proberen altijd om je harder te laten werken. "Ze doen alles met je als je je bek niet opendoet. Pas wilden ze me er een hele afdeling bijgeven. Ik zei dat ik het verrekke. Ze moeten maar iemand anders vinden die zo gek is zich de pleuris te werken." Maar het zou nog beter zijn als wij het allemaal zouden verrekken! "De chef, die doet de hele dag niks, behalve een beetje slijmen bij de baas."

Eenheid

We moeten dus eerst een eenheid vormen. Als er op je bedrijf ook oudere arbeiders werken, dan moet je je bij hun aansluiten om de eenheid nog groter te maken. Om die eenheid van ons, jonge arbeiders te organiseren heeft een grote groep werkende jongeren uit de grote steden van ons land besloten om een sterke organisatie op te bouwen. Die organisatie heeft de naam MLJ (marxisties-leninistische jeugd) gekregen. Het doel van de MLJ is om de eenheid van de werkende jeugd tot stand te brengen. Dan kunnen we pas strijd voeren tegen de fabrieks-bazen en de huisbazen. Tegen alle hoge heren die ons van onze vrijheid beroven. En door de strijd leren we ons steeds beter te organiseren. Zoals pas geleden nog met de staking van een uur. Een kameraad zegt het zo: "We hebben toen dat uur gestaakt. We hadden geen flikker te doen. We hadden grote voorraden. Dus ze denken, wat kan het ons verrekken? Maar we moeten dat doen als het druk is!! Of zo: "Met de staking van een uur wilden we samen met de andere arbeiders naar de kantine gaan. Om over ons loon te praten. Maar iedereen moest op zijn eigen afdeling blijven. We mochten ook niet in de kleedkamer. Toen we het aan de chef vroegen, zei hij dat de direktie het gezegd had. We wisten wel waarom. Ze zijn bang van ons als we met zijn allen bij elkaar zitten".

Samenwerken

Om onze macht nog groter te maken moeten wij ook samenwerken met de oudere kameraden. De oudere arbeiders strijden tegen dezelfde uitzuigers en onderdrukkers als wij. Dat zijn de fabrieksbazen en de huisbazen. Maar ook de hoge pieten van de vakbonden en de politieke partijen. Die laten je ook verrekken als het erop aan komt. De oudere kameraden hebben dezelfde vijanden als wij, en daarom moeten wij de strijd zoveel mogelijk samen voeren. Zij hebben al veel ervaring met de strijd tegen de kapitalisten.

De MLJ-leden werken ook nauw samen met leden van de Kommunistiese Eenheidsbeweging Nederland (marxisties leninisties). De KEN (ml) versterkt zich steeds meer met strijdbare arbeiders, die aangetrok-

ken worden door het werk van de KEN (ml). Het belangrijkste werk van de KEN(ml) is : voorop gaan in de klassenstrijd, en aan de klassenstrijd de strijd voor het socialisme te verbinden. Zij gaat hierbij heel geduldig te werk. Want als de ene groep van arbeiders tegen de ander wordt opgezet, dan heb je nog niks. Door massale akties in bedrijven (bijvoorbeeld de grote Rotterdamse Havenstaking) en in arbeidersbuurten te organiseren, wint de KEN (ml) steeds meer het vertrouwen van de arbeiders. In de bedrijven en in de buurten komen steeds meer komitees van de grond van de arbeiders zelf. Want de arbeiders moeten het nog steeds zelf doen! Het is dus logies dat de MLJ nauw gaat samenwerken met de KEN(ml). Dan kunnen we leren van de ervaringen van de oudere arbeiders, die al heel veel strijd hebben meegemaakt. Dan kunnen we ook het vertrouwen winnen van alle arbeiders in ons bedrijf of in onze wijk. Dat is ook het grote verschil met andere jeugdorganisaties. Want die jagen met hun dulle radikale akties alleen maar de andere arbeiders tegen zich in het harnas. Of ze onderhandelen alleen maar met hoge heren, en doen verder niets.

MLJ

De leden van de MLJ gaan voorop in de strijd tegen schandalige jeugdlonen, tegen het gekommandeer van de bazen, tegen slechte arbeidsomstandigheden, tegen de slechte vormingssituatie enz. De De MLJ geeft een eigen krant uit : de Jonge Tribune. Hierin staat informatie over de akties van de MLJ. Zo weten de leden van de MLJ ook goed wat er in de andere steden gebeurt. In die krant kan ook iedereen schrijven over wat hij heeft meegemaakt. De MLJ-leden verkopen de MLJ-krant aan de fabriekspoorten en op vormingsinstituten. Daar kun je het krantje kopen voor een kwartje. Als je belangstelling hebt om lid te worden van de MLJ kun je naar een van de volgende adressen toegaan. Dit zijn de kontakt-adressen:

Amsterdam: Sarphatistraat 165 driehoog.
Den Haag: Ruysdaelstraat 132 (070-656016)
Eindhoven: Postbus 706
Hengelo: Populierweg 38 (05400-21922)
Leiden: Morsstraat 37
Nijmegen: Oranjesingel 42 (08800-22045)
Rotterdam: Postbus 1320
Tilburg: Spoorlaan 322 (21447)
Utrecht: Postbus 2086

Je kunt ook een stukje schrijven voor de MLJ-krant, als je iets hebt meegemaakt of zo maar iets wilt zeggen. Dan kun je dat het beste sturen naar: Marxisties-Leninistiese Jeugd. Postbus 1320 Rotterdam.

rt

rode tribune
marxistisch-leninistisch
maandblad
jaargang 7, nummer 2

maandblad van KEN (ml)
Kommunistische
Eenheidsbeweging
Nederland (ml)

uitgave

hpb
het progressieve boek
jan porcellisstraat 40 b
rotterdam
telefoon 010 - 23 18 94

redactie

artikelen in dit blad zijn het resultaat van discussies in werkgroepen van de KEN(ml) sekretariaat: postbus 2086 utrecht

abbonementen

nederland
minimum f 4, = per ½ jaar
minimum f 8, = per 1 jaar
buitenland
minimum f 5, = per ½ jaar
minimum f10, = per 1 jaar
betaling door storting op
gironummer 167 37 63
van de penningmeester
van het progressieve boek
te rotterdam
onder vermelding van
"rt abonnement"

Inhoud

pag. 2
marxisties leninistiese jeugd

pag. 3, 4, 5
laten ze ons maar een behoorlijk loon betalen.

pag. 6, 7
winsthonger over de ruggen van de arbeiders

pag. 8, 9
terreur van het Philips-woningburo

pag. 10, 11
bij Wilton ging een kreet door de dokken + een arbeider over onveilig werken.

pag. 12, 13
het Poolse volk komt in verzet

pag 14
mededelingen

pag 15
uitbuiting van de chauffeurs

pag 16
buurtkomitees voort in de strijd

laten ze ons maar een behoorlijk loon betalen

LIMBURGSE ARBEIDERS GEDWONGEN TE PENDELEN

"De pendel naar Duitsland is een ramp voor Limburg. De arbeiders hebben geen enkel gevoel voor verantwoordelijkheid. Die willen alleen maar zo veel mogelijk geld verdienen. Die denken geen moment aan de belangen van de streek."

Met dit soort kreten proberen de Limburgse kapitalisten paniek te zaaien. Al maanden lang. Ze hebben moeilijkheden en daarvan willen ze natuurlijk de arbeiders de schuld geven. Ar-

beiders mogen nu eenmaal niet aan hun eigen belang denken. Dat recht willen de kapitalisten voor zichzelf houden. Ze zeggen dat de pendel een ramp is voor de provincie. Ze bedoelen dat de pendel een ramp is voor de kapitalisten. Ze vinden het maar schandelijk dat de arbeiders eerder aan hun eigen verdiensten denken dan aan de winsten van de kapitalisten. Ze proberen het zo te draaien alsof de arbeiders dezelfde belangen hebben als de ondernemers.

Maar de arbeiders in Limburg weten wel beter. "Laat ze ons maar een behoorlijk loon betalen", zeggen ze, "dan blijven we wel hier werken. Maar ze halen liever gastarbeiders hier naar toe. Met duizenden tegelijk. Om de lonen laag te houden. Wat verwachten ze dan in godsnaam van ons?"

De officiële instellingen tillen niet zo zwaar aan het standpunt van de arbeiders. Als

trouwe knechten wauwelen de bestuurders van gemeenten en provincie de kapitalisten uit de kamers van koophandel na. De bonzen van de vakbonden doen af en toe ook nog een duit in het zakje. En voor de slaafse kranten bestaat ook maar één kant van de zaak. Het Limburgs Dagblad heeft in een half jaar welgeteld één keer de arbeiders over de pendel aan het woord gelaten.

Mijnen sluiten

Een jaar of zes geleden kwam de regering op het idee dat de mijnen in Limburg maar eens gesloten moesten worden. Nederland kon beter gaan omschakelen op aardgas. Een enorme ingreep voor Limburg, want ander werk dan in de mijnen was daar feitelijk niet. Sinds 1965 hebben duizenden de mijnen verlaten. En als volgens plan in 1975 de laatste mijn dicht gaat, hebben nog eens tegen de 20.000 mijnwerkers ander werk moeten vinden. De regering heeft de vestiging van nieuwe bedrijven een tijd lang gestimuleerd. Zonder veel succes. Zolang de kapitalisten zelf kunnen uitmaken waar ze met hun geld naar toe gaan, kan zo iets ook nooit veel succes hebben. Ondernemers investeren nu eenmaal waar ze de grootste winst verwachten. Dat is meestal in streken waar al veel industrieën zijn. Naar meer afgelegen gebieden willen ze alleen als daar erg lage lonen worden betaald. Maar met lage lonen kun je in Lim-

duizenden kollega's hebben al ander werk moeten zoeken, duizenden zullen nog volgen

burg geen arbeiders krijgen. Die vertrekken dan naar het Duitse Ruhrgebied, waar ze minstens eens zo veel kunnen verdienen.

Eén dag ondergronds

In Brunssum hadden een gesprek met een chauffeur, 23 jaar oud en getrouwd. Hij rijdt dagelijks met een ploeg van 15 grondwerkers naar Düsseldorf.

"Toen ik 16 was," vertelde hij, "kwam ik in opleiding bij de Staatsmijnen. Dat heb ik twee jaar gedaan. Ik ben één dag ondergronds geweest. Als ik er niet zo goed had uitgekeken, had ik hier nou niet gezeten. De eerste de beste keer werd ik al bijna bedolven. Mijn vader heeft 38 jaar ondergronds gezeten. Hij is 62 jaar geworden. Stoflong. Maar ik begreep meteen dat dat niks voor mij kon zijn.

Toen ik 20 jaar was heb ik drie maanden bij de DAF in Born gewerkt. Op de spuiterij. Die fabriek stond er toen pas nieuw, maar afzuiginstallaties ho maar! Je stond de hele dag verf te happen. En je kreeg nog geen tijd om te pissen. Nee werkelijk, daar moest je een enorme bombarie van maken. Honderdtachtig wagens per dag moesten we spuiten. Als je het goed bekijkt, maken ze je het nog onmogelijk om je werk behoorlijk te doen ook. En ik kreeg 100 gulden en 46 cent schoon in het handje.

Via mijn zwager ben ik toen in Duitsland terecht gekomen. Ze waren net allemaal op straat gezet door de koppelbaas. Toen heeft

de ploeg afgesproken rechtstreeks bij die Duitse baas te gaan werken. Wij hebben nou dus geen koppelbaas meer. Bij een koppelbaas had ik het trouwens nooit gedaan. Wij ons kapot werken en die patser in een dure auto rijden zeker. Bovendien zit je met je sociale voorzieningen. Dat klopt nooit bij die lui.

Ik heb een ongeluk met twee Hollandse busjes. D'r lagen meteen 18 man langs de weg. Ze dachten wel dat ze verzekerd waren, maar bij geeneen was het in orde. Dat is nou bijna twee jaar geleden. Er zijn kerels bij die nou nog niet kunnen werken. Zoiets zal mij niet overkomen. Je kunt bij een koppelbaas absoluut meer verdienen, maar dat risico kun je toch niet lopen hé. Ik heb nou bijna f 300 zonder overwerk.

Ik ga 's morgens om vijf uur weg en 's avonds ben ik om half zes thuis. Overwerken doen we praktisch nooit. Maar ik heb nou bijna 300 gulden schoon. Als ik in Nederland twaalf uur werk krijg ik dat nog niet bij mekaar.

Als ik hier met een gewone werkdag 200 gulden kon verdienen bleef ik hier. Maar een half jaar geleden heb ik nog gesolliciteerd als chauffeur. Ik kon in Voerendaal op een betonwagen komen. Maar dan moest ik veertien uur maken om aan de 200 gulden te komen. Of vijftien, ik weet het zelf niet eens meer.

Kijk, in de mijnen kon je goed verdienen. Dat moest ook wel, want je ging gauw dood. In die tijd zijn er veel Hollanders naar deze

streek gekomen. Als je nu naar de DAF gaat krijg je een paar maanden net zoveel, maar daarna gaat het loon langzaam omhoog. Tot je op het peil van DAF-Eindhoven zit.

Als de mensen hier de kans kregen gingen ze allemaal naar Duitsland. Niet één uitgezonderd. Ze zitten alleen met het probleem van het vervoer. Volgens mij houden ze de lonen ook laag omdat de arbeiders dan geen auto kunnen kopen, waarmee ze naar Duitsland kunnen. Als mijn busje voor de deur staat, belt er iedere dag wel iemand om te vragen of er nog een plaats vrij is. En als ik er tien bussen had staan: Ik maakte ze in één week vol. Absoluut. Ze zeggen nou wel dat er bedrijven kapot gaan omdat ze geen arbeiders kunnen krijgen. Dat uitbreidingsplannen niet door gaan. Dat de bedrijven naar België gaan. Of naar Groningen. Maar wat kan mij dat schelen? Dat zijn mijn zorgen toch niet! ?

Hoe meer arbeiders, hoe lager loon.

Dat zijn dus de zorgen van de kapitalisten. En bijvoorbeeld ook van Roolvink, die gezegd heeft dat de pendelaars in 1970 de Nederlandse staat bijna 8 miljoen belasting gescheeld hebben. De Limburgse kapitalisten verzinnen van alles om meer arbeiders tot hun beschikking te krijgen. Hoe meer arbeiders, hoe lager de lonen, redeneren zij. Daarom huren ze buitenlandse arbeiders. In Brunssum wo-

nen er bijvoorbeeld 2.000 in een barakken-kamp bij elkaar. Een behoorlijk onderkomen zou de Turken, Marokkanen, Grieken, Joegoslaven enzovoorts, weer te "duur" maken. De ondernemers oefenen ook druk uit op de regering om de mijnen eerder te sluiten. Het gevolg zou voor velen werkloosheid zijn. Ze willen ook maatregelen om de vroeg gepensioneerde mijnwerkers weer te kunnen inschakelen. Daar zijn arbeiders bij, die tientallen jaren 7,5% van hun loon hebben afgestaan aan het pensioenfonds. En nu krijgen ze niet genoeg om van rond te komen. Als ze wat proberen bij te werken wordt de uitkering ingehouden. Een arbeider vertelde het voorbeeld van een bekende die bij zijn zuster de kamer opverfde en alleen daarom al zijn uitkering voor een week kwijt was. Terwijl de prijzen pijlsnel omhoog gaan, blijven de pensioenen onveranderd laag. Het Administratiekantoor Zuid-Limburg zegt dat het fonds nu al bijna geen cent meer heeft. Het fonds bezit talloze (zeer oude) huizen. Daarvan worden nu de huren zo hoog mogelijk opgeschroefd. Veel vroeg-gepensioneerden wonen in dergelijke huizen en zijn dus twee maal de kloos. Dan zijn er ook nog plannen om te proberen zoveel mogelijk vrouwen in te schakelen. Maar dat kan nooit lukken. "Door de pendel verdienen we genoeg", zeggen de arbeiders, "en hoeven onze vrouwen niet het bedrijf in, zoals in de rest van het land."

Vakbond in zorgen

Het liefst zouden de kapitalisten de grens eigenlijk maar sluiten voor de arbeiders. Of speciale belastingmaatregelen treffen. Om zo met behulp van de regering de arbeiders te dwingen af te zien van de voordelen die ze zo af en toe onder het kapitalisme kunnen behalen. Om ze met geweld te dwingen voor een karig loon in Limburg te gaan werken. Dergelijke geluiden hoor je bijvoorbeeld net zo goed van de rijke Venlose industriël Bouts als van Frans Dohman, de beruchte voorzitter van de Nederlandse Katholieke Mijnwerkersbond. Ook in Limburg tobt de vakbond harder over de zorgen van de kapitalisten, dan over de problemen van de arbeiders. De officiële gegevens zeggen dat er in Limburg ongeveer 12.000 pendelaars zijn. Het zullen er dus wel een paar duizend meer zijn. Ongeveer de helft is bouwvakker. Eén op de vijf werkt in de metaal. Maar er gaan ook mensen naar Duitsland om bijvoorbeeld zeep in te pakken. Een betontimmerman uit Heerlen zegt: "Als al die mensen van de ene

PRAKTIJKEN VAN EEN KOPPELBAAS

De vele duizenden Nederlandse arbeiders die in Duitsland werken, hebben het vaak beter dan hun kollegaas die in eigen land werken. Een deel van hen is rechtstreeks in dienst bij de Duitse baas. Die arbeiders lopen weinig risico, ook niet van plotseling ontslag of zo. Met de anderen, die bij koppelbazen werken is dat anders. Tussen Kerstmis en Nieuwjaar wordt in Duitsland niet gewerkt. De koppelbazen gooien dan de mensen van de ene dag op de andere op straat. Omdat ze te "duur" worden. Bij deze arbeiders was er tijdens de feestdagen geen cent in huis. Een voorbeeld is een 38-jarige bouwvakker uit Nijmegen, die een gezin met 2 kleine kinderen moest onderhouden. Omdat de koppelbaas weigerde de papieren in orde te maken, had deze bouwvakker in bijna 3 weken van 23 december tot half januari geen andere inkomsten dan f50,- voorschot van sociale zaken. Maar dat is het ergste niet. "Ik dacht dat alles in orde was", vertelt hij, "Ik had een formulier dat ik op 17 mei was ingeschreven bij de Krankenkasse (het ziekenfonds). Later bleek dat die koppelbaas me een week later weer heeft laten uitschrijven, maar daar merk je zelf niks van. De centen, de premies steken ze in hun eigen zak. Het is een grote oplichterij. Maar goed. Ondertussen is mijn vrouw bevallen in het ziekenhuis. De kleine bleek chronische bronchitis te hebben. Die heeft negen weken in

het ziekenhuis gelegen en wordt nou nog om de twee dagen behandeld. Ik durf er niet aan te denken wat een rekening ik daar straks van krijg. Want al die tijd zal ik, zonder het zelf te weten, niet in het ziekenfonds." Met drie anderen werkte deze bouwvakker 85 km. in Duitsland aan bungalows van f150.000,- per stuk. Hij heeft eens precies bijgehouden welk werk ze verzetten in twee en een halve week. Daar kregen ze f3600,- voor, dus f900,- de man. De koppelbaas kreeg f2760,-. Veel koppelbazen hebben tientallen mensen in dienst en vangen net zo veel als alle arbeiders samen. Geen wonder dat ze in een half jaar een dure bungalow laten bouwen en in een Mercedes rijden. En dat zijn nog maar de onderaannemers. Kun je nagaan wat de Duitse bazen zelf wel niet moeten opstrijken. Er zijn Nederlandse arbeiders die een week, of enkele weken van huis wegblijven. Vrouw en kinderen zitten thuis. Zij slapen in Duitsland in een hotel of een keet. Ze werken van licht tot donker. Als ze "thuis" komen moeten ze hun eigen potje koken. Ze gaan even op bed liggen en vallen met de werkkleren aan in slaap. En als ze wakker worden kunnen ze weer aan de slag. Dit soort toestanden is het gevolg van het feit dat er voor Nederlandse arbeiders bij huis geen behoorlijk werk te krijgen is tegen een fatsoenlijk loon.

dag op de andere in Limburg moesten blijven, zou er een grote werkloosheid komen. Ze zeggen wel dat er te weinig arbeiders zijn, maar voor al die arbeiders is er gewoon te weinig werk. Bij de DSM vliegen er straks ook weer honderden uit. Maar ja, dat zouden de kapitalisten het liefst hebben: werkloosheid. Dan zijn de arbeiders lekker goedkoop. Ik ken een monteur van 20, die in Nederland 2,60 bruto kreeg. In Duitsland verdient hij nu 6,55 en hij hoeft geen wisseldiensten te draaien. Als hij hier net zo veel wilde verdienen, moest-ie precies 24 uur per dag werken. Een andere jongen van een jaar of zestien kreeg bij Philips in Sittard een jeugdloontje van f350,- in de maand. Dat verdient hij nou in de week. Hij moet er wel een eind voor rijden, maar overuren maken doet-ie niet. Je moet alleen zorgen dat je niet in de handen van een ronselaar valt. Moet je je er dan als arbeider druk over maken of hier 10 of 100 bedrijven komen? Je kunt je trouwens wel kapot werken voor de opbouw van het land en zo, maar als je oud bent of invalide door

het werk, dan vergeten ze je ook. Dan zeggen ze ook niet: hier, jij hebt zo hard gewerkt het vaderland, hier heb je wat extra's. Je zou toch zeggen dat ze in die mijnen in zo'n jaar of 70 meer dan genoeg aan ons verdiend hebben.

Kapitaal gaat toch ook de grens over

En trouwens, wie zegt er wat van als die kapitalisten met hun centen naar het buitenland gaan omdat ze daar meer kunnen verdienen? Omdat ze daar dicht bij de grondstoffen zitten en de laagste lonen kunnen betalen? Dan schermen de heren toch ook niet met hun vaderlandsliefde? Ik heb meer dan 10 jaar in Nederland gewerkt en zit nu al 6 jaar in Duitsland. Ik zou een beul zijn voor mijn vrouw en voor de kinderen als ik dat niet deed. Maar wat ik een schandaal vind, dat is dat ik 90 kilometer moet rijden voordat ik behoorlijk de kost kan verdienen. Weet je waar het om gaat? Het gaat erom wie de baas is, de kapitalisten of de arbeiders."

nieuw; afzuiginstallaties ho maar!

hierlangs afknippen

rt abonnement

de ondergetekende neemt een abonnement op het maandblad rode tribune van

- een half jaar à ten minste f 4,-
- een heel jaar à ten minste f 8,-

en stort dit bedrag op gironummer 167 37 63 van de penningmeester Het Progressieve Boek, Rotterdam

onder vermelding van "rt abonnement"

naam _____

adres _____

plaats _____

invullen wat gewenst wordt met in een gesloten brief opsturen aan Het Progressieve Boek Jan porcellisstraat 40b 3003 Rotterdam

winsthonger over de ruggen van de arbeiders

LAGE LONEN EN MASSAONTSLAGEN

De laatste jaren staan de kranten vol met berichten over bedrijfssluitingen en fusies. Veel arbeiders hebben de krant niet nodig om te weten wat dat betekent. Onzekerheid, ontslag, werkeloosheid, lage lonen, vervroegde pensionering, moeilijke omscholing, en zo meer.

We zien dat die ellende zich vooral voordoet bij de kleinere en oudere bedrijven. Blijkbaar zijn er voor de kapitalist in die bedrijfstakken niet meer voldoende mogelijkheden om dikke winsten te plukken. De kapitalist trekt dan zijn kapitaal terug en hij steekt het in andere sectoren. Wat er met de arbeiders gebeurt, zal hem een zorg zijn. Als zijn poen maar is veiliggesteld!

Zoals van alle dingen moeten we ook van dit verschijnsel de oorzaken zoeken in het falen van het kapitalisme.

En we zien dan weer overduidelijk dat in het kapitalisme de mens niet de heerser is over de natuur en de scheppingen van de menselijke arbeid, maar dat de mens (de arbeider) op een volkomen primitieve manier is overgeleverd aan de krachten die hem te boven gaan. Dat lijkt onvermijdelijk, maar dat is het niet. De ware schuld ligt hier, dat de heersers van onze maatschappij (de kapitalisten) niet meer in staat zijn om het productieproces te regelen. Hier ligt het duidelijkste bewijs, dat de kapitalisten zichzelf overleefd hebben. Bij een ontzaglijk machtig technies kunnen, slagen ze er niet in om alle mensen een normaal levenspeil te bieden. In tegendeel, als het even goed gaat met de economie (veel produktie, hogere lonen), dan is dat tegelijk al de voorbode van de naderende inzinking, die alle illusies over welvaart overboord slaat. Zo is het kapitalisme: het ruiken aan de welvaart voor iedereen is al genoeg om een crisis te veroorzaken. Dat geldt ook voor de kleine en oudere bedrijven in onze economie.

Wat is het geval?

De vooruitgang van de techniek (de produktiekrachten) maakt produktie op steeds grotere schaal nodig. Alleen door produktie op grote schaal kan de hoogontwikkelde techniek toegepast worden in de produktie. Dat betekent dat kleinere bedrijven vaak niet in de concurrentie meekunnen. (middenstand). Ze worden ófwel kapotgekonkurreerd, ófwel opgeslokt door de grote mammoetbedrijven.

Deze grote mammoetbedrijven zijn bovendien zo ver ontwikkeld, dat ze uit het keurslijf van de nationale grenzen barsten. Ze hebben "vrijheid" van internationale handel nodig om hun imperialistische tentakels uit te kunnen strekken naar het buitenland. Zo zien we de economische onderdrukking en uitbuiting van de "ontwikkelingslanden" door deze kolossen. Verder de ontwikkeling en de verscherping van de internationale concurrentie. Dat leidt tot aanpassing van de staatsvorm (de bovenbouw) aan de economische eisen (bijv. de EEG en de protektie (bescherming) ten opzichte van de USA). Dit openbreken van de grenzen heeft zijn uitwerking op de zwakkere bedrijven. Zij kunnen niet mee in de internationale concurrentie en zijn gedoemd om weg te kwijnen. Dit alles heeft tot gevolg dat het huidige oververrijpe en zelfs rotte kapitalisme een dubbel onoplosbaar probleem opwerpt:

- de verscherping van de uitbuitingsproblemen van de mammoetbedrijven (stagnatie, afzetproblemen, economies imperialisme met steeds sterkere fascistiese trekken);

- het wegwijnen van de oudere en kleinere bedrijfstakken, ten gevolge van de concentratie en concurrentie.

De kapitalist houdt er een vette bankrekening aan over

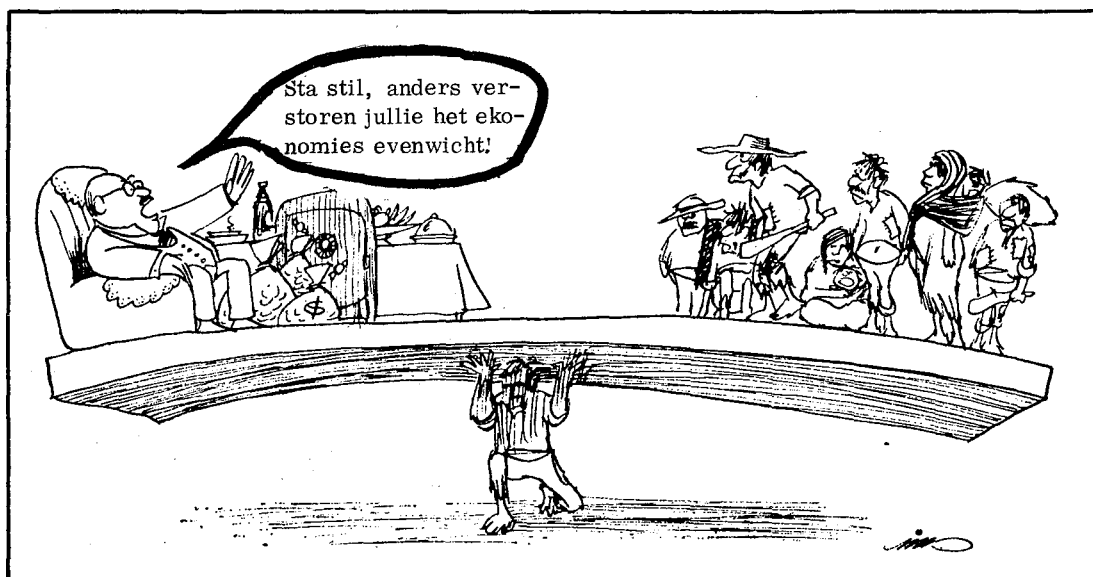
Wij noemen dit een probleem, niet omdat het een probleem voor de kapitalist is, maar een probleem voor de arbeider.

De kapitalist stelt steeds zijn kapitaal veilig door het opvoeren van de uitbuiting. De arbeider is steeds het slachtoffer van deze opvoering van de uitbuiting. Hoe gaat de sanering van de zwakkere bedrijven in zijn werk?

De eerste fase van de doodstrijd van het zwakkere bedrijf wordt ingeluid door daling van de afzet. De produkten zijn verouderd, of niet opgewassen tegen de buitenlandse concurrentie, die steeds vaker op komt doemen in het belang van het groot-kapitaal (EEG). De winsten van de eigenaar komen in het gedrang. Typies kapitalisties is dat de ondernemer dan niet denkt aan de totaal verouderde positie van zijn bedrijf, maar enkel en alleen aan het behoud van de winsten. Dus de uitbuiting moet opgevoerd worden. Niet de meest achterlijke familie-patronen en verouderde produktie-processen krijgen de schuld; nee, de arbeiders hebben het gedaan. Zij eisen te hoge lonen zodat de konkurrentiestrijd wordt verloren. Weet de arbeider dan niet dat hij het belang van de baas moet dienen, door tegen een hongerloontje winsten te produceren? De arbeider voelt het heel goed, want onder dreiging van ontslag wordt hij gedwongen tegen lage lonen massa's overuren te maken.

De kapitalist strijkt de winst op. En in plaats van nu het bedrijf te moderniseren in het belang van de steeds harder werkende arbeiders, gaat hij iets anders doen. Hij heeft in Zwitserland een vette bankrekening. En omdat hij nattigheid voelt gaat hij zorgen dat zijn schaapjes op het droge komen. En de arbeiders maar harder werken, om het bedrijf overeind te houden. In Tilburg sloot de SPANDON. De vakbonden hielden de arbeiders koest met een afkoopsommetje (want iets anders kunnen ze niet). Maar de directeur heeft in België een villa overgehouden waar je een hele nieuwe fabriek in zou kunnen beginnen. En wat hij heeft overgehouden, wat je niet zo kunt zien, zal nog wel tien keer zo groot zijn. En dit is niet een enkel voorbeeld, maar steeds hetzelfde liedje bij dit soort bedrijfssluitingen.

Het gebeurt ook vaak dat het bedrijf opgeslokt wordt door een groter bedrijf. Dan moet de zaak "gereorganiseerd" worden. Wat dan gebeurt is ook duidelijk. Ontslag voor velen. En die overblijven moeten met minder mensen hetzelfde of zelfs méér produceren. dan

vroeger. Dat is niets anders dan opvoering van de uitbuiting.

Steeds moet de arbeider de klappen opvangen

Alles bij elkaar is het steeds hetzelfde liedje. Eerst lonen drukken en harder koeieneren. Dat duurt dan meestal enkele jaren. Ondertussen trekt de kapitalist zijn geld terug. Dan komt de onvermijdelijke klap: reorganisatie of sluiting. Steeds moet de arbeider de klappen opvangen. In deze bedrijfstakken (landbouw, textiel, schoenen, kleding enzovoorts) zijn er volop arbeiders die in enkele jaren tijd al meer dan 5 keer als oud ijzer op straat gegooid zijn. En de volgende keer kan van vandaag op morgen zijn. De schadevergoeding voor de geleden ellende is belachelijk klein. De omscholing is belabberd geregeld. De kapitalistische regering komt altijd als mosterd na de maaltijd, en hun enige steun bestaat uit winstgaranties ("beloning voor slecht beheer").

Hoe is het mogelijk dat het kapitalisme deze schokken steeds weer oproept? Omdat ze zelf de oorzaak ervan is.

Het is logies dat er steeds industrieën moeten afvallen, en dat er steeds nieuwe bijkomen. Als het leer gemakkelijker te produceren wordt, hoeven we niet op klompen te blijven lopen. De techniek gaat vooruit en maakt de hogere welvaart mogelijk. Mogelijk, maar daarom nog niet werkelijk. Want we zien dat de kapitalistische eigendomsverhoudingen en winsthonger er de schuld van zijn dat niet iedereen gelijk van de welvaart geniet. Degenen die het hardst werken en alles zelf maken, die krijgen het minste. En als het kapitalisme weer eens in één van zijn crisis-moerassen wegzinkt is de arbeider daar het slachtoffer van. En dat alles omdat de heren wetboeken hebben geschreven en een politie-apparaat achter zich hebben, om hun macht over de produktie-middelen te handhaven.

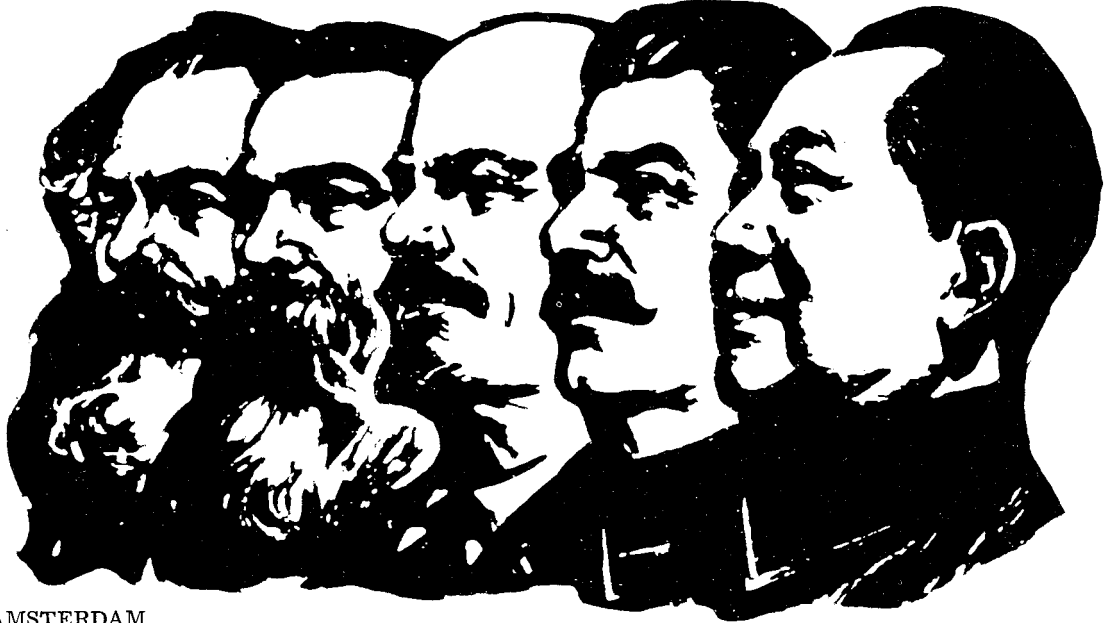
De proletarische klasse aan de macht!

Als in het ekonomies leven omschakelingen en aanpassingen nodig zijn, om de welvaart te verhogen, dan is daar niets op tegen. Maar als een klasse die omschakeling vertraagt en in zijn eigen voordeel aanwendt, waardoor de welvaart niet verhoogd maar verlaagd wordt, dan is deze klasse de vijand van de maatschappij. Deze klasse bewijst daarmee, niet in staat te zijn de maatschappij te besturen. Deze klasse heeft zichzelf overleefd. En de enige klasse die haar macht kan overnemen en die macht in het voordeel van de werkende massa's kan aanwenden, dat zijn de werkende massa's zelf. Zij hebben het rationele inzicht en zij hebben op alle mogelijke manieren de capaciteiten om de moderne maatschappij met verstand te besturen.

De klasse van de bourgeoisie (de kapitalisten) is een minderheid die werkt in haar eigen voordeel over de rug van de werkende massa's. Zij is daarom egoïsties, a-sociaal, en overleefd.

De proletarische klasse werkt in haar eigen voordeel door de uitbuiters-klasse uiteen te drijven. De proletarische klasse is niet egoïsties en kan niet egoïsties zijn, omdat zij een steeds groter wordende meerderheid van het volk dient. En omdat alleen zij in staat is de moderne produktie-krachten te organiseren.

kursus marxisme leninisme in:

AMSTERDAM

PLAATS : De Brakke Grond, Nes 53
DATA : maandagen 8 en 22 febr.
TIJD : 20.00 uur

ARNHEM

PLAATS : Het Vuur, Parkstraat 61
DATA : vrijdagen 5 en 19 febr., 5 maart
TIJD : 20.00 uur

DEN HAAG

PLAATS : Koningstraat 20a
DATA : maandagen 1 en 15 febr.
TIJD : 20.00 uur

BEVERWIJK

PLAATS : Roestvrij, Hoflanderweg 104
DATA : dinsdagen 2 en 16 februari
TIJD : 20.00 uur

EINDHOVEN

PLAATS : E. S. M., Kennedylaan 3
DATA : vrijdagen 5 en 19 febr., 5 maart
TIJD : 20.00 uur

ENSCHDEDE

PLAATS : Elderinkshof, de Klomp 35
DATA : vrijdagen 5 en 19 febr. 5 maart
TIJD : 20.00 uur

GRONINGEN

PLAATS : Kattendiep 26
DATA : inlichtingen plaatselijk contactadres
TIJD : 20.00 uur

HENGELO

PLAATS : Wapen van Hengelo, Deldenerstr.
22
DATA : vrijdagen 5 en 19 febr., 5 maart
TIJD : 20.00 uur

LEIDEN

PLAATS : Kleine Burcht, Nieuwe Rijn 19
DATA : maandagen 1 febr 15 febr. etc.
TIJD : 20.00 uur

NIJMEGEN

PLAATS : Gebouw Burghardt, Burghardt
van de Berghstraat.
DATA : vrijdagen 5, 19 febr, 5 maart
TIJD : 20.00 uur

OSS

PLAATS : De Koepel, Palestrinastraat 10
DATA : vrijdagen 5 en 19 februari 5 maart
TIJD : 18.00 uur

ROTTERDAM

PLAATS : Gebouw Ons Huis, Gouvernestr. 133
DATA : donderdagen 11 en 25 februari
TIJD : 20.00 uur

TILBURG

PLAATS : Hogeschool C2, Hogeschoollaan 225
DATA : donderdagen 4 en 18 febr, 4 maart
TIJD : 20.30 uur.

UTRECHT

PLAATS : Raadskelder (onder het stadhuis)
DATA : maandagen 1 en 15 febr. etc.
TIJD : 20.00 uur

WAGENINGEN

PLAATS : Gebouw Arion, Dr. Niemeyerstr. 6
DATA : maandagen 8 en 22 februari
TIJD : 20.00 uur

ZAANDAM

PLAATS : Gebouw Dam, Dam 8
DATA : maandagen 1 en 15 februari
TIJD : 20.00 uur

terreur van het Pl

Omstreeks 1900 was Eindhoven een klein stadje met ongeveer 5000 inwoners. Een stadje zonder veel betekenis. Nu in 1971 is Eindhoven een grote industriestad met ongeveer 200.000 inwoners: de bakermat van de N. V. Philips Gloeilampen Fabrieken. Van iedere drie werkende mensen die in Eindhoven wonen werkt er 1 bij Philips. Het is duidelijk dat door de snelle ontwikkeling van Philips Eindhoven zo'n grote stad is geworden. Het is dan ook duidelijk dat Philips een grote invloed heeft op alles wat er gebeurt in Eindhoven en vooral op de woningbouw politiek. Uit heel Nederland haalde Philips arbeiders naar Eindhoven. En omdat arbeiders moeten kunnen wonen om winst te maken, ging Philips op grote schaal huizen bouwen. Dit is een uitstekende geldbelegging, die hoge wásten oplevert. De huur wordt afgetrokken van de lonen. Hierdoor kun je nooit weigeren om een huurverhoging te betalen. Hierdoor ben je overgeleverd aan de wil van de huisbaas, de N. V. Philips. Bovendien maakt Philips gebruik van zijn huizen om de arbeiders niet de kans te geven ontslag te nemen. Als een Philipsarbeider ontslag neemt, moet hij vaak uit zijn huis of hij moet flink wat huur extra betalen.

In de loop der jaren heeft Philips zoveel grond opgekocht dat 60% van alle grond in Eindhoven van Philips is. Hierdoor heeft Philips alles te vertellen in de woningbouw in Eindhoven. Philips heeft een eigen woningbouwvereniging: de N. V. Philips Woning- en Grondbedrijf. Deze woningbouwvereniging

bepaalt zelf wie er in een Philipshuis mag wonen. Er zijn ook andere woningbouwverenigingen in Eindhoven, maar onlangs hebben alle woningbouwverenigingen besloten zeer nauw samen te gaan werken. De samenwerkende woningbouwverenigingen geven elkaar alle gegevens automaties door. Maar de Philipswoningbouwvereniging heeft in feite alle macht in de Eindhovense woningbouw omdat zij 60% van de grond bezit. Van de 100 huizen die de Philipswoningbouwvereniging bouwt zijn er 80 voor de Philipsarbeiders en 20 voor de gemeente. Daarom schenkt de gemeente regelmatig grote bedragen aan de samenwerkende woningbouwverenigingen, maar in feite aan het woningburo van Philips. Hoe de Philipsarbeiders naast zijn werk in de fabriek ook in zijn huis wordt uitgebuit hoorden we van een Philipsarbeider, die getrouwd is en vier kinderen heeft. Hij vertelde ons hoe het Philipswoningburo hem, en de andere arbeiders ook, oplicht en bedriegt.

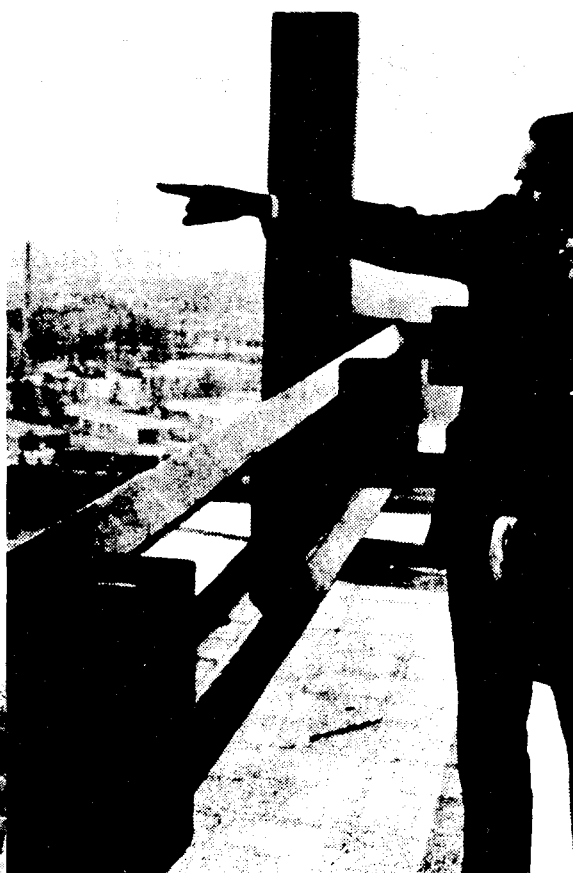
De oplichters van het Philips-woningbureau.

" In 1957 kwam ik te wonen in een Philipshuis dat toen f 64,55 per maand deed. In het kontrakt stond, dat de huur niet hoger zou worden dan f 98,10 per maand. In 1966 was de huur inderdaad f 98,10 per maand, maar toen kwam er een brief van het woningburo van Philips met een aanbod voor huurverhoging

tot f 107,10. Dat aanbod was geen aanbod waar je nee op kon zeggen: Je moet de huurverhoging betalen anders wordt je eruit gegooid! Van die huurverhoging begreep ik geen bal, want in het huurkontrakt stond dat de huur niet hoger zou worden per maand!

En zo hoog was hij al !! Ik voelde me dus sterk en liet niets van mij horen. Met de buurtbewoners die ook in Philipshuizen wonen sprak ik af dat we niet zouden betalen. Toen kreeg ik weer een brief thuis van het Philipswoningburo. Ze dreigden nu met een deurwaarder, als ik de huurverhoging niet wilde betalen. Met mijn kontrakt ging ik naar het woningburo. Daar zeiden ze dat de huur omhoog ging, omdat alles zo duur was geworden en meer van dat gelul. Ik werd toen nog kwader en zei: jullie hebben toch allemaal van die zwaar betaalde ekonomen in dienst, die hadden toch zeker van tevoren kunnen weten dat alles duurder zou worden. Dat had ik ook wel kunnen zeggen. Iedere fabriek maakt zijn produkten duurder om meer winst te kunnen maken. Maar ja, ze lieten me eerst rustig uitrazen, en daarna wezen ze me op de kleine lettertjes in het kontrakt: Daar stond namelijk dat de huur niet hoger zou worden dan f 98,10 tenzij zich andere omstandigheden zouden voordoen. En dat sloeg zeker op dat duurder worden van alles. Ik moest dus akkuut betalen of eruit. Dan maar liever eruit en naar een goedkoper huis, zei ik toen. Maar achter dat goedkopere huis moest ik zelf weer achterheen zitten.

foto onder: Zij scheppen de rijkdom, Philips pikt die in

ilips woningburo

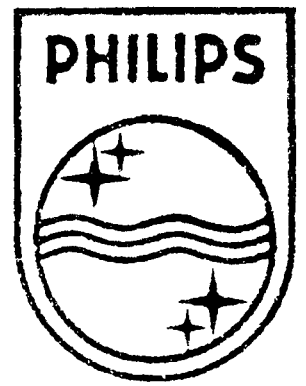

foto links: Eén van de rijkdommen van Philips, nooit last van huurverhoging

Ze doen op dat woningburo immers geen flikker voor je!

Ik werd een hele tijd van het kastje naar de muur geslingerd, maar ze zitten je de hele tijd dwars, omdat zij bepalen wie er in een Philipshuis mag komen wonen. Na een maand .enslotte moest ik naar het woningburo komen. We gingen toen kijken naar een huis dat ze voor mij op het oog hadden. Het kostte f 75,- in de maand. Ik zei dat ik het wel wilde hebben. Dat kon.

Daarna wachtte ik dus maar af tot ik de woonvergunning en andere papieren zou krijgen. maar er gebeurde niets. Na twee weken belde ik dus op om te vragen hoe het er mee zat. Er bleek toen dat het huis al twee weken op mijn naam stond, dat ik twee weken de huurder ervan was en ik de vergunning en de sleutels op kon komen halen. Omdat ik dus al twee weken huur van mijn oude en nieuwe huis betaalde, liet ik zo snel mogelijk de verhuismagen voorkomen. Ondertussen ging ik naar het woningburo om de sleutels en de vergunning op te halen. Maar nu zeiden die luie flikkers ineens, dat de vergunning nog klaargemaakt moest worden.

Ik was woedend, want de verhuismagen stond al voor. Twee uur lang heb ik moeten wachten, totdat die vergunning klaar was. En ondertussen moest die verhuismagen maar wachten. Die moest ik per slot van rekening ook betalen! Dat hele grapje van het woningburo heeft me twee weken dubbele huur (met huurverhoging) en 90 gulden extra voor de wachtende verhuismagen gekost.

Maar hiermee was de kous nog niet af. Philips had me al twee weken dubbele huur van mijn loon afgehouden, maar dat ging gewoon door. En dat terwijl ik nu toch was verhuisd! Ik zag het even aan, omdat ik dacht, dat de verhuizing in de administratie nog niet rond was. Maar na drie weken dubbele huur werd het me te gortig. Razend belde ik op naar het Philips-woningburo, wat het toch voor stelletje oplichters waren. Om mij weer drie weken dubbele huur van mijn loon af te houden. Ja, dat wisten ze, zeiden ze, ze hadden een fout gemaakt. Maar het was blijkbaar niet in hun stomme luie hersens opgekomen om die fout te herstellen. Ik moest er zelf voor zorgen dat het in orde kwam. Als ik er zelf niet achteraan was gegaan, betaalde ik nu nog dubbele huur!

Wie wil er nu in een krot wonen

Het huis waarin ik nu woon, bleek ook al

gauw een puinhoop te zijn. Met scheuren, vochtigheid en andere mankementen. Van de huisdokter (een Philips-arts) en de specialist kreeg ik een urgentieverklaring voor een ander huis. Maar op het Philips-woningburo gooiden ze die urgentieverklaringen in de prullemand. Ze zeiden dat ze geen bal met mijn huisdokter (nota bene een Philips-arts) en mijn specialist te maken hadden. Als ik tot urgentiegeval verklaard wilde worden, moest ik maar naar een speciale dokter van het woningburo gaan.

Ik dus naar die man toe. Maar hoe kun je nou in tien minuten, aan iemand die je helemaal niet kent, uitleggen waarom je een urgentiegeval bent. Die arts vond het eerst dan ook helemaal niet nodig om mij op de urgentielijst te zetten. Na lange verhalen, waarin ik mijn hele leven weer eens bloot moest leggen (mijn huisarts kent me al drie jaar), stemde hij toch toe. Nu stond ik dus op de urgentielijst. En na twee jaar sta ik er nog steeds op.

Ondertussen zat ik er weer flink achterheen om een ander huis te krijgen. Verschillende keren ben ik naar het woningburo gegaan. Maar daar hadden de heren het weer over het beroemde eigen initiatief. Dan konden ze zelf tenminste op hun luie kont blijven zitten. Ik moest zelf advertenties zetten voor woningruil. Maar ik heb onderhand balen van advertenties, want ze halen helemaal niets uit. Philips wijst zo vaak mensen af voor hun huizen. En wie wil er nu in een krot wonen?

Hoeveel huur wenst u te gaan betalen

Nu kreeg ik een paar maanden geleden een brief van de Samenwerkende Woningbouwverenigingen. Die brief kreeg iedereen die stond ingeschreven. Hierin werden mij een aantal stomme vragen gesteld. Bijvoorbeeld: Wenst u een ander huis? In het 1e, 2e, 3e, of 4e kwartaal van 1971? Bij welke woningbouwvereniging wenst u ingeschreven te staan? Dat maakt natuurlijk geen bal uit. Die woningbouwverenigingen zijn allemaal één pot nat, en ze hebben alle gegevens van elkaar. Dus weten ze dat ik, en vele anderen, al jaren een ander huis proberen te krijgen. Waarom vragen ze het dan? Nou, dat bleek al spoedig. Als je deze brief niet ingevuld

terugstuurde voor een bepaalde datum, dan werd je van de wachtlijst afgestreept! Je moest dan weer helemaal onderaan beginnen, en een flinke inschrijvingspremie betalen. Een heleboel mensen hadden dat formulier niet ingevuld, omdat ze dachten dat het niet op hen sloeg. Want zij waren toch al jaren aan het soebatten met het woningburo, zodat die alles al van hun wisten. Die mensen staan nu weer onderaan de wachtlijst. Dit is een handig truukje van de woningburo's, om het aantal mensen dat staat te springen om een ander huis flink omlaag te brengen.

In diezelfde brief stond ook: Hoeveel huur wenst u te gaan betalen? Deze vraag was helemaal smerig. Achter dat "wenst" stond met kleine lettertjes: "volgens de nieuwste richtlijnen van de minister is de huur 17% van het bruto maandinkomen." Dat hele wensen is dus maar flauwekul. En alvast een aankondiging van een nieuwe wet van de regering, dat de huren omhoog gaan tot 17% van het maandloon. Voor mij zou dat betekenen: een huurverhoging van 88 gulden naar ongeveer 188 gulden. Dus 100 gulden in de maand erbij!! Aan de ene kant maakt het Philips-woningburo een heleboel reclame voor doorstroming naar duurdere woningen. Maar aan de andere kant laten ze mij gewoon verrekken in mijn krot. En voor datzelfde krot moet ik dan nog 100 gulden per maand meer gaan betalen!

Eenheid is ons enige wapen

Het is duidelijk waarom Philips dit doet. De heren zien hun winsten met een paar miljoen gulden dalen. En dus proberen ze om nog meer geld uit de arbeiders te persen. We moeten in de fabrieken harder gaan werken. En onze huizen, of liever gezegd krotten, worden krankzinnig in huur verhoogd. Frits Philips heeft nu al in een interview gezegd, dat iedereen best 25% van zijn loon kan opbrengen aan huur! Daarom moeten wij ons zelf hiertegen organiseren, dan hoeven we niet alles meer te slikken. Onze kameraden in de Rotterdamse haven hebben ons een goed voorbeeld gegeven met hun komitee Arbeidersmacht. We moeten er met z'n allen aan werken om ook een Arbeidersmacht Philips op te richten. Eenheid is ons enige wapen! Alle macht aan de arbeiders!

bij Wilton ging er een kreet door de dokken: dokken!

foto boven: Arbeiders van de scheepswerf Gusto te Schiedam tijdens het een uur staken

We weten allemaal dat er in Rotterdam niet alleen door de havenarbeiders maar ook door de metaalbewerkers een verbitterde strijd is gevoerd het afgelopen half jaar.

Met name op de scheepswerven hebben de arbeiders hun strijdbaarheid getoond. Ze hebben bewezen dat ook in de metaal een eensgezinde actie van de arbeiders zelf buiten de bonden om mogelijk is.

Ook hier speelde het probleem van de koppelbazen een rol. De arbeiders zagen namelijk in dat er hogere lonen konden worden uitbetaald. Terwijl de bonden - net als in de haven - er een koppelbazenkwestie van probeerden te maken door te zeggen: "weg met de koppelbazen".

Een arbeider van de scheepswerf Gusto vertelde ons een en ander van zijn ervaringen:

Bij Wilton ging een kreet door de dokken: (dokken)

"Woensdagmorgen was bij Wilton Feijenoord

de staking uitgebroken. Dit was het begin van een geweldige eensgezinde actie van de metaalbewerkers in het waterweggebied. De strijd voor 25 gulden per week erbij werd gesteld op 'n moment dat vrijwel bij alle metaalbedrijven het ongenoegen over de onderbetaling van het eigen personeel ten opzichte van de ingeleende werknemers het hoogtepunt had bereikt. Deze eis was volkomen juist.

Volgens de metaalkoerier van 11 september was echter niet het verschil in beloning de oorzaak van de staking maar de verslechtering van het woon en leefklimaat in het waterweggebied. Dat was natuurlijk - hoe kan het ook anders - een leugenpraatje. Woensdagmiddag - juist toen wij een vergadering hadden van de ondernemingsraad over de onderaannemers - ging bij ons op de werf ook de hele handel plat.

De eerste poging om de staking te breken kwam van de kant van de sekretaris van de ondernemingsraad. Deze man - een bankwerker en kaderlid van het NVV - hield een

toespraak waarin hij ons opriep om weer aan het werk te gaan. Natuurlijk traptten wij hier niet in."

De rol van de bonden

"'s Nachts hadden de bonden in paniek vergaderd met de ondernemers. Ze waren overeengekomen een voorschot van niet minder dan 150 gulden. Dit werd de volgende dag bekend gemaakt met de mededeling dat de bonden niet achter verdere acties zouden gaan staan. Dit verraad aan de leden van deze bonden werd zonder meer door de stakers van de hand gewezen. De strijd werd daarom terecht eensgezind voortgezet. De bonden - ik ben er trouwens uitgelopen hoor - schreven geeneens bijeenkomsten uit om de resultaten en overeenkomsten met de stakers te bespreken. Ze waren volgens mij bang dat er strijdbare arbeiders aan het woord zouden komen. Ze waren ook bang dat er arbeiders uit de haven zouden komen - die staakten toen ook - om te vertellen wat hun ervaringen waren met de verradelijke bonden.

Wat de bonden wel deden was overal verwarring zaaien en leugens verspreiden. Ook probeerden ze door middel van demagogische toespraken van welbespraakte topfiguren uit het NVV - zoals bijvoorbeeld de heer Schravemade - om de arbeiders weer aan het werk te krijgen. Bij Wilton haalde zo'n vent zich de woede van de stakers op de hals. Hij kreeg dan ook te horen: "Als we je hier nog één keer zien slaan we je in mekaar". Dat was tenminste duidelijke taal tegenover dat stelletje arbeidersverraders van het NVV. Ook bij Waalhaven werkte deze manier niet. Alleen bij de scheepswerf Piet Smit lukte het de arbeidersverrader Schravemade om de arbeiders met behulp van direktie en politie de poort in te praten."

Leugens

"Verder werd bij ons op de werf telefonies op een ondernemingsraadvergadering doorgegeven door die zelfde Schravemade dat de overeenkomsten bij Wilton eensgezind waren geaccepteerd. Zo hoopten ze natuurlijk dat wij ze zouden accepteren. Dan konden ze dat namelijk aan Wilton en andere metaalbedrijven doorgeven in de hoop dat ze daar dan ook wel door de knieën zouden gaan. Zulk verraad wordt tegenwoordig door de bonden gebruikt om hand en spandiensten te verlenen voor de ondernemers. Wij arbeiders hebben hier een hoop van geleerd.

Alles is geprobeerd om de eenheid van de stakers te breken. Pers, radio en televisie stonden geheel in dienst van de ondernemers en erkende bonden om onjuiste gegevens te verstrekken."

foto onder en boven: Arbeiders tijdens het een uur staken

400 Gulden

"Toen de bonden inzagen dat ze niets meer konden klaarmaken bij ons arbeiders zijn ze samen met de ondernemers met die 400 gulden gekomen. Verder werd ons toegezegd dat ons loon per 1 januari zou worden opgetrokken tot 10% onder het loon van ingeleende arbeiders. Wij zijn hier toen maar mee akkoord gegaan omdat er teveel mensen waren die weer wilden gaan werken. De staking verliep namelijk als gevolg van gebrek aan leiding en contact met metaalarbeiders van andere werven en bedrijven. Die toegezegde verhoging is ook wel gekomen per 1 januari maar nu reeds is te zien dat we hier lang niet genoeg aan hebben. Kijk maar naar de hogere prijzen, btw verhogingen, huurverhogingen en ga zo maar door.

Twee belangrijke lessen uit de strijd.

We zijn na de staking twee dingen gaan inzien. Ten eerste dat we moeten vertrouwen op eigen kracht. Dat we niet van de bonden afhankelijk moeten zijn. Die schoppen ons arbeiders toch maar in de hoek als ze even de kans krijgen.

Verder dat we ook in de metaal - net als in de haven - een komitee moeten gaan vormen. Dat moet bestaan uit de meest strijdbare arbeiders van alle grote metaalbedrijven in het waterweggebied. Dan is er tenminste contact. Dan is er tenminste de zo broodnodige leiding. Dan kunnen we tenminste als het nodig is en vuist vormen met z'n allen. Dan vormen we met z'n allen ARBEIDERSMACHT. "

Ingezon den brief

OVER EEN ERNSTIG BEDRIJFSONGEVAL

Over het ongeluk in de St. Laurens haven bij Frans Swarttouw, machinaal overslagbedrijf in het Botlekgebied.

16 December verleden jaar om ongeveer 8 uur 's morgens ging een kras met 3 mensen die zojuist ingedeeld waren, naar hun opgedragen job. Zij liepen onder de nieuwe MAN-brug door. Daar is namelijk die elektrische kabel die spanning levert aan die brug op ongeveer twee meter hoogte boven de begane grond in een kabelgoot gelegen langs het terrein en op een trommel op die brug opgeschoren. Door de sneeuw of vorst kleefde hij vast op die trommel en schoot toen los, en kwam naast die kabelgoot terecht en viel op de grond. Op dat moment liepen deze vier personen eronder, met alle gevolgen van dien: twee doden en twee zwaargewonden (schedelbasisfractuur).

Een derde is inmiddels ook overleden. Dit is een ongeluk dat toch zeker had kunnen worden voorkomen. Onder andere door beugels op die kabelgoot te lassen en zulk soort veiligheidsmaatregelen. De veiligheidsinspectie is nu wel geweest, maar ik dacht dat die regelmatig controle hielden? Of is dat soms maar een controle van ha, ha, ha, en door de vingers kijken. Hier is toch weer duidelijk sprake van de aloude spreuk: "Als het kalf verdronken is dempt men de put". Dit bedrijf is er nu ongeveer vijf á zes jaar, en er zijn al zeven á acht doden te betreuren.

Dus een bedrijf waar het gevaarlijk is om te werken. Een bedrijf waar de veiligheid niet zo nauw wordt genomen. Ja, dat kost geld en dat kan er bij de heren kapitalisten niet af! Dat op die brug een spil niet draaide, was veel erger, daar hebben ze meer aandacht aan besteed als aan die doden (inmiddels is die tweede Marokkaan ook al gestorven). Want toen die ene -Arie Plugge- werd begraven, ging de vlag niet eens halfstok op het bedrijf. Dat was niet belangrijk, het was toch maar een arbeider. Over die Marokkanen werd helemaal niet gesproken in de mededelingen op het publikatiebord. Dat zijn toch ook mensen! Maar ongeveer een jaar geleden was er een hoge piet van het bedrijf, die z'n eigen dood reed met een vaart van 160 á 170 km. per uur op de snelweg van Rotterdam naar Den Haag. Toen moest het hele bedrijf het wel weten -we kenden hem geeneens- en de vlag halfstok enzo.

het Poolse volk komt in verzet

Achtergronden van de revolutionaire storm

Net als bijvoorbeeld Tsjecho-Slowakije, is Polen eigenlijk een kruisvat dat elk moment kan exploderen. Het uitbreken van de revolutionaire storm in Polen, is het onvermijdelijke resultaat van de verscherping van de tegenstellingen in Polen. Van de tegenstellingen tussen het poolse volk en de heersende klik van revisionisten. In 1956 kwam de revisionistische klik van Gomulka aan de macht, met behulp van de revisionistische klik van de Sowjet-Unie. Sinds die tijd heeft de klik van Gomulka altijd de politiek van de Sowjet-Unie sterk gesteund. Polen werd zo in economies en politiek opzicht een aanhangsel van de Sowjet-Unie. Dit betekent een verraad aan de belangen van het poolse volk.

Wij noemen de politiek van de klik van Gomulka (Polen) en van Chroestsjow (Sowjet-Unie) revisionistisch, omdat zij het kapitalisme in hun land weer hebben hersteld. Zo heeft de revisionistische klik van Gomulka sinds 1956 de vruchten van het socialisme in Polen stelselmatig vernietigd. Vruchten die het poolse volk dankzij een jarenlange strijd had geplukt. De klik van Gomulka

heeft het kapitalisme weer ingevoerd, en steeds grotere rampen gebracht voor de brede volksmassa's. Om uit de talrijke krisissen van het kapitalisme te geraken, doet de klik van Gomulka precies hetzelfde als de kapitalisten hier. Ze willen de economische problemen afwentelen op de ruggen van de brede massa's van de werkende bevolking. Maar, "de steen die zij opgeheven hebben, valt op hun eigen voeten". Door haar schandalige maatregelen roept de poolse revisionistische klik een heftig verzet op van de brede volksmassa's. En dat verzet heeft al zware slagen toegebracht aan de heerschappij van de revisionisten.

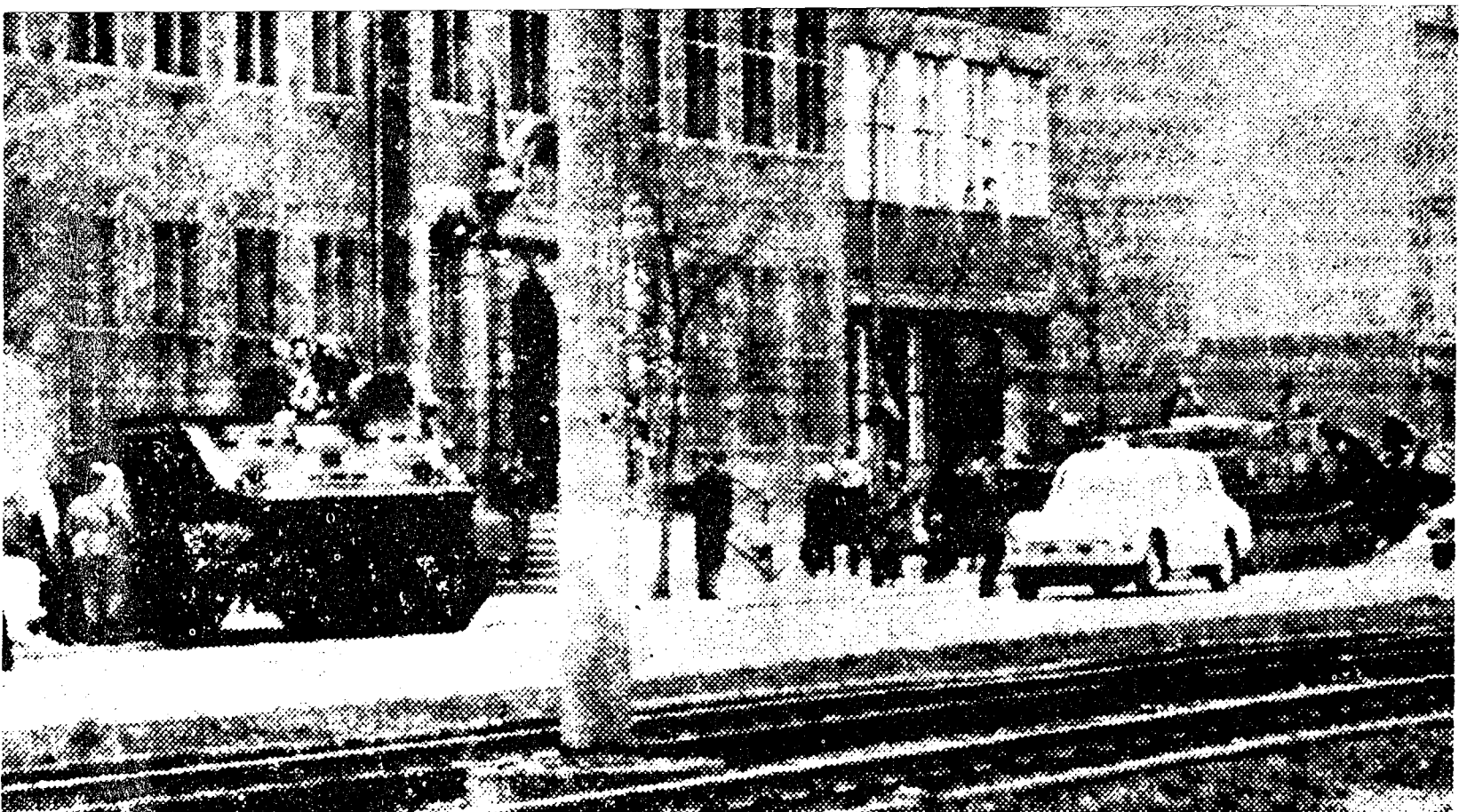
Belangrijk is de rol van de revisionisten van de Sowjet-Unie tijdens de revolutionaire storm van het poolse volk. De revisionisten van de Sowjet-Unie behandelen Polen en andere oost-europese landen als een kolonie van de Sowjet-Unie. Dit noemen we het sociaal-imperialisme van de Sowjet-Unie. Tijdens de revolutionaire storm in Polen, mobiliseerde de Sowjet-Unie al haar troepen en legers. De Sowjet-Unie wilde de revisionisten van Gomulka helpen, om de revolutie van het poolse volk te verstikken. En om de koloniale heerschappij van de Sowjet-Unie in Polen en Oost-Europa overeind te houden.

Het is nog niet zover gekomen, dat de Sowjet-Unie haar troepen en legers heeft ingezet. Maar als het gaat gebeuren, dan zal het poolse volk zeker nog sterker in verzet komen tegen het kolonialisme van de revisionisten van de Sowjet-Unie.

Nu heeft de heersende klik een nieuwe leidende groep georganiseerd. Gieriek werd de nieuwe eerste sekretaris van de poolse revisionistische partij. Hij verklaarde direct al, dat hij nauw met de revisionisten van de Sowjet-Unie wilde "samenwerken". Hij deed lege beloftes, om te proberen het poolse volk te bedriegen. Tegelijk schreeuwde hij luidkeels, dat geen ordeverstoringen zouden worden toegelaten. Daarmee wilde hij alvast een rechtvaardiging geven voor het afslachten van arbeiders en het onderdrukken van de revolutionaire massa's. Maar nu, nu ontwaakt het poolse volk met de dag meer en meer. Nu zal het Gieriek en zijn revisionistische klik, die de revolutionaire massa's wil afslachten en onderdrukken, niet goed vergaan!

Het artikel over het verzet van het poolse volk tegen de heerschappij van de revisionisten, is overgenomen uit Peking Review van 29 december 1970.

De poolse revisionistische autoriteiten laten in de straten van Gdansk tanks rollen. Deze tanks schieten op arbeiders en veroorzaken hiermee een ernstig en bloedig incident.

De revolutionaire volksmassaas in Szczecin zijn in verzet gekomen tegen de heerschappij van het poolse revisionisme. Uit woede hebben zij het hoofdgebouw van de politie in brand gestoken.

Het poolse volk komt op tegen de heerschappij van de revisionisten.

De poolse arbeidersklasse heeft pas geleden grootscheepse demonstraties georganiseerd tegen de revisionistische heersende klik rond Gomulka. Vooral in de havensteden Gdansk, Gdynia, Sopot, Szczecin in het noorden van Polen, maar ook in andere steden. De poolse revisionistische autoriteiten gingen zo ver, dat in grote getale tanks, pantserwagens, helikopters, troepen en legers werden ingezet. Veel arbeiders en burgers werden gedood of gewond, wat onder de volksmassaas nog grotere woede en sterker verzet opriep. Gomulka werd in de storm van de strijd van de massaas tot aftreden gedwongen. De poolse arbeidersklasse heeft zo in haar strijd een eerste overwinning bereikt. De arbeiders begonnen met deze demonstraties tegen de klik van revisionisten toen de poolse autoriteiten bekend maakten, dat de prijzen van talrijke kruidenierwaren omhoog gingen. Op 12 december besloot de ministerraad de prijzen van 46 levensmiddelen en dagelijkse gebruiksgoederen te verhogen. Vlees werd 17,6% duurder, meel 16%, melk 8%, katoen en wol 14,5%, kolen 10 tot 14%, vis 11,7%, en koffie werd 92,1% duurder. Het werd bekend dat de kosten voor levensonderhoud per gezin met ongeveer 20% zouden stijgen.

Het besluit van de poolse revisionistische heersende klik, betekent een zware slag voor het volk. Het besluit is het onvermijdelijk resultaat van de sinds lang gevolgde revisionistische lijn. Direkt ontvlamde een laaiend vuur van heftig verzet van de volksmassaas in Polen. Op 14 december bleezen de arbeiders van de werf in Gdansk als eersten de vlammen van deze strijd aan. Deze arbeiders gingen in staking. Zij riepen de studenten van de industrie Universiteit op, om vergaderingen en demonstraties te houden. Zij omsingelden de radiozender van Gdansk, en wilden uitzending van hun stem van gerechtigheid. Zij protesteerden tegen de prijsstijgingen en eisten loonsverhoging. Bovendien demonstreerden zij op het plein voor het gebouw van het partijkomitee van de provincie Gdansk van de Poolse Verenigde Arbeiderspartij. Op de volgende dag organiseerden de arbeiders, studenten en burgers in Gdansk en in de naburige steden Gdynia en Sopot verdere demonstraties. Tienduizenden mensen omsingelden opnieuw het gebouw van het partijgebouw van de provincie. Zij zongen de "Internationale" en riepen: "Weg met Gomulka!", "Geef ons brood!" en "Geef ons vrijheid!" en andere leuzen. Ondertussen zonden de poolse revisionistische autoriteiten in grote getale troepen en legers, tanks, pantserwagens, en helikopters om de

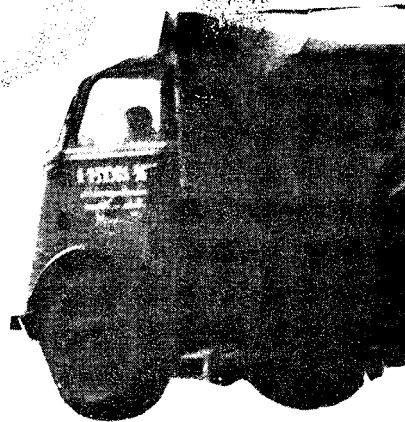
demonstranten met hun wapens te onderdrukken. Zij vaardigden het bevel uit om op de arbeiders te schieten. Daardoor kwam het tot een zwaar en bloedig incident. Zoals de pers in Gdansk kort daarna meldde, werden hierbij 6 personen gedood en 115 zwaar gewond. De woedende massaas boden dapper verzet, en staken het gebouw van het partijkomitee en enige andere gebouwen in brand. Daarna vaardigden de poolse revisionistische autoriteiten een nachtelijk uitgaansverbod uit voor het gebied van Gdansk, Gdynia en Sopot. Zij beëindigden alle regelmatige vluchten naar dit gebied, en onderbraken de telefoonverbindingen met de buitenwereld. Bovendien gaven ze alle buitenlandse schepen in de haven van Gdansk het bevel onmiddellijk uit te varen. Met gemene scheldkanonnades beschreven de revisionistische autoriteiten de demonstraties van de massaas als akties van "woestelingen" en "avontuurlijke elementen". Zij probeerden om de arbeiders tot "hervatting van het normale werk te dwingen. De massaas van arbeiders lieten zich echter niet onderwerpen. Op 17 december sloeg de golf van massale demonstraties over op Szczecin, een andere grote havenstad in het noorden van Polen, en op de steden Slupsk en Elblag. Duizenden en nog eens duizenden arbeiders van scheepswerven en havenarbeiders in Szczecin hielden grote stakingen en demonstraties. De revisionistische autoriteiten zetten tanks en pantserwagens in, die op de massaas inreden. Deze massaas streden dapper met stenen en zelfgemaakte brandbommen tegen de troepen en de legers. Zij wierpen politiewagens omver en verbrandden ze. Het gebouw van het plaatselijke leidende orgaan van de revisionistische autoriteiten en het hoofdgebouw van de politie werden in brand gestoken. In de konfrontatie met de tanks en de pantserwagens zongen de demonstranten patriottische liederen en riepen: "Wij zijn arbeiders en geen herrienschoppers", "Wij eisen hogere lonen en recht van spreken!", en andere leuzen. Inwoners van Slupsk en Elblag demonstreerden ook op 17 december. Zij riepen "Wij willen eten, geef ons brood!". De politie gebruikte traangasgranaten om de demonstranten te verdrijven. Op dezelfde dag vaardigde de poolse ministerraad een schandalig besluit uit om de arbeiders verder te onderdrukken. Zij verkondigde, "dwangmaatregelen, met inbegrip van het gebruik van vuurwapens" te willen gebruiken, "om de openbare orde te waarborgen". Op 17 december gaf Jozef Cyrankiewicz voor de televisie toe, dat troepen en legers al meer dan tien personen gedood en enige honderden personen gewond hadden. Cyrankiewicz is de voorzitter van de ministerraad. De poolse revisionistische autoriteiten zond

haastig bewapende politie en pantserwagens naar Gdansk en andere plaatsen, voor onderdrukking van de revolutionaire storm van de massaas. In de hoofdstad en in andere steden werden de patrouilles van militairen en de politie versterkt. Maar de strijd van de massaas werd niet verstikt. Volgens berichten in de daarop volgende dagen, gingen de arbeiders van de automobielfabriek van Zeran in Warschau in staking en organiseerden een langzaamaanactie. Dat deden ook de arbeiders in Katowice, Kraków en Poznań.

De Poolse Verenigde Arbeiderspartij hield op 20 december de 7^e voltallige vergadering van het centrale komitee. Op 14 december had de 6^e voltallige vergadering van het centrale komitee plaatsgehad. Op de nieuwe voltallige vergadering werden Gomulka en enkele anderen tot aftreden gedwongen. Er werd een nieuwe leiding gekozen. In de plaats van Gomulka werd Edward Gierk eerste sekretaris van het centrale komitee van de Poolse Verenigde Arbeiderspartij. Op 20 december gaf Gierk voor de televisie duidelijk te kennen, dat hij met de revisionisten van de Sovjet Unie wilde "samenwerken". Hij eiste, dat men de "rust vrede en orde" in Polen moest bewaren. Hij legde er de nadruk op, dat de reeds genomen maatregelen tot onderdrukking "nodig waren voor de veiligheid van de staat". Hij schreeuwde dat geen ordeverstoring toegelaten zou worden. Om de massaas te bedriegen en de woede van de bevolking te kalmeren, gaf hij echter ook toe, dat "het jongste besluit hogere uitgaven voor de gezinnen betekenden". Dat was het gevolg van "een niet-weloverwogen politiek". Hij voegde er aan toe, dat er maatregelen genomen zouden worden, om de materiële positie van de gezinnen met lage lonen en veel kinderen te verbeteren.

De heldhaftige strijd van de poolse arbeidersklasse heeft een geweldige slag toegebracht aan de langdurige koloniale heerschappij van het sociaal-imperialisme van de Sovjet Unie. Een zware slag voor de koloniale heerschappij over Polen en bepaalde andere oost-Europese landen. Het werd bekend, dat de revisionisten van de Sovjet Unie na het incident in alle haast troepen in de gebieden rondom Polen mobiliseerden. Ook voor de troepen van de Sovjet Unie in Polen werd de "eerste alarmfase" afgekondigd. De ontwikkelingen van de situatie weerspiegelt de ernst van de onverzoenlijkheid van de tegenstellingen tussen de brede massaas van het Poolse volk en de poolse revisionistische heersende klik. Gomulka is nu wel afgetreden, maar de tegenstellingen zijn in geen enkel opzicht opgelost. De gebeurtenissen zullen nog verder hun loop hebben.

uitbuiting van chauffeurs

In het goederenverkeer komen de meest smerige uitbuitingsvormen voor. De chauffeurs worden zwaar onderbetaald, moeten veel te lang werken, worden gedwongen om te knoeien met rijtijden-boekjes, worden gedwongen om met ondeugdelijk materiaal de weg op te gaan, en ga zo maar door. Het is niet voor niets, dat de Nederlandse vervoersondernemingen de meest gevraagde in heel Europa zijn. Zij zijn namelijk het goedkoopst! Vooral door de lage lonen!

Hoe het in deze ondernemingen toegaat, wordt duidelijk uit onderstaand artikel van een chauffeur van een onderneming uit het eigen vervoer. Dat wil zeggen, een onderneming die eigen wagens heeft rijden, om de eigen produktie te vervoeren.

Het is een schoolvoorbeeld hoe ondernemers over de ruggen van de arbeiders heen, hun winsten maken. Deze arbeiders worden als apparaten behandeld. Ze moeten op onmogelijke tijden werken voor het brood op de plank. Hoe hard ze ook werken, ze worden altijd te kort gedaan.

Overall het zelfde liedje

Dit speciale geval betreft een grossierderij in groenten en fruit. Midden in Noord-Holland is het gevestigd en heeft vijf vrachtwagens voor de im- en export. De rijders op deze wagens maken gemiddeld 70 à 80 uur per week. Maar als het op betalen aankomt dan is het: "een scheet en drie knikers".

Wettelijke bepalingen? Laet me niet lachen.

Volgens de rijtijdenwet mag er in drie weken maximaal 144 uur gereden worden, niet langer dan 5 uur achter elkaar en niet meer dan 12 uur per dag. Hoe is het bij deze firma geregeld?

Wel, er is officieel een werkweek van 50

uur - dat levert f. 160 op - plus 4 uur verplicht overwerken (overuren à f 3,50). De rijders die zo'n 78 uur maken, worden gedwongen in hun werkboekjes minder te schrijven, want de baas kan het nooit verantwoorden bij controle. De maandstaat wordt samengesteld uit de werkboekjes en daar moet natuurlijk ook flink mee geknoeid worden. En dat geknoei is uitsluitend en alleen in het voordeel van je baas en met eigen risico, want het werkboekje is het enige waar je je als rijder op beroepen

kunt. Geen wonder dat de baas ook geen tijd klokken wil, want daar kun je niet zo makkelijk geintjes mee uithalen. De overuren worden dus zwart uitbetaald. Dat uitbetalingsgebeurte aan het einde van de week en dan moet je als chauffeur aan de baas de tolgelden e. d. voorschieten. Dergelijke onkosten komen je op zo'n f 80 per week te staan, die je altijd bij je moet hebben; dat betekent dat dat geld konstant aan je gezin onttrokken is.

En wat voor praktijken deze ondernemer er op na houdt! Er werkt een man met 6 kinderen bij hem die zijn werkboekje een keer naar waarheid had ingevuld en hij kreeg ijskoud z'n geld niet! Nu is deze persoon in kwestie niet op z'n mondje gevallen en hij houdt z'n baas gewoon een stevige vuist onder z'n neus en dat is zo'n beetje het enige waar die meneer niet van terug heeft! Dezelfde rijder kreeg het later aan z'n nieren. Oorzaak: het schokken van de wagen wegens overbelasting. (Daar komen we later nog op terug.) Hij raakte daardoor aan het sukkelen en werd toen teruggezet op een loon van f 130 en dat met 6 kinderen!

Trap 'em maar in elkaar.

En het is altijd gedonder, of je nou een bakje perziken laat vallen bij het lossen (dat moet je ook allemaal zelf doen als chauffeur) of dat je op 't nippertje aan de dood ontsnapt bij een ongeluk. Dat ongeluk kwam zo: we zaten met een aanhangwagen van ± 12 ton, die helemaal niet in orde was, ik bracht 'm naar de garage en die zei dat er minstens een nieuwe naaf en remschoenen in moesten. Kortom: een tamelijk langdurig karwei. Onze baas kwam erbij en zei: "trap 'm maar in elkaar, want morgen moeten we rijden."

Hoe dan ook, de volgende dag zat ik er mee in Zeeland. Het was in de buurt van Oud-Vossemeer en ik moest plotseling remmen voor een oude man die de weg overstak. Ik pompte, maar de aanhangwagen deed niets! En de voorwagen (met remmen voor 10 ton) kon hem niet houden - gevolg: ik schoof zo een tuintje in en daar speelden drie kinderen vlakbij! Ik krijg net nog koud als ik eraan denk. Toen ik van de schrik bekomen was belde ik de politie en die sleepte de aanhangwagen weg. Toen werd-ie alsnog gerepareerd, kosten: f 1.516. --!! Ze gaan over lijken om de centen eruit te halen.

Dat blijkt ook duidelijk uit het feit dat er altijd met overbelasting gereden moet worden. Dan worden er twee extra veerbladen opgezet om meer te kunnen laden, maar het

betekent dat je als je leeg rijdt, bijna de wagen uitspringt (normaal zijn ze precies goed afgesteld). Vandaar ook dat die ene man (de vader van 6 kinderen) het aan z'n nieren kreeg.

Bloembollen

Dat ongeluk en die nieren heb ik nu één keer meegemaakt zolang ik er werk. Maar wat soms wel 3 keer per week voor komt, is een tochtje naar Frankrijk voor bloembollen. Dan ben je 30 uur in de weer. Je vertrekt bijv. 's-maandagsochtends vroeg om half 6 en je bent om half 1 's-middags dinsdags weer terug. En dan wordt er gescholden dat je ergens een uurtje bent blijven stilstaan omdat je je ogen niet meer open kon houden!

Normaal is, dat je een rijder hebt. Maar één keer met diezelfde bloembollen heb ik zelf maar iemand opgescharreld. Want als je weer terug bent in het land, moet je het nog es gaan uitventen ook. Dat betekent over Amersfoort, Zwolle, Meppel, Sneek, enz.

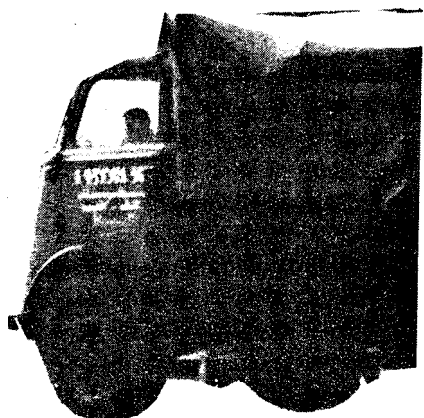

Alles voor de baas

Ik stond een keer met een vracht van 17 ton voor de grens. Maar ik had maar voor 3, 5 ton inklaringspapieren bij me. De baas opgebeld en die zei: "Zie maar dat je er over komt." Nou was het slecht weer en ik deed net of ik een nieuwe was in het vak, toen de douane me vroeg hoeveel ik bij me had. Ik zei, och, het zal niet veel meer zijn dan zo'n goeie drie ton! Aan dit gevalletje heeft de baas weer extra verdiend. Maar als 't misgelopen was, was ik 14 dagen de bajes ingegaan. Want de rijder is er verantwoordelijk voor dat de papieren in orde zijn. Je hoeft natuurlijk niet gek op te kijken, dat de baas en aanverwanten drie mooie bungalows hebben! En ze hebben pas een koelcel gekocht voor zo'n half miljoen.

Op zo'n bedrijf waar ze je zo uitknijpen is het net een doorgangshuis: ze vliegen d'r in en d'r uit. Op een gegeven moment was de toestand zo dat we wilden staken, en drie van de vijf hielden het been stijf. Maar als chauffeurs zie je elkaar niet zo vaak, en de baas heeft alle kans om ieder afzonderlijk te bewerken. Om ons te verdelen, stopt hij dan helemaal willekeurig een beetje geld in de hand. En zo tegen het eind van het jaar, ga je ook niet zo gemakkelijk weg. Want van de winstuitkering die je wordt beloofd, zie je geen cent als je zeg maar een paar dagen vroeger weggaat dan de baas wel zou willen.

Dit verhaal is er maar één van de honderden. Want in het hele land is het zo in het vervoer. Overal rijden de mensen dag en nacht, door weer en wind, en bezorgen de baas het geld aan huis!

K.E.N. (nl) nieuws rt

kontaktadressen KEN (nl)

AMSTERDAM
postbus 176
BREDA
postbus 2011
DEN HAAG
Regentesselaan 180
EINDHOVEN
J. F. Kennedylaan 3
GRONINGEN
postbus 549

HENGELO
Schelfhoustraat 29
LEIDEN
Morsstraat 37
NIJMEGEN
2e Walstraat 107
ROTTERDAM
Jan Porcelisstraat 40b
TILBURG
Goirkestraat 158
UTRECHT
postbus 2086

rechtkundig adviesbureau voor arbeiders

voor advies en bijstand op het gebied van

loon, ontslag en andere arbeidszaken
huur en huurkoop
ziektewet
kinderbijslagwet
werkloosheidswet
loon-, inkomsten- en andere belastingen

adressen:

Utrecht

Oranjestraat 8
telefoon 030 - 268 60
elke donderdag van 20.00 tot 22.00 uur

AANBIEDING VOOR RODE TRIBUNE LEZERS

ALLEEN TE BESTELLEN DOOR

VIETNAM INFORMATIEPAKKET

10 BOEKEN EN BROCHURES
f 4,90 (ENGELSE TAAL)

STORTING VAN f 4,90 OP
REKENING VAN
HET PROGRESSIEVE BOEK
GIRONUMMER 1673763

kolportage

De RODE TRIBUNE is in de volgende steden te koop op zaterdagmiddag:

ALPHEN a/d RIJN (markt)
ALKMAAR (Langstraat)
AMSTERDAM (Dam, CS., winkelcentrum Noord, div. markten)
ARNHEM (Hema, station)
BEVERWIJK (centrum; V&D)
BREDA
DELFT (Grote Markt)
DEN BOSCH (Hema)
DEN HAAG (Spuistraat, Markt Herman Kosterstraat)
EINDHOVEN (centrum, Woenselse markt, Cassandraplein, Vaart broek)
ENSCHEDA (Raadhuisstraat)
GOUDA (markt)

GRONINGEN (Grote Markt)
HAARLEM (markt)
HELMOND (V&D)
HENGELO (Hema)
LEIDEN (markt, Donkersteeg, 5-mei plein, Levendaal)
NIJMEGEN (Broerstraat, Lange Hezelstraat, station)
ROTTERDAM (Lijnbaan, metro Beurs, C. S., Afrikaanderplein)
TILBURG (V&D)
UTRECHT (Galeries Modernes, winkelcentrum Overvecht)
VENLO
IJMUIDEN (centrum)
ZAANDAM (winkelcentrum)

buurtkomitees voorop in de strijd

In steeds meer arbeiderswijken komt verzet tegen de woonellende. Gemeente, huisbazen en woningbouwverenigingen laten de woningen verkrotten, maar komen wel elk jaar onder aanvoering van minister Schut met nieuwe huurverhogingen. Door de overheid wordt totaal geen aandacht besteed aan de arbeiderswijken. Er zijn vaak geen speelplaatsen, de straten worden slecht onderhouden, de straatverlichting is vaak onvoldoende, krotten blijven jarenlang leeg staan als broedplaats voor ratten, stinksloten lopen als open riolen door buurten, met alle gevaren voor spelende kinderen. In diverse steden zijn de buurtbewoners daartegen in opstand gekomen, onder leiding van de landelijke Bond van Huurders en Woningzoekenden. Als we van de gemeente bericht krijgen dat op advies van de huuradviescommissie de huur met twintig procent omhoog gaat, terwijl het plafond naar beneden komt, de slaapkamer zo vochtig is dat het behang net zo hard weer naar beneden komt als dat je het er op plakt, en je kinderen longontsteking oplopen als ze naar de w.c. gaan, omdat de muren ervan bedekt zijn met vocht en schimmel, dan nemen we het niet meer, dan barst de strijd los.

Eenheid is de macht van de buurtbewoners

Ook in Plan Noord, een wijk in Leiden, is de strijd losgebarsten. Een buurtbewoner, lid van het buurtkomitee, vertelt zijn ervaringen. "We wisten precies hoe we te werk moesten gaan om de gemeente en de huisbazen op de knieën te krijgen. Dit is een arbeiderswijk. Er wonen hier mannen die voor de duivel nog niet opzij gaan. Met de meest strijdbare mannen en vrouwen hebben we de koppen bij elkaar gestoken. Onze eerste en belangrijkste taak was te zorgen dat de buurt vertrouwen in het buurtkomitee kreeg, want alleen op die manier kun je de eenheid van de buurt organiseren. Anders kan je wel ophouden. Daarom hebben we buurtvergaderingen gehouden, en zijn we huis aan huis met de mensen gaan praten. Dat is hard nodig, want je kan niet zomaar een of ander pamflet in de bussen douwen. Je moet precies weten wat er bij de mensen leeft. Want ik kan wel op m'n eentje een of ander idee hebben, maar het gaat erom, dat de ideeën van de buurt als geheel worden uitgevoerd. Die ideeën en voorstellen zetten we in de pamfletten en in de krant van de Bond van Huurders en Woningzoekenden, die we hier in de buurt verkopen. Zo raken ze bekend over de hele wijk. Dan zullen de mensen hun eigen ideeën herkennen en zeggen: "dat is een aktie waar ik het mee eens ben,

dat is een aktie waaraan ik ga meedoen." Zo krijg je de eenheid in de buurt. En die eenheid, daar is de gemeente bang voor, want dat is de enigste kracht, waar ze niet tegen op kunnen. Al komen ze nog zo opdraven met de huuradviescommissie of hun klassejustitie, voor de eenheid van de buurt moeten ze door de knieën. Je moet als buurtkomitee altijd je ogen open houden, want de aanvallen van de gemeente en de huisbazen worden steeds heftiger en gevaarlijker. We kunnen alleen leiding aan de aktie geven, als we konstant voorop lopen. We moeten het voorbeeld zijn voor de hele buurt. We moeten altijd en overal aanwezig zijn om te praten, te helpen en problemen op te lossen. Daarom moeten we steeds weten wat er in de buurt gaande is, wat er vroeger gebeurd is, en welke tegenstellingen er zijn. Als we dat allemaal weten, dan weten we meer dan onze vijanden en kunnen we ze verslaan. Dan kunnen we met z'n allen verhinderen, dat bijvoorbeeld iemand uit z'n huis wordt gezet."

De voorhoede van de arbeidersklasse leidt de strijd

"Je moet als buurtkomitee ook weten, wat de zwakke plekken in de buurt zijn. Er wonen hier ook vrij veel oude mensen die gemakkelijk te intimideren zijn. De gemeente maakt daar misbruik van. Bij mij proberen ze het niet, maar een oud vrouwtje wordt afgeblaft. De arbeidersklasse is namelijk niet één groot blok. Je hebt achterblijvers, en een voorhoede van de meest strijdbare arbeiders, die zich het meest van hun positie bewust zijn. Tot die groep reken ik mijzelf. Dan heb je daartussen een soort middengroep, twijfelaars. Die zijn vaak door de religie zo geworden. De kerk heeft al 2000 jaar niets anders gedaan dan de mensen dom houden. Dat gebeurt hier ook. De kapelaan komt op huisbezoek, maar meer dan leuteren doet-ie eigenlijk niet. Daarom moet je er voor zorgen, dat de mensen niet zo'n kapelaan of iemand anders die handjeplak met de

vijanden speelt, vertrouwen, maar het buurtkomitee. Je moet die mensen eigenlijk konstant opvoeden. Het buurtkomitee moet niet alleen maar met de mensen praten, maar het moet ook het centrum zijn van de aktie. In onze buurt strijden we tegen de huurverhoging die de gemeente wil opleggen. Die verhoging betalen we niet. We betalen gewoon de oude huur. Het buurtkomitee haalt de huurverhoging zelf op, en zet die op de spaarbank. Als we gewonnen hebben krijgt iedereen z'n geld terug, plus de rente. Zo wordt de eenheid van de buurt gemaakt."

Wie zijn onze vrienden

"Maar we moeten wel steunen op onze eigen kracht. Als wij niet steunen op onze eigen kracht, dan zullen we niets bereiken. We weten dat niemand ons helpt. We weten dat de gemeentelijke instanties er alleen maar op uit zijn om onze strijd in te tomen, om de arbeiders rustig te houden. We weten, dat de politieke partijen er alleen maar op uit zijn om stemmen te winnen voor de verkiezingen. We weten dat dit allemaal vijanden van de arbeiders zijn. Net als de gemeente, net als de huisbazen. Ook de CPN. Van huis uit ben ik komunisties opgevoed. Maar ik houd me nu wat afzijdig van de CPN, want je merkt gewoon de laatste jaren, dat de strijdbaarheid afneemt. Ze zijn nog alleen maar uit op stemmenwinst. Ze denken, we zitten nu gebakken, laten we ons maar verder wat koest houden. Kijk maar naar de uitzendingen op de radio en tv. Ze zoeken zelfs toenadering tot de PvdA! Nee, van de CPN hoeven we het niet meer te verwachten. De enigen die onze vrienden zijn, zijn onze mede-arbeiders in de buurten, de buurtbewoners die in verzet komen en het buurtkomitee. Dat zijn onze vrienden waarop wij moeten steunen, dat is onze eigen kracht, de enige manier om de gemeente en huisbazen te dwingen om te doen wat wij willen."

china vandaag

Maandelijkse publikatie van uittreksels uit chinese periodieken, vertaald, bijeengebracht en uitgegeven onder verantwoordelijkheid van de Vereniging België-China.

Abonnementen á f 7, -- per jaar te bestellen door storting op giro 167 37 63 van de Penningmeester, Het Progressieve Boek, Jan Porcellisstraat 40b, Rotterdam 3003

NU ABONNEREN

**rode
tribune**

3 | 71

marxistisch-leninistisch
maandblad
jan porcellisstraat 40b
rotterdam

proletariërs aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u!

losse nummers 75 cent
rode tribune

rt

LAOS

**het volk van
Laos is
onoverwinnelijk**

het volk van Laos is onoverwinnelijk

De voornaamste tegenstelling in de huidige wereld is die tussen de revolutionaire volkeren van Azië, Afrika en Zuid-Amerika aan de ene kant, en de imperialisten met aan het hoofd de Verenigde Staten, aan de andere kant. De ontwikkeling van deze tegenstelling brengt de strijd vooruit van de volkeren van de hele wereld tegen het Amerikaanse imperialisme en zijn handlangers.

Sinds de Tweede Wereldoorlog heeft de volksoorlog in toenemende mate zijn kracht getoond in Azië, Afrika en Zuid-Amerika. De volkeren van China, Korea, Vietnam, Laos, Cambodja, Cuba, Indonesië, Algerije, Palestina en van andere landen hebben de strijd aangebonden tegen de imperialisten en hun handlangers, en hebben grote overwinningen behaald. Tegenwoordig zijn de voorwaarden veel gunstiger dan ooit tevoren voor de volkeren van Azië, Afrika en Zuid-Amerika om de strijd tegen de Amerikaanse imperialisten aan te binden.

Sinds de Tweede Wereldoorlog is het politieke bewustzijn van de volkeren in alle landen enorm gestegen. Zij hebben zich steeds hechter georganiseerd, en zijn steeds beter in staat om elkaar wederzijds te steunen en te helpen. Het hele kapitalistische imperialistische systeem is zeer verzwakt en staat op het punt om uiteen te vallen.

Sinds de Tweede Wereldoorlog zijn de imperialisten niet in staat geweest om een groot aantal landen van de weg naar het socialisme af te houden. Ook zijn zij niet in staat om de revolutionaire storm van de onderdrukte volkeren in de door de imperialisten gecontroleerde gebieden in bedwang te houden.

Het Amerikaanse imperialisme is sterker maar ook kwetsbaarder geworden dan welke imperialistische macht in het verleden ook. Het stelt zich op tegen de volkeren van de gehele wereld, en het onderdrukt het volk van de Verenigde Staten zelf. Er zijn niet genoeg mensen en niet genoeg militaire, materiële en financiële bronnen om de ambitie om de hele wereld te overheersen te realiseren.

Het Amerikaanse imperialisme heeft zichzelf verder verzwakt door zoveel landen in de wereld te overheersen. Het overschat zijn eigen krachten door op zoveel plaatsen tegelijk te willen overheersen, zodat de eigen krachten totaal verdeeld zijn. Zoals voorzitter Mao-Tse-tung zei: "Waar het imperialisme agressie begint, legt het imperialisme zichzelf een nieuwe strop om de nek. Het wordt stap voor stap verslagen door de volkeren van de gehele wereld."

alle reaktionairen zijn papieren tijgers

Wat moeten de onderdrukte landen en de onderdrukte volkeren doen tegenover de agressie-oorlogen en gewapende onderdrukking door de imperialisten? Moeten zij zich onderwerpen, en voor altijd slaven blijven? Of moeten zij in opstand komen en voor hun bevrijding strijden? Kameraad Mao-Tse-tung

beantwoordt deze vraag. Uit de strijd van het Chinese volk tegen de Japanse imperialisten leerde hij, dat alle imperialisten "zwaarden in hun handen hebben en er op uit zijn om te moorden. Het volk heeft dit begrepen en slaat daarom met dezelfde wapens terug. Politieke macht komt uit de loop van een geweer". Oorlog is het produkt van het imperialisme en van het systeem van uitbuiting van de ene mens door de andere mens. Lenin zei: "Oorlog is altijd overal begonnen door de uitbuiters zelf, door de heersende en onderdrukkende klassen". Tegenover het geval dat sommige mensen bang zijn voor de imperialisten en reaktionairen, stelde Mao-Tse-tung dat "de imperialisten en alle reaktionairen papieren tijgers zijn". Hij zei: "Alle reaktionairen zijn papieren tijgers. Het lijkt alsof de reaktionairen schrikwekkend zijn, maar in werkelijkheid zijn ze helemaal niet zo machtig. Op de lange duur zijn het niet de reaktionairen, maar

de volkeren die werkelijk machtig zijn." Waarom kunnen de op het eerste gezicht zwakke krachten altijd winnen van de krachten die in verval zijn, maar zo machtig lijken? De reden is dat de waarheid op hun hand is, en dat de massa's aan hun kant staan. Terwijl de reaktionaire klassen altijd van de massa's gescheiden zijn, en zich tegenover de massa's opstellen. Dit is bewezen door de overwinning van de Chinese revolutie, en daarna door de revoluties van de volkeren in Noord-Korea en Noord-Vietnam.

de onderdrukte volkeren zullen overwinnen

De Amerikaanse imperialisten hebben de oorlog in Indo-China sterk uitgebreid. Amerikaanse troepen en oorlogsmaterieel zijn kort geleden Laos binnen gevallen. Ze willen de heldhaftige strijd van het volk van

Laos breken, door het volk systematies uit te moorden. Maar ze kunnen het verzet van het volk niet breken, dat zal alleen maar sterker worden. Al meer dan 20 jaar voeren de imperialisten, met aan het hoofd de Verenigde Staten, een agressie-oorlog in Laos. Sinds 1967 wordt het noorden van Laos systematies door de Amerikanen gebombardeerd. Hier zijn al meer bommen gevallen dan in de hele Tweede Wereldoorlog. De Amerikaanse imperialisten maken gebruik van hun handlangers in de regering van Zuid-Vietnam, om de zuid-vietnamese soldaten te laten vechten tegen hun eigen volk, en nu ook tegen het volk van Laos.

De Amerikaanse imperialisten vertrouwen alleen op hun kernwapens om de onderdrukte volkeren te intimideren. Maar deze wapens kunnen het Amerikaanse imperialisme niet van zijn ondergang redden. De geest van de revolutionaire volkeren is een veel machtiger atoombom, dan de atoombom van de imperialisten. Toch dreigen de Amerikaanse imperialisten in hun radeloze woede omdat ze de oorlog in Indo-China gaan verliezen met het gooien van een atoombom op de socialistische landen van Indo-China. Maar de volkeren van China, Noord-Korea en Noord-Vietnam zijn geestelijk goed voorbereid op een dergelijke aanval. Zij laten zich niet intimideren. Integendeel, zij hebben alle mogelijke steun toegezegd aan het volk van Laos om het niet tot een massale afslachting te laten komen. De Amerikaanse imperialisten gebruiken Indo-China als oefenterrein, om te onderzoeken hoe ver het moet gaan om de weerstand van de onderdrukte volkeren te breken. Maar een oorlog in Indo-China heeft het verzet van het volk aangewakkerd en versterkt. De Amerikaanse agressors zijn erg bang dat hun nederlaag in Vietnam een ketting-reaktie teweeg zal brengen. Ze breiden de oorlog uit in hun hopeloze poging een nederlaag te ontgaan. Maar hoe meer zij de oorlog uitbreiden, des te sterker zal de ketting-reaktie zijn. Hoe meer zij de oorlog verheviggen, des te groter en des te smadelijker zal hun nederlaag zijn. De volkeren over de gehele wereld zullen steeds beter begrijpen, dat het Amerikaanse imperialisme overwonnen kan worden. En ze zullen steeds beter begrijpen, dat wat het vietnamese volk kan, zij ook kunnen doen.

De Amerikaanse imperialisten zullen door honderden-miljoenen onderdrukte en uitgebuite mensen omsingeld worden. Het Amerikaanse imperialisme lijkt op een dolle en razende stier, die midden in een kring van vuur terecht is gekomen. We hoeven maar naar de stier te roepen, en dat zal hem al vrees en schrik aanjagen. Deze stier zal onontkoombaar in de vlammen omkomen.

Internationale solidariteit

De arbeiders en de hele werkende bevolking in de imperialistische landen worden ook uitgebuit en onderdrukt door het imperialisme. De imperialisten kunnen de onderdrukte volkeren alleen maar plunderen en onderdrukken, als zij de werkende bevolking in hun eigen land ook beroven en onderdrukken. Naarmate de agressie van de imperialisten tegenover de onderdrukte volkeren scherper wordt, moeten zij ook in hun eigen land de uitbuiting en de onderdrukking van de werkende bevolking verscherpen.

De Kommunistische Eenheidsbeweging Nederland (marxistische-leninistische) beschouwt als haar belangrijkste bijdrage aan de internationale solidariteit met de onderdrukte volkeren, dat in Nederland een socialistische maatschappij tot stand komt. In een socialistisch land wordt de klasse van de kapitalisten en de imperialisten vernietigd. In een socialistisch land ligt alle macht bij het volk, onder leiding van de arbeidersklasse. In een socialistisch land houdt de uitbuiting en de onderdrukking van het volk op te bestaan. Een socialistisch land zal nooit de volkeren van andere landen plunderen en onderdrukken. Integendeel, een socialistisch land zal alle mogelijke steun verlenen aan de bevrijdingsoorlogen waar ook ter wereld.

Daarnaast verleent de KEN(ml) alle mogelijke steun aan die bewegingen, die zich op het standpunt stellen van de onderdrukte en voor hun bevrijding strijdende volkeren. In de volgende nummers van de Rode Tribune zullen we uitvoeriger ingaan op de suksessen die de onderdrukte volkeren al behaald hebben in hun heldhaftige strijd tegen het imperialisme. Proletariërs aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u !

rt

rode tribune
marxistisch-leninistisch
maandblad
jaargang 7, nummer 3

maandblad van KEN(ml)
Kommunistische
Eenheidsbeweging
Nederland (ml)

uitgave

hpb
het progressieve boek
jan porcellisstraat 40 b
rotterdam
telefoon 010 - 23 18 94

redactie

artikelen in dit blad zijn het
resultaat van discussies in
werkgroepen van de KEN(ml)
sekretariaat:
postbus 2086 utrecht

abonnementen

nederland
minimum f 4, = per ½ jaar
minimum f 8, = per 1 jaar
buitenland
minimum f 5, = per ½ jaar
minimum f10, = per 1 jaar
betaling door storting op
gironummer 167 37 63
van de penningmeester
van het progressieve boek
te rotterdam
onder vermelding van
"rt abonnement"

inhoud

pag. 2, 3:
Het volk van Laos is onoverwinnelijk.

pag. 4, 5:
Bonden doen dapper mee aan massa-ontslagen.

pag. 6, 7:
Wat wil de K. E. N. (ml).

pag. 8, 9:
De eenheid en de macht van de arbeiders groeit.

pag. 9, 10, 11:
De Commune van Parijs.

pag. 12, 13:
Gesprekken met chinese havenarbeiders.

pag. 14, 15:
Buurtbewoners met z'n allen ertegenin.

pag. 16:
Huurverhoging is diefstal.

bonden doen dapper mee aan massa-ontslagen

De vele bedrijfssluitingen en massa-ontslagen van de laatste tijd bewijzen nog eens duidelijk, dat er voor de arbeidersklasse geen bestaanszekerheid is in het kapitalisme. Van de ene dag op de andere worden honderden arbeiders op straat gegooid, ook al hebben ze in het bedrijf tien, twintig, dertig of veertig jaar gewerkt. Zij hebben met hun zweet (en het zweet van het vorige geslacht arbeiders, vaak ook hun vaders) de kapitalisten aan enorme winsten geholpen. Zij hebben het bedrijf opgebouwd. Maar als de kapitalisten denken dat ze ergens anders meer kunnen verdienen, dan trekken ze hun enorme kapitaal terug. Dan hebben ze je niet meer nodig, dan ben je bedankt!

Je bent zonder werk en vaste inkomsten. Maar de kapitalisten gaan van een zonnige vakantie genieten in hun stinkdure villa's in Zwitserland. Ze hebben samen met de vakbonden het zaakje toch zo netjes opgeknapt. In het kapitalisme bestaan er voor de arbeiders geen recht op werkgelegenheid, op een fatsoenlijk loon, op gezondheid, op een goed huis. We zullen nooit een baas krijgen, die ons niet oplicht en bedriegt, die ons niet afjakkert en koeneert. Iedere verbetering in het bestaan van de arbeiders moet van de kapitalisten afgedwongen worden. Dat is altijd zo geweest, en dat zal ook altijd zo blijven onder het kapitalisme. Als de direktie het nieuws van de bedrijfssluiting of reorganisatie bekend maakt, moeten de arbeiders redder wat er te redden valt. Een staking is echter moeilijk te organiseren, omdat de direktie en de vakbonden steeds verdeeldheid proberen te zaaien. Ze beloven een "goede" afvloeiingsregeling. Waar zo'n "goede" regeling op neer komt weet iedereen: ontslag en werkloosheid, en een belachelijk kleine fooi na een jarenlange scherpe uitbuiting. Zelf ontslag nemen gaat ook moeilijk, omdat je dan die paar honderd gulden misloopt, en dat is meestal onverantwoord. Dat heb je hard genoeg nodig voor de tijd die komen gaat. Toch moeten we blijven vechten tegen iedere bedrijfssluiting. En als we de sluiting niet tegen kunnen houden, dan moeten we de eis stellen: "niet over de ruggen van ons". De zogenaamde afvloeiingsregeling moet onder andere inhouden, dat de uitkering 100% bedraagt van ons laatste loon, dat voor ander werk tegen dezelfde beloning gezorgd moet worden, en in ieder geval niet lager. En voor oudere arbeiders vroeger pensioen. Als we er niet voor vechten, dan worden we afgedankt op straat gegooid en krijgen we nog een trap na ook.

Een bijzonder smerig spelletje in dit geheel wordt gespeeld door de vakbonden. Voortdurend jammeren ze met de ondernemers dat er geen ruimte is voor loonsverhoging.

Dat de arbeiders hun inspanningen maar moeten verdubbelen, en dat het zo'n vaart wel niet zal lopen. De bonden denken enkel en alleen aan de portemonnee van de kapitalisten, en de portemonnee van de arbeidervrouwen interesseert de bonden geen bal. Zo gauw het nieuws van de bedrijfssluiting of reorganisatie valt, dan maken de bonden zich alleen nog maar druk om de vraag of zij wel op tijd zijn ingelicht. Ze worden kwaad als de ondernemers de hele zaak al geregeld hebben, terwijl de ondernemers toch zo mooi met de bonden een afvloeiingsregeling hadden kunnen bedenken! Voor zoiets wil de bond dag en nacht wel uit bed gebeld worden. Maar als het erom gaat voor de belangen van de arbeiders op te komen, dan zijn de heren van de bond niet thuis. Dan hebben ze net "een belangrijke bespreking" met hun ondernemers-vriendjes, onder het genot van een goed glas wijn en een dikke sigaar. Bij een bedrijfssluiting, of reorganisatie merk je pas goed, dat de vakbond geen strijdorganisatie meer is van de arbeiders zelf. Maar dat de vakbond voor een vakbondstientje en een goed gevulde maag de belangen van de arbeiders verkocht heeft aan het kapitaal. De bonden doen zelf dapper mee aan massa-ontslagen.

Van Houten gaat dicht!

We moeten tegen dit alles blijven knokken. Het is daarom goed dat we de stand van zaken bij Van Houten in Weesp eens bekijken. Dit is uit de spaarzame geruchten bekend:

De inventaris van de Van Houten fabrieken is naar Duitsland verkocht. Alle (meer dan 600) arbeiders worden eruit gegooid. Een arbeider van Van Houten vertelt ons hoe het er bij Van Houten toegaat:

"Al jaren waren er steeds moeilijkheden. Wij werden daarvan nooit goed op de hoogte gesteld. Toen werd de hele fabriek verkocht aan een Amerikaanse firma. Dat zou dan de oplossing zijn voor het hele probleem. Maar die moeilijkheden bleven. Dan werd ons verteld dat het beleid van één van de directeuren niet in overeenstemming was met de belangen van Van Houten. Zo'n man ging er dan met een gouden handje uit, en wij werkten verder. Nooit werd om onze mening gevraagd hoe het verder moest gaan. Wel gingen de vakbonden zich er zo af en toe mee bemoeien, en dan werden er weer nieuwe zondebokken aangewezen. Totdat op een gegeven moment de reorganisatie binnen de fabriek doorgezet moest worden. De vakbonden zeiden dat ze er nu hard tegenaan gingen.

Alle arbeiders die onder de bijl van de reorganisatie zouden vallen, moesten zich rustig houden. De vakbonden zouden het varkentje wel wassen. Ondertussen zaten ze al lang en breed te onderhandelen met de direktie over een definitieve afvloeiingsregeling!

Zo halverwege 1970 begon het weer te rommelen bij Van Houten. Er gingen vage geruchten over een verkoop of een fusie, niemand wist er het fijne van. Het zou wel weer goed gaan, was de stemming. Dan komt ineens de klap: Van Houten is verkocht aan een Duitse firma! Niet met man en muis, zoals de vorige keer aan de Amerikanen, maar alleen het merk en de machines. En dit betekent dat iedereen de straat opgaat!

Dan komt die verdomde vakbond weer op de proppen. Ze zal er weer hard tegen aan gaan. Al snel heeft de vakbond het eerste suksesje geboekt. De gratifikatie die niet zou worden uitbetaald komt de dag voor Kerstmis toch. De meeste arbeiders kregen toen weer vertrouwen in de vakbond. Dit hele smerige spelletje was al met de direktie bekonkeld! De vakbond zegt alleen dat de mogelijkheid dat Van Houten blijft is uitgesloten en dat alles moet doordraaien tot de verhuizing. Meer komt er eigenlijk niet op tafel. Maar is dit het belang van de arbeiders? Nee!

Het belang van de arbeiders is werk en een inkomen op langere termijn en dat is dit toch godverdomme niet. Als de mensen op de vergadering van de vakbond vragen hoe het erbij hangt met de afvloeiingsregeling, komen ze met zoethoudertjes. De mensen moeten rustig blijven zeggen ze, want de direktie mag niet in het harnas gejaagd worden, dat zou de onderhandelingen bemoeilijken. Maar waarover wordt er dan onderhandeld. Ja, over geld en dat is nou één van de smerige dingen. De heren weten dat je na zo'n massaal ontslag niet zo gemakkelijk weer aan het werk komt, en dat we helemaal ingesteld zijn op het loon dat we verdienen. Dat we het moeilijk zullen krijgen als we zonder meer op 80% WW komen te staan, en daarom moeten we onze mond houden, om de fooi die we misschien krijgen niet te verspelen. Want die fooi kan ons toch veel ellende besparen, met onze afbetalingsschulden bijv. We wilden toch in ieder geval weten waar we aan toe zijn. Op maandag (11 januari) gingen we in staking. De bonden werden gedwongen om een vergadering te beleggen. Die vergadering, op zaterdag, was alleen voor bondsleden, maar het gaat toch over de afvloeiingsregeling van alle arbeiders van Van Houten? Wie geen lid was, kwam er niet in. Maar wat gebeurt er met het geld wat ze hebben gevangen met de verkoop van Van Houten?

Onder de arbeiders wordt het niet verdeeld. Een fooi kunnen we krijgen, en daar blijft het bij. Het kapitaal zal wel gebruikt worden om weer andere arbeiders in weer een andere tak van industrie uit te buiten. Want geld jongt niet, en arbeiders zijn er nodig om het in stand te houden. De ondernemer steekt het geld in zijn zak. Want hij loopt zg. risico. Maar wij staan nu op straat!

Honeywell/Bull: 260 man op straat

De produktie en de ontwikkelingsdienst van Honeywell/Bull in Amsterdam wordt naar Frankrijk overgeplaatst. Dat betekent voor 260 man ontslag. In de kranten stond dat de vakbonden hoogst verontwaardigd waren, omdat het een besluit van het hoofdkwartier in Amerika is. Die Amerikanen gaan zo hardhandig te werk, ze gaan er teveel vanuit dat mensen baaltjes hooi zijn, zeggen de bonden. Maar dat is niet iets speciaals van Amerikaanse kapitalisten. Want zoals een gereedschapsmaker bij Bull zegt: "Ontslag is ontslag, of je 't nou van Jantje of van Pietje krijgt". Van de bonden mogen er dus wel massa-ontslagen vallen, maar dan moet het de mensen wel voorzichtig verteld worden. Daar heb je de bond wel voor nodig!

Die gereedschapsmaker zegt: "Iedere direktie zal de arbeider sowieso als een baaltje hooi behandelen. Het is zo gegaan. Het is voordeliger om de hele produktie in Belfort (Frankrijk) te koncentrereren. Voordeliger voor de Amerikaanse en dus ook voor de Nederlandse direktie. Wij van de gereedschapsmakerij hebben eens nagegaan wat ze in de loop der tijd dan aan ons verdiend hebben. Er is bekend dat zo'n drie jaar geleden 2,5 miljoen schone winst is gemaakt. De fabriek bestaat sinds 1947 en als je over al die jaren een gemiddelde neemt van 1 miljoen per jaar, kom je op 23 miljoen. Dat is laag geschat, en investeringen en alles zijn er al afgetrokken. Dat betekent dat ze dat zuiver aan ons verdiend hebben. En nu denken ze dat ze in

Frankrijk nog ietsje meer kunnen verdienen, dáárom laten ze ons stikken. En de bonden verzinnen mooie woordjes als balen hooi.

Wie heeft er nu eigenlijk het recht om wie er uit te gooien? De waarheid mag niet gezegd worden. Maar in de acht jaar dat ik er nu gewerkt heb, zag ik wel vaker dingen die niet klopten. Nu de klap gevallen is, zie je dat eigenlijk pas goed. De manier waarop het werk georganiseerd was, maakte dat de produktieafdeling verlies leed, maar de technische dienst bijvoorbeeld niet. En vorig jaar werd er over het hele bedrijf nog 4 á 6 miljoen winst gemaakt. Dit soort dingen geeft aan dat er ondanks het harde werken van de arbeiders, fouten gemaakt worden door de direkties, waardoor die direkties weer niet genoeg verdienen naar hun zin.

Maar behalve die fouten kun je ook duidelijk de verdeel en heers-foefjes ervaren. De geruchten worden losgelaten. Iedereen is onzeker en er wordt wel honderd keer op een dag gevraagd, weet jij het al? Je wordt er doodmoe van. De beslissing van de overplaatsing wordt dan pats-boem bekend gemaakt. Er is gezegd dat er nog tot juni werk is, in de tussentijd moeten wij ons koest houden. En de bonden zorgen wel voor de afvloeiingsregeling. Wij weten alleen dat de regeling op 30 mei begint. Dat is het dus: een afvloeiingsregeling en schelden op de Amerikanen. Daarmee laten de bonden ons stikken. Want ze willen ons niet laten zien wat er achter zit! Omdat ons belang niet voor hen van belang is. En dan bedoel ik met "ons" niet alleen de arbeiders van Bull.

Want gisteren was het van Houten, vandaag is het Bull, en morgen zijn het weer andere kollega's die de straat opvliegen. Ze zeggen dat er nog genoeg werk is tot juni. Je zou dus kunnen gaan denken aan een aktie of staking. Maar als je dat doet vindt de direktie het ook best. En als je eenmaal op straat kom je er niet meer in. Dan gaat het lopende werk nog meteen naar Frankrijk, en hier laten ze het hele zaakje doodbloeden."

de hele klik met geweld opzij zetten!

We weten dat het kapitalisme voortdurend bedrijfssluitingen, fusies, overplaatsing en reorganisaties met zich mee brengt. Dat is allemaal het gevolg van de verslindende concurrentie tussen de verschillende monopoliegroepen. De kleine en verouderde bedrijven worden kapot gekonkurreerd, of opgeslokt door de grote monopolies.

De grote monopolies breiden hun invloed steeds verder uit tot over de grenzen, en proberen steeds opnieuw de kapitalistische wereld onder elkaar te verdelen. Daarbij worden honderdduizenden arbeidskrachten naar willekeur gebundeld, worden arbeiders ontslagen of met industrie en al verhandeld. Van bestaanszekerheid is dus voor geen enkele arbeider sprake. In het kapitalisme zijn alle arbeiders in feite vogelvrij verklaard. Bedrijfssluitingen en reorganisaties zijn een "normaal en alledaags" verschijnsel in een maatschappij die door een handjevol kapitalisten wordt bestuurd.

Voor de arbeiders betekent dit: lage lonen, opvoering van uitbuiting, onzekerheid, ontslag, werkloosheid, moeilijke omscholing, enz.

Hiertegenover kunnen wij alleen onze eigen macht stellen: arbeidersmacht! Bij bedrijfssluitingen en reorganisaties zal de arbeidersklasse steeds massaler in verzet komen. Marxisten-leninisten zullen in deze strijd een actief en dienend aandeel leveren. Zij zullen zich hiervoor inzetten, en daardoor meehelpen de strijd op een steeds hoger plan te brengen. In die strijd wordt de eenheid van de arbeidersklasse tot stand gebracht en weer vergroot. Zodat de dag dichterbij komt waarop de arbeidersklasse de macht overneemt en de klik van kapitalisten en vakbonden met geweld opzij zet. Pas onder de heerschappij van de arbeidersklasse is het mogelijk, dat in het belang van de arbeidersklasse (dat is de overweldigende meerderheid van het Nederlandse volk) geproduceerd wordt. Pas dan hebben de arbeiders bestaanszekerheid, en zijn ze van werkgelegenheid en een goed loon verzekerd.

wat wil de KEN(ml)

De Rode Tribune wordt uitgegeven door de KEN(ml), de Kommunistische Eenheidsbeweging Nederland (marxisties-leninisties). De KEN(ml) stelt zich op korte termijn ten doel een marxisties-leninistiese partij te vormen. Dat wil zeggen, een partij die de voorhoede is van de gehele nederlandse arbeidersklasse. Een voorhoedepartij is een proletarische partij. Dat wil zeggen, dat zij de beste, de meest strijdbare, opofferingsgezinde, de politiek meest bewuste arbeiders in zich verenigt. Het wil zeggen dat zij een deel is van de arbeidersklasse. Dat zij hechte verbindingen heeft met de massa van niet bij de partij aangesloten arbeiders. Een voorhoedepartij geniet het vertrouwen van brede lagen van de arbeidersklasse.

Een voorhoedepartij moet in staat zijn om de economische strijd (voor loonsverhoging bij voorbeeld) te verheffen tot een strijd tegen het kapitalisme. Met andere woorden : de voorhoedepartij moet de strijd zo weten te leiden dat de massa duidelijk leert onderscheiden wat haar vrienden zijn en wat haar vijanden. En dat een stuk klassestrijd onderdeel is van de strijd om de macht, de macht van de arbeidersklasse.

Daarom moet de voorhoedepartij de arbeider afbrengen van de louter economische strijd en de arbeidersklasse er toe brengen om haar eigen macht te organiseren. Een voorhoedepartij is daarom de generale staf van de arbeidersklasse, die in de uiterst ingewikkelde strijd de juiste lijn weet aan te geven. Daarom is het nodig dat een voorhoedepartij zich baseert op de theorie van het wetenschappelijk socialisme, zoals dat ontwikkeld is door Marx en Engels en zoals dat uitgebreid is door vooral Lenin, Stalin en Mao Tsetung. Een voorhoedepartij moet goed georganiseerd en streng gedisciplineerd zijn, om een zo groot mogelijke stootkracht te kunnen opbrengen.

wat doet de KEN(ml)

De KEN(ml) is op weg om de voorhoedepartij van de nederlandse arbeidersklasse te worden. De KEN(ml) trekt door haar activiteiten steeds meer strijdbare arbeiders aan, en wint steeds meer het vertrouwen van brede lagen van de arbeidersklasse. De KEN(ml) gaat uit van het principe, dat de gehele beweging zich in dienst moet stellen van het volk. Dat we moeten leren van de massa. Dat we ons moeten verbinden met de massa. Dat kan slechts door het volk te dienen, door als hele organisatie gereedschap te zijn in handen van de arbeidersklasse. Alleen zo zullen we ons doel bereiken.

Uit de strijd van de nederlandse arbeidersklasse heeft de KEN(ml) een groot aantal belangrijke lessen geleerd. In buurtakties in alle grote steden van ons land leerden we vooral dat de arbeiders een zeer scherp politiek inzicht hebben. Op demonstratieve massavergaderingen, en in massale akties werden vrienden en vijanden duidelijk gescheiden. In buurtakties zijn de vijanden van de arbeiders: de huisbazen, de

woningbouwverenigingen, de gemeente en de politieke partijen. En onze enige vrienden zijn onze mede-arbeiders in de buurten, de buurtbewoners die in verzet komen, en buurtkomitees van strijdbare arbeiders. Dat zijn onze vrienden waarop wij moeten steunen, dat is onze eigen macht.

In bijv. de grote rotterdamse havenstaking gebeurde hetzelfde in nog scherpere vorm. De arbeiders organiseerden hun eigen macht, Arbeidersmacht. Zij streden een strijd die veruitgang boven alleen maar een looneis. Zij herkenden hun vijanden duidelijk: de ondernemers, de regering, de vakbonden en de CPN. Zeer duidelijk werd de rol van de CPN: in de havenstaking trad de CPN op als stakingsbreker, toen dat de verraders van de vakbonden niet lukte. In de grote rotterdamse havenstaking leerden wij de juistheid inzien van het gezegde van Mao Tsetung: "De massaas zijn de ware helden, terwijl wij zelf vaak tot in het belachelijke naïef zijn. Wie dat niet begrepen heeft, zal zelfs niet de geringste kennis kunnen verwerven."

van de massa, naar de massa

In al het praktische werk van onze beweging in de arbeidersbuurten en op de bedrijven, geeft de KEN(ml) leiding. Elke juiste leiding gaat noodzakelijkerwijze "van de massa, naar de massa". Dat betekent: "Neem de ideeën van de massa (verspreide en niet gesystematiseerde ideeën) en concentreer ze. Dat wil zeggen, vorm ze door studie om in gekoncentreerde en systematische ideeën. Ga dan naar de massa en propageer deze ideeën en leg ze uit, tot de massa ze als haar eigen ideeën opneemt. Houdt eraan vast en zet ze om in aktie,

en beproef de juistheid van deze ideeën in die aktie. Concentreer dan opnieuw de ideeën van de massa en ga opnieuw naar de massa, zodat de ideeën worden versterkt en uitgevoerd. Enz., steeds opnieuw in een eindeloze spiraal, waarin de ideeën steeds juister, levenskrachtiger en rijker worden."

"De massa bestaat in het algemeen overal uit 3 delen: Het betrekkelijk aktieve gedeelte, de middengroep, en het betrekkelijk achtergebleven gedeelte. De leiders moeten daarom de bekwaamheid bezitten, om het betrekkelijk kleine aantal aktieve elementen rond de leiding te verenigen. En de leiders moeten op hen vertrouwen om het peil van de middengroep te verhogen, en de achtergebleven elementen te winnen. Een leidinggevende groep, die werkelijk verenigd en verbonden is met de massa, kan alleen maar geleidelijk in het proces van de massastrijd gevormd worden, en niet geïsoleerd daarvan." (citaten uit het Rode Boekje van Mao Tsetung, uit het hoofdstuk over de massalijn.)

alle macht aan de arbeidersklasse

Waarom is er in onze maatschappij een voortdurende strijd van de arbeiders tegen de kapitalisten? Dat komt door dat onze maatschappij een klassemaatschappij is. De ene klasse bestaat uit ondernemers, kapitalisten. Zij bezitten de produktiemiddelen, dat zijn de fabrieken, de transportmiddelen, de machines, de havens enz. Alle anderen bezitten slechts hun arbeid, die ze aan de kapitalisten moeten verkopen om te kunnen leven. De kapitalisten willen ze daar zo weinig mogelijk voor betalen. Daarom moeten de arbeiders altijd vechten voor een behoorlijk loon. Omdat het

binnenkort marxisties-leninistiese literatuur verkrijgbaar in het Nederlands

De Stichting Het Progressieve Boek heeft na een diepgaande studie besloten om marxisties-leninistiese literatuur in het nederlands te laten verschijnen. Zij denkt hierbij aan o. a. werken van Marx, Engels, Lenin, Stalin en Mao-Tse-tung. Om deze literatuur zo goedkoop mogelijk te maken, ligt het in de bedoeling om deze brochures en boeken zelf te vervaardigen. Verregaande stappen in die richting zijn reeds genomen.

De Stichting Het Progressieve Boek staat hierbij voor grote problemen, namelijk de financiering van de apparatuur die voor dit projekt nodig is. Daarom doet zij een beroep op alle lezers van de Rode Tribune, Dien het Volk, en de Jonge Tribune alsmede aan alle afdelingen van de KEN(ml), MLS en MLJ om door middel van donaties en giften de realisering van bovengenoemd projekt mogelijk te maken. Voor hen die direkt steun willen verlenen, staat het gironummer van Het Progressieve Boek open :

Stichting het Progressieve Boek
gironummer 1673763

onder evmelding van : drukpers

Verder kunnen zij alle inlichtingen verkrijgen over deze campagne bij alle afdelingen van de KEN(ml), MLS en MLJ.

Wij rekenen op uw solidariteit!

kursus marxisme leninisme

handjevol kapitalisten de produktiemiddelen bezitten, hebben ze de macht in handen. Van tijd tot tijd winnen de arbeiders de strijd tegen de kapitalisten. Zij halen dan voorbijgaande resultaten, in de loonstrijd bijv. Maar het eigenlijke resultaat van de strijd is, dat de arbeiders zich steeds hechter leren organiseren. De arbeiders stellen hun eigen macht tegenover de macht van de kapitalisten: arbeidersmacht!

Die macht zal het de arbeiders mogelijk maken, om de produktiemiddelen zelf in handen te nemen, en de macht in de maatschappij over te nemen van het handjevol kapitalisten. Dan ontstaat de socialistiese maatschappij. In een socialisties land wordt de economiese en politieke macht uitgeoefend door het volk zelf, onder leiding van de arbeidersklasse. De KEN(ml) stelt zich ten doel dat in Nederland een socialistiese maatschappij tot stand komt. Zonder een revolutionaire voorhoede-partij van de nederlandse arbeidersklasse kan de strijd voor het socialisme niet gewonnen worden. De KEN(ml) kan de moeilijke en zware strijd om dat doel te bereiken alleen met sukses voeren, als wij konsekwent de massalijn en het principe van dien-het-volk blijven toepassen.

In bijna alle grote steden van ons land is een afdeling van de KEN(ml) actief.

De kontaktadressen staan op pag. van deze Tribune. Ook op de kursusavonden over het marxisme - leninisme kunt U meer te weten komen over wat de KEN(ml) wil en doet.

de Rode Tribune

Het maandblad van de KEN(ml), de Rode Tribune, vormt een afspiegeling van het massawerk van de KEN(ml) in de arbeidersbuurten en op de bedrijven. Dat betekent zoveel, dat wij het standpunt van de voorhoede van de nederlandse arbeidersklasse konsekwent verdedigen. In de Rode Tribune komen de meest strijdbare en de meest klassebewuste arbeiders aan het woord, om het peil van de middengroep te verhogen, en de achtergebleven delen van de arbeidersklasse te winnen.

Vaak staan in de Rode Tribune ingezonden brieven afgedrukt van strijdbare arbeiders, over de strijd die zij voeren of over de toestand bij hun in de buurt of op het bedrijf (lage lonen, overwerk en nachtwerk, opvoering van het tempo, zwaar en ongezond werk, bedrijfsongevallen, bedrijfssluitingen, massaontslagen, enz.). Die brieven komen dan in de Rode Tribune, zodat de gehele nederlandse arbeidersklasse ervan kan leren hoe de strijd tegen de klasse van de kapitalisten het best georganiseerd kan worden.

Als U zelf iets weet wat voor alle arbeiders belangrijk is om te weten, dan kunt u het beste een brief schrijven naar:

Redaktie Rode Tribune,
Jan Porcellistraat 40b,
Rotterdam.

Als U het moeilijk op kunt schrijven, dan komt wel iemand van de redaktie bij U langs.

AMSTERDAM

PLAATS: De Brakke Grond, Nes 53
DATA : maandagen 8 en 22 maart
TIJD : 20.00 uur

ARNHEM

PLAATS: Het Vuur, Parkstraat 61,
DATA : vrijdagen 5, 19 maart en 2 april
TIJD : 20.00 uur

DEN HAAG

PLAATS: Koningstraat 20a
DATA : maandagen 1 en 15 maart enz.
TIJD : 20.00 uur

BEVERWIJK

PLAATS: Roestvrij, Hoflanderweg 104
DATA : dinsdagen 2, 16 en 30 maart
TIJD : 20.00 uur

EINDHOVEN

PLAATS: E.S.M., Kennedylaan 3
DATA : vrijdagen 5 en 19 maart, 2 april
TIJD : 20.00 uur

ENSCHDEDE

PLAATS: Elderinkshof, de Klomp 35
DATA : vrijdagen 5 en 19 maart, 2 april
TIJD : 20.00 uur

GOUDA

PLAATS: Regentesseplantsoen 8a
DATA : maandagen 1, 15 en 29 maart
TIJD : 20.00 uur

GRONINGEN

PLAATS: Gelkingstraat 9
DATA : donderdagen 4 en 18 maart, 1 april
TIJD : 20.00 uur

HENGELLO

PLAATS: Wapen van Hengelo, Deldenstr. 22
DATA : vrijdagen 5 en 19 maart, 2 april
TIJD : 20.00 uur

LEIDEN

PLAATS: Kleine Burcht, Nieuwe Rijn 19
DATA : maandagen 1, 15 en 29 maart
TIJD : 20.00 uur

NIJMEGEN

PLAATS: Gebouw Burghardt, Burghardt
van de Berghstraat.
DATA : vrijdagen 5, en 19 maart, 2 april
TIJD : 20.00 uur

OSS

PLAATS: De Koepel, Palestrinastraat 10
DATA : vrijdagen 5 en 19 maart, 2 april
TIJD : 18.30 uur

ROTTERDAM

PLAATS: Gebouw Ons Huis, Gouvernestr. 13
DATA : donderdagen 11 en 25 maart
TIJD : 20.00 uur

TILBURG

PLAATS: Hogeschool C2, Hogeschoollaan 225
DATA : donderdagen 4 en 18 maart, 1 april
TIJD : 20.30 uur

UTRECHT

PLAATS: Raadskelder, (onder het stadhuis)
DATA : maandagen 1, 15 en 29 maart
TIJD : 20.00 uur

WAGENINGEN

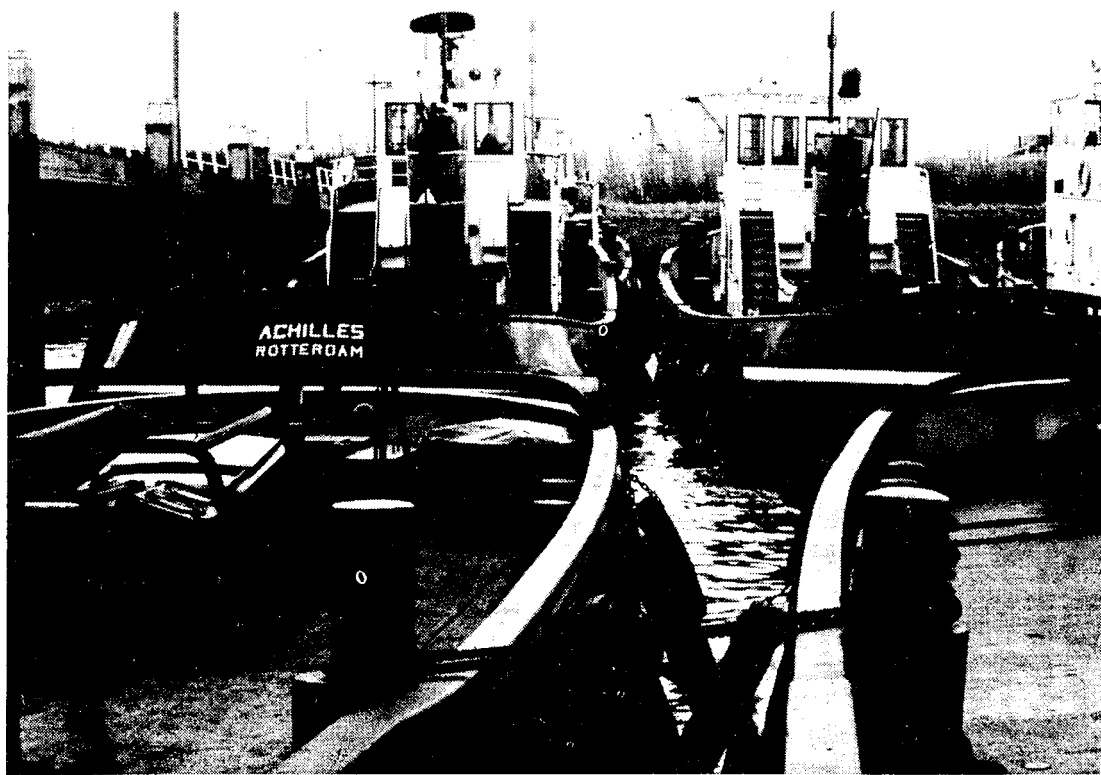
PLAATS: Gebouw Arion, Dr. Niemeyerstr. 6
DATA : maandagen 8 en 22 maart, 5 april
TIJD : 20.00 uur

ZAANDAM

PLAATS: Provadya, Rustenburg 37
DATA : maandagen 1, 15 en 29 maart
TIJD : 20.00 uur

sleepbootstaking Rotterdamse haven

de eenheid en de macht van de arbeiders groeit

De recente sleepbootstaking in Rotterdam vormt een schitterende illustratie van de veranderde politieke verhoudingen in ons land sinds de grote havenstaking van vorig jaar. Aan de ene kant staan de sleepbootbemanningen met hun eis: f45 en geen cent minder! En aan de andere kant de reaktionaire regering, de ondernemers, de bonden, de justitie, de CPN.

In hun jacht naar winst zijn de ondernemers elkaars doodsvijanden. De sterkeren concurreren de zwakkeren kapot. Om dat nog sneller te kunnen doen, sluiten vele grote ondernemers zich bij elkaar aan. Door automatisering en mechanisatie kunnen zij goedkoper produceren, dan hun zwakkere "broeders". Daar zijn echter enorme kapitalen voor nodig.

Onze regering is een regering van het groot-kapitaal. Ze bevoordeelt de groot-bedrijven. Ze voert een reaktionaire politiek, die er op gericht is om de benodigde enorme kapitalen aan de werkende bevolking te onttrekken. Vandaar, bijvoorbeeld het loonmatigingsbesluit. De bonden steunen het kapitaal. Omdat het zelf grote ondernemingen geworden zijn. Het NVV is bijvoorbeeld verbonden met o. a. het West-Duitse monopolie kapitaal. De regering en de ondernemers hebben de bonden nodig. Als verraders. Ze doen alsof ze de belan-

gen van de arbeiders dienen, maar in werkelijkheid voeren ze vooraf met de ondernemers gemaakte overeenkomsten uit. De justitie steunt op de kapitalistische wetgeving. De rechters kunnen daarom niet anders dan aan de kant van het kapitaal staan. De CPN noemt zich kommunisties maar ze verklaart openlijk "de democratie" te verdedigen. Het NVV te steunen en nu zelfs een kapitalistische regering die enkele "verbeteringen" wil doorvoeren te willen steunen. De CPN heeft belang bij het huidige systeem en verdedigt het. Ze treedt op als stakingsbreker (Zie de grote rotterdamse havenstaking, bijvoorbeeld.)

Arbeidersmacht Rotterdamse Haven was nog maar het begin. Maar uit het verloop van de sleepbootstaking blijkt hoe hard de klap van de machtsvorming van de arbeiders is aangekomen. En hoe zeer hij de tegenstellingen binnen het systeem heeft blootgelegd en verscherpt.

Toen de sleepbootbemanningen in staking gingen voor f 45,- stelden ze zich op tegen het loonmatigingsbesluit van de regering dat de bonden beloofd hebben te zullen eerbiedigen.

Ze zeiden het al : de ondernemers en de regering hebben de bonden nodig om hun politiek uit te kunnen voeren. Maar de bonden moeten

leden hebben en het vertrouwen van een deel van de arbeiders, wil het systeem werken. Hier ligt een onoplosbare tegenstelling. Dat blijkt uit de gebeurtenissen. De bonden gingen "achter de staking staan". De ondernemers dreigden met de rechter. De bonden speelden handjeplak met de ondernemers en sloten een akkoord dat in feite op ca. f 20,- over 1971 neerkwam in plaats van de f 45,-. De arbeiders doorzagen het en weigerden het akkoord te aanvaarden.

De truc was mislukt. De bondsleiders de Boon en Hulsker die al steeds hun angst voor Arbeidersmacht hadden uitgesproken, zeiden nu "verder te zullen strijden". De ondernemers brachten nu de zaak voor de rechter. De verdediger van de bonden bezwoer de rechter om de staking niet te veroordelen omdat "Arbeidersmacht de pamfletten al klaar had liggen." Uit angst voor de macht van de arbeiders besloot de rechter tot een "afkoelingsperiode" en verklaarde dat de staking niet onwettig was. Zo hopen bonden en ondernemers tijd te winnen om een nieuwe kunstgreep te bedenken.

Maar Arbeidersmacht bestaat. En de bonden konden niet anders dan verklaren om na 7 maart voor de f 45,- "verder te strijden". De uitspraak van de rechter vormt een directe aanval op het stakingsrecht. In plaats van iets op te lossen voor de ondernemers en de bonden (die zich "verheugd" over de uitspraak toonden) heeft deze uitspraak het klassekarakter van de justitie duidelijk aangetoond. Ze heeft bovendien de strijdwil van de arbeiders versterkt.

De tegenstellingen onder de vijanden van de arbeiders zijn onoplosbaar. De regering en de justitie aarzelen : als ze de poot stijf houden zullen de arbeiders hun macht tonen in de strijd tegen de loonmaatregel en daarmee tegen de reaktionaire regering zelf.

Als ze toegeven, zal dat een kettingreactie teweegbrengen in veel bedrijfstakken waar de tegenstand nu al groeiende is.

De bonden kunnen de eis van f 45,- blijven steunen. In dat geval stellen ze zich tegenover hun "bazen", de ondernemers en de regering. Maar doen ze het niet, dan komt dat zo ongeveer neer op zelfmoord, zoals bleek in de grote rotterdamse havenstaking van 1970.

De C.P.N. steunt de bonden. Ze noemt zich : "werknemerskommissie" en geeft pamfletten uit overal waar de arbeiders macht willen vormen. Maar overal waar ze dat doen, verliezen ze hun invloed. Dat bleek nu bij de sleepbootstaking, waar hun pamflet geen enkele invloed had.

En naarmate, in het vijandelijke kamp de tegenstellingen zich verdiepen, groeit de eenheid en de macht van de arbeiders. Het voorbeeld van de sleepbootstaking leert dat er een keerpunt bereikt is in de nederlandse arbeidersbeweging. Want machtsvorming van de arbeiders is meer dan strijd voor loonsverhoging. Het is de noodzakelijke voorbereiding voor de vorming van de macht van de arbeidersklasse in het gehele land die de macht van het kapitalisme zal breken en een rechtvaardige socialistische maatschappij op de ruïnes van de oude zal opbouwen.

Ingezonden brief

De recente sleepbootstaking heeft weer eens bewezen wat voor pijlen deze regering nog op zijn boog heeft, samen met de ondernemers.

De loonmaatregel van de regering is een

wapen van de ondernemers. Want wat doen ze nu? Eventuele afspraken die zijn gemaakt vóór de loonmaatregel worden niet nagekomen. Want, zeggen deze heren, vóór 1 juni mogen er geen nieuwe akkoorden worden afgesloten. Dat is natuurlijk komedie. Maar dan wél een komedie die wordt opgevoerd over de ruggen van de arbeiders, die er de dupe van worden.

De vakbonden, die in de sleepbootstaking een akkoord moesten afsluiten in de vorm van een door de meerderheid van de sleepbootmensen gesteld ultimatum van f 45, -- bij het basisloon, konden niet vóór- of achteruit.

De ondernemers kondigden een kort geding aan. Dit werd later weer ingetrokken, omdat men aannam, dat er nieuwe mogelijkheden lagen voor een akkoord, na een gesprek met de vakbonden. Men kwam tot een akkoord waar ook de vakbondsleiders vrede mee konden hebben. Maar men rekende wel buiten de arbeiders! Ondanks de demagogie die door de heren vakbondsleiders werd gebruikt, dat f 40, -- en f 37, 50 bij het basisloon zou komen, werd er niet ingetrapt.

Ten eerste lag het ultimatum er nog van f 45, -- en geen cent minder.

Ten tweede bleef de loonmaatregel van de regering onverkort van kracht. Want pas op 1 juni ging de nieuwe loonsverhoging in, en dan nog maar ten dele! Want er zaten nog veel meer adders onder het gras: namelijk, dat het akkoord over het resterende halfjaar ook nog in gedeelten werd gegeven. Wat dan inhield, dat men over 1971 een loonsverhoging van niet meer dan ongeveer f 20, -- per week zou krijgen. Ondanks de mooie praatjes van de vakbondsbonzen, als Hulsker, de Boon en Schoones, werd het akkoord met ruim tweederde meerderheid van de hand gewezen. Er werd door de sleepbootbemanningen onverkort vastgehouden aan het ultimatum van 45 gulden per week, ingaande per 1 januari. Dit was natuurlijk een enorme streep door de rekening van zowel de vakbonden als de ondernemers. Maar voor de vakbonden was er geen weg terug. Als ze de stakers in hun hemd zouden laten staan, door zich terug te trekken, wisten ze heel goed dat dan de arbeiders die de havenstaking hebben geleid (het comité arbeidersmacht) er onmiddellijk in waren gesprongen. Daar hadden ze mee geleerd. Dus besloot men, achter de stakende sleepbootmensen te blijven staan, ondanks het kort geding, dat nu wel doorging.

En nu komt de aap pas goed uit de mouw, Wat de meeste arbeiders wel vermoedden, maar nog niet aan den lijve hadden ondervonden, gebeurde nu. Namelijk dat de ondernemers en de regering (in de vorm van de justitie dit keer) twee handen op één buik zijn. De uitspraak was dan ook als volgt. Tot 7 maart moet er een afkoelingsperiode in acht genomen worden. Waar de vakbonden openlijk van zeiden dat ze er gelukkig mee waren. Hieruit blijkt weer eens overduidelijk, dat de ondernemers, de regering en de vakbonden, samen vele handen op één buik zijn, die niets zullen nalaten om de arbeiders in hun strijd voor beter loon of betere sekundaire voorwaarden te remmen of zelfs, zoals nu, de strijd te verbieden op grond van een regeringsbesluit en door middel van klassejustitie.

Arbeiders van heel Nederland! Kijk naar de havenstaking in Rotterdam, daarin hebben de arbeiders bewezen, dat door eensgezind optreden ook zónder bonden of andere instituten in handen van de ondernemers en de regering, de strijd gewonnen kan worden met het maximaal te behalen resultaat.

Commune van Parijs, 100 jaar geleden

de arbeiders stelden hun diktatuur in

In de ochtend van de 18e maart 1871 werd Parijs gewekt door de donderende kreet: Leve de Commune! De arbeiders van de franse hoofdstad verjoegen de regering. Zij maakten zich van de macht meester. Die dag schreven ze in een manifest dat het niet alleen hun absolute recht, maar ook hun hoogste plicht was, zich meester te maken van hun eigen lot en de regeringsmacht te grijpen. Het is nu 100 jaar geleden dat deze gebeurtenissen plaatsvonden. Het was een keerpunt in de geschiedenis. Want het was voor het eerst dat de massa van het volk alle uitbuiters op de vlucht joeg om de staatszaken helemaal zelf te gaan regelen. Voor het eerst werd de diktatuur van het proletariaat ingesteld. In Parijs heeft die in 1871 maar twee maanden kunnen stand houden, voordat de arbeiders werden uitgemoord. Toch heeft de Commune de strijd van de arbeidersklasse op een hoger plan gebracht. De parijse Commune is het voorbeeld geworden voor de landen waar de arbeiders later de uitbuiters verdreven hebben om zelf het heft in eigen handen te nemen, zoals in Rusland in 1917, en nadien in China. En de Commune leert ook belangrijke lessen aan de arbeiders in de landen waar het socialisme nog veroverd moet worden, zoals in Nederland. Daarom herdenken we de Commune niet voor de aardigheid. We bestuderen de tijdelijke nederlagen van de arbeiders in de klassenstrijd, om te kunnen zegevieren.

de arbeiders en de oorlog

Toen de Commune onstond, was het kapitalisme in Frankrijk nog jong. Het was wel snel aan het uitgroeien tot een modern kapitalisme. Overal begonnen fabrieken en grote bedrijven te komen. De bekende gang van zaken ontwikkelde zich. Een handjevol kapitalisten zag kans zich enorm te verrijken. Natuurlijk ten koste van de arbeiders, die het steeds ellendiger kregen. Parijs was het centrum van deze ontwikkeling. Er was een leger van werklozen. De arbeiders die wel werk konden vinden, verdienden bar weinig en leefden in krotten. Maar voor de heersende klasse was dat niet genoeg. Zij wilde haar winsten ook uitbreiden ten koste van kapitalisten in andere landen. Het gevolg daarvan was oorlog. De Frans-Duitse oorlog, een voorloper van de Eerste en Tweede Wereldoorlog. Allemaal oorlogen die de kapitalisten laten uitbreken om onderling de winsten anders te verdelen. Allemaal oorlogen die ze willen laten uitvechten met de levens van de arbeidersmassa's van hun landen.

De Frans-Duitse oorlog van 1870 verliep voor de Fransen smadelijk. Ze leden nederlaag op nederlaag. Maar de Duitsers namen er geen genoegen mee alleen de aanval af te

slaan. Zij zetten de oorlog voort om op hun beurt te proberen stukken van Frankrijk te veroveren. Zo veranderde de oorlog voor Frankrijk in een verdedigingsoorlog. Het waren eigenlijk alleen de franse arbeiders die het vaderland wilden verdedigen. De heersende klasse zag daar geen brood in. Die wilde de oorlog voor een enorm geldbedrag van de Duitsers afkopen. Dat geld konden ze later toch weer terugroven door het uit de arbeiders en de boeren te persen.

In september 1870 begonnen de duitse legers Parijs te belegeren. Voor de verdediging van de stad nam het proletariaat zelf de wapens op. Tot grote schrik van de heersende uitzuigers natuurlijk, want die kregen het doodsbenuwd of ze de controle over de arbeiders niet zouden verliezen. Vanaf dat moment voerde de regering geen oorlog meer tegen de Duitsers, maar tegen de arbeiders van Parijs.

Geen middel was te smerig om het volk wijs te maken dat de stad onmogelijk verder verdedigd kon worden. Daarom werd bijvoorbeeld op 19 januari 1871 een uitval uit de stad gedaan die op geen enkele manier was voorbereid door de officieren. Honderden arbeiders gingen een wisse dood tegemoet. En dat was de bedoeling van de regering juist. Die wilde de weerstand van de arbeiders breken om te kunnen kapituleren. Een maand later werd de stad inderdaad aan de Duitsers uitgeleverd. De regering hoopte dat de Duitsers dan wel de arbeiders zouden ontwapenen.

Maar die keken wel uit. De strijd van de arbeiders was zo heldhaftig geweest, dat de Duitsers het niet eens waagden de stad binnen te trekken.

Het plan van de verraders was dus mislukt. Toch moest er iets gebeuren, want de leider van de regering had de kapitalisten beloofd dat de wapenen van de arbeiders zouden worden afgepakt. Dat was Thiers en hij kreeg voor die belofte van de kapitalisten het lieve sommetje van 2 miljard francs. Er werd een apart expeditie leger uitgerust. Op 18 maart kwam dat in het geheim 's-nachts Parijs binnen. Het moest de kanonnen stelen die de parijse arbeiders met hun eigen geld hadden aangeschaft voor de verdediging van de stad. De rovers werden tijdig door het volk ontdekt. Ze werden de stad uitgejaagd. Voor de woedende arbeiders was dat het sein ook de regering en het andere kapitalisten tuig de stad uit te jagen. Ze zouden zelf hun macht wel organiseren. Tien dagen later werd de Commune uitgeroepen.

de arbeiders schaffen het leger af

De eerste de beste maatregel van de Commune was het opheffen van het staand leger.

Voortaan zou alleen het volk zelf wapens mogen dragen. Dit was niet voor niets de eerste zorg van de Commune. In de geschiedenis waren er talloze revoluties geweest waarbij het volk in de eerste rijen had gestreden. Maar tot op dat moment was er altijd een nieuwe kliek van uitbuiters geweest die uiteindelijk de macht in handen had gekregen. De nieuwe heersers lieten altijd het leger dadelijk het volk weer ontwapenen. Talloze slachtoffers onder de massa waren dan de dank voor de bewezen diensten. Het volk kwam onder een nieuw juk en werd uitgezogen door nieuwe meesters.

Maar bij het kapot slaan van het kapitalisme is dat niet meer mogelijk. De kapitalisten zijn de laatste uitbuiters in de geschiedenis. Na hun kunnen alleen de arbeiders de macht over nemen. En de arbeiders vormen de overweldigende meerderheid van de bevolking. Zij vormen de enige klasse die niet uit is op eigen voordeel, of op het voordeel van een klein groepje, maar op het voordeel van het hele volk.

Daarom heeft Karl Marx geschreven dat de arbeidersklasse niet eenvoudig de hele staatsmachine kan overnemen en haar voor eigen doeleinden in beweging zetten. Met de staatsmachine bedoelt hij het hele apparaat van leger, politie, justitie, gevangnissen, parlement, en ambtenarij. Dat is in de loop van de tijd opgebouwd om de massa van het volk te onderdrukken en de uitbuiting door een handjevol dieven in stand te houden.

Als de arbeidersklasse aan de macht komt is dat niet zo maar de wisseling van een regering. Watt schieten de arbeiders er mee op als door verkiezingen het ene ploegje profiteurs vervangen wordt door het andere? Ook al noemen die profiteurs zich socialistes zoals de verlakkers van de PvdA, of zelfs kommunisten zoals de verraders van de CPN? Als de nieuwe regering hetzelfde onderdrukingsapparaat blijft gebruiken, kan het gewoon niet anders of de arbeiders blijven onderdrukt. Het proletariaat komt pas wekelijks aan de macht als de uitbuiters met geweld worden verslagen en hun hele oude staatsmachine wordt vernietigd. Dan kan de arbeidersklasse beginnen haar eigen staat in te richten. Een staat die in dienst is van de overgrote meerderheid van het volk. Dat is de diktatuur van het proletariaat, die wordt ingesteld om te verhinderen dat kleine groepjes proberen het kapitalisme en de uitbuiting opnieuw in te voeren.

De commune van Parijs was het eerste voorbeeld van de diktatuur van het proletariaat. Het staand leger werd afgeschaft. Dat was volkomen overbodig geworden, want het volk zelf was aan de macht gekomen. De ambtenaren, de rechters, de politiefunktionarissen kwamen in dienst van de arbeiders en konden geen knechtjes meer zijn van de kapitalisten. Ze werden door het volk gekozen. Als ze hun taken niet goed uitvoerden, konden ze door het volk op staande voet worden ontslagen. Ze kregen geen hoger inkomen dan het gemiddelde loon van de arbeiders.

parlementen bedriegen het volk

Ook de leden van de Commune zelf werden door het volk gekozen door middel van algemene verkiezingen. Ze moesten van al hun handelingen rechtsstreeks verantwoording afleggen aan de arbeiders. Als ze de wil van de arbeiders niet uitvoerden waren ze onmiddellijk afzetbaar. Daarom was de

De Commune werd uitgeroepen.

Commune geen kletscollege zoals onze parlementen. De Commune was tegelijk volksvertegenwoordiging en regering. Bij ons staat de regering apart van het parlement. Dat is om het mogelijk te maken dat de kapitalisten de regering blijven controleren in plaats van het volk.

Het staatsstelsel in Nederland wordt democratie genoemd. En dat wordt dan gesteld tegenover diktatuur. Maar welke democratie, welke vrijheid hebben wij? Toch alleen de vrijheid van de kapitalisten om zich steeds rijker te maken ten koste van de arbeiders? De burgerlijke democratie is in feite niets anders dan de diktatuur van de bourgeoisie. Het stemrecht gaat niet verder dan het recht om eens in de zoveel jaar te kiezen welke vertegenwoordigers van de heersende klasse het volk mogen plunderen en vertrapen, zoals Marx het zei.

Lenin heeft geschreven dat er voor de kapitalistische uitbuiting geen betere verpakking denkbaar is dan de burgerlijke democratie. Het parlement bestaat alleen om het volk te misleiden. Welke personen of welke partijen er ook aan het bewind komen, het stelsel blijft hetzelfde. De arbeiders moeten daar hun revolutionaire diktatuur voor in de plaats stellen. Dat is de belangrijkste les van de Commune van Parijs.

de Commune werd uitgemoord

De Commune bestond zelf uitsluitend uit arbeiders of erkende vertegenwoordigers van de arbeidersklasse. Bijna dagelijks werden er besluiten genomen die het belang van de arbeiders dienden. Zo werd

de nachtarbeid van bakkersknechten afgeschaft. Er werd bepaald dat de arbeiders de huurschulden op hun huizen niet hoefden te betalen. Die schulden waren tijdens het beleg, toen grote ontberingen geleden werden, enorm opgelopen. De ondernemers werd verboden het loon van de arbeiders te verlagen door het opleggen van allerlei boetes in de fabriek. De fabrieken van de gevluchte kapitalisten werden in beheer gegeven aan de arbeiders. De rijkdommen van de kerk werden onteigend. Het onderwijs werd gratis en er mochten zich geen geestelijken meer mee bemoeien. Zo werd geprobeerd de revolutie onmiddellijk door te voeren op alle terreinen. Toch heeft de Commune maar kort bestaan, niet langer dan twee maanden.

De Commune heeft ook belangrijke fouten gemaakt. Dat kon niet anders want de arbeidersklasse was toen nog jong en had weinig ervaring in de klassenstrijd. Het proletariaat was nog niet georganiseerd in een serieuze eigen partij. De arbeidersklasse moest nog van de juistheid van het wetenschappelijk socialisme overtuigd worden. In de tijd van de Commune hadden de arbeiders nog geen voorbeelden van het afschaffen van het kapitalisme. Daarom hing er veel van hun spontane inzichten af.

De Commune leerde de arbeiders dat de taken van de diktatuur van het proletariaat kolossaal zijn en dat die taken niet onderschat mogen worden.

Eén van de fouten was dat er geen duidelijk programma was voor het breken van de economische macht van de kapitalisten. Een andere was de rankmoedigheid van de arbeiders tegenover hun tegenstanders. In de

gloed van de revolutie werd te gemakkelijk vergeten dat kapitalisten geen eerlijke tegenstanders zijn. Dat ze zich als beesten gedragen zodra hun "heilige" eigendom eerlijk wordt verdeeld. Dat niets ze te erg is als iemand aan hun centen komt. Daarom was het fout de bourgeoisie te sparen. De oude regering verzamelde zich in Versailles en begon daar haar macht weer op te bouwen. In het begin was ze nog erg verzwakt en toen hadden de arbeiders er militair tegen op moeten treden. Nu werd Parijs van de rest van het land afgesloten. Daardoor bleven de arbeiders van de stad alleen staan. De boeren op het platteland werden met bedrog en leugens aan de kant van de regering gebracht. Opstanden van de arbeiders in andere grote steden werden de een na de ander bloedig neergeslagen. Kapitalisten vinden dat geen misdaad. Zij kennen maar één misdaad en dat is het afschaffen van hun dievenheerschappij. De Commune had misschien een bloedbad kunnen voorkomen als ze een handjevol bedrivers en smeerlappen had terechtgesteld. Niet om individuele kapitalisten te vernietigen, maar om de macht van het kapitalistenklasse definitief te breken. Nu werden in Versailles dagelijks gevangengenomen arbeiders gemarteld en vermoord. Terwijl de kapitalisten in heel Europa en hun kranten op hun achterste poten stonden omdat er in Parijs een generaal werd neergeslagen. Hij werd door zijn eigen troepen doodgeschoten omdat hij de moed had te bevelen dat ze op een menigte weerlozen vrouwen en kinderen moesten schieten. Maar voor de kapitalisten telt het leven van een generaal veel zwaarder dan dat van honderden arbeidersvrouwen en kinderen. De regering kreeg ook steun van de Duitsers. De oude vijanden keerden zich samen tegen het proletariaat. De Duitsers lieten snel 100.000 franse krijgsgevangenen vrij om de Commune in de pan te laten hakken. Eind mei wisten deze troepen door

verraad Parijs binnen te trekken. Dat was na een langdurig en hevig bombardement op de stad. De arbeiders hielden met leeuwenmoed de strijd nog tien dagen vol. In die dagen werden ongeveer 30.000 arbeiders afgeslacht. In die tijd waren net de mitrailleurs uitgevonden en die kwamen de kapitalisten nu goed van pas. De moordpatijen waren nog in volle gang toen de parijse burgerheren hun café's binnen stroomden om zich te bedrinken aan hun dure drankjes. Ze haalden opgelucht adem. Ze dachten dat er voorgoed met de arbeiders was afgerekend. En dat er een eind was gemaakt aan het streven van de arbeiders naar een betere wereld. De heren vergisten zich deerlijk.

lessen van de Commune

De Commune van Parijs is één van de grootste ervaringen geweest van de arbeiders in de klassenstrijd tegen de kapitalisten. Karl Marx heeft uit deze ervaring belangrijke konklusies getrokken. Lenin heeft ze verder uitgewerkt toen hij de succesvolle strijd van de russiese arbeiders aanvoerde. De arbeiders over de hele wereld hebben ervan geleerd, dat ze er rekening mee moeten houden dat onder bepaalde omstandigheden de klassenstrijd het karakter aanneemt van gewapende strijd en burgeroorlog. Dat het oude staatsapparaat van de kapitalisten moet worden vervangen door de revolutionaire diktatuur van het proletariaat. Dat in de strijd het verzet van de kapitalisten niet te licht moet worden opgevat. Dat de arbeiders zich, om deze strijd met succes te kunnen voeren, hecht moeten organiseren in hun eigen partij, die van de historische lessen geleerd heeft. Lenin heeft de diktatuur van het proletariaat het belangrijkste vraagstuk voor de arbeiders in de klassenstrijd genoemd. De houding ten opzichte van deze kwestie is de toetssteen voor de vraag of verschillende landen en partijen zichzelf met recht soci-

alisties noemen. In Rusland hebben de revisionisten eerst de diktatuur van het proletariaat overbodig verklaard en afgeschaft om daarna weer de weg naar het kapitalisme te kunnen inslaan. In de Volksrepubliek China is de Kulturele Revolutie gevoerd om het herstel van het kapitalisme te voorkomen. Het kapitalisme is niet een systeem dat met de revolutie in één keer over boord wordt gegooid. Er blijven kiemen van bestaan, die kunnen opbloeien zodra het staatsapparaat zich van de arbeidersklasse los maakt. Om die terugval te verhinderen, moet de diktatuur van het proletariaat zondermeer langere tijd gehandhaafd blijven.

In Nederland zijn ook partijen die zich socialisties of kommunisties noemen. Zij proberen de arbeiders wijs te maken dat ze hun belangen behartigen. Als we hun houding ten opzichte van de diktatuur van het proletariaat bezien, kunnen we hun verhaaltjes op hun juiste waarde beoordelen. In het programma van de SDAP/PvdA is het begrip diktatuur van het proletariaat nooit voor gekomen. De CPN gelooft er ook niet meer in. Die partij predikt de vreedzame overgang van het kapitalisme naar het socialisme via parlementaire weg. Naar aanleiding van de Commune van Parijs hebben Marx en Lenin al met dat soort nonsens afgerekend. Dergelijke onzin kan alleen worden uitgebraamd door lieden die de arbeiders van de revolutie willen afhouden en hen proberen te misleiden. In de dagelijkse strijd merken de arbeiders hoe zij door deze verraders bedrogen worden. Ze zullen dit tuig, dat hen alleen maar voor de voeten loopt, aan de kant schuiven en hun eigen revolutionaire organisatie van de grond af opbouwen.

Zoals de havenarbeiders in Rotterdam daarvan met steun van de KEN (ml) een voorbeeld hebben gegeven. Alle macht aan de arbeiders!

Het parijse volk verhindert de roof van de kanonnen.

"door de revolutie hebben we het goed gekregen"

Een delegatie van het Landelijk Komitee van de Kommunistische Eenheidsbeweging Nederland (marxistische-leninistische) heeft op uitnodiging van het Centrale Comité van de Kommunistische Partij van China een bezoek gebracht aan de Chinese Volksrepubliek. Tijdens een bezoek aan de grote havenstad Sjanghai had deze delegatie een gesprek met een groep van ongeveer 50 havenarbeiders. Deze arbeiders hadden erg veel belangstelling voor de situatie van de nederlandse arbeiders. Natuurlijk wilden wij op onze beurt graag weten hoe het leven van de arbeiders in de Volksrepubliek China is. In de Chinese Volksrepubliek regeert de arbeidersklasse. Onder de diktatuur van het proletariaat is er een heel andere organisatie van de produktie. Daar zijn geen kapitalisten die zo groot mogelijke winsten willen maken over de ruggen van de arbeiders. Daar staan in de produktie de behoeften van het volk centraal. Om goed te kunnen begrijpen wat dat voor de arbeiders betekent, vroegen we hoe de toestand was vóór de revolutie in 1949 zegevierde, en hoe hij daarna werd. Een oudere arbeider, Song-Chi-chuan, stond op en vertelde het volgende :

Song-Chi-chuan

de arbeiders werden met zwepen geslagen

"Ik werk al meer dan 45 jaar in deze haven en zal proberen jullie vraag te beantwoorden. Voor de bevrijding was ik los arbeider. Acht van de tien arbeiders waren toen losse arbeiders. De havens waren in het bezit van Engelsen, Japanners en Amerikanen. Ik moest iedere morgen van de ene haven naar de andere om een werkvergunning zien te krijgen. Als je werk kon vinden moest je sjouwen. Gemiddeld wogen de balen zo'n 100 kilo. De zwaarste waren wel 350 kilo. Er waren geen machines om het werk voor ons lichter te maken. Vaste werktijden waren er ook niet. Als er een schip gelost moest worden werkte je vaak meer dan 15 uur achter elkaar. Ik heb een keer twee-enhalve dag aan één stuk moeten werken.

De onderdrukking was verschrikkelijk. De Engelse maatschappij die eigenaar van de haven was, gaf de voormannen zwepen en stokken mee om de arbeiders te mishandelen. Er was een soort privé-gevangenis waar de Engelsen de arbeiders opsloten. In dat gebouw is nu een kliniek ondergebracht. Rond het gebouw was een ijzeren hek. Als ze het sjouwen niet konden volhouden, werden de arbeiders daar aan vastgebonden en afgeranseld. Ik zelf was toen jong en sterk en kreeg dus niet zo veel slaag. Maar een keer was het 's winters erg koud en toen had ik niet genoeg kleren. Ik nam toen een oude zak om om mijn benen te slaan. De baas en twee voormannen ontdekten het. Sta op, zei hij, wat heb je daar? Toen hij zag dat ik een oude zak genomen had sloeg hij me in m'n gezicht. Hij scheurde het open met zijn ring. Ik werd aan het hek vastgebonden van 10 uur 's morgens tot de volgende dag twee uur. Het was verschrikkelijk koud. Daarna werd ik opgesloten en geslagen. Zó erg dat ik zeven dagen lang niet kon werken. Zo behandelden de Engelse imperialisten ons.

In een andere haven waren de Japanse imperialisten de baas. Die behandelden ons niet beter. Zij sloegen altijd met dikke stokken. Soms dwongen ze arbeiders om elkaar af te ranselen, als er iets gebeurd was dat ze niet aanstond. Dat was een keer toen een oudere arbeider niet was komen opdagen. De Japanners zeiden dat ie dan wel een dief zou zijn en wilden ons eens goed waarschuwen. Nadat we geslagen waren, moesten we allemaal op een stuk gloeiend ijzer gaan zitten. Een half uur lang. Ze sloegen ons net zo lang totdat we allemaal zaten. Toen ik opstond viel de huid er af.

Een andere keer waren we graan aan het laden. Er viel een zak naar beneden en die ging kapot. Een arbeider probeerde het op te rapen, maar de baas beschuldigde hem van diefstal. Ze bonden zijn handen op de rug en

goiden hem in de rivier. Gelukkig kon hij gered worden.

de arbeiders stierven op straat

De imperialisten maakten grote winsten op ons. Ik was jong, maar ik kon niet trouwen. Ik verdiende niet eens genoeg om mezelf te onderhouden. We sliepen op straat. Soms konden we dakjes van stro maken. Maar dat was nog niet eens genoeg om de regen tegen te houden. Ik was bang voor de toekomst. Ik zag dat de oudere arbeiders het werken niet konden vol houden en van ellende omkwamen. Ze stierven in de openbare toiletten of gewoon op straat. Er was niemand die voor hun begrafenis zorgde.

we vochten terug

Ik heb gehoord dat jullie een grote staking hebben gehad in Rotterdam. Ook wij vochten altijd terug, al kon het vaak maar op kleine schaal. Een keer moesten we munitie uitladen van de Amerikaanse marine. Dat was munitie voor de troepen die tegen de Communistische Partij vochten. We weigerden. De Amerikanen begonnen ons met hun geweren te slaan, maar we gingen allemaal op de grond zitten. Deze staking is een succes geworden. Andere keren werd er gestaakt voor hogere lonen. Maar dan gingen achteraf de prijzen weer omhoog, dus hielp het allemaal niet veel. We zagen in dat alleen het grijpen van de politieke macht een oplossing voor ons kon brengen. In 1949 zijn we bevrijd door Mao Tsetoeng en de Communistische Partij. Voor de bevrijding was ik een slaaf. Pas er na voelde ik me een arbeider. De kapitalisten noemden ons smerige koelies.

De eerste dag van de bevrijding begon ik om vijf uur te werken. Er waren een paar mannen van het Volksbevrijdingsleger en ik zag voor het eerst de voormannen met hun handen werken. De soldaten zeiden: Stop kameraden, laten we wat rusten en eten. Maar wij begrepen het niet. We waren bang dat we dan geen werkvergunning zouden krijgen. Ze konden ons niet laten ophouden. Toen we klaar waren, zeiden de soldaten: Rust nu wat uit, dan gaan wij jullie uitbetalen. We kregen geld en we dachten: Ze kunnen zeker niet rekenen, het is veel meer dan anders. Van dat geld kon ik wel 60 pond rijst kopen.

De mannen van het Volksbevrijdingsleger zeiden: Laten we allemaal bij elkaar komen, kameraden. Dat was de eerste keer dat iemand me kameraad noemde. De soldaten zeiden: We hebben nog geen goede vergaderruimte, maar laten we allemaal gaan zitten. Daarna begonnen ze ons te prijzen, omdat we zo hard gewerkt hadden. Wij dachten: Ze willen zeker het geld terug hebben. Iemand vroeg tenslotte: Jullie hebben zeker

een rekenfout gemaakt. Maar de soldaten namen ons niets af. Toen begonnen we pas te begrijpen dat de kapitalisten echt waren weg gejaagd.

de CP zorgt goed voor ons

Sung Chi-chuan vertelt dat hij voor de bevrijding nooit had kunnen lezen en schrijven. Daarna leerde hij dat wel. Hij kan nu studeren en zich verdiepen in politiek. Hij is lid geworden van de Communistische Partij en maakt deel uit van het Revolutionaire Comité van de haven van Sjanghai. Dat Comité leidt de werkzaamheden in de haven. De leden ervan zijn zelf ook gewoon arbeider en werken net zo hard mee als alle anderen. Sung Chi-chuan is stuurman. Hij is nu getrouwd en heeft vier kinderen. Hij verdient voldoende. "Meer dan ik kan opmaken" zegt hij: "Ik hou zelfs van het loon over. Er zijn nu geen mensen meer die aan ons willen verdienen. De arbeiders hoeven niet meer alle vrachten op hun schouders te dragen. Het zwaarste werk is overgenomen door machines en vrachtwagens.

Voorzitter Mao en de Communistische Partij zorgen erg goed voor ons arbeiders. Vroeger hadden we alleen strooien schoenen. Nu krijgen we twee paar leren schoenen. Als ze kapot zijn kunnen we nieuwe krijgen. 's-Zomers krijgen we limonade, 's-winters jenever met suiker, dat houdt je warm als het gaat vriezen. Dat is allemaal gratis, net zoals de mediese verzorging. Als je ziek wordt, krijg je gewoon door betaald. We krijgen twee werkpakken en in de winter een gewatteerde jas. Als we oud worden krijgen we pensioen, 70% van het loon. En zo zou ik door kunnen gaan. De Communistische Partij zorgt dat we het erg goed hebben.

de Kulturele Revolutie

Vraag: "Het is ons opgevallen dat er een enorme vooruitgang is sinds 1965, sinds de Grote Proletarische Kulturele Revolutie. Toen werd er bij alles en nog wat gepraat over de cijfers van de produktie. De produktie is daarna met sprongen omhoog gegaan. Maar dat is het belangrijkste niet. Nu staan bij alles de arbeiders centraal. Vroeger probeerde president Lioe Shao-tsjij het kapitalisme te herstellen. De Grote Proletarische Kulturele Revolutie heeft de diktatuur van het proletariaat veilig gesteld. Kunnen jullie ons vertellen wat het verschil is hier in de haven?"

Sung Chi-chuan: "Het land is in 1949 bevrijd, maar er waren natuurlijk nog resten van het kapitalisme over. De verrader Lioe Shao-tsjij wilde de materiële prikkel voor het werk het belangrijkste maken. Dat was een groot gevaar voor de terugkeer op weg naar het kapitalisme, die in de Sowjet Unie was ingeslagen.

Elke maand werden onze prestaties beoordeeld. We werden ingedeeld in 3 klassen en 9 categorieën. In de eerste klasse kwam je alleen als je goed werkte en erg gehoorzaam was. Zo probeerden ze de arbeiders gehoorzaam te maken, de arbeiders te verdelen en tegen elkaar op te zetten. Ze maakten overal regels voor en zagen de arbeiders niet voor vol aan. Ze weigerden de leer van Mao te verspreiden, verhinderden studie van zijn werken en verdraaiden zijn konstrukties. Ze probeerden een kloof te graven tussen de Communistische Partij en de massa's.

we moeten de macht terugnemen

Dat veroorzaakte grote ontevredenheid onder de arbeiders. Toen voorzitter Mao opriep tot de Grote Proletarische Kulturele Revolutie gingen de arbeiders er onmiddellijk op in. Maar in plaats dat deze nieuwe kapitalisten naar onze kritiek luisterden, begonnen ze ons te onderdrukken. Ze bedreigden ons en organiseerde aanvallen op de arbeiders. Maar waar onderdrukking is, is ook verzet. De arbeiders hier zeiden: "Ze kunnen ons onderdrukken, dus hebben ze een stukje macht aan zichzelf getrokken. Dat moeten we meteen terugnemen.

Toch hadden we toen nog geen duidelijke begrip van wat politieke macht is. We dachten dat we alleen de formele autoriteit hoefden over te nemen. Maar we waren verdeeld in groepjes van arbeiders die allemaal dachten dat zij de enige echte revolutionaire groep waren en die bang waren voor elkaar. Er kwam een wanorde in de produktie. Maar de revolutionaire kaders van de partij en de soldaten van het Volksbevrijdingsleger leerden ons dat we niet in besloten groepjes moesten vergaderen. Ze leerden ons dat we ons moesten verenigen in de studie van de werken van voorzitter Mao. Zo hebben we de eenheid van de arbeiders in de haven hersteld. We hebben gezamenlijk de samenstelling van het Revolutionaire Comité bediscussieerd. We hebben een eind gemaakt aan de verdeeldheid. Daar konden alleen de vijanden van de arbeiders voordeel van hebben. Doordat we samen een eenheid vormen kunnen de arbeiders nu zelf de politieke macht uitoefenen."

hoe kunnen wij de partij terugbetalen?

"Onder leiding van voorzitter Mao en de Communistische Partij hebben kameraden

tientallen jaren lang gevochten voor onze bevrijding. Dat heeft veel levens gekost. Dat wij het nu zo goed hebben, hebben we aan hun te danken. Hoe kunnen wij terug betalen wat voorzitter Mao en de Partij voor ons gedaan hebben? Mijn konklusie is door hard te studeren en ons te wapenen met het marxisme-leninisme. Dan kunnen wij de revolutie voortzetten en ons werk verbeteren. Ik ben nu ouder dan 50 jaar, maar elke avond bestudeer ik de werken van voorzitter Mao. Dat is de enige manier waarop wij iets kunnen terug doen voor de partij."

het kapitalisme is verrot

Dit is wat Sung chi-chuan ons vertelde. Hieruit krijgen wij een idee van de enorme verbeteringen die de proletarische revolutie de chinese arbeiders gebracht heeft. Deze revolutie was niet alleen een enorme stap voorwaarts in vergelijking met de toestand in China voor 1949. De maatschappij is in China ook vooruit op de maatschappij in bijvoorbeeld Nederland in 1971.

In China dient de ontwikkeling van de produktie niet uitsluitend het winstbejag van een groepje misdadige kapitalisten. Daar staat de produktie werkelijk in dienst van het hele volk. En daarom wordt de vooruitgang daar ook door de hele massa gedragen en niet alleen door een kliek profiteurs. Daardoor is het mogelijk dat de techniek en de industrie in de Volksrepubliek China zich zo snel ontwikkelen dat de westerse landen spoedig kunnen worden voorbij gestreefd. De vooruitgang gaat niet ten koste van de arbeiders, zoals bijvoorbeeld in Nederland, maar ten gerieve van de arbeiders. De Volksrepubliek China vormt zo een machtig bewijs aan de arbeiders over de hele wereld dat het kapitalisme een verrotte maatschappij is die zo snel mogelijk moet worden afgeschaft.

Maar heeft de huurder dan geen recht meer op huurbescherming? In de gelibereerde gebieden niet meer. Op het ogenblik is het in de meeste plaatsen nog zo, dat, als de huur wordt opgezegd omdat de huurder de huurverhoging weigert te betalen, de huurder rustig kan blijven zitten. De huisbaas moet dan naar de kantonrechter. Zelfs als de kantonrechter de huisbaas in het gelijk stelt, kan de huurder, door pas dan de hogere huur te betalen, in de woning blijven zitten. Na de huurliberalisatie is het andersom. Na opzegging van de huur moet de huurder de woning verlaten, tenzij hij van de kantonrechter toestemming krijgt om nog op z'n hoogst een jaar te blijven zitten. Het zal er dus op neer komen, dat de huurder, om een dak boven zijn hoofd te houden, moet zwichten voor de bovenmatige en onbepaalde eisen van de huisbazen. Na de huurliberalisatie is er geen bescherming meer, voor zover die er al was. Ook de huuradvieskommissie beschermt alleen de huisbazen en niet de huurders. "Kijk nou eens hier bij ons in de buurt. Dat zijn huizen uit 1920. D'r is al dertig jaar niks aan gedaan. En nou hebben ze hier en daar een nieuw kozijn ingezet, en dan krijg je meteen 20% huurverhoging. Die smeerlappen durven dat niet eens gewoon tegen je te zeggen. Ze slepen je onverwachts voor de huuradvieskommissie. En de huuradvieskommissie komt nog niet eens kijken of er wel wat aan het huis gebeurd is. Ze zijn het al bij voorbaat met mekaar eens. Die huuradvieskommissie, daar hoef je niet eens naar toe te gaan, want daar zitten toch alleen maar huisbazen en gemeenteambtenaren in. Neem nou die wethouder hier, die is wethouder van volkshuisvesting, voorzitter van de huuradvieskommissie en ook nog voorzitter van de Gemeentelijke Woningstichting. Moet je daar dan je recht halen?" Een andere maatregel van de regering is de individuele huursubsidie. Als je in een te duur huis woont, kunt je subsidie aanvragen. Eerst moet je je hele hebben en houwen op tafel leggen, want het inkomen van inwonende kinderen wordt bij de eigen inkomen opgeteld. Terwijl die kinderen toch voor zichzelf moeten sparen. Na een paar jaar vervalt trouwens die huursubsidie. Voor arbeiders komt het er dan vaak op neer dat ze weer moeten terug verhuizen naar een krot. Nou, bij Gods gratie krijg je dan die huursubsidie. Maar waar komt dat geld vandaan? Van onze belastingcenten. En waar gaat dat geld naar toe? Naar de huisbaas! Zo worden de huisbazen nog eens extra door onze belastinggeld gespekt. Het is geen subsidie voor de huurders maar voor de huisbazen."

we voeren zelf de strijd

In april komt er weer huurverhoging. De vrouw waar we mee spraken zegt: "Die betaal ik niet. Ze krijgen geen cent van ons. We hebben hier een buurtkomitee dat de zaak goed in het oog heeft. De hele buurt staat achter het buurtkomitee. Eerst moeten de huizen opgeknapt worden. Tot zolang houden we de huurverhoging zelf vast. Eerst moeten ze over de brug komen, dan valt er over te praten. En als de hele buurt eensgezind weigert de huurverhoging te betalen, dan moeten ze wel door de knieën. Dat is onze grote kracht. Er komt geen parlement of gemeenteraad bij te pas. Daar wordt toch alleen maar geluld. Met het buurtkomitee voorop klaren we het zelf wel en winnen we de strijd."

buurtbewoners met z'n allen er tegen in

"Waarom komt de gemeente verdomme niet eens een keer voor ons over de brug? Ze kunnen wel ik-weet-niet-hoeveel uitgeven voor het huis van de burgemeester. En miljoenen leggen ze toe op de schouwburg. Maar de arbeiders laten ze in hun wijken verrekken." Dit zeiden de bewoners van het Willemskwartier in Nijmegen op een buurtvergadering. Het Willemskwartier is een arbeiderswijk. Van buiten tonen de huisjes nog wat, maar van binnen is het allemaal ellende. Om maar 2 voorbeelden te noemen: Bij sommige huizen is het plafond zo slecht, dat het gruis in het eten valt dat op tafel staat. In een ander huis vallen de wormen uit de dakgoot in een kinderbedje. "Dan moet U er maar een matje op leggen of het kind met kleren aan in bed stoppen," zeiden ze van de woningbouwvereniging. De huizen zijn meer dan 40 jaar oud. Ze hebben hun prijs al dubbel en dwars opgebracht. Toch worden ze iedere keer nog fors in huur verhoogd. "Ik noem dat diefstal," zei een vrouw op de buurtvergadering, "als wij de huizen niet zelf hadden opgeknapt waren die hutten al lang in mekaar gestort. Dan waren ze allemaal onbewoonbaar verklaard. Maar nou moeten wij steeds nog meer huur betalen ook. En als wij er uit gaan, doet de woningbouwvereniging er nog eens een schepje bovenop voor de nieuwe bewoners. Omdat het er zo netjes uitziet. Ik kan dat niet anders zien dan als diefstal. Jullie niet?"

gemeente wil badhuizen sluiten

Met behulp van de regering proberen de woningbouwverenigingen en de huiseigenaren de mensen in de arbeiderswoningen zo hard mogelijk uit te buiten. En de gemeenten doen ook nog eens een duit in het zakje. Die moeten voor de algemene voorzieningen zorgen. Maar ze geven meer om de schouwburg en een museum dan om een fatsoenlijke straatverlichting in een arbeiderswijk. In Nijmegen bijvoorbeeld wil de gemeente de badhuizen in de arbeiderswijken sluiten. Maar 9 van de 10 arbeiders hebben geen douche in huis. "Waarom moeten alleen de rijke heren zich drie of vier keer per week wassen?" vroeg

een vrouw op de buurtvergadering. "Die worden niet vies van het werken. Wij wel. En wij moeten ons maar met de kraan en een teiltje behelpen". Nog bonter is het dat de gemeente het buurthuis van het Willemskwartier heeft ingepikt. Dat gebouw hadden de bewoners zelf in hun vrije uren gebouwd. Ze hadden er zelf jaren lang iedere week een kwartje voor opzij gelegd. Nu wordt het beheerd door een stichting van de gemeente; de zaalhuur is zo hoog dat geen vereniging het kan opbrengen. Daarom is er ook bijna nooit wat te doen. Al jaren belooft de gemeente de bewoners van de buurt speelveldjes voor de kinderen. Maar die veldjes bestaan alleen nog maar op papier. "En dat papier is te klein voor onze kinderen", zei een buurtbewoner.

komité voert besluiten uit

Net zoals in veel andere steden hebben de bewoners van het Willemskwartier een buurtkomitee gevormd van de Bond van Huurders en Woningzoekenden. Dat komitee moet leiding geven aan de strijd tegen de vijanden van de arbeiders. De eerste opdracht die de bewoners aan het komitee gaven ging over de kinderen. Er moest een crèche komen. Veel arbeidersvrouwen zijn nu eenmaal gedwongen om te gaan werken. Omdat hun mannen zo schandalig weinig verdienen. Voor de jongelui moest er een diskotheek komen, vonden de buurtbewoners. We vroegen aan een lid van het buurtkomitee of deze besluiten zijn uitgevoerd. "Natuurlijk", zei hij. "De crèche draait nu al een paar weken. We hebben in de buurt een speelgoedactie gehouden. We kregen bijna een vrachtwagen vol speelgoed bij elkaar. De buurt staat er dus wel achter. En de diskotheek is nu ook begonnen. We hebben een paar keer met de vuist op tafel geslagen bij de gemeente. Dat helpt goed bij dat vieze zootje. De jongens hebben nou zelf een gebouwtje. Ze proberen ons nou wel weer terug te pakken door huur te vragen en zo, maar dat zullen we nog wel eens uitvechten. We gaan gauw weer een buurtvergadering houden. We kunnen in ieder geval tegen de mensen zeggen: Kijk dit hebben jullie van

ons gevraagd en dat hebben we voor mekaar gemaakt. Wij zitten niet alleen maar te lullen. Wij gaan niet met onze kont op een mooie stoel zitten en laten jullie voor lul staan. Als de mensen dat zien krijgen we er nog wel meer mensen bij van geen woorden maar daden.

De ouwe wijkraad heeft hier ontzettend veel verpest. Die lui kwamen ver leden jaar met lijsten langs die we moesten tekenen. Dat we met z'n allen de huurverhoging niet zouden betalen. Maar toen puntje bij paaltje kwam, waren die rotzakken de eerste die betaalden. Die wilden graag haantje de voorste zijn, maar als het er op aan kwam hadden ze geen lef. Dat zootje heeft de mensen wel goud beloofd, maar het is nog geen zilveren knoop geworden. Vroeger hadden die lui van de wijkraad nooit een flikker in de hut. Maar nou hebben ze allemaal mooi opgeknapte huizen van de woningbouwvereniging gekregen. Die lui laten zich gewoon omkopen. En ze proberen het ook te verpesten voor de mensen die er wel met z'n allen tegen aan willen. Ik heb me nooit met die bende bemoeid. Wij hebben mensen nodig die niet alleen aan d'r eigen belang denken. Wat schiet de buurt er mee op als de hut van de één wel wordt opgeknap, maar van de ander niet? Dat doet de woningbouwvereniging alleen om de zaak te verdelen. Zo proberen ze er een rotzootje van te maken. Nou er verkiezingen komen, komen de politieke partijen ook ineens voor de dag. Die denken nou ook in een keer aan de slechte huizen van de arbeiders. De één na de ander komen ze hier van alles beloven. Maar dat hebben ze al zo vaak gedaan. Die lui bijten mekaar niet. Die komen hier niet voor ons belang, maar voor hullie eigen belang.

met z'n allen!

Ze hebben me nog eens een keer met de politie bij een vent van de woningbouwvereniging moeten weg halen. Anders had ik hem kapot gemaakt. De vrouw was er naar toe geweest voor een ander huis. Je komt helemaal niet in aanmerking zegt ie. Daar moet ie toch een reden voor geven, zeg ik tegen die vrouw van mij, denk eens goed na heeft ie nog iets anders gezegd toen jij dat vroeg. Hij had meteen een grote bek, zegt ze. Dat zullen we nog wel eens zien, zeg ik. Ik een snipperdag genomen en naar hem toe gegaan. Ik zeg: Zo, ik heb geen 100 gulden op zak hoor. Wat bedoelje, daarmee, zegt ie. Dat we gewoon moeten praten, zeg ik. Toen wilde hij de telefoon pakken. Raak hem niet aan, zei ik, je ziet er nogal flink uit, maar als je de telefoon pakt ga je het raam door, dat verzeker ik je. Nou wij praten een tijdje. Toen kwam er iemand binnen en hij pakte meteen de telefoon. Ik gaf hem toch een optater. Ja, dan kom je verdomme moe van het werken thuis en dan hoor je dat zo'n miselijke kerel je vrouw heeft zitten aflaffen. Dat neem je toch niet. Het is nu negen jaar geleden. Ik heb nog geen nieuw huis. Ik denk dat ik niet zo veel kans meer maak. Ze zullen mij toch niet in de hoek zetten. Maar als het er op aankomt, begin je in je eentje natuurlijk niks. Dan moet je het toch met z'n allen doen.

We hebben nou een briefje gehad dat we voortaan het onderhoud aan de huizen zelf moeten betalen. Mooi is die. En dan straks de huurverhoging er nog over heen. Nee, we moeten ons in de buurt allemaal organiseren. En dan met z'n allen er tegen in".

K.E.N.(ml) nieuws rt

kontakadressen KEN (ml)

AMSTERDAM
postbus 176
BREDA
postbus 2011
DEN HAAG
Regentesselaan 180
EINDHOVEN
Postbus 706
GRONINGEN
postbus 549

HENGLO
Schelfhoustraat 29
LEIDEN
Morsstraat 37
NIJMEGEN
2e Walstraat 107
ROTTERDAM
Jan Porcellisstraat 40b
TILBURG
postbus 273
UTRECHT
postbus 2086

rechtskundig adviesbureau voor arbeiders

voor advies en bijstand op het gebied van

loon, ontslag en andere arbeidszaken
huur en huurkoop
ziektewet
kinderbijslagwet
werkloosheidswet
loon-, inkomsten- en andere belastingen

adressen:

Utrecht

Oranjestraat 8
telefoon 030 - 268 60
elke donderdag van 20.00 tot 22.00 uur

AANBIEDING VOOR RODE TRIBUNE LEZERS

ALLEEN TE BESTELLEN DOOR

VIETNAM INFORMATIEPAKKET

10 BOEKEN EN BROCHURES
f 4,90 (ENGELSE TAAL)

STORTING VAN f 4,90 OP
REKENING VAN
HET PROGRESSIEVE BOEK
GIRONUMMER 1673763

hierlangs afknippen

rt abonnement

de ondergetekende neemt een abonnement
op het maandblad rode tribune van

- een half jaar à ten minste f 4,-
 een heel jaar à ten minste f 8,-

en stort dit bedrag op
gironummer 1673763
van de penningmeester
Het Progressieve Boek,
Rotterdam
onder vermelding van "rt abonnement"

naam _____
adres _____
plaats _____

invullen wat gewenst wordt met
in een gesloten brief opsturen aan
Het Progressieve Boek
Jan porcellisstraat 40b
3003 Rotterdam

huurverhoging is diefstal

Als de ondernemers vinden dat hun winsten niet hoog genoeg zijn, staat de regering meteen klaar om ze de helpende hand toe te steken. Zo werd er een loonstop afgekondigd en de BTW verhoogd om de lonen zo laag mogelijk te houden en de prijzen steeds meer op te schroeven. Zo kwam ook minister Schut met de zoveelste huurverhoging. In april worden alle wat oudere huizen weer met 7½% in huur verhoogd. Minister Schut (vroeger zelf aannemer geweest) drijft eerst de prijzen van de nieuwbouwwoningen zo hoog mogelijk op, en neemt dan die nieuwe prijzen als norm voor de oudere woningen. Dat er grote groepen mensen zijn, die in een paar jaar tijd 20 tot 30% meer huur moeten gaan betalen, terwijl hun loon gelijk blijft of in werkelijkheid door de steeds hogere prijzen, achteruitgaat, laat hem volkomen koud. Zijn belang is het belang van de ondernemers. Daarom mag hij ook in de regering zitten, want de hele regering staat in dienst van het grote kapitaal, de grote ondernemers. Hieronder zullen we uiteenzetten hoe de regering de zakken van de bouwondernemers spekt en van welke smoesjes en leugens zij gebruik maakt om de maatregelen aan de man te brengen.

de arbeidersklasse is de dupe

Een huurverhoging treft altijd in de eerste plaats de arbeidersklasse. De huizen die

nu nog betaalbaar zijn (we praten er niet over of ze ook nog bewoonbaar zijn en of ze voldoen aan de eisen des tijds), worden voor het allergrootste deel bewoond door arbeiders. Die wonen daar, omdat betere woningen voor hen onbetaalbaar zijn. Een arbeidersvrouw vertelde ons: "Nou willen ze de huizen gaan opknappen. Dat noemen ze renovatie. Nou, vergeet het maar. Ze slaan ergens een draadnagel in de muur en ze hollen meteen naar de huuradvieskommissie om de huur te verhogen. Zo slaan ze twee vliegen in één klap. Ze bouwen geen nieuwe betaalbare huizen voor ons, want dat is altijd nog duurder dan oude huizen opknappen. Maar ze laten je wel dezelfde huur betalen als voor nieuwe huizen. En Roolvink begint meteen te piepen als er de laatste tijd zoveel stakingen uitbreken. Maar dat is nogal logies. De arbeiders moeten toch ergens hun geld vandaan halen, als die huren alsmaar stijgen. En als er gestaakt wordt, zeggen ze op de televisie dat de economie in gevaar gebracht wordt. Maar vorig jaar zijn er een paar honderd miljonairs bijgekomen. Er zijn er nu 1200 in Nederland. En dat wordt allemaal op ons verhaald. Zeg nou zelf, waardoor wordt de economie nou in gevaar gebracht? Weet je wat Schut beweert op de televisie? Schut beweerde, die arbeiders hebben lang genoeg geprofiteerd van die lage huren. Ze hadden in die dagen makkelijk kunnen sparen voor een douche. Dat is toch een leugen! Iedere arbeider weet, dat-ie nog

geen cent heeft kunnen sparen, of hij heeft het moeten bekribbelen op andere dingen, op z'n kleren, z'n schoenen, z'n vakantie en ga zo maar door. Je wordt er alleen maar zenuwziek van. Sommige mensen hebben zelf hun huis opgeknapt, soms wel voor duizenden gulden. Omdat de huisbaas het vertikte. Maar het was toch nodig. Maar dat kan ook niet iedereen. Je moet een man hebben die daar handig in is. Laten doen is helemaal onbetaalbaar. M'n burens hebben alleen maar de keukens laten opknappen. Ze hebben er jaren voor krom gelegen en de vakantie moeten laten liggen. En als ze die nieuwe huizen dan niet goedkoper kunnen bouwen, dan moeten de lonen flink omhoog. Want wij hebben toch ook recht op goede huizen met een douche! Zelfs nog veel meer dan die rijke lui, want wij komen 's-avonds vuil thuis van het werk en we moeten maar met een teiltje in de keuken hannesen."

de regering steunt alleen de ondernemers

De regering geeft de ondernemers steeds meer de gelegenheid de arbeiders uit te persen. Er wordt geen enkele maatregel getroffen om de bouw van goedkope arbeiderswoningen te bevorderen. Integendeel, zij bevordert juist de bouw van de dure huizen. Dat de regering volkomen in dienst staat van de grote bouwondernemers, die daardoor alleen maar rijker worden, blijkt onder andere uit de volgende maatregelen. De huurliberalisatie. Minister Schut is van plan om het westen van het land, net als het oosten, te "liberaliseren". Dat de huisbazen nu helemaal zelf de huren mogen bepalen. Op het ogenblik is in de meeste plaatsen de huur aan een bepaald maximum gebonden. Elk jaar staat de regering de huisbazen toe de huur met bijvoorbeeld 4, 6, of 12% te verhogen. Dat is al veel. Maar voor de kapitaalbezitters nog niet genoeg. Ze willen uit de bestaande woningen nog meer winst halen. Ze willen de arbeiders wennen aan de aan de schandalig hoge huren, die voor de nieuwe woningen moeten worden opgebracht. De regering heeft daarom in de geliberaliseerde gebieden het maximum laten vervallen. De huisbazen kunnen dus naar willekeur opdrijven. Het is zelfs zo dat de gemeenten bij de huurverhoging de spits afbijten. Zo wordt de weg vrijgemaakt voor de particuliere huiseigenaren. De regering geeft ook zelf toe dat daardoor de huren snel zullen stijgen. Maar de regering zegt dat die stijging tijdelijk is, omdat immers over enkele jaren de woningnood is opgelost! Dat durft de regering te zeggen, terwijl iedereen weet, dat er veel te weinig arbeiderswoningen worden gebouwd, zodat de huurders wel gedwongen zijn de geeiste hogere huren te betalen, willen ze een dak boven hun hoofd houden.

rode tribune

4 71

marxistisch-leninistisch
maandblad
jan porcellisstraat 40b
rotterdam

losse nummers: cent.
75
rode tribune

rt

proletariërs aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u!

WEIGER DE HUUR- VERHOOGING

strijd tegen de huurverhoging

In veel steden van ons land komen massale acties tegen de huurverhoging van de grond. En dat is geen wonder omdat de huren op 1 april 7 procent omhoog gaan, zonder dat de huisbaas iets aan de huizen in arbeiderswijken heeft gedaan. De regering, de bouwondernemers en de huisbazen willen verder binnen vijf jaar de huren van oude woningen gelijk trekken met de huizen in nieuwbouwwijken, zogenaamd vanwege de "doorstroming". Dat komt dan neer op een huurverhoging van 20%, 30% of zelfs 100% en al dat geld vloeit in de zakken van de kapitalisten. De huizen worden langzamerhand onbetaalbaar voor de arbeiders en de wijken verkrotten meer en meer. En dat betekent ook weer dat er enorme onkosten gemaakt moeten worden om een beetje fatsoenlijk te kunnen wonen.

In de strijd tegen de huurverhoging gaat de landelijke Bond van Huurders en Woningzoekenden voorop. De bond werkt met buurtcomitees (aktiekomitees) die het vertrouwen hebben van de hele buurt. Op massale vergaderingen worden beslissingen genomen over de strijd tegen de huisbazen, de gemeente de politieke partijen en de regering. Het is gebleken dat die strijd alleen succes kan hebben als wij zelf een hechte eenheid vormen. In Breda zijn er 4 wijken waar de huurverhoging geweigerd wordt. In Amsterdam hielden de buurtbewoners van De Pijp een demonstratie tegen de gemeente en tegen de huurverhoging. Er werden spandoeken megedragen met de leuzen: "loonstop nee, huurstop ja", "huurverhoging is diefstal" en "huurverhoging? nooit!" In een buurt in Leiden is eensgezind de huurverhoging geweigerd. De huurverhoging is door het buurtcomitee opgehaald en op een spaarbankboekje gezet. Nog in drie andere Leidse wijken wordt de strijd georganiseerd tegen de huurverhoging. En dit zijn nog maar een paar steden.

Sinds 1950 zijn de huren van arbeiderswoningen die vóór de 2e wereldoorlog gebouwd zijn gemiddeld met 400 % gestegen. Maar dat is de dikkoppen nog niet voldoende naar de zin. Alle huren van de oude nog betaalbare huizen worden nu opgetrokken tot het peil van de nieuwbouw. De huisbazen en de gemeente doen dit onder het mom van huurliberalisatie. Daarom schreef de gemeente Breda aan de huurders in verschillende buurten: "Het zal zeker niet aan Uw aandacht zijn ontsnapt, dat de prijzen over de gehele linie bij voortdurend aan verhogingen onderhevig zijn. Ten gevolge hiervan stijgen ook de exploitatiekosten van uw woning onder andere door hogere onderhoudskosten, enz."

Dat van die verhoogde prijzen, dat merken we dagelijks in onze portemonnee, zéker omdat tot juli de lonen niet omhoog mogen. Maar het onderhoud van onze huizen, dáár hebben we nog nooit iets van gemerkt: "De gemeente? De gemeente doet al jaren niks aan onze huizen. In heel de wijk is de riolering verzaakt en versleten. Als de gemeente na veel bellen eindelijk komt wordt er maar wat geprutst. En een paar dagen later is het weer hetzelfde liedje. Is het niet bij mij, dan wel bij de burens. Als er iets gedaan wordt, is het lapwerk. Ze noemen het huizen, maar laten we wél wezen, eigenlijk zijn het varkenscotten". De meeste bewoners zijn zélf maar begonnen hun huizen te verbeteren. Ze hebben er een keuken en een douche aangebouwd. Voor duizenden guldens. En in plaats dat de gemeente die kosten vergoedt, keuren ze vaak alles af en doen ze moeilijk over allerlei wetjes. "Als je alle kosten meerekent die je maakt om zo'n krot woonbaar te krijgen, dan betaal je eigenlijk nog méér huur dan in de nieuwbouw". Daarom hebben de bewoners van de Boompjesbuurt zich verenigd in de Bond van Huurders en Woningzoekenden. Om zo één lijn te spannen tegen de gemeente. "En dat is wel nodig", zegt een lid

van het buurtcomitee, "want de gemeente en de politiek, dat is één smerige vriendjeskliek. We zouden eigenlijk met alle buurtcomitees die gesteund worden door de buurten één blok moeten vormen, om zo de gemeente dwingen om eens te vertellen wat ze met onze centen doet.

De hoge ambtenaren zeggen dat wij duurder moeten wonen. Zij hebben makkelijk praten, zij hebben hoge salarissen. Maar het is steeds weer de werkmans die het op moet knappen".

Hoe moeten we huurverhoging weigeren?

Toen ik vorig jaar nog in een andere wijk in Breda woonde, het Westeinde, ben ik daar ook met een actie tegen de huurverhoging begonnen. n. Veel mensen waren bang en zeiden, wat kun je nou doen tegen de macht van de gemeente?

Maar het was helemaal niet zo moeilijk. We hebben stencils gemaakt waarop stond waaróm we weigerden. Dáár ook al vanwege de slechte riolering, het slechte onderhoud, zeg maar gerust verwaarlozing van de huizen. Onder dat stencil hebben bijna alle mensen hun handtekening gezet. Die hebben we naar de gemeente gebracht en toen de nieuwe girostrookjes kwamen met de verhoogde huur erop, toen hebben we die meteen opgehaald bij alle mensen. We hebben nieuwe strookjes geschreven met de huur erop van vóór de verhoging. Iedereen heeft dus de oude huur betaald. We hoorden niks en de volgende maand kregen we wéér girostrookjes met de huurverhoging erop. We hebben ze wéér opgehaald en we hebben wéér nieuwe gemaakt. Toen zwichtte de gemeente: de buurt had gewonnen omdat we één blok vormden". En nu weigeren er vier wijken in Breda de huurverhoging: de Boompjesbuurt, de Vestkant, het Westeinde en een bejaardenwijk rond de van der Spiegelstraat. "Heel ons leven hebben we als gewone arbeider voor een hongerloonje gewerkt en nu we afgedankte A. O. W. ers zijn proberen ze ons nog als citroenen uit te persen. De huren van onze huisjes gaan van f103,- op f117,50 omhoog. Bij die f117,50 zitten f20,- servicekosten voor een centrale keuken, óók als je altijd zélf kookt, wat de meesten doen. Ook wij hebben zélf onze huisjes moeten opknappen voor f1500,- tot f2000,-. Allemaal van de A. O. W!"

De hoge pieten zijn nog lomper dan varkens

"Een ambtenaar van de bijstand zij me eens: "als U Uw kind wil bezoeken, dan moet U het roken maar laten". Ja, zo denken die mensen: Grote honden bijten elkaar niet". Voor alle wijken geldt natuurlijk dat we ná de huuractie verder gaan. In de Vestkant bijvoorbeeld kan je hier en daar náást het raam naar buiten kijken. Een man van Openbare Werken zei daarop: "Jullie hadden toch te weinig ventilatie?" Dat was dezelfde hoge piet die tegen een afvaardiging van de wijkbewoners van Westeinde gezegd had:

"Als de arbeiders voor de helft van hun loon willen werken, dán zou de woningnood wel opgelost kunnen worden."

In Breda hebben de buurtbewoners wel geleerd dat alleen door een massaal verzet de woontoestanden verbeterd kunnen worden. "Want we zijn het spuugzat. De gemeente heeft ons al 25 jaar laten verrekken. Nu begint in onze "gemoedelijke" stad de strijd in de buurt op gang te komen".

De vijand probeert de strijd te breken te breken.

"Een hoge baas van het maatschappelijk werk (Krijger) noemt dit "stampij" en wil dat alle buurtcomitee's een soort ouwehoerclubje worden, net zoals de gemeenteraad." We moeten ons hierdoor niet laten misleiden. We gaan door zoals we begonnen zijn. We organiseren zélf onze strijd, daar hebben we geen verraders en volksverlakkers bij nodig. De gemeente stuurt deze onderkruipers met honderden verschillende gezichten op ons af. Op dit moment zijn ze te vinden in "wijkcomitee's" van het maatschappelijk werk. Ze krijgen rechtstreeks de opdracht van de gemeente om de strijdbond van de buurtbewoners te likwideren. Maar ze ontmaskeren zichzelf in de strijd.

Wie zijn de vijanden van het volk?

De buurtbewoners leren vriend en vijand steeds beter onderscheiden. In de buurt

Westeinde stelde het B. H. W. - strijdkomitee aan het verraders-komitee voor om de huurverhoging te weigeren. De maatschappelijk werkers wrongen zich in allerlei bochten om de huuraktie te breken. Dat was wel begrijpelijk; want je kunt van de zetbazen van de gemeente niet verwachten, dat ze de strijd tegen de gemeente willen ondersteunen. Dat beviel de buurtbewoners natuurlijk helemaal niet. Een vrouw van het B. H. W. - komitee zei tegen de maatschappelijk werkers, die het ene bezwaar na het andere verzonnen: "Pak een stuk papier en schrijf op: De bewoners van het Westeinde weigeren voorlopig de huurverhoging te betalen." Ze dikteerde achter elkaar een pamflet, dat nog wel liefst op het kantoor van de maatschappelijk werkers werd afgedraaid. Op deze manier maakten de buurtbewoners de verraders van de buurt tot knechten van de buurt. Zo rekent het volk overal met zijn vijanden af.

demonstratie tegen de huurverhoging in Amsterdam

rt

rode tribune
marxisties-leninisties
maandblad
jaargang 7, nummer 4

maandblad van de KEN (ml)
Kommunistiese
Eenheidsbeweging
Nederland (ml)

uitgave

HPB
Het Progressieve Boek
Jan Porcellisstraat 40 B
Rotterdam
Telefoon 010-23 18 94

redactie

Artikelen in de Rode Tribune
zijn het resultaat van discussies
in de werkgroepen van de KEN (ml)
Secretariaat:
Postbus 2086 Utrecht

abonnementen

Nederland:
minimum f 4,- per ½ jaar
minimum f 8,- per 1 jaar
Buitenland:
minimum f 5,- per ½ jaar
minimum f 10,- per 1 jaar

Betaling door storting op
gironummer 167 37 63,
ten name van:
Penningmeester Progressieve Boek
Rotterdam,
onder vermelding van:
"RT abonnement".
Na ontvangst van de storting zal
tot verzending worden overgegaan.
Voortzetting van abonnement
vindt alleen plaats na nieuwe storting.

inhoud

pag. 2, 3:
Strijd tegen huurverhoging
pag. 4, 5:
Buurtbewoners ontmaskeren
"volksvertegenwoordigers"
pag. 5, 6, 7:
Arbeiders schrijven de Rode Tribune
pag. 8, 9:
Gesprek met een havenarbeider
over de KEN (ml) als voorhoede-
organisatie
pag. 10, 11:
Het volksbedrog van de verkiezingen
Kursus MARXISME-LLENINISME
pag. 12, 13, 14:.
Socialisties China is een onneembare
vesting
pag. 15, 16:
Het volk van Laos vecht voor
zijn bevrijding

buurtbewoners ontmaskeren "volks- vertegenwoordigers"

"Veel vaag geouwehoer en geen werkelijke problemen van de gewone man" merkte een van de buurtbewoners op, naar aanleiding van een gemeenteraadsvergadering, die door enkele buurtcomitees bezocht werd.

In Tilburg hadden drie buurtcomitees van de Bond van Huurders en Woningzoekenden besloten, zelf eens goed voorbereid de klachten over de woningen duidelijk te gaan maken aan de tilburgse gemeenteraad. "Jarenlang", zei een van de buurtbewoners, "hebben we nu al brieven geschreven naar een van hun afwentel-instanties, en ieder van ons is al vele malen op stap geweest, om iets aan zijn huis in orde te krijgen, maar allemaal vergeefs, het haalt geen sodemieter uit". Maar nu we georganiseerd zijn als Bond van Huurders en Woningzoekenden, moeten we zelf maar eens gezamenlijk er op gaan aandringen dat de gemeenteraad door middel van de bouwverordening, de huisbazen gaat dwingen om de klachten aan de woningen te verhelpen. Zeker in verband met de huurverhoging van 1 april, waar door minister Schut toch de term leefbaarheid aan verbonden werd. Nou, leefbaar zijn onze huizen in de verste verte niet; geen douche, geen doorspoeling, slechte of geen riolering enz. 1 maart zou de gemeenteraadsvergadering plaats hebben. Alle buurtcomitees hadden een brief gestuurd aan B. en W., namens de buurtbewoners waarin de klachten stonden over de woningen. We verwachtten dat dan deze klachten als punt van de agenda als de ingekomen stukken behandeld zouden worden. Wat bleek echter, het stuk had officieel gericht moeten zijn aan de gemeenteraad van Tilburg en niet aan een van de wethouders. Dat was duidelijk een Formele Smoes. Ondanks deze kruiperij van B. en W. werd toch door een gemeenteraadslid gevraagd, of hij een paar vragen mocht stellen aan B. en W. over de toestand in de betrokken wijken, omdat de wijkbewoners speciaal daarvoor naar de gemeenteraadsvergadering waren gekomen.

De arbeiders moeten hun mond houden

Maar Becht, de voorzitter en "burgervader" van Tilburg, wist hoe groot de problemen waren in de wijken en wilde hier beslist niet op in gaan, dus hamerde hij wat ie kon alle problemen van de arbeiders onder de tafel. (dit deed hij de hele avond bij alles wat hem niet beviel).

In Tilburg is deze "burgervader", net als trouwens alle anderen van zijn soort, al lange tijd bezig met veel geld te besteden aan de uiterlijke verfraaiing van de stad en zijn huis. Dit, door middel van nieuwe banken en kantoren, hoge onleefbare flats, grote autowegen op plaatsen waar arbeidershuizen staan, die hiervoor moeten wijken. Deze arbeiders kunnen dan kiezen uit flats met een huur vanaf 180 gulden in de maand in een dode uithoek van Tilburg, grenzend aan het industrieter-

rein, zonder groen of speelruimte, zonder goed openbaar vervoer, geen winkels en scholen in de omgeving.

De buurtbewoners werden daarom des te giftiger, dat Becht het durfde te wagen, de grote problemen van de arbeiders onder de tafel te hameren, alsof hij van het bestaan ervan geen flauw benul heeft.

Een buurtcomiteelid van de buurt Korvel trachtte het woord te krijgen door te zeggen, dat het voor de Franse Revolutie helemaal onmogelijk was als arbeider te blijven leven, en de arbeiders gepeupel genoemd werden, maar na de Franse Revolutie kregen ze ook alleen maar de naam van mensen en dat was dan alles. De levensomstandigheden zijn in verhouding met de algemene welvaart nog steeds gelijk aan vroeger, de prijzen hoog, de lonen laag, de woningen slecht, de huren hoog.

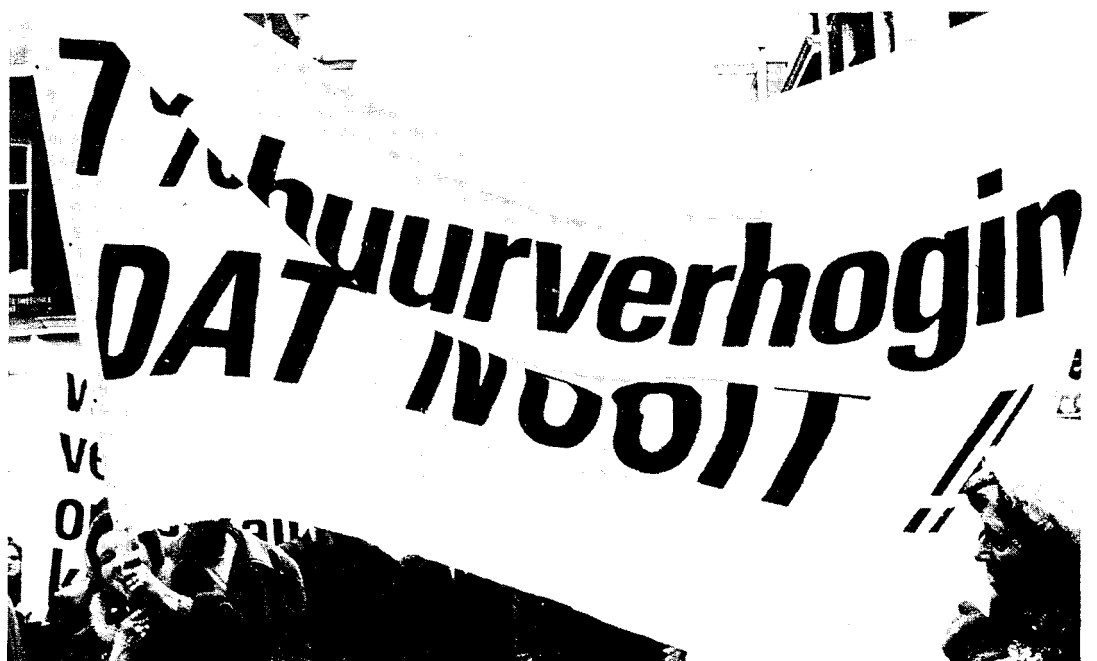
Deze arbeidersvrouw zei verder nog, over zo'n moeilijke woordzin van een der leden van de raad: "Ja, jullie hebben het nu wel over doorstroming van zaken. Nou, geef ons dan maar eens doorstroming op de plee. Want veel arbeiders in Tilburg kunnen niet eens hun stront door laten stromen". Becht trachtte met zijn hamer konstant de tribune te overstemmen en gelaste tenslotte de buurtbewoners te verdwijnen tijdens de daaropvolgende schorsing van de vergadering. Maar de buurtbewoners waren nu pas goed aan het woord gekomen en probeerden aan twee persoonlijk geïnteresseerde raadsleden die onder de ingelaste pauze wel achterbleven in de raadszaal, duidelijk te maken wat hun bedoeling was, om één van hen te laten vertellen wat de moeilijkheden en problemen met de woningen waren en hoe de gemeenteraad die moest aanpakken. De zogenaamde "volksvertegenwoordigers", de P. v. d. A.

en de K. V. P. voorop, lopen achter de burgervader aan de zaal uit tijdens de pauze en de schorsing.

De CPN-revisionisten vinden het burgerlijk parlement belangrijker dan de strijd van het volk

Het enige C. P. N. -raadslid in Tilburg deed niets anders dan boven op de publieke tribune komen vertellen dat de buurtbewoners het parlementaire spel daar beneden in de weg stonden en dat ze door hun optreden de "demokratie" in de weg stonden. Hij zei dat de arbeiders toch hun eigen partij hebben, die hun problemen naar voren kan brengen. Als dit de lijn van de C. P. N. is in de gemeenteraden dan is het wel duidelijk dat we helemaal niet te maken hebben met een partij voor de arbeiders. Wat deed de C. P. N. namelijk: ze drukte de strijd van de arbeiders in plaats van dat ze hem bevorderde. Door de opmerkingen van het bewuste C. P. N. -lid op de publieke tribune blijkt dit duidelijk. De buurtbewoners ondervonden dat hij een vijand is van de arbeiders.

De taak van een kommunist is het ontmaskeren van deze zogenaamde burgerlijke democratie in de gemeenteraad. Zoals daar een arbeider al zei: "een spel van hoge heren, waar het kapitaal achter zit. Het heeft hier niets te maken, met problemen van de arbeiders of het oplossen ervan". Ze stelden het C. P. N. -lid behoorlijk aan de kaak door opmerkingen als: "bende gij nou een echte kommunist, zitte gij nou voor ons arbeiders in die raad. En als wij de "demokratie" verstoren, dan moet die "demokratie" maar eens veranderen en de arbeiders laten beslissen. Niet al dat geouwehoer van die z.g. wijze, oude kerels daar beneden, daar koop je toch niks voor!".

De meeste buurtbewoners hadden het wel bekeken, wat van de raad verwacht kan worden en vertrokken naar huis.

De politie-lat als antwoord op rechtvaardige eisen

Onderweg, het is namelijk een lange wenteltrap die daar in het raadspaleis (van onze centen) is gebouwd, kwamen we de politie tegen. Deze, 30 man sterk, hadden helmen op en wapenlatten bij zich. De verontwaardiging van de buurtbewoners was groot. Dit was dus het antwoord van Burgemeester en Wethouders!

Grof geweld als mensen vreedzaam hun jarenlange opgekropte klachten over het woningbeleid zelf eens naar voren brengen en eisen gaan stellen. De buurtbewoners waren maar met 28 man vanwege de kleine publieke tribune. Een buurtbewoner zei hierover: "ze vragen gewoon om harrie van de arbeiders, ze weten goed, dat ze tegenover ons fout zitten, anders hoeven ze die hielelikkers niet te laten oprukken, ze zijn gewoon bang van ons". De politie werd ook onderzocht door de buurtbewoners: "Zoude gij erop slaan, op je eigen mensen?" en "was ge bang alleen? Hedde er gelijk maar wat meer meegenomen, manneke?"

Er werd ook enorm gelachen om de overvalwagens die buiten gereed stonden.

Overall werden felle discussies gevoerd tussen buurtbewoners en publiek, over het optreden van de gemeenteraad en de politie. Enkele arbeiders hadden het over de jongelui. Ze zeiden "nou begrijpen we waardoor die tot vechten komen met de politie, ze dagen je gewoon zelf uit tot vechten. Als ik wat jonger was zou ik er ook op hebben geslagen". En : "t lijkt daarbinnen Griekenland wel, politie roepen met d'r rotstokken. Ze zouden gerust op een arbeiders-rug slaan". De gemeenteraad was volledig ontmaskerd : "Schijthuizen zijn t. Zelf zitten ze veilig beneden koffie te leuteren en te ouwehoeren. Politie bellen, méér kunnen ze niet".

De pers is onze vijand

Het dagblad van Tilburg (het Nieuwblad van het Zuiden) gaf haar verslag de kop: "onverkwikkelijk incident in de gemeenteraadsvergadering van 1 maart". Ze gaf alleen de parlementaire discussie weer alsof er geen protesterende buurtbewoners op de publieke tribune gezeten hadden. Wel insinuerden ze dat het publiek de democratie niet meespeelde of niet begrepen had.

De burgerlijke pers deed of ze uit de neus bloedde, terwijl zij uitvoerig vooraf was ingelicht over de bedoelingen van de buurtbewoners. Het blijkt dat de pers op de hand is van de gemeenteraad of liever van B & W en niet op de hand van de buurtbewoners. Als Burgemeester en Wethouders niet willen dat de waarheid in een artikel staat, gebeurt dit niet. En dat is dan onze democratie! In verband met de komende verkiezingen is het voor deze buurtbewoners wel duidelijk dat welke campagne de partijen en hun volksverlakkers die daarin zitten ook houden, ze bij hen geen poot aan de grond zullen krijgen.

Jaknikkers en hielelikkers in de gemeenteraad en in het parlement helpen de rechtvaardige strijd van de arbeiders niet vooruit. Dat is weer eens erg duidelijk in Tilburg gebleken.

arbeiders schrijven de Rode Tribune

"Arbeiders schrijven de Rode Tribune" is een rubriek, waarin ingezonden brieven van strijd-bare arbeiders zijn opgenomen. Deze brieven gaan over de toestand in de buurt of op het bedrijf, en over de strijd die daar gevoerd wordt. Het gaat er vooral om, dat in de Rode Tribune de meest strijdbare arbeiders aan het woord komen.

Als u zelf iets weet wat voor alle arbeiders belangrijk is om te weten, dan kunt u het beste een brief schrijven naar :
Redactie Rode Tribune,
Postbus 2086
Utrecht.

Als u het moeilijk op kunt schrijven, dan komt wel iemand van de redactie bij u langs. Het kan ook zo zijn dat u regelmatig in de Rode Tribune verslag wilt doen; dan wordt u correspondent voor uw buurt of bedrijf.

De ingezonden brieven in "Arbeiders schrijven de Rode Tribune" zullen niet ondertekend zijn, omdat dit moeilijkheden op kan leveren voor de betrokken persoon. De redactie kan besluiten om de brieven in te korten, maar zal nooit de inhoud veranderen of ontcrachten.

ERNSTIG ONGEVAL IN DE BOUW

Ik wil u schrijven over een ernstig ongeval in de bouw. Pas geleden stortte daar een lift in aanbouw van de vijftiende verdieping naar beneden, terwijl een monteur boven op de lift was en 2 kollega's beneden in de schacht werkten! Die kollega's kwamen er nog met een lichte schok vanaf. Toen ze de lift naar beneden hoorden suizen, en de monteur in doodsangst gilde, gingen ze razendsnel rechtop staan en drukten ze zich tegen de wand. Er is namelijk enige ruimte tussen de liftschacht en liftkooi en daarom kwamen ze er nog vrij goed vanaf.

De monteur op de liftkooi echter moest gewond naar het ziekenhuis vervoerd worden. Dit bedrijfsongeval gebeurde op het nieuwe hooggebouw van de Vrije Universiteit van Amsterdam-Buitenveldert. We gingen direct naar de plek op de begane grond om te kijken en waar mogelijk te helpen. Wij waren met een man of 30-40 met studenten en docenten van de universiteit erbij. Het kwam tot een felle discussie, want wij waren hevig ongerust en verontwaardigd. Maar de dienstdoende cheffortier wilde de discussie verbieden. Op de vraag waarom, antwoordde hij dat er dan onrust binnen de Universiteit zou kunnen ontstaan. Wij zeiden dat er best eens wat onrust over dergelijke ongevallen mocht ontstaan. Er moet namelijk maar eens wat gedaan worden aan de verantwoordelijkheid van bouwondernemers, die de mensen dwingen

de grootste risico's te lopen, om met zo weinig mogelijk kosten zo snel mogelijk en zo veel mogelijk te produceren. De cheffortier liet zich kennen als een zielig boodschappenjongetje, want op deze opmerkingen reageerde hij door weg te lopen.

Op hetzelfde bouwwerk was op dat moment ook een werklift in gebruik aan de buitenkant tegen de gevel. Deze lift werd bediend door een 63-jarige bouwvakker, die door lichamelijke makenmenten niet meer in staat was zwaarder werk in de bouw te doen. Deze werklift is altijd zo onveilig geweest als maar kan. Bijna elke rit zat de lift vast, of ze donderde soms in een keer enkele verdiepingen naar beneden. De enige mogelijkheid om hier wat aan te doen was dat de liftbediende ging gooichelen met de hefboomschakelaar. Elke keer hadden wij het erover dat het zo niet langer kon. De liftbediende kon niet weigeren omdat hij dan op straat gezet zou worden; er zou voor hem geen werk meer zijn. Daags na het ongeval met de lift werd de werklift aan de buitenkant gesloten, en de 63-jarige kollega kreeg licht binnenwerk. Dit kwam omdat de directie de heftige discussies als eerste vorm van verzet herkende, en om erger te voorkomen eieren voor haar geld koos. Over de oorzaak van het neerstorten van de lift werd niets gezegd en de hele zaak werd in de doofpot gestopt. De chef van de liftmonteurs zei dat het allemaal wel meeviel met de kollega in het ziekenhuis, maar nog weken erna ligt hij met het hele bovenlichaam in het gips.

Dat de man grote kans maakt er als levenslange invalide mee te blijven zitten is van minder belang voor de heren kapitalisten. Er zijn er toch al zoveel, dat deze ene er nog wel bij kan. Zo denken en handelen de ondernemers. Het hier beschreven ongeval is er een van de vele honderden per jaar in de bouw. Ook dit facet van de uitbuiting, de bedrijfs-onveiligheid, komt de laatste jaren steeds meer tot uiting. De arbeiders worden zich meer en meer bewust, dat in de ogen van de ondernemers de veiligheid en daardoor het leven van de arbeiders niet belangrijk is. Want ze zijn er alleen op uit om uit onze arbeidskracht zoveel mogelijk winst te zuigen. De slachtoffers, zieke en eventuele invalide arbeiders worden toch betaald uit de nationale verzekeringspot, dus met de belastingcenten van de arbeiders. Het aantal dodelijke ongelukken en het ziektecijfer (bijv. bij de doorbouwprojecten) wordt ook steeds groter. De bedrijfs-onveiligheid en de gevolgen daarvan voor de arbeiders en hun gezinnen, zijn geen op zichzelf staande toestanden. Ze zijn een logies gevolg van de kapitalistische uitbuiting. Ook in de bouw zullen de arbeiders in strijd moeten gaan tegen deze vormen van extra uitbuiting door de bouwondernemers. Zij kunnen dit alleen doen door elke keer als er bedrijfsongevallen als deze voorkomen, de baas geen ogenblik rust te gunnen en hem ter verantwoording te roepen.

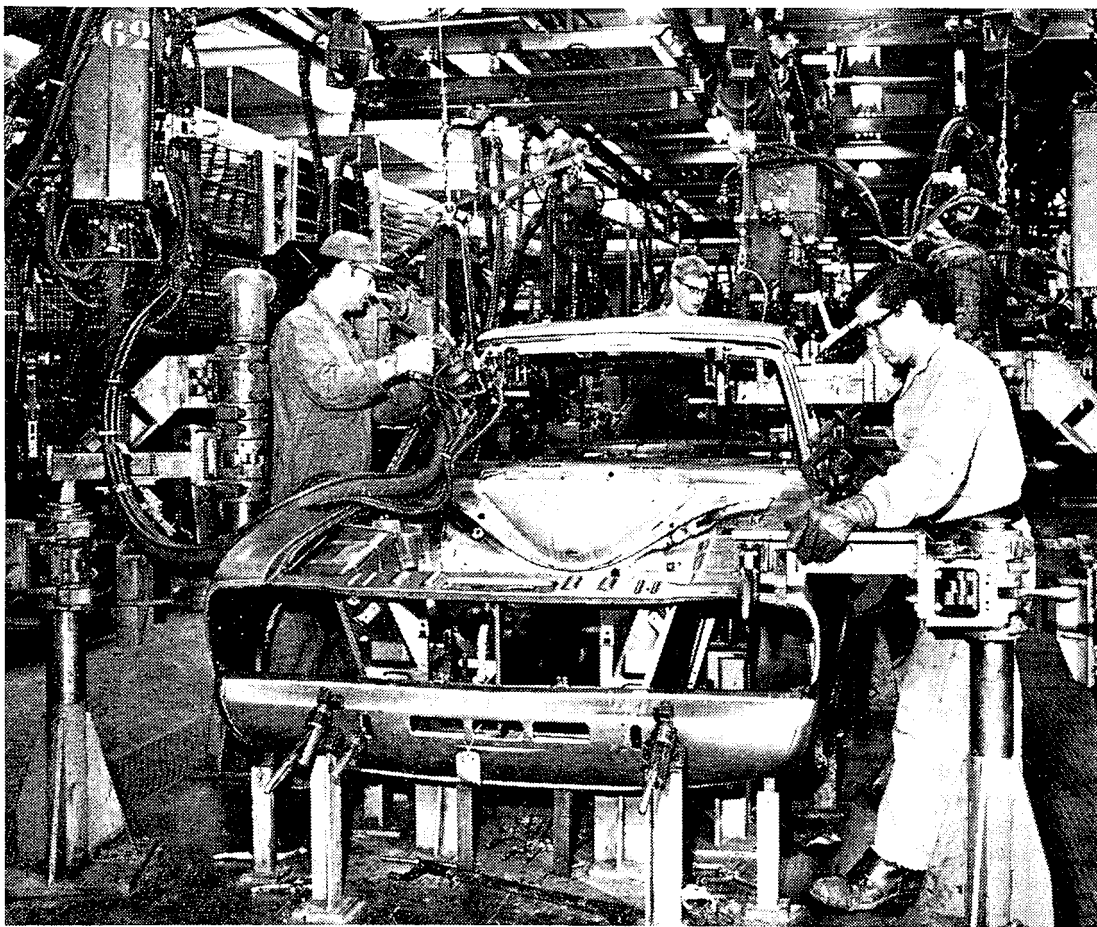
AUTO'S BOUWEN, EEN SLOPEND VAK

Het Amerikaanse Ford-koncern heeft fabrieken over de hele wereld - bijvoorbeeld in Engeland, België en Duitsland. Ook in Amsterdam staat een Ford-fabriek, waar ik werk. Hier worden Cortina's in elkaar gezet. De onderdelen daarvoor komen uit de engelse Ford-fabriek. In de amsterdamse fabriek werken ongeveer duizend mensen. Ze zijn afgekomen op de advertentie in de kranten: "Kom bij ons auto's bouwen - een boeiend vak!" Als je dan bij de Ford in dienst komt krijg je een paar mooie boekjes in handen. Daarin wordt precies uitgelegd hoe goed het bij de Ford allemaal geregeld is. Er wordt zoveel aandacht aan de veiligheid besteed, er is een ondernemingsraad "om de bedrijfsgemeenschap te dienen" enz. "En we hopen dat we bij Uw indiensttreding een mens van goede wil rijker zijn geworden" staat er in het boekje.

Nou, daar kom je dan aan de lopende band te staan met je goede wil. Een eindeloze rij auto's trekt aan je voorbij. En meteen maak je kennis met het heilige principe van de hele Ford: jagen, jagen en nog eens jagen om het alleruiterste uit de arbeider te persen! De band moet steeds sneller gaan lopen, en de auto's komen steeds dicht bij elkaar te staan. De produktie moet omhoog, met steeds minder mensen als het kan. Ze hebben er de pest aan dat iemand een ogenblik stilstaat. Als de chef dat ziet wordt er meteen uitgedokterd wat ze er nou nog bij kunnen laten doen. Het tempo is het belangrijkste, en allerlei mooie veiligheidsvoorschriften komen daardoor nogal eens in het gedrang. Bij het slijpen van tin moet je bijvoorbeeld eigenlijk een mondkapje dragen (er zit veel lood door de tin heen). Maar je gaat dan zo verschrikkelijk zweten dat de meesten het weggooien. Herhaalde malen zijn er arbeiders geweest die zo een loodvergiftiging kregen.

**De produktie moet omhoog!
Dan maar werkverlenging...**

De bazen worden steeds door de leiding opgehitst om de mensen die onder hen staan op te drijven. Sommigen proberen daardoor zelfs heel geniepig om de band zelfs onder het koffiedrinken 's morgens nog een end te laten doorlopen. Natuurlijk met de bedoeling dat we allemaal zo de zenuwen krijgen dat we onze koffie met één slok naar binnen gooien en weer aan het werk gaan. Maar daar trappen we mooi niet in, zodat de band weer moet stoppen. Pas geleden nog voerde de direktie (wegens achterstand in de produktie...) een werktijdverlenging in. Een half uur vroeger beginnen, een half uur later ophouden. Tien uur per dag ben je dan in de fabriek. Wat dat voor ons en onze gezinnen betekent is duidelijk: bij een gewone werkdag ben je aan het einde wel precies volkomen óp. De op de band voorbijschuivende auto's komen zogezegd je neus uit. En dan moet je nog een half uur langer doorgaan. De direktie had de arbeiders in de kantine bij elkaar geroepen en deelde toen plompverloren mee dat er een werktijdverlenging kwam. "Ik begrijp wel dat U het niet leuk vindt om langer te werken, maar dat is nou eenmaal nodig voor het voortbestaan van het bedrijf. Ik vindt het zelf ook niet leuk", zei de bedrijfsleider. Maar die hoge piet staat niet aan de band. Hij knijpt er overdag rustig wel eens een stukje tussenuit. Nou wisten we allemaal dat Ford nog veel meer

auto's kwijt kan dan dat er nu gemaakt worden - en elke auto betekent meer winst. Dat schermen met het "voortbestaan van het bedrijf" maakte dan ook weinig indruk. De mensen reageerden verontwaardigd. Maar toen stond er gauw een vakbondsman, een lid van de ondernemingsraad op. Hij zei dat de ondernemingsraad zich in dit geval helaas achter de direktie moest opstellen. Dat ze dat altijd doen vertelde hij er niet bij. Nu maakte de personeelschef een eind aan alle discussies. Hij blafte dat iedereen zijn mond nu maar moest houden en weer aan het werk moest gaan. Hij zwaaide met de metaal-CAO. "De Arbeidsinspectie en de Ondernemingsraad hebben het overwerk goedgevonden en nu ben je er volgens de CAO ook toe verplicht. En anders wegwezen!" Daar kwam zijn praatje op neer. Men ging mopperend weer aan het werk.

Onze dokter staat voor U klaar!

De eerste weken haalde de werktijdverlenging in ieder geval weinig uit. Op papier leek het allemaal zo goed geregeld - zoals zoveel dingen die de direktie uitdoktert. Zo-en-zoveel meer uren, zo-en-zoveel meer auto's, nietwaar? Maar een mens kan nu eenmaal maar tot een bepaalde grens uitgeput worden, en het aantal zieken steeg enorm. Al met al ging de produktie nauwelijks omhoog. Door het voortdurende jagen en jakkeren aan de band gaan trouwens erg veel arbeiders kapot van de zenuwen. Maagzweren en maagbloedingen zijn aan de orde van de dag. Om van ongevallen maar niet te spreken. Maar gelukkig heeft de Ford een goed uitgeruste mediese dienst. "Voor het welzijn van de werknemer", vertellen ze je. Maar de arbeiders weten bij ons wel beter: die mensen worden betaald om je op alle denkbare manieren zo lang mogelijk aan het werk te houden. En als je dan uiteindelijk toch in elkaar dondert is het óf je eigen schuld óf een "mediese vergissing". Een spanjaard had iets in zijn oog gekregen; het zat dicht. De dokter keek er even in - en zag niets. Drie dagen lang moest de man zo doorwerken. Toen

mocht hij naar de oogkliniek, waar zijn oog nog net gered werd. Ook bij een andere arbeider - die nota bene iets in allebei de ogen had - kon de dokter niets ontdekken. Er moest maar een beetje gedruppeld worden! Toen de man een paar uur later nog hevig tranend terugkwam, zei de verpleger, zonder echt op te kijken: "Nou, het is alweer een stuk beter, hè?" Maar deze man ging zelf direkt naar de oogkliniek. De verpleger vond dat hij dat maar 's nachts moest doen, en dan overdag werken - met druppeltjes. Dat iemand gewoon van het werk ziek wordt is natuurlijk helemaal onbegrijpelijk. "Ze moeten die vent een schop onder zijn hol geven, dat-ie weer aan het werk vliegt", hoor je dan. Het is ons door zulke dingen allemaal wel duidelijk dat de baas ons als een nummer beschouwt. We zijn gewoon machines om winst mee te maken. Auto's zijn belangrijk, mensen niet! En voor al dat gebeul, dat werken in vuil en lawaai, betaalt de Ford maar een laag loontje. De ontevredenheid is verschrikkelijk groot. Zo is het trouwens in alle Ford-fabrieken in de wereld. Steeds weer komen de arbeiders tegen de onderdrukking in opstand. In Amerika wisten de arbeiders al vele concessies van de knarse-tandende direktie af te dwingen door hun eensgezinde strijd. De belgische Ford-direktie liet de arbeiders bij een grote staking in de fabriek in elkaar slaan door de rijkswacht, de belgische oproerpolitie.

In Engeland zijn de Ford-arbeiders nu al twee maanden massaal in staking, en ondanks alle dreigementen houden ze nog steeds moedig vol. Ook bij ons in Amsterdam zal het in de toekomst wel tot een uitbarsting komen. Vele honderden arbeiders zijn tot nu toe gewoon weggegaan, en de direktie probeert dat goed te maken door zoveel mogelijk buitenlanders in dienst te nemen. Nu al bestaat het personeel voor verreweg het grootste deel uit spaanse en turkse arbeiders. De direktie denkt dat ze deze mensen makkelijker kan uitbuiten. Maar dat zal ze op den duur wel hard gaan tegenvallen. Want het is vaak zo, dat deze buitenlandse arbeiders door hun strijdbaarheid een voorbeeld voor hun hollandse kollega's zijn!

SLEEPBOOTSTAKING: GROOT SUKSES DOOR EENSGEZINDE AKTIE

De sleepbootbemanningen in de rotterdamse haven hebben een prachtige overwinning behaald. In de eerste plaats op de ondernemers die tot op het laatste moment de eisen van de arbeiders bleven afwijzen. Zij konden niet anders als door de knieën gaan voor de eisen van het sleepbootpersoneel. De eensgezindheid en de strijdwil was niet te breken. Verder hebben de sleepbootbemanningen een overwinning behaald op de leiding van de bond Een bondsleiding die eerst probeerde om de arbeiders te bedonderen door een akkoord te sluiten, dat neerkwam op minder dan de helft van de eis over 1971. De arbeiders doorzagen dit, en veegden de overeenkomst eensgezind van de tafel. Tevens een bondsleiding die zich dankbaar neerlegde bij de gerechtelijk uitgesproken "afkoelingsperiode", die tot doel had de strijdwil van de arbeiders te breken. Ze hebben zich vergist: de strijdwil en de eenheid werden er nog sterker door. De overwinning bij de sleepboten gaat in betekenis ver uit boven het direkte resultaat. Immers, zowel de leiding van de bond, als de ondernemers probeerden zich te beroepen op de "loonpauze". De arbeiders hebben laten zien dat zij lak hebben aan dergelijke loonpauzes. De strijdwil van de arbeiders van de sleepboten, de grote angst van de ondernemers voor Arbeidersmacht hebben voor alle arbeiders in heel Nederland aangevoerd dat het gemeenschappelijke front van ondernemers, regering en bondsleiding te doorbreken is. Door een eenheid te vormen, door konsekwent door te strijden kunnen de arbeiders een macht vormen die niet te breken is: Arbeidersmacht.

Een rotterdamse havenarbeider

SLEEPBOOTSTAKING ROTTERDAM EN DE BONDEN

Ingezonden brief.

Bij de staking van de sleepdienst in de haven van Rotterdam, is opnieuw bewezen hoe kwetsbaar de vakorganisaties in hun huidige vorm zijn. De werkgevers dreigden bij deze staking onmiddellijk met een kort geding en maakten gelijk gebruik van het loonmatigingsbesluit dat de regering "de Jong" had afgekondigd. De Heer A. de Boon, vice-voorzitter van het N. V. V., verklaarde hierover voor televisie op 1-2-'71: "Wat denkt u dat er gebeurt als de rechter de erkende bonden verbiedt, om langer achter de staking te blijven staan? Dan zou deze wel eens in handen kunnen komen van andere groepen, denk aan de havenstaking augustus-september 1970". Nu, heer de Boon, daar denken wij nog dikwijls aan, vooral als het om het verraad aan de arbeiders gaat. Inmiddels, heer de Boon, heeft de rechter de bonden verboden om achter de staking te blijven staan, en heeft daarmee gelijk bewezen waarom diezelfde erkende bonden wel wat zien in die anti-stakingswet. Want dan krijgen zij het monopolie en kunnen verder zelf uitmaken wanneer er iets gaat gebeuren, en is de concurrentie van andere groepen vrijwel uitgeschakeld. Hierligt dan het bewijs, dat door onze parlementaire democratie geen enkele ruimte is gelaten en we al aardig op weg zijn naar een rechtse diktatuur. Wanneer vak-

organisaties hardnekkig blijven vasthouden aan binnenparlementair overleg, maken zij zich aan diezelfde diktatuur schuldig. Dat betekent dat bepaalde akties bedoeld om de laagst betaalden in dit systeem tenminste iets te laten meeprofitieren van wat dit systeem welvaart noemt, door die organisatie geleid, geen enkel effect zullen hebben. Beter gezegd, dat die akties eigenlijk niet mogelijk zijn. Een vakbeweging hoeft natuurlijk geen uitvoerder van een bepaalde politieke partij te zijn, maar zich buiten de politiek bewegen, is natuurlijk grote onzin. Wanneer we nagaan dat bepaalde regeringsbesluiten genomen worden, die moeten worden goedgekeurd door de kamer, dus door de politieke partijen, dan moet duidelijk zijn dat vakorganisaties die trachten zich tegen deze besluiten te verzetten, zich gelijk in de politiek hebben gestort. Voorbeeld is het loonmatigingsbesluit van de regering en het indienen van het voorstel van minister Schut wat zou gaan over een nieuw huurbeleid, dat alleen maar bestemd is om nadeel te berokkenen aan de laagst betaalden. Tegen deze besluiten is immers direkt door de vakorganisaties stelling genomen. Doordat de vakorganisaties zich echter in verschillende overlegorganen bevinden waarin zich ook mensen bevinden van regeringspartijen en werkgevers, zullen de akties van deze organisaties zich hoofdzakelijk bepalen tot praten. En dit praten duurt over het algemeen zo lang, dat meestal bepaalde regeringsbesluiten ondanks protesten tijdens dit overleg in werking zijn getreden. En dan wordt het nog moeilijker om er wat aan te doen. Wat wij moeten gaan doen is protesteren tegen de manier waarop bepaalde vakorganisaties hun zogenaamde strijd voor de arbeiders voeren, en trachten een blok te vormen tegen bepaalde besluiten die de moeilijkheden van onze strijd in gevaar zou kunnen brengen. Niet genoeg kunnen wij de arbeiders wijzen op de anti-stakingswet en de rellenwet die het huidige systeem het liefst zo snel mogelijk in praktijk wil brengen. De georganiseerden in erkende vakorganisaties zijn gewaarschuwd, want de hoofdbestuurders zien wel wat in die anti-stakingswet.

Dit schrijven is bedoeld als ernstige waarschuwing en tevens om de arbeiders te vragen eens goed over verschillende aspecten van onze samenleving te gaan nadenken, en daarmee het bewijs te gaan leveren dat zij heus wel verstandig kunnen reageren en strijden.

Een havenarbeider (naam en adres bij de redactie bekend).

PHILIPS WONINGTERREUR MET REGERINGSSTEUN

Ikzelf ben ook Philipsarbeider en heb het vorige artikel in uw blad gelezen. Ik was het er volledig mee eens, en heb op de fabriek verschillende arbeiders gesproken die in hetzelfde schuitje gevaren hebben, maar ik meen het nog met verschillende andere feiten te kunnen aanvullen, want de arbeiders moeten alles weten, voordat het water hun boven de lippen komt te staan. Enige tijd geleden werd via de t. v. (welk medium ook ten dienste staat van de "heren" kapitalisten), een prachtig idee aan de hand gedaan voor de grote huisbazen. Dit idee hield in dat, wanneer men z'n woningen voor 1970 wat oplapte, de regering n subsidie zou geven van 35%. Dit subsidiegeld bestaat uit belastingcenten van uitgebuite en uitgemolken arbeidershuurders.

De N. V. Philips was er als de kippen bij, om op deze goedkope manier z'n krotten wat op te lappen. Vooral langs de grote wegen gebeurde dit, dan moesten andere mensen denken, wat is Philips toch goed voor z'n arbeiders.

Maar nu komt de grote waarheid aan het licht, n.l. de "stille afspraak" tussen de regering en de grote huisbazen. Wat gebeurt er n.l. Schut kondigt een huurharmonisatie af. Dit houdt in dat oude krotten die volgens de huisbazen "uitzonderlijk" goed zijn, extra in huur verhoogd mogen worden. Philips gaat als 'n razende z'n goedkoop opgelapte krotten "herwaarderen" om z'n arbeiders nog eens extra uit te melken. Arbeiders, die van hun zuurverdiende geld zelf hun krotje wat hebben opgeknappt, zijn helemaal nat. Zij krijgen een huurverhoging omdat ze van hun eigen centen de huisbaas z'n krot wat hebben opgelapt. De z.g. "doorstroming", is ook weer zo'n schoolvoorbeeld van uitbuiting. Wanneer de oude huurder z'n krot verlaat, zullen ze zoveel onkosten op hem verhalen, dat ze van dit geld ook dit krot weer wat op kunnen lappen, om zodoende de volgende huurder weer wat meer te kunnen uitbuiten. Wanneer de arbeiders nu beginnen met "eenheid" te maken, en in alle fabrieken arbeiderskomitees oprichten is het nog niet te laat, voor het water boven de lippen komt.

hierlangs afknippen

rt abonnement

de ondergetekende neemt een abonnement op het maandblad rode tribune van

- een half jaar à ten minste f 4,-
 een heel jaar à ten minste f 8,-

en stort dit bedrag op gironummer 167 37 63 van de penningmeester Het Progressieve Boek, Rotterdam onder vermelding van "rt abonnement"

naam _____
adres _____
plaats _____

invullen wat gewenst wordt met in een gesloten brief opsturen aan Het Progressieve Boek Jan porcellisstraat 40b 3003 Rotterdam

Na ontvangst van uw storting zal tot verzending worden overgegaan. Voortzetting van abonnement vindt alleen plaats na nieuwe storting.

gesprek met een havenarbeider over de KEN(ml) als voorhoede-organisatie

Het is uit met het sprookje dat de arbeiders het onder het kapitalisme goed kunnen hebben. Na de oorlog hebben de kapitalisten via hun regeringen, politieke partijen, vakbondsleiders en de propaganda in de pers, de radio en de t. v. dat bedrog lang kunnen volhouden. Ze konden velen misleiden omdat er door de enorme vernietigingen in de oorlog zoveel te herstellen en te produceren was dat er geen sprake was van werkloosheid, massa-ontslagen e.d. Dan waren er ook de ontstellend grote winsten die door roof uit de onderontwikkelde landen gehaald werden. In die toestand vertelden ze ons het sprookje: er zou voortaan altijd welvaart zijn, de tegenstelling tussen de arbeidersklasse en de kapitalisten zou steeds meer verdwijnen, er zou vrede op aarde komen. Dat werd ons ook verteld door de leiders van de zogenaamde arbeiderspartijen, zoals de P. v. d. A. en de diverse vakbonden. Het ging niet langer om de belangen van de arbeiders, tegen het belang van het kapitaal, maar om het "algemeen belang". De P. v. d. A. werd dus een "volkspartij" in plaats van een arbeiderspartij.

De harde werkelijkheid heeft aan het sprookje een einde gemaakt. Steeds grotere delen van de arbeidersklasse zien duidelijk dat het "algemeen belang" niets anders is dan het belang van het kapitaal. Het kapitaal maakte enorme winsten. De arbeiders wonen nog steeds in verkrotte of onbetaalbaar dure woningen, de lonen blijven laag, het tempo van het werk in de fabrieken wordt steeds meer opgedreven, er komen nu weer massa-ontslagen en om onze gezinnen enigszins behoorlijk te kunnen onderhouden worden we gedwongen veel over te werken.

De oude organisaties van de arbeiders staan tegenwoordig aan de kant van het kapitaal. Dat ervaren we steeds weer. Daarom moeten de arbeiders zich opnieuw tegen het kapitalisme organiseren. En dat gebeurt dan ook. Denk aan de geweldige toename van het aantal stakingen in heel Europa, waar de arbeiders hun eenheid en strijdwil stellen tegen de macht van het kapitaal. Denk ook aan de staking in de Rotterdamse haven, waar de arbeiders hun eigen macht vormden, hun eenheid organiseerden, tegen de ondernemers, maar ook tegen de bonden, die aan de kant stonden van het kapitaal. Nu steeds meer volken uit de onderontwikkelde gebieden zich vrij vechten, gaan de kapitalisten de uitbuiting van de "eigen" arbeidersklasse verscherpen. Bovendien nadert het kapitalisme een nieuwe crisis door overproductie. De strijd zal dan ook snel algemener en harder worden.

Steeds meer arbeiders beseffen dat zij hun macht moeten organiseren en dat daar een voorhoedebeweging van de meest strijdbare arbeiders voor nodig is. Daarom sluiten zich veel arbeiders aan bij de Kommunistische Eenheidsbeweging Nederland (m. l.). We laten hier een arbeider aan het woord

die zich onlangs bij de K.E.N. (m. l.) heeft aangesloten. Het gaat om een 36-jarige stuurman uit de Rotterdamse haven. Hij leest al 2½ jaar de Rode Tribune. Maar bij een voorhoedebeweging van de arbeidersklasse gaat het er natuurlijk niet om dat er aardige artikelen in een blad geschreven worden, maar hoe die organisatie de strijd van de arbeiders steunt en er leiding aan geeft. Dat heeft deze stuurman ervaren in de staking van vorig jaar, die zo'n groot succes is geworden.

De kapitalisten willen hun zakken zo vlug mogelijk vullen

Eerst vertelt hij over zijn ervaringen als havenarbeider: "er zijn bedrijven waar ze achter gebleven zijn met de investeringen, waar ze blijven draaien met oud materiaal. Die lui hebben er geen geld meer in gestoken, en willen nou alleen maar zo snel mogelijk hun zakken vullen. Er zijn zelfs bedrijven waar ze nu weer continu willen gaan draaien. Je begrijpt wel; dat is verschrikkelijk. Dat gaat ten koste van je gezin en je gezondheid. Ze lopen nou al bij ons: die heeft het aan zijn hoofd, die aan z'n maag en ga maar door. Ze proberen wel mensen aan te trekken en dat lukt ook wel nou ze door de staking wat meer zijn gaan betalen. Maar bij ons is het zo dat je in de praktijk het werk moet leren. Aan nieuwe mensen heb je niet meteen veel. Daarom raken er veel overbelast en die worden ziek. De rest moet dan nog harder werken. En dan proberen ze ons de schuld te geven. Als wij er niet harder aan trekken brengen we de werkgelegenheid in gevaar, zeggen ze dan.

Maar dat doen ze toch zelf omdat ze hun kapitaal liever ergens anders naartoe brengen. Nu de boel vastgedraaid is zeggen ze: nou moeten jullie maar continu gaan werken anders raken we het werk kwijt. Da's natuurlijk ook al weer niet waar, want dat werk raken ze niet kwijt. Nou ja, zou de helft naar Antwerpen gaan, dan hebben ze daar ook weer te eten. Ja, de kapitalisten van Rotterdam en Antwerpen zijn natuurlijk concurrenten, maar de arbeiders toch zeker niet?

Bedriegers in de ondernemingsraden

Ten hemelschreiend vind ik dat die lui van de ondernemingsraad zich zo voor het karretje van de baas laten spannen. Die zeggen ook: jullie moeten je werk niet kwijt raken. Maar in feite gaat het er om dat die kapitalisten hun winsten niet moeten kwijt raken. En daarom zeggen ze tegen ons: doen jullie maar een stap terug van 25 jaar. In die ondernemingsraad zitten bijna alleen maar lui van de erkende vakorganisaties. Maar ze zijn er uiteindelijk voor opgeleid om de arbeiders maar wat wijs te maken.

Ze zijn opgeleid in de dienst van die ondernemers. Ze weten ook precies welke mensen ze moeten benaderen. Dat zijn meestal mensen die later geschikt zijn voor een bureaubantje of zo. Bij de erkende vakorganisaties krijgen die dan een cursus en worden ze kaderlid. Die worden dan naar voren geschoven op een bepaalde manier en die moeten de massa indoktrineren voor de kapitalisten. Op een gegeven moment heeft ie dan zijn dienst gedaan. Nou, dan krijgt ie een mooie job. Die mensen kan je op alle bedrijven terug vinden, mensen die een job gekregen hebben. We zijn nu op een punt gekomen dat de ondernemingsraden helemaal geen invloed meer hebben op de arbeiders.

Als ik de kans krijg discussieer ik zo veel mogelijk met m'n kollega's. En als er dan vertrouwensmensen van de erkende vakorganisaties bij zijn, probeer ik die natuurlijk uit hun tent te lokken. Die gaan wel af, hoor, als je duidelijk maakt hoe ze geprobeerd hebben de macht van de arbeiders te breken in de havenstaking. Maar toch willen veel kollega's georganiseerd zijn. Dat zit er nou eenmaal in hè? Als er nou eens wat gebeurt, zeggen ze dan, je kunt toch wel eens ontslag krijgen? Wat de vakorganisatie dan voor je kan doen, krijgt het bureau voor arbeidsrecht ook wel voor elkaar. Maar dat leeft toch, hè, en daarom moet je eigenlijk een betere vakbond stichten. Want niet iedereen is natuurlijk meteen zo ver dat ie zich in de kommunistische voorhoedebeweging wil organiseren.

Sommige arbeiders blijven toch maar geloven: we krijgen het werk toch van de bazen, als hun geen werk meer hebben, hebben wij ook geen werk meer. Als het goed met ze gaat mogen wij tenminste overwerken en dan verdienen we tenminste ook nog eens wat. Dan moet je steeds duidelijk maken dat wij een graantje mogen meepikken, maar dat die kapitalisten over onze ruggen een hele silo vol binnen halen.

Ik zeg m'n medearbeiders altijd de waarheid. Op den duur krijgen ze toch veel vertrouwen in je. Als de baas dan weer een streek uithaalt, zeggen ze: verrek, hij heeft toch gelijk gehad. Daar is de baas natuurlijk bang voor. Het liefste zou die me in de ondernemingsraad hebben. Dan zit ik het dichtste bij hem en dan kan die me het beste in de gaten houden. Maar ik laat me de mond niet snoeren in die ondernemingsraad. De baas heeft me verschillende keren benaderd ervoor. Het kwam zelfs zo ver dat m'n eigen kollega's zeiden: he joh, heb je wat met hem, moet 'ie wat van je? Ja, ze proberen je dan verdacht te maken, maar dat lukt ze bij mij niet.

Je kunt nou eenmaal niet altijd staken

Als er een staking of een aktie is, staat iedereen achter je. Dan gaan ze ook ver.

Arbeider Organisatie

De leuzen van de havenstaking zoals 'de pers is onze vijand' en 'de bonden en de C.P.N. zijn verraders' gaan toch heel ver. Na de staking is dat weer wat geluwd. Hoewel het blaadje van Arbeidersmacht nog steeds een grote oplage heeft. Maar je kunt nou eenmaal niet altijd staken. Daarom moet er een voorhoedeorganisatie zijn, die de beste mensen vasthoudt. Die voor de scholing en de agitatie zorgt. Want de stilte na de storm is toch ook altijd weer de stilte voor een volgende storm. Die kommunistiese voorhoede-organisatie moet er voor zorgen dat het lieve leven niet iedere keer weer van voren af aan moet beginnen, maar dat we telkens een stap verder naar voren kunnen doen. Tot we de nek van het kapitalisme hebben gebroken."

Het gaat om de wensen van de arbeiders

We vroegen deze arbeider wat hij vóór de havenstaking aan politiek had gedaan. Hij zei: "Eigenlijk niks, moet ik wel zeggen. Ik had een beetje een idee van kommunisme en socialisme. Mijn vader was lid van de trozskistische beweging, van de Revolutionair Socialistiese Arbeiderspartij, van Sneevliet weet je wel. Wat hun fouten waren, heb ik geleerd op de cursus Marxisme-leninisme van de KEN(ml) hier in Rotterdam, maar vooral van de havenstaking. Sneevliet was een groot socialist en niet zo maar iemand, daar ben ik van overtuigd. Maar ik ben er ook van overtuigd dat ze veel te ver op de massa vooruitliepen. Dat ze zich veel te veel met hun eigen filosofie hebben bezig gehouden, in plaats van met de massa. En om de wensen van de arbeidersklasse, daar gaat het toch om! Die kan je niet zonder straf vervangen door je eigen wensen. Daar heb nog altijd strijd om met mijn vader. Dat is nog een revolutionair van het stempeel: de tijd is er, pak de bijl en hak er maar op in.

Je moet niet vooruit hollen met allerlei revolutionaire kreten die niet door de massa aanvaard worden. Maar het is natuurlijk net zo erg als je achter de massa aan loopt en die probeert af te houden van de strijd voor het socialisme. Dat doet de C.P.N. nu. Van de fouten van alle twee die stromingen moeten we leren. Daar moeten we ons voordeel uit trekken.

Dat heb ik in de havenstaking geleerd. Vóór die tijd deed ik er niet zo veel aan. Alleen altijd discussies uitlokken met m'n mede-arbeiders. En stapels boeken heb ik gelezen. Met het woordenboek er naast, want ik heb ook maar gewoon lagere school. Toen ik in de tweede van de mulo zat kreeg ik een trap in m'n lenden. Toen waren er geen centen meer en kon ik gaan werken. Het lezen van die boeken over filosofie en socialisme heeft me heel wat zweetdruppeltjes gekost en het was iedere keer nog moeilijker dan ik dacht hoor. Tweeënhalf jaar geleden had een kollega eens een Rode Tribune bij zich. Ik vond dat wel een

leuk blad en ik wilde er wel een abonnement op hebben. En toen heeft het pas zijn grootste vlucht genomen, zal ik maar zeggen. In het begin zag ik er nog niet zo erg veel brood in, in die Rode Tribune. Maar door de dingen die ik in me bedrijf meemaakte en door gesprekken met andere arbeiders, begreep ik dat er toch iets van de grond begon te komen. Dat er een nieuwe kommunistiese voorhoedebeweging naar voren aan het komen was, en daar was ik toch wel erg gelukkig mee. En de dingen die in de Rode Tribune staan, zijn nu eenmaal waar. De waarheid staat er in. En veel over akties van arbeiders in de bedrijven en de buurten. De stukken over het marxisme-leninisme vind ik ook erg belangrijk. Je moet als marxist-leninist altijd de waarheid zeggen. Je wordt er trouwens helemaal niet wijzer van om de mensen te bedonderen, want na korte of lange tijd krijgen ze je toch door.

Stemmen is een waardeloze zaak

Wat kon je nou vroeger doen om aan de kant van de arbeiders te strijden? Alle organisaties die er waren zeiden dat er geen klassenstrijd meer bestond. Met stemmen ook. Je doet mee. Ik heb twee keer P.S.P. gestemd en één keer C.P.N. Maar de laatste keer heb ik helemaal niet meer gestemd. Dat hele stemmen is een waardeloze zaak. Die teevee, dat pokkeding, daar ben ik ook op uitgekeken, maar ik wil nog wel eens naar Achter het Nieuws kijken of zo. Die gasten ga je ook steeds beter doorzien. Van dat gekonkel van die partijen voor de tweede-kamerverkiezingen, daar proberen ze een soort wedstrijd van te maken. Ze proberen met z'n allen de spanning er in te brengen om je zo rijp te maken voor de stembus. Want of ze nou van de P.v.d.A. zijn of van de V.V.D., ze willen allemaal dat je zo veel mogelijk naar de stembus gaat. Om de parlementaire democratie in ere te houden. Maar van die hele democratie heeft nog geen enkele arbeider het beter gekregen in de fabriek. En ik vraag me wel af of het ze lukken zal nog veel mensen naar het stembok te krijgen. Ik zit nou de hele dag in de haven, maar ik heb werkelijk nog geen woord gehoord over de hele konzentratie van de P.v.d.A., D66 en P.P.R. Een arbeider praat daar niet over. Nee, voor de havenstaking begreep ik wel dat de arbeiders zich opnieuw moesten organiseren. Het is keihard nodig want de grote terugval in het kapitalisme komt er aan. De tijd is er rijp voor. In de havenstaking heb ik gezien dat de KEN(ml) als kommunistiese voorhoedeorganisatie van de grond begon te komen. Maoïsten noemden ze jullie. Dat is een nieuwe kreet die ze hebben uitgevonden om ons bang te maken. Maar de KEN heeft niet geprobeerd ons naar de pijpen van een paar leiders te laten dansen. Ze hebben ons wel goed geholpen om met het Komitee Arbeidersmacht de zaak te organiseren en daardoor konden we werkelijk vooruit komen. Nou wil

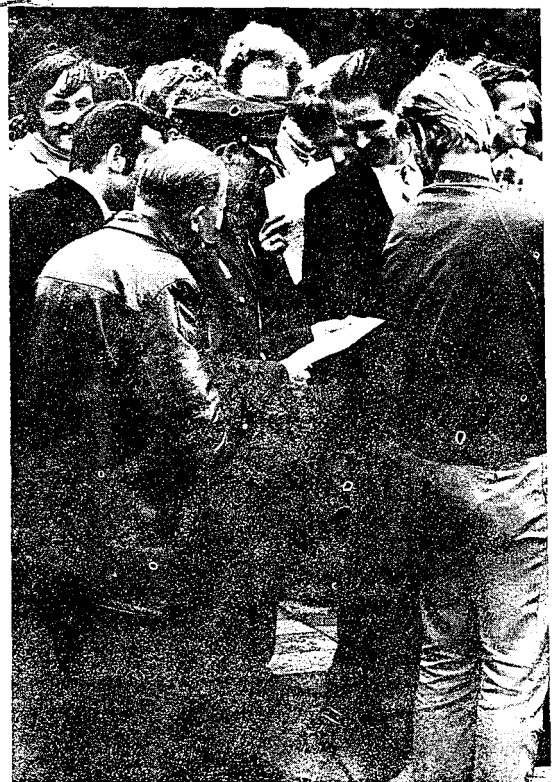
ik ook in die KEN gaan werken. Als je je als arbeider daar niet voor in zet, ben je aan je eigen ondergang bezig. Dat is mijn heilige overtuiging!"

Organisatie is noodzakelijk

In het gesprek met deze arbeider is de noodzaak van een kommunistiese voorhoedeorganisatie duidelijk naar voren gekomen. Het vergaat de kapitalisten slecht. Ze komen in een crisis. Door de vrijheidsstrijd van de volkeren in Azië, Afrika en Zuid-Amerika kunnen ze in het buitenland niet zulke hoge winsten meer maken. In eigen land hebben ze te kampen met overproduktie. Dat alles willen ze op de arbeiders in de kapitalistische landen gaan verhalen. Daarom laait de klassenstrijd op. De reaktionaire krachten beginnen zich sterk te maken. Een voorbeeld daarvan is de anti-stakingswet die weldra door het parlement zal komen. Een voorbeeld is ook de anti-rellenwet die ze aan het voorbereiden zijn en die iedere massale aktie van arbeiders onmogelijk zal moeten maken. De politie en het leger worden versterkt. De kapitalisten willen ook hun knechten in de vakbonden sterker maken en gaan daarom het vakbondstientje betalen. Tegen al deze zaken moeten de arbeiders hun eigen macht organiseren. De macht van hun massa en van hun eenheid. Een macht die ze hebben omdat zij het zijn die de werkelijke arbeid verrichten in de produktie.

Tegen de aanslagen op hun levenspeil zullen de arbeiders altijd spontaan in verzet komen. Maar de enige manier om aan deze ellende voorgoed een eind te maken, is het definitief vernietigen van het kapitalisme. Daarom moet de strijd op een steeds hoger nivo komen. En daarom moeten de politiek meest bewuste de meest strijdbare arbeiders zich organiseren in een voorhoede organisatie. Deze organisatie moet een deel zijn van de arbeidersklasse zelf. Om de strijd met sukses te kunnen voeren mag deze organisatie zich nooit los maken van de massa. Een dergelijke organisatie te vormen is de doelstelling van de KEN(ml) en we hebben al belangrijke stappen in de richting van dat doel gezet.

Zoals de arbeider van dit interview zei: "de kapitalisten zijn absoluut aan hun laatste fase bezig, absoluut! De voorhoedebeweging is er om hun ondergang te versnellen!"

het volksbedrog van de verkiezingen

Vlak voor de verkiezingen van de Tweede Kamer strooien de politieke partijen weer kwistig rond met mooie beloften aan het nederlandse volk. Plotseling gaan ze zich ook weer interesseren voor de problemen van de arbeiders. Jarenlang hebben ze de arbeiders verraden en bedrogen, en hebben ze dienstknechtje van het kapitaal gespeeld in het parlement. Alle economiese problemen hebben ze afgewenteld op de ruggen van de arbeiders: loonstop, B. T. W., belastingverhoging, huurverhoging, prijsstijgingen, enzovoorts. En nu willen ze voor het nederlandse volk boodschappen doen (zoals minister Roolvink bijvoorbeeld), openen ze klachtenburo's, en bezoeken ze buurtvergaderingen, enkel en alleen om zoveel mogelijk stemmen te winnen. Want na de verkiezingen zie je ze niet meer. Dan hebben ze de werkende bevolking alleen nog maar nodig om belasting te betalen. En dan vergeten ze hun mooie verkiezingsbeloften van hogere lonen en opheffing van de woningnood voor de werkende bevolking.

Het is daarom logies, dat bij de vorige verkiezingen bijna de helft van de bevolking geen zin meer had om te stemmen. Of je nu door de hond of door de kat gebeten wordt, het maakt allemaal weinig verschil.

Karl Marx schreef honderd jaar geleden al dat de verkiezingen voor het parlement alleen tot doel hebben: "Eenmaal in de drie of zes jaar te beslissen, welk lid van de heersende klasse het volk in het parlement vertegenwoordigen en onderdrukken zal." Het parlement is een kletskollege van de heersende klasse, de kapitalisten. Het parlement heeft in feite weinig macht, want buiten het parlement om beslissen de verschillende belangengroepen van kapitalisten over de nederlandse economie en politiek. De belangrijkste beslissingen worden buiten het parlement genomen. Dat is veiliger, want er zouden natuurlijk ook echte arbeidersvertegenwoordigers in het parlement gekozen kunnen worden.

In het begin van deze eeuw heeft de arbeidersklasse in heel Europa gevochten voor het algemeen kiesrecht. De heersende klasse van kapitalisten werd gedwongen om de massa's een stem te geven bij de verkiezingen. En toen bleef de kapitalisten nog maar één middel over om verzekerd te zijn van de macht in het parlement: overal werd een wijdvertakt systeem opgezet van "vleierij, leugen, bedriegerij, van jongleren met in de mode zijnde en populaire woordjes, en van links naar rechts gegeven beloften van allerlei

hervormingen en allerlei voordelen voor de arbeiders, wanneer ze maar van de revolutionaire strijd voor het ten val brengen van de heersende klasse afstand doen", zoals Lenin zei. De vertegenwoordigers van de arbeidersklasse werden omgekocht en kregen goedbetaalde en rustige baantjes in het parlement, in verenigingen, in de pers, in de vakbonden. Zogauw ze in het parlement zaten werden ze dienaren van de heersende klasse. Later benoemde de heersende klasse zelfs haar eigen mensen in de vroegere arbeidersorganisaties. Zoals Harry ter Heide bijv. als voorzitter van het N. V. V., die nooit een arbeider is geweest en het ook nooit zal worden.

De Partij van de Arbeid noemt zich nog steeds socialisties, een partij van de werkende bevolking. Maar tegenwoordig zijn er alleen nog maar intellectuelen en hogere beampten in de leiding van de P. v. d. A. Op afdelingsvergaderingen en kongressen zie je haast geen arbeiders meer. En over de ruggen heen van de arbeiders, die uit traditie nog op de P. v. d. A. stemmen, bedrijft de P. v. d. A. een soort koehandel met andere burgerlijke partijen. Het nieuwe programma van P. v. d. A., P. P. R. en D'66 komt in feite op niets anders neer dan een zware be-

binnenkort marxisties-leninistiese literatuur verkrijgbaar in het Nederlands

De Stichting Het Progressieve Boek heeft na een diepgaande studie besloten om marxisties-leninistiese literatuur in het nederlands te laten verschijnen. Zij denkt hierbij aan o. a. werken van Marx, Engels, Lenin, Stalin en Mao-Tse-tung. Om deze literatuur zo goedkoop mogelijk te maken, ligt het in de bedoeling om deze brochures en boeken zelf te vervaardigen. Verregaande stappen in die richting zijn reeds genomen.

De Stichting Het Progressieve Boek staat hierbij voor grote problemen, namelijk de financiering van de apparatuur die voor dit projekt nodig is. Daarom doet zij een beroep op alle lezers van de Rode Tribune, Dien het Volk, en de Jonge Tribune alsmede aan alle afdelingen van de KEN(ml), MLS en MLJ om door middel van donaties en giften de realisering van bovengenoemd projekt mogelijk te maken. Voor hen die direkt steun willen verlenen, staat het gironummer van Het Progressieve Boek open :

Stichting het Progressieve Boek
gironummer 1673763

onder vermelding van : drukpers

Verder kunnen zij alle inlichtingen verkrijgen over deze campagne bij alle afdelingen van de KEN(ml), MLS en MLJ.

Wij rekenen op uw solidariteit!

lastingsverhoging en een bestedingsbeperking voor de werkende bevolking. En wat dat is weten we al van de keren dat de P. v. d. A. na de oorlog in de regering zat. De C. P. N. noemt zich kommunisties, een partij die de diktatuur van de kapitalisten wil breken. Maar wat wil de C. P. N.? De C. P. N. wil in het parlement samenwerken met de P. v. d. A., en als het kan ook met de P. v. d. A. in de regering kruipen. In ruil voor enkele fraaie ministerbaantjes voor de C. P. N.-bonzen, is de C. P. N. maar al te graag bereid om de belangen van de arbeiders te verraden, in de buurten de buurtcomitees van strijdbare arbeiders in de wielen te rijden en de gemeente te helpen, in de bedrijven stakingen te breken (zoals de grote roterdamsche havenstaking) en de verraderlijke bonden te steunen. Het parlement wordt door de C. P. N. niet aangevallen als een instrument in handen van de kapitalisten. Integendeel: het parlement wordt zelfs aangeprezen als een hoogst democratische instelling waar het volk van Nederland alles van te verwachten heeft. Over het socialisme en over de macht van de arbeidersklasse staat geen woord in het verkiezingsprogramma van de C. P. N. Samen met de P. v. d. A. wil de C. P. N. een "progressieve regering" gaan vormen. Maar wat betekent dat anders dan dat de C. P. N. het progressieve deel vertegenwoordigt van de heersende klasse? Dat de C. P. N. beter dan de konservatieve klik van de huidige regering weet hoe goed het verzet van de arbeiders en de werkende bevolking al is georganiseerd, en hoe gevaarlijk dat is voor het kapitalistische systeem. Daarom zal de C. P. N. altijd de heersende klasse waarschuwen voor de macht van de arbeiders, en zelf proberen om de machtsvorming van de arbeiders buiten de bonden en partijen om, te voorkomen. Er is in het parlement dus geen enkele partij die voor de belangen van de arbeidersklasse en de werkende bevolking opkomt. De enige organisatie die wel konsekvent voor de belangen van de nederlandse arbeidersklasse opkomt, is de Kommunistiese Eenheidsbeweging Nederland (marxisties-leninisties). In de K. E. N. (m.l.) wordt de politiek bepaald door het standpunt van de meest strijdbare en klassebewuste arbeiders, en de theorie van het wetenschappelijk socialisme (dat de ervaringen van de arbeidersstrijd van tientallen jaren samenvat). Als de K. E. N. (m.l.) ooit in de toekomst in het parlement gaat zitten, is dit niet om het parlement als een klatskollege en als wapen van de heersende klasse in stand te houden. Een partij van de arbeidersklasse neemt alleen in het parlement zitting om:

1. het parlement te ontmaskeren, om het socialistiese bewustzijn van de massa's te verhogen;
2. het parlement te gebruiken om, over de hoofden van het klatskollege heen, de massa tot revolutionaire aktie tegen het kapitalisme op te wekken.

De K. E. N. (m.l.) is van mening dat het stemmen op welke partij dan ook het socialisme in Nederland geen stap dichterbij zal brengen. Dat zo'n groot deel van de arbeiders en de werkende bevolking in Nederland niet gaat stemmen, beschouwt de K. E. N. (m.l.) als een gunstig teken. Als een teken dat de massa's het vertrouwen in het parlement al voor een belangrijk deel hebben opgezegd, dat zij op eigen kracht zullen vertrouwen in hun strijd tegen het kapitaal. Dat zij hun macht in van de partijen en bonden onafhankelijke strijdorganisaties beginnen te organiseren. En dat is een belangrijke stap op weg naar een socialisties Nederland.

kursus marxisme leninisme

AMSTERDAM

PLAATS : De Brakke Grond, Nes 53
DATA : maandagen 5 en 19 april
TIJD : 20.00 uur

ARNHEM

PLAATS : Het Vuur, Parkstraat 61
DATA : vrijdagen 2, 16 en 30 april
TIJD : 20.00 uur

BEVERWIJK

PLAATS : Roestvrij, Hoflanderweg 104
DATA : dinsdagen 13 en 27 april
TIJD : 20.00 uur

DEN HAAG

PLAATS : Koningstraat 20a
DATA : maandagen 29 mrt, 12 en 26 april
TIJD : 20.00 uur

EINDHOVEN

PLAATS : Mensa, Kennedylaan 3
DATA : vrijdagen 2, 16 en 30 april
TIJD : 20.00 uur

ENSCHEDÉ

PLAATS : Elderinkshof, De Klomp 35
DATA : vrijdagen 2, 16 en 30 april
TIJD : 20.00 uur

GOUDA

PLAATS : Regentesseplantsoen 8a
DATA : maandagen 29 mrt, 12 en 26 april
TIJD : 20.00 uur

GRONINGEN

PLAATS : Gelkingestraat 9
DATA : donderdagen 1, 15 en 29 april
TIJD : 20.00 uur

HENGÉLO

PLAATS : Wapen van Hengelo, Deldenstr. 22
DATA : vrijdagen 2, 16 en 30 april
TIJD : 20.00 uur

LEDEN

PLAATS : Kleine Burcht, Nieuwe Rijn 19
DATA : maandagen 29 mrt, 12 en 26 april
TIJD : 20.00 uur

NIJMEGEN

PLAATS : Gebouw Burghardt, Burghardt van de Berghstraat
DATA : vrijdagen 2, 16 en 30 april
TIJD : 20.00 uur

OSS

PLAATS : De Koepel, Palestrinastraat 10
DATA : vrijdagen 2, 16 en 30 april
TIJD : 18.30 uur

ROTTERDAM

PLAATS : Ons Huis, Gouvernestraat 133
DATA : donderdagen 8 en 22 april
TIJD : 20.00 uur

TILBURG

PLAATS : Hogeschool C2, Hogeschoollaan 225
DATA : donderdagen 1, 15 en 29 april
TIJD : 20.30 uur

UTRECHT

PLAATS : Raadskelder (Onder stadhuis)
DATA : maandagen 29 mrt, 12 en 26 april
TIJD : 20.00 uur

WAGENINGEN

PLAATS : Arion, Dr. Niemeyerstraat 6
DATA : maandagen 5 en 19 april
TIJD : 20.00 uur

ZAANDAM

PLAATS : Provadya, Rustenburg 37
DATA : maandagen 29 mrt, 12 en 26 april
TIJD : 20.00 uur

Het Vietnam-komitee Nijmegen vraagt uw aandacht voor een verslag van de Internationale Vietnam-week Nijmegen van vorig jaar. In het verslag staan redevoeringen van vertegenwoordigers van de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Vietnam. Verder o.a. een artikel over de volksgezondheidszorg in Noord- en Zuid-Vietnam, en een artikel over chemiese en biologiese oorlogsvoering. Te bestellen bij : Vietnam komitee Nijmegen Berg en Dalseweg 361 Nijmegen. Giro : 1435220 t.n.v. penningmeester Vietnam komitee Nijmegen. Het kost f 1,-- plus f 0,40 verzendkosten.

OPNIEUW VERKRIJGBAAR

CHINA-INFORMATIEPAKKETTEN

Inhoudende o. a.

"Socialisme op het platteland" Een boek over het beroemde voorbeeld van Tachai. Met ruim 110 foto's, waarvan vele in kleur.

Verder ± 9 brochures en boeken in de engelse taal.

Kosten : f 5,40 (i. v. m. verhoogd tarief PTT)

U kunt bestellen door dit bedrag te storten op girorek. nr. 1673763 t.n.v. penningmeester van het Progressieve Boek te Rotterdam.

HAAST U : De voorraad is zeer beperkt !!

socialisties China is een onneembare vesting

Paojihletai (eerste van rechts), lid van het Centrale Komitee van de Kommunistiese Partij van China, wordt hartelijk ontvangen door deze herdersfamilie

De Volksrepubliek China is een socialisties land. Dat wil zeggen dat de macht er niet wordt uitgeoefend door een handjevol kapitalisten, maar door het volk zelf, door de arbeiders en de boeren. Het spreekt vanzelf dat de kapitalisten en imperialisten in het westen er alle belang bij hebben van dat land een vals beeld te verspreiden.

Om via de kranten, de radio en de televisie, die zij beheren, leugens te verspreiden over de situatie in dat land. Ze proberen koste wat het kost te voorkomen dat de arbeiders bijvoorbeeld in Nederland een voorbeeld aan China zouden nemen. Daarom proberen ze de arbeiders ook angst aan te jagen met kreten over Maoïsten en Peking-kommunisten als het om marxisten-leninisten gaat die kontakten onderhouden met de kameraden in China. Die termen gebruiken ze bijvoorbeeld voor leden van de Kommunistiese Eenheidsbeweging Nederland (marxisties-leninisties), die de roterdamse havenarbeiders daadwerkelijk

steunden in de staking en er leiding aan gaven. In Rotterdam heeft dat geen enkel succes gehad, omdat de arbeiders wel wisten dat de kapitalisten alleen probeerden hun eenheid te breken.

Maar over al deze dingen bestaan nog veel misverstanden en daarom hadden wij een vraaggesprek met kameraad Nico Schrevel, politiek sekretaris van de KEN (ml). Hij maakte deel uit van de delegatie van het Landelijk Komitee van de KEN(ml) die begin dit jaar een bezoek aan China heeft gebracht op uitnodiging van het Centraal Komitee van de Kommunistiese Partij van China.

Ruim baan voor de massa

RT: Om maar meteen met de deur in huis te vallen: wat is de belangrijkste indruk die je van de reis naar China hebt overgehouden?

N.S.: "Het belangrijkste is toch wel dat

er volledig is afgerekend met het systeem waarin partij-autoriteiten en andere autoriteiten wel voor het volk uitmaken wat er moet gebeuren. Overal is er vrij spel voor de initiatieven en de vindingrijkheid van de massa zelf. Dat geldt voor alles: voor het ontwikkelen en toepassen van nieuwe produktietechnieken, maar ook op het gebied van de politiek. Op het moment dat ik in China was, was het hele volk bezig met de studie van de filosofie. Niet alleen met het lezen van boeken daarover, maar juist met het toepassen van de filosofie op de problemen van het dagelijkse werk. Dat is studie op massaschaal. Dat wordt doorlopend aangemoedigd, net zoals de massakritiek op de mensen die door het volk met de leiding zijn belast. Het politieke bewustzijn van de massa wordt zo doorlopend verhoogd."

RT: "In Rusland is lang na de revolutie de macht toch weer in handen gekomen van een klik. De kapitalisten maken

dankbaar gebruik van die gebeurtenissen om te proberen de arbeiders wijs te maken dat zij toch altijd de dupe zijn. Hoe zit dat in China?"

N. S. : "In China zijn hele konkrete maatregelen genomen om dat soort toestanden te voorkomen. Daar hebben ze de lessen getrokken uit de Kommune van Parijs van 1871 en de gebeurtenissen na de revolutie in Rusland. Het is vooral de verdienste van Mao Tse Toeng dat hij heeft duidelijk gemaakt dat de klassenstrijd na de revolutie niet meteen ophoudt te bestaan. Dat het volk daarom op zijn hoede moet zijn dat het kapitalisme probeert zijn macht te herstellen. Daarom moet je zorgen dat er geen nieuwe kliek van leiders komt, die zich een heel wat luxer leven kan veroorloven dan de massa. In China werken bijvoorbeeld de leiders op het gebied van de productie minstens vier of vijf maanden per jaar zelf als gewone arbeider in de fabriek. Dat bevordert het inzicht van de leiders in de problemen van de massa. Maar bovendien leert de massa deze mensen persoonlijk kennen, zodat er op massameetings gefundeerde kritiek op deze leiders kan worden uitgebracht. En dit geldt op alle niveaus. Militairen, kantoorbedienenden en noem maar op, ze zijn allemaal actief in de productie voor lange tijd van het jaar. Een prachtig voorbeeld is dat van de dokters, blootvoetse dokters noemen ze die. Ik heb bijvoorbeeld in een volkskommune (een gemeente) een kliniek gezien waar maar heel weinig medies personeel was. De rest van het personeel werkte buiten op het land. Als mensen ongelukken krijgen of ziek worden, gebeurt dat toch meestal onder het werk, en dan zijn deze artsen meteen bij de hand. Bovendien isoleren de dokters zich zo niet van de massa. Vroeger waren ook in China de mediese centra in de grote steden gekoncentreerd. Wat hebben de mensen eraan als er in Peking een groot akademies ziekenhuis is en je kunt in de provincie niet voor een ernstige ziekte behandeld worden? Daarom hebben ze dat in de Kulturele Revolutie helemaal veranderd".

De partij en de massa

RT: "Dat werken in de massa, geldt dat ook voor kaderleden van de Kommunistiese Partij?"

N. S. : "Dat geldt juist voor kaderleden van de partij. Erg belangrijk is ook de manier waarop iemand lid kan worden van de partij. Dat kan alleen maar als op massaverzamelingen in een fabriek of een volkskommune de kandidatuur van zo iemand gesteund wordt. Dat wil dus zeggen dat mensen pas lid kunnen worden als ze het vertrouwen van de massa hebben en zich dus erg verdienstelijk hebben gemaakt voor die massa. Zo zijn alle maatregelen genomen om er voor te zorgen dat de partij het volk dient en dat het niet zo wordt dat het volk de partij maar moet dienen. Hetzelfde geldt voor de revolutionaire committees die op bepaalde terreinen leiding geven. Het is in China zoals Marx zegt: "Onder het socialisme stelt de arbeidersklasse zijn eigen opzichters en boekhouders aan", precies zoals nu de kapitalistische bedrijven dat doen. En als ze hun taken niet behoorlijk uitvoeren, worden ze onmiddellijk ontslagen en door anderen vervangen."

Daarom geniet de partij werkelijk het vertrouwen van de massa's. Juist door het volk te dienen, door van de massa te leren, is de partij in staat leiding te geven."

„Hier is alles ingewikkelder“

RT: "Je zou kunnen denken: "Ja, dat is in

China, dat is een eind weg, hier is alles veel ingewikkelder".

N. S. : "Onze maatschappij is natuurlijk ingewikkelder in die zin dat het technische apparaat gekompliceerd is. Maar op sociaal gebied is die ingewikkeldheid heus niet zo groot. Het NVV vraagt wel voor alle functies doktorandussen, maar de eerste de beste klassebewuste havenarbeider zou een betere vakbondsbestuurder zijn dan Harry ter Heide. Dat is door te trekken naar de hele maatschappij. We stonden echt wel even te kijken toen we in China kleine fabrieken zagen waar huisvrouwen ingewikkelde elektronische apparatuur maakten. Drie maanden daarvoor wisten die vrouwen niet eens wat het woord transistor betekende. De Chinezen zeggen dan: "Het is heus allemaal niet zo moeilijk. De principes kun je iemand in een week leren. Het ingewikkeldste is de technische uitvoering van die principes. Nou, die zijn ook te leren. Gewoon, in de praktijk, door het te doen. Een ander voorbeeld is dat van een grote metaalpers, die de Russen aan het bouwen waren. De Russen trokken toen plotseling hun technici terug en de Chinezen zeiden: "Nou, dan bouwen we hem zelf wel". De hele wereld heeft ze uitgelachen, maar binnen 6 maanden stond hij er. En dat kan ook inderdaad: als in Nederland in een metaalbedrijf of op een scheepswerf de arbeiders belang hadden bij de productie, zou er heel wat meer klaar gemaakt kunnen worden dan tegenwoordig. De arbeiders weten hier ook verdomde goed hoe hun werk in elkaar steekt. Maar omdat ze niet voor zichzelf, maar voor het kapitaal moeten werken, komt die kennis nooit tot zijn recht. Dat is ook een perspectief van het socialisme: dat het volk de productie met een enorme vaart vooruit zal helpen als de kapitalisten eenmaal zijn weggejaagd. In heel China moeten de gestudeerde mensen, bijvoorbeeld de bedrijfsingenieurs, zich waar maken in de productie. Ze staan onder voortdurende controle van de arbeiders en hebben tot taak samen met die arbeiders initiatieven te ontwikkelen, nieuwe productiemethoden toe te passen en dergelijke. In Nederland is een bedrijfsingenieur iemand in particuliere dienst van de kapitalist die losstaat van de arbeiders en ze moet koejenen. Heel dat punt van de ingewikkeldheid is een geweldig politiek punt. Wat is er nou ingewikkeld aan een computer of aan de filosofie of zo? Waarom zou het volk de principes ervan niet onder de knie kunnen krijgen? De kinderen van de arbeiders zijn toch geen haartje minder intelligent dan de kinderen van de kapitalisten? De wetenschap is niets meer dan de opgeschreven ervaring die de mensen hebben opgedaan in de productie en de klassenstrijd. Onder het kapitalisme wordt dat moeilijk gemaakt omdat de kapitalisten beslag willen leggen op de wetenschap om hun winsten op te schroeven. In een socialisties land staat de politiek voorop en dient de wetenschap het volk. Als het volk van China zegt: "We willen een brug over de rivier de Yang-tse, dan komt er een brug over de Yang-tse! Ingenieurs en geschoolde arbeiders zijn er dan om te zorgen dat het werk technisch wordt uitgevoerd."

Geen bajonetten, geen terreur

RT: "Er zijn in China natuurlijk ook nog vijanden van de arbeidersklasse. Die moeten onderdrukt worden. Kun je vertellen hoe dat gaat?"

N. S. : " We hebben met een groep boeren besproken hoe de Kulturele Revolutie was doorgevoerd in hun dorp. Ze vertelden bijvoorbeeld hoe muurkranten en pamfletten

met kritiek op de leiders steeds van bepaalde huizen werden weggehaald. Dat geval werd onderzocht en het bleek dat er een groep boeren was die het wel met die kritiek eens was, maar die toch zelf liever niet die pamfletten aan de muur wilde hebben. Eén van die boeren was getrouwd met een vrouw uit een gezin van een grootgrondbezitter. Die vrouw deed alles om de tegenstellingen onder de boeren aan te wakkeren. Om het vertrouwen in de lijn van Mao Tsetoeng, het vertrouwen in de massakritiek en dergelijke te ondermijnen. Zij was de bron van de verdeeldheid. Maar het is in China niet zo dat er geregeerd wordt met de geveld bajonet. Er is geen sprake van een terreurregime, zoals ze ons in het westen willen doen geloven. In het geval van deze vrouw bijvoorbeeld betekende dat dat de massa attent werd gemaakt op haar gedrag, en dat het massaal in discussie werd gebracht. De massa moet zelf beslissen over de maatregelen die er genomen worden. Men gaat er van uit dat zo'n vrouw een verkeerde wereldbeschouwing heeft, wat ook haar eigen schuld niet is. Daarom zegt men dat die wereldbeschouwing veranderd moet worden, ook als dat 10 of 20 jaar mocht duren

Iets dergelijks geldt voor dieven en zo. Er zijn in China natuurlijk nog delinkventen. Neem nou het geval dat iemand een boortolletje uit de fabriek mee naar huis neemt. Nou dat zal de arbeiders in Nederland een rot zorg zijn. Natuurlijk. Maar in China bestee je dan het kollektief, het volk. Zo'n man wordt in China niet in de gevangenis gegooid of zo. Hij wordt gedwongen dat terug te geven wat hij gestolen heeft en dan discussieert men met hem over zijn verkeerde levensbeschouwing. Als hij daarna nog doorgaat met stelen worden zijn medearbeiders op hem attent gemaakt en gaat men weer discussieren. Als er daarna nog geen verbetering is wordt hij overgeplaatst en zo gaat dat maar door. Steeds gaan zijn medearbeiders er van uit dat hij een kameeraad is die verkeerde ideeën heeft. Zo iemand hoeft je niet in de gaten te laten houden door de politie of een rechercheur of zo. Zo iemand is ook nauwelijks schadelijk, want hij kan bijna geen kwaad doen omdat het volk zelf een oogje op hem houdt.

Alleen iemand die een psychologische afwijking heeft en een bom maakt om onder een irrigatiekanaal te leggen of iets dergelijks, die is gevaarlijk en wordt opgesloten. Daarom is er in Peking maar 1 gevangenis, in een stad met zo'n 8 miljoen inwoners. Kijk, dit is ook een vorm van de diktatuur van het proletariaat en die is heel wat minder dan de diktatuur van de kapitalisten waaronder wij leven. De macht en de wetten van het land zijn van het hele volk en niet van een kleine minderheid.

Het onderdrukkingsapparaat dat er is, is uitsluitend gericht tegen bewuste kontra-revolutionairen, agenten van het imperialisme etc. En de onderdrukking van die minderheid gebeurt in opdracht en in het belang van de meerderheid."

Minder luxe, maar...

RT : " China is natuurlijk ook geen paradijs op aarde, het is ook mensenwerk. N. S. : "Tja, het is zo dat het werk in veel bedrijven nog lang niet zo gemechaniseerd is als in het westen. Er is nog veel handwerk. En de arbeiders in het westen kunnen natuurlijk meer "luxe" goederen kopen dan de arbeiders in China. Toch moet je ook dat in zijn verband zien. Je moet nagaan uit wat een armoede die mensen kwamen toen ze 25 jaar geleden de imperialisten eruit joegen.

En nu kunnen de chinese arbeiders je toch vertellen dat ze meer verdienen dan ze kunnen opmaken. Dat ze kunnen sparen voor duurzame gebruiksgoederen, zoals een naaimachine en een fiets. Ze weten best dat veel arbeiders er hier een autootje op na kunnen houden.

Als je vertelt dat in bijna ieder gezin in Nederland wel een wasautomaat te vinden is, knikken ze eens beleefd en dan zeggen ze: Als je nou de kracht van al die motertjes bij elkaar optelt, kun je nagaan hoe veel eenvoudiger en prettiger het voor iedereen zou zijn als je daar een paar grote wasserijen van maakte. Bovendien weten ze ook donders goed hoe hoog de graad van uitbuiting van de arbeiders in het westen is.

Vorbereiding op verdedigingsoorlog

RT: Nu iets heel anders. Al jaren voeren de Amerikanen agressie in zuid-oost Azië. Het doel is natuurlijk de Volksrepubliek China te provoceren tot een oorlog. De Chinezen kennen het bloeddorstige karakter van het imperialisme en zijn dus zo verstandig zich voor te bereiden op een verdedigingsoorlog. Heb je daar iets van gezien?

N.S.: "Eén van die voorbereidingen is een voortdurende voorlichting van het volk over de Amerikaanse agressie. Verder zie je in de steden dat er schuilkelders en graanopslagplaatsen gebouwd worden. Het belangrijkste is echter dat er op een enorme schaal gedecentraliseerd wordt. Op het platteland komen overal kleine fabriekjes. Het wordt zo dat de volkskommunes zich helemaal zelf kunnen bedruipen. Er komen werkplaatsen waar kleine vrachtautootjes kunnen worden gemaakt en ga zo maar door. De grote steden worden zo nauw mogelijk verbonden met het platteland.

Zo wordt het verschil tussen stad en platteland opgeheven. Dat past volkomen in de politiek dat de industrie er is om het volk te dienen en niet andersom. Maar het is ook een voorbereiding op de oorlog. Want stel nou dat de Amerikanen er in slagen een paar steden aan de kust in handen te krijgen, wegen te vernietigen en spoorlijnen te blokkeren. De bevolking kan zich dan toch helemaal zelf bedruipen en elders de strijd voortzetten. Zo wordt

China een onneembare vesting. Verder is het zo dat scholieren, arbeiders en iedereen met wapens leert om gaan en ook van wapens wordt voorzien. Dat kan ook alleen maar in een socialisties land. Stel je voor dat de Amerikanen hun volk zouden bewapenen. Dan zouden die wapens toch in de eerste plaats tegen de Amerikaanse leiders zelf gebruikt worden.

En tenslotte is in China het leger zeer nauw met het volk verbonden. Het dient in alle opzichten het volk. Soldaten werken ook gewoon in de produktie in de fabrieken en op het platteland, zij helpen bij het bouwen van dijken enz. Bijvoorbeeld toen wij er waren maakte China zich op om op 27 januari het nieuwe jaar te vieren. Terwijl de boeren op het land werkten, maakten soldaten van het Rode Leger hun huizen van binnen en van buiten schoon, zodat het feest in een opgeruimd huis gevierd kon worden. Ook dat is alleen in een socialisties land mogelijk. In het westen wordt het leger van het volk gescheiden omdat het in het belang van het kapitaal ook tegen de bevolking zelf moet worden kunnen ingezet.

De revolutie is niet te exporteren

RT: Je moet ons toch ook nog vertellen waarom de delegatie van de K. E. N. (ml) eigenlijk naar China is geweest.

N.S.: Ja. Overal in China is ons gebleken hoe hoog het politiek bewustzijn van de arbeiders en boeren is. Ze weten allemaal dat hun Volksrepubliek zijn bestaansrecht alleen ontleent aan de wereldrevolutie voor het socialisme. Het kapitalisme en het imperialisme zijn internationale monsters. De verworvenheden van de Chinese revolutie kunnen alleen bewaard blijven als het imperialisme definitief verslagen wordt. Daarom hebben de Chinezen ontzettend veel belangstelling voor de ontwikkeling van de klassenstrijd onder andere in west Europa.

Maar nu moeten we ook meteen afrekenen met het boerenbedrog dat China probeert de revolutie te exporteren of zo. In China zelf berusten de partij en de staat helemaal op de wil van de massa. Daarom is het ondenkbaar dat de Chinezen er van uit zouden gaan dat zij het zaakje ook wel kunnen klaren voor de arbeidersklasse in andere delen van de

wereld. In ideologies opzicht steunen ze die strijd, maar ze zullen zich nooit bemoeien met de interne zaken van een ander land, omdat ze veel te goed er van doordronger zijn dat de massa de zaak van het socialisme volkomen moet steunen.

Er zijn in Europa veel groepen en groepjes die zich beroepen op Mao Tsetoeng. Vaak zijn dat anarchisten of trotskisten die wilde akties ondernemen en zich niet met de massa verbinden, maar zich er juist van isoleren. Enfin, je kunt deze lieden nu eenmaal niet verbieden een bepaald uithangbord te gebruiken voor hun activiteiten. Maar als ze beweren dat ze erkend worden door de Volksrepubliek China zijn dat pertinente leugens. De Chinezen erkennen geen groepjes als voorhoede van het proletariaat. Het komt er ook niet op aan of de Chinezen een beweging zouden erkennen, maar of de arbeidersklasse zelf een bepaalde partij als haar voorhoedeorganisatie erkent. Dat is de enige erkenning die een marxisties-leninistiese beweging nastreven kan. De ontwikkeling van de klassenstrijd zelf zal uit maken in welke beweging de arbeiders zich organiseren.

De Chinese Partij heeft ons uitgenodigd om over enige algemene kanten van de strijd tegen het imperialisme van mening te wisselen. Het imperialisme is internationale uitbuiting, onderdrukking en agressie. De strijd van de arbeidersklassen in de ontwikkelde kapitalistiese landen en de onderdrukte volken tegen het imperialisme is ook internationaal. Daarom is de strijd in West-Europa belangrijk voor de strijd in China, bijv., zoals de strijd van de Chinese arbeiders en boeren belangrijk voor ons is.

Wij moeten zulke gesprekken zien in het kader van de wederzijdse steun van de arbeiders en onderdrukte volken in de hele wereld, m. a. w. in het kader van het proletarises internationalisme.

We leren veel van elkaars strijd. Zo waren wij in hoge mate geïnteresseerd voor de voortgang van de grote proletarises kulturele revolutie. Omdat de algemene aspecten van die revolutie ons reeds veel geleerd hebben over het dien-het-volk-principe in de massalijn.

Ons bezoek is ook in dit opzicht zeer leerzaam geweest."

aan om de oorlog steeds verder uit te breiden. Er bestaan waanzinnige plannen om het socialistiese Noord-Vietnam binnen te vallen, en van daar uit een aanval te wagen op het miljoenenvolk van de chinese volksrepubliek. Maar al deze moorddadige plannen zullen de Amerikaanse imperialisten bijzonder duur te staan komen. Met iedere stap die ze zetten zullen ze steeds verder in het indo-chinese moeras zakken.

Het volk van Laos heeft al meer dan 16 jaar heldhaftige strijd tegen de Amerikaanse agressie achter de rug. Vanaf het begin is deze strijd geleid door de Pathet Lao. Dat is het laotiaanse bevrijdingsfront, dat alle vredelievende en anti-imperialistische krachten in zich verenigt. Het bevrijdingsfront en het volk van Laos hebben grote successen geboekt. Tweederde van heel Laos is nu al bevrijd gebied. In deze gebieden zijn ingrijpende economische en bestuurlijke hervormingen doorgevoerd, in het belang van heel het volk. De grootgrondbezitters zijn van hun grond verdreven, en de massa van arme boeren bebouwt nu met groot resultaat de gemeenschappelijke grond. Er is voldoende rijst en voedsel voor het gehele volk.

Het onderwijs en de mediese voorzieningen zijn ondanks de oorlogsomstandigheden uitstekend geregeld. Ondergronds wordt de industrie opgebouwd. Het hele volk van groot tot klein, mannen en vrouwen, is bewapend om weerstand te kunnen bieden aan de Amerikaanse agressie. De bevrijde gebieden zijn een belangrijk steunpunt voor het bevrijdingsleger voor het verder voeren van de strijd. De Amerikaanse imperialisten en hun marionetten in de regering van Zuid-Vietnam gaan de oorlog in Laos verliezen. Ze lijden zeer zware verliezen; de imperialistische troepen worden steeds meer omsingeld door de Pathet Lao en de Amerikaanse luchtmacht wordt langzaam maar zeker uitgedund. Daar tegenover kunnen de imperialisten niets anders stellen dan de massale afslachting en stelselmatige uitroeiing van het laotiaanse volk. Duizenden burgers, kinderen, vrouwen en bejaarden, worden door de imperialisten koelbloedig afgeslacht. Maar dat alles zal slechts de haat en de woede opwekken van het hele volk. De revolutionaire geest van het volk zal steeds meer toenemen, en het volk zal zich steeds beter leren organiseren in het bevrijdingsleger.

Door de volksoorlog winnen de onderdrukte volkeren

Het gaat in Laos om een lange periode van hevige strijd tegen het imperialisme en zijn handlangers. Het gaat om de strijd voor vrede en onafhankelijkheid. Eerst is er een bundeling van alle anti-imperialistische krachten nodig in een breed politiek front, dat de massa's weet te mobiliseren. Dit is de strijd voor de nationaal-demokratische revolutie, die in Laos geleid wordt door de Pathet Lao. De nationaal-demokratische revolutie is een noodzakelijke stap voor het bereiken van het socialisme. Maar de nationaal-demokratische revolutie alleen is nog niet genoeg. Als de tegenstander van buitenaf, het imperialisme, is uitgeschakeld zullen de binnenlandse tegenstellingen weer de kop opsteken. Dat zijn de tegenstellingen tussen de landheren en kapitalisten aan de ene kant, en de arbeiders en boeren aan de andere kant. Dan is de fase van de socialistiese revolutie aangebroken. Dan wordt de macht overgenomen door de ar-

K.E.N. (ml) nieuws rt

kontaktadressen KEN (ml)

AMSTERDAM
postbus 176
BREDA
postbus 2011
DEN HAAG
Koningstraat 20 A
EINDHOVEN
Postbus 706
GRONINGEN
postbus 549

HENGELO
Populierenweg 38
LEIDEN
Morsstraat 37
NIJMEGEN
2e Walstraat 107
ROTTERDAM
Jan Porcelisstraat 40b
TILBURG
postbus 273
UTRECHT
postbus 2086

rechtskundig adviesbureau voor arbeiders

voor advies en bijstand op het gebied van

loon, ontslag en andere arbeidszaken
huur en huurkoop
ziektewet
kinderbijslagwet
werkloosheidswet
loon-, inkomsten- en andere belastingen

adressen:

Utrecht

Oranjestraat 8
telefoon 030 - 2 68 60
elke donderdag van 20.00 tot 22.00 uur

AANBIEDING VOOR RODE TRIBUNE LEZERS

ALLEEN TE BESTELLEN DOOR

VIETNAM INFORMATIEPAKKET

10 BOEKEN EN BROCHURES
f 4, 90 (ENGELSE TAAL)

STORTING VAN f 4, 90 OP
REKENING VAN
HET PROGRESSIEVE BOEK
GIRONUMMER 1673763

beidersklasse, in een hecht bondgenootschap met de klasse van de arme boeren. In de volksoorlog in Indo-China tegen het Amerikaanse imperialisme staat nu de guerilla-taktiek op de eerste plaats. Dat is de enige manier om de massa's van het volk te mobiliseren en te gebruiken tegen de vijand. In de huidige fase van de volksoorlog ligt het hoofddoel in de vernietiging van de mankracht van de vijand, om zo de eigen krachten te versterken. Het kan daarom tacties noodzakelijk zijn om zich tijdelijk uit bevrijde gebieden terug te trekken. Mao Tse Toeng heeft de strategie en de taktiek van de volksoorlog als volgt samengevat: "Jullie vechten op jullie manier, wij op de onze. Wij vechten als we kunnen winnen en verdwijnen als als wij dat kunnen". Met andere woorden: jullie vertrouwen op moderne wapens, en wij vertrouwen op het volk dat een zeer hoog revolutionair bewustzijn heeft. In de volksoorlog is het revolutionaire bewustzijn van de massa's van het volk de doorslaggevende faktor. Kameraad Mao Tse Toeng zei: "De logika van de imperialisten verschilt als volgt van die van het volk: onlusten uitlokken, nederlaag, nieuwe onlusten, nieuwe nederlaag, en uiteindelijk tot zelfvernietiging komen. Dit is de logika van de imperialisten

en van alle reaktionairen in de wereld, tegenover de zaak van het volk. Niets kan ze tegen die logika doen ingaan. Het is een marxistische wet. Wij zeggen: "Het imperialisme is gruwelijk wreed". Dit betekent dat hun innerlijk natuur onveranderlijk is. Tot hun totale nederlaag toe zullen de imperialistische elementen nooit hun beulsmessen neerleggen en zullen ze nooit op boedha's lijken. Strijd, mislukking, nieuwe strijd, nieuwe mislukking, nieuwe strijd, en de uiteindelijk overwinning, dat is de logika van het volk. Ook het volk zal niet tegen die logika ingaan. Dat is een andere marxistische wet. De revolutie van het russiese volk was op die wet gegrond, en de revolutie van het chinese volk is eveneens op die wet gegrond". En: "Alle reaktionairen trachten de revolutie te smoren door te vermoorden. En ze denken dat hoe meer mensen ze ombrengen, hoe meer ze de revolutie verzwakken. Maar, in tegenstelling met de hoop die de reaktie koestert, is het een feit, dat, hoe meer de reaktionairen moorden, des te meer nemen de krachten van de revolutie toe, des te meer komen de reaktionairen hun einde nabij. Dit is een onwijkbare wet." Daarom ook zal het volk van Laos zeker overwinnen!

het volk van LAOS vecht voor zijn bevrijding

Het Amerikaanse imperialisme begaat tegen de volkeren van de hele wereld alle mogelijke misdaden. Deze misdaden volgen uit het karakter van het imperialisme. Imperialisme is neokolonialisme. De landen van Azië, Afrika en Latijns-Amerika worden leeggeplunderd door de Amerikaanse en de Europese kapitalisten. De steeds scherper wordende uitbuiting van de arbeiders in hun eigen land levert deze kapitalisten nog niet genoeg winst op. Daarom beroven ze de volkeren van Azië, Afrika en Latijns-Amerika van hun grondstoffen, dwingen ze deze volkeren om voor een beestachtig laag loon te werken voor hun superwinsten. Kapitalisme kan niet bestaan zonder de uitbuiting van de arbeidersklasse. Imperialisme kan niet bestaan zonder de onderdrukking van de volkeren van Azië, Afrika en Latijns-Amerika. In de allesverslindende concurrentie tussen de grote wereldmonopolies wordt het steeds noodzakelijker om de uitbuiting en de onderdrukking tot het uiterste op te voeren. De uitbuiting van de arbeiders in de imperialistische landen wordt steeds scherper. De onderdrukking van de volkeren wordt steeds brutaler en misdadiger. De algemene doeleinden van de strijd van de arbeidersklasse en de onderdrukte volkeren zijn hetzelfde; overname van de macht door het volk en afschaffing van de uitbuiting van de ene klasse door de andere. Kort gezegd, het gaat om de strijd voor het socialisme. De vorm van de strijd is verschillend. Voor de arbeidersklasse in de imperialistische landen zal deze strijd voornamelijk bestaan uit stakingen en gewapende opstanden in de steden. Voor de onderdrukte

volkeren is dit de volksoorlog, waarbij vanaf het platteland de steden worden omsingeld. De volksoorlog is op dit moment het meest ontwikkeld in Indo-China (Laos, Cambodja en Vietnam). Terwijl het Amerikaanse imperialisme hier steeds brutaler gaat optreden, wordt de strijd van deze volkeren steeds beter georganiseerd en steeds succesvoller. Kameraad Mao Tsetoeng, de grote revolutionaire leider van het Chinese volk, heeft de theorie van de wereldrevolutie uitstekend samengevat. Hij zei o. a.: "De imperialisten zijn hun einde nabij, want ze begaan alle mogelijke misdaden. Ze leggen zich toe op het steunen van de reaktionairen (de militaire klik van de regeringen van Laos, Cambodja en Zuid-Vietnam bijvoorbeeld), die zich tegen het volk richten in de verschillende landen. Ze hebben vele koloniën en half-koloniën, evenals vele militaire bases (o. a. gericht tegen het socialistische China) bemachtigd. Op die manier hebben de imperialisten meer dan 90% van de wereldbevolking gedwongen om zich tegen hen te richten, of zich daarop voor te bereiden.

Het imperialisme is nog levend. Daar waar het zich bevindt, legt het zijn woeste onderdrukking op, in Azië, Afrika en Latijns-Amerika. In het westen onderdrukken de imperialisten nog steeds de volksmassa's van hun eigen land. Maar deze toestand moet noodzakelijk veranderen. Het is zeker dat de volkeren van heel de wereld een einde zullen maken aan de agressie en de onderdrukking door het imperialisme, in het bijzonder die van het Amerikaanse imperialisme".

Strijd en successen van het volk van LAOS

Honderd jaar geleden begonnen de imperialisten van Frankrijk met het plunderen en het uitroeien van de volkeren van Indo-China. Toen de Franse imperialisten waren verslagen, 16 jaar geleden, namen de Verenigde Staten hun agressieve en misdadige rol over. Met de meest smerige middelen, zoals bombardementen, chemische wapens, gifgassen en ontbladering van de gewassen, proberen de imperialisten van de Verenigde Staten de vrijheidsstrijd van het Laotiaanse volk te onderdrukken. Ze proberen in Laos een neo-kolonialistische heerschappij te vestigen. Door grootscheepse omkoperij lukt het de Verenigde Staten om de militaire klikken in Indo-China in stand te houden. De Amerikaanse imperialisten leiden in Indo-China troepen en legers op, die ingezet worden tegen het eigen volk en tegen de volkeren van heel Indo-China. In Laos zijn de Amerikaanse imperialisten binnengevallen met behulp van reaktionaire troepen uit Zuid-Vietnam en Thailand. Dit alles maakt deel uit van de Amerikaanse politiek om de Aziaten te laten vechten tegen de Aziaten. Vanaf hun militaire bases in heel Indo-China voeren de Amerikaanse troepen dagelijks dood en verderf zaaiende bombardementen uit op Laos, Cambodja, Zuid-Vietnam, en ook op het socialistische Noord-Vietnam. In hun radeloze woede, omdat ze de oorlog in Indo-China gaan verliezen, dreigen de Amerikaanse imperialisten om kernwapens te gaan gebruiken. Ze sporen de militaire klik van Zuid-Vietnam

rode tribune

5

71

marxistisch-leninistisch
maandblad
jan porcellisstraat 40b
rotterdam

proletariers aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u!

losse nummers 75 cent
rode tribune

rt

arbeidersmacht schoonmaakbedrijven:

we moeten ons landelijk organiseren

pag. 4 en 5

ellende voor arbeiders stapelt zich op

de bom begint te barsten in limburg

De onrust onder de arbeiders in Limburg wordt met de dag groter. Geen wonder want de ellende voor de arbeiders stapelt zich erg op. Overal in Nederland worden de arbeiders gedwongen de strijd aan te binden tegen de gestage aantasting van hun levenspeil. Overal zijn er de voortekenen van de nederlandse crisis in de economie van de kapitalisten, waarvan ze zoals gewoonlijk de arbeiders het slachtoffer willen laten worden: lage lonen, massa-ontslagen en werkloosheid. Door de sluiting van de mijnen speelt dat in de provincie Limburg nog sterker. Sinds een jaar of vijf worden vele duizenden arbeiders met vervroegd pensioen gestuurd. Dankzij het zwoegen in de mijn lijden ze stuk voor stuk onder een slechte gezondheid. Na de oorlog hebben ze hun aandeel in de opbouw dubbel en dwars geleverd. Toen mochten ze hun graantje meepikken. Maar het leeuwendeel van de opbrengst bleef natuurlijk hangen aan de strijdstokken van de bazen, de kapitalisten. Nu zijn er geen kolen meer nodig. Nu zijn de arbeiders bedankt en worden ze met een trap in de rug op straat gegooid. Heel Limburg leefde van de mijn. Wat de kapitalisten betreft mag nu heel Limburg met de mijnen afsterven. Nu de mijnen gesloten worden is er voor geen enkel bedrijf meer reden om zich in die afgelegen provincie te vestigen. De jonge arbeiders zijn aangewezen op de pendel naar Duitsland en maken dagen van 12 of meer uur. De oudere arbeiders moeten maar zien dat ze rond komen van hun schandalige pensioentje. Daar komt nog bij dat in Zuid-Limburg de kwestie van de huizen keihard gaat meetellen. De oude huizen van de mijnen worden verwaarloosd. Zeer grote arbeiderswijken willen ze gaan saneren om de arbeiders te dwingen naar onbetaalbaar dure nieuwbouw te verhuizen. Zo gaat dat onder het juk van de kapitalisten. Onder de wetten van het kapitaal kan het zich niet anders ontwikkelen.

Allemaal kapot gemaakt door de mijn

Een 55-jarige man uit Treebeek vertelt: 'Toen ik jong was ging je als jongen van 14 met je vader aan het handje naar de mijn. Daar moest je stenen uit de kolen halen. Je had 1 dag verlof in het jaar. Als je wat ouder werd kwam je ondergronds en tot slot werd je houwer.'

Het is onvoorstelbaar zwaar werk. Zwaar en gevaarlijk. Je zit in een enorme enge ruimte en je moet in alle standen houwen. Dat hangt van de kolenlagen af. De ene keer zat je vol stof, de andere keer stroomde het water op je neer. Ik ben 30 jaar ondergronds geweest en niet eens met veel tegenzin. Ik kon het werk wel aan. Zeven jaar geleden heb ik een steen van 300 kilo op m'n lijf gekregen. Ik had al weken gezegd dat het veel te link was, maar ze deden er niks aan. Ruggegraat kapot en een zilveren scheenbeen. Sinds die tijd ben ik dus invalide. Daarna hebben ze er ook nog

een long uit moeten halen wegens silicose. Je kunt ze hier in de straat deur voor deur aanwijzen. Stoflong, stoflong, long kwijt, been kwijt en ga zo maar door. Er zijn er in deze straat nog drie die kunnen werken. Allemaal kapot gemaakt door de mijn.

Ik heb meer dan drie jaar moeten wachten voordat ik m'n pensioen kreeg toegewezen. Zo krijg je nog een klap extra na. Alle voordelen die je als mijnwerker had, worden nadelen. Vroeger had je een loon waar de huur af was en kreeg je de kolen voor niks. Aan de huizen hoefden ze toen niet veel te verdienen, want ze verdienden genoeg aan je in de mijn. Nou moet je de huur maar zien op te brengen. Die is intussen verdubbeld. En je krijgt ieder jaar minder kolen.

Nu kun je rustig verrekken. Na de oorlog waren wij mijnwerkers alles. Iedereen hemelde ons op. Nu zijn we niks meer. Ik heb m'n leven kapot gemaakt voor de staat. Met die pensioenen gaat het allemaal even smerig. Ze zijn gebaseerd op je laatst verdiende loon. Maar ondertussen verdienen ze bijna twee keer zoveel. En dan nog een ander voorbeeld. M'n buurman was vroeger elektricien. Hij werd een keer betrappt toen ie het stopcontact bij de burens maakte. Toen werd z'n uitkering ingehouden. Omdat ie gewerkt had, zeiden ze. Ze dwingen de mensen om de zaak te gaan besodemieteren. Ik ken verschillende mensen die zijn gaan scheiden. Man en vrouw krijgen dan een apart inkomen. Als

ze dat bij elkaar leggen kunnen ze tenminste nog een beetje rondkomen. Wat een smeerslapperij, nietwaar?

Kerk en Kapitaal

Ik ben zelf katholiek, maar ik ben nog nooit zo besodemieterd als door die beroerde Poels, de hoofdaalmoezenier van de arbeid. Mijn vrouw was in verwachting. Ik had drie maanden gewerkt en dan had je recht op 11 gulden steun. Nou die hadden we hard nodig. Maar ze wilden me geen rijksdaalder geven. Ik naar Poels, die schoft. Het was daar allemaal fluweel, pluche en zo. Hij zou het wel in orde maken bij de bond. En hij gaf me een rijksdaalder voor melk en eieren voor de vrouw. Maar ik hoorde niks. Ik weer terug. Toen was ie al een stuk minder vriendelijk, maar hij gaf me weer een rijksdaalder. Een tijdje later kreeg ik bericht dat ik geschorst was als lid van de bond omdat ik de kontributie niet betaald had. Die kontributie waren ze gewoon niet komen halen, de viezerikken. Ze wilden me er uit hebben omdat ik te lastig was.

En toen zei Poels dat er niks meer aan te doen was, de farizeeër. Zo was dat met kerk en kapitaal in Limburg. In die tijd kon je ook in Duitsland gaan werken. Dat werd geregeld door de arbeidsbeurs. Maar er ging een troep N.S.B.-ers met ons mee. Dat waren de opzichters. We kregen werk in de ertsgroeven. Het was er een enorme rot-

zooi. Levensgevaarlijk werk, vieze bedden, het vreten kon je niet door de keel krijgen. Ik zei: "Ik ga weg". Ik wilde m'n loon gaan halen, maar gelukkig was er één duitser die me waarschuwde. Anders hadden ze me gearresteerd. Toen ben ik er meteen vandoor gegaan. Ik heb in Heerlen de zaak op stellen gezet omdat die het geregeld hadden. Maar ik kreeg geen cent steun.

Zo was het toen en het lijkt er op dat het nou weer zo wordt. Het spek lag hoog in de winkels, maar we konden het niet kopen. Er was overal zat van, maar van de verdeling klopte niks. En zo is het nog steeds.

Mijnwerkers zijn net koelies

Mijnwerkers zijn net koelies. Als ie boven is, is ie zwart. Je krijgt net zo veel loon dat je iedere dag terug moet komen. Een mijnwerker moet niet alleen voor zichzelf werken, maar ook voor alles wat boven hem staat. Opzichters, meesteropzichters, hoofdopzichters, inspecteurs, chefs, ingenieurs, hoofdingenieurs en direktoren. Als ie 13 ton naar boven stuurt krijgt ie 1 ton betaald. De rest is voor wat er boven hem staat en voor de winst. De ploegbaas krijgt alleen al 15 procent voor het jagen. Ik ben zelf als meesterhouwer weggestuurd omdat ik geen goeie officier kon zijn. In de kerk heb ik wel eens op punt gestaan om zo'n vent uit de kerk te sleuren. Daar zat ie dan vroom te doen, maar als ie beneden in de mijn kwam begonnen de jongens te beven van angst. Zo is het: als je vijf gulden hebt en ik één, heb jij vijf keer 'god zij met ons' en ik maar één keer.

De heren van de bonden

Na de oorlog hebben we eens een keer een langzaam aanpak gehouden. Dat ging heel goed. We hebben het dagen vol gehouden. Toen dreigde de regering dat ze de mijnen zouden sluiten. Wij zeiden: "Laat die verdorpe mijn instorten." Ze hadden ons toen nog veel te hard nodig. Maar de bonden zeiden: "Aan het werk". Ik ben zelf een lagere kader geweest in de bond, maar zo gaat het nou eenmaal. De heren van de bonden, de kerken en de bazen zien mekaar overal. Ze komen elkaar geregeld tegen en dan gaat er altijd water bij de wijn. Nu zeggen ze dat ze hard gaan optreden. Maar er is hier al lang niks meer te redden.

Schut jij vermoordt de mensen

In 1965 heeft de gemeente alle huizen in Treebeek van de mijn gekocht. Ik geloof voor 5 miljoen. Daarna is er nooit meer een cent aan besteed. Maar wij weigeren nu al 3 jaar de huurverhoging met de hele buurt. En dat zullen we volhouden. Laatst was Schut hier. Ik

ben naar hem toegegaan en heb gezegd: "Schut je bent de mensen hier aan het vermoorden." Als we niet oppassen keren de tijden van vroeger weer terug. De winkels vol, de portemonnees leeg. Maar de mensen zijn niet meer zo dom. Het is niet meer van Limburg en Christus. Het begint hier overal te stinken. Het rijk heeft hier alles versjacht. Alle staatsmijnen zijn dicht. Alleen die met frans kapitaal draaien nog door en strijken de subsidies op. In het begin hebben de mensen zich laten overdonderen door de sluiting van de mijnen. Nu beginnen ze het goed door te krijgen. Het verzet begint pas op gang te komen." Alles begint hier te stinken, zei de limburgse arbeider hier boven. De kapitalisten zien geen brood meer in Limburg. De arbeiders zijn er genoeg uitgebuit, ze worden aan de armoede overgeleverd. De haat van de arbeidersklasse in Limburg tegen de kapitalisten neemt toe. Toen er werk was, waren ze koelies die hard en gevaarlijk werk moesten doen en geen lang leven leidden. Nu zijn ze nog maar afgedankte koelies die maar moeten zien om zich te redden.

Jarenlang hebben kerk en kapitaal in deze provincies arm in arm gestaan om de arbeiders de mond te snoeren en ze af te houden van hun rechtvaardige strijd. Nu begint alles uit zijn voegen te barsten. De kerk heeft weinig macht meer. De kapitalisten hebben de limburgse arbeiders helemaal niets meer te bieden. Allerlei lieden zien met bevende knieën dat de bom op barsten staat. Priesters en anderen zoals in de P.P.R. en de C.P.N. noemen zich nu de vrienden van de arbeiders en doen alsof ze zich aan hun kant scharen. Op de kansels wordt plotseling over krotopruijing gepreekt. Wat deze lieden proberen is de arbeiders in de armen te drijven van de politieke partijen en de bevoegde instanties, zoals gemeenteraden en provinciale staten. Alsof de arbeiders daar iets goeds van te verwachten hebben. Als ratten vliegt heel het z.g. progressieve zootje op de limburgse arbeiders af. Met man en macht proberen ze de deksel op de beerput te houden. Maar de haat van de arbeidersklasse in Limburg zal hier door heen breken. De arbeiders zullen beseffen dat het geen toeval is dat ze in deze situatie geraakt zijn. Maar dat dat volkomen logies is zolang de wetten van het kapitaal van kracht zijn. Daarom moet er strijd gevoerd worden tegen het kapitalistische systeem zelf. De meest strijdbare arbeiders zullen zich organiseren in een kommunistiese voorhoedebeweging die de strijd van de limburgse arbeiders zal leiden, in plaats van hem de kop indrukken. Een beweging die niet op haar eigen glorie uit is, maar uitdrukking geeft aan de werkelijke belangen van de arbeiders. Een beweging die zich hecht verbindt met de massa's en voorop gaat in de strijd.

rode tribune
marxisties-leninisties
maandblad
jaargang 7, nummer 5

maandblad van de KEN (ml)
Kommunistiese
Eenheidsbeweging
Nederland (ml)

uitgave

HPB
Het Progressieve Boek
Jan Porcellisstraat 40 B
Rotterdam
Telefoon 010-23 18 94

redactie

Artikelen in de Rode Tribune
zijn het resultaat van discussies
in de werkgroepen van de KEN (ml)
Secretariaat:
Postbus 2086 Utrecht

abonnementen

Nederland:
minimum f 4,- per ½ jaar
minimum f 8,- per 1 jaar
Buitenland:
minimum f 5,- per ½ jaar
minimum f 10,- per 1 jaar

Betaling door storting op
gironummer 167 37 63,
ten name van:
Penningmeester Progressieve Boek
Rotterdam,
onder vermelding van:
"RT abonnement".
Na ontvangst van de storting zal
tot verzending worden overgegaan.
Voortzetting van abonnement
vindt alleen plaats na nieuwe storting.

inhoud

De bom begint te barsten in Limburg
Arbeidersmacht schoonmaakbedrijven
Buitenland nieuws
Arbeiders schrijven de Rode Tribune
Boeren en arbeiders hebben dezelfde vijanden
We moeten vertrouwen op eigen kracht
kursus marxisme-leninisme
Groei van de anti-koloniale strijd op de
Antillen
Mededelingen K. E. N. (m. l.)
Als we niets doen, komt de tijd van Colijn
terug.

arbeidersmacht schoonmaakbedrijven:

we moeten ons landelijk organiseren

"We moeten ons landelijk gaan organiseren, willen we in de toekomst iets bereiken", dit ziden de schoonmaaksters van de Technische Hogeschool in Eindhoven. Alle arbeiders van CEMSTO, het schoonmaakbedrijf dat op de T.H. werkt, zijn eind november een week in staking geweest. (zie R. T. 12/70). Deze staking was het gevolg van het misdadige optreden van de directie en de bonden bij het verdelen van de 400 gulden. Zij hadden achter de rug van de arbeiders om bekonkeld dat slechts 25% van de arbeiders deze 400 gulden kreeg, terwijl de rest helemaal niets kreeg. Zo probeerden de directie en de vakbonden verdeeldheid onder de arbeiders te zaaien. Maar ze kregen de kous op hun kop toen bleek dat een dergelijke regeling alleen maar de eenheid versterkte. Besloten werd om in staking te gaan met als voornaamste eis : 400 gulden voor iedereen. Na een week werd de staking beëindigd, omdat er landelijk nog geen hulp van kollega's was losgekomen. Dit was moeilijk, omdat de 10.000 Cemsto-arbeiders in het land verspreid zijn over allerlei kantoorgebouwen in ploegjes van een man of tien. Om ze op te sporen en dan ook nog mee te krijgen in een staking valt niet mee, als je nog nooit eerder aan elkaar uitleg hebt gegeven over deze zaak door middel van b. v. pamfletten of vergaderingen. De staking was afgelopen. De belangrijkste eis was niet ingewilligd, maar er waren wel verbeteringen bevochten voor de werksituatie. Bij ziekte b. v. hoeft voortaan maar een wachtdag gemaakt te worden inplaats van twee. Voor de gestaakte dagen heeft iedereen 50 gulden uitgekeerd gekregen van de directie. Verder hebben de Cemsto-arbeiders van de T.H. in Eindhoven ook een belangrijke lering getrokken uit dit stuk strijd, namelijk dat we ons landelijk moeten organiseren, wanneer we een verbetering op de directie moeten bevechten. Omdat niet alleen bij de Cemsto, maar bij alle schoonmaakbedrijven de loon en werksituatie verbeterd kan worden, hebben ze besloten om de hele schoonmaaksector te gaan organiseren. Temeer ook daar de directies zich landelijk georganiseerd hebben in hun werkgeversorganisatie, en zodoende geldt van nu af aan dezelfde C. A. O. met hetzelfde minimumloontje en dezelfde arbeidsvoorwaarden voor de hele schoonmaaksector. Zo verdienen de mannelijke arbeiders in het schoonmaakbedrijf op het ogenblik f 4.15 per uur bruto. De arbeidsters krijgen f 3.85 per uur bruto voor hetzelfde werk als de mannen.

De nieuwe loonmaatregel gaat in per 1 juli. Dit houdt in dat dan het loon stijgt met 1 dubbeltje per uur. Per oktober stijgt dan het loon nog eens met een paar centen. Daarmee wordt dan net de directe loonsverlaging goedge maakt, die de schoonmakers hebben gekregen met ingang van 1 januari door de stijging van de premies van a. o. w. en a. w. w. Vanaf toen heeft iedereen enkele guldens minder in het loonzakje. Maar de huur- en prijsverhogingen zijn er helemaal niet mee vergoed. De regering denkt alle moeilijkheden die de ondernemingen hebben af te kunnen wentelen

op de ruggen van de arbeiders, maar dat pikken we niet meer !

Wat het niet alleen bij de Cemsto maar ook in andere bedrijven een grote troep kan zijn blijkt wel uit onderstaand verhaal. Dit laat tegelijkertijd zien op welke smerige praktijken de directies zich verlaten om nog meer uit hun arbeiders te persen, dan zelfs wettelijk is toegestaan. Een arbeidster uit Eindhoven, werkzaam bij Fortuna, een schoonmaakbedrijf in het zuiden van het land met het hoofdkwartier in Den Bosch, vertelde ons : " Een C. A. O. krijgen we niet van de directie en de uitbetaling gaat altijd kontant, zonder dat er een loonstrookje of iets anders verklarends bij zit.

Vrijdags dan komt de baas, die geeft dan vier tientjes en dan moet je maar denken dat je genoeg hebt gehad. Als het vakantie is dan krijg je een paar tientjes in je handen gedrukt en dat moet dan je vakantiegeld voorstellen. Dat dit de reinste afzetterij is, kwam aan het licht toen ik ziek werd. Ik moet dan 80% verdienen van wat ik normaal beur. Maar

toen ontving ik nog f 13, -- meer dan wanneer ik werk. Ik kreeg toen de krankzinnige situatie dat ik in de ziektewet 53 gulden krijg en normaal maar 40 gulden. Je begrijpt wel, dat ik nog een tijdje in de ziektewet blijf, om terug te verdienen, wat ze al die tijd al van me afgepikt hebben, want ik heb het eens een keer uitgerekend en dan moet ik normaal nog meer dan f 66. -- verdienen. En ze steken het allemaal in hun eigen zak. Laatst hoorde ik de volgende cijfers: Fortuna ontvangt voor het schoonmaken van een reclameburo 800 gulden in de maand, waarbij berekend is dat er drie avondwerksters vijf avonden in de week 2½ uur daar zouden werken. Wat doet nu Fortuna:

Ze laat het werk opknappen door twee inplaats van drie mensen, deze krijgen daarvoor dertig gulden in de week uitbetaald. De loonkosten zijn dan 240 gulden in de maand Laat er dan nog eens 150 gulden afgaan voor materiaal kosten en belasting dan steekt de Fortuna iedere maand meer dan 400 gulden in zijn eigen zak. Tegen dat soort praktijken moeten

we ons sterk maken. Het moet maar eens afgelopen zijn met die smerige uitbuitingspraktijken en daarom hebben wij ons comité ARBEIDERSMACHT SCHOONMAAKBEDRIJVEN gevormd, zodat we af kunnen rekenen met die smeerlappen, die door het onderste uit de kan te willen halen, de deksels op hun neus krijgen."

de c.p.n.: een goedkoop hulpje voor de direkties

Na hun staking grepen de eindhovense CEMSTO arbeiders alle mogelijkheden aan, waarmee ze contact konden leggen met de schoonmaakarbeiders elders in het land. Toen bleek dat de C.P.N.-er Fré Meis contact had met schoonmaaksters van de CEMSTO uit Hoogezan en Groningen, is vanuit het comité in Eindhoven contact met hem opgenomen. Het comité werd uitgenodigd voor een bezoek aan de door hem gevormde komitees in Groningen. Tijdens deze vergadering (eind januari) werd een pamflet opgesteld, bestemd voor alle CEMSTO-arbeiders in het land.

Daarin werden de arbeiders opgeroepen om ook komitees te vormen en contact op te nemen met de bestaande komitees. Deze bijeenkomst werd onder vermelding van de naam Fré Meis in bijna alle kranten vermeld. Nadien stonden steeds berichten in de krant over de uitbreiding van de contacten, maar de eindhovense CEMSTO-arbeiders hoorden of zagen verder taal nog teken van Fré Meis. Totdat er enkele maanden overheen gegaan waren en er van hem een telefoontje kwam, dat op 3 april in Utrecht weer een landelijke vergadering was voor alle komitees. Daar aan geko-

men bleken alleen Groningen en Eindhoven aanwezig te zijn. Meis had allerlei smoesjes als verklaring waarom niet meer komitees aanwezig waren. Een toegezegd pamflet zou binnen enkele dagen opgestuurd worden, maar nog steeds is het niet aangekomen. Door deze ervaringen zijn de eindhovense CEMSTO-arbeiders met hun neus op de praktijk van de C.P.N. gedrukt. Natuurlijk wil Fré Meis actie, maar dan moest het wel uitkomen met zijn agenda, die rond deze tijd volgeboekt staat met verkiezingstoespraakjes voor de C.P.N. Daarom duurde het zolang voor we iets van hem hoorden. Daarom bestonden zijn komitees alleen maar op het papier van "de Waarheid", en konden ze dus niet aanwezig zijn op de tweede bijeenkomst. Omdat hij toen toch wel zijn netelige situatie inzag begon hij grote verhalen, dat het best wel eens anderhalf jaar zou kunnen duren, voor er iets ging gebeuren, maar iedereen kreeg de verzekering, dat hij het in zijn vingers voelde, dat het een grote actie zou worden. Toegezegd werd verder, dat wanneer hij in de Tweede Kamer zou komen, in ieder geval tijd vrij gemaakt zou worden voor de schoonmaaksters.

Dat hoefde dus geen belemmering te zijn om op de C.P.N. te stemmen. Fré Meis wil wel tijd vrij maken voor de schoonmaaksters als het uitkomt in zijn verkiezingskampagne. Zijn pamfletten en de krantenartikeltjes zijn een uitstekend middel om de schoonmaakarbeiders het idee te geven, dat er gewerkt wordt. Maar in werkelijkheid gebeurt er niets. Dat is wel gebleken. Maar wanneer er actie was, dan moest volgens Fré Meis zo snel mogelijk de leiding overgegeven worden aan de erkende

vakbonden. Maar gebleken is, dat de bonden niets voor de arbeiders in de schoonmaaksector doen. Zij hebben de 400 gulden regeling achter de rug van de arbeiders om samen met de direkties bekonkeld. Wanneer de arbeiders voor hun rechten opkomen, dan zie je de bonden alleen in het achterkamertje van de direktie, samen plannetjes verzinnend om de arbeiders klein te krijgen. Steeds drukte Meis de arbeiders op het hart, om toch vooral lid te worden van de erkende bonden, want pas dan staan de arbeiders, volgens hem, sterk. Door dit samenwerken met de erkende bonden, is de C.P.N. een heel eind de weg op, die de P.v.d.A haar voor is gegaan: samenwerken met allerlei steunpilaren van de ondernemers.

Op die manier wil ze zoveel mogelijk stemmen winnen voor de verkiezingen. Hier is de hele werkwijze van de C.P.N. en haar idool Fré Meis op afgestemd. Maar hier heeft de C.P.N. buiten de waard gerekend. Ze weten zeker niet dat in de schoonmaaksector bij de arbeiders de maat vol begint te raken. Die arbeiders willen nog liever vandaag dan morgen de strijd aanbinden voor hun eisen. En ze zijn niet bereid te wachten tot de C.P.N. de verkiezingen gewonnen heeft. De macht van de arbeiders wordt niet in het parlement gevormd. Nee, die vormen de arbeiders zelf, door hun eenheid in de bedrijven. Daarom gaan de CEMSTO-arbeiders door. Daarbij zullen ze niet nalaten, de C.P.N. het gezicht te geven wat ze toekomt: een tegenstander van de strijd van de arbeiders voor verbetering van hun situatie en zodoende een goedkoop hulpje voor de direkties!

Arbeidersmacht schoonmaakbedrijven

De schoonmaakarbeiders gaan nu hun eigen organisatie opbouwen om hun eisen ingewilligd te krijgen.

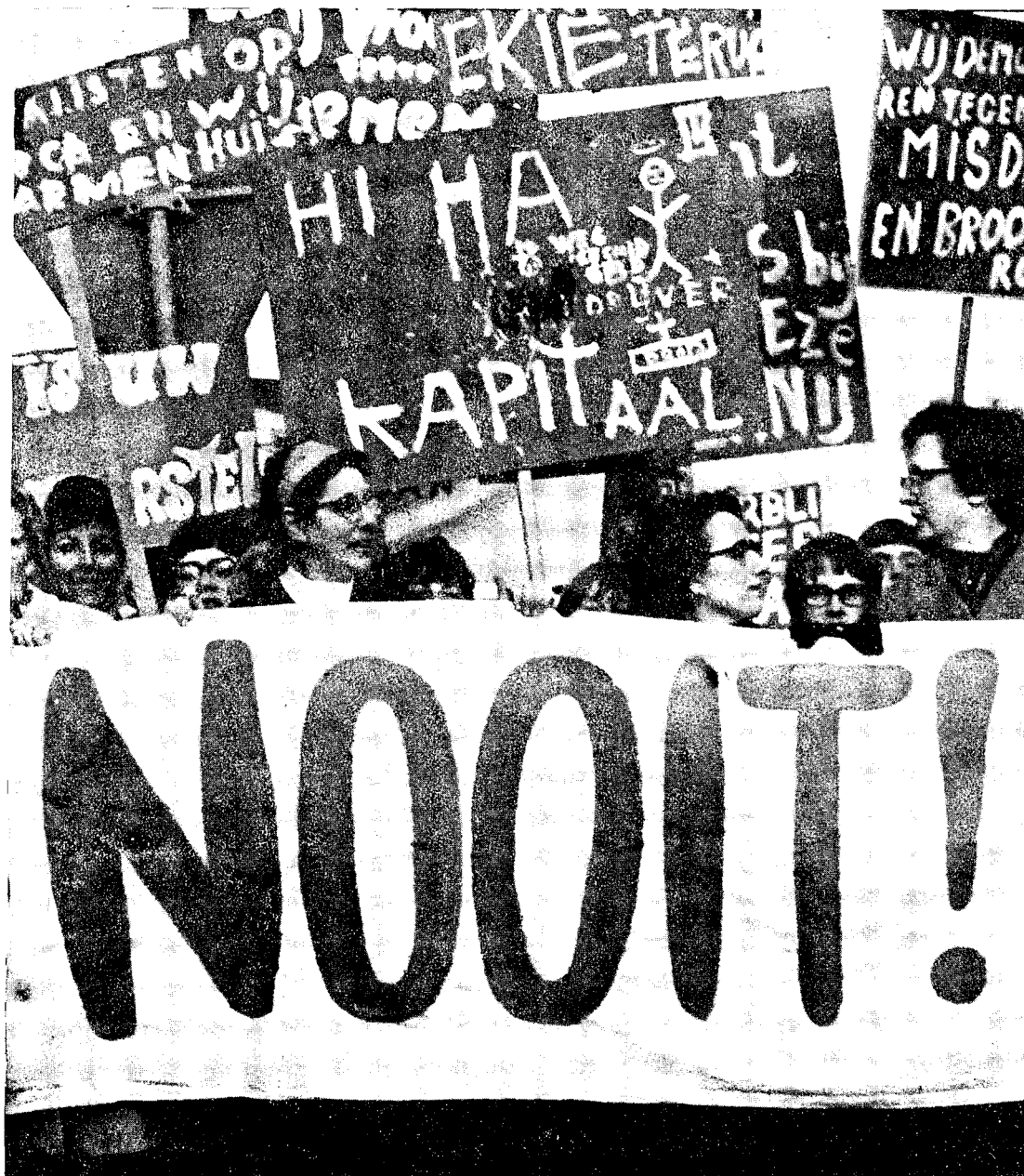
Onze eisen:

1. Optrekken van het loon tot f 5,- per uur zowel voor mannen als vrouwen.
2. Als nog uitbetaling van f 400,- over het aantal dat in 1970 gewerkt werd.
3. Afschaffing van de wachtdagen bij ziekte.
4. Uitbreiding van de vakantie met een week en verhoging van de vakantietoeslag tot 8% en aanvulling van de ziekteuitkering door de schoonmaakbedrijven.

Ze gaan hun eigen ARBEIDERSMACHT SCHOONMAAKBEDRIJVEN organiseren rond deze eisen. Zij willen actief meehelpen om in het hele land plaatselijke komitees ARBEIDERSMACHT SCHOONMAAKBEDRIJVEN van de grond te krijgen. In deze komitees moeten arbeiders komen van de schoonmaakbedrijven in de betreffende plaatsen. Deze arbeiders moeten zich in willen zetten voor deze zaak, omdat het geen papieren organisatie mag worden. Er moet een organisatie komen die wat doet voor de arbeiders. Die komt er alleen wanneer we onszelf daarvoor actief te willen zetten. Daarom roepen de eindhovense schoonmaakarbeiders iedereen op die zijn steentje hiervoor kan en wil bijdragen om contact met hun op te nemen op het volgende adres:

ARBEIDERSMACHT SCHOONMAAKBEDRIJVEN
Postbus 706
Eindhoven.

Het ligt in de bedoeling om hier snel werk mee te maken. Dit doen ze ondermeer op korte termijn landelijke pamfletten te verspreiden, waar een en ander nog eens aan alle schoonmaakers uitgelegd wordt. Zo krijgen we nog meer contacten en komitees op alle bedrijven. Zo wordt de macht van de arbeiders gevormd: ARBEIDERSMACHT.

wij moeten vertrouwen op eigen kracht

de strijd van de buurtbewoners groeit

De bouwondernemers, de huiseigenaren en hun trouwe knecht Schut dwingen de bewoners van de arbeidersbuurten zo onderhand gewoon om tot aktie over te gaan. De strijd tegen de schandalige woontoestanden wordt op steeds groter schaal gevoerd. Deze strijd beperkt zich niet tot de beruchte, van ouds strijd-bare wijken, maar verspreidt zich snel over bijna alle industriesteden in het land. In deze steden, van Sittard tot Groningen tot Den Haag, komen de tegenstellingen het scherpst naar voren.

De vijanden van de arbeiders inzake de woningnood zijn in de eerste plaats de huiseigenaren en makelaars. Die zien de huizen in de oude wijken als zuivere winstobjecten, waar je niks in hoeft te stoppen (behalve bewoners) om er bergen geld uit te slepen.

De tweede en niet minder grote vijand van de arbeiders is de overheid, de regering en de gemeente. Deze vertegenwoordigen z.g. de belangen van het hele volk, maar in werkelijkheid doen ze niets anders dan de ondernemers een handje helpen bij het uitbuiten van de arbeiders. In de bouwpolitiek komt dat heel duidelijk naar voren. De regering trekt de huren van de oude arbeiderswoningen op naar het peil van de nieuwbouw. Dat die huren voor een arbeider onbetaalbaar zijn zal Schut een rotzorg zijn. Hij wil de arbeiders dwingen te verhuizen naar de buitenwijken. De oude wijken in het centrum kunnen dan worden afgebroken en daar kunnen de bouwondernemers dan weer lekker winstgevende kantoren, hotels en winkels neerzetten.

Ook het beleid van de gemeente is daarop afgestemd. Een voorbeeld is Crooswijk in Rotterdam. In het beste gedeelte van die buurt worden de slechtste panden snel afgebroken. De naastgelegen panden beginnen dan te verzakken en verkrotten ook zeer snel. Van de gemeente zeggen ze dan: "De mensen willen verhuizen, want wie wil er nou in een krot wonen?"

De mensen zelf zeggen: "De gemeente dwingt ons te verhuizen door de wijk zo schandelijk te verwaarlozen."

De huisbazen onderhouden de beste kontakten met de overheid. Mr. U. G. Schilthuis bijv. is kommissaris van de N. V. Maatschappij voor Volkswoningen en één van de topmensen van de P. v. d. A. in Rotterdam, plus lid van de Provinciale Staten. Van dezelfde Volkswoningen is huisbaas Den Dunnen directeur. Hij is ook vice-voorzitter van de huuradvieskommissie in Rotterdam. Deze man moet dus mee beslissen of de bewoners van zijn eigen huizen wel of niet de huurverhoging 'mogen' weigeren. Zulke voorbeelden zijn er ook in andere steden bij bosjes te geven.

"Idealisten" proberen de buurtbewoners van de strijd af te houden

Om de strijd tegen deze wantoestanden te voe-

ren kunnen de arbeiders alleen vertrouwen op eigen kracht. Alle politieke partijen zitten mee in het komplot. Ze houden het op fraaie verkiezingstoespraken en doen daadwerkelijk niets tegen de woningnood. Het N. V. V. is zelf een grote bouwonderneming aan het worden. Miljoenen gulden aan kontributie worden belegd in de woningbouw, waar er ten koste van de arbeiders grote winsten mee worden gemaakt. Daarom vormen de arbeiders in de buurten hun eigen organisatie, die alleen voor hun belangen opkomt. Zo ontstaan aktiegroepen en buurtkomitees die landelijk nauw samenwerken in de Bond van Huurders en Woningzoekenden. Zoals altijd wanneer de arbeiders voor hun eigen zaak de strijd aanbinden, is de vijanden van de arbeiders de schrik meteen flink in de benen geslagen.

In Rotterdam is dat gebleken na de massale aktie van de buurtbewoners van het Oude Westen, die de gemeente dwong het slopen stop te zetten en zeven miljoen gulden uit te trekken voor het opknappen van de buurt. De gemeente begon onmiddellijk een offensief om 'de kloof tussen bestuurders en bestuurden te overbruggen', 'het onbegrip op te heffen' en 'de bewoners begrip voor de plannen van de gemeente bij te brengen'. Zulke mooie zinnen bedenken ze altijd als ze gaan proberen de arbeiders van hun rechtvaardige strijd af te houden.

In Rotterdam werden de wijkorganen nieuw leven ingeblazen om de akties onder controle te krijgen. Die organen staan niet in dienst van de buurt maar van de gemeente en moeten het verzet zien te breken. Ze moeten de akties overnemen en smoren om ze voor de huisbazen aanvaardbaar te maken. Deze taktiek om de zelfstandige akties van de arbeiders in de buurten tegen te gaan is het verst ontwikkeld in die steden waar de sociaal democratie van P. v. d. A. en C. P. N. het sterkst in de gemeenteraden is vertegenwoordigd.

niet Praten maar eensgezinde aktie

In Amsterdam heeft de gemeente in samenwerking met de C. P. N. 7 wijkraden uit de grond gestampt. In Rotterdam werden de wijkorganen van Delfshaven, Crooswijk, Agniesebuurt, Bloemhof, Feyenoord, kortom overal waar de bewoners zelf akties georganiseerd hadden, plotseling 'zeer aktief'. Ze richtten werkgroepen op en hielden enquêtes.

Politieke partijen sprongen als een bok op de haverkist om te proberen de arbeiders weer in hun eigen straatje te krijgen. In Crooswijk bijv. hebben P. v. d. A., C. P. N. en P. S. P. zitting in het wijkorgaan, samen met dominees, paters, opbouwwerkers en andere 'idealisten'. Zodra de buurtbewoners zichzelf gaan organiseren zitten ze er bovenop.

In Crooswijk namen ze de eisen over die alle bewoners aan de gemeente en de huisbazen hadden gesteld. Maar in plaats van de eisen

van de buurt kracht bij te zetten met eensgezinde akties, gingen de heren zitten praten met het gemeentebestuur. Na verloop van tijd bleek toen natuurlijk dat er niet één van de eisen was ingewilligd.

Zo stellen ze alles in het werk om de lieve vrede te bewaren. Maar deze lieve vrede betekent voor de arbeiders een voortdurende uitbuiting en onderdrukking. De verraders van dit slag ondermijnen het vertrouwen van de buurt in eigen kracht en helpen zo de ellende te laten voortduren.

Maar de bewoners van Crooswijk hebben het er niet bij laten zitten. In november 1970 hadden ze een aantal redelijke eisen gesteld aan huisbazen en gemeente. Begin januari pas waren de heren van de gemeente zo vriendelijk een antwoord te sturen. En dat kwam er zoals altijd op neer dat ze de zaak wilden rekken. "Uw zaak is in studie", schreef de gemeente. Op 5 maart kwamen tientallen buurtbewoners bij elkaar en braken een straat op.

Zo'n eensgezinde aktie is de beste manier om te laten merken dat het met de gestelde eisen ernst is. Voor fatsoenlijke verzoeken zijn de heren nu eenmaal niet gevoelig.

Komitees hecht verbonden met de buurt

Aan dergelijke akties wordt leiding gegeven door buurtkomitees die het vertrouwen van de buurt niet beschamen. Maar om het vertrouwen van de buurt te winnen, moeten de komitees veel werk verzetten. Het gaat er nu eenmaal niet om de ideeën van een paar mensen uit te voeren, maar om de eisen van de hele buurt in aktie om te zetten. Daarom gaan de komitees niet op hun eigen houtje aan de gang, maar onderzoeken ze eerst wat er leeft in de buurt. Wat verwachten jullie van ons, wat willen jullie van je eigen organisatie, wordt er deur aan deur gevraagd.

Aan de andere kant moeten de buurtkomitees niet achter de mensen aan lopen, maar ze ook leiding geven. De komitees moeten de waarheid vertellen en die is dat de strijd hard zal zijn. De komitees moeten voorop lopen en het voorbeeld geven van strijdbaarheid. Daarom bestaan de komitees uit de meest strijdbare arbeiders die zich het beste bewust zijn van de situatie van de arbeidersklasse.

Door zich hecht te verbinden met de buurtbewoners en niet in de strikken te lopen van de gemeente (die niks liever wil dan overleg om de mensen die voorop lopen in te palm(en)), gaan steeds meer buurtbewoners zich aktief inzetten voor de komitees en deelnemen aan de akties. Zo wordt de eenheid van de buurt georganiseerd.

Akties tegen de huurverhoging

De eenheid van de arbeiders is de grote schrik

van alle uitbuiters. Daarom proberen ze koste wat het kost de arbeiders te verdelen. Dat doen ze bijv. door voor dezelfde huizen verschillende huur te vragen. In Crooswijk verschilt de huur van vijf huizen van makelaar Zomerhof Muysch N. V. van grofweg 30 tot 50 gulden. Maar het zijn juist de voortdurende huurverhogingen die de mensen duidelijk maken dat ze allemaal dezelfde belangen hebben. Dat ze allemaal even hard te lijden hebben onder de aanhoudende aanslagen op hun levenspeil.

Zo zei een Crooswijker: "Nu ik eenmaal snap dat alle mensen bij mij uit de buurt eigenlijk hetzelfde probleem hebben, ga ik op pad om deze mensen te organiseren in het buurtkomitee. We moeten een eenheid vormen om die vuilakken de kop in te drukken".

In Den Haag worden huuracties gevoerd in de Engelenbuurt en de 's-Gravenzandebuurt. Daar zei een lid van het buurtkomitee: "Het wordt zwemmen of verzuipen. We moeten vechten tegen de bierkaai. Goed, maar dan zullen we de bierkaai ook overwinnen".

En een ander: "Het is niet zo dat we met de kop tegen de muur lopen. Als we op ons eentje zijn wel. Maar als we in de buurt een eenheid vormen, lopen we met z'n allen tegen die muur op en met z'n allen tegelijk lopen we die muur omver."

In Leiden zijn acties in Noord, de Kooi, de Bloemenbuurt, de Transvaal-Haagwegbuurt. Daar zei een buurtbewoner: "Wij arbeiders hebben na de oorlog de welvaart gemaakt. Maar we hebben er zelf niet dát van gemerkt. Alles vliegt de hoogte in. De prijzen, de huren en ga zo maar door, alles behalve de lonen. Als je het bij mekaar optelt hebben we eigenlijk loonsverlaging gekregen. Daarom moeten we beginnen met de strijd tegen de huurverhoging. Die huizen hebben zichzelf al driedubbel opgebracht".

Een bewoner van de Pijp in Amsterdam: "Ik wilde zelf al de huurverhoging weigeren. Ik heb voor 3000 gulden vertimmerd en de schoorsteen is nog niet in orde. De huisbaas stuurde meteen een dreigbrief dat ik snel moest betalen of de sleutel kon inleveren. Met die brief ben ik eerst naar de P. v. d. A. gegaan. Die zeiden meteen van betaal nou maar, dat is het beste. Zo ging het eigenlijk overal. Door het buurtkomitee snap ik nou dat ik niet op dat soort lui, maar op m'n medebuurtbewoners moet vertrouwen. Ik doe nu dan ook mee aan de huuractie, die ik zelf meegeorganiseerd heb, hier in het blok."

Deze rij voorbeelden is aan te vullen met vele andere uit andere steden. Overal verbinden de huurverhogingen de mensen. Buurtkomitees van de B. H. W. stellen zich in dienst van de buurtbewoners en geven het voorbeeld. Buurtvergaderingen en protesten vinden steeds meer weerklank. Daardoor kunnen de buurtkomitees versterkt worden met steeds meer strijdbare arbeiders. Het is broodnodig om tot een sterke organisatie te komen. We moeten de kapitalisten nu eenmaal alles afdwingen. Als we resultaten behalen in de strijd zullen ze altijd proberen om via omweggetjes de buit toch weer binnen te halen. Dat zullen blijven volhouden zolang ze de baas zijn. Want als ze niet enkel en alleen aan winst dachten zouden ze geen kapitalisten zijn. Voor blijvende resultaten zullen de buurtbewoners zich daarom hecht aaneen moeten sluiten. Dan kunnen ze met z'n allen tegelijk de muur omver lopen.

kursus marxisme leninisme

ALPHEN a/d RIJN

PLAATS : Café Centraal, Hoofstraat
DATA : maandagen 10 en 24 mei
TIJD : 20.00 uur

AMSTERDAM

PLAATS : De Brakke Grond, Nes 53
DATA : maandagen 3, 17 en 31 mei
TIJD : 20.00 uur

BEVERWIJK

PLAATS : Roestvrij, Hoflanderweg 104
DATA : dinsdagen 11 en 25 mei.
TIJD : 20.00 uur

DEN HAAG

PLAATS : Koningstraat 20a
DATA : maandagen 10 en 24 mei
TIJD : 20.00 uur

EINDHOVEN

PLAATS : Mensa, Kennedylaan 3
DATA : vrijdagen 14 en 28 mei
TIJD : 20.00 uur

ENSCHDEDE

PLAATS : Elderinkshof, De Klomp 35
DATA : vrijdagen 14 en 28 mei
TIJD : 20.00 uur

GOUDA

PLAATS : Regentesseplantsoen 8a
DATA : maandagen 10 en 24 mei
TIJD : 20.00 uur

GRONINGEN

PLAATS : Gelkingestraat 9
DATA : donderdagen 13 en 27 mei
TIJD : 20.00 uur

HAARLEM

PLAATS : Kunstcentrum De Ark, Nieuw
Heiligland 1 - 3.
DATA : maandagen 10 en 24 mei
TIJD : 20.00 uur

HENGELO

PLAATS : Wapen van Hengelo, Deldenstr. 22
DATA : vrijdagen 14 en 28 mei
TIJD : 20.00 uur

LEIDEN

PLAATS : Kleine Burcht, Nieuwe Rijn 19
DATA : maandagen 10 en 24 mei
TIJD : 20.00 uur

NIJMEGEN

PLAATS : Gebouw Burghardt, Burghardt v.
d. Berghstraat
DATA : vrijdagen 14 en 28 mei
TIJD : 20.00 uur

OSS

PLAATS : De Koepel, Palestrinastraat 10
DATA : vrijdagen 14 en 28 mei
TIJD : 18.30 uur

ROTTERDAM

PLAATS : Ons Huis, Gouvernestraat 133
DATA : donderdagen 6 en 20 mei
TIJD : 20.00 uur

TILBURG

PLAATS : Hogeschool C2, Hogeschoollaan 225
DATA : donderdagen 13 en 27 mei
TIJD : 20.30 uur

UTRECHT

PLAATS : Raadskelder (onder stadhuis)
DATA : maandagen 10 en 24 mei
TIJD : 20.00 uur

boerenopstand in brussel

Op 23 maart hielden de boeren in Brussel een grote gewelddadige demonstratie. Zo'n 80.000 boeren kwamen demonstreren tegen de politiek van de E. E. G., die de boeren steeds verder in de put helpt. Het inkomen van de gemiddelde moderne landbouwer is de laatste jaren met 14% gedaald. En de kosten van het levensonderhoud stijgen ook voor de boeren onrustbarend. Steeds meer boeren, veetelers en tuinders kunnen het hoofd niet meer boven water houden. Vooral omdat door de E. E. G. de konkurentiestrijd veel feller is geworden. Eerst was er op de bedrijven al geen plaats meer voor landarbeiders. Door veel overwerk en door de onbetaalde arbeid van vrouwen en kinderen hebben deze bedrijven nog een tijd lang "recht van bestaan" gehad. Maar nu worden de kleine en ook de middelgrote bedrijven in snel

tempo kapotgedrukt. Het enige wat de kapitalisten in de regeringen van de zes E. E. G.-landen hieraan willen doen, is nog meer boeren van hun grond jagen. Hereboer Mansholt, bonds van de Partij van de Arbeid, wil dat binnen tien jaar 5 miljoen arme en middelgrote boeren in de E. E. G. verdwenen zijn.

Hoe komt het dat de boeren geen bestaan meer hebben? Dat komt volgens de demonstrerende boeren vooral doordat de prijzen voor agrarische produkten al sinds 1964 en 1966 niet meer omhoog zijn gegaan. De boeren mogen de kostenstijging aan investeringen, salarissen, machines, gebouwen, kunstmest enzovoorts niet doorberekenen in de prijzen. Wie dat wel mogen is ook duidelijk. De ka-

pitalistische regeringen willen de grote monopolies in de toeleverende agrarische industrie (toelevering van bijvoorbeeld kunstmest en machines), en de verwerkende agrarische industrie aan enorme winsten helpen. Een zogenaamd "socialist" al Mansholt heeft bijvoorbeeld nauwe banden met het Unilever koncern. Deze Mansholt komt alleen op voor de belangen van de zeer grote kapitalistische boerenbedrijven, die zich helemaal richten naar de behoeften van de verwerkende industrie. Unilever maakt elk jaar kapitale winsten over de rug van de arbeiders... en de boeren. Deze verwerkende industrie heeft er geen behoefte aan dat de prijzen van de landbouwprodukten en de lonen van de arbeiders omhoog gaan. Tussen 1958 en 1969 is bijvoorbeeld de prijs van zachte tarwe in Duitsland met 10% gedaald, de broodprijs (waar de arbe-

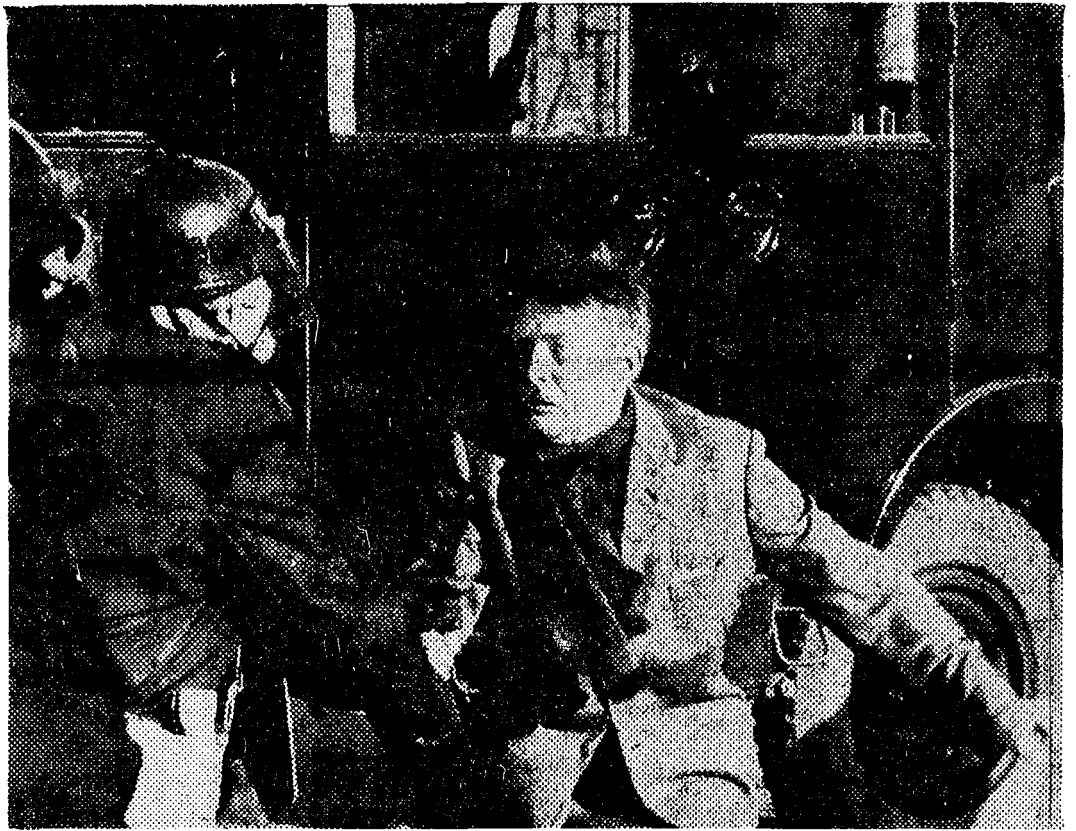

der mee te maken heeft) is echter met 475% gestegen. Italië : zachte tarwe -3%, broodprijs -plus 60%. Enzovoorts.

De demonstratie van de boeren in Brussel was op de eerste plaats gericht tegen het monopoliekapitaal in de toeleverende en verwerkende industrie en tegen de grote agrarische handelsondernemingen. Tegen het bankkapitaal dat de boeren steeds meer in haar greep krijgt omdat de boeren vaak enorme investeringen moeten doen. En tegen de kapitalistische regeringen die samen de EEG-politiek maken. Daarom gingen de boeren heel selectief te werk bij hun gewelddadige acties. Vooral banken en luxe winkels waren het doelwit van de boeren. Verder was de demonstratie ook gericht tegen de Boerenbond, de officiële organisatie van belgische boeren. Deze boerenbond had namelijk de demonstratie georganiseerd. Het was niet haar bedoeling dat de boeren tot actie overgingen. Ze hadden vreedzaam en kalm moeten paraderen om de kapitalistische ministers, die op dat moment aan het onderhandelen waren gunstig te stemmen. Maar de boeren waren het zat. Sinds 1962 hadden de strijdbare boerenbond en bonden van jonge boeren al genoeg protestvergaderingen gehouden, die geen enkele invloed hadden gehad op de regering van België. Het was de boeren duidelijk dat alleen het tonen van daadwerkelijke macht indruk maakt op de hoge heren van de E. E. G. Boeren zijn in het algemeen gezagsgetrouwe, bezadigde en kalme mensen. En als zij ergens voor in actie komen dan moet het water hen wel tot de lippen gestegen zijn. De Boerenbond had een eigen ordedienst op de been om de strijdbaarheid van de boeren te breken. Deze ordedienst werkte nauw samen met de belgische politie, die berucht is om de fascistische terreur die ze gebruikt tegen stakende arbeiders. De leiders van de Boerenbond hadden ook een 12 man sterke lijfwacht om zichzelf te beschermen tegen de boeren. Zo kon het gebeuren dat de demonstratie uiteindelijk was gericht tegen de Boerenbond. De leiders werden van alle kanten bekogeld door woedende boeren. Groepen strijdbare boeren namen zelf de leiding van de demonstratie over. Het waren dezelfde leiders van de Boerenbond die na de demonstratie voor de radio en de televisie alle tijd kregen om te betogen dat de politie veel harder op de demonstranten had moeten inslaan om de boeren in bedwang te houden.

Het belangrijkste van de demonstratie was zeker dat de massa van de boeren revolutionair geweld heeft gebruikt en goedgekeurd. Dat er geweld moest worden gebruikt, daaraan waren de boeren niet zelf de schuld. Waar de boeren en de arbeiders onderdrukt worden komen ze in verzet. En als deze onderdrukking scherper wordt, dan neemt het verzet een openlijk en gewelddadig karakter aan. Een andere uitweg is er dan niet meer. Als alle vreedzame protestvergaderingen en demonstraties niet meer helpen, wordt het nodig dat een onderdrukte klasse of een heel volk zijn macht toont aan de volksverraders in regering, politieke partijen, vakbond en boerenbonden.

Belangrijk is het tenslotte ook dat de boeren tijdens de demonstratie hebben ontdekt wie hun bondgenoten zijn in de strijd tegen het monopoliekapitaal, de kapitalistische regering en de reaktionaire bonden. Bij het gevecht van de demonstrerende boeren tegen de fascistische politie en de ordedienst van de Boerenbond bij het Zuidstation in Brussel, kozen arbeiders die uit de trein kwamen en wijkbewoners de kant van de boeren. Ook taxi-chauffeurs, gastarbeiders en studenten hielpen de boeren. De boeren onder-

dat vooral de arbeiders hun bondgenoten zijn. Het kapitalistische systeem brokkelt aan alle kanten af. De vrijheidsstrijd van de onderdrukte volkeren van Azië, Afrika en Latijns-Amerika roept een halt toe aan de rooftochten van het internationale monopolie kapitaal. Om de winsten dan toch verder op te kunnen voeren moet de uitbuiting in het eigen land opgevoerd worden. Eerst worden de arbeiders hiervan het slachtoffer. Lage lonen en prijsstijgingen, BTW-verhoging en huurverhoging, overwerk en ploegendienst, opvoering van het tempo, allemaal maatregelen om de arbeidersklasse op te laten draaien voor de economische crisis die het kapitalisme zelf veroorzaakt. De boeren krijgen geen hogere prijzen voor hun produkten. Ze worden bedreigd met "sanering", wat zoveel wil zeggen dat zij zonder middelen van bestaan komen te zitten. Zij worden gedwongen, net als de arbeiders, hun arbeidskracht voor 8,5 uur per dag te verkopen aan de kapitalisten in ruil voor een klein gedeelte van de totale waarde die zij produceren. De arbeidersklasse is in staat om de macht van de kapitalisten te breken. Maar daarvoor heeft zij de steun nodig van

alle belangrijke progressieve maatschappelijke groeperingen. De arbeiders hebben in de arme en middelgrote boeren een belangrijke bondgenoot tegen het monopoliekapitaal, het bankkapitaal, de kapitalistische regeringen en de reaktionaire bonden. Om de produktiviteit te verhogen en de technische mogelijkheden maximaal te benutten, is het nodig dat een systeem van kollektivering in de landbouw wordt doorgevoerd. Maar dat betekent niet dat de arme boeren van hun land verdreven moeten worden en dat de overgebleven boeren moeten werken voor de superwinsten van de monopolies in de toeleverende en de verwerkende industrie, de grote banken en handelsondernemingen. Het betekent wel dat in een socialisties land de boeren vrijwillige koöperaties aan moeten gaan en dat zij in ruil voor hun gezamenlijke arbeid voor de hele maatschappij een gegarandeerd inkomen krijgen en dat zij verder het recht behouden om een gedeelte van de grond voor eigen gebruik te verbouwen. Voor het zover is, is het nodig dat de arbeiders en de boeren de verraderlijke rol van de officiële organisaties doorzien en dat zij zich leren organiseren in hun eigen strijdorganisaties.

BOEREN EN ARBEIDERS HEBBEN DEZELFDE VIJANDEN -interview-

Een boer uit Beuningen bij Nijmegen vertelt dat daar in 1954 de ruilverkaveling werd begonnen. De boeren moesten zich specialiseren. Hij koos toen voor de veeteelt. Ze zeiden toen: "Zorg dat je een goed bedrijf hebt, want in 1957 komt de E. E. G. en dan is het kostje voor de nederlandse boeren wel gekocht. Onze boeren produceren nu eenmaal veel betere kwaliteit dan de boeren in België en zo. Dat zijn allemaal enorme leugens gebleken. De E. E. G. betekent de uitroeiing van de boeren in ons land.

In 1958 was de gemiddelde opbrengst per koe f 900,- per jaar. Van 12 koeien kon je toen leven. Nu is die opbrengst gedaald tot f 650,-. Dat betekent dat je er minstens 20 moet hebben. Daarbij moet je steeds harder ploeteren. In die 13 jaar is de prijs van de melk met precies 3 cent omhoog gegaan van 30 tot 33. De

kosten van levensmiddelen, kleren, sociale lasten, vlogen met guldens tegelijk omhoog. Zo worden de boeren langzaam maar zeker gewurgd.

Er komen steeds nieuwe machines. Steeds weer zeggen de verkopers van de grote maatschappijen dat nu het redmiddel voor de boeren is gevonden. Dat betekent grote bedragen investeren. Om de hoge aflossingen te bekostigen moet je echter steeds meer investeren. Zo zak je steeds dieper in het moeras. Je mag je gelukkig prijzen als je niet altijd hebt kunnen meedoen met de nieuwe aanschaffen, want dan was je nu helemaal straatarm. Bovendien blijken veel nieuwe machines na verloop van tijd helemaal niet te voldoen. Die verdwijnen dan meteen weer. Maar als

verder op pagina 10

je vlug bij de tijd wilde zijn en die machines hebt aangeschaft, lijdt je een enorme strop. Hetzelfde is het met de experimenten met de stalbouw. De geleerden vonden dat we open loopstallen moesten bouwen. De boeren begrepen zelf meteen dat die dingen niet functioneel waren. Maar de geleerden hielden voet bij stuk. Die zaak is werkelijk helemaal misgelopen, maar ondertussen hadden zich weer verschillende boeren kapot gebouwd. De politieke partijen beloven ons van alles. Beuningen is een katholiek dorp. Hier wordt veel K. V. P. gestemd. Maar in de regering doen ze niks voor de boeren. Gisteren was Veringa nog hier. Hij zei niks, alleen goeie dag en zwaaide naar de kinderen, gaf handtekeningen en verdween weer. Je kon zelfs niks aan hem vragen.

De E. E. G. is de reorganisatie van de landbouw over de ruggen van de boeren. Zij worden er niet in betrokken, alleen achteraf en dan nog altijd alleen als slachtoffers. V. d. Berg van Unilever, de grote margarinefabrikant zit wel in de E. E. G. voor de landbouw. De hele E. E. G. is er voor het grootkapitaal. Je wordt overgeleverd aan de grootindustrieën, die je zo hard mogelijk plunderen voordat je kapot bent.

De boeren moeten enorm veel opbrengen aan grondlasten. Of je nou rundvee houdt, in de fruit zit of graan verbouwt, je hebt veel grond nodig. Er is een enorme grondspeculatie. Vooral rond de grote steden. Daar worden boeren weggekocht voor stadsuitbreiding. Die krijgen in 1 keer een smak geld in de hand en proberen ergens anders een bedrijf over te nemen. Zo jagen ze in het hele land de prijzen van de grond omhoog. Zo draaien ze je de nek om.

De grond zou genationaliseerd moeten worden en in handen komen van de gemeenschap. De regering heeft alleen nog maar plannen voor een groundbank. Daar kun je een rentekrediet krijgen, maar dat geldt dan nog alleen voor de allergrootste bedrijven.

De voorlichting aan de boeren is één groot bedrog. Wij worden altijd zo voorgelicht dat wat de regering wil, het beste voor ons is. Vroeger zeiden ze altijd: een boer moet alleen werken, als je het samen doet komt er altijd ruzie en tweedracht van. Maar nu willen ze minder boeren hebben en de bedrijven vergroten. Nu zeggen ze: zoek een broer of vriend om mee samen te werken. Want, zeggen ze, dan kun je ook eens op vakantie.

Boerenorganisaties verraden de zaak

De huidige organisatie van de boeren is zo dat er niks te veranderen is. Als de bond een nieuw lid in het hoofdbestuur moet hebben, stelt het bondsbestuur zelf een kandidaat. Dat is of een hele sterke figuur die precies doet wat ze willen of een zwakke. De afdelingen kunnen ook kandidaten stellen, maar die worden nooit gekozen.

Het Landbouwschap is er zogenaamd om de boeren te vertegenwoordigen. Maar al die instanties steunen helemaal op de plannen van de regering. Zo krijg je een situatie dat eerst de bonden zeggen dat de eisen van de boeren niet haalbaar zijn. Dan zegt het Landbouwschap dat de eisen van de bonden niet haalbaar zijn. En tenslotte zegt de regering dat het Landbouwschap het onderste uit de kan wil halen en doet er nog wat af.

Die demonstratie in Brussel was een goeie zaak. Je moet eerst de zaak in elkaar slaan voordat ze wat doen. In Brussel ouwehoeren ze maar. Ze hebben er geen idee van met welke moeilijkheden wij te kampen hebben. Dagen achter elkaar leuterden ze over een kwart cent

of een halve cent op de literprijs van de melk, terwijl de prijzen om ons heen omhoog vliegen. Er zijn misschien nog mensen die denken dat wij op kosten van de staat een mooi leventje leiden. Maar onderhand sterft het boerenras uit. En de subsidies kloppen ze vaak nog uit je eigen zak. Als er bijvoorbeeld fruit wordt gedraaid krijgt de boer daar een vergoeding voor. De regering doet daar wel wat bij, maar het meeste komt uit de veilingskosten die hij zelf heeft moeten opbrengen.

Over produktie bestaat niet

De heren kapitalisten zeggen dat er overproduktie is. Te veel melk, te veel eieren, te veel vlees, te veel fruit, te veel roomboter. Maar dat is natuurlijk onzin. In ieder arbeidersgezin

zouden ze wel meer kaas, melk en vlees willen hebben als ze maar genoeg verdienden. Hoe kan er nou van overproduktie van voedsel sprake zijn als veel mensen zich nog tekort moeten doen op gezond eten?

Oude boeren zeggen vaak: "Arbeiders zijn je grote vijanden. Zij gaan met de grote lonen naar huis". Maar wij moeten juist samen met de arbeiders tegen de kapitalisten vechten. De kapitalisten proberen altijd iedereen wijs te maken dat het aan de arbeiders ligt als er iets mis gaat. Maar onderhand strijken zij de winsten op. Dat doen ze op kosten van de arbeiders, maar ook op kosten van de boeren. De boeren worden net zo goed aan alle kanten geplukt en verraden als de arbeiders.

De boeren moeten zichzelf organiseren. Een soort Boerenmacht. Misschien kunnen we dan samenwerken tegen dezelfde vijand.

Een grootse overwinning voor de volkeren van Indo-China

De inval van zuidvietnamese marionettetroepen in Laos, vanuit de lucht gesteund door de Amerikaanse luchtmacht is uitgelopen op een schitterende overwinning voor de volkeren van Zuid-Vietnam en Laos en hun bevrijdingslegers. De bevrijdingslegers lanceerden een tegenaanval op alle fronten die ruim een maand duurde. Vijandelijke troepen werden aangevallen, overmeesterd en onschadelijk gemaakt. De gemeenschappelijke campagne van de Zuid-Vietnamese marionetten en hun Amerikaanse opdrachtgevers, bekend als de "hoofdweg 9 campagne", is stukgelopen op de ongekende kracht van de volksoorlog. Al het moderne materiaal werd in stelling gebracht tegen de bevrijdingslegers, maar het mocht niet baten: 16.000 soldaten van het zuid-vietnamese marionettenleger werden onschadelijk gemaakt, terwijl 4 brigades, 2 regimenten en 8 artilleriebataljons volkomen werden vernietigd. Het zgn. "Vietnamiseringsprogramma" van Nixon stort steeds sneller in elkaar: de zuid-vietnamese marionetten blijken niet opgewassen, zonder hulp van de Amerikaanse imperialisten, tegen de overweldigende georganiseerde volksmacht. Maar op de lange duur zakken ook de Amerikaanse agressors steeds dieper in het moeras. Sinds de uitbreiding van de oorlog naar Cambodja en Laos hebben de Indo-Chinese volkeren zich verenigd tegen hun gemeenschappelijke vijand: het Amerikaanse imperialisme. Deze nieuwste overwinning is van grote betekenis voor het verdere verloop van de strijd. Het brengt de agressors steeds verder in het slop. Het is dan ook een gemeenschappelijke overwinning van alle volkeren van Indo-China en het zal ook beslist niet de laatste zijn.

Arbeidersstrijd over de hele wereld

In het eerste kwartaal van 1971 is het aantal stakingen en het verzet tegen het kapitalisme in vele landen toegenomen. De klassenstrijd laait overal op. Enerzijds komen steeds meer volkeren in opstand tegen het imperialisme, zodat het monopoliekapitaal in grote moeilijkheden komt: het raakt haar goedkope werkrachten en grondstoffen kwijt en kan voor zijn

produkten steeds minder afzetmarkten vinden. Anderzijds verscherpen hierdoor de klassen tegenstellingen in de kapitalistische landen doordat de kapitalisten proberen deze crisis af te wentelen op de arbeiders. De arbeiders in vele landen komen hiertegen in verzet en organiseren zich in steeds toenemende mate. Een aantal voorbeelden van de nieuwste ontwikkelingen volgen hieronder.

Engeland

De strijd van de Britse arbeiders tegen de voorgestelde anti-stakingswet wordt steeds heviger: meer dan 1.500.000 arbeiders staakten 24 uur. Aan de staking hebben deelgenomen 1.400.000 monteurs uit de autoindustrie en de scheeps- en woningbouw, 100.000 ketelbouwers en arbeiders uit de metaalfolie industrie, havenarbeiders uit Liverpool en Hull en de arbeiders van de grote ochtend- en avond bladen. Verder deden mee duizenden scheeps- en vliegtuigbouwers uit onder andere Belfast, 200.000 postbeamten en 50.000 arbeiders van de FORD fabrieken (dezen staakten al voor meer loon) Deze staking heeft zware slagen toegebracht aan de monopolieondernemingen en is een sprekend bewijs van de strijdbaarheid van de Britse arbeidersklasse. De "Financial Times" sprak zelfs over de grootste politieke staking sinds 1926.

Italië

Half februari staakten ongeveer een miljoen arbeiders uit protest tegen de uitbuiting van het kapitalisme. In Turijn bijvoorbeeld staakten 400.000 industriearbeiders tegen het ontslag van 40.000 van hun kameraden bij de Fiat-fabrieken. Ook staakten 60.000 arbeiders uit de plastic industrie voor hogere lonen en kortere werktijden. In de textiel staakten 330.000 arbeiders één uur lang als waarschuwing dat zij de verslechteringen die de kapitalisten willen doorvoeren niet zullen nemen. Begin februari staakten nog eens miljoenen arbeiders en hielden protestbijeenkomsten en demonstraties samen met studenten tegen fascistiese terreurgroepen die, ondersteund door de politie, vele arbeiders hadden vermoord.

arbeiders schrijven de Rode Tribune

Philips

Bij Philips word je niet als een normaal mens behandeld. Het volgende overkwam bijvoorbeeld een kollega bij mij aan de band. Ze bleef op een dag weg van het werk, omdat haar broer erg ziek geworden was en verzorging nodig had en ze liet iemand opbellen dat ze een snipperdag opnam. De volgende dag zou er een tante komen en dan kon ze weer aan het werk. Maar de bandbaas zei dat hij er geen genoeg mee nam. Ze moest onmiddellijk naar het werk komen en dan zou hij haar wel eens wat vertellen. Ze belde nu zelf op, en de bandbaas zei, dat als ze niet kwam, de gevolgen voor haar eigen rekening waren. Dat ze niet weg kón, omdat haar broer verzorging nodig had, daar had hij niets mee te maken. Ze vroeg toen naar haar afdelingschef. Die vertelde haar dat ze die dag niet hoefde te komen en dat ze verder ook wel weg kon blijven. Tenslotte zei hij, dat hij alles uitvoerig met de bedrijfsleiding zou bespreken. De volgende dag hoorden wij dat verhaal en we waren allemaal erg verontwaardigd. We zeiden, als ze je daarvoor willen ontslaan, dan nemen wij dat niet en zullen we allemaal achter je staan.

Toen ging ze naar de bandbaas, de afdelingschef en de direktie. Daar kreeg ze te horen dat Philips de arbeiders een wat harder aan ging pakken. Dat er niet genoeg gewerkt werd, en dat de instelling van de arbeiders verkeerd was. Dat zou dan ook blijken uit haar eigen geval. Haar broer lag immers nog niet op sterven?

Zo proberen ze ons de schuld te geven dat het slecht gaat met Philips. Maar dat komt niet door ons! Dat komt omdat de hele organisatie van het bedrijf vast zit. Onze band heeft bijvoorbeeld erg weinig te doen. Daarom maakten ze vroeger ook nooit bezwaar als we plotseling een snipperdag namen. Daar waren ze zelfs blij mee. Maar aan de andere banden moeten ze pezen en overwerken. En ook aan onze band moeten er weer een paar weer ontzettend hard werken, omdat er anders voor de rest helemaal geen werk is. Zo proberen ze ons tegen elkaar op te zetten. Maar de heren vertelden dus, dat ze ons wat harder ging aanpakken en dat als we niet wat gewilliger werden we zo op straat stonden. Over zoiets onbenulligs als dit geval konden ze dus niet eens op een normale manier met je praten. Nee, ze behandelen je als een wild beest en dreigen meteen met ontslag. Maar wij hebben er wel van geleerd. Voortaan weten we, dat we van elkaar opaan kunnen, als ze met één van ons weer eens zo'n geintje willen uithalen. Dan zullen we allemaal laten merken, dat wij niet met ons laten sollen, en dat zij ons nodig hebben inplaats van andersom.

Een Philipsarbeidster.

Swarttouw

"Wij moeten u op uw erewoord geloven wanneer u zegt dat uw privé-vermogen zo geruïneerd is dat er geen bonds-uitkering af kan." Dit staat in een open brief van een contactkommissie van het N. V. V. van "Swarttouw's Constructiewerkplaatsen en Machinefabriek". Verder zeggen ze dan ook nog dat "Uw tranen oprecht zullen zijn, want het zal voor u als moeder van de ten ene male gefaald hebbende laatste directeur ook geen prettige dag zijn". Deze brief was gericht aan de belangrijkste eigenares van dit bedrijf waar onlangs zomaar in ene keer 400 man op straat zijn gezet. En dan gaat het N. V. V. nog zoete broodjes bakken met de eigenares van het bedrijf. Inderdaad, het zal voor mevrouw Engelbert beslist geen prettige tijd zijn, maar niet omdat er 400 man op straat moesten worden gezet. Dat kan haar echt geen pest schelen. Nee, omdat ze zich nu niet meer kan verrijken aan deze 400 arbeiders, die ze toch altijd al als oud vuil heeft behandeld, omdat haar zoon - directeur - het bedrijf door wanbeleid naar de andere wereld heeft geholpen. Nee, weet je wat dat mens had moeten doen? Ze had het N. V. V. moeten aanstellen als directeur van het bedrijf

Die kennen alle rot geintjes om de arbeiders te belazeren en onder de duim te houden. Dan was het bedrijf echt niet over de kop gegaan. Dan had mevrouw Engelbert door kunnen gaan met het plukken van de vruchten van de arbeid van 400 man. Dan waren er ook geen tranen aan te pas gekomen. Arme mevrouw Engelbert.

Baggeraars

De baggerstaking is het zoveelste bewijs voor de strijdbaarheid van de nederlandse arbeiders. Eensgezind wordt er gestaakt voor eisen die ongeveer neer komen op 8% loonsverhoging. De werkgevers willen er maar 4% bij geven. De arbeiders van het baggerbedrijf geven daarmee duidelijk te kennen dat ze geen genoeg wensen te nemen met een verhoging van 4% omdat dit in werkelijkheid een achteruitgang zou betekenen: in feite zijn de werkgevers voor loonsverlaging, alsof we te veel verdienen. De bonden doen ook mee. Dat is natuurlijk wel goed, want dan krijgen we tenminste 35 gulden per dag uitbetaald. Maar daar hoeven we de bond echt niet dankbaar voor te zijn; het zijn per slot van de rekening de centen van de arbeiders zelf. Verder vraag ik me af wat de beweegredenen van de bond kan zijn om opeens zo radikaal op te treden. Volgens mij zijn er drie redenen op te noemen. Ik wil ze u achtereenvolgens noemen:

Ten eerste zijn de bonden gedwongen om achter onze eisen te gaan staan, omdat ze anders de controle over ons arbeiders verliezen, of we nu lid zijn of niet. Tussen haakjes, ik ben zelf ook lid hoor, maar anders krijg je geen uitkering. De bonden proberen net als verleden maand bij het sleepbootpersoneel hun gezicht te redden, nadat ze het verleden jaar hebben verloren bij de stakingen in de metaal en de haven. In de tweede plaats denken ze natuurlijk aan de verkiezingen. Ze willen zo weer populair worden, zodat de arbeiders op de "linkse partijen" gaan stemmen. Nou voor mij hoeft dat ook niet meer. In de laatste plaats denk ik dat ze bang zijn dat we zelf het heft in handen nemen. Ze hebben natuurlijk geleerd van de strijd die verleden jaar is gevoerd buiten de bonden om door de arbeiders zelf. Daar voelen ze niks voor. Natuurlijk dan kunnen ze ons niet meer onder die duim houden, want dat willen ze uiteindelijk. Volgens mij moeten wij arbeiders ons er op voorbereiden dat we zonder de bonden verder moeten knokken voor de eisen die wij - en niet zij - stellen. Dan organiseren wij zelf de eenheid onder de arbeiders. Daar hebben we echt geen hoge jongens van de bond voor nodig met hun salarissen van 50.000 gulden of nog meer per jaar.

Antillen

groei van de antikoloniale strijd

De nederlandse kapitalisten buiten de arbeiders uit. Ze hebben daar o. a. een staatsapparaat voor. En Nederland is "in koninkrijksverband" zó met Suriname verbonden, dat ook het volk in die landen op een grove manier uitgebuit en onderdrukt wordt. Wat dat konkreet betekent voor de Antillen maakt het volgende stuk duidelijk.

Sinds 30 mei 1969, de dag van de arbeidersopstand in Willemstad, heeft het verzet zich ontwikkeld. En het heeft weer de kop opgestoken bij de laatste regeringskrisis op de Antillen. Het blijkt niet in te dammen of te onderdrukken. Integendeel : het volk wordt zich steeds meer bewust en laat zich steeds beter organiseren. Antilliaanse kameraden schrijven hierover het volgende :

Bij de jaarwisseling 1970-1971 beslisten de koloniale heersers in Den Haag, dat de regering van de Antillen ten val moest worden gebracht. Zoals álle belangrijke politieke en economische zaken in de kolonies vanuit Den Haag geregeld worden.

In de regering-Petronia begonnen namelijk de krachten die de nationale belangen vertegenwoordigen, zich te roeren. En de premier was zelf één van deze figuren. Hij aarzelde om tegemoet te komen aan de eis van de nederlandse regering, omdat hij al toezeggingen gedaan had aan de ambtenaren. Deze eis betrof het invoeren van een algemene loonstop. Pe-

tronia gehoorzaamde niet en Den Haag besloot dat hij afgezet moest worden.

Regeringsbende tegen het opkomende volksverzet

Er werd een nieuwe regering gevormd die van geen enkele laag onder het volk de steun geniet en bestaat uit een samenraapsel van de meest reaktionaire figuren. Aan het hoofd van deze racistiese en fascistiese bende plaatste de nederlandse regering de heer Isa als de Antilliaanse Seys Inquart. Dit regiem moet het opkomende volksverzet zien te breken. Het moet ook zorgen voor een zeer scherpe uitmergeling van het antilliaanse volk om de "ontwikkelingshulp" gelden, met de daaraangebonden rentes, terug te betalen.

Het kapitaal wil een opgemaakt bed

Toen de Shell en de Esso aan het eind van de jaren vijftig gingen automatiseren, gooiden ze tienduizenden antilliaanse arbeiders op straat. De nederlandse kolonialisten besloten deze arbeiders opnieuw te gaan gebruiken. Deels op de Antillen zelf, deels door ze naar Nederland te halen om daar de lonen te drukken.

Toen stuurden ze in 1961 een industriële missie naar de Antillen. Ze waren, zoals gewoonlijk, op pad om financierings- en investeringsplannen op te stellen om 't het kapitaal zo makkelijk mogelijk te maken. Voor de Antillen betekende het, dat er vooropgesteld werd dat de lonen omlaag gingen. De nederlandse regering en bankwereld zouden dan voor de 10 jaar tot 1971, 1,5 á 2 miljard in de Antillen investeren.

De "investeringsgelden" dienden om voor de industrieën van Nederland, de E. E. G. en de V. S. een infra-struktuur op te bouwen, d. w. z. om wegen aan te leggen, luchthavens te moderniseren, havens uit te diepen, bedrijfsgebouwen en hotels kant en klaar op te leveren en industrieterreinen bouwrijp te maken.

Deze projekten worden uitgevoerd door nederlandse bedrijven. Dus de gelden die de Antillen zo binnenkomen vloeien even hard terug naar Nederland. Ze worden het antilliaanse volk als een schuld aangerekend, die ze met rente (!) terug moeten betalen.

De opzet van de plannen was: de Antillen te gebruiken als een uitvalshaven voor Nederland en de E. E. G. naar Latijns-Amerika en het caraïbies gebied. Verder moet het dan een opslagplaats zijn voor de geplunderde goederen in deze gebieden, die bestemd zijn voor de rijke E. E. G. -landen.

En een van de belangrijkste punten waar 't om draaide was het verbeteren van de positie van de Shell op de wereldmarkt. Want daarvoor worden de havens uitgediept en de pieren aangelegd voor steeds grotere tankers!

Een hulp zijn die leningen dus zeker niet voor het antilliaanse volk. Ze zijn een hulp voor de Shell, de AKZO, K. L. M., N. D. S. M., O. G. -

E. M., A. B. N. en ga zo maar door. Een hulp dus om het antilliaanse volk en dat van het caraïbies gebied en Latijns-Amerika uit te buiten.

Nederland en Amerika betwisten elkaar de buit

Tegenover het rijtje nederlandse bedrijven staat een serie grote Amerikaanse ondernemingen: Esso, Texas Instruments, I. T. T., American Airways, American Bank, enz. En die vormen een grote tegenwerking voor de Nederlanders. De Amerikanen beschouwen de bedrijvigheid van het nederlandse bedrijfsleven als een gevaar. Dat willen ze in de kiem smoren, en die kiem is : de Antillen. Zo is het volk van de Antillen betrokken in de strijd tussen twee imperialistische mogendheden.

De strijd tussen de kapitaalbelangen van de V. S. en van Nederland in de Antillen, Suriname en het caraïbies gebied wordt immers doorgevochten in de verschillende klassen en politieke partijen van deze landen.

Na de grote arbeidersopstand van 30 mei 1969 speelde dit ook mee bij de splitsingen in de politieke partijen van de Antillen. Zo is b. v. de Demokratiese Partij, waar de nederlandse regering op steunde, opgesplitst in twee partijen. Een kern van ultra-reaktionairen die het nederlandse kolonialisme sterk zijn toegewijd, en daartegenover de M. A. S. A. die door het Amerikaanse bedrijfsleven gesteund wordt. Deze reaktionairen van de Demokratiese Partij hebben nu de macht gekregen om Nederland in de Antillen te vertegenwoordigen.

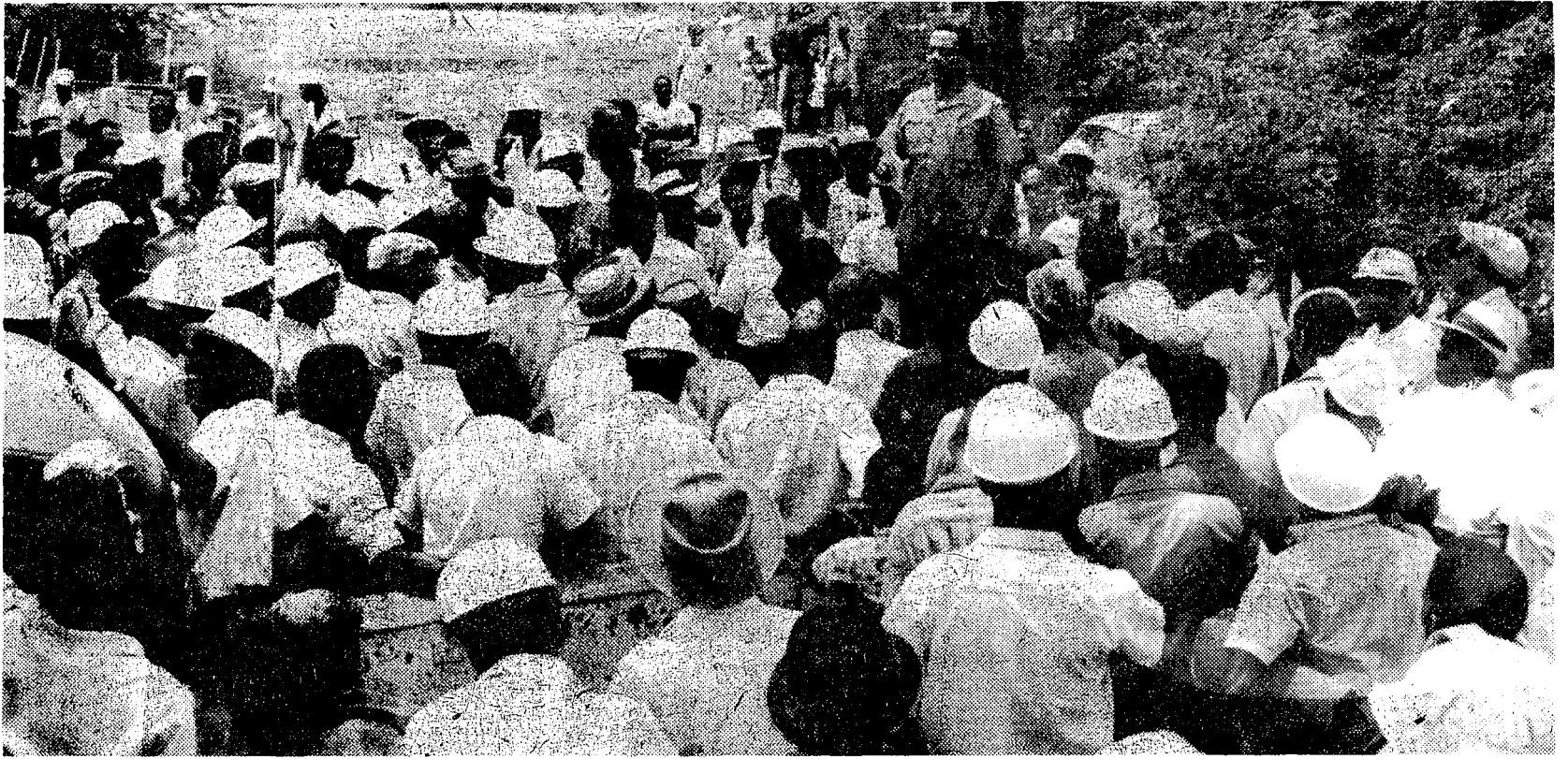
Na de arbeidersopstand probeerde het koloniaal regiem de hele arbeidersbeweging in te dammen. Een arbeiderspartij - de Frente - werd in de regering opgenomen. Ze kreeg echter geen "sleutelposities", zoals gevraagd, en ze werd voor een groot deel uitgeschakeld.

Verdere schijnkoncessies: benoemingen van zwarte ministers, een zwarte gezaghebbende en een zwarte gouverneur. Kortom er werd een zwart kolonialisme ingesteld, maar het bleef kolonialisme.

Mooie beloften aan de arbeiders

De arbeiders werd een minimumloon-regeling beloofd en ook "sociale projekten". Na een jaar wist de minister van financieën te vertellen dat deze zaken pas geregeld kunnen worden als er geld overblijft na terugbetaling van de ontwikkelingshulpgelden! Verder neemt het regiem maatregelen tegen het toenemend verzet van het volk. Een verzet dat steeds onvermijdelijk voortkomt uit een alsmaar verdergaande uitbuiting van het antilliaanse volk. De grootste vijanden zijn de imperialistische bedrijven. En de antilliaanse marionetten in de regering van de Antillen spelen hierbij de rol van dienstknechtje van het financierskapitaal. Het politie-apparaat wordt nu helemaal ge-

reorganiseerd en komt, ondanks fel verzet van grote delen van het volk, onder direkt toezicht te staan van de nederlandse kommissaris van Ballegoyen. Op Curaçao werden een nieuwe gezaghebber en ondergezaghebber (vgl. burgemeester) aangesteld, die nooit hun racistiese en fascistiese gevoelens onder stoelen of banken hebben gestoken.

Ook de nederlandse vakbonden plegen verraad aan het antilliaanse volk

Wat de vakbonden betreft: de nederlandse vakcentrales N. V. V. en N. K. V. proberen de antilliaanse vakbonden te verenigen in een centrale die onder hun controle staat. Evenzo proberen de nederlandse vakbonden de strijd van de antilliaanse arbeiders voor hogere lonen de pas af te snijden. Dit doen ze met behulp van de invoering van een "loonprogrammering". De wet op de C. A. O. -verbindend-verklaring is reeds ingediend. D. w. z. de lonen kunnen dan slechts binnen bepaalde, afgeperkte percentages stijgen. Ook staat een anti-stakingswet, waar de nederlandse vakcentrales zo hard aan meegewerkt hebben, op de lijst van maatregelen die de regering de komende tijd moet gaan uitvoeren!

Het volksverzet is niet te stuiten

Met de verscherping van de koloniale diktatuur groeit het volksverzet meer en meer. Sinds de grote stakingen van december 1969, was elke maand een deel van de arbeidersklasse in staking of dreigde te gaan staken. De arbeiders eisen hogere lonen. De imperialistiese bedrijven willen geen loonsverhoging doorvoeren i. v. m. hun positie op de wereldmarkt. En dan te bedenken dat de vakbondsbesturen al even hard om "arbeidsrust" schreeuwen als de kapitalisten. Ze zijn gewoon tot loopjongens van de imperialisten gemaakt. Binnen de vakbonden voeren de arbeiders een verbeterd strijd tegen de top. Zoals in de olie-industrie op Aruba. De vakbondsleiding spande daar samen met de eigen en de nederlandse regering. Ze wilden nl. een C. A. O. doordrijven die de arbeiders hadden afgewezen, omdat deze geen reële loonsverhoging inhield. Een vakbondsleider verraadde toen de arbeiders om een eigen benzinepompstation te krijgen van de Esso. Nu is dit Esso-mannetje

voorzitter van het parlement gemaakt. Bij de Droogdokken (dochter van de N. D. S. M.) wordt op het moment nog steeds keihard gevochten tegen een bondsbestuur, dat in handen is van de direktie. Daarnaast moeten de arbeiders ook weer strijd voeren om te voorkomen dat hun strijdbare bond wordt uitgeschakeld. Bijv. in de mijnen van Nieuwpoort en het winkelpersoneel bij Spritzer & Fuhrmann op Sint Maarten. De direktie probeert daar door intimidatie van het personeel gedaan te krijgen, dat het de strijdbond opzij zet.

Eensgezind in de strijd

Buiten de vakbonden en de fabriekspoorten nam de algemene ontevredenheid ook steeds toe. Stakingen, dreiging van stakingen, protesten tegen prijsstijgingen en verzwaaarde belastingen, dit alles neemt steeds massalere vormen aan. Toen bekend werd dat de heer Isa door de koloniale machthebbers tot premier was benoemd ging een golf van diepe verontwaardiging door het hele volk. De arbeiders weten al te goed hoe Isa in het verleden bij een havenstaking persoonlijk zijn revolver richtte op de leiders van de staking om ze neer te schieten! De bekendmaking van de regeringssamenstelling was in het hotel waar de onderhandelingen waren geweest. Het personeel van dat hotel liet haar afkeuring blijken door te staken.

De vakbonden stuurden protest-telegrammen naar de vertegenwoordiging van de koloniale macht: de gouverneur. Deze protest-telegrammen mochten niet voor de t. v. en de radio omgeroepen worden. Op 11 februari werden de nieuwe onderdrukkers aan het parlement voorgedragen. In het parlement konden ze rekenen op 2/3 meerderheid, maar de publieke tribune keurde deze hele bende af! De politie die het parlamentsgebouw zwaar bewaakte, dreef toen het publiek, meest arbeiders, het gebouw uit.

De arbeiders kwamen toen bijeen. Er werd besloten gerichte akties te ondernemen tegen de regering. In de havens waren de arbeiders inmiddels in vergadering bijeen en besloten daar ook tot staking.

"Op dit moment kan er geen sprake van vijandschap zijn tussen de arbeiders van de verschillende bonden!" riep een havenarbeider. Ze

riepen: "er moet een eind gemaakt worden aan het korrupte kapitalistiese systeem" en "we moeten aktie voeren tot Isa en Leito (de gouverneur) verdwijnen" en "wat nu gebeurt gaat de perken te buiten". Er werd duidelijk gesteld dat de belangen van de arbeiders voorop gesteld moeten worden. Na de vergadering besloten de arbeiders tot een algemene staking in de havens, de winkels en de overheidsdiensten en tot een demonstratie in de stad. Deze demonstratie kreeg later spontaan bijval van de schooljeugd.

Ondanks alle verdeel- en heerssystemen

Duidelijk is uit deze akties gebleken dat de arbeiders zich ontworstelen aan de verdeeldheid en die Amerika en Nederland via Standard Oil (Esso) en Shell hen proberen op te leggen. Want Nederland met de Shell op Curaçao konden, via de Eilandsregering en de Staatsregering, de Standard Oil op Aruba kontroleren. Daardoor kwam het eiland Aruba en haar bevolking onder overheersing van Curaçao. Het feit dat in de nieuwe regering 6 van de 9 ministers van Aruba zijn, vormt ook weer een aanleiding voor protesten. Maar het gaat erom dat bepaalde ministers het amerikaanse kapitaal en andere ministers het nederlandse kapitaal moeten verdedigen. De strijd van de arbeiders tracht men zo te verleggen. Alsof Aruba en Curaçao zouden moeten afscheiden. Maar het vakbondsblad FESINA (van de arubaanse vakbonden) roept de arbeiders op: "onze strijd is gericht op verbeteringen voor alle arbeiders, zorg dat we samen één blijven en met een sterk front onze belangen verdedigen. De "separasjon" (afscheiding)-gedachte, waarover de politici het hebben, houdt in feite afscheiding en verdeling van de arbeiders in!"

Het is zaak dat de nederlandse arbeiders de aktiviteiten van de nederlandse vakcentrales op de Antillen bestrijden. De bonden leveren de antilliaanse arbeiders uit aan de imperialisten!

De eenheid die de antilliaanse arbeiders daartegenover stellen, blijft niet beperkt tot één eiland. Het voornaamste blijft daarbij de eis tot volledig zelfbeschikkingsrecht van de Antillen (en Suriname). Deze noodzakelijke eenheid wordt gevormd in de strijd tegen alle buitenlandse binnendringers.

K.E.N.(ml)

nieuws

rt

kontaktadressen KEN (ml)

AMSTERDAM
Binnenvisserstr. 19hs.
centrum
BREDAS
Postbus 2011
DEN HAAG
Koningstr. 20 A
EINDHOVEN
Postbus 706
GRONINGEN
Postbus 549
HENGELO
Populierenweg 38
LEIDEN
Morsstr. 37
NIJMEGEN
2e Walstr. 107
ROTTERDAM
Jan Porcellisstr. 40b
SITTARD
Postbus 231
TILBURG
Postbus 273
UTRECHT
Postbus 2086

OPNIEUW VERKRIJGBAAR

CHINA-INFORMATIEPAKKETTEN

Inhoudende o. a.

"Socialisme op het platteland" Een boek over het beroemde voorbeeld van Tachai.
Het ruim 110 foto's, waarvan vele in kleur.

Verder ± 9 brochures en boeken in de engelse taal.

Kosten : f 5,40 (i. v. m. verhoogd tarief PTT)

U kunt bestellen door dit bedrag te storten op girorek. nr. 1673763 t. n. v. penningmeester van het Progressieve Boek te Rotterdam.

HAAST U : De voorraad is zeer beperkt !.

AANBIEDING VOOR
RODE TRIBUNE
LEZERS

ALLEEN TE BESTELLEN DOOR

VIETNAM INFORMATIEPAKKET

10 BOEKEN EN BROCHURES
f 4,90 (ENGELSE TAAL)

STORTING VAN f 4,90 OP
REKENING VAN
HET PROGRESSIEVE BOEK
GIRONUMMER 1673763

rechtkundig adviesbureau voor arbeiders

voor advies en bijstand op het gebied van
loon, ontslag en andere arbeidszaken
huur en huurkoop
ziektewet
kinderbijslagwet
werkloosheidswet
loon-, inkomsten- en andere belastingen
adressen:

AMSTERDAM
telefoon 11 51 40
van 6 - 8 uur

Utrecht
Oranjestraat 8
telefoon 030 - 268 60
elke donderdag van 20.00 - 22.00 uur

hierlangs afknippen

rt abonnement

de ondergetekende neemt een abonnement
op het maandblad rode tribune van

- een half jaar à ten minste f 4,-
 een heel jaar à ten minste f 8,-

en stort dit bedrag op
gironummer 1673763
van de penningmeester
Het Progressieve Boek,
Rotterdam

onder vermelding van "rt abonnement"

naam _____
adres _____
plaats _____

invullen wat gewenst wordt met
in een gesloten brief opsturen aan
Het Progressieve Boek
Jan porcellisstraat 40b
3003 Rotterdam

Na ontvangst van uw storting
zal tot verzending worden
overgegaan.
Voortzetting van abonnement
vindt alleen plaats na nieuwe
storting.

vervolg van achterpagina

precies hetzelfde. Dat is een zogenaamde niet-verplichte huurverhoging. Als je het er niet mee eens bent mag je volgens de wet weigeren. Maar het ene huis is nou eenmaal nog slechter dan het andere en zo proberen ze ons wijs te maken dat het met die huren voor iedereen anders ligt. Zo proberen ze verdeeldheid te zaaien. Want dat is niet zo. Het ligt voor alle arbeiders hetzelfde. We verdienen een schijntje, de prijzen vliegen omhoog en we moeten steeds langer werken om alleen al de huur te kunnen opbrengen. De één heeft het minder slecht dan de ander, maar slecht hebben we het allemaal. Daarom moeten we naast elkaar staan in de strijd. Bij die zogenaamde niet-verplichte huurverhoging hebben ze bovendien in Den Haag nog wat zoethoudertjes ingebouwd. Als we niet akkoord gaan komen we bij de huuradvieskommissie terecht. Die commissie is twee handen op één buik met de huisbazen die ons uitzuigen. En daarna kunnen we nog altijd een beroep doen op de kantonrechter. Maar alle wetten die de regering en het parlement in elkaar flansen zijn nu eenmaal in het voordeel van de ondernemers en in het nadeel van de arbeiders. Iedereen weet dat wij ons recht niet hoeven te komen halen voor de rechtbank. Misschien kan het één van ons lukken er een klein voordeeltje uit te slepen, maar als het teveel wordt, dan passen ze in Den Haag de wetten en de reglementen wel aan. Als de arbeiders maar de dupe zijn.

De PSP is de vijand van de arbeiders

Met al deze dingen moeten we rekening houden als we ons organiseren tegen de huurverhoging. We moeten er ook donders goed voor oppassen dat sommige van de gevaarlijkste vijanden van de arbeiders onder de arbeiders zelf wonen. In Nijmegen hebben we dat geleerd met de Huurdersvereniging, een klub van de PSP. Verleden jaar haalde die 2000 handtekeningen op tegen de huurverhoging. Dat is natuurlijk erg veel. Maar daarna hebben de mensen er niks meer van gehoord. Deze Huurdersvereniging doet nu niets anders dan voor allerlei mensen apart klachten behandelen en processen voeren. Maar dat is niet de macht van de buurtbewoners organiseren. Dat is juist de verdeeldheid in stand houden en zelfs versterken. Want met klachten en processen ligt het nu eenmaal voor iedereen anders. Waar het om gaat dat is dat het kapitalisme een systeem is voor de uitbuiting van alle arbeiders, ook al heeft de één het dan toevallig niet net zo beroerd als de ander. En tegen dat systeem moeten wij ons organiseren.

De nijmegense afdeling van de P.S.P. hangt helemaal tegen de C.P.N. aan. Het enige wat ze met hun Huurdersvereniging bereikt hebben is dat er nu mensen zijn die zeggen: "Zie je wel, verleden jaar is het ook niks geworden, wij arbeiders zijn toch altijd de klos dat zal wel nooit veranderen. Dit bewijst dat zo'n Huurdersvereniging de zaak alleen maar verziekt. Dat ze in de strijd de arbeiders voor de voeten lopen, en dat ze proberen ons verzet te breken in plaats van het op te bouwen. Ze zijn onze vijanden.

De wetten zijn er voor de kapitalisten

Natuurlijk moeten we gebruik maken van de wet als we daar toevallig voordeel uit kunnen slepen. Maar dat kan ons toch nooit de illusie

geven dat de wetten die de hoge heren in Den Haag opstellen aan de kant van de arbeiders staan. Alle strijdbare arbeiders weten dat trouwens wel beter.

Want wat zouden we dan bijv. tegen de zogenaamde huurharmonisatie moeten doen? Op 1 juli willen ze de huren nog eens met 20 of 30 procent gaan opdrijven. En volgens de wet kunnen we daar niet onderuit. Wil dat soms zeggen dat we dat dan zo maar over ons heen moeten laten gaan? Natuurlijk niet! Dat betekent alleen maar dat de strijd nog veel harder zal worden. En daarom moeten we ons nu al goed organiseren tegen de huurverhoging van juli. Het gaat allemaal niet vanzelf, dat is duidelijk. Het enige dat onder het kapitalisme van zelf gaat is dat de winsten steeds groter worden en dat de arbeiders het steeds slechter krijgen. We moeten dus hard werken om de eenheid in de buurten tot stand te brengen. Ook in Nijmegen is dat gebleken. Het Waterkwartier is één van de vier arbeidersbuurten waar in die stad aktiekomitees van de Bond van Huurders en Woningzoekenden zijn. Op de eerste buurtvergadering waren nog veel strijdbare arbeiders thuis gebleven. Die hebben niet zo veel vertrouwen in vergaderingen. En gelijk hebben ze, want meestal gebeurt er toch niks anders dan lullen, vooral tegen de verkiezingstijd. Er waren een paar mensen die zeiden dat we op 28 april een andere regering aan de macht moesten brengen. Maar we hebben na de oorlog al zo vaak de P.v.d.A. in het kabinet gehad en wat zijn de arbeiders er op vooruit gegaan? Dezelfde mensen zeiden dat we de vakbonden meer steun moesten geven. "Nee", zei een buurtbewoner, "de vakbonden moesten eerst ons eens wat meer steun geven. Ik heb gelezen dat de vakbonden huizen gaan bouwen die ze voor f 57.000,- verkopen. Maar ik ken geen ene arbeider die f 57.000,- onder het kussen heeft liggen. Het zal die bestuurders trouwens een zorg zijn. Die verdienen zat om de huur te betalen. Maar waar blijven wij met ons hongerloontje? Volgens mij weten de vakbonden niet eens hoe wij er voor staan, hoe kunnen ze dan voor ons opkomen?" Uit deze vergadering kwamen de beste mensen naar voren om het aktiekomitee te versterken. Een paar dagen later zijn ze de buurt in gegaan met plakplaatjes waarop stond: wij weigeren huurverhoging. Die konden de mensen op de deuren plakken. Iedereen kon dan zien dat we het met elkaar eens zijn, dat ie niet alleen staat in de strijd tegen de hoge huren. Honderden mensen hebben deze plakplaatjes op de deur geplakt.

"En wat gebeurt er nou als we over een paar maanden voor de rechter moeten komen en het huis uit gezet worden?", vroegen de mensen. Het antwoord van een lid van het aktiekomitee: "Dan komen we met alle mensen uit de straten hier naartoe om dat te verhinderen. Dat is de macht van onze eenheid. Wij jagen de deurwaarder zelf de straat uit in plaats dat die onze mensen op straat zet. Maar we beginnen al als je voor die mooie rechter moet komen. Dan gaan we er met z'n allen heen en dan zeggen we: "Hier, wij betalen ook niet. Veroordeel ons allemaal maar als je durft. Zo hebben we dat voor de oorlog ook gedaan. En dat is de beste bescherming die een arbeider zich kan bedenken. De hulp van zijn kameraden. Snap je nou waar we heen moeten met onze eenheid?" Zo bewijzen de aktiekomitees dat ze de mensen niks beloven wat ze niet waar kunnen maken. Ze proberen de arbeiders in de buurten niet wijs te maken dat we iets kunnen bereiken als we niet op onze eigen kracht steunen. Want daar gaat het juist om: als we de eenheid niet tot stand brengen kunnen we dokken tot we straatarm zijn en nog veel langer. Voor valse belof-

tes moet je bij de politieke partijen zijn die de arbeiders proberen wijs te maken dat het allemaal wel goed komt als ze eens in de 4 jaar komen stemmen en verder rustig thuis blijven zitten. Die proberen ons zo naar de verdommenis te helpen. Allemaal, van D '66 tot de C.P.N

De komitees lopen voorop

Twee weken na de eerste zijn er in Nijmegen weer buurtvergaderingen gehouden. Daar waren minder mensen, maar wel de zeer strijdbare. Omdat ze zagen hoe de buurt komitees werken kwamen daar de arbeiders die de voorhoede vormen. Zij moeten voorop lopen in het belang van de hele buurt om het vertrouwen van de buurtbewoners in eigen kracht te versterken en zo steeds meer buurtbewoners mee aan het werk te krijgen.

De geschiedenis van de arbeidersbeweging leert dat er altijd mensen zijn die voorop moeten lopen, die het voorbeeld moeten geven en de strijd organiseren. Een groot deel van de mensen op deze tweede buurtvergadering doet nu mee aan het praktische werk. Dat betekent dat de buurtkomitees weer veel sterker zijn geworden. De aktie met de plakplaatjes wordt nu met des te meer enthousiasme voortgezet. Bovendien is het idee naar voren gekomen om een demonstratie te organiseren in het centrum van de stad of bij het kantoor van de woningbouwvereniging. "Het is de hoogste tijd dat we eens allemaal de straat op gaan", zei iemand, "dat we die lui eens onder druk zetten in plaats van zij ons. Dat zij eens angst voor ons krijgen in plaats van wij voor hun."

Maar voor er sprake kan zijn van een demonstratie moeten de buurtkomitees eerst beter weten wat er nu precies onder de buurtbewoners leeft. Honderden mensen hebben geweigerd de huurverhoging te betalen, dat is een ding dat vast staat. Nu gaat het erom dat deze mensen zich organiseren, want als we alleen blijven staan in het verzet leggen we vroeg of laat toch allemaal het loodje. Wat de buurtkomitees moeten weten is wat de mensen willen doen om hun eenheid te versterken. Ze kunnen natuurlijk niet op eigen houtje demonstraties organiseren, als de buurten daaraan niet zo'n behoefte hebben.

Alle buurtkomitees van de B.H.W. in Nijmegen zijn bij elkaar gekomen om te bespreken wat er nu moet gebeuren. Besloten is om eerst eens een vragenlijst naar alle buurtbewoners toe te sturen. In die lijst wordt gevraagd hoeveel huur de mensen betaalden toen ze in het huis kwamen wonen, hoeveel ze nu betalen en hoeveel ze denken te moeten betalen als de plannen van Schut doorgaan over een jaar of vijf. Er wordt ook gevraagd of de lonen harder stijgen dan de huren. En of de mensen voelen voor protestvergaderingen, demonstraties en dergelijke. Als de antwoorden binnen zijn kunnen de buurtkomitees daaruit op maken wat de mensen van hun verwachten. Op die punten moet de organisatie dan verder bouwen aan de macht van de buurt. Een lid van een buurtkomitee zei: "Als de woningverenigingen zo nodig meer geld moeten hebben, moeten ze bij Schut zijn. Wij betalen niet meer mee. We moeten een machtige organisatie opbouwen waarin we zelf voor onze belangen op komen. Daarom moeten we niet alleen naar onze eigen wijk kijken, maar ook naar de nieuwbouw. Hoeveel arbeiders zitten er niet die niet meer verdienen dan wij, maar die nog twee keer zo veel huur moeten betalen! De mensen moeten goed beseffen dat het niet gaat om een paar gulden meer huur, maar om het hele systeem dat er achter zit. Als we ons niet organiseren, wordt het weer net zo beroerd als voor de oorlog."

als we niets doen komt de tijd van Colijn terug

"We betalen allemaal meer dan zat voor onze huizen. Of je nou veel of weinig klachten hebt, de huurverhogingen zitten ons tot hier. De laatste jaren zijn wij arbeiders er steeds meer op achteruit gegaan. Maar ze blijven proberen om nog meer van ons te plukken. Uit zich zelf zullen ze daar ook nooit mee ophouden. De bouwondernemers en de huisbazen denken zeker dat wij het te goed hebben. En de regering helpt ze dapper mee om ons te plunderen. Huurverhoging is diefstal! Hier moeten alle buurtbewoners een vuist tegen maken, anders komt er nooit een eind aan."

Deze opmerkingen hoorden we op buurtvergaderingen in Nijmegen. Zoals in zoveel steden in Nederland is ook hier het verzet tegen de huurverhogingen van Schut massaal. De bewoners van de arbeidersbuurten zijn begonnen dit verzet te organiseren in de Bond van Huurders en Woningzoekenden. Het gaat er om de eenheid in de buurten tot stand te brengen. De arbeiders hebben tenslotte alleen mekaar om op te vertrouwen. De eenheid is onze enige macht. Er zijn buurtbewoners die zeggen: "Ja, maar er is nou eenmaal geen eenheid en die zal er ook nooit komen. Wat het aktiekomitee wil is hartstikke mooi, maar ik geloof er niet in en daarom doe ik er ook niet aan mee."

Een lid van het aktiekomitee van het Willemskwartier in Nijmegen heeft de bewoners van alle arbeiderswijken daarover een brief geschreven. "Moeten dan eerst de tijden van Colijn terugkeren?" schrijft hij, "je kreeg teveel om dood te gaan en te weinig om te leven. Zover mogen wij het niet laten komen, lieve mensen. Er is een nieuwe tijd en we moeten ons sterk maken. Als je denkt een dubbeltje wint het nooit van een kwartje en wij winnen het toch niet, dan zijn we machteloos. Het is niet makkelijk, dat weet iedereen. Maar we moeten door de zure appel heen bijten. Als we dit eenmaal goed vinden zitten we voor ons hele leven aan huurverhogingen vast. Wij moeten allemaal één zijn in onze strijd tegen de hoge huren. Als we op mekaar bouwen zijn we sterk."

eenheid komt niet de lucht vallen

Natuurlijk komt de eenheid in de arbeidersbuurten niet uit de lucht vallen. Als we dat dachten, waren we stomme dromers. De vijanden van de arbeiders zetten al tientallen jaren alles op alles om ons te verdelen. De heren kapitalisten weten dat er aan hun luizenleventje een eind wordt gemaakt als alle arbeiders zich aaneensluiten om voor hun belangen op te komen.

In de buurten proberen ze daarom de mensen tegen mekaar op te zetten. Het ene huis wordt wel opgeknaapt en het andere niet. De één wordt op zijn wenken bediend als hij klachten heeft en de ander kan maanden wachten. In lange straten van dezelfde woningbouwver-

eniging waar ieder huis een andere huur op moet brengen. De huurophaler bazuïnt leugens rond en vertelt dat er nergens verzet is tegen de hoge huren en dat jij er ook maar

beter aan doet te betalen. Ze proberen de mensen bang te maken en dreigen met huisuitzettingen. En ga zo maar door. Met de huurverhoging van 1 april is het al

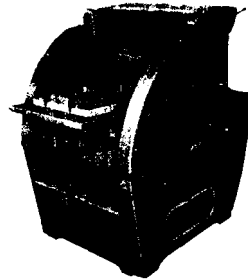
vervolg op pagina 15

STEUNFONDS

bouw mee aan de drukkerij

De Stichting Het Progressieve Boek heeft na een diepgaande studie besloten om marxistisch-leninistische literatuur in het nederlands te laten verschijnen. Zij denkt hierbij aan o.a. werken van Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao-Tse-tung. Om deze literatuur zo goedkoop mogelijk te maken, ligt het in de bedoeling om deze brochures en boeken zelf te vervaardigen. Verregaande stappen in die richting zijn reeds genomen.

De Stichting Het Progressieve Boek staat hierbij voor grote problemen, namelijk de financiering van de apparatuur die voor dit project nodig is. Daarom doet zij een beroep op alle lezers van de Rode Tribune, Dien het Volk, en de Jonge Tribune alsmede aan alle afdelingen van de KEN(ml), MLS en MLJ om door middel van donaties en giften de realisering van bovengenoemd project mogelijk te maken.

STORT EEN BIJDRAGE!

Voor hen die direkt steun willen verlenen, staat het gironummer van Het Progressieve Boek open:

Stichting Het Progressieve Boek

GIRONUMMER 1673763 onder vermelding van de drukpers

Verder kunnen zij alle inlichtingen verkrijgen over deze campagne bij alle afdelingen van de KEN(ml), MLS en MLJ.

Wij rekenen op uw solidariteit!

En wij danken al diegenen, die al een bijdrage gestort hebben.

STEUNFONDS

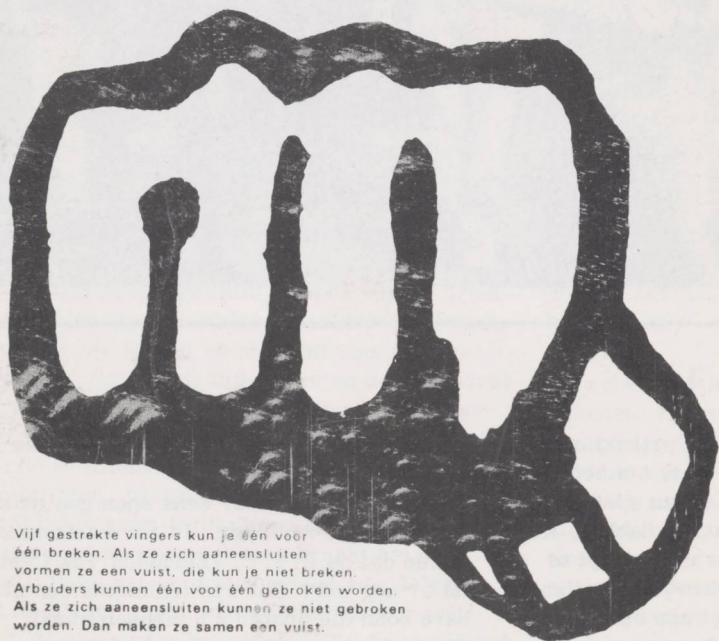
proletariërs aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u!

75
losse nummers 5 cent
rode tribune

rt

bouwvakantie amsterdam (lees ook pag. 2,3 en II)

Vijf gestrekte vingers kun je één voor één breken. Als ze zich aaneensluiten vormen ze een vuist, die kun je niet breken. Arbeiders kunnen één voor één gebroken worden. Als ze zich aaneensluiten kunnen ze niet gebroken worden. Dan maken ze samen een vuist.

arbeiders macht een vuist tegen het kapitaal

als we er nou niet voor knokken gaan we voor de bijl

BOUWVAKKERS AAN HET WOORD

NIJMEGEN , 12 mei

Vr. : Wat heb je tot nu toe van de staking gemerkt?

Antw. : Verleden week hebben we drie dagen gestaakt en maandag is er ook niet gewerkt. De baas heeft ons bedreigd dat hij het met de helft minder mensen ook wel af kon. Volgens mij hadden ze toen in heel Nijmegen de bouw plat moeten gooien. Als ze zoiets ondernemen, moet je meteen je tanden laten zien. Maar de vakbonden wilden dat we dinsdag aan het werk gingen. Volgens mij hebben de organisaties zich toen goed laten kennen. Want wat hebben we nou uiteindelijk bereikt? Vier dagen gestaakt. Dat heeft de man 100 gulden gekost. Als er een akkoord komt moet je misschien wel drie jaar werken om dat weer terug te verdienen. We zijn er niks mee opgeschoten. En nou zijn er veel lange gezichten.

Morgen beginnen ze 170 m³ beton te storten. Vanmorgen om tien uur moesten onze mensen bij de uitvoerder komen. Ze kregen voor het eerst koffie. En of ze alsjeblieft morgen een uur eerder wilden beginnen! Ze hadden het hele zaakje kunnen maken en breken. Maar de meesten zeiden: Ja meneer en goed meneer. Hoe komt dat nou? Dat komt omdat er geen echte strijd geweest is. Dat komt omdat de bonden geen leiding geven aan de strijd.

Vr. : Wat vind je van de bonden?

Antw. : Voor mij hebben ze zich flink laten kennen toen wij dinsdag aan het werk moesten. Er was een enorme woede onder ons, maar ze lieten ons gewoon weer beginnen. En nou staken ze ergens anders wél door. Ze staken in Nijmegen erg veel. Dat komt natuurlijk omdat St. Jozef hier veel leden heeft zitten. Als ze niks hadden gedaan waren ze ons al lang allemaal kwijt geweest. Nou hebben ze de woningbouw ook plat gegooid. Prima! Voor arbeiders wordt er toch niet gebouwd. Het is niet de schuld van de arbeiders dat er woningnood is! Maar waarom staken we niet allemaal? En dan net zolang tot we wat bereikt hebben waar we echt mee vooruit gaan.

Het is voor het eerst van mijn leven dat ik gestaakt heb. En ik werk toch al 12 jaar in de bouw. Ik vind staken een goed ding. Dat is ons wapen tegen die vuile bloedhonden. Maar dan moet het ook goed gebeuren. Het gaat nou allemaal veel te netjes en veel te zacht. Staken is staken. Als we het nou niet goed doen, pissen ze straks helemaal tegen ons aan. Als we er nou niet voor knokken gaan we voor de bijl. Maar wat ze nou aan het doen zijn, daar lachen de bazen om. Daar merken ze haast niks van.

De bonden praten over 7½ of 8 percent. Ik voor

mij geloof niet eens dat het er uit komt. Maar goed, dat is een tientje schoon. Man, dat is nou al op aan de prijsstijgingen! Wat bereiken we er mee, met zulke eisen. De bonden houden ons verdeeld. Ze laten ons niet allemaal samen er voor vechten, maar groepje voor groepje. Ja, er is geen geld voor een algemene staking hebben ze hier gezegd. Wat hebben ze dan met onze centen uitgevoerd? Het zijn hún centen niet, maar ónze centen! De bonden investeren maar en doen net alsof wij er niks mee te maken hebben. Ik ben wel georganiseerd, maar wat mij betreft hebben de vakorganisaties zich vies laten kennen.

Vr. : Wat vind je van Arbeidersmacht?

Antw. : Een hartstikke goeie instelling. Vijfen-

twintig gulden schoon en hoger vorstverlet, daar ben ik het mee eens. De jongens van Arbeidersmacht hebben hard gewerkt. Maar de mensen laten zich te veel in de luren leggen door de akties van de vakbonden. Volgens mij moet Arbeidersmacht er steeds bij blijven.

Het kan niet warm genoeg gehouden worden. En op een zeker moment moet het toch tot iedereen doordringen dat de bonden de zaak lelijk besodemieteren. Laat je niet ophitsen door Arbeidersmacht, zeiden ze van de bond op een vergadering. Toen ben ik opgestaan en heb gezegd: Ophitsen? Wie vindt 25 gulden schoon te veel? Niemand natuurlijk! Nou, daar gaat het toch om!?

AMSTERDAM , 3 mei

Vr. : Wat vind je van de huidige prikakties?

Antw. : Die prikakties hebben niets om het lijf. Een bondsleiding die denkt dat een speldeprik in een olifantshuid effect zal hebben, is alleen nog maar waard om er uit getrapt te worden. Iedere bouwvakker kan je vertellen dat de enige aktie waar je wat aan hebt, een harde algemene staking is. Wat ze nu pro-

beren is de kosten van de akties op onze rug te laten komen.

Laten zij de kas maar eens open gooien en hun aandelen verkopen. Je zou verdomme willen dat de E.V.C. (Eenheids Vak Centrale) er nog was. Dat was tenminste een strijdbare bond die achter z'n mensen stond. Maar ja, die is doelbewust overboord gegooid

door de C.P.N. Wat we nu hebben is een bondsleiding als loopjongens van het grootkapitaal.

Vr. : Wat vind je van de kommissies?

Antw. : Voor een groot deel zijn het goeie mensen. Ze laten zich alleen misbruiken door de bondsleiding. Maar een aantal van hen krijgt het spelletje door. Steeds minder arbeiders laten zich voor het bonzenkarretje spannen.

Vr. : Wat moet er volgens jou gebeuren?

Antw. : De hele bouw moet plat. De stakingskas moet wijd open. Daarom moeten wij ons zelf gaan organiseren. Dan kunnen wij de bondsleiding dwingen achter onze eisen te gaan staan. Ik zie in Arbeidersmacht een goede mogelijkheid om als éénheid te knokken tegen bondsleiding en grootkapitaal. Arbeidersmacht heeft in de roterdamsche havenstaking laten zien dat je als éénheid je eisen door kan drukken. Ik heb zelf jaren in de amsterdamsche haven gewerkt en daar heel wat strijd meegemaakt. Dat was in de tijd dat ik lid was van de E. V. C. Daar heb ik geleerd dat je alleen kunt vertrouwen op eigen kracht.

Vr. : Wat vind je van de politieke partijen?

Antw. : Er is geen enkele partij in de Kamer waar je als arbeider op kunt vertrouwen. Ik ben zelf lid geweest van de C. P. N. Maar ook de C. P. N. huilt met de wolven in het bos, terwijl zij eigenlijk het gekonkel aan de kaak moet stellen. De Partij van de Arbeid is voor mij de Partij van de Afgrond. Een partij van aandeelhouders, ekonomen en meer van dat soort. Géén socialistiese partij in ieder geval. En dan die Pacifisties-Socialistiese Partij. Laat me niet lachen! Zelfs een spelletje dammen is niet geweldloos! Over de rest wil ik geen woord vuil maken. Wat zij willen is dat je van maandag tot en met vrijdag werkt met de klauwen van een leeuw en vrijdags een kinderhandje uitsteekt voor het vangen

van de poen.

Vr. : Wat vind je van de T. V. en de pers?

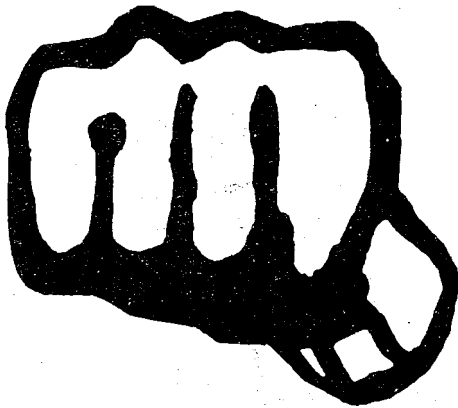
Antw. : A's je de T. V. aanzet is het net als of het riool in je kamer geloosd wordt. Eén grote stroom van vuiligheid en bedrog. Alles wordt verdraaid ten gunste van het kapitaal en hun loopjongens. De waarheid wordt angstvallig verzwegen. Steeds meer arbeiders krijgen dat zgn. "progressieve" geknoei door. Je moet er als arbeider ook wel misselijk van worden.

Vr. : Wat vind je van de Rode Tribune?

Antw. : Ik vind de Rode Tribune een behoorlijk blad, met vaak zeer goede artikelen. Alleen zou ik graag willen dat het nog meer een arbeidersblad werd. Naar mijn idee kan het best nog wat scherper geschreven worden.

Vr. : Wat verwacht je voor de toekomst?

Antw. : Ik geloof dat we ondanks alles op weg zijn naar een beslissend gevecht tegen het grootkapitaal. Die strijd kan alleen maar in het voordeel van de arbeidersklasse uitvallen. Over de hele wereld voeren arbeiders en boeren een rechtvaardige strijd. Het grootkapitaal wankelt al en zal door een éénsgezinde arbeidersklasse vernietigd worden. Zij zullen de weg vrijmaken voor een socialistiese wereld.

DE ARBEIDERS ZULLEN MET DEZE BONDEN AFREKENEN

Op het moment dat deze Rode Tribune naar de drukpers gaat - half mei - is er nog niks te zeggen over de definitieve uitkomst van de bouwstaking. Maar in een tussenbalans kunnen veruit de belangrijkste dingen al gezegd worden. Dat doen we in de gesprekken met strijdbare bouwvakkers die hierbij afgedrukt staan. De vakbonden zijn niet zo stom meer als in de tijd van de havenstaking. Ze spelen het nu listiger. Maar ze blijven verdommen de strijd van de arbeiders te organiseren. Integendeel: met alles wat ze nog hebben proberen ze die strijd de grond in te boren. Ze hollen schuimbekkend achter de arbeiders aan om ze te temperen. Als ze het echt niet meer kunnen houden, gooien ze de zaak een paar dagen plat. De staking is een geweldig wapen van de arbeidersklasse. In een staking maakt de arbeidersklasse duidelijk dat ze niet van zins is eeuwig onder het juk van de uitbuiters en de onderdrukkers te rusten. In een staking beproeft de arbeidersklasse haar krachten tegen de klasse van de profiteurs, van de parasieten, van de kapitalisten. In een staking dwingt de arbeidersklasse haar doodsvijand tot economiese konsessies en verzamelt ze kracht om die doodsvijand vroeg of laat geheel weg te vagen. Dit machtige wapen van de arbeiders wordt door de vakbonden bezoedeld. Om de strijdlust te doven stellen ze vage eisen en verdelen ze

de arbeiders in prik-akties, in plaats van ze hecht te organiseren in een algemene staking. Van tijd tot tijd spelen de bonzen toneel. De bedriegers brallen er dan wat op los. Onderwijl wachten ze popelend van ongeduld op het moment dat de arbeiders voldoende ontmoedigd zijn door deze schijnvertoning. Dan kunnen ze zich weer aan de onderhandelingstafel scharen en mooi weer spelen.

De C. P. N. heeft in Amsterdam een pamflet laten verspreiden dat Arbeidersmacht tot een algemene staking opriep om de bonden kapot te maken. En daarvoor zou Arbeidersmacht door de ondernemers betaald worden. Maar nee heren, voor het kapitaal, zou het juist een verschrikkelijke klap zijn als deze bonden vernietigd werden. Kunnen ze zich betere knechten wensen?

De arbeiders zelf zullen met deze bonden afrekenen. De vooruitgang van de strijd kan vertraagd worden, maar is niet te stuiten. De arbeiders zullen deze bonden straal voorbij lopen. Ze zullen onherroepelijk hun macht organiseren in een organisatie die beantwoordt aan hun strijdwil. De strijd van de arbeidersklasse is niet tegen te houden. Deze strijd zal uitgroeien tot een machtige stroom. Wat haar in de weg komt wordt óf meegesleurd óf zal verzuipen.

rt

rode tribune
marxisties-leninisties
maandblad
jaargang 7, nummer 6

maandblad van de KEN (ml)
Kommunistiese
Eenheidsbeweging
Nederland (ml)

uitgave

HPB
Het Progressieve Boek
Jan Porcellisstraat 40 B
Rotterdam
Telefoon 010-23 18 94

redaktie

Artikelen in de Rode Tribune zijn het resultaat van discussies in de werkgroepen van de KEN (ml)
Secretariaat:
Postbus 2086 Utrecht

abbonementen

Nederland:
minimum f 4,- per ½ jaar
minimum f 8,- per 1 jaar
Buitenland:
minimum f 5,- per ½ jaar
minimum f 10,- per 1 jaar

Betaling door storting op
gironummer 167 37 63,
ten name van:
Penningmeester Progressieve Boek
Rotterdam,
onder vermelding van:
"RT abonnement".
Na ontvangst van de storting zal tot verzending worden overgegaan.
Voortzetting van abonnement vindt alleen plaats na nieuwe storting.

INHOUD VAN DIT NUMMER :

Als we nou niet knokken, gaan we voor de bijl.
Arbeidersmacht: een vuist tegen het kapitaal.
Komentaar op de verkiezingen.
Arbeiders schrijven de Rode Tribune.
Arbeiders van alle landen staan aan één front.
Invaliditeit gevolg van winsthonger.
Strijdbare buurtbewoners worden behandeld als misdadigers.
Buitenland.
De arbeiders zullen met deze bonden afrekenen.
Leugens, laster en bedrog.
mededelingen K. E. N. (ml).
Als je niet meer nodig bent wordt je afgedankt.

arbeidersmacht een vuist tegen het kapitaal

Je hebt twee soorten mensen: kapitalisten en arbeiders. De kapitalisten vormen een kleine groep, maar ze hebben een grote macht. Die macht zit in de centen waar ze over beschikken. Ze gebruiken deze macht om de arbeiders voor zich te laten werken. Zo halen ze hun winsten binnen, vergroten zij hun kapitaal en daarmee kunnen ze dan nog meer arbeiders uitbuiten, nog grotere winsten maken, enz. De arbeiders vormen de overgrote meerderheid van de bevolking. Ze zijn gedwongen hun arbeidskracht aan de kapitalisten te verkopen, anders zouden ze van honger omkomen. De arbeidersklasse en de klasse van de kapitalisten zijn onverzoenlijke vijanden. Hun belangen zijn lijnrecht met elkaar in tegenstelling. Wat goed is voor de een, is slecht voor de ander. Wat in het voordeel is van de ene klasse, is onherroepelijk in het nadeel van de andere. Voortdurend proberen de kapitalisten zich nog meer te verrijken over de rug van de arbeiders. Zo lang de kapitalisten de dienst uitmaken, moeten de arbeiders niet alleen werken maar ook vechten voor de kost. Want steeds weer komen er aanslagen op hun levenspeil, steeds weer zullen ze daar hard tegen moeten knokken. Aan deze strijd komt pas een eind als de kapitalisten voorgoed verslagen zijn. De klik van profiteurs wordt dan vernietigd. De arbeidersklasse, de grote massa van het volk, oefent dan de macht uit en zorgt voor een eerlijke verdeling van de rijkdommen, die we immers zelf produceren. In deze strijd gaat het hard tegen hard. Het is geen theevisite, maar een kwestie van macht tegen macht. De macht van de kapitalisten is het geld. Daarmee buiten ze de arbeiders uit en kopen ze hun handlangers om, de politie, het leger, de vakbonden, de politieke partijen, de pers, alles om de heerschappij van de kapitalisten overeind te houden. Wat is de macht die de arbeiders daar tegenover kunnen stellen? Dat is de macht van onze verbeterde wil naar een betere wereld, dat is de macht van onze strijdbaarheid, dat is de macht van onze eenheid. Het gaat tussen een massa geld en een massa mensen. Dat geld is goed georganiseerd. Daarom moeten wij ons ook hecht aaneensluiten, ons goed organiseren en doorlopend onze eenheid versterken tot die zo sterk is, dat we het kapitalisme de doodsklap kunnen toebrengen.

BIJ ARBEIDERSMACHT GAAT HET OM DE EENHEID VAN DE ARBEIDERS

Deze inleiding moet ons één ding duidelijk maken. Er zijn veel organisaties die beweren dat ze voor de belangen van de arbeiders opkomen. Maar doen ze dat werkelijk of alleen met de mond? Dat kun je alleen maar opmaken uit het feit of ze er op uit zijn de macht en de eenheid van de arbeiders groter en sterker te maken. Dit is het belangrijkste punt van ARBEIDERSMACHT.

ARBEIDERSMACHT is verleden jaar in sep-

tember ontstaan in de grote havenstaking in Rotterdam. Nu al is Arbeidersmacht uitgegroeid tot een landelijke organisatie van de arbeiders met komitees in vele bedrijven van verschillende bedrijfstakken. Deze strijdbond wordt steeds beter opgezet. Een voorbeeld daarvan is dat de krant van Arbeidersmacht nu ook landelijk verkocht gaat worden en dat de vaste lezers van deze krant leden van Arbeidersmacht worden.

Bij de grote strijd in de rotterdamse haven is Arbeidersmacht naar voren gekomen als een volkomen nieuwe strijdorganisatie van de arbeiders. Arbeidersmacht Rotterdamse Haven, een leerschool voor de nederlandse arbeidersklasse, schreef de Rode Tribune toen. Wat hebben we toen allemaal kunnen leren?

De eerste grote strijd tegen de kapitalisten in Nederland na de oorlog, heeft ons de ogen geopend voor het grote verraad van de vakbonden. De aanhoudende verslechtering van het levenspeil deed de rotterdamse havenarbeiders spontaan en massaal het bijltje er bij neergooien. Vijfenzeventig gulden erbij was de algemene eis. Pas met vijfenzeventig gulden erbij kon je spreken van een fatsoenlijk weekloon. Pas dan zouden de havenarbeiders niet meer gedwongen zijn tot slopend overwerk en nog een beetje tijd en energie voor zichzelf kunnen overhouden.

De vakbonden sloegen aan het onderhandelen en bereikten een akkoord op f 25,-. "Dat is een akkoord van de bonden en niet van ons", zeiden de arbeiders, "de bonden hebben de zaak verkocht. We gaan zonder de vakbonden verder".

Drie weken lang hebben de arbeiders, onder leiding van hun eigen mensen in Arbeidersmacht de harde strijd gevoerd. Fré Meis en zijn C. P. N. -klik moesten er aan te pas komen om de strijd te breken. Onze rotterdamse kameraden zeiden toen: "We hebben geleerd dat we de leiding over de strijd nooit meer uit handen mogen geven. Als wij zelf de baas blijven over onze strijd, kan niemand ons verslaan. Dat is de les van onze grote staking. Als we die les goed onthouden, dan hebben we de staking toch gewonnen."

DE BONDEN ZIJN DE KNECHTEN VAN HET KAPITAAL

De bonden hebben afgedaan als strijdorganisaties van de arbeiders. Ze zijn in het kamp van de kapitalisten terecht gekomen. Tientallen miljoenen aan kontributies beleggen ze bij grote concerns of in gebouwen (zelfs in de woningbouw), in plaats van onze strijd mee te steunen. Ze blijven met de kont op de poen zitten en hebben echte kapitalistische belangen gekregen.

In de bonden hebben de arbeiders geen invloed. Alles is zo geregeld dat de top de wet voorschrijft, waar niet aan getornd kan worden. De bonden proberen de arbeiders al tientallen jaren wijs te maken dat ze niet zelf voor hun rechten en belangen moeten opkomen, maar

dat moeten overlaten aan knappe en gestudeerde koppen. Wat die knappe koppen ons opleveren krijgen we in 1971 glashelder voorgeschoteld. Ze hebben zich altijd meer zorgen gemaakt om de ekonomie van de kapitalisten dan om de ekonomie van moeder de vrouw. Ze hebben ons altijd precies voorgerekend hoeveel we ons moesten matigen 'in het algemeen belang'. En hoe staan we er nu voor? Lage lonen, krankzinnige prijsstijgingen, onbetaalbare huren, bedrijfssluitingen, massaontslagen. Het kapitalisme holt op een volgende crisis af, niet door de looneisen, maar door de wetten van de ontwikkeling van het kapitalisme zelf. En maar wat graag helpen de bonden de kapitalisten om hun moeilijkheden weer over de rug van de arbeiders op te knappen.

Het enige probleem voor de bonden is dat ze hun verraderswerk voor de kapitalisten niet goed kunnen doen, als ze geen leden hebben. Wat dat betreft hebben zij ook wel wat geleerd van de grote havenstaking. Nadien hebben ze de stakingen op de sleepboten, de baggerwerken en in de bouw geleid. Is het teveel gezegd dat ze daartoe gedwongen zijn onder de druk van Arbeidersmacht? De heren zeggen het toch zelf. Ze zeggen zelf tegen de bazen: "Geef nou wat meer, want anders verliezen wij de controle over de arbeiders. En als andere groepen de beweging onder de arbeiders overnemen, zijn jullie veel slechter uit dan met ons".

Aan de ene kant is het natuurlijk goed dat de bonden zo, ondanks zichzelf, stukken strijd van de arbeidersklasse aanwakkeren. Aan de andere kant blijven de bonden hardnekkig proberen de macht en de eenheid van de arbeiders te breken. Ze moeten wel, want als de arbeiders zelf het heft in handen nemen is het afgelopen met het bruine leventje van de vakbondsbestuurders op kosten van de leden.

We zien dat heel duidelijk in de zogenaamde prikakties in de bouw. Een beweeglijke en gevarieerde aktie, noemden ze dat. Het komt er op neer dat de zaak voor een paar dagen plat ging, waar ze de arbeiders niet langer konden houden. En waarvoor? Als je strijd voert, moet je toch zeker precies weten tegen wie en voor wat, anders wordt het een poppenkast. Voor een goeie C. A. O., zeggen de bonden, en dan gaan ze goochelen met allerlei heel vage procenten. Procenten verdelen de mensen. De één krijgt dan meer loonsverhoging dan de ander. Geen procenten, maar centen, zegt Arbeidersmacht, daar kunnen alle arbeiders het over eens worden.

Op geen enkele manier proberen de bonden in de bouw de eenheid van de arbeiders te versterken. Als een bouwwerk plat ging konden de mensen hun geld komen halen, en dan moesten ze maar zien wat ze deden. Arbeiders van verschillende bouwwerken in één stad wisten van elkaar niet wat er gaande was. In enkele steden zorgde Arbeidersmacht 's morgens voor een overzicht van de situatie in de stad bij veel bouwwerken.

De vakbonden versterken de macht van de arbeiders niet, maar zaaien zelf verdeeldheid. Ze maken de strijdbaarheid kapot. De haat tegen de bazen geven ze een uitweg, maar geen doel. In het verloop van de aktie krijgen de arbeiders het gevoel: we zitten onze energie te verspillen, we schoppen niet echt tegen het bouwkapitaal. En als er dan wat uitkomt, 7½% bijv., of 8%, dan wordt dat binnen de kortste keren door de kapitalisten weer dubbel en dwars terug gewonnen aan prijsverhogingen. Zo moeten de arbeiders het idee krijgen dat het toch allemaal niet helpt, dat we het maar aan de heren aan de onderhandelings-tafel moeten overlaten en dat we maar moeten afwachten wat er uit komt. De bonden leren de arbeiders ook dat we eerst moeten kijken of een staking wel te betalen is, en dan pas of de situatie zo is dat de bazen een enorme trap moeten hebben, hoe dan ook.

Dat is het grote strijdpunt van Arbeidersmacht. Als het op de centen aan komt, delven wij altijd het onderspit. De centen, dat is het slagveld van de kapitalisten. Als het om de centen gaat, zullen ze ons altijd de baas zijn. Waar het voor ons op aan komt is in de aller-eerste plaats: zijn we bereid te vechten, vor-

demeteren, omdat Arbeidersmacht de waarheid zegt. En tegen mensen die arbeiders de waarheid zeggen, kun je alleen maar geweld gebruiken. Dat weten de kapitalisten en hun knechten al langer dan vandaag.

In de havenstaking werden er geen knokploegen tegen de pers gevormd. De havenarbeiders zorgden er zelf wel voor dat er geen radio-opname gemaakt konden worden door de stekkers er uit te trekken.

ARBEIDERSMACHT EEN LANDELIJKE ORGANISATIE

De vakbonden brengen nu de resten van hun invloed op de arbeiders in het geweer om Arbeidersmacht zwart te maken. Dat kan hun ondergang alleen maar versnellen. We zien dat aan de ontwikkeling van Arbeidersmacht. De krant is na de grote havenstaking doorgegaan. Alle wantoestanden werden onmiddellijk in de krant gezet en de eerste weken bleef het daar door erg onrustig in de rotterdamse haven. Er waren veel korte stakingen tegen de ploegensterkte. Alleen daardoor is het te verklaren dat de bazen in november met een loonsverhoging maar liefst van 40 tot 50 gulden zijn gekomen. De angst zat ze in de benen en dat moet zo blijven.

In de havens van Rotterdam en Amsterdam worden nu van ieder krantje ongeveer 1000 stuks verkocht. Ter vergelijking: de Eenheids Vakcentrale (E. V. C.) is in zijn beste tijd nooit verder gekomen dan 300 á 400.

Arbeidersmacht is er van uitgegaan dat de binding tussen de voorhoede in de komitees en de grote groep van arbeiders onmiddellijk is gelegd als er strijd ontbrandt. Toch is er behoefte aan om de organisatie degelijker op te zetten. Daarom worden de regelmatige lezers van de Arbeidersmacht-krant leden. Voor een klein bedrag, want Arbeidersmacht heeft geen bestuurders die zich met dikke sigaren en dure drankjes aan de onderhandelingstafel scharen naast de grote bazen. Wie de onderhandelingen voert zal ons een zorg zijn. Bij de grote havenstaking heeft Arbeidersmacht ook geen moment aan de tafel gezeten met de baas. Toch is het juist Arbeidersmacht dat voor het grote succes heeft gezorgd. Als je Arbeidersmacht met de vroegere E. V. C. vergelijkt, zijn er belangrijke verschillen. De E. V. C. probeerde namelijk druk uit te oefenen om de grote vakbonden op het rechte spoor te brengen. Arbeidersmacht heeft gezien dat de vakbonden nu zo verloederd zijn, en zo dicht bij het grote kapitaal zitten, dat ze niet meer op het rechte spoor te brengen zijn.

Het idee achter Arbeidersmacht is, de vernietiging en vervanging van de bestaande bonden als mantelorganisatie van het kapitaal. Dat gaat natuurlijk niet van vandaag op morgen. Daarvoor moet Arbeidersmacht taai en hard werken, overal zijn waar er beweging onder de arbeiders is en het juiste standpunt verdedigen, doorlopend de arbeiders de waarheid voor houden. Arbeidersmacht roept trouwens niemand op om de vakbonden te verlaten. De vakbonden zijn een sociaal verzekerings-instituut en wie daar gebruik van wil maken

men we een eenheid, gaan we eensgezind tot aktie over! Daarom zal Arbeidersmacht ook geen stakingskas vormen. Het gaat niet om de kas, het gaat om de eenheid. Met een kas en zonder eenheid worden we toch gebroken. Met een eenheid en zonder kas zullen we het toch winnen. Als er dan akties zijn, organiseren we in het hele land solidariteitsakties en inzamelingen. Zo worden bovendien de arbeiders in het hele land betrokken bij de strijd die kameraden ergens anders voeren.

ONZE VIJANDEN ZIJN DOODSBANG VOOR ARBEIDERSMACHT

De vijanden van de arbeiders zijn doodsbenaamd voor de macht van de arbeiders, voor Arbeidersmacht. Daarom strooien ze allerlei smerige verhalen over Arbeidersmacht rond. "Relschoppers, Maoïsten," zeggen ze, "lui die geld willen verdienen door een krantje te verkopen". In het oosten van het land werd zelfs verteld dat er bij de grote demonstratie van de rotterdamse havenarbeiders geen 16.000 arbeiders, maar 16.000 vermomde studenten het rotterdamse verkeer hadden lamgelegd.

In Amsterdam vormde de C. P. N. bij de bouwstaking knokploegen om te verhinderen dat de bouwvakkers het pamflet van Arbeidersmacht zouden lezen. Waarom zijn ze zo bang voor Arbeidersmacht? Omdat ze de mensen besou-

In verschillende andere bedrijfstakken zijn strijdbare arbeiders tot het inzicht gekomen dat ze het ook zo moesten gaan opzetten. Dat ze komitees moesten vormen van eigen mensen, die midden onder de arbeiders staan en precies weten wat er leeft. Deze komitees gaan de strijd niet uit de weg, maar geven er juist leiding aan. Zo zijn er Arbeidersmacht-komitees gekomen in de metaal. De volgende stap was in Eindhoven bij het Cemsto-personeel dat in staking gegaan is. Zij begrepen dat het schoonmaakpersoneel zich landelijk moest organiseren en in veel steden zijn nu Arbeidersmacht-komitees van schoonmaakpersoneel van de grond. In de grafiese industrie zijn enorme fusiebewegingen op gang, met veel ontslagen. Vooral in Leiden zijn daar arbeiders het slachtoffer van. Dat is het begin geworden van Arbeidersmacht in de grafiese industrie. En nu dan is er al in 8 steden Arbeidersmacht van bouwvakkers gevormd. De komitees worden gevormd door de meest strijdbare arbeiders die het beste inzien hoe de arbeidersklasse voor zijn belangen moet opkomen.

moet dat natuurlijk zelf weten.

ARBEIDERSMACHT EN DE K.E.N. MI.

Onder het kapitalisme moeten de arbeiders hard vechten voor ieder voordeel dat ze uit het vuur willen slepen. Zolang de kapitalisten aan de macht zijn, zullen ze proberen die voordelen na verloop van tijd weer ongedaan te maken. We zien dat juist in deze tijd, nu er een nieuwe crisis komt. De vijanden van de arbeiders zeggen: "Zie je wel, je schiet er niks mee op met al die strijd. Je maakt je moe voor niks."

Arbeidersmacht zegt: "Als we de ene keer verliezen, kunnen we daar alleen uit opmaken dat we er de volgende keer nog harder tegenaan moeten. Dat we ons nog hechter aaneen sluiten moeten, dat we ons nog beter moeten organiseren, dat we de mensen die ons onze eenheid saboteren er uit moeten trappen, hoe

harder hoe beter. Dat is juist nu noodzakelijk. Want iedereen weet dat het kapitalisme tijdens een crisis over gaat tot verscherpte uitbuiting en dat werkloosheid altijd verdeeldheid onder de arbeiders zaait".

De arbeiders moeten opkomen voor hun directe belangen. Dat is de strijd aan het loonfront. Daarvoor is er Arbeidersmacht. Maar we weten ook dat de bereikte resultaten nooit kunnen worden veilig gesteld onder het kapitalisme. Daarom moet de macht van de arbeiders niet alleen worden gebruikt aan het loonfront, maar vooral ook in de strijd om de politieke macht. Uiteindelijk moet het kapitalisme zelf gebroken worden. Dat is het ware belang van de arbeidersklasse. Voor dat belang strijdt de Kommunistische Eenheidsbeweging Nederland (marxisties-leninisties). De macht van de arbeiders moet de macht van het kapitaal vernietigen.

Omdat Arbeidersmacht op zijn eigen terrein werkt aan de versterking van de macht van de arbeiders, kan de K. E. N. (m.l.) deze organisatie van harte en met alle inzet steunen. Aan de andere kant zijn er arbeiders in Arbeidersmacht die zeggen: "Arbeidersmacht is prima en daar blijf ik ook in werken, maar op het hoogste nivo behartigt de K. E. N. (m.l.) onze belangen, daarom wil ik ook lid worden van de K. E. N. (m.l.). Ons centrale doel is de macht van het kapitaal vernietigen."

Kommentaar op de verkiezingen

Verkiezingen zijn er om te beslissen welk lid van de heersende klasse het volk in het parlement zal vertegenwoordigen en onderdrukken. Dit schreven we in de Rode Tribune voor de Tweede Kamerverkiezingen. We schreven toen ook dat er geen enkele partij is die konsekwent opkomt voor de belangen van de hele arbeidersklasse. En dat er tekenen zijn dat de massa's van het volk het vertrouwen in het parlement al voor een belangrijk deel hebben opgezegd. De arbeidersklasse moet steunen op eigen kracht in de strijd tegen het kapitaal.

Een partij van de arbeidersklasse gaat alleen in het parlement zitten :

1* om het parlement te ontmaskeren als een wapen in handen van de heersende klasse dat het volk onderdrukt.

2* om inplaats van mee te doen aan het geklets in het parlement, via het parlement het volk op te roepen tot revolutionaire aktie.

Dat de P. v. d. A. niet zo'n partij van de arbeidersklasse is, is voor iedere klassebewuste arbeider intussen duidelijk. Volgens de Kommunistische Eenheidsbeweging Nederland (marxisties-leninisties), die de Rode Tribune uitgeeft, is ook de C. P. N. niet zo'n partij van de hele nederlandse arbeidersklasse.

Daaraan ontleent de K. E. N. (ml) ook zijn bestaansrecht. Sinds het partijkongres van de C. P. N. in 1964 heeft de C. P. N. de revolutie in feite afgezworen. Sinds die tijd komt de C. P. N. openlijk uit voor de mening dat het socialisme langs vreedzame en parlementaire weg bereikt moet worden. Op het 23-ste partijkongres werd besloten dat de C. P. N.

"optreedt voor de verdediging van de parlementaire democratie en de demokratiese volksrechten". De C. P. N. is het daarom niet eens met bijv. het afschaffen van de opkomstplicht omdat zo "een algemeen wantrouwen bij de kiezers in het systeem van de parlementaire democratie opgeroepen wordt." De K. E. N. (ml) stelt hiertegenover dat "de parlementaire democratie en de demokratiese volksrechten", waar de C. P. N. het over heeft, niets anders is dan kapitalistische democratie. En kapitalistische democratie is diktatuur van een kleine groep bezitters over de werkende bevolking. Bij de C. P. N. vinden we in bijv. het verkiezingsprogramma geen woord over socialistiese democratie. Dit is de diktatuur van het proletariaat, ofwel de heerschappij van de overweldigende meerderheid van het volk over de voormalige bezittende klasse.

De C. P. N. is de verkiezingen ingegaan met de nietszeggende leuze "voor een nieuwe regering, voor een nieuwe politiek". In feite komt dit neer op het steunen van iedere "linkse" regering waaraan de P. v. d. A. deelneemt. En uit het verkiezingsprogramma van de P. v. d. A. wordt weer duidelijk dat zo'n "linkse" regering geen politiek voert die in het belang is van de werkende bevolking. De P. v. d. A. en de hele linkse kocertratie

van P. v. d. A., D'66, en P. P. R. is vóór een loonstop, vóór belastingverhoging, en vóór bestedingsbeperking.

Wat zijn nu de resultaten van de verkiezingen? Volgens de C. P. N. op de eerste plaats de "zware nederlaag van de regeringspartijen" Inderdaad hebben de regeringspartijen een nederlaag geleden. Maar toch houden de gezamenlijke "rechtse" partijen, alle konfessionele partijen, de V. V. D. de Boerenpartij en de reaktionaire middenstandspartijen van D. S. '70 en de Middenstandspartij, een meerderheid van 30 zetels in het parlement. Er hoeft dus ook geen twijfel te bestaan over het feit dat er een nieuwe "rechtse" regering komt die die arbeiders steeds verder wil oplichten en bedriegen. Op de tweede plaats boekte de C. P. N. volgens de C. P. N. " belangrijke stemmenwinst in belangrijke centra in vergelijking met de staten verkiezingen van vorig jaar." Ook dat is waar. Maar de C. P. N. heeft in totaal slechts 10.000 stemmen meer, terwijl er in totaal 1 miljoen stemmers meer waren. Van die stemmers heeft de C. P. N. dus maar 1% gekregen. Het percentage van de C. P. N. liep terug van 4,4% in 1970 tot 3,9% nu. Ook in Amsterdam en in het Noorden van het land liep de C. P. N. procentueel terug. In Rotterdam zelfs van 6,8% naar 5,5% Dat de C. P. N. in Rotterdam op openlijke wijze de havenstaking brak, zal hieraan wel niet vreemd zijn.

De K. E. N. (ml) vindt wel een belangrijk verschijnsel bij de verkiezingen dat het opkomstpercentage nog tamelijk hoog was. Door een voortdurende propaganda voor T. V., pers en radio van alle politieke partijen en van alle regeringsinstanties is de heersende klasse erin geslaagd om een belangrijk deel van de thuisblijvers naar de stembus te lokken. Bovendien werd voortdurend benadrukt dat er maar uit twee mogelijkheden gekozen kon worden, tussen de regering de Jong en het schaduwkabinet Den Uyl. Dit heeft veel Nederlanders er toe gebracht om maar te gaan stemmen op de naar hun mening de minst kwade.

Belangrijk is het tenslotte dat er eigenlijk geen sprake is van belangrijke politieke verschuivingen. Behalve dan het succes van twee nieuwe reaktionaire middenstandspartijen, D. S. '70 en de Middenstandspartij. De middenstand en de boeren komen in de verdrukking onder de kapitalistische concurrentieverhoudingen. In plaats van de afschaffing van de kapitalistische verhoudingen te eisen, willen zij een situatie zoals die tientallen jaren geleden bestond. Toen was de middenstand nog een betrekkelijk bloeiende klasse. Maar met de ontwikkeling van kapitalisme wordt de middenstand steeds massaler en steeds sneller de arbeidersklasse in gedrukt. Daarom is de afschaffing van het kapitalisme de enige redding van de middenstand.

arbeiders schrijven de Rode Tribune

"Arbeiders schrijven de Rode Tribune" is een rubriek, waarin ingezonden brieven van strijd bare arbeiders zijn opgenomen. Als U zelf iets weet wat voor alle arbeiders belangrijk is om te weten, dan kunt U het beste een

brief schrijven naar:

Redactie Rode Tribune
Postbus 2086
UTRECHT

HET KAPITALISME KAN JE NIET IN JE EENTJE UITROEIEN

Waarom word een arbeider lid van Arbeidersmacht of de KEN?

Ik ben zo'n arbeider en echt niet de enige. Maar laat ik proberen duidelijk te maken waarom ik lid ben van een marxisties-leninistiese organisatie.

Ik kom uit een arbeidersgezin met een groot aantal kinderen. Ik weet verdomd goed wat armoede betekent. Wat uitbuiting betekent kwam ik ook gauw achter. Toen mijn vader door een ongeluk in de bouw invalide werd ben ik gaan werken. Er moest tenslotte brood op de plank komen. Als bakkersleerling werkte ik \pm 52 uur per week voor een miserabel loontje. Sindsdien heb ik vele bazen versleten. Nu werk ik sinds een jaar of vijf in de amsterdamse haven. Dat betekent zwaar en vaak smerig werk in alle weersomstandigheden. En alweer net voldoende loon om brood en een dun plakje kaas te kopen. In de loop van de jaren heb ik me bezig gehouden met de vraag waarom de arbeiders per sé uitgebuit moeten worden. Waarom dat zo noodzakelijk was kwam ik al gauw achter. De kapitalistiese maatschappij drijft op de uitbuiting van de arbeidersklasse. Jarenlang heb ik in m'n eentje geprobeerd om daar verandering in te brengen. Steeds echter liep ik met mijn kop tegen de muur. Het kapitalisme kan je niet in je eentje uitroeien. Dat werd mij duidelijk toen na Rotterdam ook de

amsterdamse haven plat ging. Wat in Rotterdam niet lukte ging in Amsterdam wel. Met gebruikmaking van de smerigste middelen lukte het de bondsleiding in nauwe samenwerking met de C.P.N. om de arbeiders weer aan het werk te krijgen. Zelf was ik ondertussen naar Rotterdam geweest om te kijken hoe het daar ging. Ik kwam op het Doelenplein en zag daar tienduizend mensen druk pratend met elkaar of redevoeringen afstekend. Een dergelijk groot aantal arbeiders en zo'n grote eenheid van aktie maakten een enorme indruk op mij. Zo raakte ik betrokken bij Arbeidersmacht. Ik begreep dat eenheid van optreden en organisatie in staat is om een einde te maken aan de uitbuiting door het kapitaal. In die tijd las ik werken van Marx, Lenin en Mao. Dat overtuigde mij van de noodzaak om mij keihard in te zetten voor de belangen van de arbeidersklasse. Dat ik lid ben geworden van de KEN is een logies gevolg. De KEN is tot nu toe de enige beweging die zich gestadig ontwikkelt als marxisties-leninistiese voorhoedebeweging. Een voorhoedebeweging die zo noodzakelijk is om leiding te geven in de strijd van het proletariaat tegen zijn onderdrukkers. Een strijd die de weg moet vrij maken naar een socialistiese maatschappij.

Een havenarbeider.

HOE ONDERNEMERS JE VAN ALLE KANTEN BELAZEREN EN UITPERSEN

Ik woon al tien jaar in Tilburg maar kan daar niet voor vast werk krijgen. Dat komt omdat ik vroeger teveel bazen heb gehad. Ik kan nou eenmaal mijn mond niet houden wanneer ze me dag in dag uit lopen op te jagen en te koeioneren. Dat heeft al een paar keer mijn baan gekost en daarom vertrouwen de heren me niet meer. Op het arbeidsburo doen ze ook niks meer voor me. Het enige wat dan overblijft is dat je naar de gemeente gaat om steun. Die stellen je ergens te werk. Maar dat is meestal voor een hongerloontje. Wat voor mooie ervaring ik daardoor heb opgedaan wilde ik graag even vertellen. Twee maanden geleden moest ik van de gemeente gaan werken bij de aanleg van sportveld-

jes. Ik beurde daarvoor 150 piek in de week, maar dat was veel te weinig. Ik heb namelijk 6 kinderen en mijn vrouw is in verwachting van de zevende. Ook zonder de huurverhoging en de enorme prijsstijgingen kon ik de mondjes dus niet vullen. Ze dwongen me gewoon om er iets bij te zoeken. Van die 150 gulden heb ik een advertentie in de krant laten zetten voor schilderwerk en behangwerk. Een paar dagen later werd ik opgebeld door het uitzendburo Dataplan. Dat wilde in Tilburg een nieuwe zaak gaan openen. Ze vroegen me of ik zo snel mogelijk wilde komen om te behangen en te schilderen. Ik ben daar gaan kijken en met de organisator van die zaak, een zekere van der Zee, ben ik

overeengekomen dat het werk 225 gulden aan werkloon zou opbrengen. Ik had dat geld ontzettend hard nodig, want mijn vrouw was ondertussen door de hele toestand overspannen geraakt. Om een gezinshulp hebben we maanden geleden al gevraagd, maar die komt maar niet opdagen. Dus moest ik thuis blijven. Ik heb ze dat op de gemeente verteld en om steun gevraagd. Een paar dagen later kreeg ik een brief, waarin stond, dat ze mij "na een uitgebreid onderzoek naar mijn financiële situatie" 100 gulden per week toezegden. Van 150 gulden duikelden we toen naar 100 gulden! Dat zijn dan die veelgeprezen sociale zekerheden, die we in Nederland kennen! Geen gezinshulp, 100 gulden in de week, mijn vrouw overspannen en ik gedwongen het huishouden in die situatie aan haar over te laten. Mijn situatie was blijkbaar niet urgent genoeg om dat mooie woord van het gemeentetuig maar eens te gebruiken. En ze gebruiken die steun om je weer aan het werk te dwingen. Maar goed, met die 225 gulden van Dataplan zou ik me voorlopig weer kunnen redden. Het weekend voor Pasen ben ik aan het karwei begonnen. Vier hele dagen heb ik er toen keihard aan gewerkt. Dinsdag voor Pasen was ik bijna klaar. Ik vroeg op die dag aan van der Zee of ik het geld kon krijgen. Hij zou het op mijn giro overschrijven. De volgende dag zei hij dat hij het per expres had laten overschrijven. Maar op donderdag hadden we nog niets ontvangen. Toen we daarover opbelden, bleek dat hij niets had overgemaakt. Maar vrijdags zou hij in Tilburg zijn. Dan bracht hij het geld zelf wel bij ons langs. Bovendien smeekte hij mijn vrouw bijna om donderdagavond en vrijdagmorgen het houtwerk te komen schoonmaken. Dat heeft ze gedaan. Maar wie we vrijdag zagen, géén van der Zee. Om kwart over vijf belde hij op. Hij was in Tilburg maar had om 6 uur een afspraak in Rotterdam. Nou zou hij het geld per expres in een brief opsturen! Mijn vrouw is er nog als de sodemierter naar toe gegaan, maar de vogel was al gevlogen. Want zaterdag ontvingen we natuurlijk ook niks. Op maandag ben ik erlangs gegaan om het werk af te maken. Maar ik mocht van de beheerder niet binnen. Van der Zee was er niet. Die zat ergens in Rotterdam achter een vette paashaas. Op dinsdag heb ik weer opgebeld. Nu waren de heren er wel. Ook de directeur, van Dreef. Ik er gelijk op af. En daar kwamen de heren met hun smoesjes. Het werk was nog niet af en daarom wilden ze me niet betalen. Maar ik wilde eerst beuren, omdat ik al lang nattigheid voelde. Al was het maar 100 gulden. Dat had van der Zee trouwens beloofd. Toen ik daar dus niet intrapte gingen ze op een andere toer. Ik zou een kachelknop naar de bliksem hebben geholpen. Daarvoor

VERVOLG OP PAGINA 14

arbeiders van alle staan aan één fr

Het vuilste werk. Rechteloosheid. Eenzaamheid. Lage lonen. De smerigste huisvesting tegen ongelooflijke betaling. Zo ziet de uitbuiting er uit van de buitenlandse arbeiders in West-Europa. Voortdurend worden deze arbeiders door de kapitalisten uitgespeeld tegen de arbeiders in eigen land. Het wordt zo voorgesteld alsof de buitenlanders onze vijanden zijn. Natuurlijk is dat bedrog.

Als met behulp van buitenlanders de lonen worden gedrukt en het tempo wordt opgevoerd is dat niet de schuld van die buitenlandse arbeiders. Het zijn de kapitalisten die ervan profiteren door de uitbuiting op te voeren. En het zijn ook de kapitalisten die willen profiteren. De kapitalisten zijn de werkelijke vijanden van de arbeiders, uit welk land ze ook komen. Het gaat om één strijd. Daarom moeten we één front vormen.

Om dat ene front gaat het ook de Proletarische Revolutionairen. Dit is de organisatie van Marxisten-Leninisten in Turkije. Honderdduizenden Turken werken noodgedwongen in het buitenland. In Nederland zijn het er ongeveer 40.000. In West-Duitsland meer dan 400.000. Daarom beperkt Proletarische Revolutionairen zich niet tot de strijd in eigen land. Onder de turkse arbeiders, vooral in Duitsland, maar ook in Nederland, wint de organisatie snel aan invloed. Op 1 mei, na afloop van een demonstratie, had de Rode Tribune in Keulen een gesprek met leden van Proletarische Revolutionairen.

VIJF MILJOEN WERKELOZEN

"De toestand in Turkije wordt met de dag slechter," vertelden deze arbeiders. "De situatie wordt ondraaglijk. Als je de ellende niet gezien hebt, kun je het niet geloven. Turkije heeft 36 miljoen inwoners. In de steden en op het platteland zijn 4 tot 5 miljoen werklozen. Het land wordt van de boeren geroofd. Om niet meteen om te komen van de honger worden ze gedwongen te vertrekken naar de steden. Daar trekken ze in bij bekenden of bij familie. En dan moeten ze maanden zoeken naar werk.

De imperialisten maken in ons land de dienst uit. Er liggen 20.000 Amerikaanse soldaten in Turkije. Twee jaar geleden zijn er enorme demonstraties geweest tegen de Amerikaanse zesde vloot. Nu proberen de Amerikanen hun zaakjes te regelen via West-Duitsland. De Duitsers hebben in Turkije nog niet zo'n slechte naam. Maar zij zijn alleen maar het masker voor de U.S.A. De militaire hulp van de N.A.V.O. komt nu via Duitsland. A.E.G., Siemens, B.A.S.F., Hoechst hebben grote bedrijven in ons land. Ook Philips en Shell

zitten er. Ze gebruiken de werkloosheid om de lonen laag te houden en de arbeiders uit te mergelen.

De crisis van het kapitalisme is er natuurlijk ook in Turkije. Sinds vijf jaar zijn de lonen van de arbeiders regelmatig achteruit gegaan in vergelijking met de prijzen. Massaontslagen doen zich steeds vaker voor. In de kranten hier lees je niet veel over het verzet van het turkse volk. Alleen van ontvoeringen en bankovervallen door jonge radicalen wordt veel ophef gemaakt. Het Turkse Bevrijdingsleger noemden die jongeren zich. Dat was dan een leger van een man of vijf. Eigenlijk zijn ze gevaarlijk voor de arbeiders. Ze lokken onderdrukking uit van de reaktionairen. Maar ze bouwen niet aan de macht van de arbeiders die daar tegenover moet staan. Omdat deze lui vaak wel over een grote persoonlijke moed beschikken hebben wij een beroep op ze gedaan om zelfkritiek te oefenen en naar de massa's te gaan.

Want in werkelijkheid is het verzet van de arbeiders en de boeren al zeer groot. Op 15 en 16 juni verleden jaar betoogden honderdduizenden arbeiders in Istanboel en Izmir. De stelselmatige aantasting van het levenspeil had hun woede opgewekt. Ze eisten het ver-

trek van de imperialisten en het aftreden van de regering die het stakingsrecht wil aantasten en de arbeiders wil dwingen lid te worden van de gele vakbonden. Deze vakbonden staan helemaal onder controle van de bazen.

Er werden barrikaden opgericht en er werd bitter gevochten met de politie. Verschillende arbeiders werden vermoord door de politie. Talloze werden gevangen genomen en gefolterd. Tweeduizend arbeiders werden ontslagen.

In oktober werd de strijd in het zuiden opgenomen. Arbeiders staakten en bezetten een textiel fabriek. Met bulldozers legde de politie de fabriek in puin om de arbeiders te kunnen aanvallen. De ondernemers wilden toen hun stof ergens anders laten weven, maar dat versterkte alleen de eenheid van de arbeiders. Ook in andere fabrieken werd het werk neergelegd en bezette men de bedrijven. Ook hier moest de politie bulldozers inzetten.

Arbeiders en boeren, schouder aan schouder. Dat is onze leus. Driekwart van ons volk moet zich op het platteland in leven zien te houden. Ook hier worden de tegenstellingen snel scherper. Grootgrondbezitters en weekerspersen de boeren tot het uiterste uit. Landbezettingen zijn aan de orde van de dag.

e landen ont

HET VOLK WACHT OP EEN MARXISTIES-LENINISTIESE PARTIJ

Dit bewijst allemaal wel dat het turkse volk de uitbuiting zat is, dat ze er een eind aan willen maken. Ze wachten er op dat wij hen de weg wijzen. Want van deze spontane uitbarstingen tot een socialisties Turkije, dat is nog een lange weg. De kapitalisten en imperialisten zullen zich hardnekkig verzetten. Daarom moet een hechte, in de strijd geschoolde marxisties-leninistische partij optreden en leiding geven.

Onze beweging heeft zich in 1967 losgemaakt van de Turkse Arbeiderspartij. Die partij probeert het volk doorlopend van de strijd af te houden. Begin verleden jaar hebben we moeten afrekenen met de revisionisten in onze rijen. Daarna is de beweging zeer snel vooruit gegaan. Overal waar de arbeiders in verzet komen bevinden wij ons onder hen en geven wij leiding. In alle dorpen begeven kommunisten zich onder de massa. We moeten eerst van de massa leren, om het volk te kunnen dienen. We zijn georganiseerd rond het blad Isci Köylü (Arbeiders-Boeren). Het verschijnt om de 14 dagen in een oplage van 50.000. Tot in de kleinste dorpen wordt het verspreid. Doordat de arbeiders en de boeren nu verbeterd voor hun rechtvaardige zaak opkomen worden alle vijanden van het volk ontmaskerd. Ze hebben ons altijd willen wijs maken dat Turkije een democratie was. Isci Köylü werd iedere keer in beslag genomen en de redacteuren zaten meestal in de gevangenis, maar we leefden toch in een democratie zeiden ze. Nu het volk zelf voor zijn rechten op komt, moeten ze dat masker laten vallen. De turkse kapitalisten en de knechten van het imperialisme moeten nu hun echte gezicht laten zien. Dat is het gezicht van de terreur, van het geweld van het fascisme.

Het leger heeft de regering afgezet. Het parlement, met de zogenaamde volksvertegenwoordigers, is aan de kant geschoven. In vele provincies is de staat van beleg afgekondigd, alle kranten staan onder censuur. De leiders van de arbeiders worden gearresteerd. We hebben nog geen berichten of er leden van het Centrale Komitee van Proletarische Revolutairen zijn gearresteerd. We waren er natuurlijk wel op voorbereid dat we vandaag of morgen in de illegaliteit moesten gaan. Deze gebeurtenissen bewijzen dat de macht van de kapitalisten niet in het parlement te breken is. Als het volk voor zijn belangen vecht, kan dat alleen met de wapens worden opgelost. De revolutionaire volksoorlog staat in Turkije voor de deur. In sommige gebieden in het oosten van het land hebben de boeren van verschillende dorpen de landerijen van grootgrondbezitters bezet. Met de wapens in de hand hebben ze de politie verjaagd en nagezeten tot in de stad. Speciaal opgeleide

legereenheden moesten er een eind aan maken.

Maar zo zullen de eerste bevrijde gebieden ontstaan. Als we vasthouden aan het marxisme-leninisme en het denken van Mao Tse-toeng zullen we zegevieren.

HET IS DEZELFDE STRIJD

Als de werkloosheid zo groot is, zijn turkse arbeiders wel gedwongen in het buitenland te gaan werken. Dat gebeurt dan ook in grote aantallen. De kapitalisten profiteren ervan, maar je hebt geen andere keus. Voor onze organisatie zijn hier twee taken: onze arbeiders voorbereiden op de strijd die hen wacht als ze terug keren, en de eenheid bevorderen tussen de turkse arbeiders en de duitse (of nederlandse). De crisis die in het kapitalisme om zich heen grijpt maakt dat tot een dringende zaak. De tegenstellingen verscherpen met de dag. Er zijn hier bijvoorbeeld al ontslagen gevallen bij Siemens. De buitenlandse arbeiders moeten dan weer op transport naar hun eigen land, waar ze bijna zeker in het leger van werklozen terecht komen. Dit is een voorbeeld van het feit dat het kapitalisme een wereldsysteem is. De strijd van de arbeiders in Duitsland raakt zo direct de strijd van de arbeiders en boeren in Turkije!

Natuurlijk is het organiseren van de eenheid van arbeiders van verschillende nationaliteit geen eenvoudige zaak. Proletarische Revolutairen verspreidt in de bedrijven en in de pensions de krant Isci Köylü en legt zo organisatorische banden, die over heel

Duitsland' al sterk zijn. Een nijpend probleem is dat men aan de duitse kant nog geen serieuze marxisties-leninistische beweging heeft gevonden, waarmee broederlijk kan worden samengewerkt. Toch hebben turkse arbeiders verleden jaar bij Ford in Keulen een belangrijk aandeel gehad in een loonactie. In die ene fabriek werken 10.000 turkse arbeiders. Voor de eisen 15% loonsverhoging en eigen controle over de snelheid van de lopende band, gingen enkele ploegen in staking. De vakbonden wisten de strijd onder controle te krijgen en tenslotte moest men met 11% genoegen nemen. Maar de manier waarop duitse en turkse arbeiders schouder aan schouder stonden, was een voorbeeld voor velen. Een dergelijk voorbeeld was er ook in de strijd in de belgische mijnen, waar belgen en buitenlanders keihard vochten tegen hun gemeenschappelijke vijand: het kapitalisme. De buitenlandse arbeiders betekenden toen een enorme dappere versterking voor de troepen van het belgische proletariaat. Dat zijn leerzame gebeurtenissen. In Keulen, in Eindhoven en in Turkije zijn het dezelfde kapitalisten die uiteindelijk aan de touwtjes trekken. Ze zuigen ons uit. Daarnaast gaan ze met hun begerige vingers de grens over om buitenlanders uit te zuigen. Of om buitenlanders hier naar toe te halen en hier uit te zuigen. Als de kapitalisten hun uitbuiting internationaal organiseren moeten de arbeiders hun strijd daartegen ook internationaal organiseren. Door de buitenlandse arbeiders kunnen we daar op ons eigen bedrijf een begin mee maken.

buitenland

OVERAL KLASSENSTRIJD IN BELGIE

"Weg met de vakbonden van het klasseverraad. Leve de arbeiderskomitees! Wij zijn het klasseverraad van de vakbonden beu. Wij willen de strijd tegen de uitbuiters voeren. Wij willen ons organiseren in onze eigen arbeiderskomitees."

Dit zeggen onze belgische kameraden in hun blad "Alle macht aan de arbeiders".

Ook in België zien de arbeiders de noodzaak van nieuwe strijdorganisaties zoals Arbeidersmacht. Sinds 1970 spat de "sociale vrede" en de "sociale rust" aan splinters.

De arbeidersklasse en de werkende massa's willen het juk van het kapitalisme van zich afschudden. Alle arbeiders en werkende mensen dienen zich voor te bereiden op de strijd die dit jaar geleverd zal worden.

Ook in België brengt de strijd van de arbeidersklasse en de werkende massa's de diktatuur van het kapitaal aan het wankelen.

De heldhaftige staking van de mijnwerkers uit Limburg van 5 januari tot 17 februari 1970 heeft een nieuw tijdperk van klassenstrijd geopend. Ontelbare wilde stakingen brengen sindsdien de patroons tot paniek.

DE MIDDENSTANDERS EN BOEREN SLUITEN ZICH AAN BIJ HET PROLETARIAAT

De klein-burgerij, de middenklasse, had zeer lang vertrouwen in het kapitalisme. Donderdag 18 februari stapten 150.000 middenstanders door Brussel om hun protest te laten horen tegen de groot-warenhuizen en de kapitalistische staat.

Dinsdag 23 maart toonden 100.000 boeren hun woede tegen de grote kapitaal-trusts die de kleine en middel-grote boeren kapot wurgen.

De arbeidersklasse wijst de weg van een onverzettelijke en radikale strijd tegen het kapitaal.

Dinsdag 17 maart begonnen 30.000 arbeiders in Luik een wilde staking tegen de B. T. W. en de stijgende prijzen. Ze hielden hun strijd vier dagen vol, tegen het verzet van de vakbonden in.

Van begin januari tot half maart staakten de zink-arbeiders van Balen Wezel. Na drie weken was de leiding van deze staking in handen van een arbeidsmachtcomitee. Er werd gezorgd voor een gratis geneeskundige behandeling. De stakers die het nodig hadden mochten van het komitee iets bijverdienen. Het komitee deelde pamfletten uit, organiseerde de posten en maakte via de eigen pers de middeleeuwse toestanden bekend aan alle arbeiders in België.

Op 22 maart ging de A. C. E. C. in Gent compleet plat als protest tegen de massaontslagen. Het was een grootse overwinning,

want de ontslagen werden ingetrokken.

DE INTERNATIONALE SOLIDARITEIT VAN HET PROLETARIAAT

Op 4 april werd er in Meulenburg in België een massale demonstratie georganiseerd tegen de dubbele uitbuiting van de buitenlandse (Turkse, Marokkaanse, Spaanse en Italiaanse) arbeiders. De onmenselijke toestanden van de woningen en de ontwrichting van de gezinnen werden aangeklaagd. De enorme solidariteit wordt verder georganiseerd door een komitee arbeidersmacht.

DE VORDERINGEN VAN DE VOLKSREVOLUTIE IN OOST-PAKISTAN

In Oost-Pakistan zijn 85 procent van de bevolking boeren en 36 procent van die boeren hebben zelf geen land, ze moeten dus pachten.

De pachters moeten de helft van de oogst afstaan van de goede grond en éénderde van de slechte grond. Dat wil zeggen dat 75 procent van de boeren elk jaar dieper zakt in de schulden en hypotheek.

82 Procent van de bevolking kan niet lezen en schrijven.

Er zijn 96.000 moskees in Oost-Pakistan waar de priesters dagelijks uitleggen dat armoede en onwetendheid "de wil van god" zijn.

De boerenrevolutie in Oost-Pakistan richt zich dus tegen de grootgrondbezitters, de woekeraars, de grote kooplieden en het religieuze apparaat.

HET BEDROG VAN MUJIBUR RAHMAN

Wat was het programma van sjeik Mujibur Rahman, de zgn. "leider" van de volksrevolutie?

Zij programma bestaat uit 6 punten:

1. Een verkozen regering voor Oost-Pakistan.
2. Een eigen verdedigingsmacht en een eigen politiek voor buitenlandse zaken.
3. Een eigen munt.
4. De belastingen worden geïnd door de regering van Oost-Pakistan.
5. De inkomsten van de buitenlandse handel zijn onder controle van de regering van Oost-Pakistan.
6. Eigen leger.

Het programma van Mujibur Rahman spreekt niet over de noodzakelijke boerenrevolutie.

Door de "autonomie" van Oost-Pakistan zou niet geroerd worden aan de onderdrukking en uitpersing van de boeren, die 85 procent van het volk uitmaken. De rijkdommen en de baantjes in het landsbestuur zouden nu niet meer in west-pakistaanse handen zijn, maar wel toekomen aan de oost-pakistaanse groot-

grondbezitters, feodale heersers, woekeraars en kooplieden. Deze uitbuitende klassen willen helemaal geen onafhankelijk en democratisch Oost-Pakistan oprichten. Het is normaal dat ze altijd het volk vrezen en voor de moeilijkheden van de strijd wijken.

Vóór de verkiezingen van december 1970 maakte Mujibur Rahman een vreedzame campagne: "Geen samenwerking met de autoriteiten en geen geweld". Hij weigerde de boeren te bewapenen.

Nadat Rahman de onafhankelijkheid had uitgeroepen, week hij direkt voor de moeilijkheden: hij deed een beroep op het kontra-revolutionaire indische leger om Bengalen "te redden en te bevrijden".

Rahman vertegenwoordigt de uitbuitende klassen van Oost-Pakistan; het is normaal dat hij zich in moeilijkheden in de armen werpt van de indische grootgrondbezitters. Deze houding werd reeds weergegeven in een interview van Mujibur Rahman, in le Monde van 31 maart: "Beseft de regering van West-Pakistan dan niet dat ik de enige ben die Oost-Pakistan kan redden van het kommunisme?".

De huidige strijd in Oost-Pakistan zal er toe leiden dat het volk zijn "schijn-vrienden" ontmaskert. De boeren zullen zich organiseren, zich wapenen en hun uitbuiters bestrijden. De eerste boerenopstanden vonden reeds in 1969 plaats, niet tegen West-Pakistan, maar tegen het oost-pakistaanse grootgrondbezit. In het voorjaar van 1969 werden in Oost-Pakistan door boeren en studenten bevrijdingskomitees en volksrechtbanken opgericht. De meest slechte "landheren" en woekeraars werden veroordeeld en opgehangen en hun familie werd van het land verdreven. Sindsdien blijft de boerenrevolutie in Oost-Pakistan dreigen.

Voor de uitbuitende klassen in Oost-Pakistan was er maar één oplossing: snelle tussen-

leugens laster en bedrog

Naargelang de strijd van de arbeiders tegen het kapitalisme harder wordt, moeten onze vijanden steeds meer hun toevlucht nemen tot leugens, laster en bedrog om zich nog een beetje overeind te houden. In de bouwakties heeft de vuige lasterkampagne tegen Arbeidersmacht een voorlopig hoogtepunt bereikt in de Volkskrant van 14 mei. De bazen van de bonden kregen daarin alle ruimte om hun hart te luchten over Arbeidersmacht. Wat er uit komt is een lange reeks onwaarheden. Voor een gedeelte weten ze gewoon niet wat er op de bouwwerken gebeurt, voor een gedeelte liegen ze er bewust op los. Laten we de laster en de werkelijkheid maar eens naast elkaar zetten. Dat is niet een werkelijkheid die alleen maar op papier bestaat, maar een die door vele duizenden arbeiders zo ervaren is in de praktijk. Dat is onze kracht.

De bonzen beginnen met Arbeidersmacht maoties te noemen. Ze bedoelen dat als een scheldwoord, of in ieder geval als een term om de arbeiders schrik aan te jagen. In feite is het natuurlijk erg goed als door Arbeidersmacht de grondslag van Mao-Tse-toeng's gedachten in praktijk wordt gebracht. Want Mao heeft, na Marx en Lenin, de weg gewezen naar de bevrijding van de onderdrukte en uitgebuite volksmassa's.

Als door Arbeidersmacht het dien-het-volk-principe en de massa-lijn worden uitgevoerd, prijst de K. E. N. (ml) daar de nederlandse arbeidersklasse gelukkig mee. En zo is het ook werkelijk: Arbeidersmacht voert de massa-lijn uit. De eisen en de wil van de bouwvakkers zijn nagegaan en gesystematiseerd bij hun teruggebracht. 25 gulden schoon en een harde aktie tegen het bouwkapitaal, dat willen de bouwvakkers. Als Arbeidersmacht alles in het werk stelt om de strijd daarvoor mogelijk te maken, is Arbeidersmacht een goede organisatie. Dinsdag 11 mei demonstreerden de bouwvakkers in Eindhoven. De bonden hadden de arbeiders van één of twee bouwwerken uitgenodigd om

mee te doen. Arbeidersmacht riep alle arbeiders van alle projekten op. In de demonstratie daverde als uit één mond: "25 gulden schoon, alles plat!". Deze eisen werden door de vakbonden volkomen genegeerd tot grote woede van de mensen.

In de Volkskrant zeggen de bazen van de bonden: Arbeidersmacht krijgt geen poot aan de grond en leden van Arbeidersmacht worden door "onze mensen" van de bouwwerken afgeslagen. Wat is daarvan waar?

Tot nu toe heeft Arbeidersmacht in de bouw akties geleid in Amsterdam, Breda en Leiden. In vele andere steden heeft deze organisatie de arbeiders geholpen om de bonden onder druk te zetten, om er een behoorlijke aktie van te maken.

Wie heeft Arbeidersmachten van de bouwwerken afgeslagen? Bouwvakkers zijn het in ieder geval niet geweest! Maar in veel steden stonden bouwondernemers, vakbondsleiders en politie eendrachtig voor de poort om Arbeidersmacht te weren.

In Leiden is onder leiding van Arbeidersmacht een bouw plat gegaan. "De bonden hebben gezegd dat ze de akties van de arbeiders zouden steunen", werd er gezegd, "dat moeten ze bij ons dan ook waar maken". Zo werden de bonden gedwongen te betalen. Maar de ongeorganiseerden lieten ze links liggen. Arbeidersmacht is er voor alle arbeiders. Arbeidersmacht heeft 350,- gulden ingezameld voor de ongeorganiseerden in een steunaktie.

De volgende dag stond de politie van Leiden klaar om te verhinderen dat het komitee, bestaande uit bouwvakkers, die bouw weer op kon gaan. Alleen de bonden konden vrij hun gang gaan. Is het ooit duidelijker geworden wie er aan de kant van de bazen staan? Als de bonden praten van "onze mensen" bedoelen ze kennelijk de politie en niet de arbeiders.

"Wat willen jullie", briesten de bonden, "verder gaan onder ons of onder Arbeidersmacht". "Laat die mensen van Arbeidersmacht dan eerst maar eens komen", zeiden de arbeiders. Maar dat mocht niet. Onder toezicht van voor mannen en bazen organiseerden de bonden een stemming, die ze nog maar met 42-36 konden winnen.

Een ander voorbeeld. In Eindhoven dwong de politie de mensen van Arbeidersmacht mee naar het buro te gaan voor een technische controle van hun auto. Zo werd het werken hun geruime tijd onmogelijk gemaakt.

Kijk, dat is nou de werkelijkheid van wat de bonden zeggen: Arbeidersmacht krijgt geen poot aan de grond en wordt door onze mensen van de bouw geslagen. Als Arbeidersmacht werkelijk geen poot aan de grond krijgt, waar maken ze dan zo'n paniek over, waarom moeten ze dan de hulp van de bouwondernemers en de politie tegen Arbeidersmacht inroepen? Leugens, laster en bedrog, we zeiden het al. De Volkskrant schrijft: "volgens Arbeidersmacht moeten de bouwvakkers 25 gulden schoon

eisen". Jazeker, voor een beetje redelijk bestaan moeten de bouwvakkers 25 gulden schoon eisen. En dat moeten ze niet van Arbeidersmacht, maar dat moeten ze door de uitbuiting onder het kapitalisme.

De Volkskrant laat een vakbondsleider zeggen dat Arbeidersmacht opbelt om te zeggen dat er ergens wat plat gaat, en dat er dan geen arbeiders te vinden zijn. Nee, heren, het gaat uw verstand en uw instelling natuurlijk te boven, maar zo is de lijn van Arbeidersmacht niet. Arbeidersmacht gaat niet op zijn eigen houtje opbellen of wat dan ook. Arbeidersmacht organiseert en mobiliseert de arbeiders tegen het kapitalisme en dat doe je niet met zinloze telefoontjes.

Je kunt de mensen van Arbeidersmacht niet benaderen, klaagt een bondsleider. Dat is nou toch zielig! Onder ieder pamflet van Arbeidersmacht staat toch een kontakadres. Kunnen de bondsleiders niet lezen? Zouden ze begrepen hebben dat die kontakten er zijn voor strijdbare arbeiders en niet voor verraders? Het volgende verwijt is dat Arbeidersmachten mensen zich bij de bouwvakkers voordoen als bondsbestuurders. Jazeker! De agitatie van Arbeidersmacht richt zich tegen de vakbonden als verraders van de zaak van de arbeidersklasse. Het is toch te gek om los te lopen dat Arbeidersmacht zich dan ook maar voor verrader uit zou geven. De heren van de bond ontdekken zelf dat het moeilijke met leugens is, dat ze vaak ook niet met elkaar blijken te kloppen.

Buys van de N. V. V.-bouwbond waarschuwt in de Volkskrant: "voor de bouwvakkers op de woningbouw-projekten die best in staking zouden willen, kan zo'n duwtje van Arbeidersmacht de druppel zijn die de emmer doet overlopen". Buys bedoelt wat anders, maar zo zit het eigenlijk precies. Het is zo dat bouwvakkers in de woningbouw best "willen staken". Zij geloven niet in de burgerlijke propaganda, dat zij de oorzaak van de woningnood zijn. Zij weten dat er door de staking geen één bouwvakker een dag langer op een huis moet wachten. Want de huizen die de bouwvakkers bouwen, zijn van hun bouwvakkersloon niet te betalen. En dat er zo weinig woningen voor arbeiders gebouwd worden komt doordat de heren kapitalisten daar niet genoeg aan kunnen verdienen. Maar de bonden gaan onmiddellijk bevend door de knieën voor de burgerlijke propaganda over de woningnood. Daarom verzetten zij zich met hand en tand tegen de wil van de arbeiders om van de prikakties een werkelijke strijd te maken die met recht een staking genoemd kan worden. In Nijmegen noemden bondsbestuurders de woningnood een teer punt voor de stakingsaktie. "Daarom juist, plat met die hap", riepen 350 bouwvakkers. Van Arbeidersmacht zei iemand: "de hele bouw moet plat voor 25 gulden schoon". Wie zou er nou de wil van de arbeiders uitdrukken, die vent van de bond of Arbeidersmacht?

Tenslotte komt de Volkskrant dan nog met het simpele verhaal dat Arbeidersmacht zich als een bondgenoot van de bouwbazen ontpopt door de vakbonden in de wielen te rijden.

Dat is dan toch de vraag waar het om gaat: Wie is er een bondgenoot van wie? Wie rijdt wie in de wielen? Voor de duizenden arbeiders, die zelf de bovenstaande gebeurtenissen hebben meegemaakt, is de vraag "wie zijn onze vrienden, wie zijn onze vijanden" heel wat duidelijker geworden. De leugenaars, de lasteraars en de bedriegers, dat zijn onze vijanden. Tot onze vijanden behoort ook de pers, dat is nu maar weer al te duidelijk gebleken.

VERVOLG VAN HIERNAAST

komst van India.

Daarom heeft China deze tussenkomst van India zo heftig bestreden. Als India niet tussenbeide komt, zullen de arme en revolutionaire boeren, geleid door de kommunistische arbeiders en studenten, voorop gaan in de strijd. De boeren en arbeiders van Oost-Pakistan zullen inzien dat ze zich moeten verenigen met de boeren en arbeiders van West-Pakistan. De heersers in West-Pakistan verdrukken evenzeer hun eigen volk als het volk van Oost-Pakistan. De heersende feodale klasse is zo machtig dat zij alleen door de gezamenlijke bevolking van Oost- en West-Pakistan verslagen kan worden.

De nationale onafhankelijkheid en de democratie kan alleen op die manier worden veroverd.

invaliditeit gevolg van winsthonger

Twee oud-textielarbeiders in Tilburg deden een boekje open over de oorzaken van hun invaliditeit.

Deze arbeiders werkten als wevers jarenlang in de textielindustrie van Tilburg. De ene als gewone wever en de andere als stalenwever. Ze vertelden voornamelijk over hun laatste werkkring, de beruchte Wollenstoffenfabriek van Spaendonck, die ongeveer een half jaar geleden failliet is gegaan.

In 1962 begon de ellende zich te openbaren, zei deze wever. Hij werd weer eens ziek en de huisdokter konstateerde astmatische bronchitis. Voor 6 weken draaide hij een sanatorium in. Daarna was hij volgens de controle-arts voor 100% genezen en kon hij weer in de fabriek gaan werken.

Zijn basisloon was laag. Ze moesten 44.000 schot per dag produceren per weefstoel en deze loopt op 100 toeren en kon nog opgevoerd worden. Pas als je dit haalde kreeg je het basisloon en daarboven verdienen is dus haast onmogelijk. "Dit tariefstelsel," zei hij, "is louter en alleen om de arbeiders tegen elkaar uit te spelen, dat hebben die bazen goed bekeken. Bijv. bij ons had je een Goudersploeg, zoals wij die noemden. Die kregen het beste werk, ja, gedeeltelijk waren 't ook kwaliteitswerkers, beter geschoold enz., maar 't wordt gebruikt door de fabrikanten om ons op te naaien tegen elkaar." En zijn kameraad, de stalenwever, vulde aan, "vaak kreeg je zeer slechte garens, die braken snel, waardoor je steeds moest knopen. Dan stond de machine stil en dan werd die tijd opgenomen en dat werd dan van je loon afgehouden, die boete varieerde van 10 cent tot f 100, --".

In 1962 verdiende deze arbeider f 102, --

netto in de week. "Als je dan tegen die boete protesteerde dan werd er gezegd: ga maar naar je vakbond. Ik vroeg ze dan: "wiens bond, die van jullie of de mijne". Dacht je dat ik gek was, 't is allemaal één pot nat, vakbond of baas."

OVERWERKEN OM NORMAAL ROND TE KOMEN

Steeds werd het tempo van de weefstoelen verhoogd en het aantal weefstoelen per arbeider uitgebreid. Als je 't net aankon, dan kwam er weer een weefstoel bij."

Door het verder ontwikkelen van kleurmogelijkheden, werd deze stalenwever aan 6 weefstoelen gezet en moest 156 kleuren maken. Door het tempo en de inefficiënte werksituatie (deze was volgens hem veel te omslachtig en kon veel beter geregeld worden, niet in tempo, maar in kwaliteit) kreeg hij last van zijn hart. Zijn kameraad vertelde: "Er bestond op dit bedrijf een ploegendienst van 2 tot 11 en van 11 tot 8 en je had de dagdienst, 9 uur werken dus, voor een schijfloontje, want als je f3,- per uur verdient dan verdient je baas f 12,- per uur. Vaak moest je overwerken om genoeg te hebben voor je gezin. Da's toch diep treurig, dat je moet overwerken alleen omdat het basisloon te laag is."

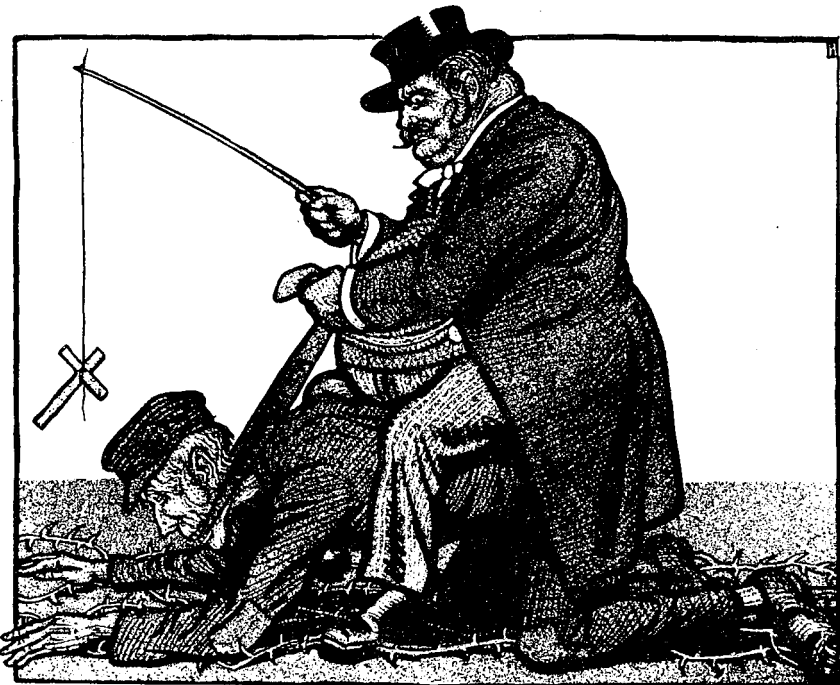
Deze arbeider kreeg na zijn zogenaamde genezing in het sanatorium, en zijn ontslag uit de ziektewet, binnen twee weken, op de fiets terug van zijn werk naar huis, last van braken. Hij zei zelf: "Ik voelde dat ik het tempo niet meer aankon." Hij werd weer ziek, bleef onder controle van de bedrijfsarts en werd na een jaar in de ziektewet te zijn geweest 100% invalide verklaard.

Hij kreeg tijdens zijn ziekte, toch zijn ontslag van het bedrijf, want, vertelde hij: "Als een arbeider ziek door het werk versleten is, dan is hij alleen maar lastig voor een fabriek waar het winstprincipe voorop staat."

Het invaliditeitsgeld bedraagt 80% van het loon: en als je dan nog vrij jong bent en kinderen hebt, betekent dit een ernstige verlagening van je inkomsten. Om nog maar niet te spreken over de last die je ziekte veroorzaakt voor jezelf en je gezin, terwijl die ziekte bovendien duidelijk een gevolg is van je dag in dag uit kapot werken in die fabrieken".

Want ook onze stalenwever kreeg na zijn eerste hartaanval meer last van zijn hart, kreeg wel lichtere werkzaamheden toen hij erom vroeg, maar ook minder loon en toen hij in de ziektewet was, na weer een hevige hartaanval te hebben gehad en op controle moest, werd hem door deze arts gezegd dat hij het werk moest hervatten. Hij protesteerde en zei dat hij dit niet kon en niet deed. Zijn ziektewetuitkering werd toen 4 weken ingehouden, hij moest maar zien hoe hij aan geld kwam. Later na 4 weken werd hij weer door zijn eigen arts gekeurd en is toen 100% invalide verklaard. Zo zie je maar eens wat een willekeur er bij artsen aanwezig is. De ene keer ben je genezen en 4 weken er na ben je 100% invalide.

Het gevolg van deze invaliditeit is dat je maar 80% van het loon krijgt. Beide arbeiders vertelden over over de onveilige werksituatie op de textiel fabrieken. Vaak vloog er een groot spool de zaal door en het was niet zelden dat het iemand in zijn oog trof waardoor hij één of twee ogen kwijt raakte en dus onbekwaam

voor zijn vak werd. Waarna hij in een zgn. invaliditeitsfabriek moet gaan werken. Ook de ventilatie in de lokalen waar de arbeiders werken, was niet goed geregeld. Deuren open, dan ontstond er trek en daar konden astmapatiënten niet tegen. Toen er om ventilatoren gevraagd werd, die de oplossing daarvoor waren, zeiden ze, dat dat niet nodig was. "Nee, voor een arbeider is nooit iets nodig", zei onze wever. "Door de stoffigheid van het werk is een kameraad van ons nu bijna de pijp uit. Hij heeft stoflongen en een vergroeiende rug; dat komt veel voor. Hij is nu 55 jaar. Zou een fabrikant op deze manier ook zo jong sterven? Ik denk het niet, die zal hoogstens z'n eigen kapot rijden in een sportauto of sterven aan een hartkwaal door te veel vet van het te goede eten."

VOOR DE SOCIALE DIENST BEN JE EEN PROFITEUR

En over hun tegenwoordige situatie vertelden ze: "Ge hoort op de televisie en radio altijd over recreatie praten, dat zo goed is voor de gezondheid. Maar alle sport is bijna duur en overall heb je tegenwoordig vervoer voor nodig: nou wilde ik wel graag aan het water gaan vissen omdat de huisarts dat gezegd had. Maar dan moest ik ook goed vervoer hebben, ik mag niet fietsen, dus een bromfiets of zo. Ik kon dat niet betalen van mijn uitkering en hoorde dat je dan aan de sociale dienst om bijstand kon vragen. Ik diende een verzoek in en wachtte op een antwoord. Na 2 maanden kreeg ik een uitnodiging om eens langs te komen. Ze vroegen of ik bezwaar had tegen een keuring. Natuurlijk niet. Dus ik naar die arts. Hij onderzocht mij en vroeg nog eens waarvoor ik die brommer nodig had. Ik vertelde hem van de huisarts en de nodige buitenlucht, die tussen haakjes in onze buurten erg schaars is en die ge ver van hier alleen kunt vinden in villawijken, aan het water en in de bossen. Ik ging weer naar huis en wachtte op antwoord. Na 3 maanden nog geen antwoord, weer terug naar de soos (zo noemen wij de sociale dienst). Ze zouden er haast achter zetten. Na weer 3 maanden eindelijk een bericht dat ik afgewezen was. Ik nam dat niet en weer er naar toe. Ik kreeg toen te horen, dat dat afwijzen berustte op het feit dat ik met die brommer alleen wilde gaan vissen. Nou vraag ik toch, wat mauwen ze dan over recreatie voor iedereen, zeker voor invaliden, en waarom pinnen ze oer vast op ene stoel in oer huis. Allemaal omdat ze (die kapitalisten) bang zijn da ge teveel zou genieten en expres invalide probeert te worden."

INVALIDENFABRIEK DUBBELE UITBUITING

Want als je nog enigzins goed bent, dan mag je wel in een zgn. invaliditeitsfabriek gaan werken: 8 uur per dag en 5 dagen lang. Dan krijg je 10% méér bij je uitkering die je nu ook al hebt als je niet werkt. Een mooie regeling, vakantiegeld is er ook niet bij en voor de inkomstenbelasting mag je maar 10% van het jaarinkomen aftrekken voor extra kosten die je hebt door je invaliditeit. Uitbuiting voor een gewone arbeider, dubbele uitbuiting voor een invalide arbeider, dat is hun door ondervinding wel duidelijk geworden. Deze arbeiders zijn daardoor niet lam geslagen, maar knokken nu mee in de strijd van de arbeiders in de buurten en in buurtcomitees. Ze zorgen door dat stuk strijd dat deze maatschappij snel verandert en een goed leven voor alle arbeiders mogelijk wordt.

strijd tegen de woningnood

STRIJDBARE BUURTBEWONERS WORDEN BEHANDELD ALS MISDADIGERS

Vijftig jaar geleden werd in Tilburg de arbeidersbuurt Jordaan/Nieuwe Wijk gebouwd. Vijftig jaar lang hebben de bewoners steeds trouw hun huur betaald. Huren, die overigens de laatste jaren ook trouw zijn gestegen. Ondertussen werd de kwaliteit van de huizen steeds slechter. Voor een deel ten gevolge van de ouderdom van de huizen, en gedeeltelijk ten gevolge van het slechte onderhoud door de huisbaas; in dit geval de gemeente Tilburg. Een gemeente die landelijk bekend staat, het woningprobleem flink aan te pakken. Maar toch besteedt deze gemeente dit jaar één miljoen gulden aan spektakel-voorstellingen, die geen ander doel hebben dan het afleiden van de aandacht van de werkelijk schandelijke toestand waarin een tiental arbeiderswijken van Tilburg verkeren. De bewoners van de Jordaan/nieuwe wijk in Tilburg weten bovendien sinds kort ook welke harde middelen de gemeente hanteert, wanneer er onverhoopt toch iets uit de beerput van de woonellende in Tilburg opborrelt.

BESCHUIT MET MUISJES

Een paar maanden geleden organiseerden de buurtbewoners een buurtvergadering waarop zij hun rechtvaardige eisen opstelden. De wijkagent was er ook (in burger) en sprak goedmoedelijk met de mensen: "Jullie hebben groot gelijk," zei de beste man toen nog. De buurtvergadering stuurde een brief naar B en W waarop zoals verwacht totaal niet gereageerd werd. Een andere brief met dezelfde eisen erin werd naar de gemeenteraad gestuurd. Vol verwachting zaten de buurtbewoners in de gemeenteraadsvergadering waarin de brief ter sprake moest komen. Op de publieke tribune wilden ze wel eens zien hoe de heren "volksvertegenwoordigers" hun eisen zouden behandelen. Maar burgemeester Becht maakte helemaal geen melding van de brief. Een wakker gemeenteraadslid vroeg: "Waar is de brief van de buurtbewoners van de Jordaanwijk?" "Die brief," zei de burgemeester, "was getypt op onofficiële papier en er stond geen handtekening onder. Daarom hoeven wij hem niet te behandelen." De heren volksvertegenwoordigers haalden opgelucht adem en snoepten rustig verder aan hun beschuit met muisjes. Die hadden ze gekregen van mevrouw Sorel-Fassaert, gemeenteraadslid van D'66. Deze "volksvertegenwoordigster" kreeg van de burgemeester wel vijf minuten spreektijd om te vertellen dat haar baby goed groeide. Waarom werd aan de groei van die ene baby vijf minuten besteed en aan de krotten waarin honderden kinderen moeten opgroeien nog geen halve seconde?

"Omdat U het zo lief vraagt," aldus slijmerd Becht. Meer dan honderd mensen uit de Jordaan/nieuwe wijk hadden de aandacht gevraagd door hun steun toe te zeggen aan de brief die niet behandeld werd. Inmiddels was geen enkel gemeenteraadslid zo slim om de burgemeester te vragen of de brief aan de bewoners van een gedeelte van de Jordaan, waarin de zoveelste huurverhoging wordt aangekondigd, misschien wel met krulletters op oud-hollands papier was geschreven. Met behulp van zelfgemaakte fatsoensnormen onderdrukt de gemeente Tilburg dus de rechtvaardige eisen van de buurtbewoners. De strijdbare buurtbewoners worden behandeld als misdadigers.

Diezelfde week nog organiseerden de buurtbewoners een demonstratie en hingen spandoeken om zodoende aandacht voor de woonellende in hun krotten te vragen. De wijkagent had van tevoren enkele leden van het buurtcomité gegarandeerd, dat een demonstratie niet verboden was, maar dat er alleen geen spandoeken dwars over de straat gespannen mochten worden. Tijdens de demonstratie waar vele buurtbewoners aan deelnamen lieten de patrouillewagens van de politie zich voorzichtig op veilige afstand zien. De volgende morgen, op zondag sloeg de politie toe: met veel heisa en lawaai kwamen brandweer en politiewagens de wijk in, om de spandoeken van de huizen te sleuren. De verkiezingsbiljetten van de stemmenbedelaars voor K.V.P., P.v.d.A., C.P.N. en andere burgerlijke parlementaire partijen bleven hangen. De tilburgse politie weet wel wie hun vriendjes zijn. En de buurtbewoners weten nu goed, wie hun vijanden zijn. Dat bleek nog beter de volgende dag: met een verontschuldigend gezicht zat de wijkagent bij een vrouw van het buurtcomité: "Ik ben ook maar door mijn superieuren gestuurd. Ik moet procesverbaal opmaken, omdat u het demonstratieverbod hebt overtreden en omdat u zonder toestemming spandoeken hebt opgehangen. De andere leden van het buurtcomité zullen geen verbaal krijgen." Op deze manier probeert de tegenstander verdeeldheid te zaaien in het buurtcomité. Achteraf vond de superieur één bekeuring niet voldoende om een hele wijk de schrik op het lijf te jagen, zeker toen hij merkte dat enkele kranten, weliswaar op een verdraaide en verknipte manier, aandacht aan de demonstratie hadden besteed. De wijkagent werd door de superieur weer de buurt ingestuurd met de veelzeggende opmerking: "Je denkt toch zeker niet dat ik geloof dat het een éénmansdemonstratie is geweest?" Vijf bekeuringen zijn er toen gemaakt. De onderdrukking van Tilburg neemt toe. Ook de pogingen om verdeeldheid te zaaien nemen toe, maar deze keer is ze dat in de Jordaan/nieuwe wijk koud op het lijf gevallen

K.E.N.(ml)

nieuws

rt

rechtskundig adviesbureau voor arbeiders

voor advies en bijstand op het gebied van

loon, ontslag en andere arbeidszaken

huur en huurkoop

ziektewet

kinderbijslagwet

werkloosheidswet

loon-, inkomsten- en andere belastingen

adressen:

AMSTERDAM

telefoon 11 51 40

van 6 - 8 uur

Utrecht

Oranjestraat 8

telefoon 030 - 2 68 60

elke donderdag van 20.00 tot 22.00 uur

kontaktadressen KEN (ml)

AMSTERDAM

Binnenvisserstr. 19hs.

centrum

BREDA

Postbus 2011

DEN HAAG

Koningstr. 20 A

EINDHOVEN

Postbus 706

GRONINGEN

Postbus 549

HENGELO

Populierenweg 38

LEIDEN

Morsstr. 37

NIJMEGEN

2e Walstr. 107

ROTTERDAM

Jan Porcellisstr. 40b

SITTARD

Postbus 231

TILBURG

Postbus 273

UTRECHT

Postbus 2086

AANBIEDING VOOR
RODE TRIBUNE
LEZERS

VIETNAM INFORMATIEPAKKET

10 BOEKEN EN BROCHURES
f 4,90 (ENGELSE TAAL)

ALLEEN TE BESTELLEN DOOR

STORTING VAN f 4,90 OP
REKENING VAN
HET PROGRESSIEVE BOEK
GIRONUMMER 1673763

kursus marxisme leninisme

BREDA

DATA : maandagen 17, 31 mei 14 en 28 juni

TIJD : 20.00 uur

PLAATS: de Veste

In verband met het zwevend maken van de gulden en de duitse mark, is er een stagnatie ontstaan in de levering van papier.

Daarom is een gedeelte van deze Rode Tribune op houthoudend papier gedrukt. De kwaliteit van dit papier is minder dan normaal ; de kwaliteit van de artikelen is zoals u die gewend bent.

CHINA vandaag

maandelijke publikatie van uittreksels uit Chinese periodieken,

vertaald, bijeengebracht

en uitgegeven onder de verantwoordelijkheid

van de vereniging België-China

abonnements à f 7,-- per jaar

te bestellen door storting op

giro 167 37 63

van de Penningmeester, Het Progressieve

Boek, Jan Porcellis straat 40 b,

3003 Rotterdam

hierlangs afknippen

rt abonnement

de ondergetekende neemt een abonnement op het maandblad rode tribune van

een half jaar à ten minste f 4,-

een heel jaar à ten minste f 8,-

en stort dit bedrag op

gironummer 1673763

van de penningmeester

Het Progressieve Boek,

Rotterdam

onder vermelding van "rt abonnement"

naam _____

adres _____

plaats _____

invullen wat gewenst wordt met

in een gesloten brief opsturen aan

Het Progressieve Boek

Jan porcellisstraat 40b

3003 Rotterdam

OPNIEUW VERKRIJGBAAR

CHINA-INFORMATIEPAKKETTEN

Inhoudende o. a.

"Socialisme op het platteland" Een boek over het beroemde voorbeeld van Tachai.

Met ruim 110 foto's, waarvan vele in kleur.

Verder ± 9 brochures en boeken in de engelse taal.

Kosten : f 5,40 (i. v. m. verhoogd tarief PTT)

U kunt bestellen door dit bedrag te storten op girorek. nr. 1673763 t. n. v. penningmeester van het Progressieve Boek te Rotterdam.

HAAST U : De voorraad is zeer beperkt !!

VERVOLG VAN PAG. 7

hadden ze 55 gulden reparatiekosten moeten betalen. Maar een rekening konden ze me niet laten zien! Bovendien dachten ze dat mijn werkloon bij de kosten van verf en behang inbegrepen zat. En zo hadden ze nog meer smoesjes. Het was me volkomen duidelijk. De schoften wilden me niet betalen. Ik werd hoe langer hoe giftiger. Vooral toen ik merkte dat er al een andere schilder rondliep. En ik hoefde niet te proberen hun eens flink de waarheid te zeggen, want ze grepen meteen de telefoon om de politie te bellen. Die is er tenslotte voor om dat stelletje beroepsoplichters te beschermen. Het systeem zit handig in mekaar. Bij de gemeente dwingen ze je om aan het werk te gaan. Je huiselijke

situatie interesseert hun daar niks. Als je dan werk vindt zijn er de heren ondernemers die je aan alle kanten belazeren en uitpersen.

En als je daar tegen in gaat, hoeven ze de politie maar te bellen om je weg te halen. Het is mij er niet meer om begonnen om die 225 gulden eruit te halen. Ik wil alleen deze smerige praktijken aan de kaak stellen. Bij Arbeidersmacht zeggen ze dat je in je eentje een vinger bent, die ze kunnen knakken. Dat is in mijn geval dan ook gebeurd. Daar kunnen we iets van leren. Namelijk dat we ons aaneen moeten sluiten. Alleen wanneer we samen knokken zijn we in staat om die dievenbende en hun gemeentehandlangers eruit te gooien!

hetzelfde. Er komen ook minder reclamefolders. De hele diepdruk industrie wordt georganiseerd. Ook in de diepdruk gaan ontslagen vallen.

De V. N. U. (Verenigde Nederlandse Uitgeverijen) is een bedrijf dat weekbladen uitgeeft. De V. N. U. bezit zelf de drukkerijen waar deze bladen worden gedrukt. Door fusering is het uitgegroeid tot een van de grootste bedrijven in de grafische industrie. De Haarlemse Diepdruk Industrie (H. D. I.) is haar bezit, ze heeft de Rotogravure opgekocht, in Deventer en Etten heeft ze vestigingen.

Maar al deze uitbreidingen betekenen geen verbetering voor de arbeiders. Voor het Leidse bedrijf nog wel het minst. Het enige wat voor de V. N. U. bij de opkoop van belang was, was de wereldbekende naam. Rotogravure, zo moet de drukkerij van de V. N. U. heten, dat is de naam die het bedrijf in Haarlem nu al heeft.

Het Leidse bedrijf wordt gesloten, het is verouderd. Het wordt naar Haarlem overgeplaatst; daar is een heel nieuw bedrijf gebouwd. Met machines die twee keer zo groot zijn als in Leiden, waar dan een dubbele winst aan gemaakt wordt.

Met die machines kan dezelfde oplage door veel minder arbeiders gedrukt worden. Daarom zullen veel, vooral Leidse arbeiders ontslagen worden.

De directie probeert de arbeiders niet alleen op straat te gooien. Door intimidatie, overplaatsingen, tussentijdse ontslagen, spoort ze de arbeiders aan zelf ontslag te nemen. Dan hoeft er geen geld voor afvloeiingsregelingen betaald te worden.

De sfeer op het bedrijf is slecht, daarom gaan de mensen weg. Na overplaatsing naar Haarlem bestaat nog steeds kans op ontslag, daarom gaan ook veel mensen weg. Zo probeert de directie haar winsten te vergroten ten koste van de arbeiders.

HET VERRAAD VAN DE BONDEN

Het wordt eentonig, maar we kunnen van de bonden ook hier alleen maar constateren, dat ze de arbeiders verraden, dat ze de directie bij haar plannen steunen.

Misschien heeft de grafische industrie nog wel de meest reaktionaire bonden, in alle andere sectoren, de bouw b.v., zijn de bonden sinds de Rotterdamse havenstaking verplicht tot op een bepaalde hoogte de strijd te organiseren. De bonden zijn kapitalistische organisaties, die het geld van de leden, in grote ondernemingen geïnvesteerd hebben. Het vergroten van het ledenaantal betekent voor de bonden vergroting van de hoeveelheid geld voor de investeringen. Daarom zal de bond de strijd organiseren, om het ledenaantal en het kapitaal te vergroten. In de grafische industrie zijn alle arbeiders verplicht lid van een erkende bond.

In de grafische industrie zal de bond dus nooit het kapitaal kunnen vergroten, door in de strijd leden te maken. Stakingen in de grafische industrie kosten de bonden alleen maar geld.

Bij de Rotogravure wordt dat alles weer heel duidelijk.

Op geen enkele wijze hebben de bonden de strijd georganiseerd. In tegendeel ze hebben de arbeiders alleen maar van de strijd afgehouden en verraden. De bonden hebben een jaar geleden, toen de plannen bekend werden dat het bedrijf naar Haarlem ver-

plaatst werd, een vergadering belegd, waar als enige naar voren is gekomen:

1. Geen antwoorden geven vanwege te emotionele sfeer.
2. De arbeiders het zaakje van de directie proberen te verkopen met het argument: beter brood op de plank dan op straat.

Dat laatste is waar, maar kan alleen door harde strijd bereikt worden. Alle arbeiders van het bedrijf spreken over deze vergadering als het verraad van de bond.

Daarna heeft de bond ondanks beloften niets meer van zich laten horen. De bonden hebben de strijd niet georganiseerd, toen de eerste grote orders, zoals Televisier, naar Haarlem gingen.

Op alle mogelijke manieren hebben de bonden tegen de arbeiders gezegd: leg je bij de fusie neer.

ARBEIDERSMACHT ORGANISEERT DE STRIJD

Arbeidersmacht heeft de arbeiders geholpen een begin te maken met het organiseren van de strijd tegen de ontslagen.

Toen duidelijk werd dat de arbeiders op grote schaal ontslagen zouden worden en dat zij van niemand steun konden verwachten tegen de ontslagen, is Arbeidersmacht de arbeiders gaan steunen. De strijd tegen massaontslagen is een zeer zware strijd. Deze kan alleen gewonnen worden door een grote solidariteit van de arbeiders, niet alleen van de Rotogravure, maar van de hele grafische industrie. Daarom zal het zeer moeilijk zijn op dit moment, nu de klassenstrijd op gang komt, deze solidariteit te organiseren. Toch zal een strijdorganisatie van de arbeiders iedere mogelijkheid benutten om de arbeiders voor haar belangenstrijd te organiseren.

En die mogelijkheid bestaat:

De V. N. U. is nog steeds een bloeiend bedrijf dat haar winsten investeert in de grafische industrie. Alleen het bedrijf in Leiden wordt gesloten, om een meer winstgevend bedrijf in Haarlem op te bouwen. Alle arbeiders van het V. N. U. concern tesamen, en in de eerste plaats de arbeiders in Haarlem en Leiden vormen dus een macht. Zonder de geschoolde arbeiders in Haarlem en Leiden is het de V. N. U. onmogelijk grote winsten te maken. Daarom moeten de arbeiders van Leiden en

Haarlem, waar ook een aantal arbeiders ontslagen worden, in de eerste plaats de strijd organiseren, samen met Etten en Deventer. Daarnaast moeten de andere grafische bedrijven rond deze strijd worden georganiseerd.

Alleen die macht kan de V. N. U. breken. Om die macht te organiseren is er een comité Arbeidersmacht gevormd. In pamfletten heeft het comité de belazerij van de directie en de bonden duidelijk gemaakt. Het comité heeft uiteengezet wat de macht van de arbeiders is.

Daarop hebben de arbeiders een handtekeningactie gevoerd. Zij eisten van de directie in Aerdenhout een vergadering met alle arbeiders, "anders zouden ze met Arbeidersmacht in zee gaan". Op een vergadering door Arbeidersmacht uitgeroepen, zouden de avondploegen het werk neerleggen en naar de vergadering komen. Maar de directie stuurde de ondernemingsraad erop af om de arbeiders daarvan af te houden.

Zo gebruikt de directie de ondernemingsraad. De strijdwil van de arbeiders nam steeds meer toe. Daarom moest de vakbond komen om deze strijdwil te breken.

Daarom organiseerde de directie een vergadering met de ondernemingsraad en mensen van de verschillende afdelingen.

In die vergadering probeerden ze de stakers opnieuw te bedriegen en zo de strijdwil te breken. Door de ontslagen te ontkennen, probeerden ze de arbeiders weer op hun hand te krijgen. "Zij gaan ons ontslaan, maar ze proberen ons met alle middelen te sussen. Arbeidersmacht heeft ons goed duidelijk gemaakt, waar je als arbeider staat. Wanneer de directie je nodig heeft, lijmen ze je. Wanneer je niet meer nodig bent, wordt je afgedankt. Alleen door strijd kan je wat bereiken. Iedere dag lezen we wat in de krant over de massaontslagen. Maar dat moeten we niet meer nemen. Zoals mijn ouders tijdens de crisis, dat vertik ik. Daar moeten we nu al tegen knokken. Ze proberen hier net te doen of we niet ontslagen worden. Veel arbeiders weet de directie nog met haar praten te overtuigen. Maar wat Arbeidersmacht naar voren bracht, daar was iedereen het mee eens. Na de aktie van Arbeidersmacht gaan we verder door leden te maken van Arbeidersmacht op het bedrijf.

Zo breiden we het comité uit. Zo kunnen we op het moment dat de directie geen mooie praatjes meer kan verkopen, meteen de strijd aepakken".

als je niet meer nodig bent dan word je afgedankt

Wanneer een crisis nadert zien we altijd net volgende gebeuren. De kapitalist doet grote investeringen in zijn bedrijf, zodat hij van minder arbeiders meer winst kan maken. De investeringen in de tijd dat de crisis nadert, betekenen massaontslagen en op den duur grote werkeloosheid, overprodukt en ineenstorting van het kapitalisme. In de jaren dertig hebben we dat gezien.

Nu komt het spook van de werkeloosheid weer terug.

De arbeiders zullen moeten vechten tegen de massaontslagen en de werkeloosheid. Zij zullen met alle arbeiders samen de strijd moeten organiseren. Zij zullen zo sterk moeten zijn dat zij het kapitalisme vernietigen. Want alleen in de uit de puinhopen van het kapitalisme opgebouwde socialistische maatschappij zullen werkeloosheid en crisis verdwenen zijn.

Arbeidersmacht, de strijdorganisatie van de arbeiders, organiseert de strijd van de arbeiders tegen de massaontslagen. Door haar leiding in de strijd worden de arbeiders zich bewust van hun macht tegenover die van het kapitaal.

Bij de Leidse Rotogravure is de strijd tegen de massaontslagen begonnen. De Leidse Rotogravure was een drukkerij met een grote faam in de diepdruk industrie. Alle folders van V. & D., Televisier, Eva en andere weekbladen werden in Leiden gedrukt. Vele opdrachten uit het buitenland werden door de Leidse arbeiders uitgevoerd. Door hard werken hebben de Leidse arbeiders het bedrijf groot gemaakt. Binnenkort worden ze op straat gegooid.

Dat is de kapitalistische wet. De arbeiders zijn nodig voor zo groot mogelijke winsten. Kunnen de winsten ergens anders makkelijker vergroot worden, dan staan de arbeiders op straat.

Door de reclame op de radio en de TV, is in de grafische industrie de belangrijkste inkomstenbron voor een deel verdwenen. In de grafische industrie worden daarom grote investeringen gedaan om met nieuwe machines waar minder arbeiders aan werken, grotere winsten te maken. De rest van de arbeiders wordt op straat gegooid. Bij de arbeiderspers, een kapitalistisch bedrijf, dat zogenaamd in handen van de arbeiders is, is dat anderhalf jaar geleden al gebeurd. Bij alle dagbladen wordt hard gefuseerd, zodat investeringen gedaan kunnen worden, winsten vergroot en de arbeiders ontslagen kunnen worden. Voor de weekbladen geldt

STEUNFONDS

bouw mee aan de drukkerij

De Stichting Het Progressieve Boek heeft na een diepgaande studie besloten om marxistische-leninistische literatuur in het nederlands te laten verschijnen. Zij denkt hierbij aan o. a. werken van Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao-Tse-tung. Om deze literatuur zo goedkoop mogelijk te maken, ligt het in de bedoeling om deze brochures en boeken zelf te vervaardigen. Verregeande stappen in die richting zijn reeds genomen.

De Stichting Het Progressieve Boek staat hierbij voor grote problemen, namelijk de financiering van de apparatuur die voor dit project nodig is. Daarom doet zij een beroep op alle lezers van de Rode Tribune, Dien het Volk, en de Jonge Tribune alsmede aan alle afdelingen van de KEN(ml), MLS en MLJ om door middel van donaties en giften de realisering van bovengenoemd project mogelijk te maken.

STORT EEN BIJDRAGE!

Voor hen die direkt steun willen verlenen, staat het gironummer van Het Progressieve Boek open:

Stichting Het Progressieve Boek

GIRONUMMER 1673763 onder vermelding van drukpers

Verder kunnen zij alle inlichtingen verkrijgen over deze campagne bij alle afdelingen van de KEN(ml), MLS en MLJ.

Wij rekenen op uw solidariteit!

En wij danken al diegenen, die al een bijdrage gestort hebben.

STEUNFONDS

rode tribune

7 71

marxistisch-leninistisch
maandblad
jan porcellisstraat 40b
rotterdam

proletariërs aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u!

losse nummers 75 cent
rode tribune

rt

arbeiders mogen
wel bouwen
maar niet wonen

arbeiders mogen wel bouwen maar niet wonen

rode tribune
marxisties-leninisties
maandblad
jaargang 7, nummer 7

maandblad van de KEN (ml)
Kommunistiese
Eenheidsbeweging
Nederland (ml)

uitgave

HPB
Het Progressieve Boek
Jan Porcellisstraat 40 B
Rotterdam
Telefoon 010-23 18 94

redactie

Artikelen in de Rode Tribune
zijn het resultaat van discussies
in de werkgroepen van de KEN (ml)
Secretariaat:
Postbus 2086 Utrecht

abonnementen

Nederland:
minimum f 4,- per ½ jaar
minimum f 8,- per 1 jaar
Buitenland:
minimum f 5,- per ½ jaar
minimum f 10,- per 1 jaar

Betaling door storting op
gironummer 167 37 63,
ten name van:
Penningmeester Progressieve Boek
Rotterdam,
onder vermelding van:
"RT abonnement".
Na ontvangst van de storting zal
tot verzending worden overgegaan.
Voortzetting van abonnement
vindt alleen plaats na nieuwe storting.

Inhoudsopgave :

- pag 2, 3 Arbeiders mogen wel bouwen,
maar niet wonen.
- pag 4, 5 Wie dit een overwinning noemt,
heeft het erg slecht met ons voor.
- pag 6, 7 Arbeiders schrijven de Rode Tri-
bune.
- pag 8, 9 De M. L. J. organiseert de jonge
arbeiders tegen de kapitalistische
uitbuiting.
- pag 10, 11 De bazen zijn bang voor een ster-
ke organisatie
- pag 12 Buitenland.
- pag 13 De crisis van de dollar.
- pag 14 Mededelingen K. E. N. (m. l.)
- pag 15 Slavenschepen van de Holland
Amerika Lijn.
- pag 16 Huurharmonisatie.

Een bouwvakker reageerde na de stakings-
akties: "We hebben niks bereikt. Alleen hoger
vorstverlet en een dag vakantie erbij. Die 6
percent zijn we kwijt aan prijsverhogingen.
Die waren we al kwijt voor we met staken
begonnen. Die f 125,- ineens is minder dan
de schade die we hebben geleden in de stakings-
dagen. Als de bonden dit een overwinning
noemen, hebben ze het toch wel erg slecht met
ons voor. Je wordt kotsmisselijk van die pop-
penkast."

Op 24 mei kwam er een bevel van de bonds-
leiding: Aan het werk, we hebben een akkoord'.
Wat dat akkoord inhield durfden ze pas later
bekend te maken. Als ze de bouwvakkers weer
binnen de poort hadden. De bouwvakkers zijn
weer aan het werk gegaan. Niet omdat ze
tevreden waren met wat de bonden bereikt
hadden, maar juist omdat ze de vakbonds-
spelletjes meer dan zat waren. Eén van hen
zei: "Dat was geen staken. De bazen lachten
je uit. Als het om goeie eisen gaat, vind ik
het niet erg om een paar weken droog brood
te eten. Maar dan moet er ook voor geknukt
worden. En dat hebben de bonden nou net uit
alle macht proberen tegen te gaan. Ze heb-
ben geen duidelijke eisen gesteld. Ze hebben
ons verdeeld gehouden. Ze hebben ons vies
voor joker laten staan. Het wordt tijd dat
wij de bonden nou eens voor joker laten staan."

Enorme winsten voor bouwkapitalisten

Het is duidelijk: wij moeten keihard vechten
voor ons bestaan. De kapitalisten zijn onze
grootste vijanden. Een klein groepje uitbui-
ters verrijkt zich steeds meer ten koste van
miljoenen loonarbeiders. Voorbeelden uit de
bouw: Nederhorst maakte in 1970 een winst
van 4 miljoen, bijna drie maal zoveel als het
jaar daarvoor. De Stevingroep (Van Hattum-
Blankevoort-Boele-Van Eesteren-Van Sprun-
del) haalde over 1970 een winst van 10,5 mil-
joen. De orderportefeuille is volgeboekt tot
353 miljoen gulden. De Hollandse Betongroep
boekte een winst van 14,5 miljoen (vijf jaar
geleden was dat nog "maar" 5,2 miljoen). De
aandeelhouders kunnen zich in de handen wrij-
ven. Ze krijgen 21% dividend, een recordbe-
drag. Daarvoor hoeven de aandeelhouders niet
te werken, geen overuren te maken, geen ge-
vaar van bedrijfsongevallen te lopen. Nee,
als je dat moet doen, krijg je maar een ma-
ger loon. De miljonairs hoeven alleen maar
van tijd tot tijd hun schone handen op te hou-
den.

Deze kliek is onze doodsvijand. Wij moeten
hun macht tot de grond toe afbreken. Zo lang
dat niet is gebeurd, gebruiken ze die macht
om ons uit te persen tot het uiterste. Met
hun miljoenen hebben de kapitalisten zich van
hulptroepen voorzien, die tegen de arbeiders
worden ingezet. Tot die hulptroepen behoren
de vakbonden.

Woningnood niet door hoge lonen maar door hoge winsten

Een van de grootste leugens die tegen de
bouwvakkers in het geweer werd gebracht
betref de woningbouw. Dat was de plaats
waar de bouwkapitalisten het gevoeligst te
treffen waren. Maar nee, de bonden durfden
er niet aan. In Tilburg zeiden ze zelfs:
"Als je in de woningbouw staakt tref je jezelf"
Op deze manier versterken de bonden het fa-
beltje dat de bouwvakkers de schuld zijn van
de woningnood en van de krankzinnig hoge
huren. Zo zaait de bond verdeeldheid tussen
de arbeiders die bouwen en de arbeiders die
wonen.

Waar ligt in werkelijkheid de oorzaak van de
woningnood en de onbetaalbare huren? In de
macht van de kapitalisten. In Nederland ma-
ken de heren met de poen uit wat er gebeurt
en wat er niet gebeurt. Wat die heren willen
weet iedereen:

Over de ruggen van de arbeiders nog meer
poen naar binnen halen. Ze hebben het hele-
maal voor het zeggen en beleggen hun geld
daar waar ze de grootste winst verwachten.
Als er dus niet genoeg huizen zijn komt dat
doordat de winsten niet hoog genoeg zijn
naar de zin van de kapitalisten (de beleggers,
de pensioenfondsen, de verzekeringsmaat-
schappijen.) Toch is na de elektrotechnische
industrie de bouw de bedrijfstak met het
allerhoogste rendement voor het kapitaal.
Maar dat is ze kennelijk nog niet genoeg.
Daarom drijven ze de huren nog verder om-
hoog. Het is de hoogte van de winst die de
schandalige huren veroorzaakt. Niet de hoog-
te van het loon van de bouwvakkers.

Macht is recht

Al jaren wordt er in Nederland niet één huis
meer gebouwd dat voor een arbeider met zijn
loon te betalen is. Al jaren worden de huren
van de oudere huizen opgedreven om de men-
sen te dwingen toch naar de nieuwbouw te
verhuizen. Daarom moeten we vechten tegen
de huurverhogingen. Daarom moeten we alle-
maal vechten voor hogere lonen, ook de
bouwvakkers. Maar als we dat probleem wer-
kelijk willen oplossen, zullen we het kapita-
lisme zelf de grond in moeten boren.
De brute macht van het kapitaal is de oorzaak
van alle ellende.

Bouwkapitalist de Groot zei jammerend:
"In Nederland is zo langzamerhand macht tot
recht verheven". Jazeker, zo is het overal.
Macht is recht. Zolang de macht van de kapi-
talen ongebroken is, heerst het recht van
de kapitalisten en heeft de Groot geen enkele
reden tot jammeren. De macht van het kapi-
talisme kan alleen gebroken worden door de
macht van de arbeiders. Zo lang het kapita-
lisme bestaat is het zo: de macht van het
geld tegen de macht van de arbeiders. Die
macht is onze eenheid.

Arbeidersmacht in de bouw

Arbeidersmacht heeft in de bouwstaking een belangrijke rol gespeeld. Op talloze bouwwerken heeft Arbeidersmacht de meest strijdbare arbeiders gesteund in hun eisen: 25 gulden schoon en alles plat. Het resultaat is dat Arbeidersmacht veel strijdbare arbeiders naar zich toe heeft getrokken en grote sympathie heeft verworven.

Als organisatie was Arbeidersmacht nog te jong om een werkelijke bouwstaking te kunnen leiden, zoals vorig jaar de havenstaking in Rotterdam. Maar is niet voor niets dat de vakbondsleiding in paniek raakte over Arbeidersmacht. Arbeidersmacht beantwoordt

aan de werkelijke strijdwil van de arbeiders. Arbeidersmacht berust niet op leugens en bedrog, maar op de wil van de arbeiders. Voor die wil zijn de kapitalisten en de vakbonden als de dood.

Arbeidersmacht voert als organisatie de vakstrijd. Wij ondervinden het kapitalisme aan den lijve: lage lonen, slavendrijverij, vaak ten koste van de gezondheid, en ga zo maar door. Daar moeten wij ons tegen verzetten. Die strijd, de loonstrijd, voert Arbeidersmacht. Maar wat we in de strijd afdwingen kunnen we nooit voorgoed veilig stellen. Het kapitalisme draaft van de ene crisis naar de andere. Daarom moeten we de oorzaken zelf aanpakken. En die liggen in de heerschappij van het kapitalisme. Daarom moet die heer-

schappij gebroken worden.

De strijd voor hoger loon kan alleen gewonnen worden als in de strijd om de politieke macht de kapitalisten verslagen worden. Daarvoor hebben we een kommunistiese partij nodig, waarin de meest strijdbare en de meest opofferingsgezinde arbeiders de leiding geven aan de strijd van het proletariaat om de macht. Het verraad van de bonden verandert niets aan het feit dat ook de akties in de bouw een bewijs zijn van de verscherpte klassenstrijd in Nederland. Nu de oude arbeidersorganisaties zijn overgelopen naar het kamp van de vijand ontstaat er een nieuwe voorhoede organisatie. Dat is de K.E.N. (ml) die steeds meer vertrouwen wint en zich steeds hechter verankert in de arbeidersklasse.

Foto onder en boven: bouwvakkers in Tilburg leggen het werk plat bij Pelikaan en bij de tekenakademie

hierlangs afknippen

rt abonnement

de ondergetekende neemt een abonnement op het maandblad rode tribune van

- een half jaar à ten minste f 4.-
 een heel jaar à ten minste f 8.-

en stort dit bedrag op
gironummer 167 37 63
van de penningmeester
Het Progressieve Boek,
Rotterdam
onder vermelding van "rt abonnement"

naam _____

adres _____

plaats _____

invullen wat gewenst wordt met in een gesloten brief opsturen aan
Het Progressieve Boek
Jan porcellisstraat 40b
3003 Rotterdam

Na ontvangst van uw storting zal tot verzending worden overgegaan.
Voortzetting van abonnement vindt alleen plaats na nieuwe storting.

Wie dit een overwinning noemt heeft het erg slecht met ons voor

Debonden van het bedrog

In de vorige Rode Tribune hebben we bouwvakkers aan het woord gelaten over hun ervaringen met de bonden in de bouwstaking. De vage eisen in plaats van 25 gulden schoon en de prikakties in plaats van alles plat, waren bedoeld om de woede en de haat van de arbeiders te doven. We hebben beschreven hoe de bonden met platvloerse leugens Arbeidersmacht te lijf gingen. Dit bedrog kan natuurlijk geen stand houden. Zolang het kapitalisme bestaat zal het de woede en de haat van de arbeiders tegenover zich vinden. Nu de vakbonden zo broedelijk naast het kapitaal zijn gaan staan, kunnen ze alleen maar in de val van het kapitalisme meegesleurd worden. Leugens worden ontmaskerd. Bedrog wordt aan de kaak gesteld. Geen enkele doortraptheid kan de bonden redden. Zijn er nog mensen die niet kunnen geloven hoe diep de bonden gezonken zijn? De feiten speken toch voor zichzelf. In december, vlak na de grote stakingen in de metaal en in de haven, voerde de regering een loonstop door. Aan de proteststaking van een uur tegen de regering werd algemeen deelgenomen. De vakbonden onderkenden de onrust en zeiden: "In juli wordt dat een loonexplosie. We moeten minstens 10 procent eisen!"

De bonden matigen de arbeiders, en niet de prijzen

Maar in de loop van een paar maanden werd steeds duidelijker dat de vakbonden zich zouden matigen. Als de vakbonden toezeggen dat ze zich matigen, betekent dat: wij zullen de arbeiders proberen rustig te houden om de kapitalisten een dienst te bewijzen. Op welk punt de onderhandelingen over de bouw-cao zijn afgesprongen, zal wel altijd een raadsel blijven. De eis was in ieder geval al met een kwart afgezaakt tot 7,5 procent. De bonden zeiden dat de prijsstijgingen dan tot 4,75 procent beperkt zouden blijven. Waar halen ze het in godsnaam vandaan? Sinds mei 1970 zijn de prijzen met meer dan 6,5 procent gestegen. Alleen in de eerste vier maanden van dit jaar zijn ze al meer dan 3 procent gestegen. Bovendien geven deze cijfers een vertekend beeld. Want dit is nog maar de gemiddelde prijsstijging. De kosten van het dagelijkse levensonderhoud zijn nog veel harder omhoog gegaan. Huren, kleren, huishoudelijke artikelen en dergelijke zijn om en nabij de 10 procent duurder geworden.

Akties om een slecht akkoord te verkopen

Geen wonder dat een akkoord van 6 procent en f 125,- vuil ineens moeilijk aan de bouwvakkers te verkopen is. Daarom hebben de bonden het voorgesteld alsof het een enorme

strijd kostte om deze "resultaten" te behalen. Daarom zijn ze met de prikakties op de proppen gekomen. Gewoon om de arbeiders te besodemieteren.

Drie weken lang werd door de bonzen volgehouden dat de bouwbazen en de bonden hard tegenover elkaar stonden. Later is gebleken dat er ieder weekend in het geniep overleg is geweest. Het N. V. V. zelf heeft de grote kapitalist ir. J. Bosma (oud voorzitter van de werkgevers) er bij gehaald als tussenpersoon.

De ene dag zei Buys van de N. V. V. Bouwbond: "Er wordt voor geen honderdste procent aan de verhogingen getornd." De volgende dag was er een akkoord van 6 procent in plaats van 7,5 procent. Toen riep Buys: "Dit is een grote overwinning. Wat we hebben laten vallen beschouwen we als een schampschot aan de pink." Zo iets kan alleen bij iemand over de lippen komen, die een enorme minachting heeft voor de arbeiders en die onze vijand is.

Boerenbedrog in de prikakties

Voorbeelden van het boerenbedrog door de bonden zijn er uit het hele land bij bosjes te geven. In Nijmegen besloten de laatste maandag voor het akkoord de bouwvakkers van Melchior te gaan staken. Ze hadden met mensen van Arbeidersmacht gepraat en waren het er over eens: niet langer prikken, maar keihard er tegenaan. Ze trokken massaal naar de bond om te zorgen dat ze ook poen zouden krijgen. De "stakingsleder" van

St Joseph moest nog uit bed getrommeld worden. Met een slaperige kop sputterde hij enorm tegen, maar hij kon er niet onderuit. Een halve dag later zei hij op een andere bouw: "De bonden vechten als leeuwen. Vanmorgen hebben wij ook Melchior al plat gelegd. Jullie kunnen dus rustig doorwerken, want de hele woningbouw ligt ook al plat hier in de stad." En dat terwijl de bouwvakkers in de woningbouw de hele dag voor niks op de bonden zaten te wachten om plat te gaan. In Breda zeiden bouwvakkers samen met mensen van Arbeidersmacht: alles moet plat! Peilen jullie de mening van de arbeiders maar zeiden ze van de bond. Als je daarna opbelt zijn we in 5 minuten bij je. Toen het zover was zeiden de bonzen: "Nee jongens, zo hebben we het niet bedoeld. Jullie kunnen niet staken. We komen maandag nog wel eens langs."

In Tilburg was het van hetzelfde laken en pak. 's Morgens zeiden de bonden: "Vanmiddag gaan we plat." En 's middags zeiden ze: "Laten we tot morgen wachten!" Ze beloofden de bouwvakkers in Tilburg een uitkering van f 35,- plus vakantiebonnen plus kinderbijslag. Maar toen het er op aan kwam bleef alleen de 35 gulden over.

In Rotterdam werd een bijeenkomst voor bouwvakkers gehouden in de Riviërahal. Er was een bewaking als van een concentratiekamp om te verhinderen dat er ongeorganiseerden binnen kwamen. De bouwvakkers mochten schriftelijk vragen stellen. Iemand wilde wel eens weten: waarom mogen hier geen ongeorganiseerden komen, waarom

houden we geen grote demonstratie om onze macht te tonen en waarom gaan we niet overal plat? Op die vragen werd met geen antwoord ingegaan.

Zo doen de bonden dat. Zo proberen ze de arbeiders te bedriegen. Zo gaan ze hun eigen ondergang tegemoet.

Twee soorten kapitalisten

In het kamp van de bouwkapitalisten waren twee partijen. Van de ene groep zei ir. Prins op 12 mei: "Zoals het nu gaat kunnen we het nog lang volhouden. Als er 10.000 bouwvakkers op 1 dag staken is dat nog maar 5 procent van alle bouwvakkers. Daar hoeven we gelukkig nog niet voor te vallen."

Tot deze groep behoorde ook de kapitalist van Eesteren die op 26 mei zei dat de staking best langer had mogen duren, omdat de bazen een ijzersterke positie hadden. Dat soort uitspraken zijn natuurlijk erg pijnlijk voor de vakbonden, die hun leden juist proberen wijs te maken dat ze een reusachtige overwinning uit het vuur hebben gesleept. Gelukkig zijn er andere kapitalisten die beter begrijpen wat een voordeel ze hebben van de verradelijke bonden. Bouwkapitalist J. de Groot was zo vriendelijk om te zeggen: "We likken onze wonden en gaan tellen wat we kwijt zijn. De schade werd door de prikakties veel te groot. We moeten zorgen dat de produktie doorgaat en dat we het overleven."

Je hebt domme en slimme kapitalisten. De slimme doen alles om de vakbonden de hand boven het hoofd te houden. Ze spelen de poppenkast mee. Via de vakbonden zullen ze de arbeiders van tijd tot tijd wat toestoppen om ze zo lang mogelijk van de echte strijd af te houden. Maar dat is toch maar een kwestie van tijd. Het bedrog en de leugens liggen er zo dik bovenop dat de bonden hun greep op de arbeidersklasse steeds meer moeten verliezen.

Een bouwvakker zei: "Het is nou zeker de bedoeling dat we iedere keer als de C.A.O. afloopt stakinkje gaan spelen. Voorlopig kan ik dus in ieder geval al twee jaar uit de bond gaan. In die tijd zijn we toch op eigen kracht aangewezen als we voor onze belangen moeten opkomen."

Slimme kapitalisten helpen de vakbonden

Philips en de andere slimme kapitalisten stellen alles in het werk om de invloed van de vakbonden te vergroten. Daar geven ze zelfs rechtstreeks miljoenen voor aan de organisaties. Alleen Philips wil de bonden al 1½ miljoen geven. De bonden eisen 3 miljoen voor hun diensten. De vakbonden zijn helemaal over gegaan in het kamp van de kapitalisten. Ze hebben zelf zo veel kapitaal te beheren dat ze gerust tot de grotere kapitalistische ondernemingen gerekend mogen worden.

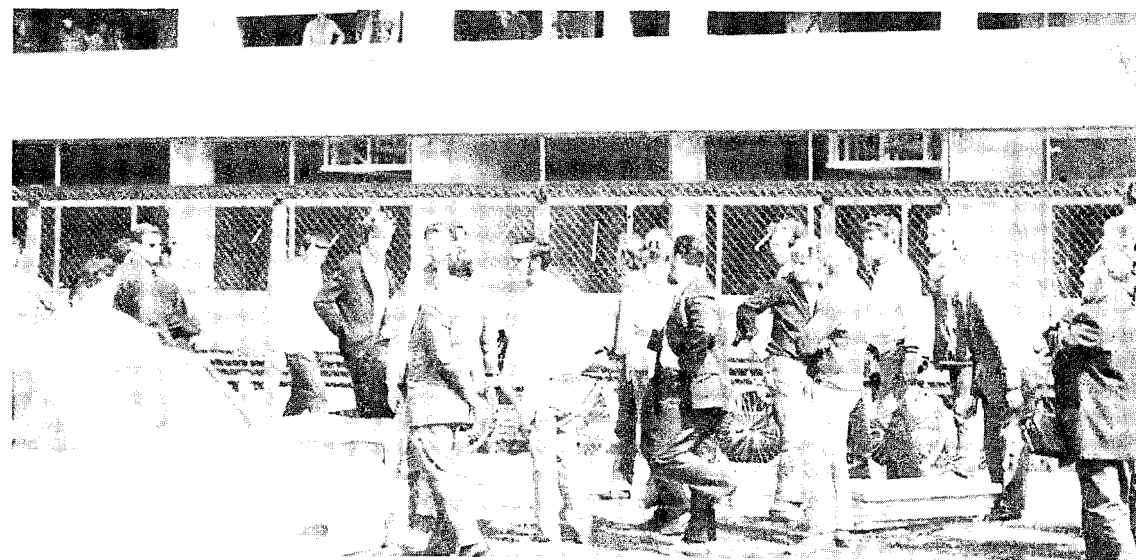
Wat betreft de bouwbonden: Sinds 1960 hebben ze de stakingskas op slot gehouden. Van 225.000 mensen beuren ze op het ogenblik meer dan 2 miljoen in de maand. Een makkelijk rekensommetje leert dat ze dan in elf jaar tussen de 100 en 200 miljoen hebben gevangen. Bij de afgelopen bouwstakingen hebben ze 4 miljoen uitbetaald. Waar is de rest? Hoeveel mensen leiden daar een bruin leventje van? Bij welke grote concerns is dat belegd? Met de kontributiegelden van de arbeiders vergroten de vakbonden de macht van het kapitaal, inplaats van het kapitalisme te lijf te gaan.

Vakbonden naast het kapitaal CPN naast de vakbonden

Dit bewijst allemaal te meer de smerigheid van de C.P.N. politiek die de arbeiders in de armen van de bonden wil drijven. Tijdens de bouwvakakties is dat ook weer gebleken. Iedere dag meldde de Waarheid dat de strijd nog scherper vormen aannam. Iedere dag meldde de Waarheid dat de bouwvakkers de bonden opstuwden tot felle strijd. Geen woord over de gemeenheid waarmee de bonden de strijdwil van de arbeiders probeerden te breken. Geen enkele waarschuwing tegen het bedrog. Zo maakt de C.P.N. zich medeplichtig aan de kneveling van de arbeidersklasse. Zo gaat ook de C.P.N. haar ondergang tegemoet.

Amsterdam: bolwerk van de ABWB

De Algemene Bond Werkers Bouwnijverheid (A.B.W.B.), een bond onder supervisie van de C.P.N., speelde tijdens de bouwakties in Amsterdam een grote rol. Echter niet de rol die een zich op het standpunt van een revolutionaire klassestrijd stellende bond moet vervullen. De rol van de A.B.W.B. was voorzichtig uitgedrukt zeer dubieus.

dan een ander objekt bezoeken om de stand van zaken te bespreken. Het merendeel der arbeiders was het hiermee niet eens.

Zij zeiden: geen geklungel, als we wat willen bereiken moet alles plat!

Als wij elkaar moeten controleren of iedereen wel langzaam genoeg werkt komt er alleen maar ruzie van. Dat is geen eenheid vormen, maar verdeeldheid.

Het sterkst leefde dit bij de arbeiders van Schokbeton N.V. die na een oproep van Arbeidersmacht besloten het werk neer te leggen. Besloten werd ook de andere bouwputten af te gaan om een algemene staking uit te roepen. Ondertussen hadden de A.B.W.B.-kommissieleden lucht gekregen van de aktie bij Schokbeton en trokken met een aantal vertrouwensmensen naar de keet van Schokbeton. In plaats van zich aan hun kant te scharen begonnen de A.B.W.B.-ers verdeeldheid te zaaien en de mensen van Schokbeton opdracht te geven weer aan het werk te gaan, en zich te houden aan het parool van de bondsleiding. De verwarring die hierdoor ontstond was zo groot, dat de aktie uit elkaar viel. + 10 dagen hebben de drie bonden de arbeiders aan het werk kunnen houden. Toen was de maat vol en ging de Bijlmer plat.

Immers, een strijdbare revolutionaire bond stelt zich op aan het hoofd van de meerderheid der arbeiders en voert de wil van die meerderheid uit.

De overgrote meerderheid der Amsterdamse bouwvakarbeiders wilde een algemene staking. Hun belangrijkste eisen waren f25,- schoon per week erbij plus een forse verhoging van de vorstverlet uitkering. De A.B.W.B. stelde zich achter deze eisen evenals de A.N.B. (N.V.V.) en de N.K.B. bond st. Joseph.

Wat er van terecht kwam

De wil van de meerderheid, voor wat betreft een algemene staking, daar was de A.B.W.B. niet voor te porren. Zij stelden zich op achter het parool van hun grote broer het N.V.V. Dat parool luidde: "Geen algemene staking maar prikakties". Ten koste van alles werd dit parool uitgevoerd. Een goed voorbeeld hiervan was, van wat er op de objekten in de Bijlmermeer tijdens het begin van de aktie gebeurde. Op een vergadering van de verschillende objekten-kommissies werd namens de drie bonden (dus ook de A.B.W.B.) gesteld: "Onder geen beding een algemene staking zonder toestemming van de bondsleiding". De akties moesten beperkt blijven tot langzaam werken, stiptheidsakties en besprekingen in werktijd. Bovendien kon men dan in werktijd

De waarheid en de bouwaktie

In een terugblik op de bouwvakstaking schrijft de Waarheid van dinsdag 8 juni bij monde van W. Nieuwenhijse:

"Door de leiding van de vakbonden werd hoog opgegeven over de schade die de prikakties de patroons zouden opleveren. Maar de werkelijkheid is dat het in een sociaal konflikt niet gaat om de schade maar om de machtsvorming teneinde de ondernemers op de knieën te dwingen."

Wat voor een machtsvorming bedoelt de Waarheid hiermee?

De A.B.W.B. heeft niets anders gedaan dan het N.V.V. en N.K.V. te helpen de arbeiders onder de duim te houden. De rechtvaardige eisen van de bouwvakarbeiders moesten wijken voor het "algemeen (kapitalisties) belang". Wel heeft de A.B.W.B. nog de moed om in hetzelfde artikel nog een zwakke kritiek op de bonden te geven, zonder de hand in eigen boezem te steken. De "eenheid" van de A.B.W.B. is die van eenheid met de dienst-knechten van het kapitaal.

Met de rol die de C.P.N. tijdens de havenstaking speelde nog vers in het geheugen, is dit een nieuw bewijs dat de C.P.N. wederom de belangen van de arbeidersklasse aan zijn laars lapt.

Arbeiders schrijven de rode tribune

AJAX NAAR SOESTDIJK

Er was eens een boosaardig mannetje in Rusland, Lenin heette hij. De tsaar en de keizerlijke familie werden politiek, zelfs lichamelijk gelikwidderd omdat volgens Lenin elk vorstenhuis een facade is waaromheen het kapitalistische stelsel veel verbergt. Eens was er ook een kommunistiese partij in Nederland, leninisties-antiroyalisties. In die tijd waren ze ook anti-kapitalisties. Maar sinds een jaarwedde van 50.000 gulden hun deel is, is dat ook verleden tijd. Een zekere Verheij verklaarde dan ook triomfantelijk op Wembley dat de Cupwinnaars naar de koningin op Soestdijk mochten. Leve de C.P.N., leve de Cup, leve de koningin, leve Verhey, want Ajax reinigt alles.

J. Pleune,
Eilertstraat 8, Rotterdam.

(ingezonden brief in het Vrije Volk).

INGEZONDEN BRIEF VAN EEN LEERLING VAN DE HAVENVAKSCHOOL

Ik wil u eens schrijven hoe wij, leerlingen van de Havenvakschool, worden uitgebuit. Normaal draaien wij even hard mee in de haven als onze oudere kollega's. We werken bijv. ook op lichters. Er is een regel dat wij niet meer dan 50 kilo mogen sjouwen, maar daar wordt niet de hand aan gehouden. Er zijn ook gevallen dat wij ook in het ruim moeten werken, wat wij officieel beslist niet hoeven te doen. Zo gaat dat in de haven. Ik zit toevallig momenteel bij Thomsen's Havenbedrijf. We lopen namelijk stage in de haven, elke drie maanden bij een ander bedrijf. Thomsen wil 225 oudere arbeiders op straat zetten. Dat vinden de bazen heel normaal.

En nou komt het: er moeten 150 man van de Havenvakschool voor in de plaats komen. Die komen dan in de "kombi-funktie". Dan ben je tegelijk putgast, stuwer, machinist, truckchauffeur en controleur. De bazen doen dit omdat wij natuurlijk veel goedkoper zijn dan onze oudere kollega's. Zo worden wij werkende jongeren nog eens extra uitgebuit. De bazen willen zo gauw mogelijk veel geld aan ons verdienen, en dat moet ten koste gaan van onze opleiding en onze gezondheid.

We moeten leren van de havenstaking van vorig jaar. Daaraan hebben wij van de havenvakschool ook te danken dat ons loon gemiddeld met 35 gulden omhoog is gegaan. Ikzelf verdien 110 gulden schoon in het handje met m'n zestien jaar. Dat wij nu dus redelijk verdienen vergeleken bij andere werkende jongeren, is niet om reclame te maken voor de haven of de Scheepvaart Veree-

niging Zuid (S. V. Z.). Dat is te danken aan de gemeenschappelijke aktie van alle havenarbeiders. Wij konden toen niet meestaken, omdat we toen direkt van de bazen vrij kregen. Dat was wel belazerd. We hebben toen geholpen om de werkwilligen van de bedrijven te weren door overal met ze te gaan praten.

Ik ben nu lid van de Marxisties-Leninistiese Jeugd (M. L. J.) Die jongens heb ik leren kennen toen ze vorig jaar pamfletten en krantjes uitdeelden in de haven. Ik ben erbij gegaan omdat de M. L. J. knokt tegen de schandalige jeugdlonen, de korte vakanties en meer dingen. De M. L. J. is voor de eenheid van jonge en oudere arbeiders, en daar ben ik het helemaal mee eens. Nou bij die toestand bij Thomsen's Havenbedrijf blijkt weer eens hoe hard het nodig is dat wij van de havenvakschool en de oudere arbeiders die ontslagen worden samen knokken tegen de bazen. We moeten weer net zo'n gemeenschappelijke aktie voeren als vorig jaar. Want de bazen zullen alles proberen om ons steeds harder en langer te laten werken voor een belazerd jeugdloon.

Ik hoop dat veel werkende jongeren dit lezen. We zullen zelf onze strijd moeten organiseren, dat is wel het belangrijkste wat ik te vertellen heb. Want van de bonden bij Thomsen hebben we nog niets gehoord, dus die kun je ook niet meer vertrouwen. We kunnen dit niet over onze kant laten gaan. Misschien schrijf ik nog over hoe het afgelopen is bij Thomsen's Havenbedrijf. Maar dat we zullen winnen, dat staat vast!

DURF TE VECHTEN

Kameraden,

Sinds een paar maanden lees ik de Rode Tribune. Ik moet zeggen: Het doet me goed om weer eens een echt revolutionair blad te lezen. Werkelijk, ik wou dat ik jong was en goed gezond, dan zou ik meteen met jullie meedoen. Want het kapitalisme is een enorme smeerlapperij, die we de grond in moeten stampen. Wij arbeiders moeten zelf de macht grijpen.

Wij hebben altijd moeten strijden voor de zaak van de arbeiders. Voor de oorlog was ik lid van de Communistiese Partij. Wij kolporteerden met de Tribune. Iedere zaterdag werden we opgepakt en moesten we 3 gulden betalen wegens overtreding van het kolportageverbod. God weet hoe vaak ik in de bak heb gezeten.

Het hoogtepunt van de strijd hier in Nijmegen is wel geweest in '35 of '36. Toen gingen ze in Enter bij de werkverschaffing in staking tegen het hongerloon. Zeker 500 of 700 werklozen kwamen terug naar Nijmegen. Wij organiseerden een demonstratie om ze van het station af te halen. Tegen een uur of

acht kwamen ze aan. Met leuzen en spandoeken zijn we de stad ingetrokken. Daar groeide de demonstratie uit tot 10.000 man. Dat is een dag of tien zo doorgegaan. Iedere dag trokken we naar het gemeentehuis. Vechtpartijen waren er met de motorpolitie. Wat wil je? Bij moeder de vrouw naast de kachel kom je nooit ergens. Ze dwingen ons wel om de straat op te gaan en de vuisten te gebruiken. Voor andere argumenten van de arbeiders hebben de kapitalisten toch geen gevoel.

Ook toen al waren het de vakbonden die de zaak probeerden te breken. Het N. V. V. en de katholieken gingen hun eigen demonstraties organiseren. Door die verraderskliek is het geweldige verzet toen verlopen. Aktie voeren was toen makkelijker dan nu. Wij gingen allemaal hartstikke kapot van de armoe. We stonden met duizenden bij de steun. Uit het massale stempelen zijn heel wat akties voortgekomen. Als we hoorden dat mensen op straat zouden worden gezet wegens huurschuld, gingen we er met een knokploeg op af. Dan sloegen we de deurwaarder de straat uit en die waagde het niet om terug te komen. Zo deden we het ook bij openbare verkopen van inboedels. Wee je gebeente als je veel dorst te bieden. Wij kochten het op voor een appel en een ei en dan ging het meteen weer terug naar die arme mensen. Zo hebben de kommunisten veel sympathie verworven in de buurten. Hard hebben wij ook gestreden tegen het fascisme. Als het Zwart Front of de N. S. B. vergaderingen hadden waren wij er altijd bij met de Tribune of de Rode Post. Maar als er gevochten werd, waren wij het altijd die de klappen kregen van de politie. De mensen waren toen één, maar nog niet één genoeg, want anders was het nou niet zo geweest. Dan hadden we nou in een socialisties Nederland geleefd. Het is toch goed om te weten dat wij arbeiders altijd keihard gevochten hebben. Maar het gaat niet om de strijd van vroeger. Het gaat om de strijd van nu.

Het is wel duidelijk dat dezelfde tijden terug beginnen te komen. Onder het kapitalisme kunnen de arbeiders het nooit voor blijvend goed krijgen. We worden nu nog veel systematiser uitgebuit, en het vreet veel meer door. Wat ze met de ene hand geven, nemen ze met twee handen weer terug. Kapitalisten blijven geldwolven. De regering helpt ze de arbeiders te onderdrukken en doet er nog een schepje bovenop. Door het progressieve blok zouden we net zo goed worden uitgezogen. We hebben toch al eens eerder een regering met de P. v. d. A. gehad. Of het nou twee jaar duurt, of 5, of 10, de tijden van vroeger komen terug. Onder het kapitalisme kan het niet anders of er komen krisissen. De mensen mogen het niet zover laten komen. De Rode Tribune en de K. E. N. (ml) moeten ze wakker schudden. De Rode Tribune lijkt veel op de Tribune van vroeger, maar is nog lang niet zo krachtig. Hij moet de mensen nog veel meer opwarmen, de mensen aangrijpen en een riem onder het hart steken. Alle dingen die in het nadeel zijn van de arbeidersklasse moet je aan de kaak stellen. Daarvoor hoef je eigenlijk niets anders te doen dan de waarheid onthullen en de strijd aan te wakkeren.

Het enige probleem dat ik met de Rode Tribune heb, is de houding tegen de C. P. N. Dat doet me wel eens pijn. Maar ik moet toegeven dat de C. P. N. niet meer is wat de C. P. H. vroeger was. De agitatie in het parlement is lang niet zo sterk meer en ga zo maar door.

Ik denk dat de C. P. N. nu veel lijkt op de S. D. A. P. in de twintiger jaren. Zelf heb ik 20 jaar niet actief aan politiek gedaan. In 1948 heb ik op het werk een ongeluk gehad en sinds die tijd ben ik gedeeltelijk invalide. Maar ik ben blij dat ik met de Rode Tribune weer een krant in de bus krijg waarin je kunt lezen over de klassenstrijd, die er ook werkelijk is. Die er altijd geweest is en die nu weer aanwakert. Dat er een socialisties

Nederland zal komen, staat als een paal boven water. Die ellendige kapitalisten graven hun eigen graf. Wij moeten ze het duwtje geven dat ze in dat graf donderen. Ik ben nu 68 jaar en loop met een stok. Maar als ik het nog mag r meemaken ben ik van de partij, als het moet op twee krukken! Liever sterven op de barrikaden dan verrotten op een mesthoop! Wij arbeiders worden aan alle kanten geplukt, bedrogen en onder de knoet gehouden. We

moeten en kunnen daar een eind aan maken. Als we maar als één man de strijd in gaan, onder leiding van een werkelijke arbeiderspartij. Als we maar durven te vechten en durven te winnen!

J. v. d. H Nijmegen

Redactie Rode Tribune
Postbus 2086
UTRECHT

Persprijs voor een vijand van de rotterdamse havenarbeiders

De pers is onze vijand, zeiden verleden jaar de stakers in de rotterdamse haven. Net zoals alle arbeiders die voor hun rechten opkomen, kregen ze een enorme hetze van de pers te verduren. Met verdraaiingen, onwaarheden en ophitsen probeerde de pers de publieke opinie tegen de staking op te zetten en de stakers in verwarring te brengen. Voor zijn aandeel in deze gemeenschap heeft nu één van de kranten een prijs gekregen.

De organisatie van nederlandse dagbladkapitalisten (N. D. P.) kent jaarlijks een "prijs voor de dagbladjournalistiek" toe. Dit jaar werd de prijs uitgeschreven voor de "beste" berichtgeving over de grote havenstaking. De voorzitter van de jury was mr. van Thiel. Deze man is lid van de K. V. P. en voorzitter van de Tweede Kamer. Omdat het parlement er ook alleen maar goed voor is om de arbeiders te bedriegen, moet de voorzitter het klappen van de zweep als het om volksbedrog gaat wel erg goed kennen. Precies de goeie man dus om de prestaties van de pers rond de havenstaking te beoordelen.

De Prijs voor de Dagbladjournalistiek 1971 is terecht gekomen bij het Rotterdamsch Nieuwsblad. Als je alle artikelen bij elkaar optelt, zegt de jury, heeft het Rotterdamsch Nieuwsblad de lezers "zeer goed geïnformeerd over ontstaan en verloop, over oorzaken en achtergronden van het arbeidsconflict."

In kringen van de pers wordt altijd geleuterd over de zogenaamde objectiviteit. Dat wil zeggen dat in de pers alle partijen aan het woord moeten komen en dat de journalist boven die partijen moet staan. Iedereen weet dat dat onmogelijk is. Als het gaat om de klassenstrijd tussen de arbeidersklasse en

de kapitalistenklasse, dan sta je aan de goeie kant of aan de foute kant. Een tussenweg is er niet.

We zullen zien aan welke kant het Rotterdamsch Nieuwsblad staat. Alleen al de grote koppen boven de verhalen. Toen er 15000 stakers demonstreerden onder leiding van Arbeidersmacht, schreef deze krant: "S. V. Z. meent dat de stakers wel weer aan het werk willen." De koppen van de dagen daarna: "Intimidatie belemmert hervatting van werk." "Bonden: Voortduren van staking zijn politieke acties." "De stakers raken vermoeid." "Politie zal werkwillige havenarbeiders beschermen." En tenslotte: "Stakers hebben geen vertrouwen in Arbeidersmacht."

Zo steunde het Rotterdamsch Nieuwsblad uit alle macht de pogingen van de havenbaronnen en de bonden om de stakers de haven weer in te drijven en hun eenheid te breken.

Over de eis van f 75 schreef het Rotterdamsch Nieuwsblad: "Een abnormale eis, te gek om over te praten." Hoe kan een journalist die nog nooit een arbeidersgezin van dichtbij gezien heeft, nou uitmaken of een eis van f 75 abnormaal is? Bovendien: in november hebben de havenarbeiders die f 75 er toch maar bijna uitgekregen. Backx vond het dus ook niet zo abnormaal meer, toen de havenarbeiders hem dat eenmaal met geweld aan het verstand hadden gebracht.

Over Arbeidersmacht schreef het Rotterdamsch Nieuwsblad steeds als over een extreem- of ultra-linkse groep, die de ideologie van Mao aanhangt. Arbeidersmacht zou met knokploegen rondrijden om de "80 tot 90 percent werkwilligen" van de bedrijven af te slaan. Hoe het in vredesnaam mogelijk is dat 10 percent van de havenarbeiders zijn mening oplegt aan de rest, onthult het Rotterdamsch Nieuwsblad niet. Dat kan het ook niet onthullen, want het is pure laster! De kracht van Arbeidersmacht was juist, dat het de machtige strijdbaarheid van de massa der rotterdamse havenarbeiders organiseerde.

Voortdurend probeerde het Rotterdamsch Nieuwsblad, net zoals alle andere kranten, de leiders van Arbeidersmacht belachelijk en verdacht te maken. En dan waren ze

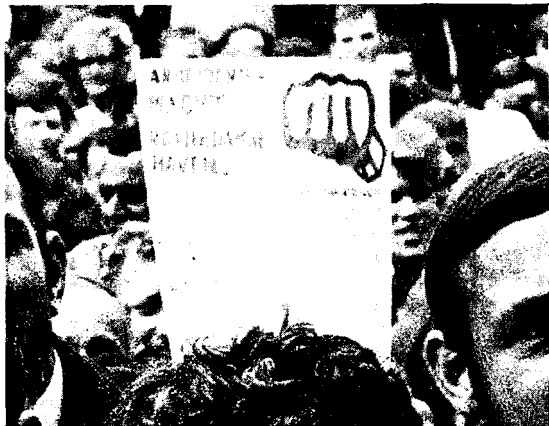
nog verontwaardigd als de havenarbeiders soms journalisten en fotografen hardhandig dreigden te verwijderen. Hebben de havenarbeiders soms iets tegen de persvrijheid, vroegen ze dan woedend.

De vraag is: wat betekent persvrijheid onder het kapitalisme? Dat is de vrijheid van de kapitalisten om met grof geld het volk via kranten te bestoken met leugens over de strijd van de arbeidersklasse. En daar willen ze dan nog winst op maken ook. De journalisten en de andere arbeiders bij de krantenbedrijven ondervinden daarvan juist nu de gevolgen. Fusies, likwidaties en ontslagen zijn niet van de lucht.

Het Rotterdamsch Nieuwsblad is zelf niet lang geleden overgenomen door de Sijthoff-Pers. Op het ogenblik staat de vroegere arbeiderskrant, Het Vrijé-Volk, op het punt om ook door Sijthoff opgeslokt te worden. We kennen Het Vrije Volk als een rechtse krant, die een bijzonder smerige rol heeft gespeeld in de havenstaking. Toch gaan daar op het ogenblik briefjes over de redactie welke journalisten te "links" zijn, die Sijthoff er niet bij wil hebben.

Maar ook zonder ontslagen weten de directies de journalisten wel naar hun hand te zetten. De kranten zijn eigendom van het kapitaal en ze zullen schrijven wat de kapitalisten bevalt, hoe dan ook. Journalisten worden naar filmsterren, burgemeesters, Kamerleden, fabrieksdirecteuren, voetballers en grote ongelukken gestuurd. Van de arbeiders worden ze gescheiden gehouden. Als ze zich zo als broodschrijvers door onze vijanden laten gebruiken, worden ze zelf ook vijanden van de arbeidersklasse.

Het geval van het Rotterdamsch Nieuwsblad dat de persprijs heeft gekregen bewijst dat maar weer eens. Persvrijheid onder het kapitalisme wil niks anders zeggen dan de vrijheid van een handjevol uitbuiters om ook de kranten te gebruiken voor de onderdrukking van de arbeiders. Hoe harder de strijd wordt, des te harder we daar mee te maken krijgen. In de toekomst hebben we dus nog heel wat te verwachten. En dan is het goed om het geweldige voorbeeld voor ogen te hebben van de rotterdamse havenarbeiders, hoe die met de havenbaronnen, de vakbonden, de C. P. N. en de pers de vloer hebben aangeveegd.

De MLJ organiseert arbeiders tegen de

De K. E. N. (m. l.) is op weg de voorhoedeorganisatie van de nederlandse arbeidersklasse te worden. Het proletariaat stelt zich te weer tegen de gevolgen van het kapitalisme. Maar om de gevolgen werkelijk te bestrijden, moet je natuurlijk op een zeker moment de oorzaken zelf aanpakken. Die liggen in het kapitalisme zelf. De strijd tegen het kapitalisme moet tegelijkertijd de strijd voor het socialisme zijn. Daar ligt de taak voor de voorhoedeorganisatie van de arbeidersklasse. Door haar optreden in deze strijd trekt de K. E. N. (m. l.) steeds meer strijdbare arbeiders naar zich toe en wint zij het vertrouwen van brede lagen van de arbeidersklasse.

Onder leiding van de K. E. N. (ml) is de Marxistische Leninistische Jeugd (M. L. J.) actief voor de organisatie van de jongeren en vooral de werkende jongeren. Onder de werkende bevolking neemt de jeugd een belangrijke plaats in.

Als deel van de arbeidersklasse deelt zij in de uitbuiting en onderdrukking waar deze klasse als geheel onder gebukt gaat. Maar de kapitalist heeft voor de werkende jongeren nog bijzondere maatregelen getroffen. Zo heeft hij het jeugdloon uitgevonden, dat hem een enorme besparing op zijn produktiekosten oplevert. In ruil daarvoor biedt hij de jonge arbeider een toekomst die minstens zo somber is als de situatie van zijn oudere kameraden. Ook de ruim 500.000 werkende jongeren in Nederland worden getraakteerd op stijgende woningnood en groeiende werkloosheid door massa-ontslagen ten gevolge van fusies enz. Dat is de "beloning" voor jeugdloon, gedwongen overwerk, tarief en kontinuwerk.

Dat blijft er over van het sprookje van lokkende advertenties, verhalen over promotiekansen en studeren in de avonduren. Maar de rauwe kapitalistische werkelijkheid komt steeds meer in het daglicht te staan. Daar zorgt de werkende jeugd zelf voor. Het verzet laait steeds meer op en wordt

voortdurend beter georganiseerd. De kapitalisten verkopen hun smoesjes aan de buitenwereld via scholen, kranten en t. v., maar worden steeds meer ontmaskerd. Bij de werkende jeugd leeft sterk het besef dat ze alleen op eigen kracht kan steunen en dat ze zich hecht moet organiseren om de overwinning te behalen op de kapitalistenklasse.

Omdat op het gebied van betaling, scholing en dergelijke, de werkende jeugd extra wordt uitgebuit, hebben de jonge arbeiders en arbeidsters hun speciale problemen waar ze tegen moeten vechten. Daarom is er een M. L. J. nodig. Maar uiteindelijk is het belang van de jonge arbeiders gelijk aan het belang van de oudere arbeiders: het breken van de macht van het kapitaal. Daarom stelt de M. L. J. zich onder leiding van de K. E. N. (ml), de voorhoedeorganisatie van de arbeidersklasse.

Met het organiseren van de strijd van de werkende jeugd, levert de M. L. J. dan ook haar aandeel in de strijd van de hele arbeidersklasse onder leiding van haar voorhoedeorganisatie, de K. E. N. (ml).

De eenheid versterken

De eerste taak van de M. L. J. is het versterken van de eenheid onder de werkende jongeren. De jonge arbeiders worden verdeeld gehouden door de kapitalisten en hun knechten, waarvan de vakbonden en de politieke partijen de belangrijkste zijn. De vakbonden proberen de strijd van de arbeiders te breken. Dat is nog eens duidelijk gebleken op het congres van werkende jongeren in Amsterdam, gehouden door de K. W. J. en het N. V. V. -jongeren-kontakt. Daar kwamen 1.500 jonge arbeiders bij elkaar om duidelijk en keihard te protesteren. Hun leuzen waren: 'Weg met het jeugdloon'; 'Wij eisen meer centen, anders is het jullie laatste lente'; 'Geen gedonder, bom eronder'.

Jonge arbeiders uit Limburg maakten hun

afkeer van de vakbonden duidelijk met een spandoek waarop stond: Komitees van Arbeidersmacht per bedrijf. Met deze leuzen viel niet te spotten. Maar wat was het ver-raderlijke antwoord van het K. W. J. -bestuur? Stem op progressieve partijen! Net alsof die ooit iets voor de jonge arbeiders gedaan hebben. Verder mochten we praten over vorming en militaire dienst. Naar onze eisen van afschaffing van het jeugdloon, een betere vakantieregeling en dergelijke werd niet geluisterd. Zo proberen de vakbonden onze strijd te breken. Ze proberen onze eenheid te ondermijnen en als wij verdeeld zijn, zijn we weerloos uitgeleverd aan de kapitalisten. Dit bewijst wel hoe nodig de strijd van de M. L. J. is tegen de knechten van het kapitaal in de politieke partijen en de vakbonden.

Bendien Almelo: net een konzentriekamp

Sinds de oprichting van de M. L. J. begin dit jaar, zijn er belangrijke vorderingen gemaakt. Het maandblad van de M. L. J., de Jonge Tribune, waarmee de leden kolporteren, bereikte in korte tijd een oplage van 2500 en die stijgt nog steeds hard. De Jonge Tribune wordt in 12 grote steden van ons land verkocht. Met de krant zijn de eerste kontakten gelegd met de jonge arbeiders op de bedrijven, die in iedere stad een M. L. J. -afdeling hebben opgericht. Daar worden nu de eerste stappen gedaan om de strijdbare jonge arbeiders per bedrijf te organiseren. In Almelo en Nijmegen zijn de eerste bedrijfskomitees gevormd. In Almelo gebeurde dat op een druk bezochte M. L. J. -bijeenkomst

van jonge arbeiders van het konfektiebedrijf Bendien Smits (onlangs overgenomen door Mac Intosh). Omdat gebleken is dat er in dit bedrijf ook nog veel oudere arbeiders werken, werkt de M. L. J. in deze actie samen met Arbeidersmacht.

De kapitalisten proberen uit de textiel de laatste centen te persen. Dat doen ze bij-

de jonge kapitalistische uitbuiting

voorbeeld door veel jonge arbeidskrachten te misbruiken. Als je de 20 gepasseerd bent, hoef je bij Bendien Smits in Almelo niet te proberen werk te krijgen. De uitbuiting is er bar en boos. Het tarief is zo opgeschroefd dat je niet meer dan 80 percent kunt halen, ook al pees je je de hele week kapot. Een jongen van 19 vertelde: "In het begin haalde ik nog wel eens 120 of 130 gulden in de week. Nu is het hoogstens 100 gulden. Ik maak 25 procent meer en verdien 20 procent minder.

Kun je nagaan hoeveel winst ze over onze ruggen maken. Eén minuutje roken kan er zelfs niet af. Praten met elkaar is streng verboden. Het is net een concentratiekamp. En je begrijpt wel: oudere arbeiders kunnen het tarief helemaal niet halen. De bazen, die slavendrijvers, praten nu al weer over het nog eens verhogen van het tarief. Normale pauzes bestaan bij Bendien Smits in Almelo niet. Deze korte onderbrekingen van het zenuwlopende werk zijn in het tarief gewoon doorgerekend. De kapitalisten slopen de gezondheid van de arbeiders. Bij Bendien Smits is altijd één op de vijf of één op de vier arbeiders ziek. Het verloop is enorm. Voor de arbeiders die er vandoor gaan, komt maar zelden iemand in de plaats. Dat betekent voor de rest: nog harder pezen. Als iemand te ver onder het tarief blijft wordt hij apart gezet. Dan nemen ze elke seconde op wat je doet. Ze drijven je op tot je weer een hogere produktie maakt.

Pezen met een toeter in je oor

Een jonge arbeider vertelde: "Ze hebben ook een machine waarbij je een toeter in je oor krijgt. Iedere keer als je een nieuwe handeling moet maken krijg je een zoemtoon in je oor. Het tempo van de toeter voeren ze dan langzaam maar zeker op. Pas nog is er een oudere man aan die machine gaan zitten. Ja, ze dwingen je niet, het is 'vrijwillig'. Maar als je het tarief niet haalt en geen behoorlijk weekloon thuis brengt, dan heb je

natuurlijk geen keus. Zo gebruiken de kapitalisten de technische vooruitgang. Machines zijn onder het kapitalisme er niet om het werk van de mensen gemakkelijker te maken, maar juist om de arbeiders nog harder uit te zuigen. Zelf baden de kapitalisten in weelde, van de arbeiders proberen ze machines te maken, met het hoogstnodige loon als smeerolie.

Maar de arbeiders kunnen aan deze schandalige situatie een eind maken. Als we er maar tegen knokken. In Almelo is de laatste maanden de zaak een keer of vier, vijf, spontaan plat gegaan. Dan kwam er een briefje op de band: we nemen het niet langer, we staken. Toen iedereen het gelezen had, trok men naar de kantine. Maar daar waren de bazen en hun knechtjes uit de ondernemingsraad om de eenheid van de arbeiders te breken. Tot nu toe is dat gelukt. Moeten we daar uit opmaken dat het toch niet helpt? Natuurlijk niet, want dan is het eind van deze smerige uitbuiting nog niet in zicht. We moeten daar juist uit opmaken: de volgende keer nog harder er tegenaan. We kunnen de profiteurs op de knieën krijgen en we zullen ze op de knieën krijgen.

Bendien-arbeiders hebben nu een komitee gevormd van Arbeidersmacht, waarin de jonge arbeiders een groot aandeel hebben. Als de zaak nou weer plat gaat is het met duidelijke eisen: f 15 schoon in de week erbij, een behoorlijke ventilatie (soms vallen er arbeiders flauw van de hitte in de fabriek), een rookkabine, normaal doorbetaalde pauzes en afschaffing van de zwijgplicht. In een pamflet werd geschreven: "Deze eisen krijgen we niet kado. Hier moeten we voor vechten. Alleen als we samen één blok vormen, kunnen we deze eisen afdwingen. Dan vormen we een macht. Daar zijn de bazen als de dood voor".

Scholieren steunen werkende jeugd

We hebben het nu de hele tijd gehad over jonge en oudere arbeiders. Komen scholieren niet aan bod in de M. L. J. ? Natuurlijk wel. Maar, en dat zal iedereen begrijpen, het zijn uiteindelijk de arbeiders die de macht van de kapitalisten zullen breken. Op de bedrijven wordt de strijd gevoerd, daar halen de kapitalisten hun geld vandaan en dat is hun macht. Scholieren kunnen wel degelijk hun bijdrage leveren in de strijd van de werkende jeugd. Ze kunnen op alle mogelijke manieren die strijd steunen. In de M. L. J. verzorgen de scholieren het grootste deel van de propaganda. Zij kolportereren aan fabriekspoorten met de Jonge Tribune en helpen met de voorbereiding van vergaderingen. Zij verspreiden de pamfletten voor de akties. Zo maken ze zich dienstbaar aan de strijd van de werkende jeugd, zo leren ze ook steeds beter begrijpen hoe die strijd gevoerd moet worden. In veel afdelingen zijn de scholieren op het ogenblik bezig met het voorbereiden van filmavonden. In Nijmegen zijn ze actief geweest bij de voorbereiding van de grote Vietnam-demonstratie op 8 mei. Daar namen 600 mensen aan deel en de M. L. J. had er een belangrijk aandeel in.

De Jonge Tribune

De Jonge Tribune is het blad van de M. L. J. en verschijnt om de 4 weken. Het doet verslag van de activiteiten van de M. L. J. binnen en buiten de bedrijven. Jonge arbeiders schrijven in dit blad over gebeurtenissen en akties in het bedrijf waar ze werken. In dit blad vertellen jonge arbeiders waarom ze lid werden van de M. L. J.

Zo worden de ervaringen in de strijd over het hele land uitgewisseld en kan de M. L. J. snel vooruit gaan en uitbreiden naar nieuwe steden. Als je zelf wat te zeggen of te schrijven hebt, dat voor andere arbeiders ook belangrijk is om te weten, schrijf dan naar de redactie van de Jonge Tribune, Oranjesingel 42 in Nijmegen.

De bazen zijn bang voor een sterke organisatie

Overall in het land komen de buurtbewoners in opstand tegen de woningnood. Strijdbare komitees, die het vertrouwen hebben van de hele buurt, leiden dit verzet. Vele van deze komitees zijn aangesloten bij de landelijke Bond van Huurders en Woningzoekenden.

Om iets meer te weten te komen over de buurtkomitees, over hun manier van werken, en hun direkte tegenstanders, hebben wij enkele vragen gesteld aan een mevrouw uit de tilburgse wijk Korvel. Ze zit al een hele tijd in het comité van Korvel.

Wij zijn lammetjes geweest

vraag: Wat is het belang van het buurtkomitee?

Antwoord: Een buurtcomitee moet de strijd organiseren in een wijk. We moeten er voor zorgen dat de hele buurt samenspant om de belangen van alle mensen in Korvel te verdedigen. We mogen niet bang zijn voor de kopstukken die ons er proberen onder te houden. We zijn altijd lammetjes geweest en we hebben altijd alles maar geslikt, maar we moeten het niet langer nemen dat ze de arbeider in de hoek trappen. Daarom is er een buurtcomitee. Ons buurtcomitee werkt niet voor haar eigen problemen, maar uitsluitend voor de hele wijk. Als we iets doen, doen we het via de hele wijk en niet via enkele personen. Dat is heel iets anders dan de wijkraad doet.

Wijkraad om de arbeiders koest te houden

vraag: Wat zijn uw ervaringen met de wijkraad?

antwoord: Korvel valt onder de wijkraad West-End. Dat omvat zowel een gedeelte

van arbeiderswoningen als een gedeelte van villawoningen. In de wijkraad zitten dus alleen maar mensen uit die villawijk en geen enkele uit Korvel. Het enige wat wij hier ooit zagen van de wijkraad was hun blad "Kompas", dat we steeds in de bus krijgen. Voor de rest kenden wij de wijkraad niet, behalve dan dat we wisten dat de meeste subsidie die de wijkraad van de gemeente krijgt in de villawijk gestopt wordt. Voor hun eigen kinderen is er wel voldoende subsidie, maar de arbeiderskinderen hier in Korvel kunnen op straat gaan spelen, want het parochiehuis krijgt prakties geen subsidie, zodat er geen activiteiten betaald kunnen worden.

Dat was voor ons de wijkraad. Maar toen wij al een hele tijd met ons comité bezig waren, en we al enkele successen hadden geboekt, kregen wij een verzoek om eens te komen praten. We zijn er toen met een paar mensen van het comité heen gegaan. We werden erg vriendelijk ontvangen, en ze vertelden ons dat ze helemaal achter ons stonden. Dat klonk allemaal prachtig, maar we merkten al vlug, dat ze onder het mom van samenwerken ons comité uit wilden schakelen. Juist toen wij successen gingen boeken wilden ze zogenaamd samenwerken. Wij hebben dat toen afgewezen. De voorzitter van de wijkraad bijvoorbeeld had tevoren ook nooit enige belangstelling voor ons getoond. Die voorzitter is fractievoorzitter voor de K. V. P. in de gemeenteraad van Tilburg. Toen wij onze rechtvaardige eisen in de raad brachten heeft hij ons hard tegenwerkt en hij heeft er ook mee voor gezorgd dat we door de politie weggehaald werden. Trouwens, alleen het feit al dat ze subsidie krijgen van de gemeente, betekent dat ze niet voor de arbeiders zijn. Onze problemen interesseren hun niet. Toen wij bij hun waren, moesten wij hun nog vertellen wat de klach-

ten waren. Ze kenden de straatnamen niet eens. We hebben dat toen in ons comité besproken en we kwamen tot de konklusie dat de wijkraad alleen voor de gemeente werkt. En dat ze subsidie krijgen om de strijd van de arbeiders de kop in te drukken. Wat heb je nu aan zo'n wijkraad?

vraag: Wat is dan het verschil tussen de wijkraad en het buurtcomitee?

antwoord: Het grote verschil tussen ons buurtcomitee en de wijkraad is, dat wij proberen de strijd van de arbeiders te organiseren, en de wijkraad probeert de arbeiders koest te houden. Een gevolg hiervan is dat de wijkraad totaal anders werkt dan wij. Zij werken uitsluitend naar hun eigen ideeën en wij peilen eerst deur aan deur wat er in de wijk leeft, wat de mensen willen en pas dan komen wij met ideeën en dan nog vragen wij eerst aan de mensen wat ze van die uitgewerkte ideeën vinden. En alleen als de grote meerderheid van de wijk het ermee eens is, gaan we over tot actie. Maar de wijkraad komt alleen met haar eigen ideeën, zonder de wijk te raadplegen.

Zet de bloemetjes buiten

Een prachtig voorbeeld is de aktie die op het ogenblik door de wijkraad gevoerd wordt. Die aktie heet "zet de bloemetjes buiten". De aktie is "voor iedereen". Het gaat erom wie de mooiste voor- of achtertuin heeft. Er zijn geweldige prijzen aan verbonden: een hoofdprijs van 1000 gulden, enkele prijzen van 500 gulden, van 250 gulden en van 100 gulden. Bij de aankondiging van deze aktie werden direkt enkele adressen van bloemisten opgegeven, die voor deze aktie speciale bakken maken. Dat is dan een prachtige aktie van de wijkraad zogenaamd "voor iedereen". Maar je kunt op je vingers natellen dat al die prijzen in het villa-park terecht komen. Ik heb niet eens een voortuin en maar een piepklein achtertuintje, terwijl in de villa-wijk natuurlijk geweldig grote tuinen zijn. Bovendien hebben wij geen geld. Wat denk je dat die bloembakken zullen kosten? Dat maakt voor die villa-mensen niks. En we hebben ook geen tuinman die we onze tuin kunnen laten opknappen. Je kunt dan ook duidelijk merken, dat dit niet een aktie is waar onze wijk achter staat. De mensen hier hadden veel liever gezien dat het geld gebruikt was om de woningnood op te lossen, of voor de bejaarden die niet eens de huur kunnen betalen voor het zaaltje waar ze altijd kaarten. Ook had het geld goed gebruikt kunnen worden om subsidie te geven aan het vakantiewerk voor de kinderen. Nu moeten wij voor elk kind dat we een week aan vakantiewerk mee laten doen 12,50 betalen en daar komen nog erg veel kosten bij.

Dat is voor een gewone arbeider toch niet te betalen. Dat ze daar dat geld dan voor gebrui-

ken. Maar ze vragen de mensen niks, ze doen maar.

Plee-actie

Onze manier van werken is heel anders. Neem nou onze "plee-actie". Uit een enquête was ons duidelijk geworden dat de belangrijkste klachten waren: slechte riolering, geen douche en geen doortrek op de w.c. We hebben toen een eis opgesteld waarin gesteld werd, dat de gemeente aan deze schandalige dingen een einde moest maken. Onder de eis zetten meer dan 500 mensen hun handtekening. Die eis met de handtekeningen stuurden we naar bouw-en woningtoezicht. Maar die lieten niets van zich horen. En toen de termijn, die wij gesteld hadden, verlopen was, gingen we over tot actie. Ook dat was met de mensen afgesproken. We hebben toen een plee zonder doortrek bij bouw-en woningtoezicht aan de deur gebonden en daarbij spandoeken gehangen. Die actie had geweldig succes, want de volgende dag al was bouw-en woningtoezicht bij ons. Zo zie je dat onze manier van werken goed is: alleen wanneer de wijk het er mee eens is organiseren wij actie. Zo werken wij arbeiders, samen. De wijkraad zal dat nooit kunnen, want zij werken voor de gemeente en als je voor de gemeente werkt kun je niet voor de arbeiders werken. Als je arbeider bent, moet je juist tegen de gemeente vechten, omdat de arbeiders belazerd worden door diezelfde gemeente. Maar we kunnen ook alleen maar tegen de gemeente vechten als we met meer mensen samenwerken, des te sneller kunnen we iets bereiken.

Representativiteit

Vraag: In het stadsblad "De Koerier" van donderdag 3 juni zegt de gemeente dat ze de "representativiteit" van de buurtcomitees in Tilburg in twijfel trekt. Wat vindt U daarvan? Antwoord: Op de eerste plaats moeten ze niet zo'n dure woorden gebruiken. Dat doen ze volgens mij alleen maar om op die manier de arbeider er onder te houden. We hebben dat ook een keer meegemaakt in de gemeenteraad. Wij zaten toen met een paar buurtcomitees van de Bond van Huurders en Woningzoekenden op de publieke tribune. Maar de taal die ze daar uitslaan! Daar begrijp je helemaal niks van en daarom heb je ook niks aan die zogenaamde "publieke" tribune. Want toen wij in onze eigen woorden naar voren brachten wat we wilden, werden we door de politie met knuppels en overvalwagens verwijderd. Dat heeft toen ook allemaal in de Rode Tribune gestaan. Ze proberen altijd zo'n taal te gebruiken, dat wij er een woordenboek bij nodig hebben. Maar wij zijn, om hun woorden te gebruiken, wel degelijk representatief. Want wij brengen dingen naar voren die onder ons mensen leven en dat doet de wijkraad niet.

Overall komitees

Vraag: Wat vindt U van de komitees op bedrijven?

Antwoord: We moeten allemaal voor ons recht opkomen. We moeten durven en we mogen ons niet op onze kop laten zitten door de gemeente en de hele hoge klik. Een arbeider is geen nummer. Als ze de arbeider niet hadden konden ze ook geen produkten maken. En dan zouden ze ook geen produkten kunnen verkopen. Dat zou betekenen dat ze geen auto en villa zouden hebben en ook niet dure vakanties konden houden. Arbeiders zijn erg belangrijk. Daarom moeten de mensen op de bedrijven ook komitees vormen zoals in de wijken. Ze moeten met een paar mensen beginnen, zoals ook wij

gedaan hebben en zo kunnen ze steeds verder komen. Die komitees moeten ook kijken wat de mensen op hun bedrijven voor eisen willen stellen. Daarvoor moeten zij dan actievoorstellen uitwerken en die actievoorstellen moeten ze dan weer aan de mensen voorleggen. Het staat allemaal in verband met elkaar. De man komt van de fabriek met een klein lontje en de vrouw moet maar zien hoe ze er mee rond kan komen, terwijl ze ook nog met grote problemen aan het huis zitten te kijken. Daarom is de vrouw vooral sterk in de strijd tegen de woningnood, omdat in Nederland de meeste vrouwen huisvrouwen zijn. En zo kunnen man en vrouw samen strijd tegen de uitbuiting voeren.

Vakantie

vraag: Wat doet u met de vakantie?

antwoord: We hebben geen geld om op vakantie te gaan. Dat kleine beetje vakantiegeld wat je krijgt heb je hard nodig om een keer een meubelstuk te kopen of kleren voor de kinderen. Voor de gewone arbeider is er geen welvaart. Wij kunnen echt niet 14 dagen naar Spanje. De grote bazen en onderbazen en zo gaan op vakantie van ons geld. Daarvoor heeft de arbeider moeten werken. Wij kunnen niet eens naar de bioscoop. Wij wilden bijvoorbeeld laatst naar "Aida" hier in Tilburg. "Aida" is een opera die hier werd opgevoerd in het kader van Tilburg Totaal. Tilburg Totaal is een grote actie zogenaamd "voor iedereen" in Tilburg. Maar wij hebben daar geen geld voor. Het entreegeld was f7,50 per persoon. Dat is dan al f15,- met z'n tweeën. En als je dan een paar konsumpties wil nemen komt zo'n avond op minstens f20,-. Waar moeten wij dat van betalen?

Ze zijn bang voor ons

vraag: Waarom werkt u zo hard voor de buurt? antwoord: Je wilt opkomen tegen de uitbuiting. Je neemt het niet langer dat ze je in een hoek stampen. Door te werken in zo'n buurtcomitee kun je er zelf iets aan doen, kun je zelf meevechten. In een buurtcomitee ben je ook geen nummer. Er wordt naar je geluisterd en je kunt zelf actief meehelpen om de mensen die nog niet durven, wakkerschudden. Je moet fel optreden tegen de hoge bazen en dat kun je alleen als je het onderling eens bent.

We kunnen ook heel goed merken dat de gemeente en de huisbazen bang voor ons zijn. Ik heb zelf een paar weken geleden nog het volgende meegemaakt: Mijn schoonzusje kwam wanhopig bij mij. Ze had het behang van de muur en de stukken vielen van de muur af. Ze was al dikwijls bij de gemeente geweest maar die hadden steeds andere smoesjes. Ze hadden geen mensen, geen tijd en ze konden geen aannemer vinden. Zo hielden ze mijn schoonzusje bezig. Nu is er in de wijk waar zij woont nog geen buurtcomitee en daarom kwan ze ten einde raad bij mij aan, omdat ze wist dat ik hier in een komitee zit. Ze vroeg me of ik niks kon doen. Toen heb ik naar de gemeente gebeld en gezegd: "Moet u eens goed luisteren, meneer, als dit geval niet binnen de kortste keren wordt opgelost dan zal ons buurtcomitee zich er mee bemoeien." Meer heb ik niet gezegd maar twee dagen later was het in orde. Zo zie je dat ze al bang worden als je alleen maar de Bond van Huurders en Woningzoekenden noemt. Ze zijn allemaal doodsbang voor een grotere organisatie van de arbeiders. Want daarin ligt juist onze kracht!

K.E.N.(ml)

nieuws

rt

kontakt adressen

amsterdam
binnenvisserstraat 19hs.

breda postbus 201

den haag koningstraat 20a

eindhoven postbus 706

groningen postbus 549

hengelo populierenweg 38

leiden morsstraat 37

nijmegen daalseweg 56a

telefoon 29728

rotterdam

jan porcellisstraat 40b

telefoon 231894

sittard postbus 231

tilburg postbus 273

utrecht postbus 2086

OPNIEUW VERKRIJGBAAR

CHINA-INFORMATIEPAKKETTEN

Inhoudende o. a.

"Socialisme op het platteland" Een boek over het beroemde voorbeeld van Tachai. Met ruim 110 foto's, waarvan vele in kleur.

Verder ± 9 brochures en boeken in de engelse taal.

Kosten : f 5,40 (i. v. m. verhoogd tarief PTT)

U kunt bestellen door dit bedrag te storten op girorek. nr. 1673763 t. n. v. penningmeester van het Progressieve Boek te Rotterdam.

HAAST U : De voorraad is zeer beperkt !!

drukpers is er

De drukpers is er.

Na onze oproep tot steun aan de bouw van een eigen drukkerij van de Stichting "Het Progressieve Boek" hebben we uit alle delen van het land bijdragen ontvangen.

Zo hebben wij het beginsel van steunen op eigen kracht toe kunnen passen. En met succes.

We doen daarom nogmaals een beroep op alle lezers van de Rode Tribune, Dien het Volk en de Jonge Tribune, alsmede aan alle afdelingen van de K. E. N. (ml), Marxisties Leninistische Studentenbond en Marxisties Leninistische Jeugd om giften en donaties te doen.

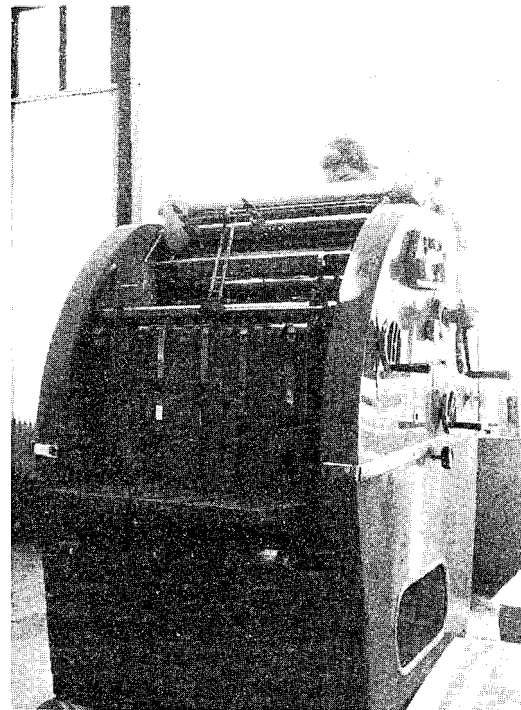
Het gironummer is:

Stichting het Progressieve Boek,
Giro 167.37.63.

Onder vermelding: Drukkerij/Fotografiese uitrusting.

Wij rekenen op solidariteit.

Wij bedanken iedereen die al een bijdrage gestort heeft.

**rechtskundig
adviesbureau
voor arbeiders**

voor advies en bijstand op het gebied van

loon, ontslag en andere arbeidszaken

huur en huurkoop

ziektewet

kinderbijslagwet

werkloosheidswet

loon-, inkomsten- en andere belastingen

UTRECHT telefoon 18066 elke donderdag van 20 tot 22 uur

AMSTERDAM telefoon 115140 van 6 tot 8 uur

**AANBIEDING VOOR
RODE TRIBUNE
LEZERS**

VIETNAM INFORMATIEPAKKET

10 BOEKEN EN BROCHURES

f 4,90 (ENGELSE TAAL)

ALLEEN TE BESTELLEN DOOR

STORTING VAN f 4,90 OP
REKENING VAN
HET PROGRESSIEVE BOEK
GIRONUMMER 1673763

rt abonnement

de ondergetekende neemt een abonnement op het maandblad rode tribune van

een half jaar à ten minste f 4,-
 een heel jaar à ten minste f 8,-

en stort dit bedrag op gironummer 1673763 van de penningmeester Het Progressieve Boek, Rotterdam onder vermelding van "rt abonnement"

naam _____
adres _____
plaats _____

invullen wat gewenst wordt met in een gesloten brief opsturen aan Het Progressieve Boek Jan porcellisstraat 40b 3003 Rotterdam

CHINA vandaag

maandelijkse publikatie van uittreksels uit Chinese periodieken, vertaald, bijeengebracht

en uitgegeven onder de verantwoordelijkheid van de vereniging België-China abonnementen à f 7,-- per jaar te bestellen door storting op giro 167 37 63

van de Penningmeester, Het Progressieve Boek, Jan Porcellis straat 40 b, 3003 Rotterdam

De crisis van de dollar

Je kunt de grillen van het geldsysteem alleen begrijpen als je het koppelt aan het totale economische leven. Het geldsysteem staat niet los van de uitbuiting, van het imperialisme, van de concurrentie enz. Op dit ogenblik is het kapitalistische geldsysteem in een crisis. Om die geldcrisis te begrijpen moeten we dus de totale wereld-economie bekijken.

Het geld en de prijsstijging (inflatie)

In vroegere tijden was het geld zelf een door arbeidskracht geproduceerde waar, namelijk het goud of het zilver. Zoals alle waren had het geld een waarde omdat er arbeidskracht inzat. De prijzen van alle goederen werden in deze ene waar uitgedrukt. Bijvoorbeeld, een brood = twee gram goud, omdat er in allebei evenveel arbeidstijd zit. Als de prijs van alle goederen in dat ene goed uitgedrukt wordt, noemen we dat ene goed (goud of zilver) geld.

Het geld heeft zelf ook een prijs, omdat de waarde van het goud of van het zilver kan stijgen of dalen. Werden er grote goudvondsten gedaan, dan daalde de waarde van het goud ten opzichte van andere goederen en daarmee steeg de in goud uitgedrukte prijs van deze andere goederen. Deze prijsstijging noemen we inflatie.

De ontwikkeling van het kapitalisme bracht mee, dat er steeds meer produkten op de markt kwamen, en dat er dus ook steeds meer geld nodig was om die produkten te kunnen ruilen. Vroeger diende het goud als geld, maar het goud is zelf schaars, en werd daarom te duur om als geld te dienen bij de zich steeds uitbreidende produktie. Toen schiepen de kapitalisten het papieren geld.

Via het papieren geld is het mogelijk om krediet te scheppen. En aan deze krediet-schepping zijn geen absolute grenzen gesteld, het kost niets, omdat het krediet-geld geen werkelijke waarde heeft (zoals het goud-geld), maar alleen een boekhoudkundige truk is.

Als je geld kunt scheppen door een boekhoudkundig truukje, dan heb je veel macht.

Deze macht ligt onder het kapitalisme in handen van de bankiers en de staat.

Een nadeel van het krediet-geld is dat je er de prijzen mee op kunt jagen. Wat gebeurt als je teveel krediet-geld scheidt. Het geld wordt dan waardeloos. Een duidelijk voorbeeld daarvan is de inflatie (= prijsstijging) van de Duitse mark in de twintiger jaren.

Inflatie ontstaat er dus niet doordat de arbeiders een hoger loon eisen, maar omdat de kapitalisten teveel krediet scheppen.

Onder het monopolie-kapitalisme (= imperialisme) speelt het krediet voor de kapitalisten

zo'n belangrijke rol, dat ze dat krediet niet kunnen inkrimpen, omdat dan de omzetting van de geproduceerde meerwaarde in winst onmogelijk wordt. Pas in de geldcirkulatie wordt meerwaarde in winst omgezet, en voor die geldcirkulatie is het krediet onontbeerlijk. De kapitalisten scheppen dus zelf inflatie omdat ze het krediet moeilijk kunnen missen. Het inkrimpen van de kredieten om de inflatie te bestrijden, heeft ook tot gevolg dat de werkeloosheid sterk zal toenemen. Onder druk van de arbeidersklasse durft het kapitaal niet gemakkelijk deze weg te kiezen ter bestrijding van de inflatie.

Als de kapitalisten de inflatie bestrijden, doen ze dat dan ook liever niet door de kredieten bij de banken en de overheid terug te draaien, maar door de uitbuiting op te voeren, zodat de arbeiders minder consumeren. De arbeidersklasse verzet zich dagelijks tegen deze aanval op haar levenspeil door de loonstrijd te voeren.

De inflatie en het imperialisme

Als je geld kunt scheppen ben je oppermachtig. Omgekeerd, als je machtig bent kun je geld scheppen en je onderdanen dwingen om het geld te aksepteren. Ook als dat geld steeds minder waard wordt vanwege de inflatie.

De V.S. hebben het meest van de tweede wereldoorlog geprofiteerd en kwamen met de minste kleerscheuren uit de strijd naar voren. Sindsdien heeft de V.S. een sterke greep gehad op alle niet-socialistische landen van de wereld. Met veel machtsvertoon heeft de V.S. dan ook steeds de zwakkere landen gedwongen om haar geld (de dollar) als betaalmiddel te aksepteren.

Dat betekent dat alle landen die de dollar aksepteren voor betaling in feite krediet geven aan de V.S., want ook de dollar is papieren geld en geen goud. Daardoor hielpen de andere landen de V.S. van de inflatie af.

Volgens Lenin's beschrijving van de ongelijkmatigheid van de ontwikkeling is het mogelijk dat het verst ontwikkelde land (de V.S.) in een crisis raakt, terwijl de meer achtergebleven landen (West-Europa en Japan) stevig doorgroeien. Dat gebeurt ook nu.

De V.S. is in een crisis en haar absolute heerschappij sinds de Tweede Wereldoorlog komt tot een eind. Dat betekent dat de V.S. niet meer de macht hebben om hun inflatie af te wentelen op de andere landen.

De andere landen aksepteren de dollar-kredieten niet meer.

De V.S. komt nu zelf met een enorme inflatie te zitten. De enige manier om die nog enigszins te bestrijden is het gedwongen inkrimpen van de kredieten (wat tot massale werkeloosheid leidt) en het drukken van de lonen.

Op dit moment is bijna 10% van de Amerikaanse bevolking werkeloos. Dat zijn meer dan

vier miljoen arbeiders! Dat is een ontzettend arbeids-reserveleger. Per maand komen daar nog tienduizend werkelozen bij.

Een crisis van het imperialisme is niet het einde van het imperialisme

De dollar-crisis betekent dat de heerschappij in het kapitalistische kamp gedeeld gaat worden tussen de V.S. en de nieuwe machten in West-Europa en Japan. Dat deze machtswisseling vreedzaam zal zijn is zeer twijfelachtig. De anarchie van het kapitalisme brengt mee dat de vriend van vandaag de vijand van morgen is. De enige manier om een derde wereldoorlog te voorkomen is de machtsvorming van de arbeidersklasse en de internationale solidariteit. Het verzet tegen de Frans-Duitse oorlog van 1870 en de eerste wereldoorlog werden door de splitsing in de arbeidersbeweging langelegd. De tweede wereldoorlog was nog mogelijk, hoewel daar al de kracht van de kommunistische Internationale een grote rol speelde in het ondergrondse verzet en de prachtige overwinning van de Sowjet-Unie op het fascisme. De derde wereldoorlog kan alleen voorkomen worden door een nog sterker bondgenootschap van de volkeren van de hele wereld.

Deze anarchie toont zich ook binnen Europa zelf. Enerzijds heeft het Europese grootkapitaal (Shell, Philips, Unilever e.d.) behoefte aan het opheffen van de Europese grenzen, die hun handel belemmeren. De bedrijven van Europese omvang hebben behoefte aan een Europese staat, waarvan de E.E.G. een voorloper is. Anderzijds betekent het opengooien van de grenzen, dat belangrijke onderdelen van de economie blootgesteld worden aan buitenlandse concurrentie.

En deze strijd tussen de internationale kapitalen enerzijds en de nationale kapitalen anderzijds (in Nederland bijvoorbeeld de landbouw, de scheepbouw, textiel enz.) maakt een planmatige eenwording van Europa onder het kapitalisme onmogelijk. Vooral in die Europese landen, waar het nationale kapitaal overheerst (zoals in Frankrijk) zijn sterke krachten tegen Europese eenwording aanwezig. Overheerst in een land het internationale grootkapitaal (zoals in Nederland en Duitsland) dan moet het nationale kapitaal het onderspit delven tegen de buitenlandse concurrenten.

Al met al een volledig ondoorzichtige warboel van tegenstellingen, waarvan het verloop bepaald wordt in de direktiekamers en de salons van de Europese ministers en kapitaal-magnaten. De onberekenbaarheid en de schijnbare toevalligheid van de machtswisselingen van de verschillende kapitalisten en hun staten onderling, zijn de oorzaak van de chaos die er op dit moment heerst in het kapitalistische kamp.

Buitenland

HEVIGE KLASSESTRIJD IN FRANKRIJK

De staking bij Renault

Al vanaf februari j.l., toen de vakbonden een nieuwe metaal c. a. o. hadden afgesloten, hebben 82 zgn. gespecialiseerde arbeiders van Renault-Le Mans hiertegen actie gevoerd. Op 29 april besloten alle arbeiders van de dagploeg één uur te staken om hun 82 kollega's te steunen. De avondploeg (1000 man) besloot zelfs om de fabriek te bezetten en piketten te organiseren. De algemene ontevredenheid over de c. a. o. ontladde zich in actie. De fabriek is enige weken bezet gebleven. In totaal zijn 5500 gespecialiseerde arbeiders en 1300 geschoolde arbeiders in strijd gegaan (met een gespecialiseerde arbeider wordt in Frankrijk bedoeld, iemand die een korte opleiding heeft gehad voor een bepaalde verrichting aan band of machine). Dat de ontevredenheid algemeen was, dat de maat vol was, bleek duidelijk toen ook in andere Renault-fabrieken gestaakt werd. Het antwoord van de Renault directie op deze uitbreiding van de actie was: sluiting van de fabrieken in Billancourt (38.000 man) en Flins (18.800 man). Hierop besloten de arbeiders op massaal bezochte vergaderingen om de fabrieken te bezetten. Zo wilden zij de directie dwingen ontslagenen weer aan te nemen en de stakers door te betalen. De bonden hebben nog geprobeerd deze bezettingen tegen te houden, met argumenten over "het belang van de economie" "de concurrentiepositie van Renault" en de "gevolgen voor de werkgelegenheid". De arbeiders traptten daar niet in, evenmin aanvaardden zij het voorstel van de bonden om een geheime stemming te houden. Hun leuzen waren: **BEZETTING en RENAULT MOET DOKKEN.**

De bonden zagen in dat de strijdbaarheid van de arbeiders niet in te tomen was. Ze konden er niet onderuit en moesten nu wel hun goedkeuring geven aan de bezettingen. Zij organiseerden zelfs een bezetting van de Renault-fabriek in Cléon. De bonden hadden dus nu zgn. de leiding van de strijd... Ze gingen dan ook meteen aan de onderhandelingstafel zitten. De Renault-directie wilde absoluut niks weten van de eisen van de arbeiders. De bonden hebben toen een tussenoplossing bereikt, die helemaal niet tegemoet kwam aan de eisen waarvoor gestreden werd. De fabrieken bleven dan ook bezet en de eisen van de arbeiders bleven gehandhaafd: gelijk loon voor gelijk werk, pensioen met 60 jaar, weg met de verdeeldheid.

Voor deze massale en eensgezinde strijd van de Renault-arbeiders is de directie tenslotte door de knieën gegaan. De staking dreigde nl. over te slaan naar de andere sectoren van de metaalindustrie. En dit moest koste wat

kost voorkomen worden. Tussen de vakbonden en directie is een akkoord bereikt, waarop de arbeiders 25 mei besloten hebben weer aan het werk te gaan. Dat akkoord houdt o. a. een verbetering van de loonschalen in.

ANTILLEN: strijd tegen de oliemonopolies en het nederlandse imperialisme

Ook in de Antillen is het volk in opstand gekomen tegen het Nederlandse kolonialisme en het imperialisme van de Verenigde Staten. "Curacao is in opstand gekomen tegen het kolonialisme van de makamba's, wij komen in opstand tegen het Amerikaanse imperialisme." zeiden de arbeiders op Aruba bij de laatste staking in de olie-raffinaderij. Er is een brede algemene opleving van de arbeidersbeweging en van de gedachten aan nationale zelfbeschikking van de Antillen als één natie.

Op 15 maart legden de arbeiders bij de Standard Oil op Aruba - de "Lago" - het werk neer, uit protest tegen het nieuwe werkplan die het bedrijf wilde invoeren, en dan ook zonder de vakbond - de IOWUA - te raadplegen, ermee te overleggen. De vakbond riep toen een algemene staking uit op de raffinaderij met de leus: "we zijn het imperialistische jak beu."

De arbeiders hielden 9 dagen lang stand tegen al de intimidaties van de Lago en voor een menswaardige arbeidsverdeling. De Lago deed een beroep op de koloniale rechtspraak om de staking onwettig te verklaren en de nieuwe werkplan en haar intimidaties zo een juridische goedkeuring te geven. Ze kreeg inderdaad de steun van de koloniale rechtspraak die besloot dat de arbeiders maar weer aan het werk moesten.

Zelf hadden de arbeiders de beslissing van de Lago of ESSO, om een proces te voeren, naast zich neergelegd.

We kunnen moeilijk enig geloof hechten aan een "rechtvaardig" proces, waarbij de juridies adviseur van de Standard Oil plaatsvervangend rechter is bij het Antilliaans gerechtshof.

De Lago (ESSO) wilde met het voeren van zo'n proces een beroep doen op de geloofwaardigheid in een boven de partijen staand en onafhankelijke rechtspraak terwijl uit alles bleek dat het gerechtshof en de rechtspraak in handen is van de bourgeoisie, hier in de Antillen van de imperialisten.

- In de c. a. o. afgesloten tussen de Lago en de vakbond IOWUA wordt in artikel 29 lid 1 de arbeiders verboden te staken.
- Besluiten we toch te staken dan worden we gekonfronteerd met wetten die de goedkeuring van Den Haag nodig hadden of door Den Haag zelf gemaakt voor de kolonies.
- De wetten worden gehanteerd door rechters die juridies adviseur (= in dienst) zijn van de imperialisten als de Standard Oil of Shell.

- Geen wonder dat de rechters dan altijd besluiten dat wij fout zitten, en dat we weer moeten gaan werken.
- Daarvoor gebruiken ze de politici, of de vakbonden zelf.
- Over de intimidaties van de imperialisten zelf wordt geen woord gerept. Op zo'n manier wordt het juridies stilzwijgen goedgekeurd.

Wat hebben we dan nog van zo'n gerechtshof te verwachten. De rechtspraak is per definitie partijdig, het moet of de belangen van de kapitalisten verdedigen, dan is het in hun handen, of het moet de belangen van de arbeiders verdedigen, en dan moet het in onze handen liggen.

De arbeiders werden met ontslag bedreigd toen ze door bleven staken. Van sommigen van ons werden de bedrijfslegitimatiekaarten ingetrokken wat neer komt op feitelijk ontslag. Door de druk van de arbeiders werd dit ingetrokken.

Ook de koloniale pers werd tegen ons gericht. We zouden de hele toeristen industrie naar zijn moer helpen omdat er nu geen sleepboten - die in handen zijn van de Lago - konden uitvaren. Ook zouden we de taxichauffeurs hun broodwinning in gevaar brengen.

De taxichauffeurs zegden ons hun volledige steun toe (net al de meeste vakbonden) en verklaarden dat niet wij hun bestaan in gevaar brachten, maar juist de grote touringcar-bus-bedrijven. Deze hebben een monopolie op het vervoer van de toeristen.

Daarbij gaat het vooral om het bedrijf van de grootste kapitalist van eigen bodem in de Antillen, de S. E. L. Maduro & Sons, die heult met de imperialisten.

De strijd op Aruba staat niet onafhankelijk van de beweging van andere onderdrukte volken en van Latijns-Amerika, 't Caribies gebied en de rest van de wereld tegen de imperialistische oliemonopolies.

In 1968 nationaliseerde de regering van Peru de Internationale Petroleum Corporation, één van de belangrijkste dochters van de Standard Oil in Z. Amerika. Ook eiste deze regering dat de Esso de winsten die ze door belastingontduiking heeft opgestreken terug betaalde. De Standard Oil probeerde deze klap op te vangen door de olieproductie in Venezuela op te voeren en de raffinage op Aruba maximaal te gebruiken!

De uitbuiting werd hoe langer hoe scherper. Een nieuwe slag werd de hele imperialistische olie industrie toegebracht op de 21ste conferentie van de OPEC-landen waar deze besloten de belasting op de nettowinsten van de olie bedrijven te verhogen tot 55% en de prijzen van de opgepompte olie te verhogen. Op dit moment is het zo dat de imperialistische bedrijven voor iedere "barrel" olie aan het land van herkomst minder dan 2 dollar betalen terwijl ze in 't Westen en in Japan 12 á 14 dollar ervoor vragen!!

Venezuela heeft onlangs als eerste besloten het OPEC besluit uit te voeren en de winst-

belasting op de olieproductie tot 55% te verhogen.

Het nieuwe werkplan dat de Esso nu op Aruba wilde invoeren diende juist ertoe om al deze haar toegebrachte slagen af te wentelen op de arubaanse arbeiders.

Het plan hield in, 'n verdergaande uitbuiting van de antilliaanse arbeiders door:

1. Intensivering van het werk - de arbeiders moeten nu 't werk van 2 á 3 mensen doen.
2. Verlenging van de werkdag door gedwongen "overwerk".

Deze verscherpte uitbuiting deed de staking uitbreken.

De voorstellen van de regering die erbij gehaald werd, en van de ESSO, werden door de arbeiders verworpen omdat die voorstellen alleen het belang van de ESSO op het oog hadden.

In 't begin van de staking stond de bond, de I.O.W.U.A. nog aan onze kant. Het is al vrij lang geleden dat deze zo strijdvaardig opkwam voor onze belangen. Langzaam aan begon het bestuur in deze aktie terug te krabbelen. De eerste dag eiste ze van de LAGO dat de stakingsdag doorbetaald werd, na 3 dagen had ze het over "onderhandelen over de betaling van de stakingsdagen" en "het gaat ons niet om het geld, maar om de misbruiken en verlakking van LAGO".

Het gaat ons anders wel degelijk om het geld van de stakingsdagen; onze strijd is namelijk één juiste strijd. Onze eis om een onderzoekkommissie van arbeiders in te stellen, werd na onderhandeling tussen bondsbestuur en regering gemaakt tot een commissie die het eigenlijke onderzoek door regering en S.O. mocht begeleiden.

We voelden ons verkocht, dat was trouwens al zo sinds de rechtzaak die de LAGO tegen de bond had aangespannen. Deze traineerde de hele staking. Velen van ons die na 3 dagen niks uit de bus zagen komen, besloten weer aan het werk te gaan.

Uiteindelijk legde de bond zich toch neer bij de eisen van de LAGO:

* We moeten nu 60% van ons dagloon over de stakingsdagen terug betalen in 6 maanden.

* Van onze vakantiedagen wordt één dag afgetrokken "ter kompensatie".

Een vakbond die hier mee akkoord gaat kan ons vertrouwen niet meer hebben. Zo 'n vakbond gaat in feite ermee akkoord dat we niet hadden mogen staken, en hier voor maar moeten boeten.

Negen dagen lang hielden we stand tegen de imperialisten van de Standard Oil om te voorkomen dat we door het nieuwe werkplan werden uitgebuit en onderdrukt. En nu gaat de bond met zo'n onderdrukkingsmaatregel akkoord.

Onze situatie was gunstig: we hadden de steun van grote delen van het volk. Waren we doorgegaan dan zou de staking hetzelfde effect hebben gehad als het dichtdraaien van de oliekraan in het Midden-Oosten of Venezuela. De strijd gaat echter door en Standard

Oil zal hoe dan ook de grote verliezer zijn. We hebben geleerd met z'n allen de strijd aan te binden, aan te durven.

We zagen dat de bond probeerde onze strijd van koers te veranderen.

De bonden kunnen ons vertrouwen niet langer hebben. We moeten ons organiseren in een strijdbond, die de strijd aanbindt tegen de imperialisten en meehelpt deze uit de Antillen te gooien.

Slavenschepen van de holland amerika lijn

De laatste weken staat de pers vol met artikelen over de Holland Amerika Lijn.

Daar zullen op korte termijn 1021 zeelieden ontslagen worden. Ze worden vervangen door geronselde indonesiërs, die daarvoor \$ 60 (!) per maand plus kost en inwoning krijgen.

Laten we nu eens onderzoeken wat er over deze zaak zoal gezegd wordt.

de direktie van de H.A.L.

In het jaarverslag van de H.A.L. zegt de direktie dat 1970 een "moeilijk" jaar was. Er werd slechts 6,2 miljoen netto winst gemaakt door het concern (schone winst voor de aandeelhouders!). Ja, het leed van deze heren is haast niet te overzien, want de komende jaren zullen zij genoodzaakt zijn "in geforceerd tempo aanpassingen te verrichten". "Daardoor ontstaan telkens weer onzekerheden en spanningen binnen het bedrijf." "Zeer belangrijk daarbij is de houding van de vakorganisaties." (Uit het jaarverslag over 1970).

Dit zegt wel voldoende. De H.A.L.-direktie zal het niet bij 1000 indonesiërs laten. Bovendien heeft zij bij deze manipulaties de medewerking van de vakbonden nodig! Verder zal zij, om de winsten te handhaven, en te vergroten, zich richten op nieuwe bedrijfstakken. Zo kocht de H.A.L. in 1970 van Twist-kraanverhuur en expeditie, de van der Laan-groep met 5 vrachtschepen, Hoogerwerff & Co., Mennens en Co., Martin-Air en de Hilton hotels in Rotterdam en Amsterdam.

De ondernemers proberen via bezuinigingen en via investeringen in nieuwe bedrijfstakken hun winsten te behouden en op te voeren. Dit hele proces wordt verborgen achter mooie praatjes, leugens en zoethoudertjes. Jonkheer Reuchlin, één der direktoren, noemt het ronselen van indonesiërs "ontwikkelingshulp". "Ze worden bij ons opgeleid tot ober". Drs. A. van Dijk, de personeelschef, zegt: "Ons oude personeel krijgt een goede afvloeiingsregeling. Bovendien, als we nu niet ontslaan, gaan we failliet".

De vakbonden

De vakbonden tekenen protest aan. Ja, ze gaan zelfs een proces beginnen tegen het ontslag. De vakbeweging vindt het ontslag onredelijk "omdat er nog altijd winst wordt gemaakt, en gezien de recente bedrijfsveranderingen en toekomstplannen" (Rotterdamsch Nieuwsblad 5-6-1971). M.a.w. als er wél verlies geleden zou worden, dan zou de vakbeweging ermee in stemmen.

Dan zou het ontslag haar steun hebben.

Zo zijn de vakbonden. Het gaat hen niet om de arbeiders die ontslagen worden. Het gaat hen om de "financiële gezondheid" van de ondernemingen. Dat is ook gebleken bij alle andere massa-ontslagen en fusies de laatste

tijd. Dat noemt de vakbond dan het "algemeen belang". Ondertussen blijven de winsten aan de ondernemers toevloeien, en blijven de vakbonden het "algemeen belang" en de "gezondheid van de nederlandse economie" behartigen.

Om de leden te behouden wordt er dan ook een komedie opgevoerd: een rechtszaak. De rechter (f 80.000 per jaar), die waarschijnlijk de direktie van de H.A.L. goed kent van de verschillende clubs waar hij vaak komt (In Rotterdam bijv. de Koninklijke Roei en Zeil Vereniging "De Maas"), en die zijn geld belegt in aandelen, misschien wel in scheepvaart aandelen, moet dan oordelen. Wij weten nu al dat het ontslag zal doorgaan. De rechter zal het goedkeuren.

De bonden zullen dan zeggen dat zij tegen het ontslag zijn, maar dat de rechter nu eenmaal anders heeft beslist. Daar moeten we ons bij neerleggen, zeggen de bonden dan, anders wordt het een chaos in ons land.

Daar sta je dan, alleen en ontslagen.

Wij zeggen: de direktie van de H.A.L. gedraagt zich zoals alle kapitalisten. Gewetenloos ontslaat ze mensen die hun leven lang hun arbeid geven aan het bedrijf. Gewetenloos vertelt ze daarbij leugens en zoethoudertjes. Gewetenloos drijft ze zo de winsten verder op. Dat zal zo blijven totdat het kapitalisme met wortel en tak is uitgeroeid. De vakbonden spreken over "gunstige toekomstverwachtingen, de resente bedrijfs-overname en de toekomstplannen" terwijl ze juist moeten wijzen op de ware plannen van de kapitalisten bij de H.A.L. en elders:

1. Vervanging van alle nederlandse zeelui (ook onderofficieren) bij de H.A.L.
2. Gedeeltelijke afstoting en opheffing van de zeevaartafdeling. (gewone vracht en passagiersvaart).
3. Overplaatsing van het vrijgekomen kapitaal naar onder andere meer rendabele economische sectoren.
4. Het gebruiken van deze zaak als proefballonnetje voor de toekomst. Als het lukt zullen ook andere kapitalisten hetzelfde spelletje gaan spelen. Immers, gewone gastarbeiders (Turken, Spanjaarden, enz.) zijn nog te duur voor de kapitalisten. Ze willen hun winsten nog verder opvoeren. Daarom zijn ze nu begonnen met Indonesiërs.

Het kapitalisme (endus ook de direktie van de H.A.L.) wordt niet omvergeworpen door "processen" van de vakbonden.

De vakbonden voeren processen, terwijl ze moeten oproepen tot aktie.

De vakbonden praten over "onredelijkheid" terwijl ze er juist op moeten wijzen dat de kapitalisten altijd onredelijk zullen zijn wanner dat in hun straatje past.

En dat er slechts een manier is om dat te beëindigen: Het breken van de macht van het kapitalisme. En de vestiging van het socialisme.

Huurharmonisatie

JE GAAT VOOR EEN PAAR OUDE SCHOENEN TOCH OOK NIET EVEN

VEEL BETALEN ALS VOOR EEN PAAR NIEUWE

"Willen we iets bereiken, dan moeten we één lijn trekken". Dit horen de leden van de verschillende buurtcomitees in Breda dagelijks als ze de deuren langs gaan om met de bewoners over de buurtakties te praten. Eensgezind weigeren de buurtbewoners de huurverhoging te betalen. Vorig jaar alleen nog maar in het Westeinde, nu al in 4 buurten van Breda. In de Boompjesbuurt organiseerde het buurtcomitee, dat aangesloten is bij de Bond van Huurders en Woningzoekenden, de actie tegen de huurverhoging. Het ophalen van de girokaarten, waarmee de gemeente de hogere huur wil innen, het schrijven van nieuwe girokaarten met de oude huur er weer op, het organiseren van buurtvergaderingen, en ga zo maar door. Zeker 90% van de mensen doet mee. Maar terwijl de buurtcomitees de eenheid van de buurt organiseren, zit de gemeente natuurlijk ook niet stil. Want de gemeente is een taai tegenstander. De gemeente probeert op allerlei mogelijke manieren verdeeldheid te zaaien. Op een buurtvergadering in Breda zei wethouder van Dun dat de gemeenteraad moet beslissen of de huurverhoging doorgaat of niet. Aan het comitee van Vestkant schreef hij dat B en W daarover gingen. De bewoners zeggen: "Uiteindelijk gaan wij er zelf over. Want wij moeten de huurverhoging betalen. We kunnen niet nog een groter deel van ons loontje uitgeven aan huur dan we nu al doen. Bovendien zijn onze huizen niet meer dan krotten, zonder keukens en douches en de wethouder hoeft zich toch ook niet in een teil te wassen?"

De gemeente probeert de eenheid ook kapot

te maken door sommige huizen nu plotseling wel op te knappen, door dreigbrieven te sturen naar twee mensen in de Boompjesbuurt. Oude mensen worden soms bang of betalen per ongeluk de huurverhoging tóch. Maar de buurtbewoners doorzien het spelletje van de gemeente en de strijd wil groeit. De gemeente denkt ook dat ze door elke maand weer girokaarten met de verhoogde huur erop te sturen, de buurtbewoners murw kunnen krijgen en dat de mensen van het buurtcomitee het beu zullen worden om elke maand de girokaarten de gemeente op te halen en nieuwe te schrijven. Maar de leden van de buurtcomitees gaan steeds meer inzien dat het de taak van de buurtcomitees is om de buurt steeds beter te organiseren, en de verraderlijke truks van de gemeente aan de buurtbewoners uit te leggen.

Meer wijken, een grotere macht

Sinds 1 april weigeren in Breda drie wijken de jaarlijkse huurverhoging van 7%. De vierde wijk, een bejaardenwijk, daar hebben de mensen geweigerd de service-kosten te betalen. De buurtcomitees van de Boompjesbuurt, Westeinde en de Vestkant gaan samenwerken om zo de gemeente onder zwaar dere druk te kunnen zetten. De buurtcomitees hebben samen een brief gestuurd aan de gemeente met de eis dat het nu eens afgelopen moet zijn met het sturen van de girokaart met de verhoogde huur erop. Voor vrijdag 11 juni willen de buurtbewoners er zeker

van zijn dat ze voor hun krotten geen huurverhoging hoeven te betalen. "Anders moeten we er harder tegen aan gaan."

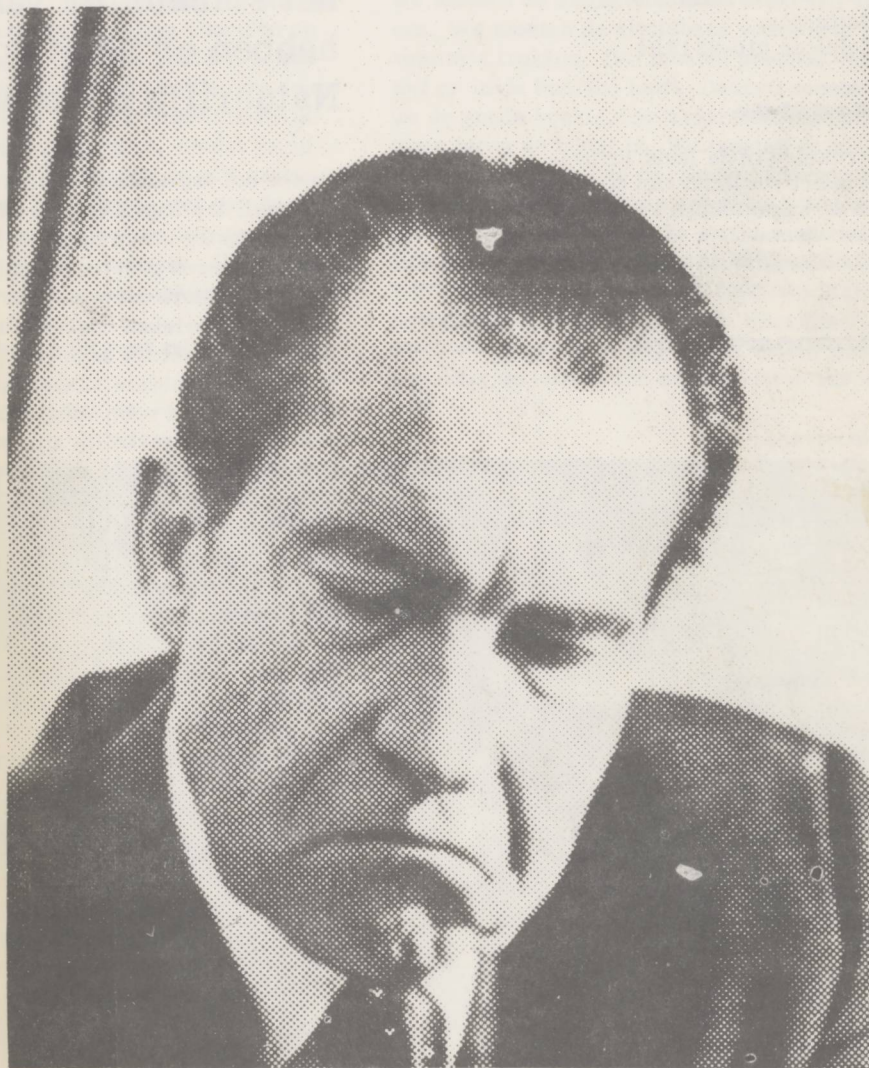
Voorbereid op erger

"Ja, want als ze volgend jaar helemaal grof worden en behalve die 7% nog eens ekstra huurverhogingen door de huurharmonisatie in gaan voeren, dan kunnen we dat helemaal niet meer nemen. Dan zullen we als één man Nee moeten zeggen tegen de huisbaas, de overheid en de gemeente. Want wij werkmensen kunnen ons niet tot ons vel kaal laten plukken!"

Huurharmonisatie betekent niets anders dan dat de oude arbeiderswoningen bijna even duur gemaakt worden als de nieuwbouw. Voor de bouwondernemers betekent dit dat het bouwen van nieuwe huizen aantrekkelijker wordt. Want als de oude huizen bijna even duur zijn als de nieuwe, ga je natuurlijk liever in een nieuw huis zitten. Want je gaat voor een paar oude schoenen ook niet evenveel betalen als voor een paar nieuwe. Voor de arbeiders betekent de huurharmonisatie dat ze voortaan een veel groter deel van hun loon uit zullen moeten geven aan huur zodat er voor andere dingen steeds minder overblijft. Zo zie je dat de overheid door middel van de huurharmonisatie probeert het levenspeil van de nederlandse arbeiders te drukken ten gunste van de winsten van de grote bouwondernemers.

NIXON NAAR PEKING

En verder in deze krant :

Vakbonden: Arbeidsvrede te koop

**Strijd tegen woningnood moet strijd
tegen kapitalisme zijn**

Diplomatiek offensief van China

**Rode Tribune Marxisties
leninisties maandblad
Jaargang 7, nummer 8
Maandblad van de KEN(mi)
Kommunistiese
Eenheidsbeweging
Nederland (mi)**

Uitgave

HPB
Het Progressieve Boek
Jan Porcellisstraat 40 B
Rotterdam
Telefoon 010-23 18 94

Redactie.

Artikelen in de Rode Tribune
zijn het resultaat van discussies
in de werkgroepen van de KEN(mi)
Secretariaat:
Postbus 2086 Utrecht

Abonnementen

Nederland:
minimum f 4,- per ½ jaar
minimum f 8,- per 1 jaar
Buitenland:
minimum f 5,- per ½ jaar
minimum f 10,- per 1 jaar

Betaling door storting op
gironummer 167 37 63,
ten name van:
Penningmeester Progressieve Boek
Rotterdam,
onder vermelding van:
"RT abonnement".
Na ontvangst van de storting zal
tot verzending worden overgegaan.
Voortzetting van abonnement
vindt alleen plaats na nieuwe storting.

Inhoud:

Pag. 2, 3, 4:
De strijd tegen de woningnood moet de strijd
zijn tegen het kapitalisme.
Pag. 4:
België.
Pag. 5, 6, 7:
De vakbonden verkopen zich openlijk aan
het kapitaal.
Pag. 8, 9:
Bezoek van Nixon aan China.
Pag. 10, 11:
Waarom is er een voorhoedepartij nodig?
Waarom is er de KEN (mi) ?
Pag. 12, 13:
Vreedzame koëxistentie.
Pag. 14:
Mededelingen.
Pag. 15:
Ingezonden brieven.
Pag. 16:
Bedrog en vuiligheid bij de Rijn-Schelde-
groep.

De strijd tegen de woningnood

De strijd tegen de woningnood moet een strijd tegen het kapitalisme zijn. Want er is geen twijfel mogelijk: zolang het kapitalisme heerst, zullen de arbeiders gebukt gaan onder de woningnood. Daarom moet de strijd van de buurtbewoners een onderdeel zijn van de grote strijd tegen het kapitalisme. Al vanaf het begin van het kapitalistische systeem zijn de arbeiders het slachtoffer van de woningnood. Voor arbeiders hebben er nooit goede en goedkope huizen bestaan. Natuurlijk is dat geen toeval.

Onder het kapitalisme heerst de macht van het geld. De kapitalisten hebben maar één doel: Winsten uit de arbeiders persen om met het steeds groeiende kapitaal, steeds meer arbeiders uit te buiten. De kapitalisten in de fabrieken drukken de lonen zoveel mogelijk. Daarom is er een grens aan de huren die arbeiders kunnen opbrengen. En daarom zal het voor andere kapitalisten niet gauw aantrekkelijk zijn hun kapitaal in de bouw van arbeiderswoningen te steken. Zo is de woningnood het resultaat van de macht van de heren met de centen. Die macht moet tot de grond toe afgebroken worden om de woningnood op te lossen. Maar dat betekent de macht van het kapitalisme de nek breken. En daarom moeten we zeggen: "Strijden tegen de woningnood, is strijden tegen het kapitalisme. Als we deze waarheid niet steeds aan de buurtbewoners voorhouden, dan bedriegen we ze. Als we dat niet steeds duidelijk maken, helpen we niet de buurtbewoners hun strijd te organiseren, maar de kapitalisten om de strijd van de arbeiders te breken.

In acties van de buurtbewoners moeten we aldoor meer duidelijkheid verschaffen over de werkelijke oorzaken van de woningnood. Alleen zo kan de strijd van de buurtbewoners op een steeds hoger nivo komen en uiteindelijk tot werkelijk succes voeren. Met deze dingen in het achterhoofd hadden we een gesprek met drie strijdbare buurtbewoners die in Nijmegen leiding geven aan de aksies van de Bond van Huurders en Woningzoekenden.

Niet de klachten, maar de huren staan voorop

De buurtbewoners hebben talloze klachten over de gammele staat van hun huizen. Het eerste verzet richt zich daarom tegen het bar slechte onderhoud. Maar sinds de huurverhoging van 7 % van april worden in Nijmegen niet de klachten maar de huren voorop gesteld.

Eén van de buurtbewoners, die zelf al twee jaar de huurverhoging weigert te betalen, zegt: "Kijk, de één heeft een krot en de ander heeft alleen een voordeur die een beetje trekt. Bij de één hoeven ze alleen maar een latje voor de deur te slaan en dan moet hij

bijvoorbeeld een tientje in de maand meer betalen. Maar de ander zit nog gewoon in zijn krot. Als je de nadruk legt op de klachten breng je onenigheid onder het volk. En dat is het laatste wat we moeten doen. Wij moeten juist de eenheid van het volk organiseren tegen de hele woningnood. Tegen de hoge huren moeten we allemaal knokken. Of je nu een bar slecht huis hebt, of een minder slecht huis. Zo kunnen we zelfs de bewoners van de nieuwe huizen meetrokken, waar de huren onbetaalbaar zijn. Want het gaat voor de bewoners van de oude en de nieuwe buurten tegen hetzelfde systeem. Als je de nadruk op de klachten legt, zijn op een mooie dag die klachten verholpen. En wat dan? Dan moet je gaan betalen. Het gaat er juist om dat de huishazens niet rijk mogen worden van onze botten." Een andere buurtbewoner zegt: "Er zijn mensen die denken dat als we ons stil houden we het wel beter krijgen. De Huurdersvereniging van de P. S. P. die hier actief is geweest heeft dat aangemoedigd. Dat zijn van die mensen die met kleine beetjes genoeg nemen, met die schijnsuksessen die je bereikt. Maar de kleine suksessen houden je af van de grote. Ik laat me nooit blij maken met schijnoverwinningen. Als je je niet sterk organiseert om werkelijke overwinningen te halen, pakken ze je die kleine overwinningen je vroeg of laat ook weer terug. Dat weten de arbeiders al sinds ze tegen het kapitalisme de strijd hebben opgenomen."

De derde buurtbewoner: "Onze vijanden proberen ons tegen te werken en zeggen dat we tegen de wet zijn. Ze draaien de zaak om. De regering is de loopjongen van het kapitaal. Vuilakken die twintig of dertig keer zoveel verdienen als een arbeider, lui die met handen en voeten aan het kapitaal gebonden zijn, die moeten een beetje uitmaken wat een arbeider aan huur moet opbrengen. Nou, je ziet wat er uitkomt. Jaar in, jaar uit huur-opdrijving. De ene wet is nog niet uit, of de volgende staat al weer voor de deur. Moeten wij dan tegen de buurtbewoners zeggen: als je je precies aan de wet houdt, komt het allemaal wel in orde? Dat is bedrog! Dat is de strijd tegen de woningnood opgeven en je als een bange haas over geven. Tegen de wetten, daar moeten we nou net tegenaan. En als alle

buurtbewoners weigeren, dan is het zo klaar als een klontje. Dan hebben we stuk voor stuk minstens een tientje verdiend. Wet of geen wet. Zogenaamde wetten zijn toch altijd gemaakt om de arbeiders te knevelen."

Op ons eentje gaan we voor de bijl We moeten ons organiseren

In de fabriek hebben de arbeiders veel grieven: het tempo, de ongezonde omgeving, het gevaar van ongelukken enzovoorts. Al die grieven komen in de eerste plaats tot uitdrukking in de strijd voor hoger loon. In de buurten hebben de bewoners ook veel klachten: slecht onderhoud, weinig ruimte, geen speelgelegenheid voor de kinderen en ga zo maar door. Ook al die klachten moeten op één punt samen komen: de strijd tegen de hoge huren. Op punten als de lonen en de huren moeten de arbeiders hun eenheid organiseren, want die eenheid is de enige macht tegen het kapitaal. De macht van het kapitaal lijkt enorm, maar tegenover de macht van de georganiseerde eenheid van de arbeiders, zal die ontzaglijke macht verdwijnen als sneeuw voor de zon.

De situatie van de arbeiders gaat er op achteruit. In die achteruitgang nemen de huurverhogingen een belangrijke plaats in. In Nijmegen wordt de strijd tegen de huurverhogingen gevoerd onder de leuzen: Als we niets doen komen de tijden van Colijn terug, huurverhoging is diefstal, weg met de huurverhoging. Men wilde deze eisen kracht bij zetten met een grote demonstratie van de buurtbewoners. Als we met onze massa de straat op gaan, kunnen we

de kapitalisten angst aan jagen, in plaats van zij ons. Maar de demonstratie moest worden uitgesteld, omdat veel buurtbewoners nog het idee hadden: dat is toch niet nodig.

Een lid van een buurtcomité: "Veel mensen denken zeker dat het zo'n vaart wel niet zal lopen. Ik weet wel beter: Als we onze macht niet laten zien zal het wel degelijk zo'n vaart lopen. Natuurlijk was het een teleurstelling dat die demonstratie niet kon doorgaan. Maar betekent het dat we op de verkeerde weg waren? Helemaal niet! We zitten nu drie maanden na de huurverhoging en er zijn nog 800 tot 1000 mensen in vier tamelijk kleine buurten, die weigeren te betalen. Al die 800 houden hun poot stijf. Het probleem is: de mensen denken veel dat het zo wel goed gaat. Maar het gaat zo niet goed. Het is nou juist de taak van de buurtcomités om niet op te geven en dat duidelijk te maken.

Dat doen we door deur aan deur te onderzoeken hoe het er voorstaat. De huisbazen proberen natuurlijk de buurtbewoners één voor één op de knieën te krijgen. Die voorbeelden zetten we in een pamflet en dat verspreiden we deur aan deur. Zo maken we de mensen duidelijk dat we het samen moeten doen, omdat we in ons eentje stuk voor stuk voor de bijl gaan. Dat we succes hebben merk je wel aan de verkoop van onze krant. In juni hebben we er 1600 verkocht in die vier buurten. Dat is maar liefst eens zo veel als drie maanden geleden.

Gemakkelijk gaat het niet

Vroeger dacht ik zelf ook dat ik het allemaal

wel in m'n eentje af kon. Toen ze mij die huur-aktie hadden uitgelegd, begreep ik dat we het moesten organiseren en dat ik daaraan mee moest werken. Ik dacht: verdomme, dat is prachtig, even de wijk in, het aan iedereen uitleggen en dan is het voor de bakker. Maar zo gemakkelijk gaat het niet. En als je er dan over nadent begrip je dat je moet doorzetten. Hoe vaak zijn de mensen al niet bedrogen? Door de politieke partijen, door allerlei wijk-raden, door de sociale werkers. Hoe vaak zijn er al geen akties gevoerd die op niks uitliepen? Die alleen de mensen maar ontmoedigd hebben? De buurtcomité's moeten goed leiding geven. Ze moeten steeds duidelijk maken waar het om gaat. Tot nu toe hebben we in de strijd tegen de woningnood gefaald omdat we geen goede leiding hadden, die de werkelijke oorzaken duidelijk maakte en daar tegenaan ging. Dat moeten we nu veranderen.

We moeten de akties niet over laten aan knoeiers. We moeten de strijdbare voorhoede in de komité's trekken. Die moeten precies weten wat er in de buurten leeft. Daaruit moeten we de goede konklusies trekken en daarmee weer terug de buurt in. We moeten de ideeën en de ervaringen van de mensen doortrekken. Zo kunnen we ze wakker schudden. Zo kunnen we ze tot de noodzakelijke strijd aanvuren. Hoe nodig dat is begrijpen we allemaal als we zien wat de kapitalisten nog voor ons in petto hebben: de harmonisatie en de liberalisatie. Met de bajonet in de rug willen ze ons dwingen naar de onbetaalde nieuwbouw te verhuizen."

Politie achter de Bond aan

We zien dat de buurtbewoners hun strijd steeds beter organiseren en met grote stappen vooruit gaan in het organiseren van de strijd. Natuurlijk blijft de reactie van de vijanden niet uit. In de Nijmeegse wijk Wolfskuil is er een wijkraad waarin meneer pastoor, de politie-agent en de directeur van de Boerenleenbank eensgezind samenwerken. De politie-agent gaat de contactadressen van het buurtkomité af met allerlei smerige leugens. Een lid van het buurtkomité had deze agent van het kapitaal laatst ook aan de deur. Hij vertelt: "Die agent zegt tegen mij: Ik vind dat je niet met goeie mensen omgaat. Ik zeg: Ik vind het hele goeie mensen, waren ze allemaal maar zo.

Ja, zegt ie, weet je wel dat ze er een soort Albanië politiek op na houden. Nou, zeg ik, daar heb ik nooit iets van gemerkt. Volgens mij komt het buurtkomité niet voor Albanië maar gewoon voor de Wolfskuil op. En zo ging dat nog een tijdje door. Ik moest me inhouden anders had ik hem er zo vierkant uitgezet. Elke arbeider die voor z'n belangen op komt is wel een beetje kommunist. Of in ieder geval noemen ze hem zo. Het gaat mij niet om de naam, maar om de daden.

Moet je nagaan dat die wijkagent een paar weken geleden achter een dronken vent aan moest die een kei door een ruit gooide. Twee kleine kinderen zaten stik onder het glas. Hij heeft toen die vent gepakt, maar verder heeft ie er geen werk van gemaakt. Ik heb geen tijd zei hij toen, ik moet achter lui aan van een huurdersbond die hier zitten te stoken. Zo belangrijk vinden die smeersappen ons dus. Als je zo'n politievent aan de deur krijgt, begrijp je weer eens goed dat je op de goeie weg bent. Dan kun je er weer weken tegen."

Er zijn natuurlijk ook vijanden van de buurtbewoners, die het wat slimmer aanpakken. Die beginnen over samenwerking, over overleg met de huisbazen en het huren van een paar "goeie" advocaten. Samenwerking? Ja goed, maar niet als anderen proberen ons van de strijd af te houden. Overleg? De huisbazen zijn toch alleen maar gevoelig voor de argumenten van de dreigende vuisten. Knappe koppen erbij halen? Knappe koppen zijn te huur voor de hoogste bidders en het meeste geld hebben de kapitalisten, niet de buurtbewoners. We hebben zelf trouwens knappe koppen genoeg om te zien dat moeder de vrouw steeds minder in de portemonnee krijgt en om daar uit op te maken dat we een harde strijd moeten voeren. In die strijd moeten we op eigen kracht bouwen. Als we de strijd niet zelf voeren, maar aan anderen overlaten, en als we ons niet goed organiseren hebben we bij voorbaat al weer een ronde verloren.

Oorlog aan de woningnood

Uit het gesprek met de drie strijdbare buurtbewoners kunnen we het volgende leren: We moeten in de buurtakties de huren voorop stellen. In de huurakties kunnen we het beste duidelijk maken dat de woningnood niet op zichzelf staat, maar een logies gevolg van het kapitalisme is. In de huuraktie komt ook de rol van de regering met zijn wetten naar voren als die van de grote kapitalistenknecht. In de huuraktie kunnen we de buurtbewoners tot eenheid brengen. De taak van de buurtkomitees is de bestaande huurweigering vast te houden en uit te breiden. De voorhoede van de buurtbewoners moet voortdurend agiteren voor de juiste ideeën en de organisatie versterken. Zo gaan we stap voor stap en soms in stormloop vooruit in de oorlog tegen de woningnood.

België

De arbeiders van Geel weten maar al te goed hoe "sociale conflicten" opgelost worden! En dat is zeker niet zoals de vakbonden van klasseverraad het doen.

Woensdagmiddag 24 juni gingen de arbeiders van Bell-telephone te Geel in staking. Zij verwierpen de CAO van de metaalsektor. Hun eensgezinde eis tegen de stijging van de kosten van het levensonderhoud luidt: 10 Bfr. (= 70 cent) per uur voor iedereen, nu en onmiddellijk.

Donderdag 25 juni volgen de andere Bell-fabrieken. Antwerpen, Gent en Hoboken staken eensgezind mee.

De monopoliekapitalisten van Bell en hun waakhonden de vakbonden beven voor de massastrijd van de arbeidersklasse.

Donderdagavond verklaarde directeur Pepermans van Bell op de radio:

"Het kontrakt dat in de vorm van een Collectieve Arbeidsovereenkomst gesloten werd, moet gerespekteerd worden, anders valt het gezag van de regering en de bonden ineen."

Hoe zouden de arbeiders een kontrakt kunnen respekteren dat afgesloten werd door de verradersklik van de vakbonden. De bonden die er mee akkoord gaan dat het leven 10 tot 15% duurder wordt en samen met de regering en de kapitalisten BTW en massaontslagen uitdenken; de bonden die in België volgens de CAO verplicht zijn elke wilde staking binnen 3 dagen te breken; als ze dat lukt betalen de ondernemers aan het eind van het jaar 1% van het bruto loon van alle arbeiders aan de bonden. Dat is alleen voor de metaal al 237 miljoen franc per jaar.

Pepermans is bang dat de regering en de bonden hun "gezag" verliezen. Dat is heel juist. De klassenstrijd ontmaskert in België steeds duidelijker de vijanden van de arbeidersklasse.

De bonden, die kruipers voor het kapitaal, wordt het vuur dan ook na aan de schenen gelegd. Van den Eynde, vakbondssecretaris van de metaalbond in Antwerpen, vond geen woorden genoeg om zich te verontschuldigen tegen

over kapitalist Pepermans. Hij zei in dat zelfde radioprogramma donderdag:

"De fabriek in Geel is nog niet lang ingewerkt in de moderne industrie. De arbeiders daar zijn nog jong. Ze weten nog niet hoe sociale conflicten geregeld worden."

De arbeiders van Geel weten maar al te goed hoe "sociale conflicten" opgelost worden! En dat is zeker niet zoals de vakbonden van klasseverraad het doen. De arbeiders van Geel weten dat alleen de echte en harde klassestrijd de kapitalisten op de knieën brengt.

Trouwens, in tal van fabrieken in België is de arbeidersklasse de laatste maanden in opstand gekomen tegen de waanzinnige prijsstijgingen.

Op 17 maart begonnen de arbeiders van de Luikse staalfabrieken (35.000 man) een gevecht tegen de BTW en de prijsstijgingen. In Vielle Montagne staakten de arbeiders 9 weken voor een loonsverhoging van 10 Bfr. per uur.

Bij Gevaert eisten de arbeiders via een stemming 10 Bfr. De bonden maakten daar 8 Bfr. van en joegen de mensen na een week van slappe staking weer de fabriek in met 6 Bfr. Daarmee werd opnieuw het ware gezicht van de bonden duidelijk: waakhond van de baas.

Het laatste jaar zijn in heel België strijdkomitees opgericht van de arbeiders zelf!

Zij laten zich niet meer door bazen en bonden bedriegen. Zij gaan steeds opnieuw keihard in gevecht, wanneer de meerderheid op het bedrijf dat wil. De snel stijgende prijzen doen dan ook in heel België een ware golf van klassestrijd ontstaan.

Hierover kan men zich het best op de hoogte stellen door zich te abonneren op het blad "Alle Macht aan de Arbeiders".

Een jaarabonnement (20 nummers) kost 100 Bfr. (fl. 7,-). postrekening 1026555 van "Alle Macht aan de Arbeiders", Eikstraat 5, 3000 Leuven, onder vermelding van: "Jaarabonnement".

Fascisties optreden tegen stakers in België.

De vakbonden verkopen zich openlijk aan het kapitaal

Steeds schaamtelozer spelen de vakbonden de rol van de knecht van het kapitaal. Sinds de oorlog verlenen ze openlijk hand- en spandiensten om het kapitalisme tegen de eisen van de arbeiders in bescherming te nemen. En nu houden ze de hand op bij de kapitalisten om hun verradersdiensten te laten belonen. Een goed voorbeeld zijn de onderhandelingen bij Philips over de bijdrage die deze superuitbouter aan het vakbondswerk moet betalen. De bonden eisten eerst zo'n slordige 6 miljoen en tenslotte 2,5 miljoen. Philips wilde niet verder gaan dan 1,25 miljoen.

Vakbondstientje in de vuile handen van de bonden

De geschiedenis van het zogenaamde vakbondstientje begint in Nederland in 1965. De vakbonden hadden al zo lang hun handen vuil gemaakt aan het kapitalisme, het uitbuiten van de arbeiders, dat ze bang waren al hun leden kwijt te raken. En in Nederland vertegenwoordigen de vakbonden toch al een minderheid van de arbeiders. Ook de kapitalisten joeg dit vooruitzicht schrik aan. Want met vakbonden zonder leden zouden ze de controle over de strijd van de arbeiders verliezen.

Daarom begonnen de vakbondsleiders en de kapitalisten te onderhandelen om het lidmaatschap van de bonden 'aantrekkelijk' te maken. Zo werd het vakbondstientje doorgevoerd. In sommige vakbonden kregen de leden geld terug van de kontributie. Door andere bonden werd het bloedgeld besteed aan de opleiding van kaderleden, ondernemingsraadsleden enz. Ondertussen krijgen de vakbonden in veel bedrijfstakken f15,- per arbeider uitbetaald. Maar dat is ze niet meer genoeg. De eis van 4 miljoen gulden bij Philips komt neer op ongeveer f130,- per vakbondslid in dit concern. De gemiddelde kontributie van de vakbondsleden is f100,-. Straks is dus het geld van Philips belangrijker voor het voortbestaan van de bonden dan de bijdragen van de arbeiders. Met zijn hand op de portemonnee kan Philips dan verlangen dat de vakbonden voor zijn belangen opkomen en niet voor die van de arbeiders. Maar in feite is dat niet meer dan een bevestiging van de bestaande situatie.

Vakbondslid met het pistool op de borst

De vakbonden en de kapitalisten zijn het nog niet helemaal over eens hoe de omkoperij precies verder moet gaan. Het komt er in ieder geval op neer dat alle arbeiders gedwongen worden om mee te betalen aan de bond. Dhr. Hollander, de sekretaris van het Verbond van Nederlandse Ondernemingen heeft onlangs geschreven dat er in de C. A. O. van iedere arbeider een belasting moest worden geheven. Die belasting zou dan aan de vakbonden worden uitgekeerd, die er op hun beurt de leden van kunnen terug betalen. Hoe ze het ook wendten of keren het komt er

steeds op neer: betalen zul je aan de vakbonden of je nou wilt of niet. Het geld dat de kapitalisten rechtstreeks aan de bonden betalen gaat in ieder geval af van de loonsom die ze uitbetalen.

Ook al vind je de vakbondsleiders de smerigste verraders en de grootste schurken, de kapitalisten dwingen je mee te betalen aan hun hoge salarissen. Vakbondslid met het pistool op de borst! Het verschil met de fascistiese staatsvakbonden wordt steeds kleiner.

Steeds een stapje verder op de weg van het verraad

Het hoeft ons niet te verbazen dat het zo ver gekomen is. Het is slechts weer een stapje verder op de weg die de vakbonden allang zijn ingeslagen. Dat is de weg van het klasseverraad.

Wat moeten de arbeiders van hun bonden verwachten? De arbeiders hebben in het verleden vakbonden gesticht om hun arbeidskracht zo gunstig mogelijk aan de kapitalisten te verkopen. De strijd van de vakbonden is dus van nature een beperkte strijd. Het is de strijd tegen de gevolgen en niet tegen de oorzaken van de uitbuiting van de arbeidersklasse, tegen het kapitalisme.

Om de strijd tegen het kapitalisme zelf te voeren, organiseert het proletariaat zich in haar politieke voorhoede-organisatie. Maar dat betekent helemaal niet dat we de vakstrijd links moeten laten liggen. In tegendeel.

Ook de vakstrijd moet hard en tot het uiterste gevoerd worden. Ook in de vakstrijd kunnen we alleen groter successen boeken als we onder een goeie leiding tot frontale botsing komen van de macht van de arbeiders tegen de macht van de kapitalisten. En die grotere successen zullen nooit veilig gesteld worden voordat het kapitalisme definitief vernietigd is. De vakstrijd moet deze absolute waarheid steeds duidelijker aan de massa van de arbeiders onthullen.

Zo heeft bijvoorbeeld Arbeidersmacht de vakstrijd gevoerd in de havenstaking. Het economische succes was groot. De havenarbeiders hebben er meer bij gekregen dan welke andere groep arbeiders dan ook. Tevens werd duidelijk dat alle arbeiders samen in een georganiseerde eenheid de strijd moeten opnemen. Dat is onze macht die het kapitalisme tenslotte ten grave zal dragen.

De vakbonden op de stoel van de kapitalisten

De vakcentrales echter gaan de strijd met de kapitalisten uit de weg. Ze gaan juist zelf op de stoel van de kapitalisten zitten. De mensen die in deze bonden de dienst uitmaken zijn door de kapitalisten omgekocht. Ze stellen niet de eisen die de arbeiders zelf naar voren brengen. Nee, ze stellen 'eisen' die het kapitalisme volledig ongedeerd laten. Ze gaan een klein eindje met de arbeiders mee, maar als het een echte botsing wordt tussen de arbeidersklasse en de kapitalisten, kiezen ze altijd de kant van de laatsten. Dat is het belangrijkste kenmerk van het optreden van de bonden.

Het laatste 'advies' van de Sociaal Economische Raad is er weer eens een bewijs van. Kapitalisten en vakbonden zijn het er roerend over eens: "Voortzetting van de forse loonstijgingen van de laatste tijd betekent op korte termijn een ernstig gevaar voor de economie."

In de eerste plaats hebben de arbeiders niks gemerkt van forse loonstijgingen maar des te meer van forse prijsstijgingen en huurverhogingen. In de tweede plaats: Over welke economie hebben ze het nou? Precies: Over de economie van de kapitalisten. Dat is de enige economie waar de vakbonden zich zorgen om maken.

'Meebeslissen' over de kapitalistische zaken

De vakbonden gaan zich steeds meer rechtstreeks in het beheer van de smerige kapitalistische zaken mengen. Ze hebben een actieprogramma opgesteld, voor verbetering van onderwijs en dergelijke. Maar wie willen ze daar voor laten opdraaien? De arbeiders! Ze komen zelf met voorstellen voor belastingverhoging die voor het grootste deel door Jan met de pet moet worden opgebracht. Ze hebben er nou zelfs "begrip" voor dat de B. T. W. omhoog moet.

Maar de bonden proberen niet alleen een steeds belangrijker rad te worden in de staatsmachine waarmee de kapitalisten de arbeiders onderdrukken. Ze proberen zich ook in de kamers te dringen van de direkties en de raden van kommissarissen. Vandaar het grenzeloze gouwehoer over inspraak en meebeslissen.

Ze willen een nog groter en beter betaald aandeel in het besturen van het kapitalisme.

Philips wil grote bonden

De schurken van de vakbonden kunnen het zelf niet eens meer verbergen. In de Philipskoerier van 1 december 1970 zei C.N.V. voorzitter Lanser: "Wat moeten we met die vakbeweging in ons huis, krijg je dan te horen van ondernemerszijde. Maar men vergeet dat, wanneer je de mensen de achtergronden duidelijk maakt, wanneer je ze de kansen, de mogelijkheden en de ruimte geeft, je ze veel beter mee krijgt.

Men ziet het: de verrader Lanser heeft niks tegen het kapitalisme. Hij denkt alleen dat hij nog handiger de arbeiders kan uitbuiten, dan de kapitalisten zelf.

In hetzelfde blad zei N.K.V.-voorzitter Mertens: "Voor zo'n vakbeweging, die niet alleen een materiële, maar ook een morele taak ziet, behoeft men - ook bij Philips - toch geen angst koesteren! Aan de scholing van onze mensen moet ontzaglijk veel gebeuren. Welk een opgave is het bijv. niet om ze vertrouwd te maken met het winstbegrip."

Ja, het zal werkelijk heel wat tijd en geld kosten om arbeiders begrip bij te brengen voor de winsten die uit hen geperst worden. En dan nog is het maar een kleine laag die zijn handen vuil zal willen maken aan het meebesturen van het kapitalisme.

Geen wonder dat Philips graag zo sterk mogelijke vakbonden wil. Uitbuiters Frits Philips zei in de Volkskrant van 27 maart 1971: "Ik heb graag met sterke vakbonden te maken, die vervullen een positieve functie in de maatschappij. Maar ik kan me opwinden over één punt: je vindt zo vaak mensen tegenover je die persé die functie en allerlei dingen willen veroveren, die zo nodig moeten vechten. Wij staan voor onze werknemers even sterk op de bres als de vakbonden."

Philips zegt het zelf: Hij komt net zo hard voor de arbeiders op als de vakbonden. Daar kan iedereen uit opmaken hoe hard de vakbonden voor de belangen van de arbeiders opkomen.

Sociale vrede te koop bij de vakbonden

Om terug te komen op het vakbondstientje, of moeten we zeggen: het vakbondshonderdje. Waar het om gaat is de poging de sociale vrede af te kopen via de vakbonden. In België bijv. worden de vakbonden al meer dan 15 jaar door de kapitalisten onderhouden. Ze worden daar zelfs al voor meer dan de helft door de kapitalisten gefinancierd. In mei is er een nieuw "nationaal akkoord" gesloten tussen de vakbonden en de kapitalisten. Daarin worden de grenzen van de loonsverhogingen vastgesteld voor niet minder dan 5 jaar. Kapitalist Provost zei: "Heel dit akkoord verwerpen wij als de vakbonden niet in staan voor de sociale vrede voor de ganse duur van het nieuwe akkoord."

In de onderhandelingen met Philips hebben de vakbonden ook al de driejarige C.A.O. in het geding gebracht. Ze bedoelen: Als jullie maar dokken, dan ben je voor 3 jaar van ons af en in die tijd proberen wij wel de arbeiders onder de duim te houden. Zo laten de vakbonden zich omkopen om de kapitalisten te helpen met de meerjarenplanning van de loonkosten.

In Amsterdam en Nijmegen vertelden bouwvakkers tijdens de akties in de bouw dat de vakbonden voor de slappe prikakties hadden gekozen o.a. omdat er in het geheim onderhandelingen zijn over een bijdrage van de on-

dernemers aan de vakbonden van 1% van de loonsom.

De vakbonden zeggen altijd dat de ongeorganiseerden profiteren van de diensten van de bonden die de georganiseerden moeten betalen. De enige "vergissing" die ze daarbij maken is dat de vakbonden geen diensten bewijzen aan de arbeiders, maar aan de kapitalisten. Geen wonder dat er geen strijdbare arbeider meer te vinden is die het bedrog van de bonden niet doorziet.

Sommige arbeiders blijven lid omdat ze de vakbonden zien als een soort sociale verzekering. Maar in werkelijkheid is de vakbond een sociale verzekering voor de bazen. Een voorbeeld daarvan zijn de bedrijfssluitingen in de textiel in Groningen. De vakbonden hebben een beetje overlegd en hebben een afvloeiingsregeling afgesproken. En nu verdedigen ze uit alle macht de beslissingen van de kapitalisten en proberen ze het verzet van de arbeiders te breken.

Anti-stakingswet arbeiders de cel in

De kapitalisten gaan om twee redenen de vakbonden rechtstreeks betalen. In de eerste plaats om de vakbonden nog vaster voor hun kar te spannen. En in de tweede plaats om meer arbeiders te dwingen lid te worden. Maar deze betaling is niet het enige ijzer dat op het ogenblik in het vuur ligt. Daar is ook nog de anti-stakingswet, die er onder het Colijnkabinet van Biesheuvel waarschijnlijk wordt doorgedrukt.

Daarin staat dat alleen bonden die twee jaar erkend zijn (door de kapitalisten), stakingen mogen organiseren en dan nog enkel bij het afsluiten van een nieuw C.A.O. Een staking moet lang tevoren via de deurwaarder worden aangekondigd, zodat de kapitalisten op hun gemak voorraden kunnen aanleggen. En tenslotte moet een kapitalistenknecht bij de rechtbank uitmaken of wel alle "zorgvuldigheidsnormen" in acht zijn genomen.

Wat betekent dit voor de organisaties die werkelijk voor de belangen van de arbeiders opkomen? Arbeidersmacht heeft de grote havenstaking in Rotterdam geleid. Arbeidersmacht

heeft stakingen van schoonmaakpersoneel geleid in Eindhoven, Nijmegen en Hengelo. Arbeidersmacht heeft tijdens de bouwakties het bedrog van de bonden aan de kaak gesteld en voor de eis van de meest strijdbare arbeiders agitatie gevoerd: f 25,- erbij en alles plat. Onder de nieuwe wet kunnen de strijdlustige arbeiders van Arbeidersmacht voor dergelijke activiteiten maanden of zelfs jaren de gevangenis indraaien. Men ziet: het gaat steeds meer op een fascisties land lijken.

Er zitten fascistiese plannen achter

De gedachten die achter de houding van de bonden schuil gaan, vinden we terug op de zwartste bladzijden van de geschiedenis. We herkennen ze in het Duitsland van Hitler, het Italië van Mussolini en het Griekenland van Papadopoulos. Het zijn fascistiese ideeën. Het gaat om het idee dat arbeiders en kapitalisten gaan tegengestelde belangen hebben. Dat het hele volk gebaat zou zijn bij het opvoeren van de produktie. In werkelijkheid zullen de tegenstellingen pas verdwijnen met de nederlaag van het kapitalisme. Zolang het kapitalisme heerst plukt een handjevol uitbuiters de vruchten van het werk van de overgrote meerderheid, die gedwongen is zijn arbeidskracht aan de kapitalisten te verkopen. Daarom staan de belangen van de arbeiders en de kapitalisten lijnrecht tegenover elkaar. Een scherper tegenstelling dan tussen kapitalisten en arbeiders bestaat er op de wereld niet. Als de harmonie tussen kapitaal en arbeid wordt gepropageerd, moeten de arbeiders op hun hoede zijn. Hoe je ook wendt of keert: deze harmonie komt altijd neer op de scherpste uitbuiting van de arbeidersklasse en voert onvermijdelijk naar het fascisme.

Het kapitalisme in het nauw onthult zijn ware gedaante

Het hoeft ons niet te verbazen dat we nu op deze dingen stuiten. Het kapitalisme krijgt het steeds zwaarder te verduren. Over de hele wereld krijgt het onophoudelijk zware klappen

Bouwvakker roept vakbondsmen ter verantwoording.

door de vrijheidsoorlogen van de volkeren van Azië, Afrika en Zuid-Amerika. De internationale kapitalistische grootmachten zien extra-winsten bedreigd die ze uit deze gebieden roven.

Daardoor kan het niet uitblijven dat ze ook in eigen land met een verscherping van de klasstrijd te maken krijgen. Als we zeggen dat de klasstrijd opleeft, is dat geen fabeltje. We zien hoe in de buurten het verzet tegen de woningnood steeds scherpere vormen aanneemt en het kapitalisme als systeem in het geding brengt. We zien de ontevredenheid in de bedrijven groeien en tot uiting komen in wilde stakingen. Steeds meer komen de strijdbare,

tige tegenstander van het kapitalisme. Alleen de arbeidersklasse kan afrekenen met het kapitalisme en zijn uiterste vorm: het fascisme. Ook de Duitse fascisten hadden al goed door dat het verzet tegen hun beestachtigheid in de eerste plaats uit de arbeidersklasse zou voortkomen.

Toen ze Nederland overvielen was hun eerste zorg de arbeidersklasse te bestoken met hun veiligheid. Iedere kommunistische activiteit werd uiteraard verboden. Maar het dagblad 'Het Volk' en het N. V. V. moesten blijven bestaan en werden de belangrijkste instrumenten voor het bestoken van de arbeiders met het nationaal-socialisme. Veel moeite kostte

klassebewuste arbeiders naar voren om de leiding van de strijd op zich te nemen.

Zo wordt het kapitalisme in het nauw gedreven en dan moet het zijn ware gedaante onthullen. Dat is de gedaante van het brute geweld, van de onderdrukking, van de gewelddadige uitbuiting. Kortom: dat is de gedaante van het fascisme. Ook in Nederland wordt het kapitalisme gedwongen tot steeds krasser maatregelen om zich overeind te houden. Het gelijkschakelen van de vakbeweging is één van die maatregelen. Gedwongen lidmaatschap en het verbieden van arbeiderskomitees lijken de aangewezen middelen. En de leiders van de vakbonden werken er van harte aan mee.

De arbeidersklasse is de natuurlijke en mach-

het niet aan de Duitsers om Het Volk en het N. V. V. over te nemen. Juist in kringen van de verraderlijke sociaal-demokraten werden de grootste slappelingen en kollaborateurs gevonden.

Ook nu maken de kapitalistische gangsters dankbaar gebruik van de vakbonden. Het is de taak van marxisten-leninisten deze rol van de vakbonden aan alle arbeiders duidelijk te maken. En dat kunnen we alleen door de strijd op te nemen en aan te wakkeren. De arbeidersklasse heeft de macht en de opdracht om met het kapitalisme, met de zwaarste reactie af te rekenen.

Daarvoor moeten we de situatie nuchter onder ogen zien. En niet onze kop in het zand steken

en wauwelen: ga bij het N. V. V. Die laatste taktiek houdt de C. P. N. er op na. De Waarheid gaat de waarheid uit de weg en heeft bijv. nog geen woord geschreven over de uitverkoop van de bonden aan het kapitalisme. Af en toe komt deze klik wel met kritiek op de bonden maar ze probeert voor de arbeidersklasse te verzwijgen dat de vakbonden stelselmatig overstag gaan en zich zo in het kapitalisme hebben ingegraven dat er ook niets goeds meer van te verwachten is.

CPN en de anti-stakingswet

De C. P. N. keert zich wel tegen de anti-stakingswet. Maar waarom? In een brochure over de wet schrijft de C. P. N.: "De anti-stakingswet en elke wetgeving op dit gebied is tegen de vrijheid van de werkstaking gericht. Zij is echter bovenal een bedreiging voor de vakbeweging."

In deze argumenten ontmaskert deze partij, die zich nog kommunisties durft te noemen, zich volledig. De anti-stakingswet is helemaal niet tegen de vakbonden gericht. Hij is er in tegendeel voor om deze vakbonden de alleenheerschappij te verzekeren. Maar de C. P. N. heeft nog een klein beetje inzicht in de klasstrijd over en begrijpt dat deze wet het verraad van de bonden aan iedereen zal duidelijk maken. En dan kan de C. P. N. niet langer de arbeiders in de armen van de verradersbonden drijven zonder zelf onmiddellijk door de mand te vallen. Maar door de mand vallen doen ze toch wel. Want de bonden zitten al lang en breed in kapitalisties vaarwater, of er nou een anti-stakingswet komt of niet. Daarom is het verzet van de C. P. N. en sommige vakbondsleiders tegen de anti-stakingswet puur bedrog.

De C. P. N. gaat stug door met de pogingen het werkelijke karakter van de vakbonden voor de arbeidersmassa verborgen te houden. Daardoor neemt deze partij steeds meer de rol van de sociaal-demokraten op zich. De sociaal-demokraten proberen de logiese ontwikkeling van de kapitalistische maatschappij tot een fascistiese te versluieren.

Daardoor stellen ze de arbeidersklasse ongewapend bloot aan de fascistiese overvallen. Hoewel de sociaal-demokraten zelf geen fascisties zijn, helpen ze op deze manier de fascisties in het zadel. Dat is het resultaat van de leugens, van de verdraaiingen, van de slapheid, van het loslaten van het marxisme-leninisme. Dat bedoelen we als we zeggen: de C. P. N. verraaft de belangen van de arbeidersklasse.

De overwinning is aan de massa's

Zo worden de vijanden van de arbeidersklasse op één hoop gedreven. Hun afkeer van de revolutionaire strijd kunnen ze niet langer met woorden verbergen als het op daden aan komt. De strijd van de arbeidersklasse dwingt ze hun masker te laten vallen. Als dat gebeurt zien we dat we tegenover een machtige vijand staan, die veel huurlingen in dienst heeft. Dat kan alleen maar betekenen dat we ons opnieuw en goed moeten organiseren en er dan nog veel harder tegenaan moeten. Ons vertrouwen in de toekomst is rotsvast. De geschiedenis leert dat nog nooit een handjevol uitbuiters het blijvend heeft gewonnen van de massa van het volk.

Daarom: WEG MET DE FASCISTIESE ANTI-STAKINGSWET. WEG MET DE BONDEN VAN HET VERRAAD. LEVE DE STRIJD VAN DE ARBEIDERS TEGEN HET KAPITALISME.

Nixon bezoekt Peking

* OVERWINNING VAN DE CHINESE BUITENLANDSE POLITIEK

Zoals bekend zal Nixon vóór mei 1972 een bezoek brengen aan Peking, de hoofdstad van de Volksrepubliek China.

Zoals blijkt uit een aankondiging die tegelijkertijd in Amerika en Peking werd gedaan, zal hij spreken over "de normalisering van de betrekkingen tussen beide landen en gedachten uitwisselen over vraagstukken van wederzijds belang".

Dit betekent ongetwijfeld dat er diplomatieke betrekkingen zullen worden aangeknoopt tussen China en Amerika. Dat het handelsverbod uitgevaardigd door de Amerikaanse regering verder zal worden verzwakt en de handel dus zal toenemen. Dat Amerika zijn verzet tegen het Chinese lidmaatschap van de Verenigde Naties zal staken.

Daarmee is de omsingelings-politiek, die ten doel had de Volksrepubliek China te isoleren en te vernietigen, een zware slag toegebracht. Daarmee erkent Amerika de enorme krachtplooiing van socialisties China.

We kunnen deze ontwikkelingen dan ook kenschetsen als een geweldige overwinning van het Chinese volk, van de Chinese buitenlandse politiek en van de strijders voor het socialisme in de hele wereld.

De vijanden van het socialisme zullen ongetwijfeld proberen de normalisatie van de betrekkingen tussen China en Amerika voor te stellen als een verraad door de Chinese regering aan de wereld-omvattende strijd voor het socialisme en de anti-imperialistische strijd van de volkeren in Azië, Afrika en Latijns-Amerika tegen hun onderdrukkers.

Wij zullen daarom hieronder ingaan op de marxisties-leninistische beginselen die betrekking hebben op het vraagstuk van de vreedzame koëxistentie tussen landen met een verschillend stelsel. Deze beginselen zijn ontwikkeld aan de hand van een 50-jarige praktijkervaring in de buitenlandse politiek, door socialistiese landen.

Het marxisme-leninisme en de vreedzame koëxistentie

Als een rode draad loopt door de hele strijd van de arbeidersbeweging de strijd voor de vrede. Het wezen van het socialisme staat er borg voor dat de buitenlandse politiek van socialistiese landen altijd een vredespolitiek is.

Lenin zei hierover: "Alleen de werkende klasse kan, als zij demacht in handen heeft, een politiek van vrede ten uitvoer brengen. Niet in woorden..... maar werkelijk in daden."

Hoe kunnen we de beginselen van deze politiek samenvatten?

1. Elk socialisties land bestaat altijd tegen de wens van de imperialisten in. Zij zullen steeds opnieuw proberen het socialisme te vernietigen. Daarom moeten socialistiese landen altijd op hun hoede blijven.

Lenin zei: "De les die alle arbeiders en boeren moeten trekken is, dat we altijd moeten oppassen en het ons duidelijk moet

zijn dat we omringd worden door klassen en regeringen, die openlijk hun haat tegen ons verkondigen. We leven altijd op de rand van een gewapende invasie."

2. Alleen door strijd kan een socialisties land de vrede bewaren.

Door keer op keer te bewijzen dat strijd een socialisties land geen angst inboezemt, door te steunen op de massa's van de bevolking en door de vijand in verdeeldheid te brengen kon b. v. Rusland in de twintiger jaren een grote anti-socialistische oorlog voorkomen. Zo is het nu ook met China.

De imperialisten die vol haat tegen dat socialistiese land zitten, zouden er zich maar al te graag op storten en China vernietigen. Dat durven ze niet één, twee, drie. Bovendien hebben ze die gedachte moeten verwerpen, omdat het kapitalistische westen steeds verder in ontbinding begint te raken, omdat de verdeeldheid tussen de kapitalisten steeds groter wordt en omdat overal de onderdrukte volkeren het imperialisme aanvallen en de handen binden.

3. In de politiek van vreedzame koëxistentie gaan marxisten-leninisten er vanuit dat er verschillende soorten landen zijn in de kapitalistische wereld. Vooral met die landen, die zelf onderdrukt worden door de grote imperialistische mogendheden kunnen en moeten vriendschappelijke banden worden aangeknoopt.

Lenin zei hierover: "Als onze belangrijkste taak geldt: de uitbuiters verslaan en de twijfelaars voor ons winnen - op wereldwijde schaal."

De twijfelaars omvatten een serie van burgerlijke landen, die ons welliswaar haten, omdat ze burgerlijk zijn, maar anderzijds vrede en vriendschap met ons wensen omdat ze uitgebuit worden."

4. Vreedzame koëxistentie mag nooit en te nimmer het enig zaligmakende in de buitenlandse politiek zijn. Het fundament van de socialistiese buitenlandse politiek is en blijft het proletarische internationalisme. De vreedzame koëxistentie is een onderdeel van de buitenlandse politiek. Nooit mag de steun aan de strijd van de onderdrukte massa's vervangen worden door een "heilig principe" van vreedzame koëxistentie.

5. Het is onmogelijk dat onderdrukte klassen en landen vreedzaam samenleven met hun onderdrukkers.

Hen niet te steunen, betekent klasseverraad. Proletarisch internationalisme vergeten en vreedzame koëxistentie tot alleen zalig makend verklaren betekent dat wij de werkers in de hele wereld zouden verraden. Daarmee zouden we het socialisme verlaten. Dit zijn de voornaamste principes van het marxisme-leninisme met betrekking tot de vreedzame koëxistentie.

Het moderne revisionisme en de vreedzame koëxistentie

De woorden vreedzame koëxistentie worden

door de moderne revisionisten misbruikt om een politiek van kollektatie met het imperialisme te verbloemen. Wat zijn hun belangrijkste opvattingen over de vreedzame koëxistentie?

De leiders van de Sovjet Unie zeggen, dat vreedzame koëxistentie het belangrijkste beginsel is om de sociale problemen van onze tijd op te lossen. Ze stellen dat het de alleen zalig makende, dwingende eis is van ons tijdperk. "Vreedzame koëxistentie is het beste en het enig aanvaardbare middel om de belangrijkste problemen van de maatschappij op te lossen en de basis-wet van het gehele leven van de moderne maatschappij." (Croestsjow, 1960)

De revisionisten stellen, dat het imperialisme niet langer een obstakel vormt voor de vrede, maar dat het bereid is om vreedzame koëxistentie te aanvaarden. Ze zeggen zelfs dat de meeste westerse staatshoofden en landen tegenwoordig opkomen voor de vrede. Ze verkondigen ook dat het nodig is om te komen tot een samenwerking op alle gebieden met imperialistische landen en in het bijzonder met de Verenigde Staten.

"De Sovjet Unie en de Verenigde Staten zullen in staat zijn om een basis te vinden voor verenigde acties en pogingen het welzijn van de gehele mensheid te verzekeren en zij kunnen hand in hand op marcheren voor de zaak van het consolideren van de vrede en het vestigen van werkelijke internationale samenwerking tussen alle staten."

(Croestsjow en Breznjew, 1961)

Vreedzame koëxistentie beschouwen ze als de voorwaarde voor de overwinning van de revolutionaire strijd van de onderdrukte volken. Ze stellen zelfs dat de overwinning die door de volken van diverse landen is behaald, te danken zou zijn aan "de voorwaarden, geschapen door de vreedzame koëxistentie tussen staten met verschillende sociale stelsels". (Pravda, 8-2'62)

De socialistiese revolutie in Cuba, het verkrijgen van nationale onafhankelijkheid door Algerije, het feit dat meer dan veertig landen nationale onafhankelijkheid verkregen, dat de 'broeder-partijen in aantal en kracht women' en dat de invloed van het kommuniste in de wereld is toegenomen, dat alles wordt door de moderne revisionisten toe geschreven aan de vreedzame koëxistentie tussen staten met verschillende sociale stelsels.

De beste manier om de arbeidersbeweging in de kapitalistische landen te helpen om het socialisme te bereiken, is volgens de revisionisten al eveneens de vreedzame koëxistentie. Dat hangt natuurlijk nauw samen met hun opvatting dat het socialisme bereikt zal worden in een "vreedzame overgang van het kapitalisme naar het socialisme".

Met de marxisties-leninistische politiek van vreedzame koëxistentie heeft dit alles natuurlijk niets te maken.

Van de verhouding tussen socialistiese landen en landen met een ander sociaal systeem is het gemaakt tot het "hoogste beginsel dat het leven in de maatschappij bepaalt".

Van één van de aspecten van de internationale politiek van het aan de macht zijnde proleta-

riaat is het gemaakt tot de 'algemene lijn voor de buitenlandse politiek van socialistische landen' en zelfs tot de "algemene lijn voor alle kommunistische partijen".

Van een politiek, die gericht is tegen de imperialistische politiek van agressie en oorlog, is het gemaakt tot een politiek die de internationale klassestrijd moet vervangen door internationale klassen-samenwerking.

Van een politiek die uitgaat van de historische opdracht van het proletariaat en dus vereist dat de socialistische landen daadwerkelijk de revolutionaire strijd van de onderdrukte volken, klassen en naties ondersteunen, willen de revisionisten met hun versie van vreedzame koexistentie de proletarische wereldrevolutie vervangen door pacifisme en daarmee wijzen zij het proletarische internationalisme af.

De opvattingen van de moderne revisionisten over vreedzame koexistentie betekenen een openlijk verraad aan de strijd van de arbeidersklasse, de onderdrukte volken en naties tegen het imperialisme.

De kommunistische partij van china en de vreedzame koexistentie

Sedert de tweede wereldoorlog heeft er zich een fundamentele wijziging voltrokken in de krachtsverhoudingen in de wereld. In China en een aantal andere landen heeft het socialisme gezegevierd. De nationale bevrijdingsbewegingen groeien snel en er zijn vele nationale staten ontstaan die sinds kort onafhankelijk zijn. Het imperialistische kamp is in belangrijke mate verzwakt en de tegenstellingen tussen de verschillende imperialistische landen onderling worden in toenemende mate acuut. Deze situatie biedt gunstiger voorwaarden voor de socialistische landen om de politiek van vreedzame koexistentie tegenover landen met verschillende sociale stelsels uit te voeren.

Onder deze nieuwe historische voorwaarden heeft de chinese kommunistische partij en de chinese regering de marxistisch-leninistische politiek van vreedzame koexistentie toegepast en verrijkt. Aan de vooravond van de geboorte van de volksrepubliek China zei kameraad Mao-tse-toeng: ". . . . wij verklaren aan de hele wereld, dat wij ons op stellen tegen het imperialistische systeem en haar samenzweringen tegen het chinese volk. Wij zijn bereid om met elke buitenlandse regering de vestiging van diplomatieke betrekkingen te bespreken op basis van de principes van gelijkheid, wederzijds voordeel en wederzijds respect voor territoriale onschendbaarheid en soevereiniteit, op voorwaarden dat men bereid is om de betrekkingen met de chinese reaktionairen te verbreken, op houdt met hen samen te zweren en te helpen en men een houding aanneemt van waarachtige en geen dubbelzinnige vriendschap tegenover de chinese volksrepubliek.

Het chinese volk wenst vriendschappelijke samenwerking met de volkeren van alle landen, de buitenlandse handel te herstellen en uit te breiden ten einde de produktie te ontwikkelen en de economie tot bloei te brengen. In overeenstemming met deze beginselen, die door kameraad Mao-tse-toeng naar voren gebracht werden, legde China zijn buitenlandse politiek, die gericht is op vrede, vast in het gemeenschappelijk programma van 1949 en vervolgens in de grondwet, die in 1954 door het volkskongres werd aangenomen. Ook in 1954 formuleerde de chinese regering de bekende vijf principes van vreedzame koexistentie. Ze zijn: Wederzijds respect voor territoriale onschendbaarheid, soevereiniteit, wederzijdse non-agressie, niet

inmenging in binnenlandse aangelegenheden, gelijkheid en wederzijds voordeel, en vreedzame koexistentie.

In de buitenlandse politiek heeft China in de afgelopen twintig jaar verschillende soorten landen op verschillende manieren benaderd.

1. China maakt onderscheid tussen socialistische en kapitalistische landen. Ten aanzien van socialistische landen houdt China vast aan het principe van wederzijdse bijstand en neemt de versterking van de eenheid van de socialistische landen als de fundamentele leidraad van haar beleid.

2. China maakt onderscheid tussen landen die hun nationale onafhankelijkheid sinds kort verworven hebben en imperialistische landen.

Hoewel deze jonge landen fundamenteel verschillend zijn van de socialistische landen, staan hun belangen toch in direkte tegenstelling tegenover het imperialisme. Ja, ze hebben zelfs gemeenschappelijke belangen met de socialistische landen, -oppositie tegen het imperialisme, de verdediging van hun pas verworven onafhankelijkheid en de verdediging van de wereldvrede. Daarom kunnen socialistische landen vriendschappelijke en goede betrekkingen met deze landen ontwikkelen. En juist deze betrekkingen zijn van groot belang om de anti-imperialistische landen samen te bundelen en de gemeenschappelijke strijd van alle volkeren tegen het imperialisme te versterken. Dit heeft China konsekwent gedaan en tegelijkertijd heeft het steeds wanneer dat noodzakelijk was strijd gevoerd tegen landen, die de vijf principes hadden geschonden, zoals b. v. India.

3. China maakt onderscheid tussen gewone kapitalistische landen en de imperialistische landen, maar ook tussen de verschillende imperialistische landen onderling. Omdat de internationale krachtsverhoudingen steeds meer in het voordeel van het socialisme veranderen, en omdat de imperialistische landen met de dag zwakker worden en hun onderlinge tegenstellingen scherper, wordt het zelfs mogelijk voor socialistische landen om met bepaalde imperialistische landen een soort van vreedzame koexistentie te beginnen. Dat kan natuurlijk alleen als een socialistisch land steun op eigen kracht, op de uitbreiding van de revolutionaire macht van de volkeren, op de eenheid van alle jonge landen en op de strijd van alle vredelievende mensen. Tegelijkertijd dient een socialistisch land gebruik te maken van de interne tegenstellingen binnen het imperialisme. Terwijl China vast houdt aan de vreedzame koexistentie met landen die een ander sociaal systeem hebben, staan het tegelijkertijd rots vast op het standpunt van het proletarische internationalisme. Neem b. v. Indonesië. Dat was een jong, onafhankelijk land. China onderhield daarmee uitstekende betrekkingen, ondanks het feit dat de regering Soekarno bepaald geen socialistische politiek voerde. Zodra echter onder invloed en met steun van Amerika er een fascistische staatsgreep werd gepleegd en er een volksvijandig regime aan de macht kwam, verbrak China onmiddellijk alle betrekkingen. Tegelijkertijd echter verleende China alle mogelijke steun aan het groeiend verzet van het Indonesische volk tegen haar onderdrukkers.

In die zelfde tijd leverde de Sovjet Unie wapens aan de onderdrukkers van het Indonesische volk, zich beroepende op de betrekkingen die zij had met de Indonesische staat. Zo is vreedzame koexistentie voor de Sovjet-revi-

sionisten geworden tot een principe van klas-severraad in plaats van klassesolidariteit. Immers vreedzame koexistentie is een onderdeel van de buitenlandse politiek, de basis is en blijft het proletarische internationalisme.

Overwinning voor het socialisme

Het bezoek van Nixon aan Peking is afgedwongen door de toenemende kracht van het socialisme.

Nog slechts enkele jaren geleden bleezen de "heren" in het Pentagon en het Witte Huis van de hoogste toren.

De oorlog in Vietnam zou gewonnen worden, de chinese economie zou na de "grote sprong voorwaarts" op instorten staan, de culturele revolutie zou het teken zijn dat de gehele chinese samenleving aan het ontbinden was, het zou nog tientallen jaren duren voordat China een atoom-mogendheid van enige betekenis zou worden.

Amerika meende vast in het zadel te zitten in Thailand, Birma en Kambodja. Vorig jaar meende het in dat laatste land zelfs in staat te zijn door een C. I. A. staatsgreep een uitsluitend uit pro-amerikaanse elementen bestaande regering tot stand te kunnen brengen. Het dacht in eigen land het vraagstuk van de rassen-discriminatie te kunnen oplossen, de dollar was nog sterk en de economie zou in staat zijn om de enorme kosten van de Vietnamese oorlog met gemak te kunnen dragen.

De heren zijn van een koude kermis thuis gekomen!

In Thailand en Birma neemt het volkswet met de dag toe. Onder druk daarvan proberen de regeringen van die landen zich van de Amerikaanse politiek los te maken om zo hun eigen hachje te redden. In Kambodja zitten de Amerikanen prakties opgesloten in de hoofdstad. De rest van het land is in handen van het volk.

Ook in Amerika zelf worden de tegenstellingen steeds scherper. Het verzet tegen de imperialistische politiek van de regering Nixon neemt voortdurend toe. Het Amerikaanse leger in Vietnam raakt in ontbinding. Dagelijks horen wij van verdovende middelen, munitie en desertie.

De Amerikaanse economie bevindt zich in een dieptepunt. De positie van de dollar is na de oorlog nooit lager geweest.

Onder druk van deze ontwikkelingen stellen steeds meer landen, ook in Europa, zich kritisch op tegenover de Amerikaanse imperialistische politiek. Vandaar dat steeds meer kapitalistische landen ertoe over zijn gegaan om diplomatieke betrekkingen met China aan te knopen.

Amerika raakt geïsoleerd in zijn eigen poging om China te isoleren!

Het bezoek van Nixon aan Peking bewijst het bankroet van de Amerikaanse China-politiek. Het is zoals Lenin in 1919 zei: "Zo gaat het altijd. Wanneer de vijand klap op klap heeft gekregen, begint hij over vrede te praten. Dan pas beseft hij dat zijn droom geen werkelijkheid zal worden".

De imperialisten zullen ongetwijfeld proberen hun nederlaag alsnog in een overwinning om te zetten, nu met "gesuikerde kogeis".

Daarom moet voor de marxisten-leninisten en alle andere anti-imperialistische krachten in Nederland deze overwinning van het socialisme een geweldige stimulans zijn om de activiteiten voor volledige en onvoorwaardelijke terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Vietnam en de steun aan het moedige volk van Vietnam te verdubbelen.

Waarom is er een voorhoede partij nodig? Waarom is er de KEN ml?

Elk stuk klassestrijd leert de erbij betrokken arbeiders de kracht van hun eenheid. Steeds beter leren zij de eenheid te organiseren en hun macht te plaatsen tegenover die van de kapitalisten. Bovendien wordt in de strijd zelf duidelijk wie de vrienden en wie de vijanden van de arbeiders zijn.

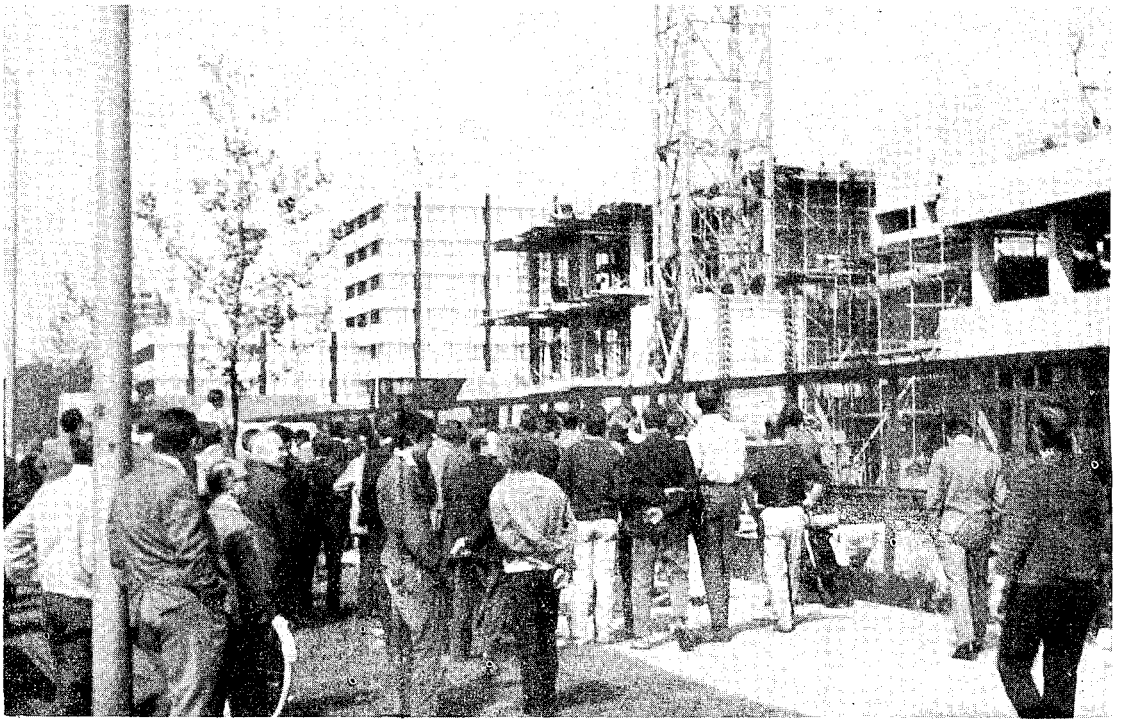
Dit zei een havenarbeider uit Rotterdam in een gesprek met de redactie van de Rode Tribune:

"Als er eenmaal een staking of een aktie is, dan staat iedereen achter je. Dan gaan ze ook ver. De leuzen van de havenstaking zoals "de bonden en de C. P. N. zijn verraders" gaan toch heel ver. Na de staking is dat weer wat geluwd. Hoewel de krant van Arbeidersmacht nog steeds een grote oplage heeft. Maar je kunt nou eenmaal niet altijd staken. Daarom moet er een voorhoede-organisatie zijn, die de beste mensen vasthoudt. Die voor scholing en agitatie zorgt. Want de stilte na de storm is toch ook altijd weer de stilte voor de volgende storm. Die kommunistiese voorhoede-organisatie moet er voor zorgen dat het lieve leven niet iedere keer weer van voren af aan moet beginnen, maar dat we elke keer een stap verder naar voren kunnen doen. Tot we de nek van het kapitalisme hebben gebroken. Voor de havenstaking begreep ik wel dat de arbeiders zich opnieuw moesten organiseren.

Dat is keihard nodig want de grote terugval in het kapitalisme komt er aan. De tijd is er rijp voor. In de havenstaking heb ik gezien dat de K. E. N. (m. l.) als voorhoedeorganisatie van de grond begon te komen. Maoïsten noemden ze jullie. Dat is een nieuwe kreet die ze hebben uitgevonden om ons bang te maken. Maar de K. E. N. (m. l.) heeft niet geprobeerd om ons naar de pijpen van een paar leiders te laten dansen. Ze hebben ons wel goed geholpen om met het komitee Arbeidersmacht de zaak te organiseren, en daardoor konden we werkelijk vooruit komen. Nou wil ik ook in die K. E. N. (Kommunistiese Eenheidsbeweging Nederland) gaan werken. Als je je als arbeider daarvoor niet inzet, ben je aan je eigen ondergang bezig. Dat is mijn heilige overtuiging."

Er is in onze maatschappij voortdurend strijd van arbeiders tegen ondernemers en deze strijd neemt de laatste tijd steeds grotere vormen aan. In Nederland hebben wij de grote metaalstakingen en de havenstaking van vorig jaar gehad, waarbij vele tienduizenden arbeiders betrokken waren. De akties van de buurtbewoners tegen de huurverhogingen en de gevolgen van de woningnood nemen snel in aantal toe en steeds meer bewoners van arbeiderswijken organiseren zich om de strijd tegen de huisbazen te voeren.

Die strijd is onvermijdelijk omdat onze maatschappij een klassemaatschappij is. De klasse van kapitalisten, die fabrieken, transportmiddelen enz. bezit, is aan de macht. Zij ge-

bruiken die macht om de andere delen van de bevolking aan hun belangen ondergeschikt te maken en te houden. Het doel van elke afzonderlijke kapitalistische onderneming is om winst te maken, om de winst uit de arbeid van de werkers te halen. De arbeiders bezitten niets anders dan hun arbeidskracht, die zij aan de kapitalisten moeten verkopen. De kapitalisten proberen daar zo weinig mogelijk voor te betalen. Daarom is er de voortdurende strijd van de arbeiders tegen de kapitalisten voor hoger loon. Elk stuk klassestrijd leert de erbij betrokken arbeiders de kracht van hun eenheid. Steeds beter leren zij de eenheid te organiseren en hun macht te plaatsen tegenover die van de kapitalisten. Bovendien wordt in de strijd zelf duidelijk wie de vrienden en wie de vijanden van de arbeiders zijn.

De kapitalisten proberen de resultaten van de akties teniet te doen door prijsverhogingen etc., waarna de arbeiders opnieuw gedwongen zijn te strijden. Steeds meer klassebewuste arbeiders gaan inzien dat de definitieve oplossing van de tegenstelling nooit door deze economiese strijd alleen kan komen.

Zij vormen een voorhoede van de arbeidersklasse, die zich, naast de organisatie van de strijd, de organisatie van de eenheid van de arbeiders, tot taak stelt om aan deze economiese strijd het perspectief van het socialisme te verbinden. De voorhoede van de arbeiders

heeft tot taak om de arbeidersklasse op te voeden in de geest van de politieke strijd om de macht. Zij moet de arbeiders duidelijk kunnen maken dat het uiteindelijke doel van de strijd is het omverwerpen van de macht van de kapitalisten en het vestigen van de macht van de arbeiders.

En bovendien is het de voorhoede die het inzicht heeft dat de strijd voor het socialisme een internationale strijd is, dat er banden moeten aangeknoopt worden met de arbeiders in de naburige landen, met de bevrijdingsbewegingen in de koloniën en andere onderdrukte naties.

Economiese strijd is er ook zonder de voorhoedeorganisatie. Overal komen de arbeiders spontaan in verzet tegen de uitbuiting. Maar om voorhoede te zijn, mogen we ons niet beperken tot het registreren van wat de arbeiders beleven en denken; de voorhoede moet niet achter de spontane beweging aanhobbelen, maar eraan werken om de traagheid en de politieke onverschilligheid van de spontane beweging te overwinnen. Het gaat er om zich te verheffen boven de direkte belangen van delen van de arbeidersklasse en om de massa van de arbeiders te verheffen tot het bewustzijn van de belangen van de gehele klasse.

Deze rotterdamse havenarbeider die we hier boven citeerden zei het heel juist: "Die kommunistiese voorhoede organisatie moet ervoor zorgen dat het lieve leven niet iedere

keer weer van voren af aan moet beginnen, maar dat we elke keer een stap verder naar voren kunnen doen. Tot we de nek van het kapitalisme hebben gebroken." Lenin zegt erover: "De taak van een burgerlijke politikus is het, 'de economische strijd van het proletariaat te bevorderen', de taak van een socialist is het om ervoor te zorgen dat de economische strijd de socialistische beweging bevordert en de successen van een revolutionaire arbeiderspartij vermeerderd." De K. E. N. (m.l.) is bezig zo'n voorhoedebeving te worden. De K. E. N. (m.l.) is er omdat de oude kommunistische beweging (de C. P. N.) in feite streeft naar een verzoening tussen de klassen. Omdat de C. P. N., evenals andere politieke partijen die zich op het socialisme beroepen, 'de economische strijd van het proletariaat bevordert', om enkele verbeteringen binnen het kapitalistische systeem te bereiken, in plaats van de macht van de arbeiders te organiseren om de macht van het kapitalisme te breken.

Natuurlijk is er onderscheid tussen de klasse van arbeiders en de leden van de voorhoede organisatie. De voorhoede-organisatie neemt de beste elementen uit de arbeidersklasse, d. w. z. de meest strijdbare, politiek klassebewuste, meest toegewijde arbeiders in zich op.

Aan de andere kant houden we op voorhoede te zijn, als dat onderscheid zou leiden tot een breuk met de klasse. Dat gebeurt indien we ons zouden losmaken van het werkelijke leven van de arbeiders, ons in onszelf zouden opsluiten als sektariërs.

De voorhoede-organisatie kan pas met succes de strijd leiden als een eenheid, met een zo groot mogelijke stootkracht kan opereren. Daarom geldt in de voorhoede-organisatie het beginsel van het "demokraties centralisme". D. w. z. dat alle besluiten op democratische wijze genomen worden. Er wordt over een bepaald vraagstuk zodanig gediskussieerd, dat

hele klasse. Het is de taak van de voorhoede-organisatie om de algemene richting van die strijd aan te geven. Om het centrum te zijn dat in staat is om de massa-organisaties er toe te brengen in één richting te werken en om de eenheid in de leiding van de strijd te verwezenlijken. Omdat te bereiken, werken de leden van de K. E. N. (m.l.) in massa-organisaties.

Elk lid van de K. E. N. (m.l.) neemt deel aan het massawerk in de bedrijven of in de buurten. Daardoor kunnen we ons niet van de massa vervreemden. Daardoor kunnen we voortdurend van de massa leren.

De beginselverklaring van de K. E. N. (m.l.) geeft precies aan volgens welke principes we in de massa werken:

"In het algemeen bestaat de massa overal uit 3 delen: het betrekkelijk actieve, strijdbare, meest politiek bewuste deel; de middengroep; en het min of meer onder burgerlijke invloed staande deel. De K. E. N. (m.l.) baseert zich

Neem bijv. de strokartonstaking. De C. P. N. heeft de leiding aan die strijd gegeven. Op het daarnavolgende kongres van die partij deelde Fré Meis mee dat de grootste verworvenheid van de staking was dat veel arbeiders zich nu hadden aangesloten bij het N. V. V. En dan te weten dat datzelfde N. V. V. de staking verraden had, ja, zich er uitdrukkelijk tegen had gekeerd en front met de ondernemers had gemaakt. Tijdens de verkiezingskampagne verklaarde het bestuur van de C. P. N. dat zij elke nieuwe regering zou steunen, die "de eisen die in het volk leven inwilligt". Dat betekende zoveel als steun verlenen aan de P. v. d. A. die, zoals elke strijdbare arbeider weet, een partij is van het kapitaal. In de grote roterdamsche havenstaking ging de C. P. N. nog een stapje verder. Daar hadden de arbeiders namelijk hun eenheid georganiseerd in Arbeidersmacht en vielen zij rechtstreeks hun vijanden, de ondernemers, de bond, de pers, aan. De C. P. N. stelde zich, zoals bekend, op aan de zijde van de ondernemers en stelde alles in het werk om de staking te breken. Vandaar dat de nederlandse marxisten-leninisten zich in de K. E. N. (ml) hebben georganiseerd om tot een werkelijke voorhoede beweging van de arbeidersklasse te komen. De partij kan echter niet alleen maar voorhoede zijn, maar moet een deel van de arbeidersklasse zijn, "met alle wortels van haar bestaan ten nauwste met haar zijn verbonden".

alle meningen, van alle leden naar voren kunnen komen. Is een besluit eenmaal genomen, dan wordt dat op loyale wijze, door alle leden uitgevoerd ook door de eventuele minderheid die er anders over denkt. Vanzelfsprekend kunnen minderheidsstandpunten opnieuw aan de orde gesteld worden, maar door als gehele organisatie de genome besluiten in eenheid uit te voeren, ontwikkeld de voorhoede haar stootkracht, die nodig is om met succes te strijden. Natuurlijk is niet de enige organisatie van de arbeidersklasse. De voorhoede is de georganiseerde strijdafdeling van de klasse, maar zonder haar andere, haar massa-organisaties zoals de vakbonden, jeugdorganisaties, etc. zou de arbeidersklasse de strijd voor het socialisme niet met succes kunnen voeren. Van al die andere, massa-organisaties zijn de meeste partijloos en maar weinig zijn er direct bij de voorhoede-organisatie aangesloten. Het is nodig dat al de organisaties van de arbeidersklasse hun activiteiten in één richting leiden, die van het versterken van de positie van de klasse tegenover de kapitalisten. Een vakbond, bijv., beperkt haar activiteit tot de sfeer van de strijd voor lotsverbetering voor haar "vak". Maar tegelijkertijd behoort die bond tot de gehele klasse. Daarom vormt haar strijd een onverbreekelijk geheel met de strijd van de gehele klasse. En het gaat erom dat de strijd van delen van de klasse verheven worden tot de strijd voor de belangen van de ge-

bij al haar activiteiten op het actieve deel, vertrouwt op hen om het peil van de middengroep te verhogen en het achtergebleven deel te winnen.

In al het praktische werk dat de K. E. N. (m.l.) verricht gaat zij uit van het principe "van de massa, naar de massa". D. w. z. dat we van de massa leren, haar ideeën (verspreide en niet systematische ideeën) concentreren (ze door studie in gekoncentreerde en systematische ideeën omzetten) en dan naar de massa gaan om ze te propageren en uit te leggen dat de massa ze als hun eigen ideeën opneemt. Vervolgens ze om te zetten in actie, de juistheid ervan te beproeven in de actie. Ze dan opnieuw te concentreren en opnieuw naar de massa te gaan, zodat de ideeën worden versterkt en uitgevoerd. Enz., steeds opnieuw in een eindeloze spiraal, waarin de ideeën steeds juist, levenskrachtiger er rijper worden.

Elke actie is erop gericht het socialistische bewustzijn te verhogen en de revolutionaire organisatie te versterken. Dat kan slechts door het volgende te dienen, door als gehele organisatie zowel als individueel lid van de K. E. N. (m.l.) gereedschap te zijn in handen van de arbeidersklasse."

Alleen door volgens deze principes te werken zal de K. E. N. (m.l.) zich steeds verder weten uit te breiden en zal haar invloed op de klassestrijd gestaag toenemen.

Vreedzame koëxistentie en Diplomatiek offensief van China

Sinds het begin van de ping-pong diplomatie is China een enorm diplomatiek offensief begonnen tegen het Amerikaanse imperialisme. Tegelijkertijd drijven de vredesvoorstellen van de voorlopige revolutionaire regering van Zuid-Vietnam en de Democratische Republiek Vietnam (Noord-Vietnam) de regering Nixon in het nauw als nooit tevoren.

De vredesvoorstellen krijgen een overweldigende steun van alle vredelievende krachten en volkeren in het buitenland maar vooral ook in de V.S. zelf. Een aanzienlijk en steeds groter wordend deel van het Amerikaanse volk, het parlement en de pers, spreekt zich nadrukkelijk uit voor een zeer spoedige terugtrekking van alle Amerikaanse troepen uit Vietnam. Want de militaire en politieke situatie in Vietnam is voor de Amerikaanse imperialisten hopelozender dan ooit. Op militair gebied staan de imperialisten en hun handlangers in Zuid-Vietnam bijzonder zwak. Ondanks alle misdadige en smerige aanvallen op het Vietnamese volk is het grootste deel van Zuid-Vietnam (en trouwens ook van Laos en Cambodja) bevrijd gebied, dat helemaal onder controle staat van het Volksbevrijdingsleger. Op politiek gebied kan de regering Nixon in Vietnam alleen maar steunen op een kliek van verachtelijke handlangers in Saigon, die zichzelf alleen met corruptie en geweld in het zadel kunnen houden. Dit blijkt bijv. uit de manier waarop de kliek in Saigon "verkiezingen" organiseert. De positie van Nixon is nog zwakker geworden na de onthulling van de Pentagon-dokumenten. Daarin kan iedere Amerikaan zwart op wit lezen dat de Amerikaanse imperialisten in 1954 hun agressie begonnen, toen duidelijk werd dat democratische verkiezingen de kommunisten ook in Zuid-Vietnam aan de macht zouden brengen. De Amerikaanse imperialisten lokten toen het incident in de Golf van Tonkin uit, sinds die tijd probeerden zij het Amerikaanse volk wijs te maken dat de oorlog in Vietnam nodig is "de politieke vrijheid van het Vietnamese volk".

De vredesvoorstellen houden in:

1. De volledige en onvoorwaardelijke terugtrekking van alle Amerikaanse troepen;
2. De vorming van een coalitie-regering met deelneming aan de voorlopige revolutionaire regering van Zuid-Vietnam (Bevrijdingsfront);
3. De vrijlating van krijgsgevangenen aan beide kanten zodra de Amerikaanse troepen zich terugtrekken.

De regering Nixon wordt dus gekonfronteerd met heftige binnenlandse en buitenlandse oppositie tegen zijn oorlogszuchtige politiek in Zuidoost Azië. Een Nederlandse liberale bourgeois krant, de N.R.C. Handelsblad, konkludeerde op 15 juli '71 dat Nixon zich in een dwangpositie bevindt wegens ineenstorting van het thuisfront. "Dit zou dan de eis van een politieke kapitulatie rechtvaardigen met uitlevering van de Amerikaanse krijgsgevangenen als doekje voor het bloeden. Dit maakt het voor

Nixon moeilijk om op de vredesvoorstellen in te gaan", aldus de N.R.C. Handelsblad. In dat licht gezien komt de aankondiging van het bezoek van Nixon aan China niet als een complete verrassing. Onderwerp van dit komende bezoek is op de eerste plaats de vrede in Vietnam, en dit betekent zonder meer dat alle Amerikaanse troepen zich onvoorwaardelijk terug moeten trekken. Op de tweede plaats kan deze terugtrekking niet los gezien worden van de gehele positie van de V.S. in Zuid-Oost Azië. Sinds de Pentagon-dokumenten is het namelijk geen geheim meer dat de oorlog in Vietnam voor 70% begonnen is om de Volksrepubliek China militair te omsingelen. Nu Zuid-Oost Azië voor een belangrijk deel als militair steunpunt weg dreigt te vallen, zijn de Amerikaanse imperialisten wel gedwongen om de betrekkingen met Socialisties China te "normaliseren", wat inhoudt de diplomatieke erkenning van de Volksrepubliek China en de toelating van China tot de Verenigde Naties en de Veiligheidsraad.

De uitnodiging aan Nixon moet dus gezien worden als een poging van China om, gebruikmakend van de tegenstellingen tussen de kapita-

listiese landen en de tegenstellingen in de V.S. zelf, een duurzame vrede in Zuid-Oost Azië te bereiken, zonder inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van Vietnam, Laos en Cambodja. Omdat dit de enige weg is waarlangs de volksrevolutie en de opbouw van het socialisme in die landen zich voort kan planten.

Maar daarmee zijn de problemen niet opgelost. Wij herinneren ons al te goed dat de Amerikaanse imperialisten met Nixon aan het hoofd tijdens de inval in Laos openlijk bedreigd hebben met het inzetten van atoomwapens tegen de socialistiese landen, China, Noord-Vietnam en Noord-Korea. Wij weten dat de V.S. het militarisme in Japan aanwakkert als dreiging tegen China. Het plan bestaat om van Formosa, officieel een Amerikaanse nucleaire basis te maken (N.R.C. Handelsblad, 14 juli '71). De economische blokkade van China sinds 1948, toen de volksrevolutie zegevierde, is pas voor een gedeelte opgeheven. Enzovoorts. Ook wat deze en andere punten betreft moeten resultaten bereikt worden o. a. langs de weg van de diplomatieke strijd, wil een duurzame vrede in Zuid-Oost Azië tot stand komen.

China's politiek van proletarische internationalisme en vreedzame koëxistentie

Op het laatste kongres van de Kommunistische Partij van China, verduidelijkte vice-voorzitter Lin Piao de buitenlandse politiek van China: "De buitenlandse politiek van onze partij en onze regering wordt consequent uitgevoerd. Zij houdt in:

a. Het streven naar vriendschap, wederzijdse bijstand en samenwerking met socialistische landen op basis van het principe van het proletarische internationalisme. Het ondersteunen en hulp verlenen aan de revolutionaire strijd van alle onderdrukte volkeren en naties.

b. Het streven naar vreedzame koëxistentie met landen die een ander sociaal systeem kennen, en dit op basis van vijf beginselen. Deze beginselen zijn:

1. wederzijdse achting voor onschendbaarheid van het grondgebied en soevereiniteit;
2. wederzijdse non-agressie;
3. niet inmenging in elkaars binnenlandse aangelegenheden;
4. gelijkheid en wederzijds voordeel, en vreedzame koëxistentie;

5. het bestrijden van de imperialistische politiek van agressie en oorlog. Onze proletarische politiek is niet gebaseerd op het principeloze tijdelijke. Het is politiek waar we al lang vast beraden aan vasthouden".

de socialistische revolutie valt niet te exporteren

Het imperialisme - zowel het Amerikaanse als het Russische imperialisme - wil steeds grotere delen van de wereld onderdrukken en de Volksrepubliek China bedreigen. Dit is de belangrijkste tegenstelling in de wereld vandaag. Sinds de kapitalisten in eigen land niet meer genoeg winst kunnen persen uit de arbeidersklasse en de werkende bevolking, roven en plunderen zij heel Afrika, Azië en Zuid-Amerika leeg, en onderdrukken zij deze volken op de meest brute en barbaarse wijze. Dit noemen we het hoogste en laatste stadium van het kapitalisme, het imperialisme.

We zien dat de revolutionaire volkeren steeds grotere successen behalen in hun vrijheidsstrijd tegen de grote imperialistische landen, de V.S. en Rusland. Steeds grotere delen van Vietnam, Laos en Cambodja worden bevrijd

door het Volksbevrijdingsleger: de imperialistische reus Amerika zakt steeds dieper in het moeras.

De Chinese Volksrepubliek bestrijdt het imperialisme dat ook zijn tentakels uitstrekt naar Vietnam. Daarmee scheidt China de internationale verhoudingen waar binnen het Vietnamese volk zelf zijn binnenlandse aangelegenheden kan regelen: vernietiging van de uitbuitende klasse in Vietnam en vestiging van de socialistische republiek. Zo zien we dat de vreedzame koëxistentie juist de meest directe weg is van een socialistisch land om de revolutie in de imperialistische koloniën te bevorderen. De socialistische revolutie valt niet te exporteren, alleen het volk van ieder land kan de revolutie doorvoeren.

Dit betekent natuurlijk niet dat de Chinese Kommunistische Partij geen steun zou verlenen aan de werkelijke Marxisties-Leninistische Partijen en aan de strijdende volken in de wereld.

Het voorbeeld van Cambodja bewijst dat. Tegenover Cambodja volgde China ook de politiek van vreedzame koëxistentie. Ze ondersteunde de politiek van "nationale onafhankelijkheid" van de regering Sihanouk officieel,

en wel tot de pro Amerikaanse staatsgreep van 1970. De Demokratiese Republiek Vietnam deed hetzelfde. Samen hebben ze de regering Sihanouk gesteund in zijn verdediging van Cambodja tegen de Amerikaanse agressie, gezamenlijk verdedigden ze de "nationale onafhankelijkheid". Zij zagen echter niet over het hoofd dat de feodale regering van Sihanouk in dienst stond van het Franse imperialisme en de grootgrondbezitters en strijd voerde tegen de illegale revolutionaire en kommunistische groepen van de "Rode Khmers". Zonder er officieel iets van te zeggen werden de illegale "Rode Khmers" gesteund door de Kommunistische Partij. Dankzij deze politiek is Cambodja lange tijd een obstakel gebleven voor de Amerikaanse imperialisten. Het Vietnamese volk heeft zodoende het voordeel gehad van een achterland en het Cambodjaanse volk is lang een Amerikaanse bezetting gespaard gebleven.

Toen de Amerikanen toch Cambodja bezetten, bevonden de "Rode Khmers" zich in de meest gunstige positie om een groot anti-Amerikaans front te verenigen, Sihanouk inbegrepen. Zo deed de revolutie in Zuidoost Azië een nieuwe stap vooruit.

Het gevaar voor een 3e wereldoorlog bestaat nog steeds

We zagen dus dat China door een juiste politiek te volgen, de onderdrukte volken steunt in hun strijd tegen het imperialisme, het voortbestaan van de socialistische landen garandeert, en de volken van de wereld zodoende de ruimte biedt voor het doorvoeren van de revolutie.

Dit zijn niet de enige redenen waarom de Chinese Volksrepubliek de politiek van proletarische internationalisme volgt tegenover de socialistische landen en de revolutionaire strijd van de onderdrukte volken. En de politiek van vreedzame koëxistentie volgt met landen met een ander sociaal systeem. We hebben in de wereld niet alleen te maken met de revolutionaire strijd van de volken, maar ook met de dreiging van een nieuwe wereldoorlog. Of, zoals Mao Tse-toeng dat zei: "Het gevaar van een nieuwe wereldoorlog bestaat nog steeds, en de volken van alle landen moeten zich er op voorbereiden. Maar revolutie is vandaag de belangrijkste tendens in de wereld."

De politiek van vreedzame koëxistentie is

hier belangrijk in omdat zo gebruik gemaakt wordt van de tegenstellingen binnen het kapitalistische kamp en binnen het blok van vroegere socialistische landen. Door nauwere banden aan te gaan met staten die zich verzetten tegen de Russische overheersing in Oost-Europa (Roemenië, Joegoslavië) steunt China de strijd tegen het imperialisme van Rusland.

Door de nauwere samenwerking met ongebonden of neutrale landen als Oostenrijk, of de Afrikaanse staat Kameroen, voorvechter voor Afrikaanse eenheid, groeit China uit tot de samenbindende kracht en stimulator van de ongebonden landen in hun verzet tegen inmenging van de "grootmachten". Verder kan China door betrekkingen aan te gaan met allerlei kapitalistische landen met meer kracht zijn strijd en propaganda voor de vrede voortzetten. Kan China er op blijven hameren dat grote en kleine landen, zwakke of sterke staten gelijk behoren te zijn in de internationale betrekkingen. Stuk voor stuk bijdragen aan de strijd van de vredelievende volken tegen een derde wereldoorlog.

K.E.N.(ml)

nieuws

rt

kontakt adressen

amsterdam
binnenvisserstraat 19hs.

breda postbus 2011

den haag koningstraat 20a

eindhoven postbus 706

groningen postbus 549

hengelo populierenweg 38

leiden morsstraat 37

nijmegen daalseweg 56a

telefoon 29728

rotterdam

jan porcellisstraat 40b

telefoon 231894

tilburg postbus 273

utrecht postbus 2086

OPNIEUW VERKRIJGBAAR

CHINA-INFORMATIEPAKKETTEN

Inhoudende o. a.

"Socialisme op het platteland" Een boek over het beroemde voorbeeld van Tachai. Met ruim 110 foto's, waarvan vele in kleur.

Verder ± 9 brochures en boeken in de engelse taal.

Kosten : f 5,40 (i. v. m. verhoogd tarief PTT)

U kunt bestellen door dit bedrag te storten op girorek. nr. 1673763 t. n. v. penningmeester van het Progressieve Boek te Rotterdam.

HAAST U : De voorraad is zeer beperkt !!

STEUNFONDS

Na onze oproep tot steun aan de bouw van een eigen drukkerij van de Stichting "Het Progressieve Boek" hebben we uit alle delen van het land bijdragen ontvangen. Zo hebben wij het beginsel van steunen op eigen kracht toe kunnen passen. En met succes.

Zo denken wij in de zeer nabije toekomst ook werken van Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao Tsetoeng enz. te gaan vervaardigen. Door dit zelf te doen kunnen wij dit zo goedkoop mogelijk houden.

Het zal dus duidelijk zijn dat hier meer voor nodig is dan alleen een drukpers.

Koppen zetten, ontwikkelen, snijden van papier en vergaren; dit alles eist ook machines en dus geld.

We doen daarom nogmaals een beroep op alle lezers van de Rode Tribune, Dien het Volk en de Jonge Tribune, alsmede op alle afdelingen van de K.E.N.(ml), Marxisties Leninistische Jeugd en de Marxisties Leninistische Studentenbond om giften en donaties te doen.

Het gironummer is:
Stichting het Progressieve Boek
Giro: 163763
Onder vermelding van: Drukkerij

Wij rekenen op solidariteit. Wij bedanken iedereen die al een bijdrage heeft gestort.

**rechtskundig
adviesbureau
voor arbeiders**

voor advies en bijstand op het gebied van

loon, ontslag en andere arbeidszaken
huur en huurkoop
ziektewet
kinderbijslagwet
werkloosheidswet
loon-, inkomsten- en andere belastingen

UTRECHT telefoon 18066 elke donderdag van 20 tot 22 uur

AMSTERDAM telefoon 115140 van 6 tot 8 uur

AANBIEDING VOOR
RODE TRIBUNE
LEZERS

VIETNAM INFORMATIEPAKKET

10 BOEKEN EN BROCHURES
f 4,90 (ENGELSE TAAL)

ALLEEN TE BESTELLEN DOOR

STORTING VAN f 4,90 OP
REKENING VAN
HET PROGRESSIEVE BOEK
GIRONUMMER 1673763

hierlangs afknippen

rt abonnement

de ondergetekende neemt een abonnement op het maandblad rode tribune van

een half jaar à ten minste f 4,-

een heel jaar à ten minste f 8,-

en stort dit bedrag op gironummer 1673763 van de penningmeester Het Progressieve Boek, Rotterdam

onder vermelding van "rt abonnement"

naam _____

adres _____

plaats _____

invullen wat gewenst wordt met

in een gesloten brief opsturen aan

Het Progressieve Boek

Jan porcellisstraat 40b

3003 Rotterdam

CHINA vandaag

maandelijkse publikatie van uittreksels uit Chinese periodieken,

vertaald, bijeengebracht

en uitgegeven onder de verantwoordelijkheid

van de vereniging België-China

abonnementen à f 7,- per jaar

te bestellen door storting op

giro 1673763

van de Penningmeester, Het Progressieve

Boek, Jan Porcellis straat 40 b,

3003 Rotterdam

Arbeiders schrijven de Rode Tribune

BRIEF VAN EEN SCHOONMAAKSTER

Ik werk bij het schoonmaakbedrijf Eijssink op de Technische Hogeschool in Enschede. Daar is het net als bij alle andere schoonmaakbedrijven. Wij moeten het vuile werk doen en worden met 'n hongerloontje naar huis gestuurd. En dat terwijl de bazen over onze ruggen het geld binnenhalen. Neem nou de f 400 van vorig jaar. Daar hebben wij niets van gekregen. Het kan de bazen niets schelen, dat de arbeiders krom moeten liggen om rond te komen. Want de prijzen en de huren gaan wel steeds omhoog. Maar we zijn het zat. In april kregen we er 7 cent per uur bij. Maar dat is niet genoeg.

VARA: VRIJBLIJVEND LINKS

WEL DE ELLENDE, NIET DE STRIJD VAN DE ARBEIDERSKLASSE

In onze buurt werken wij nou enkele maanden in een komitee van de Bond van Huurders en Woningzoekenden. In verband daarmee kwam laatst mevr. Van Gennep van de V.A.R.A.-televisie op bezoek. Een paar van die zogenaamde linkse figuren (veel woorden, maar weinig daden) waren nl. een programma aan het maken over de woningnood. Zij zochten daarvoor een paar strijdbare arbeiders om eens hun zegje te doen op het scherm. Om die te vinden reden ze stad en land af met een grote dure mercedes (met chauffeur).

Waarvoor eigenlijk? Want er zijn al zoveel t.v.-programma's gemaakt over de woningnood, die geen van alle ook maar iets om het lijf hadden. Altijd wordt er veel duur geuwend en moeilijk gedaan, maar waar het nou in feite op aankomt, daarover wordt nooit een woord gezegd. Gewoon dat de woningnood neerkomt op de ruggen van de arbeiders, die wel mogen bouwen maar niet mogen wonen. Arbeiders, die of in een krot moeten wonen of in een onbetaalbare nieuwbouwwoning, waarvoor je dag en nacht krom moet liggen. En waarom, omdat de kapitalisten zo'n hoge winst uit de woningbouw willen behalen, dat de huren niet meer met dat hongerloon van ons zijn te beta-

len. We eisen f 5,50 bruto per uur. Dan gaan we er iets vooruit. Daar hebben we met z'n allen over gepraat. Maar met praten alleen bereiken we niets.

In het komitee Arbeidersmacht hebben we de strijd georganiseerd. Om de eisen kracht bij te zetten hebben we 1 dag gestaakt. De bazen schrokken zich rot. Om onze eenheid te breken gebruikten ze grof geweld. Met knokploegen probeerden ze de schoonmakers aan het werk te slaan. Maar het geweld van de bazen kan onze eenheid niet verbreken. We weten allemaal dat het om ons geld gaat. En in die zaken moet je gewoon keihard zijn.

len. En omdat de regering steeds weer de helpende hand toesteeft aan de kapitalisten met allerlei wetten en maatregelen, waardoor wij nog eens ekstra worden uitgeplunderd.

Nou denk je, als je dat eens een keer op de t.v. kan zeggen, is dat meegenomen. Als je het daarbij maar niet laat. Want alleen maar meekankeren, al is het dan op een andere manier, dat brengt ons ook geen stap verder. Dan moet je over de strijd van de arbeidersklasse praten. Vooral over de strijd die de arbeiders nu voeren. Zoals in de Bond van Huurders en Woningzoekenden. Want dat is wat de arbeiders vooruit helpt.

Zo hebben wij het ook voor de filmkamera van de V.A.R.A. gezegd. Ze wilden toch strijdbare arbeiders aan het woord laten!

Maar denk je dat er in dat programma uiteindelijk ook maar iets over de strijd van de arbeiders voorkwam? Wij waren gewoon niet aan bod gekomen. Het was weer precies zo'n zielig, misselijk makend programma als altijd. Wel de ellende laten zien en horen, maar over de strijd van de arbeiders geen woord. Natuurlijk hadden die zogenaamd linkse programmamakers allerlei smoesjes, dat wij niet aan bod waren gekomen. Alles wat opgenomen was kon toch onmogelijk uitgezonden worden; de opnamen van ons leken teveel op van buiten

We hebben nog lang niet gewonnen. We hebben onze tanden laten zien en als het nodig is zullen we doorbijten. We hebben laten zien dat we niet bang zijn voor de bazen. Daarom moeten we doorgaan. We moeten zelf de strijd verder organiseren. Maar niet alleen bij Eijssink op de Technische Hogeschool. Overal moeten komitees van schoonmakers komen. Daar moeten we met alle schoonmakers hard aan werken.

Mevrouw B. S. te Enschede.

geleerde lesjes enz. Maar de werkelijke reden is natuurlijk duidelijk. Over de strijd van de arbeidersklasse mag je niet praten. Dat is besmet, want dat raakt die mooie dure programmamakers als mevr. Van Gennep, dat raakt ook de direktie van de V.A.R.A. Die hebben totaal andere belangen dan wij arbeiders. Zij moeten programma's maken om poen te verdienen. En aan de strijd van de arbeidersklasse hier is hier geen poen te verdienen voor die figuren, alleen maar te verliezen.

Ze kunnen wel poen verdienen aan mooie beelden over ellende. Daarvan maken ze een soort amusementsprogramma. Zo brengen ze de belangen van de kapitalistenkliek geen enkele schade toe en buiten ze de ellende nog eens uit ook ten bate van hun eigen dikbelegde boterham. Als het er op aankomt, staan ze niet aan jou kant, dan zijn het de vijanden van de arbeiders.

Als we daarom over de strijd van de arbeiders willen praten, dan zullen wij dat in onze eigen kranten moeten doen, zoals in de Rode Tribune.

P. Vroomans,
Eindhoven.

BRIEF VAN EEN JONGE ARBEIDER UIT DE TEXTIEL

"Ik werk op een grote textiel fabriek in Eibergen (Gld.), waar ze de jeugd ook proberen uit te buiten. In januari '71 moest ik werk doen dat uit 2 functies bestaat. De baas zei toen dat ik in juli in een hogere loongroep zou komen. In juni ben ik weer naar de baas gestapt en heb gevraagd of ik in juli in loongroep 5 kwam, zoals hij in januari had gezegd. Maar hij kwam met het verhaal dat ik alle

doek nog niet kon keuren (ik werk in de kontrôle) en niet genoeg produktie leverde.

Hij bedacht nog andere smoesjes om mij vast te praten. En als ik weer over de loongroep begon te praten, begon hij weer een ander verhaal op te hangen. Hij zei bijv.: "Je bekijkt het maar van één kant en dat is van jouw kant en je moet elkaar in de ogen kunnen kijken als je elkaar wat vertelt." Toen keek ik hem recht in de ogen en zei: "Dan moet jij niet telkens mijn vraag ontwijken, maar eerlijk antwoord geven."

Dat had hij niet verwacht en hij zei dat hij

de volgende dag wel verder zou praten. De volgende dag kwam hij bij me slijmen van dit en dat, maar ik was wel in loongroep 5 gekomen! Dat is ± f 15 netto in de week meer. Zo zie je maar, als je de bek niet los doet, geven ze je niks erbij, de heren kapitalisten.

Een textielarbeider (19 jaar)

Redaktie Rode Tribune:
Postbus 2086
UTRECHT.

Bedrog en vuiligheid bij de Rijn-Schelde groep

Ik heb hem toen z'n sigaar uit zijn mond gerukt en in tweeën gebroken. 'Dat is een stuk kontributie dat ik terug neem. Schrijf me maar uit, uit je rotbond!'

Na de vakantie loopt de metaal-C. A. O. af. Dan zal opnieuw de koehandel tussen bazen en bonden beginnen. Vorig jaar op 25 augustus brak bij Wilton-Feyenoord en vervolgens in de hele Rijnmond een "wilde" staking uit.

Zo dwongen de arbeiders toen de bonden tot aktie. Ook dit jaar zullen de metaalarbeiders de ontwikkelingen bij die C. A. O. nauwkeurig volgen en zich geen knollen voor citroenen laten verkopen. Vooral na de havenstaking zien zij nog duidelijker dan vroeger dat werkelijke resultaten alleen door strijd tot stand komen en niet via gekonkel tussen bazen en bondsleiding.

Wij spraken met een 40 jarige bankwerker van het Rijn-Schelde konsern over het werk, de bonden en zijn ideeën over de strijd. **Vraag:** Wat heeft u in uw leven zoal voor werk gedaan.

Antwoord: Ik heb na mijn opleiding tot metaalbewerker zo'n 10 jaar gevaren bij allerlei maatschappijen. Daarna ben ik aan de wal gaan werken. Bij een constructie-bedrijf aan de Rijn-haven.

8 maanden geleden heb ik gesolliciteerd op de werv in Vlissingen. Ik zou dan volgens de advertentie, een huis krijgen in Souburg, Zeeland. Omdat twee van mijn drie kinderen en ikzelf last hebben van asma, was dat erg aantrekkelijk, want de vuile lucht hier in Rotterdam is vreselijk. Als we buiten de stad zijn hebben mijn kinderen en ik vrijwel nergens last van. Maar hier in Rotterdam-Zuid kom ik soms 's avonds thuis en dan hebben we het alle drie benauwd.

Dat heet dan waarschuwingfase 2 van de meld- en regelkamer.

Vraag: U werkt nu dus 8 maanden bij Rijn-Schelde in Vlissingen. Hoe is het tot nu toe daar gegaan?

Antwoord: Niet best. Ik heb het beloofde huis niet gekregen. Ik ben zonder redenen ontslagen. Ik zit nu in de schulden, omdat ik al nieuwe huisraad gekocht had.

Vraag: Kon uw Bond daar dan niets tegen doen?

Antwoord: De bond, daar heb ik in mijn zee-manstijd al eens iets mee te maken gehad. Toen was ik nog lid. Bij de Lloyd had ik na een reis van 9 maanden 500 overuren staan. Toen ik afmonsterde weigerden ze die te betalen. Ze vonden dat ik al genoeg kreeg en zeiden: "Ga maar naar 't kantoor". Daar zeiden ze: "Je krijgt van ons niks. Ga maar naar je bond".

Dat was de C. V. K. (Centrale van Visserij en Koopvaardij) op de Heemraadssingel in Rotterdam. Die is aangesloten bij het N. V. V. Die bondsman daar zei: "Maak je niet ongerust!". Dit zaakje is morgen rond. Dan heb je

je geld." Toen ik de volgende dag kwam, zei diezelfde man: "Je hebt wel gelijk, maar dat geld krijgen we niet los. Daar kunnen we verder niets aan doen". Ik heb hem toen zijn sigaar uit zijn mond gerukt en in tweeën gebroken.

"Dat is een stuk kontributie dat ik terugneem. Schrijf me maar uit, uit je rotbond."

Ze hebben toen nog geprobeerd kontributie van 1½ jaar daarna te krijgen. Met dreigbrieven en officiële stukken. Ik heb 't nooit betaald; ze hadden me namelijk het bondsblaadje die 1½ jaar niet meer toegestuurd. Daardoor kon ik bewijzen dat ik al uitgeschreven was.

Je begrijpt wel dat ik na die zaak geen bondslid meer word. Als je met moeilijkheden zit, laten ze je net zo gemakkelijk zakken. Daar betaal ik geen f 150 per jaar voor. Die bondsbestuurders leiden er een bruin leven van en bovendien blijven ze ver uit onze buurt. Ze praten alleen met de direkties. Samen bekonkelen ze de gang van zaken. De bond zorgt dat wij, arbeiders, op de bedrijven rustig blijven. Om dat te bereiken krijg je elk jaar een paar procent loonsverhoging en soms een stakinkje, een proces of een prik aktie.

De bazen zorgen ondertussen dat ze dik geld verdienen én vriendjes blijven met de bond.

Ze gaan nu al steekpenningen en premis van het loon aftrekken en geven aan de bond. Zo willen ze de mensen in de bond drukken. Dat zie je bij Philips en in de tabaksindustrie.

Vraag: Hoe is dat gegaan bij Rijn-Schelde met dat ontslag en dat huis?

Antwoord: Ik had daar eerst 6 weken proeftijd. Dat is prima gegaan. Toen kreeg ik mijn vaste aanstelling. Ik moest al die tijd in een kosthuis wonen in Vlissingen. Alleen in de week-ends was ik thuis.

Je begrijpt dus wel dat ik blij was toen ik op een ochtend de sleutel kreeg van een huis in Souburg. Ik moest ook een huurkontraft tekenen. Daar heb ik trouwens geen afschrift van gekregen. Ik heb toen een lening afgesloten om het huis in te richten. Bovendien heb ik in dit huis, waar ik nu nog steeds woon, een tussenmuur boven afgebroken. Dat moest, want die had ik er zelf ingezet. En ik heb mijn kachel verkocht.

Om de verhuizing te regelen, nam ik op maandag 4 dagen verlof. Dat werd direkt gegeven. Maar op die middag werd ik ineens bij personeelszaken geroepen, bij een zekere François. Die zei tegen mij: "Zeg, mag ik je huissleutels even zien, want ik geloof dat er een paar verwisseld zijn." Dus gaf ik mijn sleutels. Toen hij ze in handen had zei hij met een hatelijke stem: "Zo, die krijg je niet meer terug."

Ik vroeg natuurlijk waarom en wat er aan de hand was, maar dat wilde hij niet zeggen. Hij zei alleen steeds: "Dat weet je toch wel, dat

weet je toch wel. Ga nauw maar weg, je weet het best."

Ik heb toen toch dat verlof genomen en in die dagen hebben mijn vrouw en ik steeds gebeld. Toen werd het al duidelijker.

De bank had opgebeld naar Rijn-Schelde om te vragen of ik daar inderdaad werkte en hoeveel ik verdiende. Zo wisten ze bij Rijn-Schelde dat ik een lening had genomen. François zei dan ook, toen ik vertelde dat ik in de schulden zat door hem: "Dan neem je toch gewoon nóg een lening." Bovendien zei hij tegen mij de volgende maandag dat ik mijn ontslag maar moest nemen. "Je bent een sukses voor de werf." Ondertussen hoorde ik dat het huis al verhuurd en bewoond was. Volgens mij zit het allemaal als volgt in elkaar: Eén of ander kaderlid van de bond of een lid van de ondernemingsraad had een huis nodig. Toen hebben ze bij personeelszaken gedacht: Laten we hem er maar uitgooien. Dat is toch maar een lastig mammetje. Hij wil geen bondslid worden en bovendien gebruiken we die lening als reden. We zeggen gewoon dat hij niet met geld kan omgaan. En dat, terwijl ik mijn hele leven nog nooit mijn financiële verplichtingen heb laten lopen. Voorlopig heb ik verder nog niks gehoord, want zelf neem ik mijn ontslag natuurlijk niet. Dat zullen ze me moeten geven.

Vraag: Hoe zijn de verdere werkomstandigheden daar bij Rijn-Schelde?

Antwoord: Het is een rotzooi, een ongeorganiseerde troep. Ik zal wat voorbeelden geven. Elektrics lassen gebeurt zonder afscherming, dus je zit de hele dag in de vlambogen te kijken. Of je bent een uur bezig met schuren van een afsluiter en dan komt een baas die zegt dat je een aggregaat moet gaan demonteren. Zo kan je de dingen gewoon niet afmaken. De ene baas zegt dat je alle bouten en moeren die je losdraait, moet schoonmaken en bewaren. De andere baas zegt: "Wat is dat nou voor gekheid. Ga maar nieuwe halen in het magazijn." Dan is er weer geld weggegooid.

Bij het schuren van afsluiters, met 3 man een week lang, wilden wij schuurpassers gebruiken. Dat mocht niet: gewoon los uit de hand. Na een week werk bleek dat ze lek waren. Toen zei diezelfde baas: "Opnieuw schuren, met schuurpassers." Zo worden er elke dag tienduizenden guldens weggegooid. Alleen omdat wij, arbeiders, zelf niet de werkwijze en het schema mogen bepalen.

Vraag: Wat moet er nu gebeuren?

Antwoord: De arbeiders moeten zich zelf opnieuw organiseren. In een strijdorganisatie. Per bedrijf én per industrietak én landelijk. Geleid door arbeiders zelf. Daarmee moeten we nu op het juiste moment toeslaan. Met de juiste eisen. En dan met z'n allen keihard onze vijanden, of het nou bazen of bonden zijn, aanvallen. Dan wordt vanzelf voor iedereen duidelijk wie onze vijanden en wie onze vrienden zijn. Alleen zo komen we werkelijk vooruit. Dat heb ik zelf voor 't eerst gezien bij die havenstaking. Ik werkte toen bij de Rijnhaven in Rotterdam. Ik heb toen veel met havenarbeiders gesproken en ook de Tribune en pamfletten gelezen. Toen heb ik pas goed begrepen dat zo'n eigen organisatie geen droombeeld is, maar dat het werkelijk mogelijk is, en dat je alleen met zo'n organisatie als arbeiders de mogelijkheid hebt om dat hele systeem van bazen, bonden en pers aan te vallen. En overwinningen te behalen. Daarom heb ik mij ook aangesloten bij Arbeidersmacht. De opbouw van zo'n organisatie is zwaar en moeilijk. Maar de hele situatie hier in Nederland maakt het gewoon noodzakelijk. Daarom zal het ook zeker lukken.

ARBEIDERSMACHT: NIEUWE STRIJDORGANISATIE VAN DE ARBEIDERSKLASSE

INDONESIE: 350 JAAR KOLONIALE ONDERDRUKKING DOOR NEDERLANDS KAPITAAL

Rode Tribune
Marxisties- Leninisties
Maandblad

Jaargang 7, nummer 9

Maandblad van de KEN(mi)
Kommunistiese
Eenheidsbeweging
Nederland (mi)

Uitgave

HPB
Het Progressieve Boek
Jan Porcellisstraat 40 B
Rotterdam
Telefoon 010-23 18 94

Redactie

Artikelen in de Rode Tribune zijn het resultaat van discussies in de werkgroepen van de KEN (mi) Secretariaat:
Postbus 2086 Utrecht

Abonnementen

Nederland:
minimum f 4,- per ½ jaar
minimum f 8,- per 1 jaar
Buitenland:
minimum f 5,- per ½ jaar
minimum f 10,- per 1 jaar

Betaling door storting op gironummer 167 37 63, ten name van:
Penningmeester Progressieve Boek Rotterdam,
onder vermelding van:
"RT abonnement".
Na ontvangst van de storting zal tot verzending worden overgegaan.
Voortzetting van abonnement vindt alleen plaats na nieuwe storting.

Inhoud:

pag. 2, 3,
Als ik zeg staken, dan staan alle machines stil.
pag. 4, 5.
Arbeidersmacht, een nieuwe strijdorganisatie van de Nederlandse arbeidersklasse.
pag. 6, 7.
De strijd tegen de huurverhoging is een onderdeel van de strijd tegen het kapitaal.
pag. 8, 9, 10.
350 jaar koloniale onderdrukking in Indonesië door nederlands kapitaal.
pag. 11.
buitenlandse en nederlandse arbeiders voeren dezelfde strijd.
pag. 12, 13.
Bedrijfsveiligheid onder het kapitalisme en onder het socialisme.
pag. 14.
mededelingen K. E. N. (mi)
pag. 16, 15.
Onder het kapitalisme zijn prijsstijgingen onvermijdelijk.

een arbeider over een stuk strijd van vroeger

"Ik zei tegen de directeur: als u denkt dat u de fabriek draait, dan hebt u het mis. Als u zegt : doorwerken, dan lachen ze u vierkant uit. Als ik zeg: staken, dan staan alle machines stil."

Dit vertelt een arbeider die in 1954 een belangrijke rol speelde in een aktie bij de Nyma. De arbeiders dwongen toen een loonsverhoging van ongeveer 20 percent af van de direktie. Het verhaal daarover is een goed voorbeeld van het verraad van de vakbonden (toen ook al) en het optreden van mensen die echt voor de belangen van de arbeiders opkomen. De Nyma was een kunstzijdespinnerij in Nijmegen, gesticht door beruchte twentse textielbaronnen zoals van Heek.

Wij moesten Holland opbouwen

Een oudere arbeider zegt: "Na de oorlog moesten wij Holland weer opbouwen. De vakbonden hebben zich toen laten lijmen. Er werd berekend waar je van kon leven, en dat was het loonplafond. Dat was eigenlijk het eerste grote verraad van de bonden. Ze hadden beter moeten weten. Want winsten werden er volop gemaakt. Er was bij ons zoveel armoede en ellende dat je wel gedwongen was in de volkondienst te gaan, en veel overuren te maken. Er waren arbeiders die iedere zondag werkten. Eentje had er op 33 zondagen 32 zondagdiensten gedraaid! Je begrijpt wel wat er dan van je gezin en je gezondheid terecht komt. In de fabriek had je ook geen moment rust. Veel mensen werden ziek en raakten overspannen. Ik zat in die tijd in de ondernemingsraad. Dat waren 6 N. V. V.-ers en 7 katholieken. Ondernemingsraden bestonden pas. Er zat toen nog wel pit in. Van de 13 hebben er later 12 promotie gemaakt. De dertiende was ik, en mij boden ze het ook aan, maar ik bedankte voor de eer. De anderen werden voorwerker of controleur. Zo kopen ze de ondernemingsraad en de vakbondsmensen om. Om je te scheiden van de rest. Dat is hun wapen. En, beter een slechte voorwerker dan een slechte spinner. Slechte directeuren zijn er tenslotte zo veel... Eens in de drie weken hadden we een zondag vrij tot 's nachts twaalf uur. En eens in de negen weken had je een lang weekeinde vrij. Op zekere dag kreeg de ondernemingsraad een nieuw dienstrooster voorgelegd. Ik zag gelijk dat die ene vrije zondag er ook nog af ging. Ja, zei de directeur, het kan niet anders.

Geen overuren maar loonsverhoging

Op het publikatiebord werd een papier opgehangen en ik 's avonds naar de kantine. Nou, de kantine was te klein. Daar hadden ze mij toch niet voor gekozen, riepen ze. Ik zei: nou, als jullie vrij zijn, dan vragen jullie toch om werk? Ja, maar, zeiden ze, hier krijgen we toch niks extra's voor. Ik zeg: Oh, dat is wat anders, dus jullie verdienen niet genoeg? Maar dan moet je niet om langer werk vragen, maar om hoger loon. En voor hoger loon wil ik wel aktie voeren!

Zo had ik ze eerst het bloed onder de nagels uitgehaald om ze duidelijk te maken dat we looneisen moesten stellen. Daar was tot slot iedereen het mee eens. Dat was half augustus. Bij het eerste gesprek beloofde de directeur al een loonsverhoging met terugwerkende kracht vanaf 1 augustus. Een tijdje later kregen we nog eens allemaal 50 gulden ineens. Maar daar namen we geen genoegen mee. We wisten dat ze meer konden betalen en dat we meer konden afdwingen. Op zeker moment kregen we te horen dat er een akkoord was met de vakbonden. Maar wij vroegen 20 procent loonsverhoging en 42 uur werken in plaats van 48. Ze hadden een akkoord van 4 of 5 procent. Nou, dat hadden we de eerste de beste dag zelf wel kunnen bereiken. We hebben de bonden gedwongen tot een personeelsvergadering, dus niet alleen van de leden. In de fabriek hadden we het goed voorbereid, zodat we in alle hoeken van de zaal onze mannetjes hadden zitten.

De bonden leren hun verhaaltjes van de kapitalisten

De bonden begonnen meteen dat we rekening moesten houden met de werkgelegenheid. Nou ja, het hele verhaaltje dat ze van de kapitalisten geleerd hebben. Maar wij zeiden: Je moet onze eisen overbrengen en anders niks. En ze konden mooi terug. Maanden heeft het geduurd en het waren tijden van hoogspanning. Ik deed al die tijd niks anders dan de hele dag praten met de mensen. We moesten natuurlijk als één man achter elkaar staan, anders waren we zo verloren. Als ik merkte dat het in een groepje mis zat, nam ik ze mee naar de kantine en dan zei ik: doorzetten, denk aan je

vrouw en je kinderen. Of ik schold ze uit, of ik maakte ze kwaad, net wat er nodig was. Een chef zei op een zeker moment tegen mij: Ze laten je in je hemd staan, jongen. Ik zeg: Zullen we het eens proberen? De mensen denken net zoals ik en ik denk net zoals de mensen. En daar deden ze het voor in de broek, dat verzeker ik je. De angst stond te lezen in hun ogen, alleen al als je binnenkwam. Chefs die 5 of 6 keer zoveel verdienden als ik. Alleen om die lafheid al, haatte ik ze. Ze waren doodsbang dat er wat zou gebeuren. Als bepaalde kranen niet op tijd gesloten werden kwam er lucht in de leidingen en dan lag de produktie zo al een dag stil. Je hoefde er alleen maar mee te dreigen, zo benauwd hadden ze het.

remmen af. Als je een vakbondsleider hoort, is het net alsof er een directeur staat te praten. Ze komen op voor de belangen van de baas, in plaats van voor de belangen van de arbeiders. Ze hebben maar angst dat de economie kapot gaat. Maar dat is toch de zorg van de arbeiders niet. Wij hebben lang niet zo veel te verliezen als de kapitalisten, maar veel meer te winnen!

Bij de sluiting van de Nyma hebben de vakbonden ook een smerige rol gespeeld. Dat is een jaar of twee geleden. Jarenlang hebben de bonden de arbeiders wijs gemaakt dat ze het moesten doen zonder loonsverhoging 'om de werkgelegenheid te redden'. Op het laatst moesten ze bij de Nyma 6 dagen werken om

ook nog terug te roven. Dat zie je in deze tijd. De tijden van voor de oorlog komen terug. WE MOETEN NOU OPTREDEN. Alle oudere arbeiders weten dat. Als er eenmaal een zoi arbeiders op straat staan, kun je veel moeilijker een vuist maken, want dan zijn de anderen bang om óók hun werk te verliezen. We hebben nog een harde strijd te voeren. De strijd voor het algemeen kiesrecht is toch eigenlijk maar een betrekkelijk kleine strijd geweest. En op zichzelf hebben we er niks aan! De regering regeert toch niet, maar de mensen die er achter staan, die de macht hebben in de bedrijven: de kapitalisten. We hadden al veel eerder gewaarschuwd moeten zijn. In 1956 bijvoorbeeld, toen Drees de eerste bestedingsbeperking afkondigde. Ik

' ALS IK ZEG STAKEN DAN STAAN ALLE MACHINES STIL '

De directeur zei tegen me: Je speelt met vuur. Ik zeg: Ik heb niks te verliezen, maar u wel. Als u denkt dat ú de fabriek draait, hebt u het mis. Als u zegt: Doorwerken, dan lachen ze u vierkant uit. Als ik zeg: Staken, dan staan alle machines stil. Nou, hij stikte bijna van woede, maar hij kon er niks tegen doen. Ze stonden allemaal achter me. Dat is zo doorgegaan tot januari. Toen hadden we gewonnen. Ikzelf verdiende f 45. Dat was erg weinig, maar ik had expres een slechte baan genomen, want dan kon ik er over meepraten. Na de aktie kreeg ik f 60. Je kunt wel nagaan wat een sukses dat was in een tijd dat er door de regering Drees niet meer dan 2 of 3 procent loonsverhoging toegestaan werd.

Omgekeerde wereld bij de bonden

Bij die aktie konden we de bonden nog achter ons krijgen. Ik denk dat dat nou niet meer lukt. Een arbeider heeft tenslotte niks meer te vertellen in de bond. Hij mag zijn kontributie betalen, maar verder moet hij zijn mond houden. Het is precies de omgekeerde wereld geworden. Ze geven geen leiding meer, maar

een loon bij mekaar te krijgen dat een ander in 5 dagen verdiende. Het gaat nou eenmaal niet anders, zeiden de bonden, maar wij beschouwen ons wel als schuldeisers. En zij zorgden er voor dat de arbeiders door gingen met werken.

Maar mooi dat de zaak toch op de fles ging! Twaalfhonderd ontslagen! Alleen het chemiese bedrijf draait nu nog door en met de winsten daarvan worden de schuldeisers beetje bij beetje afbetaald. Dat wil zeggen: de banken, want de arbeiders zijn natuurlijk allang verdwenen. Allemaal leugens van de vakbonden in het belang van het kapitaal.

Wij moeten nou optreden!

Wij arbeiders hebben het niet beter gekregen. Naar verhouding is alles nog hetzelfde als vroeger. We krijgen meer loon, maar we produceren ook meer en er zijn veel en veel grotere winsten. Ons loon wordt toch altijd berekend naar waarvan we kunnen leven. Dan doen ze er een knaak bij en zeggen: dat is welvaart. Nou, ik trap er niet in, want als het een beetje minder gaat, proberen ze die knaak

stemde altijd P. v. d. A., en nu nog omdat ik niks beters weet, maar dat heeft me toen wel aan het denken gezet. Het was net zoals nou met Nixon in Amerika. De arbeiders worden aan banden gelegd, de lonen staan vast en de kapitalisten worden vriendelijk verzocht of ze zich ook een beetje willen "matigen" in de winsten. Wat heb ik me daar woest over gemaakt! Het moest net andersom zijn!

Door verkiezingen kunnen we de maatschappij niet veranderen. Het moet van heel het volk komen en alle arbeiders moeten de strijd opnemen. De mensen moeten het zelf doen. Ik ben van mening dat het volk regeren moet. Kijk maar naar China. Daar maken ze wat ze nodig hebben. Hier maken ze waar de kapitalisten winst mee kunnen maken. Om dat te bereiken moeten we meer doen dan alleen de loonstrijd voeren. Maar we moeten wel die kans grijpen om de mensen wakker te schudden. Het gaat allemaal veel verder en dieper, dat weet ik ook wel. We moeten veel meer doen dan knokken voor hoger loon. Het hele zwikje moet omver."

Ik wil knokken

In de vorige Rode Tribune las deze arbeider het artikel over de vakbonden, hoe die zich openlijk verkopen aan het kapitaal. "Dat heeft me wel een schok gegeven," zegt hij, "ik ben nou 40 jaar in de bond en ik geloof dat ik er nou maar uit ga. Eigenlijk denk ik dat al een jaar of 20, maar je hebt er een schok voor nodig om er toe te komen. Ik ga bij Arbeidersmacht, want ik wil knokken. Maar het ging mij nooit om de bond, die is altijd alleen maar een middel geweest. En voor Arbeidersmacht geef ik ook geen cent als de mensen er niet achter staan. Maar ik wil er wel voor werken om aan iedereen duidelijk te maken dat hij aan de strijd moet mee doen."

arbeidersmacht - een nieuwe strijdorganisatie van de nederlandse arbeidersklasse

Het is ongeveer 150 jaar geleden dat de arbeiders in Engeland zich voor het eerst organiseerden in grote organisaties. Ze sloten zich aanéén om samen te vechten tegen onderdrukking en uitbuiting. Als massa begonnen ze hun macht te organiseren tegen de macht van de kapitalisten. Hun eerste doel was natuurlijk een redelijk bestaan van de wrede uitbuiters af te dwingen. Het ging om hetzelfde als waar de strijd nu nog mee begint: hoger loon, kortere werktijden, betere arbeidsvoorwaarden.

Ten koste van veel offers en keiharde strijd hebben de arbeiders ontdekt hoe ze hun macht, hun eenheid, het beste tegen de wantoestanden in het geweer konden brengen. Maar tegelijkertijd bleek dat die wantoestanden niet zomaar uit de weg te ruimen waren. Het waren geen vergissingen van de maatschappij, maar er was een systeem dat die wantoestanden ten koste van alles in stand wilde houden.

Dat systeem betekent namelijk voor een klein groepje profiteurs rijkdom en weelde over de rug van de arbeiders. Des te slechter het de arbeiders vergaat, des te groter is de weelde van deze heren. Zolang de macht van dat handjevol bloedzuigers niet tot de grond toe afgebroken is, liggen ze op de loer om de zwaar bevochten voordelen van de arbeiders terug te roven.

Marx en Engels hebben wetenschappelijk aangetoond dat het kapitalisme de klassen van de bourgeoisie en van de arbeiders als onverzoenlijke vijanden tegenover elkaar plaatst. De macht van de kapitalisten moet tot de grond toe worden afgebroken en de arbeiders moeten hun eigen heerschappij vestigen. Pas dan kan er aan alle uitbuiting en onderdrukking definitief een einde worden gemaakt.

Lenin, Stalin en Mao Tse-toeng hebben in de loop van de tijd het kapitalisme nog beter kunnen doorgronden. Ze hebben de arbeiders (en arme boeren) aangevoerd in grote revoluties die een lichtend voorbeeld zijn voor de arbeiders over de hele wereld die het kapitalistische juk nog van zich moeten afwerpen.

boek "Over de Grondslagen van het Leninisme"): "Het gaat er niet om dat de voorhoede inziet dat de oude orde niet overleefd te houden is en onvermijdelijk ten val moet komen. Het gaat erom dat de massa's, de miljoenenmassa's deze onvermijdelijkheid begrijpen en de bereidheid tonen de voorhoede te ondersteunen".

Maar, zegt Stalin dan, de massa's kunnen dat alleen op grond van hun eigen ervaringen begrijpen. Hij trekt de konklusie dat het de taak van kommunisten is om de "miljoenenmassa's de mogelijkheid te geven om door hun eigen ervaring de onvermijdelijkheid van de val van de oude macht te erkennen, om die strijdmethoden en organisatievormen voorop te stellen welke het de massa's vergemakkelijken om aan de hand van ervaring de juistheid van de revolutionaire parolen te erkennen". Dat wil zeggen voor kommunisten die de revolutionaire principes van het marxisme-leninisme vasthouden (we spreken dus niet over de revisionisten van de CPN).

Wat betekent dat nou voor het optreden van kommunisten? Kommunisten moeten het de massa's vergemakkelijken om aan de hand van eigen ervaringen de juistheid van de revolutionaire parolen in te zien. Dat betekent dat kommunisten zich actief moeten mengen in de strijd van de arbeidersklasse voor economische voordelen. De strijd voor hoger loon, tegen massa-ontslagen, tegen het opjagen van de prijzen en de huren enz. is de kiem van ieder inzicht in het ware, door en

door verrotte karakter van de kapitalistische maatschappij. Die kiemen moeten volop gezaaid worden en tot bloei worden gebracht. Dat wil zeggen: de economische strijd moet hard worden aangewakkerd en daarin moet opheldering worden gebracht over de noodzaak het kapitalisme zelf weg te vagen. We moeten het vakbondswerk gebruiken als "school voor het kommunisme".

De vakbonden zijn omgekocht

In het begin verzetten de kapitalisten zich heftig tegen iedere vereniging van de arbeiders. Maar omdat ze die met geen mogelijkheid konden keren, begonnen ze uit te zien naar doortrapter methoden om de arbeiders onder de duim te houden. Na verloop van tijd begrepen ze dat ze veel beter konden proberen zelf de arbeiders te "organiseren" om hun strijd in het "rechte spoor" te houden. Toen ontstonden de zgn. gele vakbonden en begonnen de kapitalisten ook te proberen de echte arbeidersorganisaties over te nemen. Met de enorme winsten die ze uit de koloniën roofden (en nu nog steeds, al zijn die landen in naam onafhankelijk gemaakt) gingen ze de vakbondsleidingen omkopen met goedbetaalde baantjes en andere voorrechten.

In Nederland bestond het NVV nog nauwelijks toen het al bestookt werd met bloedgeld van de kapitalisten. In de Eerste Wereldoorlog was er zo'n grote werkloosheid dat in een ommezien de fondsen van de vakbonden

Vakbondsstrijd is niet voldoende

Om de politieke macht te grijpen is de vakbondsstrijd van de arbeidersklasse natuurlijk nooit voldoende. Dan gaat het er immers niet om de gevolgen van het kapitalisme te bestrijden, maar het kapitalisme zelf. Daarom moet het proletariaat zich organiseren in een voorhoedepartij. In die voorhoedepartij organiseren zich de meest strijdlustige, de meest ervaren arbeiders. De voorhoedepartij kent de wetten die het kapitalisme en de revolutie beheersen en kan de arbeidersklasse leiden op de lange en lastige weg naar de macht. De KEN(ml) is op weg een dergelijke partij te worden.

Maar de revolutie kan niet zegevieren zolang alleen de voorhoede begrijpt dat het kapitalisme omver moet en bereid is er voor te knokken. De revolutie kan alleen slagen als de massa's van het volk zelf de beslissende strijd opnemen. Daarom zegt Stalin (in zijn

waren uitgeput. De regering en de ondernemers zagen hun kans schoon. Ze gingen bijdragen storten om de werklozenkassen te versterken. Zo werden de vakbonden toen al afhankelijk gemaakt van het kapitaal. In ruil daarvoor predikten de vakbonden de "geest van de nationale eenheid", dat wil zeggen dat ze samen met de SDAP de arbeiders probeerden wijs te maken dat de klassentegenstellingen maar moesten worden vergeten zolang de natie in gevaar was. In werkelijkheid was niet de natie in gevaar, maar de kapitalistenklasse. Dat was het eerste grote verraad aan de zaak van de arbeidersklasse.

Daarna zijn de grote bonden steeds meer omgekocht en een steeds smeriger verradersrol gaan spelen. Nu is het zo geworden dat ze met handen en voeten aan het kapitaal gebonden zitten met CAO's, het vakbondstientje en de toekomstige anti-stakingswet (zie de vorige Rode Tribune, nr. 8-71).

De bonden kunnen hun rol allang niet meer verborgen houden. Een arbeider uit Noord-Limburg vertelde bijvoorbeeld dat hij jaren geleden benadeeld werd door zijn baas toen hij op de kustvaarder Mees Cremer werkte. In Groningen wilde hij de vakbond aan het werk zetten. De vakbondsvetegenwoordiger begon met te vragen: op welk schip vaar je nou? Het antwoord: op de Mees Cremer.

Dat is toevallig, zei de vakbondsvetegenwoordiger, dat schip, daar ben ik eigenaar van.

Het is wel duidelijk dat de arbeider niet eens meer hoefde te proberen om zijn recht te krijgen. Hij ging uit de bond en nam zich voor nooit meer lid te worden. Nu, 8 jaar later echter, zat hij op een baggerschuit waar hij met 12 uur onafgebroken werken per dag f 165,- schoon in de week verdiende. Na een ruzie probeerde de baas hem te dwingen vrijwillig ontslag te nemen. Weer nam hij de bond in de arm (St. Jozef) en daar zeiden ze: "Natuurlijk, nooit vrijwillig ontslag nemen, geef je papieren maar hier, dan zullen wij het wel voor je in orde maken".

Een week later was het "in orde": ze hadden gewoon vrijwillig ontslag afgesproken. De baggeraar trok de konklusie: van de baas heb je niks beters te verwachten, maar van de bond hou je het toch niet voor mogelijk. Die smeerlappen vangen van mij geen cent meer. Daarom word ik lid van Arbeidersmacht.

Dit is maar een voorbeeld, maar er zouden er talloze van gegeven kunnen worden. Veel arbeiders hebben dit soort ervaringen bij de bonden opgedaan als ze ze nodig hadden. Eén voor één kwamen ze bedrogen uit. Maar nu de tegenstellingen tussen de arbeiders en het kapitaal steeds scherper worden, komt het verraad van de bonden ook aan het licht voor de massa's.

Een jaar geleden in de rotterdamse havenstaking liepen de arbeiders de bonden ver voorbij. Een groot deel van hun klassehaat richtte zich zelfs tegen de bonzen van de vakbonden. Ook in de bouwstaking wilden de strijdbare arbeiders veel meer dan de bonden eisten en organiseerden. Alleen zijn de bonden nu zo slim om een poppenkast te organiseren en te doen alsof ze strijd voeren.

Maar de arbeiders zien het resultaat onherroepelijk in hun loonzakje. Veel bouwvakkers brengen met de nieuwe CAO niet meer, maar minder thuis dan vóór de akties. De noord-limburgse baggeraar vertelde dat de baggerstaking hem per week precies f 1,95 vuil heeft opgeleverd.

De bonden willen het kapitaal niet werkelijk een klap toebrengen. Ze stellen slappe eisen en houden de arbeiders verdeeld door middel

van prikakties. Ondanks de zogenaamde stakingen blijven ze de lieve vrede met de kapitalisten voorop stellen. En iedereen weet dat de arbeiders van zo'n lieve vrede nog nooit wat wijzer geworden zijn. Als de bazen al wat afschuiven na het overleg met de bonden, dan is er nog veel en veel meer uit te halen als we de strijd zelf organiseren.

In de rotterdamse havenstaking is dat overduidelijk gebleken. Dankzij de eensgezinde akties onder leiding van Arbeidersmacht werd er een enorme loonsverhoging uitgesleept. Sinds die tijd wordt Arbeidersmacht overal in het land en in verschillende bedrijfstakken opgebouwd als arbeidersorganisatie naast de grote bonden. Een organisatie die beantwoordt aan de strijdwil van de arbeiders.

Moet de KEN(ML) Arbeidersmacht steunen?

Moet de KEN(ml) Arbeidersmacht met alle mogelijke middelen steunen?

In zijn beroemde boek "De Linkse Stroming" waarschuwt Lenin de kommunisten van West-Europa dat ze niet moeten aarzelen om zelfs in de meest reaktionaire vakbonden te werken. Dat was in een tijd (rond 1919) dat de arbeiders in Engeland, Frankrijk en Duitsland de vakbonden binnenstroonden. En Lenin zei: "Men moet beslist daar werken waar de massa's zijn". Dat is ook precies wat Arbeidersmacht doet. Tijdens de sleepbootstaking in Rotterdam en de bouwstaking hebben vertegenwoordigers van Arbeidersmacht agitatie gevoerd op bijeenkomsten waar veel vakbondsliden bij elkaar waren.

Tegenwoordig is het in de verste verte niet zo dat in Nederland de arbeiders de vakbonden binnen stromen. Algemeen is het wantrouwen tegen de vakbonden en in akties worden de vakbonden door de strijdlust van de arbeiders finaal voorbij gelopen. En dan is het leerzaam om een vergelijking te trekken met de situatie in Duitsland rond 1927 toen daar veel wilde stakingen waren en de arbeiders zich afkeerden van de bonden die de strijd probeerden te breken. Stalin wees de duitse kommunisten er toen op dat ze zich niet mochten blind staren op de vakbonden, omdat ze dan op hun beurt door de massa's zouden worden voorbijgelopen. "Daarom," zei Stalin, "is er heel goed een situatie denkbaar waarin het nodig kan zijn om parallele massa-organisaties van de arbeiders in het leven te roepen, tegen de wil van de vakbondsbazen die zichzelf verkocht hebben aan de kapitalisten."

Al tientallen jaren worden er verhaaltjes opgehangen dat we in de vakbonden moeten gaan om ze van binnenuit weer tot instrumenten in handen van de arbeiders te maken. Het is er alleen maar erger op geworden. In heel West-Europa gedragen de oude vakbonden zich nu openlijk als waakhonden van het kapitaal. Arbeiders die eisen afdwingen waarmee het kapitaal werkelijk een klap krijgt, doen dat door zich te organiseren in eigen komitees. Die

komitees gaan een echte konfrontatie met het kapitaal niet uit de weg. Door in de komitees op te treden kunnen kommunisten het inzicht van de massa's in het kapitalisme verdiepen. Daardoor kunnen ze de strijd van de arbeidersklasse op een steeds hoger nivo verheffen. Zo vervult men één van de voorwaarden, die de massa's in staat stellen uit eigen ervaring de juistheid van de revolutionaire parolen te erkennen en over gaan tot de omverwerping van het kapitalisme.

Arbeidersmacht gaat de strijd niet uit de weg

Na de rotterdamse havenstaking heeft Arbeidersmacht de konklusie getrokken dat men het niet moet laten bij het stimuleren van spontane strijtkomitees. Uit het verraad van de oude organisaties mogen we nooit opmaken dat dus het organiseren op zichzelf uit den boze is. Het gaat niet om wél-organisatie of géén-organisatie, het gaat om een goede organisatie of een slechte organisatie. Het is zoals de grote Lenin zei: "Organisatie is het enige wapen van de arbeidersklasse in de strijd om de politieke macht."

Arbeidersmacht is nu bezig een goede organisatie op te bouwen. Tijdens de bouwakties kreeg men op een bouw in Nijmegen het verwijt dat ze het N. V. V. moesten opbouwen in plaats van afbreken. Een oudere arbeider zei toen: "Daar gaat het nou juist om, zij vinden de oude organisaties niet goed meer. Daarom willen ze een nieuwe opbouwen. Dat is in de geschiedenis wel vaker gebeurd. Wij kunnen daar alleen maar voordeel van hebben." In Eindhoven is Arbeidersmacht tijdens de bouwakties erg hard tegen de bonden opgetreden.

Hoewel Arbeidersmacht de leiding van de akties nog niet kon overnemen, werden de ideeën van de strijdbare arbeiders zo krachtig naar voren gebracht. Na de akties van de bonden is gebleken dat tientallen arbeiders nu een lager weekloon hebben dan vóór de aktie. En op de bouwwerken zeggen ze: "Arbeidersmacht had gelijk, we hadden met Arbeidersmacht moeten mee gaan."

De K. E. N. (m. l.) baseert zich op de voorhoede van de arbeidersklasse. Als we zouden proberen deze voorhoede terug te drijven in de armen van de vakbonden van het verraad, dan beschamen we het vertrouwen van deze arbeiders op een schandalige manier. Het is onze taak de economische strijd op het plan te brengen van de strijd tegen het kapitalisme als zodanig. Daarom moeten we felle agitatie voeren daar waar de vakbonden er nog in slagen mensen op de been te krijgen. Daarom moeten we ook met alle inzet Arbeidersmacht steunen, want Arbeidersmacht maakt van die strijd geen lachertje, zoals de bonden doen, maar gaat het harde gevecht met het kapitaal niet uit de weg. Daardoor maakt deze organisatie het makkelijker de massa's te doen inzien dat het kapitalisme vernietigd moet worden!

de strijd tegen de huurverhoging is een onderdeel van de strijd tegen het kapitaal

Een bewoner uit Breda:

"De gemeente heeft ons eerst willen weggagen naar de dure flats in de Hoge Vught. Ze heeft onze huizen laten verkrotten. Nu gaan de plannen over tien jaar pas door. De huren moeten nu omhoog omdat de grond meer waard wordt en dan kunnen wij alvast 'wennen aan de hoge huren'. Eigenlijk is iedere huur die je betaalt aan deze huren teveel. Ze hebben al genoeg aan ons verdiend. Dat moet maar eens voor- goed afgelopen zijn."

Soms wordt het de grote bouwondernemers wel aantrekkelijk gemaakt om hun kapitaal in de volkswoningbouw te investeren.

In Breda b. v. maakte het gemeentelijk woningbedrijf bij een inschrijving op een woningbouwkomplex een "vergissing", die de aannemingsmaatschappij N. V. Zeebregts een half miljoen opleverde. Daarvan werden de huurders van de toch al tamelijk dure woningwetwoningen de dupe; zij moesten een veel hogere huur betalen en Zeebregts ging met de volle winst strijken.

Maar afgezien van dit soort steekpenningen-politiek, zijn de heren kapitalisten er niet in geïnteresseerd om hun geld te beleggen in de woningbouw.

Daarom zijn er steeds te weinig woningen, en de woningen die gebouwd worden zijn veel te duur, omdat anders het kapitaal niet rendeert. Verder is de grond- en huizenspekulatie door makelaars en dat soort tuig, er de schuld van dat huizen of bouwgronden jarenlang leeg blijven staan, om op die manier de grondprijs op te fokken. De grondspekulatie in de binnenstad brengt vaak zoveel op, dat de makelaars de huizen leeg laten staan om geen last te hebben van huurders, die "toch maar een paar tientjes per maand opbrengen".

Bouwen is dus alleen winstgevend als er hoge huren uitgehaald kunnen worden, en die kunnen arbeiders niet betalen. Daarom is het geen toeval dat er woningnood is. Al vanaf het begin van het kapitalisme (enkele rijken bezitten alle kapitaal en alle grond) zijn er nooit goede en goedkope arbeiderswoningen gebouwd. Kapitalisten hebben maar één doel: hun kapitaal vergroten. Zoveel mogelijk winst persen uit de arbeiders, door ze zo lang mogelijk te laten werken en zo weinig mogelijk loon te geven.

En dat lage loon is er op zijn beurt de schuld van dat arbeiders geen hoge huren kunnen betalen.

'Wij gaan door totdat we zelf de macht in handen hebben'

De oude wijken in de binnenstad moeten gesloopt worden. Op die grond willen de heren kapitalisten hun kantoren, winkelcentra, luxe flats bouwen. Stadsrekonstruktie noemen ze dat met een mooi woord. Oude wijken moeten daarom gesaneerd worden, met de grond

gelijk gemaakt worden, zodat de grote heren hun gang kunnen gaan. De buurtbewoners moeten verhuizen naar de dure nieuwbouw waar de gemeente en andere huiseigenaars met de "liberalisatie-wet" in de hand je kunnen dwingen steeds hogere huren te betalen: de jaarlijkse huurverhoging.

In Breda moeten de bewoners van de Middellaan-Leuvenaarsstraat ook uit hun huizen. De gemeente heeft jarenlang de huizen verwaarloosd. Het zijn krotten. De bewoners hebben zich georganiseerd en harde eisen gesteld. "Ze zullen weten met wie ze te maken hebben: - binnen een half jaar moeten we uit de wijk zijn; we wachten geen 4 jaar in onzekerheid wanneer we weg moeten uit onze half-gesloopte wijk.

- we vechten voor goede, betaalbare huizen.
- we eisen een verhuiskostenvergoeding van minimaal f 2.000,-.

Huurverhoging is diefstal, bij de wet geregeld en op allerlei smerige manieren toegepast

In Breda hebben de bewoners van 3 oude arbeidersbuurten, Westeinde, Westkant en Boompjesbuurt eensgezind de huurverhoging

geweigerd. Met succes. Het is de gemeente, als trouwe loopjongen van de grote kapitaalbezitters, deze keer niet gelukt ons nog verder kaal te plukken. De bewoners van de drie wijken hebben het met hun eensgezinde en hardnekkig volgehouden strijd gewonnen van de "verdeel-en heers-politiek" van de gemeente.

We hebben ondervonden wat dat voor politiek is. Vier maanden lang liet de gemeente niets van zich horen; zo probeerde ze de strijd lust weg te nemen, de bewoners in onzekerheid te brengen en dan de huurverhoging erdoor te drukken. De meerderheid van de bewoners bleef weigeren. Zo hebben we het deze keer gewonnen. Wel hebben we geleerd, dat we onze eenheid beter en sterker moeten organiseren. Er waren nu bewoners die niet geweigerd hebben. We hoorden dan: "tegen de gemeente valt niet te vechten, dan verlies je altijd" of "zoiets lukt in onze wijk toch niet". De gemeente profiteerde daarvan en probeerde verdeeldheid te zaaien. Sommige mensen kregen te horen: "als U niet eerst de huurverhoging betaalt, dan repareren we niets". Wij leren hieruit dat we de niet-weigeraars moeten opvoeden en uitleggen dat de strijd nog beter zal slagen als zij ook meedoen.

Na een klein succes is de strijd niet voorbij

De gemeente heeft de huurverhoging ingetrokken. De wethouder zal nu de wijken weer ingaan met zijn mooie praatjes van "wederzijds vertrouwen hebben, we kunnen ook geen ijzer met handen breken, U moet geduld hebben". We laten ons daardoor niet meer misleiden. We moeten leren van onze ervaringen zodat we onze strijd op een steeds hoger nivo

steunfonds drukkerij

Na onze oproep tot steun aan de bouw van een eigen drukkerij van de Stichting "Het Progressieve Boek" hebben we uit alle delen van het land bijdragen ontvangen. Zo hebben wij het beginsel van steunen op eigen kracht toe kunnen passen. En met succes. Zo denken wij in de zeer nabije toekomst ook werken van Marx, Engels, Lenin, Stalin en Mao Tsetoeng, enz. te gaan vervaardigen. Door dit zelf te doen kunnen wij dit zo goedkoop mogelijk houden. Het zal dus duidelijk zijn dat hier meer voor nodig is dan alleen een drukpers. Koppen zetten, ontwikkelen, snijden van papier en vergaren; dit alles eist ook machines en dus geld.

We doen daarom nogmaals een beroep op alle lezers van de Rode Tribune, Dien het Volk en de Jonge Tribune, alsmede op alle afdelingen van de K. E. N. (ml), Marxisties Leninistische Jeugd en de Marxisties Leninistische Studentenbond om giften en donaties te doen.

Het gironummer is:

Stichting Het Progressieve Boek

Giro: 163763

Onder vermelding van: Drukkerij

Wij rekenen op solidariteit. Wij bedanken iedereen die al een bijdrage heeft gestort.

voeren. De gemeente geeft zich niet zo maar gewonnen, maar ligt op de loer om met een schijnheilig gezicht die huurverhoging er toch door te krijgen. In de oude wijken doet ze dat door de huizen wat op te knappen en dan de hand op te houden: betere huizen, dan meer huur. Dit weten de buurtbewoners van de wijk "De Achterom" uit ervaring. De bewoners hadden zich georganiseerd rond de klachten van hun slechte huizen. De Werkgroep Huisvesting Breda nam de actie met vriendelijke praatjes over en vormde een wijkraad. "Na overleg met de gemeente worden de huizen nu opgeknapt". Maar dan het vuile addertje onder het gras: een forse huurverhoging van 20 piek voor het opknappen van de huizen (optrekken van de huur vanwege achterstallige huurverhogingen) en nog eens f 17,50 voor een douche met geiser. Een bewoner van de Achterom: "De gemeente heeft ons eerst willen wegjagen naar de dure flats in de Hoge Vught. Ze heeft onze huizen laten verkrotten. Nu gaan de plannen over 10 jaar pas door. De huren moeën nu omhoog omdat dan de grond meer waard wordt en dan kunnen wij alvast "wennen aan hoge huren". Eigenlijk is iedere huur die je betaalt aan deze huizen teveel. Ze hebben al genoeg aan ons verdiend. Dat moet maar eens voorgoed afgelopen zijn". De wijkraad en de Werkgroep huisvesting Breda maken een hoop tam-tam over hun successen: "zie je wel, wij hebben overlegd met de gemeente, die toont begrip voor de situatie in de wijk en nu knapt ze de huizen op, aan dat stampeï maken heb je niets".

Ze vertellen er niet bij, dat veel bewoners door de hogere huren nog dieper in de ellende zitten. Ze remmen de strijd door de strijdbaarste buurtbewoners, die beter zien hoe de vork in de steel zit te remmen, af te schilderen als stampeï-makers. Ze zaaien verdeeldheid, omdat niet alle wijken van Breda opgeknapt worden.

Maar we laten ons niet misleiden door dat soort "successen", waar we zelf vroeg of laat de dupe van worden. Willen we werkelijke successen behalen dan zullen we de macht moeten breken van de kapitalistische aanpak van de woningbouw. Want dáárom zijn er geen goede en goedkope arbeiderswoningen.

350 jaar nederlands onderdrukking in i

350 jaar nederlandse koloniale onderdrukking in Indonesië wordt nu voor het eerst bevestigd met een officiël bezoek van een nederlands staatshoofd.

De btrekkingen tussen Nederland en Indonesië zijn een nieuw stadium ingetreden: Het neo-kolonialistische stadium.

Het hedendaagse Indonesië, zijn gunstig investeringsklimaat, zijn vele bodemschatten, goede afzetmarkt voor de produkten van het nederlands monopoliekapitaal is belangrijk geworden voor het wereldimperialisme en vooral voor het nederlandse imperialisme. Dit komt tot uiting met het officiële bezoek van de koningin aan de moordenaar Soeharto en zijn konsorten, het huidige militair-fascisties regiem in Indonesië.

Volledig genegeerd worden de massale massamoorden die hebben plaatsgevonden in de jaren 1965-1966 op honderdduizenden onschuldige indonesiese boeren en arbeiders door het fascisties regiem van Soeharto, met behulp van het leger en reaktionaire grootgrondbezitters.

Naar schatting 70.000 progressieve indonesiërs en leden van de P. K. I. (de indonesiese kommunistiese partij) moeten een beestachtige behandeling ondergaan in de door dit moordenaarsregiem gebouwde concentratiekampen. Indonesië het land met het grootste aantal politieke gevangenen ter wereld krijgt bezoek van een "bevriend staatshoofd".

De enorme investeringen die op het ogenblik plaatsvinden in Indonesië door het op winst beluste internationale gangsterdom van grote monopolies uit de imperialistische landen zijn voldoende redenen om de ogen te sluiten voor deze massale moordpartijen en de voortgaande fascistiese terreur, de verscherpte onderdrukking en uitbuiting van het gehele indonesiese volk.

Met het bezoek van de koningin zijn de betrekkingen tussen het nederlands grootkapitaal en het militair fascisties regiem in Indonesië een nieuwe fase ingegaan.

Wij moeten luid protesteren tegen dit bezoek!

Indonesie profiel van een neokolonie

Sinds het in werking stellen van de investering wet in januari 1967 heeft het Soeharto-regiem de indonesiese archipel volledig opengegooid voor het buitenlands grootkapitaal, een totale uitverkoop van de indonesiese bodemschatten aan het imperialistische gangsterdom.

De laatste jaren van het Soekarno-bewind gekenmerkt door het nationaliseren van vele buitenlandse bedrijven en eerste aanzetten tot landhervormingen- dankzij de druk van de progressieve krachten destijds- zijn door Soeharto en konsorten volledig teniet gedaan. Indonesië is door het moordenaarsregiem Soeharto op een doelmatige wijze in de handen gedreven van de imperialistische mogendheden. Dit werd door de imperialistische landen (de zogenaamde donorlanden) "beloond" met leningen van grote omvang om zogenaamd de ekonomie in Indonesië op de been te helpen. Het tegendeel is de realiteit:

Indonesië als leverancier van grondstoffen blijft voortbestaan met als gevolg een blijvende vertraging van de interne ontwikkeling van het land doordat de winsten terugvloeien naar deze "donorlanden".

In de loop van de jaren kreeg het Soeharto-regiem financiële hulp in de vorm van leningen

grootte van:	
1967	200 miljoen dollar
1968	350 ,, ,,
1969	500 ,, ,,
1970	600 ,, ,,
1971	640 ,, ,,
totaal	2290 ,, ,,

Het kwistig ekonomies beleid van Soekarno in een tijdsbestek van twintig jaar (schulden 1,9 miljard dollar) wordt door het Soeharto regiem binnen een tijdsbestek van 5 jaren met bijna een half miljard overtroffen.

Dit is de zogenaamde ekonomiese groei dagelijks gepropageerd door Soeharto en zijn handlangers en die gretig worden overgenomen in de burgerlijke pers van de kapitalistische landen.

Grote hotels ten behoeve van de buitenlandse toeristen, amusementscentra zoals bowling-bars, casinos, nachtclubs worden in haast uit de grond gestampt terwijl het indonesiese volk moet krepen van een hongerloon en moet leven in krotwoningen.

Ook de wijd gepropageerde maatregelen op het agraries gebied zijn tot een volledige mislukking uitgelopen. Net als in de vorige periode 1969-1970, zal de indonesiese regering in de periode 1970-1971 weer 688 duizend ton rijst moeten importeren. In 1969 bedroeg de rijstimport 625 duizend ton. Er is dus duidelijk rijsttekort dat stijgt.

Volgens de cijfers is de maisproduktie sinds 1966 met 35% gedaald en de cassaveproduktie sinds 1965 met 17%. Door de geweldige toevloed van de uit buitenland binnengestroomde goederen, het aanvaarden van buitenlandse kredieten en investeringen werd de nationale bourgeoisie voor 60% geruineerd.

In de mijnbouwsektor is het zelfs zo dat er van de ongeveer 700 partikuliere bedrijven er geen één meer werkt. Het failliet gaan van de binnenlandse industrie gaat gepaard met enerzijds verhevigde protesten van de kant van de nationale bourgeoisie. Deze wordt ogenblikke-

lijk door het huidige regiem de kop ingedrukt en leiden tot golven van arrestaties.

Tientallen generaals en prominente indonesiërs steunpilaren van de nationale bourgeoisie zijn in de loop van de laatste jaren achter tralies gezet. Dit is dus de verscherping van de tegenstelling binnen de bourgeoisie.

Aanvankelijk heeft de nationale bourgeoisie de terreur en massale onderdrukking van de kommunisten in dienst van het grootkapitaal gesteund. Dit wordt nu "beloond" met het failliet gaan van de binnenlandse industrie volledig in tegenspraak met de belangen van de nationale bourgeoisie. Anderzijds stijgt uiteraard door het sluiten van vele binnenlandse industriën de werkeloosheid met grote sprongen.

Officiële werkloosheidscijfers zijn de laatste jaren niet meer gepubliceerd. (Officiële statistieken en cijfers zijn doorgaans toch niet betrouwbaar) De schattingen van het werkloosheidscijfer gemaakt over 1968 bedroegen 4 miljoen, terwijl die van de verborgen werkloosheid varieerde van 12 tot 14 miljoen. In 1970 steeg de werkloosheid tot 10 miljoen met uiteraard een stijging van verborgen werkloosheid van dezelfde grootte.

Zeer veel betekend zijn de dagelijkse krantenberichten. Talloze jongeren uit het platteland wier vaders en broers onschuldig werden vermoord, talloze verpauperde gezinnen op het platteland waarvan de kostwinner en soms zelfs de moeder is weggehaald of gevangen genomen, trekken naar de grote steden om de terreur en willekeurig optreden van de militairen op het platteland te ontlopen. Door deze geweldige stroom van mensen naar de grote steden plus de massale ontslagen van de dagelijks sluitende nationale bedrijven, stijgt het percentage van "daklozen" met grote sprongen. Door dit potentieel van "sociale haarden van onrust" heeft het fascistiese regiem zijn greep op de burgerlijke sektor moeten verstevigen. In de loop van de jaren zijn in alle sektoren van het burgerlijk bestuur de militairen binnengedrongen. Inmiddels zijn 60% van alle dorps en stedelijke besturen in handen van het leger gekomen. Belangrijke posten zoals de funktie van gouverneur, ambassadeur zijn grotendeels in handen van de militairen. De overblijvende burgerlijke bestuurders zijn overigens welwillende instrumenten van het militair-fascisties regiem van Soeharto.

dse koloniale ndonesie

De onderdrukking en uitbuiting van de indonesische boeren en arbeiders zet zich genadeloos voort. Het ontbreken van een revolutionaire arbeiders en boeren partij maakt het gemakkelijk om allerlei pogingen van de arbeiders om hun lot te verbeteren te onderdrukken.

De fabrieken, ondernemingen en plantages werden door het fascistiese regiem "gezuiverd" van "kommunistiese elementen", d. w. z. van de arbeiders die voor hun rechten opkwamen. De eerste aanzetten tot landhervormingen tijdens het Soekarno bewind zijn door Soeharto en konsorten terug gedraaid. De grootgrondbezitters regeren als goden over het leven van vele miljoenen arme boeren. Op de ruggen van de arme boeren en plantage-arbeiders hebben zich vele bloedzuigers vastgezet. Slavernij is aan de orde van de dag.

Inmiddels reizen de vertegenwoordigers van het Soeharto-regiem heen en weer naar het buitenland om te vertellen hoe rooskleurig en hoe goed de situatie in het binnenland wel is. Op een bijeenkomst in Genève in november 1967, waar vertegenwoordigers van het gehele westerse zakenleven aanwezig waren, verklaarde de toenmalige minister van economiese zaken, Sultan Hamengku Buwono: "Wat de economiese kant van de investeringen betreft kan ik de overvloed aan goedkope arbeidskrachten noemen. Ik denk dat de meeste mensen niet weten dat Indonesië met 110 miljoen mensen waarvan 72% in landbouwgebieden leeft, een reusachtige

markt is voor uw industriën." Zonder enige schroom een duidelijk voorstel van een neokolonialisties karakter voor de gevraagde buitenlandse hulp met "goedkope arbeid" als trekpleister. Soeharto en zijn klik hebben Indonesië met al zijn rijkdommen aan het monopoliekapitaal verkocht. Zij hebben Indonesië in het imperialistiese blok gedreven.

De belangen van het nederlandse grootkapitaal

- De mogelijkheden die Indonesië bezit aan reeds of nog niet ontgonnen bodemschatten.
- Enorme reserve leger aan goedkope arbeidskrachten.
- Belangrijk afzetgebied voor produkten van de imperialistiese landen.
- Gunstig investeringsklimaat door middel van de investeringswet van 1967 en diverse garantiewetten met afzonderlijke monopolies om eventuele nationalisering tegen te gaan.

Bovengenoemde punten zijn van doorslaggevenden betekenis geweest voor het nederlandse grootkapitaal om hun belangen weer te gaan richten op hun oude kolonie. 350 jaar nederlandse koloniale uitbuiting en de ervaring die ze daardoor opgedaan hebben, vergemakkelijkt de nederlandse monopolies in hun investeringen doordat ze op vertrouwd terrein terecht komen. Het is daarom verklaarbaar dat Nederland voorop loopt in vergelijking met de andere westerse landen wat betreft investeringen in Indonesië. Tot juni

1969 investeerden diverse nederlandse bedrijven in 14 projekten in Indonesië voor een totale waarde van 23,4 miljoen gulden. Binnen 2 jaar tijd zijn de investeringen uitgegroeid tot 126 miljoen gulden uitgestrekt in meer dan 20 projekten. Naast het hierboven genoemde bedrag komen nog de aanzienlijke investeringen van Unilever, Shell en het aandeel van de Hoogovens en Internatio-Muller in Pacific Nickel Indonesia. De belangrijkste exponenten van het nederlandse grootkapitaal: Philips, Hoogovens, Shell, Unilever, Billiton Mij, Hollandse beton mij, V.M.F., Chemiese Fabriek Naarden en vele anderen profiteren wederom van indonesiese bodemschatten. Zo is de Billiton Mij. alweer enige jaren aktief in de tinontginning rondom de Riauw archipel tussen Singapore en Sumatra. Pacific Nickel Indonesia een joint-venture tussen de amerikaanse monopolie U.S. Steel Corp. en de nederlandse grootkapitaalbedrijven Hoogovens en Internatio-Muller hebben een konsessie gekregen in West-Irian. De amsterdamse diamantslijper Asscher financieert van 1966 t/m 1971 de diamant exploratie op Borneo in ruil voor het recht alle indonesiese diamant te mogen verwerken. Indonesië voerde in 1970 ruwe grondstoffen zoals tin, aardolie, thee, kopra, palmolie, tabak, en koffie voor een bedrag van 186 miljoen gulden uit naar Nederland. Daarentegen komt de nederlandse uitvoer naar Indonesië tot uiting als afzetmarkt van produkten zoals farmaceutiese artikelen, kunst-

mest, elektrische apparatuur, vervoermateriaal en melk. In 1970 bedroeg de nederlandse export naar Indonesië circa 180 miljoen gulden. Om de vestiging van buitenlandse ondernemingen te vergemakkelijken en om de terugvloeiende winsten veilig te stellen is aan 17 internationale banken toestemming verleend kantoren te openen in Djakarta. Hieronder bevinden zich de Amerikaanse banken; American Express, First National City Bank, Chase Manhattan, Bank of America- Amerika is tenslotte met 400 miljoen gulden de grootste investeerder in Indonesië.

Het nederlandse bankwezen is vertegenwoordigd door Pierson Heldring en Pierson, Algemene Bank Nederland en de Nederlandse Overzeese Bank N. V.

Verkiezingen als volksbedrog

3 juli j.l. zijn 57 miljoen indonesiërs naar de stembus gegaan om hun "vertegenwoordigers" te kiezen in het Volkskongres (M. P. R.) het Parlement (D. P. R.) en de volksvertegenwoordiging in de provincies en regentschappen. Met het houden van deze verkiezingen wou het Soeharto-regiem de schijn van de democratie voor de ogen van de buitenwereld hoog houden. Het tegendeel is de realiteit. Met de verkiezingswet van 1969 heeft het fascistiese regiem hun militaire macht volkomen gelegaliseerd. Van de 460 te verdelen zetels waren vooraf reeds 100 zetels gereserveerd voor vertegenwoordigers van het leger. Deze 100 zogenaamde volksvertegenwoordigers worden persoonlijk door Soeharto benoemd. De reeds in 1966 illegaal verklaarde Kommunistiese Partij P. K. I. was uiteraard niet aanwezig bij de verkiezingen. Iedereen die als "kommunist" bekend staat was van de verkiezingen uitgesloten. De negen in de verkiezingen deelnemende partijen werden van te voren door het fascistiese regiem beoordeeld. Talloze kandidaten werden door de militairen van de lijsten geschrapt. Van de P. N. I. (overblijvende rechtervleugel van de nationalistiese partij) werden uit de totaal 669 kandidaten 163 geschrapt. De Partai MURBA (tegenwoordig de meest linkse partij in Indonesië met Trotskistiese elementen) verloor door deze screening 87 van de 290 kandidaten. De meest belangrijke partij SEKBER-GOLKAR de z.g. funksionele groepen, een samenbundeling van boeren, arbeiders ondernemers, kunstenaar, vrouwen enz. -een treffend voorbeeld van verdoezeling van de klassentegenstellingen- onder aanvoering van militairen had de taak om gezamenlijk met de reeds 100 benoemde

militairen de meerderheid te behalen in het Parlement ten gunste van het Soeharto-regiem. Dit is grotendeels gelukt door intimidatie en terreur tijdens de verkiezingskampagnes. Bijgestaan door militaire commandanten in de distrikten en dorpen werden leden van de andere partijen geterroriseerd, ambtenaren die geen lid waren van de SEKBER-GOLKAR werden bedreigd met ontslag en vaak daadwerkelijk ontslagen. Konkurrerende politici werden gearresteerd op beschuldiging van "betrokken te zijn geweest bij de affaire 1965". Uit de tussenuitslag bleek reeds dat deze terreur succesvol was. SEKBER-GOLKAR nam 236 zetels in hun bezit van de overige 360 beschikbare zetels. Een "overwinning" van het moordenaarsregiem van Soeharto. Een verkiezing die niets met democratie te maken had.

Het revolutionair verzet in Indonesië

Ondanks de brute onderdrukking van het militaire regiem neemt het gewapend verzet van het heldhaftige indonesiese volk toe. Uit alle delen van het land komen berichten binnen van succesvolle aanslagen op munitiedepots en het buitmaken van militaire uitrusting, geweren, granaten en mitrailleurs. Op Java zijn de laatste jaren op grote schaal door kleine guerrilla-eenheden tegenacties gevoerd tegen de terreur van grootgrondbezitters, reaksionaire lokale funksionarissen en rechtse militaire leiders. Talloze kleine leger-eenheden in midden- en oost Java hebben desertie gepleegd en gingen over in de verzetsbeweging. Op het eiland Borneo, met zijn gunstige geografies terrein voor guerrillavoering, komt de gewapende strijd het

duidelijkst tot uiting. Volksstrijdkrachten hebben een revolutionair basisgebied gevormd, na hevige en herhaalde gevechten tegen de elite-groepen van het fascistiese regiem te Perigi in het distrikt Pontianak, en daar hun hoofdkwartier gevestigd. De voorbereidingen tot de gewapende strijd komen op volle gang. Rijstvooraden zijn verborgen in een aantal semi-permanenten trainingsgebieden in de streek tussen Sambas en Pontianak. De volksstrijdkrachten genieten hierbij de volledige steun van de lokale bevolking. In het oerwoud zijn de guerillas zelf in staat geweest land te ontginnen en gewassen te verbouwen. De eerste aanzetten tot de vestiging van een bevrijd gebied volgens de meesterlijke strategie en taktiek van de volksoorlog van Mao Tsetung vinden hier plaats. Mao's fundamentele taktiek in de guerrilla-oorlog wordt door de revolutionaire beweging in Borneo konsekwent toegepast: Als de vijand oprukt, trekken wij terug; als de vijand ergens bivakkeerd bestoken wij hen; als de vijand vermoed is vallen wij hem aan; als de vijand terugtrekt, achtervolgen wij hem." Het heldhaftige indonesiese volk onder leiding van de arbeidersklasse en haar partij de P. K. I. gaat volgens de principe "Het oprichten van de drie strijdbanieren van de partij":

- De opbouw van een Marxisties-Leninistiese Partij die vrij is van subjektivisme, opportunisme en modern revisionisme.
- De gewapende volksstrijd; die in wezen de strijd van bewapende boeren is voor een anti-feodale agrariëse revolutie onder leiding van de arbeidersklasse.
- Het revolutionaire eenheidsfront op basis van het verbond van arbeiders en boeren onder leiding van de arbeidersklasse.

Het programma van de P. K. I. zegt: "Het militaire-facistiese regiem Soeharto-Nasution heeft zijn macht bereikt door gewapend geweld. Om dit regiem te verpletteren moet het indonesiese volk zich zelf bewapenen, een volksbevrijdingsleger vormen en de volksbevrijdingsoorlog voeren. Want alleen door de volksbevrijdingsoorlog kan het volk zichzelf bevrijden."

Weg met het amerikaans imperialisme.
Weg met het japans imperialisme.
Weg met het nederlands imperialisme.
Leve de P. K. I., de kommunistiese partij van Indonesië.
Leve de heldhaftige bevrijdingsoorlog van het indonesiese volk.
Leve het marxisme-leninisme en het denken van Mao Tsetung.

buitenlandse en nederlandse arbeiders voeren dezelfde strijd

Het vuilste werk tegen de laagste lonen. De smerigste huisvesting tegen de meest schandalige huren. Recheloosheid en eenzaamheid. Op die manier wordt de buitenlandse arbeider in West-Europa uitgebuit en onderdrukt. Van hem profiteert de kapitalist het meest. Daarom worden er steeds meer buitenlandse arbeiders naar West-Europa gehaald. Het is slavenhandel om de produktie op te voeren, de lonen laag te houden en om verdeeldheid te zaaien tussen de buitenlanders en de arbeiders uit het eigen land. Maar natuurlijk hebben die arbeiders dat zeer goed door. Buitenlanders of niet, ze hebben allemaal één en dezelfde vijand: de kapitalist.

In veel plaatsen laten de buitenlandse arbeiders zich niet langer ringeloren en komen in opstand. Dat deden ze in de belgische plaats Meulenberg waar ze betere huisvesting en hogere lonen afdwongen.

Zo deden ook de turkse arbeiders op een nederlandse metaalfabriek. Zij namen het niet langer dat ze keer op keer gesneden werden in hun loon en dat er smerige trucs werden uitgehaald met hun vakantiegeld en de kinderbijslag. Een tiental turken vormde een komitee, dat de andere buitenlanders op het bedrijf organiseerde. Eerst werd er een half uur gestaakt. Daarna nog een uur. Onder deze dwang moest de ondernemer toegeven. Het loon en de premies werden verhoogd.

Maar behalve de lage lonen en de smerige huisvesting hebben de kapitalisten een nog geraffineerder methode om de buitenlanders te onderdrukken. Elk bedrijf waar vele buitenlandse arbeiders werken, heeft een tolk, zogenaamd om de buitenlanders te helpen. Maar in werkelijkheid is deze tolk meestal een spion voor de ondernemer en voor de veiligheidsdiensten van de landen waar de buitenlanders vandaan komen. Deze tolk hoeft zelf niet te werken, maar loopt overal rond. Hij geeft direkt door aan de ondernemer wie er ontevreden is. De tolk is een vijand van de buitenlandse arbeiders. De turken van de nederlandse metaalfabriek kwamen in een grote vergadering bijeen. Ze besloten één uur te staken. Als de tolk niet weg was, zouden ze de volgende dag twee uur staken. Was de tolk dan nog niet weg, dan de dag daarop drie uur. Net zolang tot de tolk weg was. Ook nu was de ondernemer gedwongen om de eisen van de stakers in te willigen. De tolk moest weg. Er kwam een nieuwe tolk, die natuurlijk ook een spion is, maar zodra die iets probeert uit te halen, zullen de buitenlandse arbeiders er voor zorgen dat hij ook aan de dijk wordt gezet.

We worden gedwongen naar het buitenland te gaan

De RODE TRIBUNE had een gesprek met een van de turken van het bedrijf. "Van een aantal nederlanders kregen we steun. Die begrepen dat we eigenlijk voor hetzelfde

vechten als zij zelf. We vertellen ze waarom we hier zijn. Ze hebben er geen voorstelling van hoe het er in Turkije toe gaat. Er is daar een militair regime. Iedereen die zich wil verzetten, wordt direkt opgepakt. Er is een hopeloze werkeloosheid. Je moet maandenlang zoeken voor je een baantje hebt. In die situatie kunnen de kapitalisten de lonen zo laag houden als ze maar willen. Ze worden in alles gesteund door de grote bedrijven in Amerika en West-Duitsland. Turkije is een kolonie van het imperialisme.

In een paar steden zijn de arbeiders in opstand gekomen. Demonstraties met honderduizenden tegelijk; verschillende bedrijven werden bezet. We vochten voor hoger loon, omdat de prijzen omhoog waren gegaan en de lonen omlaag. Toen zette de militaire regering het leger in. Eén van de bezette fabrieken werd platgebombardeerd, met de arbeiders erin. Maar ze kunnen de opstand van de arbeiders niet blijven onderdrukken! De werkelozen worden gedwongen het land te verlaten. Ze hebben geen andere keus. Maar hier zetten we de strijd voort. Ook hier vechten we tegen het kapitalisme, hetzelfde kapitalisme dat nu in Turkije de macht in handen heeft. Daarom moeten we hier samen met de nederlanders één front vormen tegen de kapitalisten.

Alleen samen voeren we werkelijk strijd

De nederlandse arbeiders hebben de steun nodig van hun buitenlandse kollega's. Bij ons

werken 120 turken. Als de nederlanders in staking zouden gaan voor hoger loon, en wij zouden ze niet steunen, dan winnen ze die strijd niet. En omgekeerd hebben wij buitenlanders de nederlandse arbeiders nodig. Als wij in strijd willen komen, en we worden niet gesteund door de nederlanders van het bedrijf dan worden we door de tolken die als spion werken, aangegeven en meteen over de grens gezet. We moeten daarom steeds de verdeeldheid bestrijden die de kapitalisten op alle mogelijke manieren erin proberen te brengen. We worden hier naar toe gehaald als goedkope arbeidskrachten, zonder rechten. Op het werk wordt verdeeldheid gezaaid door de bazen. Ze zetten de nederlandse en buitenlandse arbeiders tegen elkaar op. De bazen zeggen tegen de nederlandse arbeiders, dat wij er de schuld van zijn als het de nederlanders slecht gaat. Ook in de buurten waar we wonen, voelen wij vijandigheid. In Den Haag is onlangs een massale vechtpartij geweest tussen nederlandse en buitenlandse arbeiders. De pers heeft de boel opgeblazen door er met grote koppen over te schrijven.

Die verdeeldheid kunnen we niet doorbreken door er over te schrijven. Die verdeeldheid kan alleen in de praktijk van de strijd worden opgeheven. Als nederlandse en buitenlandse arbeiders eenmaal samen gestaakt hebben, dan ontstaat de mogelijkheid dat ze mekaar gaan vertrouwen. De voorhoede-beweging van de nederlandse arbeiders kan daarbij een belangrijke rol spelen. Niet door de verdeeldheid op papier te bestrijden, maar door de strijd op de bedrijven te organiseren.

Op verschillende plaatsen is die eenheid er al: nederlanders, turken en marokkanen zitten b. v. samen in de schoonmaakkomitees van Arbeidersmacht. In de belgische mijnen vochten belgen en buitenlanders zij aan zij. Want dát is de enige oplossing: niet tegen mekaar vechten, maar allemaal samen tegen de kapitalisten. Alleen zó kunnen we de strijd voor het socialisme voeren en winnen".

de militaire regering in Turkije zet het leger in tegen stakende arbeiders.

bedrijfsveiligheid onder het kapitalisme en onder het socialisme

In China is sinds de revolutie van 1949 de markt in handen van de arbeidersklasse. Nu staan in dat land de belangen van de arbeiders op de eerste plaats, en al het andere wordt daaraan aangepast.

Op het gebied van de economie zien we dat in de snel toenemende welvaart voor iedereen, grote sociale zekerheid, goede kleding, behuizing, gezondheidszorg enz. Ook het chinese staatsapparaat is in handen van de arbeiders en hun voorhoede, de kommunistiese partij. Dat betekent dat de hele nationale en internationale staatspolitiek op het belang van de arbeiders en de werkende bevolking is gericht.

Om een duidelijke voorstelling daarvan te geven vergelijken we in het onderstaande de situatie van een nederlandse invalide arbeider met de toestand op een chinese steenkolenmijn.

De nederlandse arbeider vertelt hoe hij (en zijn lotgenoten) onder de kapitalistische uitbuiting invalide is geworden, en hoe hij nog als invalide verder uitgeperst wordt; en dat alles omdat bij ons de winst belangrijker is dan de belangen van de arbeiders.

Bij de beschrijving van de chinese kolenmijn blijkt, dat die ellende onmiddellijk aangepakt werd, toen de diktatuur van het kapitaal werd afgeschaft.

De belangen van kapitaal en arbeid zijn fundamenteel tegengesteld aan elkaar. Daarom zal de kapitalist een andere behandeling van een invalide arbeider toepassen dan wanneer die arbeider zelf die macht in handen heeft.

De kapitalist beschouwt veiligheidsmaatregelen als kosten die de winst drukken. Daarom zal hij proberen om veiligheidsvoorschriften te omzeilen. Verder zal de kapitalist de veiligheidsmaatregelen slordig uitvoeren, omdat hijzelf geen last heeft van de risico's, die het werk meebrengt. Voor hem telt alleen de winst, en alles wat de winst drukt, zal hij bestrijden.

Onder de diktatuur van het proletariaat is dat anders. Zij die de veiligheidsmaatregelen betalen, doen dat graag omdat ze er zelf van profiteren. Zij die de veiligheidsregels opstellen en toepassen zullen dat goed doen omdat ze zelf arbeiders zijn en direkt van de grote veiligheid profiteren. Als er bedrijfsongevallen gebeuren zal de kapitalist de last afschuiven, of de invalide alleen aan het werk houden als hij nog winst oplevert (zie hierna de invalide-fabriek, die een winstbedrijf is, en geen sociale werkplaats).

Onder de diktatuur van de arbeiders zal men

een invalide mede-arbeider natuurlijk anders behandelen omdat daar niet de winst voorop staat, maar de belangen van de arbeider die door een ongeval invalide is geworden.

Invalidenfabriek in Tilburg

In Tilburg staat de invalidenfabriek 'De Riethoorn'. Er werken metaalarbeiders die tengevolge van onbeveiligde machines hun handen of armen missen. Arbeiders die als pendelaars in de haven werkten, en een val in een scheepsruim maakten. Bouwvakkers die van een wankel steiger vielen, of een neerstortende werklift op hun rug kregen. Arbeiders met astma of bronchitis door het werken in stoffige, ongeventileerde of tochtige ruimtes. Textielarbeiders met reuma, want je moet soms half in het water werken omdat het zo goed is voor de vezels.

"Die ziektes, en nog veel meer, zoals vergroeiingen en stoflongen en zo, die hebben allemaal maar een oorzaak: de winsthonger van de baas. Onze gezondheid kan hem niks schelen; als hij maar winst maakt."

Als het werkpaard lichter wordt is het altijd nog geschikt voor lichter werk

Als het ongeval gebeurd is, sta je helemaal in het verdomhoekje. Dan begint het gevecht met de instanties, met het G.A.K. Door een dokter van het G.A.K. wordt je gekeurd. Niet om te zien in hoeverre je invalide geworden bent, maar om te zien, in hoeverre je nog arbeidsgeschikt bent. "Want een werkpaard

wordt gewogen als een werkpaard. Als het lichter wordt is het altijd nog goed voor lichter werk."

"Als je niet voor 100% invalide wordt verklaard, moet je op een invalidefabriek gaan werken. En dan krijg je een loon, dat 10% hoger is dan je invaliditeitsuitkering. Tegelijk valt je uitkering weg. Dus voor dat tientje of hooguit f 20,- meer moet je de hele week werken. En je moet wel, want van die uitkering alleen kom je helemaal niet rond."

Zo komt die fabriek aan ontzettend goedkope arbeidskrachten, waar de kapitalisten maar al te graag orders plaatsen. Zo kunnen dezelfde ondernemers die in feite oorzaak zijn van onze invaliditeit, nog meer winst uit ons persen. Ze zeggen wel: het is een sociale instelling; maar het is gewoon een winstbedrijf. "Het is er precies als op een gewone fabriek. Voor aangepast werk voor invaliden merk je niks. Ik ben blind. Voor mij zijn mijn handen erg belangrijk. Ik moet ermee lezen. Alles moet op de tast. Maar hier moet ik ruw werk doen, waar mijn vingers mee naar de knoppen gaan. Ik heb geprotesteerd. Ik kan vertrekken of hetzelfde werk blijven doen. Ik heb geen keus. Ik moet toch blijven rondkomen.

Op alle mogelijke manieren proberen ze alles uit je te persen wat je in je hebt. Ze laten nu ook werklozen op "De Riethoorn" werken. Die hebben geen gebrek en kunnen een hoog tempo maken. Wij moeten als invaliden proberen om dat tempo bij te houden. Daarom hebben ze ook het premiestelsel ingevoerd. Om er zeker van te zijn, dat we ons helemaal kapot werken. Wij moeten eigenlijk het minimumloon verdienen, maar ons loon ligt veel lager. De rest moeten we erbij verdienen door de premies." "Verscheidene van m'n kollega's kwamen als 40% of als 50% invaliden op "De Riethoorn", maar vertrokken na een paar jaar als 100% invalide."

Moord in 'De Riethoorn'

"Een kameraad, Jan Dijkland, had zware bronchitis. Hij was vaak ziek, maar werd toch steeds teruggestuurd door de dokter van de ziektewet. Hij moest toen, ziek als hij was, met een verfspuit werken. Na twee dagen is hij aan de gevolgen daarvan overleden. Voor mij is dat moord. Ik wilde er weg, maar het ging niet. Je bent volledig afhankelijk van ze; je bent aan handen en voeten gebonden. Op alle mogelijke manieren proberen ze je te kleineren. Ik moet vaak met olie en zo werken. Omdat ik niet kan zien wat ik doe, mors ik erg veel en zitten m'n kleren vol grote vlekken. Maar als ik er volgens de toezichthouder niet netjes genoeg uitzie, krijg ik een boete, die van m'n loon wordt afgehouden. Met al hun mooi gepraat over aangepast werk en individuele aanpak, is het op de invalidenfabriek precies als op een gewone fabriek".

Steenkolenmijn In China

Dergelijke toestanden kunnen alleen bestreden worden door de oorzaak te bestrijden: het kapitalisme. Veiligheidsmaatregelen drukken de winst. Daarom zal de kapitalist zoveel mogelijk proberen ze te ontduiken. Pas wanneer het kapitalisme verslagen is, en het volk aan de macht gekomen is, wordt er werkelijk aandacht besteed aan de veiligheid van de arbeiders.

Hoe dat gebeurt, vertelt een chinese arbeider uit Fouchouen in het noordoosten van China. "Voor de bevrijding was de mijn in handen van de kapitalisten. Die deden helemaal niets aan het bestrijden van het mijngas en het voorkomen van branden, ontploffingen en overstromingen. In nog geen dertig jaar vielen er 250.000 doden en gewonden in de mijn, dat zijn er 23 per dag. Het was een hel. De bevrijding door het Rode Leger maakte daaraan een einde. De leiding van de fabriek kwam in handen van een revolutionair comité van arbeiders en soldaten. Het eerste wat ze aanpakten was onze veiligheid. Galerijen,

van de Kommunistiese Partij. Tesamen zijn zij niet minder dan 20% van het personeel. Ze worden door de mijnwerkers zelf gekozen. Deze veiligheidsgroepen, die zelf in de produktie meewerken, staan borg voor de veiligheid in de mijn.

Kosten noch moeite worden gespaard. Aan de mijn is een aparte fabriek van veiligheidsinstrumenten verbonden, waar o. a. verbeterde mijngasmeters gemaakt worden. Iedere mijnwerker heeft nu een mijngasmeter. De oudere mijnwerkers kunnen hun ontroering niet onderdrukken als ze spreken over de ellende die ze gekend hebben, toen ze nog voor de kapitalisten moesten werken. Eén van hen vertelt:

"Ik was 12 jaar toen ik in de mijn kwam, en ik moest 12 uur per dag werken. Zo goed als naakt moest ik karretjes met kolen voortduwen. Ik had alleen een strooiën hoed en een loodzware olielamp, die steeds uitging. Van de baas kon ik een paar schoenen kopen, maar ze kostten me een heel maandloon. Ze waren al kapot toen ik ze had afbetaald. Maar nu krijgen we gratis 2 werpakken per jaar, rubberlaarzen, handdoeken, zeep en talloze

veiligheidsinstrumenten.

En mocht er tóch iets gebeuren, dan is er steeds iemand van de veiligheidsgroep in de buurt, die direkt te hulp kan komen. Door de revolutie hebben we het goed gekregen." Zo wordt in China, waar de diktatuur van de kapitalisten is afgeschaft en waar het volk zelf de macht in handen heeft, zorg gedragen voor de veiligheid van de arbeiders. De produktie wordt in China opgevoerd, maar de veiligheid van de arbeiders staat op de eerste plaats. Want de produktie is er niet meer om de winsthonger van een aantal kapitalisten te bevredigen, maar staat werkelijk in dienst van het volk.

In de kapitalistische landen, zoals Nederland, lopen de arbeiders iedere dag de kans om het slachtoffer te worden van een min of meer ernstig ongeval. En de invalide arbeiders worden in de invalidenfabriek, zoals "De Riethoorn" in Tilburg, nog verder uitgebuit en onderdrukt. Voor alle arbeiders over de hele wereld is de Volksrepubliek China het machtige bewijs, dat het kapitalisme een verrotte maatschappij is, die zo snel mogelijk moet worden afgeschaft.

die op instorten stonden, werden hersteld. Er kwam een goed luchtverversings-systeem.

Met alle middelen werd de strijd tegen het mijngas aangebonden. Wij als arbeiders werkten daarvoor zij aan zij met de technici en andere deskundigen. Samen ontwikkelden we een plan. We ontdekten, dat de boorgaten, waarlangs het mijngas moest ontsnappen, niet goed werkten. Ze raakten verstopt op de plaatsen waar de aarde minder hard was. We vonden een middel uit om de boorgaten te verbeteren, en na maandenlang hard werken hadden we het mijngas bedwongen."

Alles voor de veiligheid

Op alle afdelingen van de mijn in Fouchouen zijn speciale veiligheidsgroepen. Ze bestaan uit ervaren arbeiders, technici en kaderleden

De dokters van de steenkoolmijn dalen ook af in de schachten. Ze werken er samen met de mijnwerkers en kunnen op elk ogenblik mediese hulp bieden.

hierlangs afknippen

rt abonnement

de ondergetekende neemt een abonnement op het maandblad rode tribune van

- een half jaar à ten minste f 4,-
 een heel jaar à ten minste f 8,-

en stort dit bedrag op gironummer 167 37 63 van de penningmeester Het Progressieve Boek, Rotterdam

onder vermelding van "rt abonnement"

naam _____

adres _____

plaats _____

invullen wat gewenst wordt met in een gesloten brief opsturen aan Het Progressieve Boek Jan porcellisstraat 40b 3003 Rotterdam

Na ontvangst van uw storting zal tot verzending worden overgegaan. Voortzetting van abonnement vindt alleen plaats na nieuwe storting.

K.E.N.(ml) nieuws rt

AFDELINGEN KEN(ml)

Amsterdam:
binnenvisserstraat 19hs.

Breda:
Postbus 2011

Den Haag:
koningstraat 20a.

Eindhoven:
postbus 706

Groningen:
postbus 549

Hengelo:
Populierenweg 38

Leiden:
morsstraat 37

Nijmegen:
Aldenhof 8564 tel: 08800-36013

Rotterdam:
Jan Porcellisstraat 40b
tel: 010-231894

Tilburg:
postbus 273

Utrecht:
postbus 2086

OPNIEUW VERKRIJGBAAR

CHINA-INFORMATIEPAKKETTEN

Inhoudende o. a.

"Socialisme op het platteland" Een boek over het beroemde voorbeeld van Tachai.
Met ruim 110 foto's, waarvan vele in kleur.

Verder ± 9 brochures en boeken in de engelse taal.

Kosten : f 5,40 (i. v. m. verhoogd tarief PTT)

U kunt bestellen door dit bedrag te storten op girorek. nr. 1673763 t. n. v. penningmeester van het Progressieve Boek te Rotterdam.

HAAST U : De voorraad is zeer beperkt !!

zelfkritiek van de redactie

Kort voor het verschijnen van de vorige Rode Tribune werd bekend dat Nixon, president van de Verenigde Staten, voor mei 1972 een bezoek zal brengen aan de Chinese Volksrepubliek.

Wij hebben daar onmiddellijk op willen reageren en dat was onjuist. Want de tijd, die nodig is om een ingewikkelde kwestie als deze goed te bestuderen en uiteen te zetten, ontbrak. Ook was er geen tijd om de artikelen over dit onderwerp voldoende te controleren. Door onze voorbarige reactie is het mogelijk geworden, dat in deze Rode Tribune twee slechte artikelen zijn verschenen. Het gaat om de artikelen "Nixon naar Peking" (pag. 8 en 9) en "Vreedzame koëxistentie en diplomatiek offensief van China" (pag. 12 en 13). Deze artikelen geven niet het standpunt van de K. E. N. (m.l.) in deze kwestie weer, ze bevatten tal van onjuistheden en zelfs openlijk revisionistische stellingen.

Wanneer bijv. op pag 12 staat: "Onderwerp van dit komende bezoek is op de eerste plaats de verde in Vietnam, en dit betekent zonder

meer dat alle Amerikaanse troepen zich onvoorwaardelijk terug moeten trekken", dan betekent dat niets anders dan de beschuldiging aan de Chinese Volksrepubliek, dat zij net als de V. S. en de Sowjet Unie aan grote mogendheidspolitiek doet.

En wanneer wij op dezelfde pagina lezen: "De uitnodiging aan Nixon moet dus gezien worden als een pging van China om (...) een duurzame vrede in Zuidoost-Azië te bereiken (...). Omdat dit de enige weg is waarlangs de volksrevolutie en de opbouw van het socialisme in die landen zich voort kan planten", dan is dat geen opvatting van marxisten-leninisten, maar een openlijk revisionistische stelling. Zie voor een kritiek op deze revisionistische opvatting van de vreedzame koëxistentie pag 8, (3e kolom) en pag 9, (1e kolom) van de vorige R. T.

Naar aanleiding van deze ernstige fouten brengt de redactie zelfkritiek. Om de gemaakte fouten recht te zetten zal in één van de komende nummers van de Rode Tribune een uitgebreid artikel over hetzelfde onderwerp verschijnen.

RECHTSKUNDIG ADVIESBUREAU VOOR ARBEIDERS

Voor advies en bijstand op het gebied van:

loon, ontslag en andere arbeidszaken
huur en huurkoop
ziektewet
kinderbijslagwet
werkloosheidswet
loon, -inkomsten- en andere belastingen

UTRECHT, Oranjestraat 8, telefoon 18066
elke donderdag van 20 tot 22 uur
AMSTERDAM telefoon 118140 van 8 tot 8 uur

AANBIEDING VOOR
RODE TRIBUNE
LEZERS

VIETNAM INFORMATIEPAKKET

10 BOEKEN EN BROCHURES
f 4,90 (ENGELSE TAAL)

ALLEEN TE BESTELLEN DOOR

STORTING VAN f 4,90 OP
REKENING VAN
HET PROGRESSIEVE BOEK
GIRONUMMER 1673763

hartige afsnijpen

rt abonnement

de ondergetekende neemt een abonnement op het maandblad rode tribune van

een half jaar à ten minste f 4,-
 een heel jaar à ten minste f 8,-

en stort dit bedrag op
gironummer 1673763
van de penningmeester
Het Progressieve Boek,
Rotterdam
onder vermelding van "rt abonnement"

naam _____
adres _____
plaats _____

invullen wat gewenst wordt met in een gesloten brief opsturen aan
Het Progressieve Boek
Jan porcellisstraat 40b
3003 Rotterdam

CHINA vandaag

maandelijkse publikatie van uittreksels uit Chinese periodieken,
vertaald, bijeengebracht
en uitgegeven onder de verantwoordelijkheid van de vereniging België-China
abonnementen à f 7,-- per jaar
te bestellen door storting op
giro 167 37 63
van de Penningmeester, Het Progressieve Boek, Jan Porcellis straat 40 b,
3003 Rotterdam

Vervolg van de achterpagina

gebaseerd zijn op de solidariteit en de strijdorganisatie van de arbeidersklasse.

Maar de vakbondsburokratie heeft andere zorgen dan de arbeiders. Drs. Harry ter Heide van het N. V. V. verlangt vurig naar overleg en tot zijn grote voldoening vindt hij alle sympathie bij het nieuwe kabinet. Drs. Vos (N. V. V.) maakt "praatstukken" die een werkelijke loonsverhoging al vóórdat de loonstrijd is begonnen afwijzen. Ter Heide, Lanser (C. N. V.) en Mertens (N. K. V.) zijn de loonstop al vergeten, en storten zich "in goede sfeer" in overleg met het nieuwe bezuinigingskabinet. Ze grijpen de tijdelijke rust op het loonfront niet aan om de strijd voor te bereiden, maar om de arbeiders klaar te stomen voor de bezuinigingspolitiek van de overheid. Want het nieuwe kabinet gaat de prijsstijgingen te lijf. Oh ja, maar natuurlijk wel op haar manier! Alle artikelen die voor de werkende bevolking onontbeerlijk zijn worden duurder! Schoolgeld, motorrijtuigenbelasting, ziekenfonds, B. T. W., huren, enz. Allerlei andere overheidsuitgaven worden besnoeid, behalve de militaire uitgaven, die worden verhoogd. Die besnoeiing zal grote werkloosheid meebrengen. Maar een andere methode kan het kapitaal niet bedenken omdat dan haar machtspositie en de vette winsten in gevaar komen.

Zo bestrijdt het kapitalisme de inflatie op haar manier; over de rug van de arbeidersklasse.

Het 'praatstuk' van drs. Vos keurt de klassenstrijd af

De vakbondsburokratie draagt haar steentje bij door de rechtvaardige looneisen te drukken en acties te breken, door "praatstukken" te maken waar het verraad vanaf druipt. De ideologie van die vakbondbestuurders is dezelfde als die van de kapitalisten. Hoe kan het ook anders als ze hun opleiding hebben gevolgd op de kapitalistische scholen, als ze zelf nooit arbeider geweest zijn, als ze zelf een behoorlijk inkomen hebben, als ze heel de dag achter hun bureau zitten of met de kapitalisten samenleven zonder ooit met de arbeiders in contact te komen?

In het "praatstuk" van Vos wordt dat helemaal te

bont gemaakt. Hij wil een "anti-inflatie C. A. O." voor de metaal, d. w. z. de arbeiders moeten de prijsstijgingen "vrijwillig" gaan bestrijden. Maar op welke manier?

Op de eerste plaats moet alle verbetering van de positie van de arbeiders achterblijven bij de stijging van de welvaart van het hele land. Dat betekent dus dat een verkleining van het aandeel van de arbeiders in de nederlandse welvaart. Daar gaat de kapitalist natuurlijk mee strijken. Dat is inkomensverdeling die de rijken rijker en de armen armer maakt. Dat is trouwens de praktijk van alle naoorlogse jaren. Vooral dankzij het verraad van de vakbonden!

Verder wil Vos geen stijging van de welvaart via loonstijging, maar door verbetering van de "sekundaire voorzieningen" (vakantie, e. d.). Dit is op geen enkele manier een bestrijding van de inflatie; het enige effect is dat het geld niet besteed wordt aan datgene wat de arbeiders zelf kunnen uitzoeken. De arbeiders moeten dus hun manier van leven maar laten voorschrijven door "geleerde bollen" zoals Vos! Het fraaiste staaltje "anti-inflatie-C. A. O." van Vos is, dat hij tegenover deze kaalplukkerij stelt dat de overheid de beschikking moet krijgen over de op deze manier vrijgekomen gelden, en dat de overheid dat geld in het voordeel van de werkende bevolking moet besteden. Vos weet blijkbaar niet dat deze regering al een waslijst van bezuinigingen op haar naam heeft, die de kleine man het bloed onder de nagels vandaan halen. En aan zo'n regering wil Vos de arbeiders uitleveren! De grote fout van Vos is, dat je op een kapitalistische regering zou kunnen vertrouwen. Maar de arbeidersklasse kan alleen vertrouwen op eigen kracht, op haar eigen strijdorganisatie. Lees hierover het artikel over "Arbeidersmacht". Als de regering en de kapitalisten zich niet wensen op te offeren voor de inflatie, dan zorg ik wel dat de arbeiders het doen", schijnt Vos te willen zeggen.

Zijn stuk is volledig werkelijkheidsvreemd en daarom betekent het het verraad aan de arbeiders. Wie denkt dat zo'n stinkdure vrijgestel-

de zich bezighoudt met het leiden van de loonstrijd, komt bedrogen uit. Hij zit alleen maar de kapitalisten naar de mond te praten, en ondertussen houdt hij zijn handen op voor dik verradersgeld. Terwijl iedereen ziet dat de arbeiders hun huid zo duur mogelijk moeten verkopen, houdt meneer Vos uitverkoop!

De inflatie is onverbreekelijk met het kapitalisme verbonden

We moeten niet vergeten dat de inflatie onverbreekelijk is verbonden met het monopoliekapitalisme. De belangrijkste oorzaken van de inflatie zijn immers: de groeiende overheidsuitgaven omdat de overheid onder het monopoliekapitalisme een steeds belangrijker rol speelt in de onderdrukking; de groeiende kredieten van de banken om de afzet van de productie mogelijk te maken; de weigering van de grote kapitalisten om hun prijzen te verlagen als de productie goedkoper wordt; de enorme investeringen die moeten worden gedaan om in de concurrentie overeind te blijven; verder dringt de Verenigde Staten als grootmacht de kleinere landen een inflatie op, onder andere ten gevolge van hun smerige koloniale oorlog in Zuid-Oost-Azië. Dus het kapitalisme zelf, en niet de arbeidersklasse is de schuld van de inflatie. Dat alles betekent dat die paar gulden loonsverlaging een druppel op de gloeiende plaat zijn, en dat de prijsstijging even hard doorholt ook als er helemaal geen loonstijgingen zijn. Bovendien leidt een sterke inflatie bestrijding onder het kapitalisme tot werkloosheid, zoals we dat nu in de Verenigde Staten op massale schaal zien, en ook in Nederland stijgt de werkloosheid enorm snel. Daarom is het verraad aan de arbeidersklasse om het bijltje erbij neer te leggen en over te lopen naar het kamp van de kapitalisten, zoals de vakbonden dat doen. Daarom is het nodig om de strijd voor betere lonen openlijk voort te zetten en goed te organiseren. Daarbij moeten wij er steeds opnieuw op wijzen, dat de kapitalisten er steeds minder in slagen, om op hun manier de maatschappij te besturen.

onder het kapitalisme zijn de prijsstijgingen onvermijdelijk

Zelfs de officiële overheidsstatistieken moeten toegeven dat de prijsstijgingen van de laatste maanden uit de hand zijn gelopen. In het afgelopen half jaar stegen de prijzen van de levensmiddelen met meer dan 7%. Voor veel onmisbare artikelen was de prijsstijging nog veel hoger. Schoenen werden 15% duurder, kleding 11%, huren 11%, vervoer 9%.

Een gezin van een metaalarbeider met één kind cijfert ons voor, dat het in feite nog veel beroerder is. Begin 1971 konden ze met 80 gulden rondkomen (slager, bakker, kruidenier, groenteman, melk.)

De laatste maand besteden ze voor de zelfde artikelen 95 gulden per week. Dat is een stijging van de kosten met 18%!

De prijsstijgingen van dit jaar slaan alle rekords

Zelfs de officiële overheidsstatistieken moeten toegeven dat de prijsstijgingen van de laatste maanden uit de hand zijn gelopen.

In het afgelopen half jaar stegen de prijzen van de levensmiddelen met meer dan 7%. Voor veel onmisbare artikelen was de prijsstijging zelfs nog veel hoger. Schoenen werden 15% duurder, kleding 11%, huren 11%, vervoer 9%. Dat zijn de officiële cijfers.

Een gezin van een metaalarbeider met één kind cijfert ons voor, dat het in feite nog veel beroerder is. Begin 1970 konden ze met 80 gulden huishoudgeld rondkomen (slager, bakker, kruidenier, groenteman, melk).

De laatste maand besteden ze voor dezelfde artikelen 95 gulden per week. Dat is een stijging van de kosten met 18%!

En dat komt zeker niet omdat ze elke dag biefstuk eten.

Het loon waarvan het gezin moet leven bedroeg f 180,- op 1 juli 1971. Daarvan ging f 100,- op aan vaste kosten (o. a. zakgeld, kleding, kapper, schoenmaker, reiskosten, verzekeringen, sparen voor de aanschaf van grote stukken, huur, contributie metaalbond, omroepbijdrage, lektuur, gas, water, elektriciteit, personele belasting en Groene Kruis). Dus blijft er van de f 180,- nog f 80,- huishoudgeld over. In feite hebben ze voor het huishouden f 95,- nodig. Het tekort van f 15,- wordt aangevuld met overwerken. De kinderbijslag wordt volledig besteed aan het kind. Natuurlijk is er niets apart aan dit gezin. Misschien hebben zij het beter dan andere arbeidersgezinnen omdat ze maar één kind hebben. Maar als er gekke dingen gebeuren (ongeval, werkeloosheid, proces-verbaal, avondje uit, e.d.) dan moet er langer overgewerkt worden of de vrouw moet gaan werken, of anders moet de broekriem aangehaald worden. Wat een welvaart in Neder-

land, als meer dan de helft van de bevolking zo leeft!

De overheid laat de kapitalisten de prijzen opdrijven

Om de goede schijn op te houden werd vorig jaar een prijzenstop afgekondigd. Wat daarvan terecht gekomen is hebben we hierboven gezien. En dat hoeft ons niet te verbazen. Vanaf het eerste begin van de prijzenstop slopen de prijsopdrijvers door de mazen van het net. Hoe gek het ook klinkt; de groten kwamen wel door de mazen, de kleinen bleven af en toe hangen. Terwijl Philips, Akzo, Unilever en Shell bijna openlijk hun prijzen verhoogden, werden vooral de kleine middenstanders de dupe van de overheidscontrole op de prijzen. De Shell schrijft in haar jaarverslag dat juist dankzij de prijsstij-

gingen de winsten in het vorige jaar omhoog zijn gegaan.

Daartegenover werd de loonstop drasties doorgevoerd.

De vakbonden boycotten de loonstrijd

Maandenlang werd de loonstrijd geboycot door het duo regering-vakbonden. Pas door harde, soms wilde stakingen af te dwingen (havenstaking, sleepbootstaking, baggerstaking en de bouwstaking) kwam er enig tegenwicht tot stand tegen de prijsopdrijving. Daarbij werden de vakcentrales tijdelijk gedwongen om hun openlijk geheul met de regering te stoppen, omdat ze hun leden dreigden te verliezen. Maar hun werkelijke karakter kunnen ze niet verbergen. Onder "solidariteit" verstaan de vakbondsburokraten geen eenheid in de strijd tegen het kapitaal, maar het openlijk opofferen van de belangen van de arbeiders op het altaar van "het algemeen belang". Dat wil zeggen, voor de vakbonden staan de winsten van de ondernemers voorop, niet de belangen van de arbeiders. En stakingskassen zijn er wel, maar het geld zit vast in huizen, aandelen in bedrijven, enz. De vakbond kan de strijd van de arbeiders niet leiden tegen bedrijven waar ze zelf haar kapitaal in heeft belegd.

Om de vette baantjes van de vakbondsburocratie te behouden eisen de vakbonden een rechtstreekse bijdrage van de kapitalisten (het vakbondstientje, faciliteiten bij bedrijvenwerk e.d.). De contributie kunnen ze niet verhogen op straffe van ledenverlies. Door zich rechtstreeks te laten financieren door het kapitaal werpen ze zich openlijk in de handen van het kapitaal. Ze bevorderen niet de strijd van de arbeidersklasse. Die strijd kan niet steunen op de financiële bijdrage van de kapitalisten. Die strijd kan alleen

de
tribune

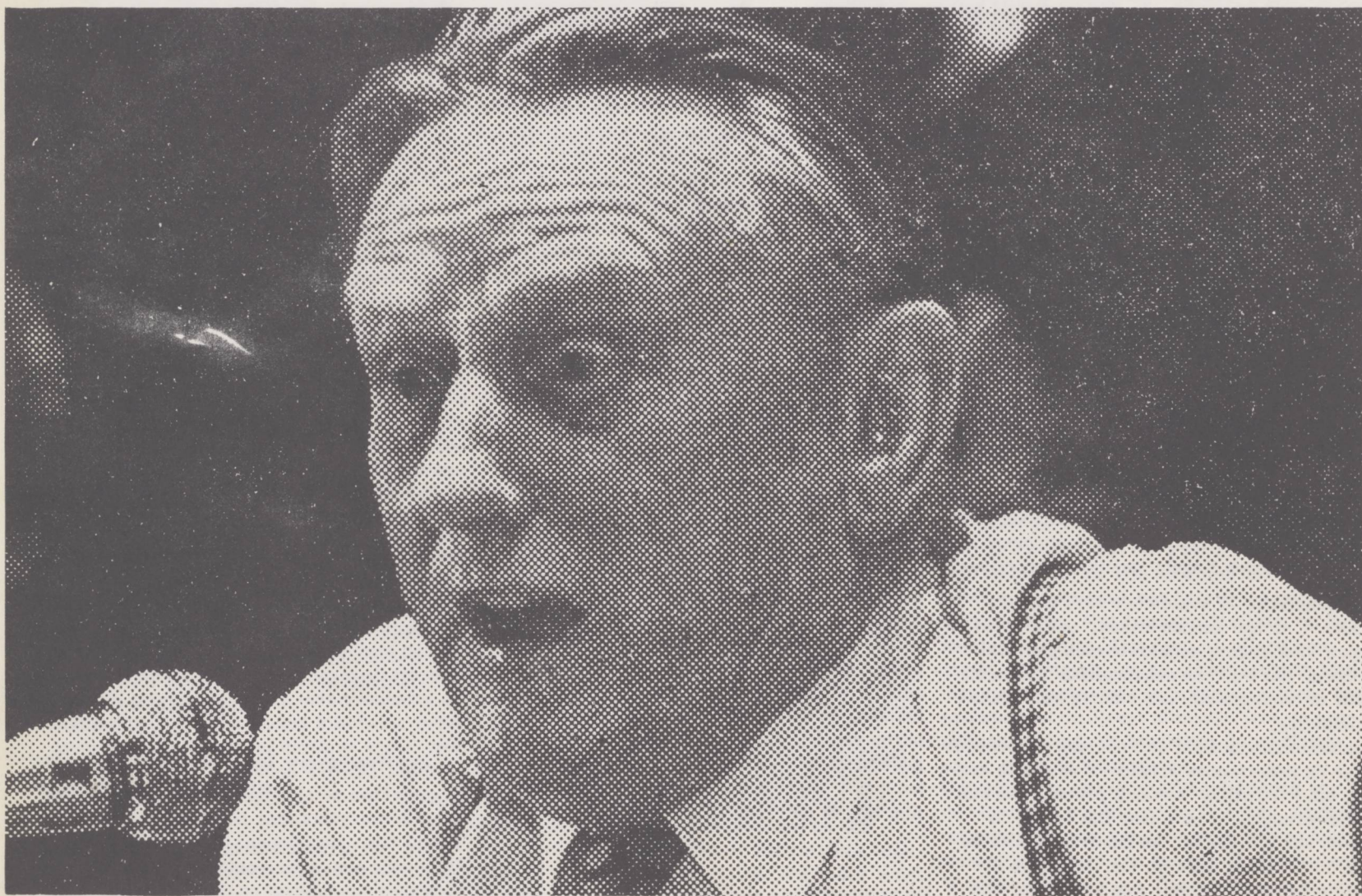
10 71

marxisties - leninisties
maandblad
postbus 1505
rotterdam

proletariërs aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u!

VAKBONDEN EN VARA: LAAT DE ARBEIDERS MAAR BLOEDEN VOOR DE WONINGNOOD

**TEGEN KRISES EN WERKLOOSHEID
HELPT ALLEEN DE OPSTAND
VAN DE ARBEIDERS**

Vakbonden en VARA:

Laat de arbeiders maar bloeden voor de woningnood

Op 17 september was er een schandelijke t. v. -uitzending over de woningnood, een smerig stuk volksmisleiding. Ondanks tegenwerking van van Dam en Postema, kwamen er arbeiders uit het Oude Westen in Rotterdam, aan het woord. Daaronder was de oude kommunist Gerrit Sterkman. Hij zwaaide woedend met zijn vuisten en riep: "Wat ik hier gezien heb, wat ik hier vanavond gehoord heb, heeft mijn haat tegen het kapitalisme alleen maar groter gemaakt. Geen arbeider mag één cent van zijn loon missen! We moeten het geld halen waar het te halen is! "

Het is bijna 100 jaar geleden (1872) dat Friedrich Engels een brosjure schreef over de woningnood. Zijn konklusie was: "Er is maar één manier om aan deze woningnood een eind te maken: de totale afschaffing van de uitbuiting en onderdrukking, van de arbeidersklasse door de heersende klasse". Pas als de arbeiders de kapitalisten eruit gejaagd hebben en onder de duim houden, kan de woningnood worden opgelost. Iedereen die dat probeert te verdoezelen, probeert de arbeidersklasse op een dwaalspoor te brengen. Die is feitelijk een vijand van de arbeiders en een vriend van de uitbuiters. De zogenaamde "oplossingen" die deze burgersneren voor de woningnood aan dragen, noemde Engels "sociale kwakzalverij"

Als Engels op 17 september 1971 naar de VARA-t. v. had kunnen kijken, zou hij vast en zeker veel ergere scheldwoorden gebruikt hebben. Het was een schandelijke uitzending over de woningnood, een smerig stuk volksmisleiding.

Ombudsman van Dam en Postema probeerden daar de nederlandse arbeiders zo gek te krijgen om "vrijwillig" een half procent van hun loonsverhoging af te staan! Dat levert de heren 300 miljoen op, en daarvan konden ze dan 5000 huizen bouwen. Om de ergste krepeergevallen te helpen. Een heel leger van dominees, dokters, ingenieurs, maatschappelijk werkers, vakbondsbestuurders, burge-meesters, professoren en doktorandussen werd in het geweer gebracht om de arbeiders met dat fraaie idee te bestoken. Allemaal mensen die beroepshalve met de woningnood te maken hebben. Maar geen van allen hoeven ze van f 180 rond te komen, net zomin als van Dam en Postema. Het is niet zo moeilijk om liefdadig te zijn op de zak van een ander, op de portemonnee van de arbeiders. De arbeiders die trouwens niet beroepshalve met de woningnood te maken hebben, maar omdat we er gewoon middenin zitten, dag in, dag uit.

300 miljoen verdient Philips in een paar maanden!

Het gaat dus om 300 miljoen gulden. Dat is precies het bedrag dat de regering besteedde aan het kopen van duitse tanks. Tanks, waarmee bijvoorbeeld opstanden tegen de woningnood moeten worden onderdrukt! Dat is ook de winst die Philips in een paar maanden over de ruggen van de arbeiders bij elkaar rooft. Maar die dingen waren ze voor het gemak maar "vergeten" bij de VARA. Net zo goed als ze "vergeten" waren hoe de woningnood er nou in feite uitziet. Woningnood dat is niet alleen duizende krepeergevallen, maar dat is ook het laten verrotten van de arbeiderswoningen, dat is ook het verdrijven van de arbeiders naar de onbetaalbare nieuwbouw, dat is ook de wanhoop van jonge mensen die willen trouwen en geen huis kunnen krijgen, en dat is vooral het opdrijven van de huren van alle huizen. Je wordt zo onderhand gedwongen te gaan werken alleen al voor de huisbaas. Nieuwbouw is er voor de arbeiders niet bij, of de vrouw moet mee uit werken.

De woningnood in al deze vormen is geen toeval onder het kapitalisme. Die woningnood is geen natuurramp waarmee je maar moet zien te leven. Nee, de woningnood is het werk van de mensen die aan de touwtjes trekken, het werk van de kapitalisten. Daarom is woningnood ook niet iets van vandaag of gisteren. Engels wees er al op dat de onderdrukte klassen in alle tijden het slachtoffer van de woningnood zijn geweest. De woningnood is maar één van de wantoestanden in het kapitalisme.

Vergeleken met de uitbuiting in de fabrieken en op de bedrijven, is de woningnood zelfs van minder belang.

De woningnood wortelt in het kapitalisme. De grondspekulatie en de vette winsten van bouw-ondernemers en beleggers, dát zijn de oorzaken van de woningnood. De sociale kwakzalvers schrikken een beetje van de mensonterende gevolgen. Dáár proberen ze met liefdadigheid iets aan te verhelpen. Maar de oorzaken laten ze buiten schot. Daarom helpen ze alleen om de uitbuiting en de onderdrukking nog te laten doorgaan, door haar te versluieren. Zo doen de mensen dat die beweren achter de arbeiders te staan, maar die in werkelijkheid knechten van het kapitaal zijn.

Ze zijn bang voor de oplevende strijd

De kapitalisten beginnen in het nauw te raken en hun knechtjes raken in paniek. Dat komt doordat de tegenstellingen tussen kapitalisten en arbeiders snel scherper worden. Steeds meer arbeiders beseffen dat het kapitalisme een verrot systeem is, dat vernietigd moet worden. Daarom nemen ze de strijd op en organiseren ze zich opnieuw, omdat de oude arbeidersorganisaties naar het kamp van de vijand zijn overgelopen.

De steeds ernstiger woningnood is één van de oorzaken van de haat en de woede van de arbeidersklasse tegen het kapitalisme. Daarom komen de buurtbewoners in verzet tegen o. a. de huurverhogingen. De halfzachte sociale kwakzalvers slaat de schrik in de benen nu het verzet ernst begint te worden. De meest schrijnende misstanden proberen ze te verhelpen met liefdadigheid om de haat van de arbeiders in te dammen. Daarom schuift de VARA de krepeergevallen met de ene hand naar voren, om met de andere hand de echte woningnood achter de rug te verbergen. Dat is gewoon bedrog. Dat blijkt ook wel uit de argumenten die Postema en van Dam naar voren brachten. Ze zeiden dingen als: "Alleen maar steeds meer in het loonzakje, dat is alleen maar ir-

flatie en daar komen we er ook niet mee. We moeten maar wat minder leuke dingen kopen. We moeten solidair zijn met de krepeergevallen en afstand doen van een stuk welvaart." Als van Dam persé afstand wil doen van een stuk welvaart, moet hij dat natuurlijk zelf weten. Maar de arbeiders kan hij daartoe niet dwingen. Wij hebben geen welvaart, dus hoe kunnen we er dan afstand van doen?! Je moet er trouwens niet aan denken dat de zogenaamde "progressieve" partijen de verkiezingen gewonnen hadden. Dan was van Dam minister geweest! Maar hij praat net zoals Colijn: haal de buikriem maar aan, dan kunnen we het kapitaal buiten schot laten. De kapitalisten zijn wolven, maar de sociaal-demokraten zoals van Dam zijn wolven in schaapsvacht. Die zijn nog veel gevaarlijker. Die vallen je in de rug aan. Daarvoor laten ze bijvoorbeeld een kapitalistenknecht als de Galan (adviseur van het N. V. V.) opdraven om "wetenschappelijk" te "verklaren" dat er heus niet zoveel rijke mensen zijn in Nederland. Enfin, misschien zijn het er echt wel niet zo veel. Maar die paar rijken hebben dan ook wel verdomd veel, als je zij et hoe de arbeidersklasse wordt uitgezogen.

Minder loon is het versterken van de kapitalisten

Je kunt je afvragen wat nou precies de bedoeling was van die t. v. -uitzending. Dat werd wel duidelijk door de aanwezigheid van niet minder dan 7 bonzen van de vakbonden. Die hebben al aangekondigd dat ze de looneisen willen matigen. Maar dan moet de "besparing" worden omgezet in "algemene voorzieningen", zoals de woningbouw. Het plan van van Dam past dus precies in hun straatje. De VARA-uitzending was dus opgezet als propaganda voor de vakbonden. Met gejammer en leugens proberen ze de nederlandse arbeiders voor te bereiden op de miserabele c. a. o. 's die de vakbonden kennelijk willen gaan afsluiten. Terwijl de loonsverhogingen toch al alleen maar een beetje van de achterstand tegen de prijsverhogingen goed maken. De vakbonden worden langzaam maar zeker

in de hoek gedreven door de strijdwil van de nederlandse arbeiders. Ze begrijpen wel dat dat allemaal niet zomaar gaat. Daarom wordt de t. v. in stelling gebracht om de arbeiders "rijp" te maken voor verdere achteruitgang. Zogenaamd "vrijwillig", maar in werkelijkheid opgelegd door de kapitalisten, samen met de verradersbonden.

Wat zou er nou gebeuren als de smerige plannen van de vakbonden en de VARA lukken? Dan worden de nederlandse arbeiders gedwongen om naast "gewone" belasting nog een half procent extra te dokken, zogenaamd om de woningnood te "bestrijden". Dan komt er weer een woningvereniging bij. En de woningverenigingen zijn de slechtste huisbazen! Die 5.000 huizen worden natuurlijk evengoed onbetaalbaar als die, welke nu gebouwd worden. Bovendien: het is wel duidelijk dat als van Dam 5.000 huizen laat bouwen, de regering er 5.000 minder laat bouwen. Zo'n krankzinnig plan durven ze een beroep op de solidariteit van de arbeiders te noemen!!!

De woningnood is niet de schuld van de arbeiders. De arbeiders kunnen die woningnood ook niet oplossen, zolang de gang van zaken in de maatschappij wordt uitgemaakt door het kapitaal.

Het plan van de vakbonden en de VARA is enkel en alleen in het belang van de kapitalisten. Niet alleen proberen ze zo de strijd van de arbeiders te breken. Nee, ze versterken ook rechtstreeks de macht van de kapitalisten. Hoe minder loon die moeten betalen, hoe meer winst ze maken, hoe sterker ze staan. Wij eisen zo wel goeie lonen als goeie en goedkope huizen! De vakbonden en de VARA proberen het kapitalisme voor zijn ondergang te behoeden. Omdat het kapitalisme onherroepelijk woningnood produceert, kun je daarom zeggen dat de vakbonden en de VARA de woningnood bevorderen in plaats van hem te bestrijden, zoals ze ons voorliegen.

Solidair zijn betekent strijd voeren

Natuurlijk zijn we solidair met alle slachtoffers van de woningnood, dus ook met de krepeergevallen. Maar die zijn niet geholpen met 5000 huizen. Die zijn alleen geholpen met de

strijd van de arbeidersklasse om het kapitalisme te vernietigen en het socialisme op te bouwen. De voornaamste eis van Marx en Engels is: "het in bezit nemen van alle produktiemiddelen door het proletariaat uit naam van de maatschappij, nadat dit proletariaat de politieke alleenheerschappij heeft veroverd."

Dat is niet iets van mooie idealen voor een verre toekomst. Dat is datgene waarvoor we nu de strijd moeten voeren. Dat willen de vakbonden en de VARA helemaal niet. Van Dam zei een dag na de televisie-uitzending op de radio: "Ik kan ook wel een mooie maatschappij bedenken waarin zulk onrecht niet voorkomt. Maar ik denk toch dat we met de woningnood moeten leren leven. Ik denk niet dat wij het nog zullen beleven dat de woningnood niet bestaat."

Hij geeft het dus zelf toe: Hij wil de woningnood helemaal niet oplossen. Dan kunnen hij en zijn soortgenoten ook maar beter ophouden over een betere maatschappij te fantaseren. Met fantaseren maken we het kapitalisme niks. Dat doen we alleen met strijd. De strijd, om de staatsmacht in handen van de arbeiders te brengen, waarna het proletariaat de dienst uitmaakt over de produktiemiddelen, de fabrieken, de machines enz., en in de woningbouw. Gelukkig was een dergelijk geluid toch nog in de bewuste t. v. -uitzending te horen. Ondanks tegenwerking van van Dam en Postema kwamen er arbeiders aan het woord uit het Oude Westen in Rotterdam. Daaronder was de oude kommunist Gerrit Sterkman. Hij zwaaide woedend met zijn vuisten en riep: "Wat ik hier gezien heb, wat ik hier vanavond gehoord heb, heeft mijn haat tegen het kapitalisme alleen maar groter gemaakt. Geen arbeider mag één cent van zijn loon missen! We moeten het geld halen waar het te halen is!" Zó onderscheidt zich iemand die werkelijk voor de belangen van de arbeiders opkomt, van de hele verraderskliek.

Wij eisen:

*Lonen omhoog;

*Een goeie en goedkope woning voor iedereen, zonder belastingverhoging over de ruggen van de arbeiders.

Hoe buurtbewoners in de BHW een grote kapitalist versloegen

"We komen terug, als het moet elke avond. We zijn nu lang genoeg belazerd". Dit zei een lid van het buurtkomitee, tijdens de aktie tegen de melkfabriek van de Melkunie in de amsterdamse buurt "de Pijp". Daarmee gaf hij precies aan wat de stemming was in de hele straat. Tientallen jaren lang was een normaal leven onmogelijk gemaakt door de onvoorstelbare herrie van de fabriek en de melkwagens; en door ratten, die op de fabriek af kwamen. De kinderen konden niet op straat spelen omdat ze dan aangereden werden door één van de vele melkwagens. Wasgoed kon niet buitengehangen worden omdat het dan onder het roet kwam te zitten.

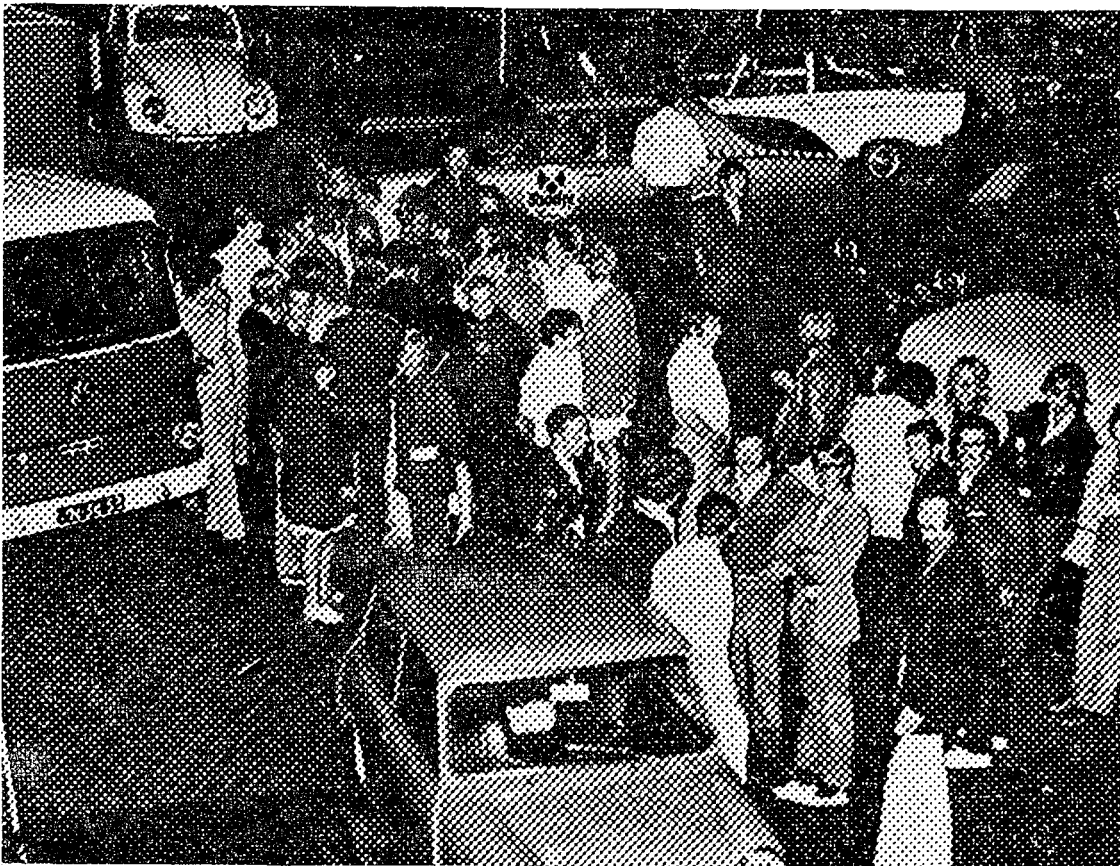
Weg met de fabriek

Dit waren de klachten waar de leden van het buurtkomitee van de Bond van Huurders en Woningzoekenden telkens op stootten in de 1ste Jan Steenstraat in Amsterdam. Alom had men last van de fabriek. Daarom stelden de leden van het buurtkomitee een lijst van 17 punten op die direkt moesten veranderen.

Daarmee kwamen ze eerst terug bij de leden van de Bond, en dat zijn bijna alle mensen in deze straat. In de discussie hierover werd 't iedereen steeds duidelijker dat er maar één oplossing was: aktie voeren tegen de melkfabriek. Niet om zo maar een eisje ingewilligd te krijgen, maar om de hele fabriek weg te krijgen. Dat was de enige gezonde oplossing, een (melk)fabriek hoort niet in een woonbuurt!

Iedereen in aktie

's Maandags hielden we toen een straat vergadering. Daar besloten we, diezelfde avond tot aktie over te gaan. Nu was het tijd voor aktie. Iedereen in de straat was ervan op de hoogte dat de bespreking die enkele weken eerder gehouden was met de melkfabriek, op niets uitgelopen was. Ook wist iedereen dat de tientallen klachten die ieder voor zich tegen de fabriek had ingediend, niets geholpen hadden.

Daarom moest nu iedereen aktie komen voeren! Direkt na de vergadering werd de straat aan beide kanten afgezet met auto's. Vanaf dat moment, ongeveer 10 uur tot 's nachts half twee, heeft de fabriek en het melkvervoer in de stad daardoor stil gelegen. Geen melkwagen kwam er meer door.

's Nachts om half twee kwam de direktie naar buiten om toe te zeggen dat we die vrijdagavond konden praten over heel duidelijke plannen voor het verdwijnen van de fabriek. Die vergadering werd een flop. Het bleef natuurlijk bij vage toezeggingen, als "we willen wel weg over drie jaar, maar.....". En toen het komitee stelde dat ze de toezeggingen zwart op wit wilde, schrokken ze helemaal terug!

Om half elf was de vergadering afgelopen, en om één minuut over half elf stond de straat weer vast. De tweede aktie tegen de melkfabriek. Deze keer deden nóg meer mensen mee. Vooral toen de melkfabriek de politie liet uitrukken tegen de buurt. Iedereen stond op straat. Op een gegeven moment ging de politie de auto's wegslepen met een kleine kraanwagen. Toen ze weg wilden rijden met een DAF achter de kraanwagen, bleek dat één van de buurtbewoners de

autosleutels gepikt had en de kraanwagen niet starten kon. Grote paniek bij de politie, die tenslotte een knots van een kraanwagen liet halen, die én de eerste kraanwagen én de DAF wegsleepte! Toen daarop iedereen op straat ging zitten voor de poort, presteerde directeur het, om de melkrijders opdracht te geven: "Rij maar door". En dat, terwijl tientallen buurtbewoners voor de vrachtwagens op de grond zaten! Verder sleepte de politie ons weg, want ook voor de politie geldt: de produktie gaat vóór, óók als dat ten koste gaat van de gezondheid van een hele straat.

van werken tot stand gekomen was, niet gebroken werd, maar uitgebreid werd tot de arbeiders in de fabriek! Bijna iedereen stond aan onze kant! De direktie stond alleen met een stel baantjesjagers en de politie.

Deze tweede aktienacht om half vier kwam de direktie weer naar buiten. Ze hadden de hele nacht van 11 tot 3 uur vergaderd met de landelijke direktie van de C.M.C./Melkunie. Een bedrijf met zo'n 70 verschillende fabrieken. Dit monsterbedrijf was op de knieën gedwongen door de aktie van de buurtbewoners in de Bond

'We komen terug, als het moet elke avond'

Maar met al dat gedoe van de fabriek en de politie slaagden ze er toch niet in de mensen bang te maken en de eenheid te breken. Ook niet met venijniger middelen. Zo probeerde de direktie zich een tijd te verschuilen achter de arbeiders in de melkfabriek: "Zij maken het lawaai, wij van de direktie zijn van goede wil, maar de arbeiders gaan gewoon door." Tegen de arbeiders in de fabriek zeiden ze dan weer: "De B.H.W. voert aktie tegen jullie, omdat jullie lawaai maken." Zo probeerden ze de arbeiders op straat en in de fabriek te verdelen. Maar dat ging niet door. Tijdens de akties maakten we iedereen duidelijk dat het ons menens was, dat het zo niet verder kon en dat we vol zouden houden. Niet tegen de arbeiders, maar tegen de direktie. Die beslist met de landelijke direktie van de Melkunie of die fabriek weg gaat, ja dan nee. Het gevolg was dan ook dat de eenheid in de straat, die door maanden

van Huurders en Woningzoekenden. Diezelfde nacht nog kregen we alle eisen zwart op wit ingewilligd: de melkfabriek binnen drie jaar weg, en in de tussenliggende tijd alle 17 klachten opgelost.

Een grote overwinning van de buurtbewoners. Een bewijs dat we in staat zijn de kapitalisten de hoek in te jagen, als we eensgezind te werk gaan en ons goed organiseren. Dat laatste is ontzettend belangrijk. Dat kunnen we goed zien aan een vroeger aktiekomitee, dat 13 jaar geleden ook al aktie voerde tegen de fabriek. Maar dit komitee is in elkaar gezakt na wat mooie woorden en omkoping door nieuwe huizen aan te bieden. De Bond van Huurders en Woningzoekenden zal niet in elkaar zakken. Want de B.H.W. organiseert niet alleen de arbeiders van de 1ste Jan Steenstraat, maar van steeds meer arbeidersbuurten in heel Nederland!

de tribune

**De Tribune
Marxisties Leninisties
Maandblad**

**Jaargang 7, nummer 10
Maandblad van de KPNML
Kommunistiese
Partij Nederland
Marxisties Leninisties**

Redaktieadres:

postbus 2086,

Utrecht.

Let op: post voor de Tribune en de K.P.N.M.L. moet in het vervolg gestuurd worden naar: postbus 1505 Rotterdam.

Abonnementen;

In de volgende Tribune staat vermeld hoe en waar u uw abonnementsgeld kunt voldoen. Dit is nu nog niet mogelijk door de reorganisatie van de Tribune. Zie hierover de verklaring op pagina 14.

INHOUD:

- pag. 2, 3:
Vakbonden en VARA: laat de arbeiders maar bloeden vóór de woningnood.
- pag. 4, 5:
Hoe buurtbewoners in de B.H.W. een grote kapitalist versloegen.
- pag. 6, 7:
Tegen crises en werkloosheid helpt alleen de opstand van de arbeiders.
- pag. 8, 9:
Arbeidersmacht: durf te strijden, durf te winnen.
- pag. 10:
Het marxisme-leninisme is een wapen in handen van de arbeidersklasse.
- pag. 11:
Kursus marxisme-leninisme.
- pag. 12, 13:
Over dialekties en histories materialisme.
- pag. 14:
Verklaring van de K.P.N.M.L.
Mededelingen van de K.P.N.M.L.
- pag. 15:
Arbeiders schrijven de Tribune.
- pag. 16:
Het Vrije Volk was al lang op de kapitalistiese weg.

Tegen crises helpt alleen opstand van de arbeiders

Het kapitalisme stevent rechtstreeks op een nieuwe crisis af. Het oorlogszuchtige Amerikaanse imperialisme wankelt door de nederlagen die het krijgt toegebracht door eenvoudige Vietnamese boeren en door de strijd in eigen land van de miljoenen armen. De dollar, het symbool van de macht van het kapitaal na de oorlog, blijkt een luchtballon. De V.S. worstelen om de wereldheerschappij met andere imperialistische landen zoals Japan, West-Duitsland en de Sowjet-Unie. In zijn doodsstrijd koerst het imperialisme aan op een nieuwe wereldoorlog, die een voorbode heeft in de door de V.S. ontketende handelsoorlog.

Nederland maakt deel uit van het internationale kapitalisme. Ook in ons land kondigt de crisis zich aan. Een nieuwe Colijn-regering om de duimschroeven aan te draaien hebben we al. Je kunt de krant niet opslaan, of je leest over ontslagen:

- Fokker ontslaat 750 man, voorlopig door het "normale verloop" niet aan te vullen. De vakbonden zijn op de hoogte gesteld, maar zijn het er nog niet helemaal mee eens.
- Ruys in Haarlem reorganiseert en ontslaat 65 man. Met de vakbonden is volledige overeenstemming over een afvloeiingsregeling.
- Vredestein in Doetinchem maakt ook niet genoeg winst meer en gooit 70 man op straat. Er was al vroeg overleg gepleegd met de vakbonden.
- De N. K. F. in Alblasterdam voert werktijdverkorting door voor meer dan 300 man, van wie het loon niet volledig wordt gegarandeerd. Daarom zijn de vakbonden het er niet mee eens.

Dit zijn de berichten van één dag, uit de krant van 17 september.

Krisen zijn onder de diktatuur van het kapitaal onvermijdelijk

Het is afgelopen met de zogenaamde lieve vrede. Het verhaal over de harmonie tussen kapitaal en arbeid, dat ons zolang is verteld, blijkt een sprookje te zijn. Zolang het de kapitalisten goed gaat kun je ze inderdaad een aalmoes afdwingen. Maar onherroepelijk komt het uur van de waarheid: het moment dat de klassen van de bourgeoisie en het proletariaat weer openlijk met elkaar in strijd zijn. Dat de één tegen de ander oorlog voert.

Waarom is het onherroepelijk dat dat moment komt? Omdat crises geen toeval zijn in het kapitalisme, maar omdat het kapitalisme onderworpen is aan wetten die onvermijdelijk de crises produceren.

Iedereen weet dat de kapitalisten maar op één ding uit zijn: dat is meer winst maken, meer arbeiders uitbuiten, van een klein kapitaal over de ruggen van de arbeiders een groot kapitaal maken.

Dat kunnen ze maken omdat ze de macht hebben over de produktiemiddelen, de machines, de fabrieken enz. De arbeiders hebben dergelijke bezittingen niet. Die hebben alleen hun

arbeidskracht en die zijn ze gedwongen om aan de kapitalisten te verkopen om in hun levensonderhoud te voorzien.

De kapitalisten zijn ook onderling voortdurend op voet van oorlog. Ze zijn doorlopend in gevecht om de modernste machines en de beste produktiemethoden toe te passen. Wie daarin voorop loopt kan het goedkoopste produceren, dus de meeste winst maken, dus de grootste macht opbouwen.

In tijden van hoogconjunctuur jagen de kapitalisten de arbeiders op tot het uiterste. Ze produceren als gekken om zo veel mogelijk te veroveren van de koek. Het gaat er niet om wat ze produceren als het maar winst oplevert. Ze storten zich allemaal op de meest winstgevendende sectoren. En dat gaat net zo lang door tot ze hun neus stoten. Dan is de markt overvol en is er overproduktie. De voorraden stapelen zich op. De winsten brokkelen af. De kapitalisten beginnen hun kapitaal terug te trekken. Langzaam maar zeker nadert de totale ineenstorting. De modern georganiseerde bedrijven, bijv. Philips, redden hun hachje door de arbeiders er uit te gooien, werktijdverkorting en dergelijke. De ouderwetse bedrijven, (textiel, papier, veel metaalbedrijven enz. waarin al jaren niks meer geïnvesteerd wordt, persen de laatste winsten uit de arbeiders. Dan sluiten de poorten, de directeur vertrekt met zijn bankrekening naar Zwitserland en de arbeiders staan op straat. Voor de massa van de bevolking breken tijden van achteruitgang en armoede aan. Niet omdat er van alles te weinig is, maar juist omdat er van alles te veel is. Het kapitalisme houdt alleen een eerlijke verdeling tegen. Zo was het in de dertiger jaren ook. Het spek hing in de winkels te rotten, maar de arbeiders hadden geen geld om het te kopen. Sterke jonge mannen waren gedwongen hun hand op te houden.

Deze dingen bewijzen dat het kapitalisme een verrot systeem is, dat de vooruitgang tegenhoudt. Neem maar een voorbeeld aan de moeilijkheden waarmee de steenfabrieken te kampen hebben. Ze gaan over de kop. Maar hoe kunnen er nou te veel stenen zijn? Er is immers een verschrikkelijk tekort aan

huizen? Voor iedereen met een gezond verstand is het duidelijk dat zoiets niet mogelijk moet zijn. Maar de kapitalisten zijn niet in staat die dingen te voorkomen. Alleen als de produktiemiddelen aan de socialistiese staat komen, waarin de arbeiders het voor het zeggen hebben, kunnen dergelijke krankzinnige toestanden uit de wereld gebrand worden. Alleen dan wordt er geproduceerd naar behoefte en niet naar de winst die het opbrengt voor een handjevol uitzuigers.

Wat te doen bij ontslagen

De belangen van de arbeiders en van de kapitalisten staan lijnrecht tegenover elkaar. Als het kapitaal in het nauw komt probeert het zijn problemen af te wentelen op de arbeiders. De lonen worden omlaag geschroefd. Er beginnen ontslagen te vallen. Als je een paar minuten te laat komt loop je de kans op straat gezet te worden. Even praten met een collega kan al werkloosheid betekenen. Ze beginnen je over te plaatsen, rottige werktijden en slechte jobs te geven om te zien of je zelf geen ontslag neemt. Vooral bij Philips wordt deze laatste methode sluw toegepast. Er gebeuren schoftenstreken zoals met een arbeider uit de papier die jaren geleden in de fabriek zijn arm kwijtraakte. Niet door zijn schuld. De veiligheidsdienst zat koffie te drinken. "Maar waarom zou ik gaan rechten", zegt hij, "zij hebben meer poen, dus hebben ze meer recht." Vlak na het verschrikkelijke ongeluk verzekerde de baas dat hij altijd in de fabriek kon blijven werken. Zoveel gevoel had hij toen nog. Maar nu het slechter gaat verdwijnt dat medeleven als sneeuw voor de zon. Dezelfde arbeider kreeg van de zenuwen een maagzweer en zit nu thuis. Iedere dag wacht hij in spanning of de postbode zijn ontslag al brengt. Want dat het vandaag of morgen gaat gebeuren is een ding dat zeker is.

Zo gaat het onder het kapitalisme met de arbeiders. Wie z'n handen gaan niet jeuken van haat als ie zoiets hoort? Tegen zulke gevallen moeten we optreden. We moeten hoe dan ook laten zien dat we ons niet als oud vuil laten behandelen. Tegen die sluipende gemene

ontslagen moeten we opkomen. Want het is ook nog eens een keer zo dat het vandaag je buurman is, maar morgen kan het jou overkomen. Onder het kapitalisme zijn er voor de arbeiders geen zekerheden weggelegd. Misschien denken sommigen nog dat het zo'n vaart niet zal lopen en dat een tijdje WW ook niet kwaad is. Maar het loopt wel zo'n vaart. Overal wijzen de tekenen erop dat het snel bergafwaarts gaat. En na een jaar is de WW geen lolletje meer. Dan is het gewoon armoe geworden. Daarom moeten we onze eenheid organiseren. We moeten solidair zijn met degenen die zwak staan of die een grote mond hebben, en die de bazen er het eerst uitpikken. Er is geen twijfel mogelijk dat we met goed georganiseerde stakingen of bedrijfsbezettingen onze kameraden kunnen beschermen tegen de terreur van de baas. Dergelijke acties zijn ook de beste bescherming van onszelf. Langzaam maar zeker nadert de tijd van de massa-ontslagen. Ook daartegen moeten we ons wapenen. Het is niet ons belang dat verouderde bedrijven open blijven. Maar het is ook niet onze schuld dat ze dicht moeten. Daarom mag geen enkele arbeider daarvan het slachtoffer worden. Daarom moeten we eisen dat bij ontslagen de arbeiders het loon behouden dat ze gemiddeld over de laatste 13 of 26 weken hebben gehad. Daar moet de kapitalistenklasse maar voor opdraaien, want die klasse is het ook die de crisis veroorzaakt.

Daarom zowel tegen individuele als tegen massa ontslagen: **Niet over onze ruggen!** Laat de kapitalisten zelf hun vuile was maar doen. Het is duidelijk dat een strijdorganisatie die werkelijk voor de belangen van de arbeiders opkomt dergelijke eisen zal stellen. Zo'n organisatie is Arbeidersmacht. De officiële bonden doen het anders. Meestal samen met de ondernemingsraden beginnen ze te zwetsen dat de werkgelegenheid gered moet worden. Daarom gaan ze zich zogenaamd in het belang van de arbeiders met de bedrijfsvoering bemoeien. Maar zolang de macht van de kapitalisten overeind staat is een bedrijfsvoering in het belang van de arbeiders absoluut uitgesloten. Meestal komt het er op neer dat de vakbonden zich lenen aan de kapitalisten om het bestaan van verouderde bedrijven te rekken. Onder voortdurende bedreiging met ontslag worden de lonen gedrukt, terwijl het tempo wordt opgevoerd. De plaats van mensen die vertrekken wordt niet opgevuld. De achterblijvers moeten met minder mensen net zoveel produceren. De bazen leggen er gewoon de zweep over. En het eind van het liedje is toch dat het zaakje naar z'n moer gaat en dat de arbeiders op straat staan. Het kapitalisme is niet bezorgd om de werkgelegenheid. Het is enkel en alleen bezorgd om het kapitaal, om de winst. Daarom is het kapitalisme een voortdurende bedreiging voor de werkgelegenheid.

Het kapitalisme zelf moeten we om zeep helpen

Wat zijn de gevolgen van de crisis voor de strijd van de arbeiders? Die strijd wordt er zeker niet makkelijker op. Als de pakhuisen vol liggen met voorraden is het moeilijk staken. Iedereen wordt bovendien steeds bedreigd in zijn broodwinning voor vrouw en kinderen. Maar dat wil toch zeker niet zeggen dat we ons voorlopig maar koest moeten houden en wachten tot de storm voorbij is. Integendeel. Als de kapitalisten denken dat ze over ons kunnen lopen, maken ze het nog veel bonter. Wat er nu aan de gang is betekent een enorme opleving van het revolutionaire bewustzijn van de arbeidersklasse. Het kapitalisme beweegt zich van crisis tot crisis. Het is een voortdurende aanslag op het bestaan van de overgrote meerderheid van de bevolking. Het is een enorme rem op de vooruitgang. Na de oorlog hebben de kapitalisten en hun knechten in de politieke partijen en de vakbonden, 25 jaar de leugen van de klassevrede kunnen prediken. Maar het kapitalisme kan geen welvaart verzekeren, behalve aan de kapitalistenklasse. De huidige ontwikkelingen brengen dit besef massaal onder de arbeiders. De strijd wil groeien van dag tot dag. De oudere arbeiders zien in dat ze hun hele leven gevochten hebben en dat ze suksessen hebben bereikt, maar dat de macht nog steeds aan de kapitalisten is. En die macht moet ze uit de handen gesleurd worden. De jonge arbeiders zijn niet van plan de achteruitgang over zich heen te laten gaan en hun hele

leven voor de verdiensten van de baas te ploeter. Daarom neemt het verzet in de bedrijven en in de buurten toe. Er is vrij lang weinig openlijk strijd geweest. Maar nu gaan we een nieuwe krachtmeting tussen arbeiders en kapitalisten tegemoet. We hoeven er niet aan te twifelen wie de langste adem heeft. Het kapitalisme gaat zijn ondergang tegemoet. Het is nu zaak onze strijd snel en goed te organiseren. In een rode vakbond zoals Arbeidersmacht. In een revolutionaire voorhoedepartij zoals de KPNML. We moeten het kapitalisme in zijn graf helpen. Alleen onder leiding van de georganiseerde arbeidersklasse kunnen we een maatschappij opbouwen zonder crises, zonder werkloosheid, zonder verspilling van arbeidskrachten en produktiekrachten.

We ervaren dagelijks de gevolgen van het kapitalisme aan ons lijf. We moeten nagaan wat de oorzaken zijn. En die oorzaken, het kapitalisme zelf, moeten we met wortel en tak uitroeien. Daartegen helpt uiteindelijk alleen de algemene opstand, de revolutie! Daarom: de problemen van de kapitalisten mogen niet over onze ruggen worden opgelost.

Geen ontslagen van mannetje voor mannetje, geen achteruitgang in het loon, geen opjagen van het tempo. Bij werktijdverkorting of massa-ontslagen volledig behoud van het loon (niet het CAO-loon, maar van wat we werkelijk elke week in het handje krijgen). Daarom: Dood aan het kapitalisme.

Arbeidersmacht strijden, durft te

In april en mei zijn overal in Nederland de bouwvakkers in actie geweest. De inzet van de strijd was de nieuwe c.a.o. De bouwvakkers streden voor een basisloon, dat hen niet afhankelijk zou laten van de willekeur van procenten en premies. Hun eis was daarom: f 25 schoon bij het basisloon. Zij wisten, dat om dit te bereiken een harde strijd nodig was. De enige manier om te winnen is een algemene staking. Dat zeggen alle bouwvakkers. Hun leus was daarom: alles plat, óók de woningbouw!

Maar de bouwbonden hadden anders beslist. Zij gingen niet uit van de eisen van de bouwvakkers, maar van de belangen van de bouwkapitalisten. Maar zij wilden de strijd van de bouwvakkers niet uit de hand laten lopen, zoals in de roterdamsche havenstaking van vorig jaar. Daarom organiseerden zij hun nieuwe "strijd"methode, de prikakties, die ze met veel bombarie tot de hoogste strijdvorm verheven. Maar iedere bouwvakker wist verdomd goed, dat dit speldeprikjes waren in een olifantshuid: "De bazen lachten je vierkant uit met die prikakties. De enigen die daar wat van voelden waren wijzelf. Dat was geen staken!"

Het resultaat van die belachelijke vertoning van de bonden, was een verradersakkoord, dat zij een "grote overwinning" noemden. In R. T. 7 schreven we toen: "Wie dit een overwinning noemt, heeft het slecht met ons voor!"

Het verradersakkoord

Hoe slecht de bonden het met ons voor hebben, bleek toen voor de eerste keer volgens de nieuwe c.a.o. werd uitbetaald. In Eindhoven hebben sommige bouwvakkers zowat 10 gulden minder in hun loonzakje gevonden. De meesten kregen 3 tot 5 gulden in de week erbij. En maar enkelen kregen een behoorlijke loonsverhoging van 20 gulden! En dit kan allemaal volgens die nieuwe c.a.o. Een akkoord dat de bouwvakkers volledig overlevert aan de willekeur van de bouwkapitalisten. Ze kunnen nog steeds even hard met de procenten rotzooien als eerst. "En dat was precies waartegen we vochten!" vertelde ons een metselaar. "Want nu het slechter gaat in de bouw, willen ze uit minder arbeiders nog meer winsten persen. Eerst gooiden ze de tarieven omhoog: 400 stenen per dag meer metselen, of de procenten gaan eraf." En als je je niet de grond

in wilt werken, gaan die procenten er dus af. Dan trappen ze je op straat en krijg je een werkloosheidsuitkering over dat lage basisloon. Enkele bouwvakkers in Eindhoven stapten naar hun bond, om te vragen wat de bond tegen deze smerige willekeur van de bouwkapitalisten ging doen. De huichelaars wisten daarop niks beters te zeggen dan dat ze daaraan toch ook niks konden doen. Daarover was niks in de c.a.o. bepaald. Dat was helemaal de zaak van de baas. Zo is het verraad van de bonden voor de zoveelste keer wel duidelijk geworden.

Na de tweede wereldoorlog hebben de bonden vaak een fooi uit de superwinsten van de kapitalisten onder de arbeiders mogen verdelen. Dat in ruil voor hun rol als waakhond. Maar die vlieger gaat niet meer op. Het kapitalisme verkeert in een crisis. Er valt geen fooi meer te verdelen door de bonden. Nu moeten de bonden de kapitalisten helpen om de crisis te verhalen op de arbeiders. Dit is hun rol in de zogenaamde loonmatiging. Dat zijn hun smerige verradersakkoorden. Naast waakhond zijn ze nu ook sloofje van de kapitalisten geworden.

Weg met de verradersbonden leve arbeidersmacht

Tijdens de akties in de bouw heeft ook Arbeidersmacht een belangrijke rol gespeeld. Arbeidersmacht, de nieuwe strijdorganisatie van de nederlandse arbeidersklasse. Een organisatie, die beantwoordt aan de strijdwil van de arbeidersklasse. Door onderzoek in de keten, bij de bouwvakkers zelf, wist Arbeidersmacht wat de voornaamste eis van de bouwvakkers was: f 25 schoon bij het basisloon. Arbeidersmacht heeft de strijd voor deze 25 gulden schoon bij het basisloon konsekwent op vele bouwwerken gepropageerd. Arbeidersmacht heeft ook steeds het verraad van de bonden aan de kaak gesteld. Zo werden de ideeën van de strijdbare arbeiders krachtig naar voren gebracht. Op enkele bouwwerken in het land heeft Arbeidersmacht

durft te winnen

ook de leiding van de strijd op zich genomen. In de meeste gevallen was Arbeidersmacht als jonge organisatie daartoe nog niet in staat. Daarvoor genoot Arbeidersmacht vaak nog niet genoeg vertrouwen van de bouwvakkers. Daarvoor miste ze vaak ook de nodige ervaring. Dat was ook in Eindhoven het geval. Daar is op vrijwel alle bouwwerken de strijd voor de 25 gulden gepropageerd, daar is hard tegen het verraad van de bonden opgetreden. Daarmee beantwoordde Arbeidersmacht volledig aan de strijdwil van de arbeiders. Dat bleek wel, toen de bonden een demonstratie aankondigden, om zegenaamd hun eisen kracht bij te zetten. De bonden organiseerden de demonstratie alleen voor die arbeiders, waarvan ze de bouw hadden platgelegd. Maar dat waren er zo weinig, dat ze, om geen geweldig modderfiguur te slaan, voor die demonstratie ook bouwvakkers uit den Bosch en Tilburg hierheen sleepten. Arbeidersmacht reageerde hier juist op, door de bouwvakkers van alle bouwwerken op te roepen aan de demonstratie mee te doen. Niet om de bonden te ondersteunen, maar om hun eigen eisen naar voren te brengen, en om de verradersbonden te zeggen waar het op stond. Zo kon een eerste stap gezet worden naar een meer algemene, massale strijd.

Een bouwvakker zegt ons daarover: "Voor dat pamflet van Arbeidersmacht bij ons op de bouw verspreid werd, wisten wij nog van geen demonstratie. Maar ik zei tegen mijn maats: als we niet gelijk allemaal gaan, dan bereiken we helemaal niks. Je kunt wel zeggen dat je daar toch niks mee opschiet, maar als we daar allemaal zo over denken, gebeurt er niks, en bereiken we niks. Nou, de hele bouw is ook meegegaan, alleen de uitvoerder bleef achter." Zo is het op vele bouwwerken gegaan. Het resultaat was een demonstratie van een grote groep arbeiders, die de oproep van Arbeidersmacht opvolgden. Een demonstratie voor de eisen van de arbeiders zelf, een demonstratie tegen het laffe optreden van de bonden. Tijdens die demonstratie nam Arbeidersmacht door gebrek aan ervaring niet resoluut de leiding over. Terwijl de arbeiders juist spontaan de leuzen van Arbeidersmacht riepen: "25 gulden nu, nondeje" en vooral "alles plat, ook de woningbouw". Terwijl de arbeiders hun haat tegen de bonden luchtten met kreten als "hielelikkers". Door niet resoluut de leiding te nemen, kon aan deze uiting van woede van de bouwvakkers geen stootkracht worden gegeven. Door het weifelende optreden van Arbeidersmacht liepen de bouwvakkers ook Arbeidersmacht voorbij. Maar daarmee waren ze zonder organisatie. En zonder organisatie staan de arbeiders ongewapend tegenover de klappen die hun vijanden uitdelen. Die klap kwam dan ook onherroepelijk: het verradersakkoord van de bonden. Toch heeft ook in Eindhoven Arbeidersmacht door de juistheid van haar parolen het vertrouwen gewonnen van een groot deel van de

bouwvakkers. Dat bleek toen Arbeidersmacht weer langs de keten ging na de eerste uitbetaling volgens de nieuwe c. a. o. Op verschillende bouwwerken zeiden ze toen: "Arbeidersmacht had gelijk, wij hadden met Arbeidersmacht moeten meegaan." Arbeidersmacht zal dat vertrouwen waar moeten maken. De les, die zij uit de akties van april en mei geleerd heeft, is dan ook: de strijd nooit uit de weg te gaan. Waar mogelijk moet zij de kop van de strijd nemen. Voor de arbeiders is er geen alternatief. Dat weet ook de voorhoede. De voorhoede van strijdbare arbeiders zal zich daarom in en om Arbeidersmacht verenigen, wanneer Arbeidersmacht de kop neemt, in de strijd voor de belangen van de arbeidersklasse, maar ook tegen de bonden. Want alleen dan zal het machtige lichaam van de arbeidersklasse geweldige stappen vooruit kunnen doen. Daarom heeft Arbeidersmacht in Eindhoven in de bouw weer volop de strijd opgenomen voor de onverkorte eis van 25 gulden schoon bij het basisloon. In deze strijd verenigt zij steeds meer strijdbare arbeiders in haar organisatie!

Durf te strijden, durf te winnen

Maar Arbeidersmacht heeft nog veel wantrouwen te overwinnen. Ten eerste wantrouwen in organisatie. Strijdbare arbeiders zijn al zo vaak bedrogen door organisaties (de bonden), dat velen ook van Arbeidersmacht dat bedrog verwachten. Alleen door steeds op de juiste wijze de leiding te nemen in de strijd voor de belangen van de arbeidersklasse: dat wil zeggen in de strijd voor de juiste eisen; door de konfrontatie met het kapitaal niet

uit de weg te gaan; door keihard tegen de verradersbonden op te treden, alleen zó zal Arbeidersmacht dit wantrouwen overwinnen. Maar er is vooral ook veel wantrouwen in de eigen kameraden. Daaruit hebben sommige arbeiders vaak de konklusie getrokken, dat zij het voortaan zelf alleen moeten opknappen. Dat zij voortaan wel ja en amen zullen zeggen, en zorgen dat zij hun geld binnen krijgen. Maar deze arbeiders zullen vroeg of laat de kous op de kop krijgen. Immers, het enige wapen van de arbeidersklasse is haar organisatie! Zónder dit wapen zullen in de crisis van het kapitalisme alle in jarenlange strijd bevochten verworvenheden stuk voor stuk weer van haar worden afgenomen. De kapitalistiek is al druk doende samen met haar handlangers, de arbeidersklasse terug te drijven. In ekonomies opzicht krijgt de arbeidersklasse elke dag weer nieuwe klappen te verduren. Maar ook haar politieke verworvenheden lopen steeds meer gevaar: de anti-stakingswet en de anti-rellenwet zijn daarvan al een dreigende voorbode. Zonder het wapen van de organisatie glijden we onherroepelijk af naar de openlijke diktatuur van het kapitaal: het fascisme.

Daarom zullen wij geen moment de strijd uit de weg mogen gaan. Natuurlijk zullen we op dit moment in de strijd nog wel vaak bedrogen uitkomen. Daarvoor is er nog te veel verdeeldheid onder de arbeidersklasse. Maar alleen in de strijd tegen onze vijanden zullen we die verdeeldheid kunnen overwinnen. Alleen door de strijd zullen we onze vijanden kunnen verpletteren. Daarom: durf te strijden, durf te winnen!!

Het marxisme leninisme is een wapen in handen van de arbeidersklasse

Ook deze Tribune staat weer vol artikelen over de strijd van de arbeidersklasse, die in de buurten en op de bedrijven stap voor stap groeit. Maar daarnaast staat er ook een korte uitleg in van het dialekties materialisme en de aankondiging van de cursus marxisme-leninisme in zeer veel steden van ons land. Men zal zich afvragen: wat heeft dat met mekaar te maken, waarom moet een arbeider zich met zulke theorieën bezig houden? Het gaat er dus om, wat Marx, Engels, Lenin, Stalin en Mao Tsetoeng ons te leren hebben.

Marx leefde meer dan 100 jaar geleden, Mao is nu een oude man. De strijd tussen arbeiders en kapitalisten is niet iets van de laatste tijd, dat weet iedereen. Het kapitalisme begon zich meer dan 150 jaar geleden als maatschappijsysteem te ontwikkelen. Al vanaf het prille begin hebben de arbeiders er strijd tegen gevoerd. Het is duidelijk dat zowel de klasse van de kapitalisten als de klasse van de arbeiders zich in die strijd verder hebben ontwikkeld en nog verder ontwikkelen. De arbeidersklasse heeft in de klassenstrijd onnoemelijk belangrijke ervaringen opgedaan. Marx en Engels hebben aangetoond dat de tegenstelling tussen arbeiders en kapitalisten de belangrijkste tegenstelling van de kapitalistische wereld is. Dat de kapitalisten de afstervende klasse zijn en de arbeidersklasse in naam van de hele mensheid het beheer over de maatschappij zal overnemen.

Lenin en Stalin hebben aangetoond dat de strijd van de arbeidersklasse geleid moet worden door een hecht georganiseerde strijdafdeling, de voorhoedepartij. Alleen dan kan de strijd slagen en kunnen de arbeiders hun revolutionaire diktatuur vestigen in het belang van de overweldigende meerderheid van het volk. Zij hebben onderzocht hoe het kapitalisme zijn klauwen over de hele wereld heeft uitgestrekt (het imperialisme) en welke gevolgen dat heeft voor de strijd van de arbeiders. Zij hebben de opbouw van de eerste socialistische staat van de wereld, de Sowjet-Unie, geleid. (Een doorslaggevende ervaring voor het wereldproletariaat, ook al is het kapitalisme in Rusland na de dood van Stalin hersteld). Mao Tsetoeng is in hun voetsporen getreden, heeft de wetenschap van het marxisme-leninisme verder ontwikkeld en de strijd van het chinese volk voor het socialisme geleid. Voor hen allen geldt dat ze geen boekenwijsheid verkondig(d)en, maar dat ze zelf aan de kant van de arbeiders hebben gevochten en daardoor in staat waren de ervaringen van die strijd in een theorie samen te vatten.

Daarom zeggen we: het marxisme-leninisme is de samenvatting van de historische ervaringen van het wereldproletariaat in de strijd tegen het kapitalisme en het imperialisme.

Als we deze theorie naast ons neer zouden leggen, zou, wat ons betreft, die strijd van vroegere generaties van arbeiders voor niks zijn geweest. We zouden de verworven inzichten weggooien en niets geleerd hebben sinds het kapitalisme nog in opkomst was.

We zouden steeds staken voor hogere lonen, vechten tegen ontslagen, tegen woningnood en dergelijke en af en toe zouden we in opstand komen, maar dat zou een "eeuwige" kringloop zijn. We zouden geen vooruitgang boeken, de moed verliezen, en toch weer in verzet komen als ze ons het bloed onder de nagels uithalen. Het gaat er juist om, dat we wél vooruit moeten. Dat we niet dezelfde strijd moeten voeren als 150 jaar geleden, maar dat we het kapitalisme zelf moeten afschaffen en

het socialisme opbouwen.

Het kapitalisme is door en door verrot en zijn ondergang is onvermijdelijk. Dat inzicht moet de massa van de arbeiders duidelijk worden. Dan pas zullen we het kapitalisme ook werkelijk afschaffen. Mensen zijn tenslotte redelijk denkende wezens. Ze handelen volgens de ideeën die ze hebben. Die ideeën komen niet uit de hemel vallen, ze berusten op de praktijk van de produktie en van de klassenstrijd. Maar dat wil nog niet zeggen dat die ideeën automatisch juist zijn. Daarom moet de voorhoede van de arbeidersklasse, georganiseerd in de kommunistische partij, steeds die ideeën bewust in praktijk brengen en al naar gelang het resultaat (of je bereikt wat je bereiken wilt) de goeie ideeën verder ontwikkelen en de foute bestrijden.

Het is niet voor niets dat de kapitalistenklasse ons bestookt met zo veel onjuiste ideeën. Hele universiteiten, de kerk, kranten en wetenschap-

pen houden ze in stand om de arbeiders te bedriegen. Ze zeggen dat het kapitalisme "van God" of van de natuur "gegeven" is. Anderen zeggen weer dat het kapitalisme niet ideaal is, maar dat het "onder het socialisme helemaal een puinhoop" is. Economen "bewijzen" "wetenschappelijk" dat inflatie het gevolg is van hoge lonen, dus dat we onze looneisen moeten matigen. Deze leugens moeten voor de brede massa's van het volk ontmaskerd worden, anders kan er van een socialistische revolutie geen sprake zijn.

Het marxisme-leninisme stelt voor de arbeiders onomstotelijk vast dat het kapitalisme de vooruitgang remt, dat het vernietigd moet worden, dat de klassenstrijd niet onderdrukt, maar openlijk gestreden moet worden, in het belang van de vooruitgang. Het marxisme-leninisme is ook een wetenschap. Maar het is niet de kapitalisten-wetenschap van de professoren. Het is de wetenschap van de arbeidersklasse. Het marxisme-leninisme staat in dienst van de strijd van het proletariaat. Het legt het wezen van het kapitalisme en het imperialisme ongenadig bloot. Door het toe te passen op de situatie in Nederland kunnen we de richting van de strijd bepalen, de richting van de definitieve overwinning van de arbeidersklasse over het kapitalisme.

Als iemand gedwongen is een oorlog te voeren, is het niet genoeg om zo maar een kanon af te schieten. Hij moet het terrein verkennen, de krachten van zijn eigen troepen en wapens en die van de vijand nauwkeurig vaststellen. Dan pas kan hij het kanon precies op de zwakste plek van de vijand richten en zoveel mogelijk verwarring zaaien in hun gelederen.

Zo is het ook in onze oorlog tegen het kapitalisme. We krijgen de overwinning niet kado. Het kapitalisme stort niet vanzelf in elkaar, we moeten het op het beslissende moment in elkaar slaan.

Het kapitalisme is het werk van mensen, het moet ook door mensen door een beter maatschappijstelsel vervangen worden. Daarvoor hebben we alle wapens die we in stelling kunnen brengen hard nodig. Dergelijke wapens zijn onze strijdlust, onze organisatie en vooral ook het marxisme-leninisme en de gedachte van Mao-Tsetoeng. Als we ons leger laten optrekken zonder plan, richten we het pistool op onze eigen borst. Daarom is het bij het toenemen van de strijd des te noodzakelijker om het marxisme-leninisme te bestuderen en het in praktijk toe te passen.

Een oudere arbeider die het boek, de Geschiedenis van de Kommunistische Partij van de Sowjet Unie, had gelezen, kwam tot de conclusie: "Sommige dingen moet je wel 2 of 3 keer lezen en als je het boek dicht doet moet je er nog eens goed over nadenken. Maar ik heb er ontzettend veel van geleerd. Dingen die ik eigenlijk wel wist en die ik eigenlijk ook niet wist. Zo als het daar staat moeten we de strijd voeren. Daar leren we van hoe we de revolutie moeten maken onder leiding van een goeie partij. Het klopt gewoon met wat ik er zelf altijd van gedacht heb. Maar ik dacht ook altijd dat ik geen kommunist was en dat ik het nooit zou worden. Nu ik dat boek gelezen heb begin ik waarachtig te geloven dat ik wel een kommunist ben of het moet worden. En dat geldt voor alle arbeiders."

Hieruit blijkt hoe belangrijk het is dat we de historische ervaringen van het proletariaat in de klassenstrijd bestuderen. Dat geldt voor alle arbeiders en allen die de strijd van de arbeidersklasse daadwerkelijk willen steunen. Daarom zijn de kursussen marxisme-leninisme en de stukken daarover in de Tribune een belangrijk stuk van de strijd die we voeren.

Kursus marxisme - leninisme

ALMELO:

plaats: Pension Ubels, Adastraat 6
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

AMERSFOORT:

zie inlegvel

AMSTELVEEN:

plaats: Vrije Universiteit, Combinatiegebouw,
zaal 052, Uilenstede
datum: 4 okt., 18 okt., enz.
tijd: 20 uur

AMSTERDAM:

plaats: Brakke Grond, Nes 53
datum: 25 okt., 8 nov., enz.
tijd: 20 uur

ARNHEM:

zie inlegvel

DELFT:

zie inlegvel

DEN BOSCH:

zie inlegvel

DEN HAAG:

zie inlegvel

DEVENTER:

plaats: De Passage, Gibsonstraat 24
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

EINDHOVEN:

plaats: Café Corso, Vestdijk 17
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

ENSCHEDÉ:

plaats: Het Eldrinkshuis, de Klomp 35
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

HEERLEN:

plaats: Pancratiushuis, Nobelstraat 33
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

HELMOND:

plaats: Café de Heipoort, Heistraat 24
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

HENGELO:

plaats: Café Elfering, Anninksweg 7
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

LEIDEN:

plaats: Café Kleine Burcht, Nieuwe Rijn 19
datum: 21 okt., 4 nov., 18 nov., enz.
tijd: 20 uur

NIJMEGEN:

plaats: Gebouw Burghardt, Burghardt van
den Bergstraat 114
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

OSS:

zie inlegvel

ROTTERDAM:

zie inlegvel

SITTARD:

plaats: K.W.J.-gebouw, Kloosterplein 1
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

UTRECHT:

plaats: Raadskelder (onder het Stadhuis)
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

VENLO:

plaats: Café De Gouden Tijger, Lomstraat 5
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

WAGENINGEN:

zie inlegvel

IJMUIDEN:

zie inlegvel

ZAANDAM:

zie inlegvel

ZUTPHEN:

plaats: Het Volkshuis, Houtmarkt 62
datum: 22 okt., 5 nov., 19 nov., enz.
tijd: 20 uur

Over dialekties en histories materialisme

E ind oktober start in veel steden weer de cursus marxisme-leninisme, georganiseerd door de K.P.N.M.L. Elders in deze Tribune staat de precieze aankondiging over de plaats, datum tijd, enz. De Tribune zal in de komende nummers volop aandacht aan deze cursus besteden. In elk nummer zal een artikel verschijnen, dat ingaat op de onderwerpen, die op de cursus behandeld worden.

In het eerste deel van de cursus behandelen wij de marxistische filosofie. Op de eerste cursusavonden willen wij de eerste beginselen van de marxistische filosofie uiteenzetten en verklaren. Waarom? Omdat het marxisme-leninisme onverbrekkelijk verbonden is met een wereldbeschouwing en een methode: het dialekties materialisme. De studie van deze wereldbeschouwing en denkmethode is onmisbaar om het marxisme-leninisme goed te kunnen begrijpen, om de theoriën van de kapitalisten te kunnen weerleggen en om een doeltreffende politieke strijd te kunnen voeren. Lenin heeft gezegd: "Zonder revolutionaire theorie kan er geen revolutionaire beweging bestaan." Dit betekent op de eerste plaats: we moeten de theorie met de praktijk verbinden. Wat betekent praktijk? De praktijk is iets realiseren, iets tot werkelijkheid maken. Wat betekent theorie? Theorie is de kennis van de dingen die wij verwerklijken willen. Een mens kan uitsluitend prakties zijn, maar dan werkt hij slechts volgens de routine. Hij kan uitsluitend theoreties zijn, maar wat hij dan uitdenkt is vaak niet te verwezenlijken. Tussen theorie en praktijk moet dus steeds verband bestaan. Mao-Tsetoeng leert ons: "De kennistheorie van het dialekties materialisme zet de praktijk op de eerste plaats: ze is van mening dat de menselijke kennis in geen enkel opzicht losgemaakt kan worden van de praktijk en ze verwerpt daarom alle foutieve theoriën die het belang van de praktijk ontkennen, of die de kennis van de praktijk scheiden. Lenin heeft hierover gezegd: "De praktijk is hoger dan de (theoretiese) kennis, want ze heeft niet slechts de verdienste van de algemeenheid, maar ook de verdienste van de onmiddellijke werkelijkheid." De marxistische filosofie, d. w. z. het dialekties materialisme, heeft 2 kenmerken, die het meest op de voorgrond treden. Het eerste is haar klassekarakter, haar openlijke verklaring dat het dialekties materialisme in dienst staat van de arbeidersklasse. Het tweede is haar praktiese kant, de nadruk op de praktijk als grondslag van de theorie, die op haar beurt weer de praktijk dient. Wij menen dat de strijdbare arbeiders een juiste methode van onderzoek en denken nodig hebben om een juiste revolutionaire aktiviteit te kunnen ontplooiën. Dat zij een methode nodig hebben, die geen dogma is, maar een methode, die rekening houdt met de steeds wisselende omstandigheden. Een methode, die nooit de theorie van de praktijk losmaakt. Deze methode vinden we in het dialekties materialisme, dat wij hier uiteen willen zetten.

Het marxisme is een levende theorie. Om meteen te laten zien op welke wijze het de vraag-

stukken onder ogen ziet, willen wij een voorbeeld nemen dat ieder bekend is: het vraagstuk van de klassenstrijd. Hoe denken de mensen over dit vraagstuk? Sommigen menen dat de verdediging van het dagelijks brood de politieke strijd overbodig maakt. Anderen denken dat het voldoende is de straat op te gaan en ontkenen de noodzaak van de organisatie. Weer anderen beweren dat alleen de politieke strijd een oplossing in dit vraagstuk kan brengen.

Maar voor een marxist omvat de klassenstrijd:

1. een economiese strijd;
2. een politieke strijd;
3. een ideologische strijd.

De klassenstrijd moet dus gelijktijdig op deze drie gebieden worden aangepakt. We kunnen niet met sukses vechten voor ons brood (economiese strijd) zonder de oorzaak van de lage lonen, de verhouding loonarbeid-kapitaal, aan te pakken zonder tegen het kapitalisme de macht van de arbeiders op te bouwen (politieke strijd), en zonder de ideeën te bestrijden, die de arbeiders met de kapitalisten willen verzoenen (ideologische strijd).

Om de politieke strijd goed te kunnen voeren moeten we zowel met de economiese toestand als met de ideologische stromingen rekening houden.

We zien dus dat al deze vraagstukken nauw met elkaar samenhangen. We kunnen over geen enkel verschijnsel in dit vraagstuk van de klassenstrijd - bijv. een staking - een beslissing nemen zonder met al deze onderdelen en met het vraagstuk als geheel rekening te houden. Zo ziet een marxist het vraagstuk van de klassenstrijd. In de ideologische strijd die we dagelijks moeten voeren, krijgen we echter met moeilijke vragen te maken: de onsterfelijkheid van de ziel, het bestaan van god, de oorsprong van de wereld, enz. Het dialekties materialisme geeft daar antwoord op.

De materialistische wereldbeschouwing

De filosofie houdt zich bezig met het verklaren van de wereld, de natuur, de mensernaatschappij. Wij hebben te maken met dingen, stoffelijke voorwerpen, die we kunnen zien en aanraken. Er zijn ook dingen, die we niet kunnen zien en aanraken, zoals onze gedachten. Er zijn dus stoffelijke en onstoffelijke dingen, stof (of materie) en geest. Wanneer de filosofen het hebben over de verhouding de stof tot de geest, van het zijn (leven) tot het denken enz., dan gaat het steeds om hetzelfde vraagstuk: wat is van de twee het belangrijkste, wat was er het eerst, de stof of de geest, het zijn of het denken. Dit is het grondvraagstuk van de filosofie. "Al naar gelang deze vraag op deze of gene wijze werd beantwoord, splitsten de filosofen zich in 2 grote kampen." (Friedrich Engels) in het materialistische en in het idealistische kamp. Tot het idealistische kamp behoren zij, die aannemen dat god de wereld heeft geschapen, die beweren dat de geest de stof heeft voortgebracht, die dus de onwetenschappelijke verklaring aanhangen.

Tot het materialistische kamp behoren zij, die een wetenschappelijke verklaring van de wereld proberen te geven en de stof, de materiële werkelijkheid als oorspronkelijk beschouwen.

De ervaring toont ons het bestaan van lichamen zonder denkvermogen, zoals de stenen, de metalen en de aarde, maar het bestaan van een geest zonder lichaam is nooit gebleken. Een ander voorbeeld. Hoe komt het dat de mens denkt? Op deze vraag zijn slechts 2 verschillende antwoorden mogelijk. De idealisten zeggen: de mens denkt omdat hij een ziel heeft. Het idealisme beschouwt de wereld als belichaming van "god", de "wereldgeest", het "bewustzijn". Het idealisme beweert, dat alleen ons bewustzijn echt bestaat.

Het materialisme van Marx gaat er van uit, dat de wereld in wezen materieel stoffelijk is, dat de wereld zich ontwikkelt volgens de bewegingswetten van de materie en geen "god" of "wereldgeest" nodig heeft.

Het materialisme gaat ervan uit dat de materie op de eerste plaats komt, omdat zij de bron is van onze gevoelens en ideeën, en dat het bewustzijn op de tweede plaats komt, omdat het denken het produkt is van de materie (nl. van de hersenen).

Daarom gaat het materialisme ervan uit, dat onze kennis van de wetten van de natuur, getoetst aan de praktijk, betrouwbare kennis is. Het bewijs hiervoor levert de dagelijkse praktijk. Alles wat wij zien, voelen enz. is een weerspiegeling van het materiële, van de dingen die er op de wereld zijn. Daarom zien de arbeiders de wereld anders dan de kapitalisten. Voor arbeiders is werken niets anders dan pezen voor een laag loon. Kapitalisten zien de arbeid als een deugd voor de mens. Arbeiders merken elke dag opnieuw dat er woningnood is: ze zitten elke dag in hun slecht huis of onbetaalbare nieuwbouwwoning. Voor de kapitalisten is er geen woningnood, ze wonen dan ook in dure villa's waar ze van woningnood niets merken. Arbeiders vinden het tariefsysteem verschrikkelijk omdat ze het ervan op de zenuwen krijgen. Kapitalisten vinden het prima, want ze worden er alleen maar rijker op. Ze denken er dus allebei anders over omdat ze er anders mee te maken hebben. Materialisme betekent dus, dat de ideeën van de mensen het gevolg zijn van wat ze elke dag meemaken, van hun materiële belangen.

Daarom denken arbeiders anders dan kapitalisten. Ze hebben tegengestelde belangen. Ze leven helemaal anders.

De dialektiese methode

Nu zullen we het hebben over de marxistische-leninistische methode van onderzoek en denken, over de dialektiek. De dialektiek is de manier waarop wij de wereld onderzoeken. De wereld d. w. z. de natuur en de mensernaatschappij. Het is erg belangrijk om de natuur en de maatschappij goed te onderzoeken. Pas wanneer de mensen goed begrijpen hoe de natuur in elkaar zit, kunnen

ze de natuur bedwingen en vooruit komen. Vroeger gebruikten de mensen stenen werktuigen, nu zijn er machines. Vroeger liepen de mensen in schapenvellen, later werd de wol geschoren en bewerkt, nu zijn er synthetische vezels. Door steeds de natuur te onderzoeken en dingen uit te proberen, zijn de mensen vooruitgekomen.

Pas wanneer we goed begrijpen, hoe de maatschappij in elkaar zit, waarom er arbeiders en kapitalisten zijn, kunnen we het kapitalisme vernietigen en de macht van de arbeidersklasse vestigen. Bijv. in het begin van het kapitalisme, in de vorige eeuw, sloegen de arbeiders de machines kapot. In 150 jaar harde strijd heeft de arbeidersklasse nu geleerd, dat de arbeiders zich moeten organiseren, niet tegen de machines, maar tegen de kapitalisten. Dat ze kapitalisten moeten onteigenen en de machines voor zichzelf moeten gebruiken. Dat ze een grote eenheid moeten vormen, met strijdkomitees in elke fabriek, onder leiding van een kommunistische partij. Dat ze niet moeten blijven stilstaan bij de economische strijd voor hoger loon, maar vooral hun eigen macht moeten opbouwen, bondgenootschappen met andere klassen sluiten enz. Net zolang tot ze de macht van de kapitalisten kunnen breken. Daarom moeten we goed weten hoe de maatschappij in elkaar zit. Wat zijn de belangrijkste 4 kenmerken van de dialektiek?

1) De dialektiek beschouwt de natuur en de maatschappij als één samenhangend geheel. De dingen staan niet los van elkaar. Daarom zegt de dialektiek dat we geen enkel verschijnsel in de natuur en in de maatschappij kunnen begrijpen, wanneer we het uit hun verband halen en los van de omringende verschijnselen bekijken. In de natuur bijvoorbeeld: regen is niet zomaar iets, dat uit de hemel komt vallen. Het water in de zeeën en rivieren verdampt, de damp komt in de wolken bijeen, de wolken stapelen zich op, totdat er weer regen valt, daardoor komt er weer meer water in de rivieren en de zee enzovoort. In de maatschappij: we kunnen weinig zeggen over de arbeiders, zonder te kijken naar hun vijanden, de kapitalisten. Als

er geen arbeiders waren konden er ook geen kapitalisten zijn, want de kapitalisten leven van de uitbuiting van de arbeiders. We kunnen de woningnood niet begrijpen, als we niet weten dat de kapitalisten in villa's, de arbeiders in krotten wonen. We kunnen de woningnood niet begrijpen als we niet weten dat de kapitalisten zelf de woningnood in stand houden.

We kunnen niet begrijpen waarom tomaten, appels, sla enz. alsmaar worden doorgedraaid en weggegooid, wanneer we niet weten dat het komt door het kapitalisme: omdat de kapitalist niet om de mensen bezorgd is, maar alleen aan zijn eigen winst denkt. Omdat hij het fruit en de groenten liever weggooit, als hij er niet aan kan verdienen, zodat ze niet terecht komen bij de arbeidersgezinnen, die het hard nodig hebben. In zijn beginperiode was het kapitalisme vooruitstrevend: het schiep de grote industrie. Het maakte zo een grote vooruitgang mogelijk. Nu is het kapitalisme reaktionair: het houdt iedere verdere vooruitgang tegen en onderdrukt de overgrote meerderheid van de mensheid. Alles hangt af van de omstandigheden, de plaats en de tijd.

2) De natuur en de maatschappij staan niet stil. Ze veranderen steeds en zijn voortdurend in beweging. De oude dingen sterven af, er ontstaan steeds nieuwe dingen. Kijk naar de planten, de bomen, de mensen. In de maatschappij: vroeger waren er slaven en slavenhouders, later heren en lijfeigenen, nu kapitalisten en arbeiders. En na het kapitalisme komt het socialisme.

3) De beweging in de natuur en in de maatschappij is niet een eindeloze herhaling van hetzelfde proces. Het is een beweging die steeds gaat van laag naar hoog, vaak met grote schokken en sprongen. In de natuur was er eerst alleen maar dode stof, uit deze stof zijn levende cellen ontstaan, daaruit het leven van planten en dieren, en daaruit het leven van de mensen. Als we water verwarmen, wordt het op een gegeven moment plotseling damp. Als water afkoelt, wordt het op een gegeven moment ineens ijs. In de maatschappij: de overgang van het ene maatschappelijke stelsel naar

het andere (slavenhoudersmaatschappij - feodale maatschappij - kapitalisme) heeft steeds met grote schokken, met revoluties plaatsgevonden. Nu leven we onder kapitalistische omstandigheden. De belangrijkste klasse, de werkende klasse, wordt uitgebuit en leeft in slechte omstandigheden. Maar wanneer de arbeidersklasse voldoende macht heeft opgebouwd, zal zij in één klap (in een revolutie) de kapitalisten van zich afschudden en zelf de macht in handen nemen.

4) Elk ding, elk verschijnsel in de natuur en in de maatschappij heeft een tegenstelling in zich. Een negatieve en een positieve kant, een verleden en een toekomst. In een mensenleven bijvoorbeeld is er steeds een strijd tussen het groeien en het afstervende, tussen de jeugd en de ouderdom, tussen leven en dood. In de maatschappij zijn altijd tegenstellingen tussen de klassen, de motor van de ontwikkeling geweest. Zonder deze tegenstellingen zou de maatschappij zich niet ontwikkeld hebben, zou er geen vooruitgang zijn geweest. Lenin zegt: "De ontwikkeling is de 'strijd' van de tegenstellingen".

Histories materialisme

Wanneer we het dialektische materialisme toepassen op de geschiedenis van de maatschappij noemen we dit histories materialisme. Dit is de wetenschap van de arbeidersklasse, de wetenschap die de partij van de arbeidersklasse, de kommunistische partij, gebruikt bij het bestuderen en veranderen van de maatschappij. Het is gemakkelijk te begrijpen, hoe belangrijk de toepassing van de materialistische wereldbeschouwing en de dialektische methode op de mensenmaatschappij is, voor de arbeidersklasse en haar partij. Het maatschappelijk leven is niet langer een opeenhoping van toevalligheden maar een ontwikkeling volgens bepaalde wetten, die we kunnen bestuderen en die we kunnen kennen. Op de zo verkregen kennis kunnen we vertrouwen: het zijn betrouwbare gegevens. Dus de oorsprong van de ideeën, theorieën enz. ligt in het materiële leven. Maar dat betekent niet dat maatschappelijke ideeën en theorieën geen rol spelen in de geschiedenis. Integendeel. Wanneer het gaat om vooruitstrevende theorieën die uitgaan van de ontwikkelingsbehoefte van de maatschappij, die de belangen van de vooruitstrevende krachten in de maatschappij dienen, spelen zij een enorme rol bij het veranderen van de wereld. Marx zegt: "De theorie wordt tot materiële macht, zodra zij zich van de massa's meester maakt." Dus de partij van de arbeidersklasse moet een wetenschap bezitten, die de ontwikkeling van de maatschappij op de juiste wijze weerspiegelt. Zo is de partij in staat de brede massa's van het volk in beweging te brengen en hen met succes te leiden in de strijd voor het socialisme.

We hebben dus gezien:

- de geschiedenis is het werk van de mensen,
- de handelingen van deze mensen worden door hun wil bepaald,
- deze wil is de uitdrukking van hun ideeën,
- deze ideeën zijn de afspiegeling van de maatschappelijke verhoudingen waaronder zij leven,
- deze maatschappelijke verhoudingen worden bepaald door de klassen en de strijd tussen de klassen.

KPNML

nieuws

De Tribune

Verklaring over de KPNML en de Tribune

AFDELINGEN KPNML

Amsterdam:
Binnenvisserstraat 19-hs.

Eindhoven:
Postbus 706.

Heerlen:
Schaersbergerweg 35.

Helmond:
Postbus 277.

Hengelo:
Populierenweg 38.

Leiden:
Morsstraat 37.

Nijmegen:
Aldenhof 8564; tel.:(08800) 36013

Rotterdam:
Postbus 1505; tel.:(010) 282834

Utrecht:
Postbus 2086.

Wageningen:
Thorbeckestraat 54.

ABONNEMENT TRIBUNE

In de volgende Tribune staat vermeld hoe en waar u uw abonnementsgeld kunt voldoen. Dit is nu nog niet mogelijk door de reorganisatie van de Tribune.

Arbeiders schrijven de Tribune

Eerst veiligheid, dan pas werken

Zoals ook in de vorige Tribune stond, wordt in een kapitalistisch land als Nederland voortdurend de hand gelicht met de veiligheidsvoorschriften. De bazen nemen veiligheidskappen weg bij de draaibanken, lappen het onderhoud van machines aan hun laars. Zo ook bij de NDSM. Daar stortte begin augustus een kraan in. Het gebeurde toen een sektie voor weer een nieuwe mammoet-tanker, van de ene kraan losraakte en toen aan de andere kwam te hangen. De sektie woog nog geen tien ton, terwijl de kraan op dat punt veel meer kon hebben. Het

De Tribune is een voortzetting van de Rode Tribune. De Rode Tribune werd uitgegeven door de Kommunistische Eenheidsbeweging Nederland (marxisties-leninisties). In deze beweging hebben zich scherpe tegenstellingen ontwikkeld over een aantal erg belangrijke zaken.

De strijdwil van de nederlandse arbeidersklasse neemt snel toe. Een harde, misschien beslissende krachtmeting met de kapitalistische uitbuiters staat ons te wachten. Voor die strijd moet het nederlandse proletariaat zich organiseren in een hechte voorhoedeorganisatie, nu de oude S.D.A.P. en de C.P.N. zijn vervallen tot burgerlijke hervormingspartijen.

Door de ontwikkeling van de klassenstrijd werd de K.E.N. (m.l.) voor een fundamentele keuze geplaatst over de politieke lijn die gevoerd moet worden. Hoe organiseren we de voorhoede van de arbeidersklasse? Wat is de rol van de marxisties-leninistische partij? Moet Arbeidersmacht een rode vakbond worden, (zoals vroeger de E.V.C.), of moeten we de arbeiders de vakbonden in sturen? Welke maatregelen moeten nu genomen worden om de arbeidersklasse te kunnen leiden op het beslissende moment?

Deze en andere vraagstukken vroegen om een oplossing. Dat daarover verschillen van mening waren in de K.E.N. (m.l.) is niets buitengewoons. Maar die verschillen waren zo ernstig dat de organisatorische eenheid van de K.E.N. (m.l.) onmogelijk bewaard kon blijven. Na de scheuring gaat de meerderheid van de K.E.N. (m.l.) een nieuwe partij vormen: de Kommunistische Partij Nederland / Marxisties Leninisties, de K.P.N./M.L.

tegenwicht van de kraan raakte door de schok los en sloeg onder tegen de kraan aan, die toen in elkaar donderde. Nu lijkt dit nog een ongeluk. Maar zo is het niet. Het is algemeen bekend op de werf dat het onderhoud van de kranen niets voorstelt. Als er wat kapot is, wordt er snel wat aan geknutseld zodat die weer kan draaien. Goed onderhoud komt bijna niet voor. Zo is het overal. Veiligheid telt niet. Het is de produktie die heerst. En of dat nou verminkingen oplevert, of dat er doden vallen, dat telt niet. Zeker niet bij een werf als de NDSM. Die werd eerst verkocht aan Verolme en is nu weer overgegaan in handen van Rijn-Schelde. Zodra Verolme de werf in handen had, is die aan het plunderen geslagen. De beste machines heeft hij weggeroofd en naar zijn eigen werf gebracht. Nu heeft Rijn-Schelde het te vertellen, en dat zal wel inhouden dat de NDSM niet lang meer zal bestaan. In 1974 zijn de orders afgelopen voor de mammoet-tankers. Zo'n reuzenbedrijf zal dan zeker geen moment aarzelen de zaak dicht te gooien, want bij een reuzenbedrijf

De K.P.N./M.L. zet in alle opzichten de politieke lijn van de K.E.N. (m.l.) voort. Het belangrijkste blijft het massawerk in de bedrijven en de buurten, en het opbouwen van nieuwe strijdorganisaties die beantwoorden aan de strijdwil van de nederlandse arbeidersklasse. De K.P.N./M.L. moet de meest strijdbare en klassebewuste arbeiders in zich verenigen, en hen wapenen met de theorie van het marxisme-leninisme. De Marxisties-Leninistische Studentenbond gaat verder met de opvoeding van brede lagen van de intellectuelen tot het standpunt van de arbeidersklasse. De Marxisties-Leninistische Jeugd vormt hechte steunpunten onder de werkende jongeren, en gaat in de toekomst ook onder de scholieren werken. De K.E.N. (m.l.) was op weg om de partij van de nederlandse arbeidersklasse te worden. Door de scheuring in de K.E.N. (m.l.) wordt die ontwikkeling versneld.

De K.P.N./M.L. moet op korte termijn met een programma komen, hoe wij stap voor stap steeds vastere voet onder de arbeidersklasse kunnen krijgen. Daarover houdt de K.P.N./M.L. in oktober een kongres. Het Centraal Komitee zal op het kongres een belangrijke verklaring aan de leden voorleggen. Daarna zullen wij in de volgende Tribune uitgebreid ingaan op het ontstaan van de K.P.N./M.L. uit de K.E.N. (m.l.), en de grote betekenis van die gebeurtenis voor de arbeidersklasse.

Het Centraal Komitee van de
Kommunistische Partij Nederland
Marxisties-Leninisties.

horen ook reuzenparasieten, die ons arbeiders leegzuigen en dan wegwerpen. Met die toekomst voor ons zullen ze ook wel proberen om nu al niets meer aan de veiligheid te doen. Want dat is volgens deze parasieten toch weggegooid geld, terwijl een mensenleven voor hen niets kost!

Maar dan hebben ze toch buiten de waard gerekend. De arbeiders zullen zich organiseren in de strijd voor een goede veiligheid, en die macht zal de parasieten opzij schuiven met hun moordenaarsplannen.

Want bij de NDSM is het wel heel duidelijk. Welke kapitalist je ook uitbuit, uiteindelijk geven ze ons toch een klap in de nek. Dus niet de ene kliek vervangen door de andere, maar radikaal de hele kapitalistenklasse de zee injagen. En zelf de macht in handen nemen.

Een arbeider van de NDSM.

Arbeiders schrijven de Tribune

Smerige streken van de Nederlandse Dagbladunie

"Ik werk als ongeschoold arbeider op de rotatie-afdeling, als plakker. We werken met zo'n 15 man, ouderen en jongeren. We hangen de rollen papier in de machines en plakken de einden machinaal aan elkaar, zodat de persen achterelkaar door kunnen draaien. Natuurlijk breekt het papier wel 's, maar daar werd vroeger nooit zoveel aandacht aan besteed. De chef schreef op wat er gebeurd was, en daar bleef het meestal bij. Maar nou gaan ze de Arbeiderspers (Vrije Volk) overnemen, en dan gaan ze er natuurlijk bij hun en bij ons mensen uitgooien. Daarom hebben ze dat opschrijven met ingang van 31 augustus veranderd. Je moet nu zelf opschrijven wat volgens jou de oorzaak is. "Zo uitgebreid mogelijk de oorzaak vermelden", zei de direktie op een vergadering. Die werd na werktijd gehouden, dus ze stelen nog van je tijd ook. Een aantal mensen dat niet kon komen, kreeg een brief thuis waarin stond dat dat de laatste keer moest zijn, anders konden ze opdonderen. Daaruit blijkt dat de direktie liegt als ze zeggen dat het alleen maar is "omdat er teveel papier verloren gaat". Er moeten mensen

weg, en dat zijn de ouderen, want die kunnen het hoge tempo niet altijd meer bijhouden, en de mensen die een grote mond opzetten. Eerst draaiden we 50.000 kranten per uur, nou wordt dat 75.000. Om de tien minuten moet je dan een rol inhangen, je hebt geen tijd om adem te halen. De chef schrijft ook op wat er volgens hem gebeurd is. Als jij zegt dat je de oorzaak van de breuk niet weet of dat het aan het papier ligt, en hij zet "breuk ontstaan tijdens plakcyclus" dan zet die je nog voor leugenaar ook. Want de chef heeft altijd gelijk. Dit geval staat niet op zichzelf. De kapitalisten doen alles om de produktie op te voeren ten koste van ons. Ze zoeken steeds naar een voorwendsel om lastige kameraden eruit te kunnen trappen. Daartegen moeten we ons verzetten. Want onze verdeeldheid is er de schuld van dat ze dit soort smerige streken kunnen blijven uithalen."

Loonslavernij bij Brabantia

Bij de metaalfabriek Brabantia (in Eindhoven) zijn ze nu totaal hysteries geworden. Ze proberen daar steeds grotere winsten uit ons te

persen, door ons steeds harder, sneller en langer te laten werken. De tarieven jagen ze steeds omhoog. Soms wordt het tarief ineens verdubbeld. De lopende band zetten ze soms zo hard als de machine maar kan. Dat de arbeiders dan de hele dag staan te springen als gekken om de band bij te houden, daar kijken ze niet naar!

De werkdag hebben ze met een uur verplicht overwerk verlengd. Zo staan we dagelijks 10 uur in de fabriek. En dat terwijl 100 jaar geleden de arbeidersklasse vocht voor een 8-urige werkdag. En als we 's morgens en 's middags nog een kwartier willen schaffen, dan moeten we die "verloren tijd" inhalen. Het komt er op neer, dat we bij Brabantia dagelijks 9½ tot 10 uur moeten werken op een haast onmogelijk tarief, of met een haast onmogelijke bandsnelheid.

Dat er zo nu en dan arbeiders over hun toeren raken en er bij neer zullen vallen, dat zal de kliek van de van Elderens, de alleenheersers van Brabantia, een zorg zijn. Zij kunnen genoeg arbeiders krijgen op dit moment. Maar veel langer zullen deze uitbuiters ons het vel niet meer over de neus kunnen halen. Onherroepelijk graven ze hun eigen graf, door het groeiend verzet van de arbeiders. Tot nu toe is het gebleven bij de woede-uitvallen van een enkeling. Zoals laatst, toen de kalkulator ('n onderkruiper van het ergste soort) bij een van ons kwam klokken, heeft deze de klok uit zijn handen gerukt en aan diggelen gesmeten. Maar met dergelijke woedeuitvallen van een enkeling bereiken we niet veel. We moeten een vuist maken. Tegenover de vuile uitbuiterskliek moeten we onze eigen macht stellen: Arbeidersmacht.

Een arbeider bij Brabantia.

Vervolg van achterpagina

ook gemaakt. Zo worden de belangen van de arbeiders verkocht!

Het Vrije Volk onder de wet van het kapitaal

Als je er zoals Het Vrije Volk (de P. v. d. A. en het N. V. V.) van uit gaat dat de strijd van de arbeiders onderdrukt moet worden, kun je natuurlijk geen beroep meer doen op de offers die de strijd nu eenmaal kost. Natuurlijk kunnen ook nu de nederlandse arbeiders een krant van 100.000 abonnees overeind houden. Maar dan moet het wel hun eigen krant zijn. Voor Het Vrije Volk ging dat niet meer op. Daarnaast zag het N. V. V. het ook niet zitten met een krant die geld kost. Dus bleef er voor Het Vrije Volk niks anders over dan meehuilen met de kapitalistische wolven in het kapitalistische bos. Natuurlijk gebeurt dat in de eerste plaats in de inhoud van de krant. We hoeven maar te herinneren aan de roterdamsche vaststaking, toen de arbeiders door Het Vrije Volk werden uitgemaakt voor rotte vis. Verder loopt de krant trouw achter de bonden aan in het breken en verprutsen van de stakingen die er sindsdien zijn geweest. Dat is natuurlijk om koopkrachtiger abonnees te winnen. Maar het bedrijf zelf kan zich niet langer aan de wetten van het kapitaal onttrekken. En die wetten willen dat de kleine en de zwakke bedrijven worden opgeslokt door de grote en de sterke. Eerst hebben ze de regering geld afhandig proberen te maken. Dat was helemaal mooi, een regering die een zogenaamde ar-

beiderskrant het leven redt! Nu wordt Het Vrije Volk opgekocht door de N. D. U., die o. a. het kapitalistenblad Het Algemeen Dagblad uitgeeft. Maar, zeggen de direkties dan, de "onafhankelijkheid" van de redaktie is waarborgd. Dat is dan zeker de onafhankelijkheid van de arbeiders, want "wiens brood men eet, diens woord men spreekt". Reorganisatie en gesol met arbeiders zijn de laatste jaren bij Het Vrije Volk aan de orde van de dag geweest. Het begon met de sluiting van het bedrijf in Groningen en toen met dat in Amsterdam. Overplaatsingen, lage lonen, het opjagen van het tempo, ontslagen van oudere en ziekelijke arbeiders, het is net zoals bij ieder ander kapitalisties bedrijf.

De mensen vragen: wat gebeurt er met onze krant

Een arbeider van Het Vrije Volk in Rotterdam vertelde: "Ik zei een keer dat ik dacht dat ik bij een ARBEIDERSpers werkte. Dat is toch ook zo, zeiden ze. Nou, het stinkt hier anders al net zo vies naar kapitalisme als overal, zei ik toen weer. Dan word je uitgemaakt voor kommunist. Nou ja, dat zal mij een zorg zijn. Ik ben altijd arbeider geweest en ik heb me altijd arbeider gevoeld. Toen ik bij een krant ging werken vond ik het logies dat ik naar Het Vrije Volk ging. Dat is er nou wel af. Ik werk er alleen maar voor m'n brood. Dat kan ik van alle anderen ook wel zeggen. En dat is hard. Er zijn nou ook veel klerelijers bij, maar er zijn toch nog lui die uit idealisme jarenlang geploeterd hebben zonder op overuren te kijken. Die jongens gaan toch maar mooi voor de bijl in een bedrijf van het N. V. V. Ik zal je zeggen, dat ik nou zelf het abonne-

ment op die krant heb opgezegd. Ik wil hem niet meer zien. Je wordt soms opgebeld door mensen die vragen: wat gaat er met onze krant gebeuren? Die mensen zijn zich kapot geschrokken en snappen er niks meer van. Ik kan ze ook niks vertellen. Want wij weten óók niks. Verleden week is er een paar uur gestaakt, omdat we meer wilden weten. Dat wordt dan weer gesust met kletsboek dat we de krant niet in gevaar moeten brengen en zo! Nou, met die krant heb ik niks te maken. Ik werk voor m'n centen, net zoals alle andere arbeiders. Maar je schiet er ook niks mee op om meer te weten. Als ze 200 man op straat willen gooien, dan gebeurt dat, of je het nou vantevoren weet of niet. Dat hebben ze bij het N. V. V. kennelijk wel geleerd in de onderhandelingen met de kapitalisten. Hoe ze een bedrijf moeten runnen, hoe ze de arbeiders tot het uiterste moeten uitpersen en dan weggooien als leeggeknepen citroenen."

We hebben het al gezegd: de verkoop van Het Vrije Volk is maar een stapje op de weg die ze allang waren opgegaan. Uit het bovenstaande blijkt wel dat het voor veel oudere arbeiders toch nog als een klap aan komt. Deze smerige affaire moet hen niet ontmoedigen, maar de ogen openen voor het hele verraad dat het bij het N. V. V. en de P. v. d. A. is geworden. De strijd van de arbeiders kunnen de kapitalisten nooit vermoorden. In tegendeel: als we goed begrijpen wat er in het verleden fout gelopen is, dan hebben we die lessen geleerd voor de zware taken waarvoor we nu nog staan.

Daarvoor moeten we een nieuwe voorhoedepartij sterk maken. Daarvoor moeten we een nieuw propaganda-apparaat opbouwen. Met een krant die van onszelf is, die het waard is om offers voor te brengen.

de tribune

11 | 71

marxisties - leninisties
maandblad
postbus 1505
rotterdam

proletariërs aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u!

Artikelen bij de oprichting van de KPN/ML

tegen de oorlog helpt alleen de revolutie

alleen de revolutie kan de derde wereldoorlog voorkomen

Bestaat het gevaar van een nieuwe wereldoorlog? Mao Tsetoeng, de grote leider van het chinese volk, zei hierover in 1970:

"Het gevaar van een nieuwe wereldoorlog bestaat nog steeds en de volkeren van alle landen moeten zich erop voorbereiden. Maar de belangrijkste tendens in de wereld is de revolutie".

Sinds deze uitspraak is anderhalf jaar verstreken. De betekenis van deze woorden is steeds duidelijker geworden. Door de vrijheidsstrijd van de onderdrukte volkeren worden de imperialistische landen steeds meer in het nauw gedreven. Hun onderlinge tegenstellingen verscherpen zich.

Vijftig jaar na de Tweede Wereldoorlog is de Amerikaanse heerschappij schijnbaar onantastbaar geweest. Maar nu wankelt de reus. Ook het machtige Amerika is niet meer dan een reus op lemen voeten. De grote imperialistische mogendheden de VS, Japan, Rusland, en West-Europa maken zich op voor een duivelse strijd om een nieuwe verdeling van de wereld. De wetten die het imperialisme beheersen, drijven naar een bloedige herhaling van de Eerste en Tweede Wereldoorlog.

Is er niets dat deze verschrikkelijke vernietigingsgang een halt kan toeroepen? Jawel, dat is er wel. Daarover heeft Mao Tsetung gezegd: "Wat betreft het vraagstuk van de wereldoorlog zijn er slechts twee mogelijkheden: de ene is dat de oorlog de revolutie doet ontstaan, de andere is dat de revolutie de oorlog voorkomt".

De revolutie van de arbeiders kan een nieuwe wereldoorlog voorkomen. Laten we verder op deze kwestie ingaan.

De imperialisten willen de wereld verdelen

In zijn beroemde boek 'Het imperialisme als hoogste fase van het kapitalisme' toont Lenin aan waar de wereldoorlogen vandaan komen. Door de geweldige groei en concentratie van het kapitaal ontstaan er enorme monopolies die hun klauwen ver over de grenzen van het eigen land uitstrekken. De monopolies zijn op zoek naar grote afzetmarkten, grondstoffenbronnen (van ertsen e.d.) en goedkope arbeidskrachten. We spreken dan van de fase van het imperialisme, waarin de wereld verdeeld wordt in twee grote kampen: de imperialistische landen en de onderdrukte volkeren.

Na de eerste imperialistische wereldoorlog is daar het kamp van het socialisme bij gekomen. Eerst was het Rusland, dat na de dood van

Stalin terugviel tot het kapitalisme. Maar na de Tweede Wereldoorlog is China het lichtende voorbeeld voor alle revolutionairen op de wereld.

De verdeling van de niet-socialistische wereld onder de imperialistische rovers en moordenaars is natuurlijk geen toevallige verdeling. Die verdeling berust op de verhoudingen van kapitaal en macht. Als deze verhoudingen veranderen wordt in de oorlog een nieuwe verdeling van de wereld uitgevochten.

Na de Eerste imperialistische Wereldoorlog was Engeland de machtigste natie. Maar geen enkele overwinning in de geschiedenis is een eeuwige overwinning. Engeland verzwakte en nieuwe imperialistische machten werden sterker. Door deze veranderingen ontbrandde de Tweede imperialistische Wereldoorlog van Duitsland en Engeland, waarbij Amerika als de grote overwinnaar uit de bus kwam. Maar ook de VS is een reus op lemen voeten, oftewel een tijger van papier.

Op 1 augustus j.l. schreef de Kommunistische Partij van China: "Zoals de ster van het grote Britse rijk is uitgedoofd, zo is ook de ster van het Amerikaanse imperialisme aan het dalen. Zijn onzinnige plan om de heerschappij van de wereld te veroveren is mislukt. Zijn aanvals- en oorlogspolitiek heeft overal de nederlaag geleden. Zijn positie in de wereld is aanzienlijk verzwakt. Zijn knechten worden steeds minder talrijk en zijn tegenstanders groeien voortdurend in aantal. In de VS zelf heerst een volslagen verwarring op het politieke vlak. In de economie overheerst de totale wanorde en de maatschappij kent zeer weinig rust. De Amerikaanse regering verliest meer en meer het vertrouwen van het volk".

De Amerikaanse ster is aan het dalen

De Amerikaanse ster is aan het dalen. De Amerikaanse arbeidersklasse (zowel de negers als de blanke arbeiders) wordt getroffen door een werkeloosheid die alleen te vergelijken is met die van de dertiger jaren. Er heerst een onbeschrijflijke armoede. Zo eist de kapitalistische produktiewijze opnieuw haar tol. Het kapitalisme is niet in staat in staat een voortdurende groei van de economie te bereiken.

De dappere volkeren van Zuidoost-Azië brengen het Amerikaanse imperialisme slag op slag toe. De Amerikaanse natie is in ontbinding. Een fatsoenlijke (kapitalistische) Amerikaanse senator kon er niet onderuit om de Vietnamese oorlog van de VS de meest beastachtige sinds de oorlog van Hitler te noemen.

De nederlagen in Vietnam, Laos en Cambodja verdiepen de Amerikaanse crisis. De dollar stond hemelhoog, maar is nu zeer diep gevallen. De Duitse en Japanse imperialisten binggen de Amerikanen naar de kroon te steken.

Het Japanse imperialisme bedreigt de wereld

Het opkomende Japanse imperialisme en militarisme is een grote bedreiging voor de wereld. Na de oorlog is het Japanse monopoliekapitaal uitgegroeid tot ver buiten zijn grenzen. Het probeert uit zijn vroegere grenzen te breken om de afzetmarkten, goedkope arbeidskrachten en grondstoffenbronnen van andere Aziatische landen in handen te krijgen. Taiwan (Nationalisties China) is een Chinese provincie die door de Amerikanen bezet wordt gehouden. Ook Zuid-Korea is door de Amerikanen bezet. Maar in economies opzicht zijn beide gebieden in feite kolonies van Japan.

De rol van Japan in Zuidoost-Azië en in Indonesië wordt steeds belangrijker. De snelle Japanse groei is het resultaat van de Amerikaanse hulp en vooral van een brute uitbuiting van de arbeidersklasse in Japan. De Japanse produktie is voor een groot deel bestemd voor de uitvoer. De onverkochte voorraden stapelen zich van dag tot dag op. Daarom is Japan gedwongen tot een meer en meer agressieve, oorlogszuchtige politiek. Het Japanse leger verslindt miljarden en miljarden. Het leger zelf telt slechts 300.000 man, maar op iedere vier soldaten is er één officier, zodat het leger zeer snel kan worden uitgebreid. Vier van de vijf officieren komen uit de oude fascistische legers. De bewapening is uiterst modern en de vuurkracht groot.

De Amerikanen hebben dit zelf gewild. Nu ze met de staart tussen de benen uit Azië moeten wegtrekken, hebben ze een nieuwe tactiek bedacht: Laat de Aziaten tegen de Aziaten vechten. De Amerikaanse ministers hebben bij herhaling gezegd dat de rol van Japan in Azië en vooral Zuidoost-Azië versterkt moet worden. De Japanse imperialisten hadden daar natuurlijk wel oren naar.

Tot nu toe hebben de Amerikanen de Japanse reaktionairen als knecht kunnen gebruiken. Maar hoe vaak zijn in de geschiedenis de rollen van meester en knecht al niet omgedraaid? De tegenstellingen tussen Japan en de VS nemen snel toe. De VS hebben voor de bescherming van hun verzwakte economie naar importheffingen moeten grijpen. De Japanse industrie is daardoor zwaar getroffen. Voorlopig heeft Japan het loodje moeten leggen, maar hoe lang nog? Onlangs durfde de eerste minister Sato al te verklaren dat Nixon in Japan niet meer welkom was omdat Japan niet langer een kolonie van de VS is.

Ondertussen blaast ook de kliek van de machthebbers in de Sowjet-Unie zijn partijtje mee. Er is een geheim militair verdrag tussen de Sowjet-Unie en Japan bekend geworden. Japan delft bovendien in Siberië naar delfstoffen. De Russische machthebbers deinzen er niet voor terug om buitenlands kapitaal te laten binnendringen. Bovendien heeft Rusland enkele maanden geleden ook een niet-aanvalsverdrag met India gesloten. Zo

proberen ze de Volksrepubliek China in een wurgende greep te krijgen.

China split het imperialistische front

De kaarten worden geschud voor een nieuwe bloedige krachtmeting tussen de imperialistische landen. Er is geen twijfel mogelijk dat ondanks alle onderlinge tegenstellingen de Volksrepubliek China het belangrijkste doelwit van de imperialisten is. Keer op keer hoort men grote kapitalisten likkebaardend verklaren dat er in China een enorme markt braak ligt. Een markt met een derde van de wereldbevolking.

Maar die markt wordt tegen de imperialistische roof en doodslag beschermd doordat in China de arbeidersklasse aan de macht is en de dienst uit maakt.

China groeit snel uit tot een machtig land. Toch is er geen twijfel mogelijk dat het land zware verliezen zou lijden, als het in een nieuwe oorlog alleen tegenover het blok van Amerika-Japan en Rusland komt te staan. Die verliezen zouden niet alleen een slag zijn voor de chinese revolutie, maar voor de revolutionaire strijd van de arbeiders over de hele wereld die in China hun voorbeeld vinden. Daarom is het een wijze politiek van de chinese regering om te proberen het imperialistische front te splitsen door de betrekkingen met de VS te verbeteren. Mao Tsetung-Nixon. Hier dringt zich de vergelijking op met een historis voorbeeld: het pakt tussen Stalin en Hitler.

In de Tweede Wereldoorlog was ook een socialisties land het feitelijke doelwit van de imperialistische agressie, namelijk Rusland. Door het fascistiese front te splitsen en een verdrag met Duitsland te sluiten, bleef Rusland enkele jaren buiten de oorlog. Daardoor kon het onder leiding van de grote Stalin voldoende krachten verzamelen voor de onvermijdelijke krachtmeting. Toen de Nazi's de Sowjet-Unie binnenvielen tekenden zij hun eigen doodvonnis. Het heldhaftige volk van Rusland heeft het Nazi-beest verpletterd. Het Duits-russiese pakt leek een voordeel voor Hitler. Maar het werd zijn ondergang. Daarom heeft Stalin zijn grootheid bewezen door het pakt te laten sluiten. Dit is een van de belangrijkste lessen van de geschiedenis. Onze chinese kameraden trekken er hun voordeel uit.

De arbeiders willen vrede

De derde imperialistische wereldoorlog zal de verschrikkingen van de voorgaande oorlogen overtreffen. De dreiging van die oorlog is tastbaar aanwezig. Maar moeten we daarom angstig en bevend afwachten? Nee de oorlog is geen natuurramp. De wereldoorlog is het resultaat van het werken van de mensen. Daarom kan de dreiging van de oorlog ook door mensen worden afgewenteld.

De oorlogszoekers zijn de kapitalisten en de imperialisten. In hun winsthonger drijven ze ernaar om zoveel mogelijk van de buit van de wereld in handen te krijgen. Als ze de kans schoon zien op een nieuwe verdeling van die buit, roepen ze de oorlog uit. De massa's worden op de slagvelden gestuurd, de heren blijven buiten schot. Ze hebben hun atoomvrije kelders allang in gereedheid. Zolang de kapitalisten de macht hebben zijn oorlogen onvermijdelijk.

Lenin zei: "Imperialistische oorlogen zijn absoluut onvermijdelijk onder een dergelijk ekonomies systeem, zolang er privébezit van de produktiemiddelen bestaat".

Het zijn de arbeiders van alle landen die de

vrede willen. Alleen onder hun heerschappij kan een ekonomie worden opgebouwd, die zich gelijkmatig ontwikkelt en die niet uit is op roof en moord. Lenin zei: "Alleen de arbeidersklasse kan, als zij de macht in handen heeft, een politiek van vrede ten uitvoer brengen. Niet in woorden maar in daden".

Revolutie is de belangrijkste tendens in de wereld

De arbeiders van West-Europa en Nederland ervaren de gevolgen van het imperialisme dagelijks aan den lijve. Door de nederlagen van het imperialisme tegen de onderdrukte volkeren, dalen de super-winsten die uit de onderdrukte landen geroofd worden. De grote concerns zijn daardoor gedwongen tot verscherpte uitbuiting van de arbeidersklasse in eigen land. De toestand van de arbeidersklasse gaat er voortdurend op achteruit.

In Europa wordt de EEG koortsachtig opgebouwd om grote monopolies te fokken die op wereldschaal kunnen meevechten. De gevolgen van de crisis zullen niet uitblijven. De Amerikaanse importheffingen hebben ook hun gevolgen voor de Europese uitvoer. Bovendien komt Japan met zijn overproduktie onherroepelijk in de richting van Europa. De keizer, de bloedhond, Hirohito, is de vloedgolf van Japanse produkten vooruitgereisd.

De achteruitgang dwingt de arbeiders in de hele wereld de strijd op te nemen. De volkeren van Azië, Afrika en Zuid-Amerika vechten voor hun dagelijks brood en voor hun vrijheid. De arbeiders en boeren van Japan voeren een machtige strijd tegen de oorlogszuchtige reactionairen in hun land. Het verzet van de Amerikaanse arbeiders, negers, studenten en soldaten groeit en zij zullen zich organiseren

in een marxisties-leninistiese partij die het hele volk leidt. In West-Europa is de tijd van de klassenvrede voorbij en maakt de arbeidersklasse zich op om de klassenstrijd openlijk en in alle hevigheid te voeren.

Daarom kan Mao Tsetung zeggen: "Maar de belangrijkste tendens is de revolutie".

De revolutie voorkomt de oorlog

De imperialistische oorlogen maken aan de volkeren de smerigheid en de verrotting van het kapitalisme duidelijk. Na de eerste wereldoorlog ontstond een socialisties land in de Sowjet-Unie, een land met 200 miljoen inwoners. Na de Tweede Wereldoorlog ontstond een socialisties land in China met 800 miljoen inwoners. Als er een Derde Wereldoorlog komt kan dat alleen de ondergang van het imperialisme over de hele wereld betekenen.

De voorhoede van de Nederlandse arbeidersklasse is zich bewust van de dreiging van een nieuwe oorlog. In één kafeé zei een bouwvakker: "Ze sturen aan op oorlog, dat is de aard van het beestje. Ze denken zeker dat de mensen de laatste 50 jaar niks geleerd hebben. De arbeiders zullen het niet zover laten komen. Ze zullen de kapitalisten wegvagen als ze in de gaten krijgen waar ze op uit zijn". Mao Tsetung noemt twee mogelijkheden: of de oorlog brengt de revolutie voort, of de revolutie voorkomt de oorlog.

We hebben het vast vertrouwen dat de Nederlandse arbeidersklasse het zijne zal bijdragen om de oorlog te voorkomen. Dat is de revolutie waarin de arbeiders de macht van de kapitalisten over de maatschappij vernietigen om hun eigen macht te vestigen. De KPN/ML stelt zich ten doel om aan de spits van de arbeidersklasse deze revolutie door te voeren.

Onverschrokken ageert een Japanse boer tegen de politiebenden

de partij als generale staf in de revolutionaire strijd

Iedere dag bewijzen de kapitalisten dat ze niet in staat zijn de maatschappij behoorlijk te besturen. We zien dat ze over de hele wereld aansturen op nieuwe oorlogen. We zien dat ze zich in de kapitalistische landen alleen overeind kunnen houden door middel van uitbuiting en onderdrukking. De kapitalisten veroorzaken de ene economische crisis na de andere. Onder hun heerschappij profiteert een handjevol uitbuiters van de rijkdom die het hele volk produceert. Zowel binnen als buiten de fabriek vernietigen de kapitalisten de gezondheid van de massa's van het volk.

Dat alles terwijl de produktiekrachten zo ver ontwikkeld zijn dat iedereen een goed leven zou kunnen hebben. Maar dat wordt door de kapitalisten tegen gehouden. In plaats van vooruitgang brengen ze ellende. De kapitalistenklasse is onmachtig om de wereld vooruit te brengen. Daarom moet een andere klasse de macht overnemen. Dat kan alleen de klasse van de arbeiders zijn. Die klasse vormt de overweldigende meerderheid van het volk. Die klasse is sterk en draagt de produktie. Het is aan de arbeiders om de macht van de kapitalisten te vernietigen en om zelf het heft in handen te nemen.

In China bijvoorbeeld is dat 20 jaar geleden gebeurd. Het is nog maar goed 20 jaar geleden dat China een achterlijk en ontzettend arm land was. De mensen stierven er van de honger. Ze konden niet lezen en schrijven. Gezondheidszorg was er niet. Maar het chinese volk heeft de uitbuiters van zich afgeschud. Onder leiding van de Kommunistische Partij hebben de arbeiders en de boeren de macht overgenomen. Vandaag is China een machtig land met 700

miljoen mensen. Al deze mensen zijn goed gekleed en goed gevoed. Ze kunnen lezen en schrijven en er wordt veel aan mediese verzorging gedaan. Op alle gebieden is er een enorme vooruitgang. Techniek en wetenschap ontwikkelen zich in een duizelingwekkende vaart, juist omdat ze het hele volk dienen en niet de winsthonger van een handjevol uitbuiters.

Zo zien we dat er twee kampen zijn op de wereld van vandaag. In het ene kamp heersen de kapitalisten die steeds duidelijker bewijzen dat ze niet in staat zijn de maatschappij goed te besturen. In het kamp van het socialisme, in de Volksrepubliek China, bewijzen arbeiders en boeren iedere dag dat ze het kapitalisme veruit in de schaduw stellen.

Het kapitalisme gaat onherroepelijk te gronde omdat het de volksmassa's onderdrukt. De macht van de kapitalisten over de maatschappij moet volledig vernietigd worden. Dan neemt de arbeidersklasse het roer over. Dat kan alleen door de revolutie.

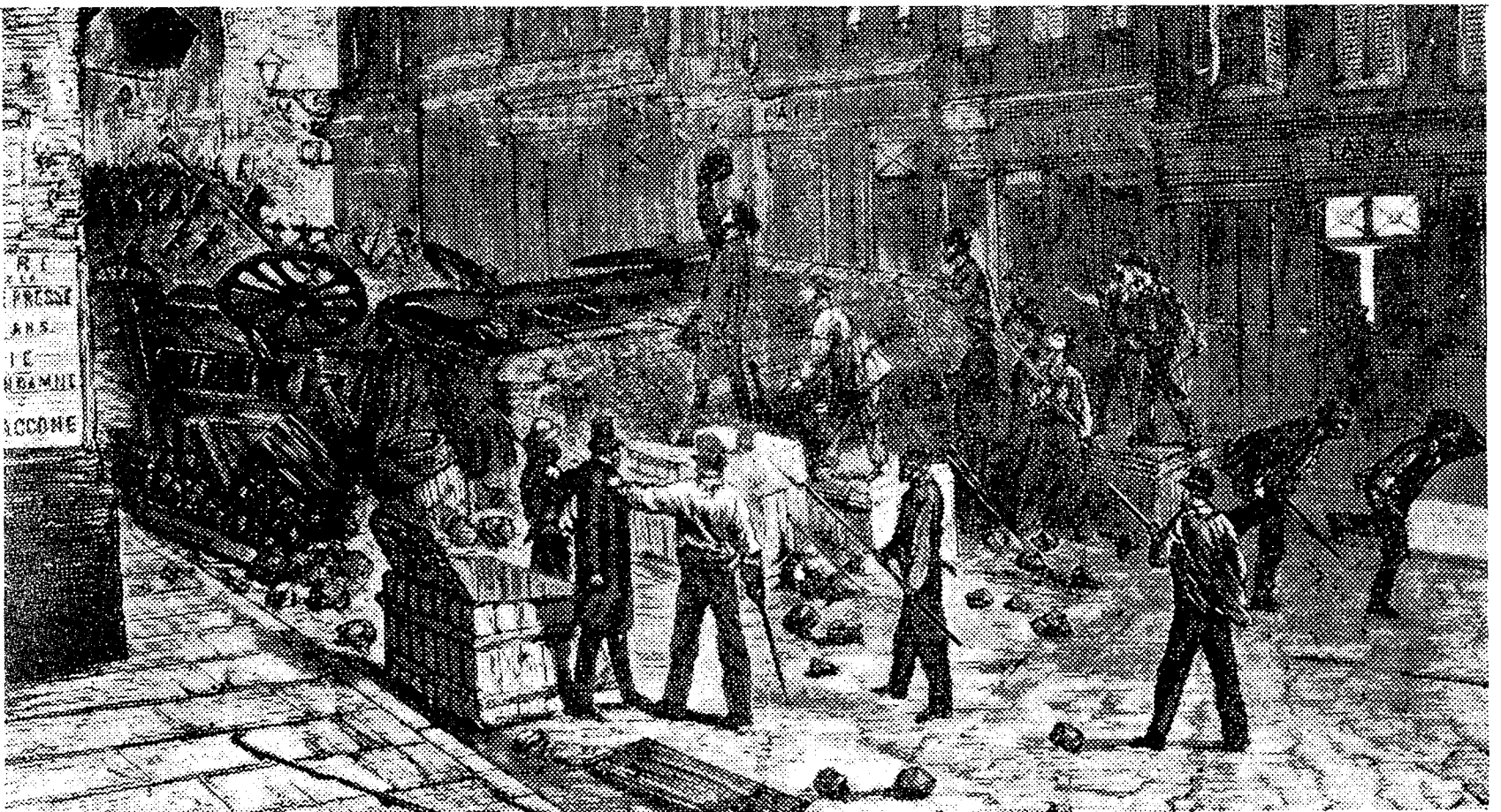
Een revolutie is geen feestmaal

Wat is een revolutie? Mao Tsetoeng zegt daarover: "Een revolutie is geen feestmaal en iets anders dan een opstel maken of een schilderstuk of borduurwerk; zo verfiend, zo bedaard en aardig, zo gematigd, vriendelijk, bescheiden en grootmoedig kan zij niet zijn. Een revolutie is een opstand, een gewelddaad waardoor een klasse een andere klasse omverwerpt".

De proletarische revolutie is geen feestmaal, maar een opstand, een gewelddaad. Als we het over de revolutie hebben komen we onherroep-

lijk over geweld te spreken. Natuurlijk niet omdat de arbeidersklasse zo graag geweld gebruikt. De revolutie zal ook van de arbeiders grote offers vergen. Maar we moeten de lessen leren van de geschiedenis. Die les is dat er nog nooit een heersende klasse vrijwillig van het toneel verdwenen is. Altijd probeert de klasse van de uitbuiters haar ondergang te voorkomen door de wapens op te nemen. In 1870 greep de arbeidersklasse voor het eerst in de geschiedenis de macht. Dat was de Kommune van Parijs. Maar de Kommune verloor omdat de arbeidersklasse nog te zwak was tegen de omringende kapitalistische en feodale wereld. De tweede keer greep de arbeidersklasse de macht in Rusland in 1917. Lenin had als belangrijkste les uit de Kommune getrokken dat de arbeidersklasse zich moest scharen onder de leiding van een kommunistische partij en voorbereid moest zijn op een harde kapitalistische terreur. De russische arbeiders waren gedwongen de wapens op te nemen om de bloedzuigers te verjagen. Daarna moesten ze een burgeroorlog voeren tegen de interventie van 14 kapitalistische landen.

Toen met zware offers de overwinning was behaald werd onder leiding van Stalin het eerste socialistische land ter wereld opgebouwd. Er was een enorme vooruitgang en het zijn de russische arbeiders en boeren geweest die Hitler verslagen hebben. Toch was de heerschappij van de arbeidersklasse over de kapitalisten nog niet volledig. Dat bleek in 1956, na de dood van Stalin, toen Chroetsjov de macht greep en het kapitalisme herstelde. Op het ogenblik worden de arbeiders in Rusland

In de Parijse Commune grepen de arbeiders voor het eerst in de geschiedenis de macht

weer uitgebuit. Zij moeten zich opmaken voor een nieuwe revolutie.

In het kielzog van Rusland werden de andere socialistische landen in Oost-Europa meegesleurd op de kapitalistische weg. Alleen in Albanië bleef de heerschappij in handen van de arbeidersklasse.

Het Chinese volk heeft bijna 30 jaar gewapende strijd moeten voeren voordat de kapitalisten-knechten verslagen waren. Ook in dit land moesten de arbeiders en boeren op hun hoede blijven om te verhinderen dat het kapitalisme via de achterdeur opnieuw binnen sloop. Maar Mao Tsetoeng trok lessen uit wat er in Rusland gebeurd was. In de culturele revolutie werden de Chinese Chroetsjovs verslagen. In China hebben de arbeiders en boeren de macht in handen. We hebben al aangetoond hoe bekwaam zij de maatschappij besturen. In Vietnam vechten arbeiders en boeren heldhaftig tegen de Amerikaanse bommenwerpers en ze behalen de overwinning voor de zaak van de revolutie.

Al deze voorbeelden bewijzen dat de revolutie geen feestmaal is. Dat het een zware strijd is die zijn offers vraagt. Dat de arbeiders ook na de revolutie nog op hun hoede moeten zijn voor een kapitalistische overval.

Ook in Nederland zal de heersende klasse niet uit zichzelf verdwijnen omdat wij het vriendelijk vragen. Aan de andere kant is het duidelijk dat de revolutie in Nederland niet van vandaag op morgen kan worden doorgevoerd. Maar ook hier zijn de kapitalisten hun wapens aan het oppoetsen. De regering, die in handen van het kapitaal is, treft alle maatregelen om de last van de economische crisis op de arbeidersklasse af te wentelen. En terwijl ze aan alle kanten bezuinigen, smijten ze met geld om leger en politie te versterken. De heersende klasse slijpt zijn zwaard. Ook de arbeidersklasse moet zijn zwaard slijpen.

Geen revolutie zonder revolutionaire partij

De kapitalistenklasse en de arbeidersklasse zijn voortdurend met elkaar in oorlog. Er zijn tijden dat die oorlog met vreedzame wapens wordt gevoerd. Dan kunnen we spreken van een schijnbare klassenvrede. Maar onherroepelijk komt het moment van openlijke botsingen tussen de klassen. Er moeten veel veldslagen worden geleverd voordat het proletariaat uiteindelijk in de revolutie de overwinning behaalt en de macht overneemt. Het kapitalisme gaat onvermijdelijk naar zijn ondergang. Maar de vijand gaat niet vanzelf te gronde. Een arbeider schreef onlangs aan de Rode Tribune: "De kapitalisten graven hun eigen graf, maar wij moeten ze er wel in duwen." De revolutionaire strijd gaat niet van een lijn dakje. Het is niet genoeg als de voorhoede van de arbeidersklasse inziet dat de heersende klasse vernietigd moet worden. De massa's moeten dit inzien en ten strijde trekken. Soms is de tijd rijp voor de aanval, soms zijn we gedwongen tot een ordelijke terugtocht. Niet een deel, maar de gehele arbeidersklasse moet in stelling gebracht worden. Zij moet bondgenootschappen sluiten met andere klassen (de boeren, of de middenstanders bijvoorbeeld) en contacten leggen met de arbeiders in andere landen.

Deze taken kan de arbeidersklasse niet voor de vuist weg vervullen. Net zomin als een leger de overwinning kan behalen als er geen centrale leiding is.

Daarom zegt Stalin: "In de oorlog kan geen enkel leger het zonder een ervaren staf stellen, wil het zichzelf niet tot de nederlaag veroordelen." Zijn konklusie is: "De arbeidersklasse zonder revolutionaire partij, is een leger zonder staf." Daarom zegt Mao Tsetoeng: "Als er een revolutie

wil komen, dan moet er een revolutionaire partij zijn."

De revolutionaire, kommunistische partij is de generale staf van de arbeidersklasse. Zonder een dergelijke partij kan het proletariaat in de revolutie de overwinning niet behalen.

Oude partijen falen voor een nieuwe taak

Veel arbeiders schrikken als ze het woord "partij" horen. Ze zeggen: "Partijen? Dat is allemaal één pot nat, daar moet ik niks van hebben." Onze ervaring is dat alle partijen, ook de oude arbeiderspartijen, het kapitaal steunen. Ze bestaan uit baantjesjagers die voor het kapitalisme op de knieën vallen. De partijen proberen de arbeiders te strikken om hen te verzoenen met het kapitalisme. Zo houden ze de schijn op van een democratie, die in werkelijkheid de diktatuur van het kapitaal is. Al die partijen zijn instrumenten in handen van de kapitalistenklasse.

Als we hier over een revolutionaire partij hebben, dan praten we dus niet over al die partijen. Want dan bedoelen we de partij die de generale staf is van het leger van de arbeidersklasse. De partij die een instrument in handen van het proletariaat is. Dan hebben we het over een partij als de Kommunistische Partij Nederland Marxisties-Leninisties.

De KPNML is een jonge partij. Waarom moet er een nieuwe partij van de arbeidersklasse zijn? In de geschiedenis hebben zich dergelijke gebeurtenissen al eerder voorgedaan. Vlak voor de Eerste Wereldoorlog bijvoorbeeld. Er waren toen overal in Europa partijen die zich sociaal-demokraties noemden. Ze ontwikkelden zich in tijden van "klassenvrede". Deze partijen richtten zich op de parlementen en de grootste strijd die ze voerden was de strijd om de stemmen.

Toen brak er een nieuwe tijd aan. Een tijd van openlijke botsingen tussen de klassen, een tijd van revolutionaire akties, een tijd van een rechtstreekse voorbereiding op het omverwerpen van het kapitalisme. Toen vielen de oude partijen door de mand. Het waren geen revolutionaire partijen meer en ze konden de strijd van de arbeidersklasse niet leiden. Ze bleven zweven bij de vreedzame middelen waarmee het kapitalisme nooit te vernietigen is. Daarom ontmaskerden ze zich toen als instrumenten in handen van het kapitaal tegen de revolutionaire strijd van de arbeidersklasse.

Natuurlijk kwamen de arbeiders niet tot de konklusie dat er dan maar helemaal geen partij meer moest komen. Ze begrepen dat ze een nieuwe partij moesten opbouwen, op revolutionaire leest geschoeid. In Rusland heeft Lenin zo'n partij opgebouwd en de arbeiders hebben er de overwinning behaald.

Stalin beschrijft die partij als volgt: "Een revolutionaire partij, dapper genoeg om de proletariërs in de strijd om de macht aan te voeren, voldoende ervaren om wijs te worden uit de ingewikkelde verhoudingen van de revolutionaire situatie en buigzaam genoeg om alle klippen op weg naar het doel te omzeilen."

Het is nu 1971. Op de wereld worden de kaarten geschud als voorbereiding op een nieuwe wereldoorlog, die alleen kan worden voorkomen door de proletarische revolutie in de kapitalistische landen. Er nadert een nieuwe economische crisis en openlijke botsingen tussen de klassen kunnen niet uitblijven.

De PVDA en de CPN falen

Kan de arbeidersklasse in Nederland zich in deze tijd scharen onder de leiding van één van de oude partijen? Is er nog een revolutionaire

De Tribune

Jaargang 7 nummer 11

Maandblad onder verantwoordelijkheid van het centraal komitee van de KPN/ML

Kommunistische Partij Nederland
Marxisties Leninisties

Redactieadres

Aldenhof 8564
Nijmegen

N.B. Post voor de Tribune en de KPN/ML moet in het vervolg gestuurd worden naar:
Postbus 1505 te Rotterdam.

Abonnementen

Door reorganisaties hebben we nog geen nieuw gironummer voor de abonnementen, nog een maand geduld alstublieft.

INHOUD:

- Voorpagina: Lenin voert de russiese arbeiders aan in de revolutie (achter Lenin staat Stalin).
Pag. 2,3: Alleen de revolutie kan de wereldoorlog voorkomen.
Pag. 4,5: De partij als generale staf in de revolutionaire strijd.
Pag. 6,7: De oplevende strijd van de nederlandse arbeidersklasse brengt de KPN/ML voort.
Pag. 8,9: De twentse arbeiders moeten hun heldhaftige strijd weer opnemen.
Pag. 10,11: De arbeiders moeten het kapitalisme niet redden, maar vernietigen.
Pag. 12: Arbeiders schrijven de Tribune.
Pag. 13: Een hard protest tegen de bloedorstige turkse fascistten.
Pag. 14: De Gusto-arbeiders weten hoe ze moeten knokken.
Pag. 16,15: Smog: het kapitalisme is één en al vuiligheid.
Pag. 15: Kursus en adressen.

arbeiderspartij uit het verleden? Voor een antwoord op deze belangrijke vragen moeten we twee partijen bekijken: PvdA en de CPN. De PvdA heeft de revolutie al afgezworen toen de partij nog SDAP was. Het doel van deze partij is allang niet meer om het kapitalisme omver te gooien. Deze partij wordt dan ook allang niet meer geleid door strijdbare arbeiders, maar door doktorandussen. De PvdA is een wapen in handen van de kapitalistenklasse tegen het proletariaat. Van Nieuw Links kwam er nog wel eens grootspraak. Maar de voorlui van die fractie hebben zich onmaskerd als karriëremakers die tevreden zijn met de baantjes die ze 'veroverd' hebben (Van der Louw partijvoorzitter, Lammers wethouder in Amsterdam, Van Dam ombudsman bij de VARA).

Op het moment dat het kapitaal in het nauw komt door economische problemen is het gedaan met de grote woorden. Den Uyl begint de Colijnpolitiek van Biesheuvel al te steunen. Dat betekent niets anders dan steun aan de politiek om de economische crisis op de arbeiders af te wentelen en het kapitaal in veiligheid te stellen. De

PvdA is dus geen revolutionaire partij. De CPN is nog veel meer een arbeiderspartij. Maar ook de CPN bestaat niet meer uit de meest strijd bare arbeiders die maar één doel hebben: het kapitalisme omver werpen. Ook de CPN houdt zich bezig met lapwerk om het kapitalisme van zijn scherpste kant te ontdoen. De CPN probeert de arbeiders terug te sturen in de vakbonden die van verraad aan mekaar hangen. De CPN verdedigt de parlementaire demokratie zonder het parlement te ontmaskeren als instrument in handen van het kapitaal. De CPN schippert en organiseert de arbeiders niet, maar zoekt de steun van 'progressieve' kapitalisten (een hele pagina over Limburg onlangs in de Waarheid bestond uit interviews met een burgemeesters, een vakbondsbons en twee pas-toors. Op de hele pagina was geen arbeider te zien).

Laten we de CPN in Groningen als voorbeeld nemen. Fré Meis wil het Noorden bijspijkeren met geld van het aardgas. Het aardgas is van de Groningers zegt hij. Zo zaait hij verdeeldheid in de arbeidersklasse. Het aardgas is van het hele nederlandse volk. Nu dat wordt verkwaanseld voor de superwinsten van de monopolies is dat in het nadeel van het hele nederlandse volk en niet alleen van de Groningers.

Verder wil de CPN dat de regering de bedrijven redt in achterblijvende streken zoals Groningen. Zo wordt de rol van de regering in het besturen van het kapitalisme nog belangrijker. Daar is ook de kwestie van de strokartonfabriek Union die niet in Nederland, maar in Duitsland wil uitbreiden. De CPN zegt: "Ze kunnen veel beter hier uitbreiden want in Groningen liggen de lonen wel 20% lager dan in Duitsland." Wat kan dat nou anders betekenen dan de oproep: "Kapitalisten blijf hier, want er is in Groningen genoeg te verdienen over de ruggen van de arbeiders."

Natuurlijk hebben de groningse arbeiders recht op werk en recht op goede lonen. Maar dat het daaraan mankeert komt niet omdat de kapitalisten te stom zijn om ze uit te buiten. Dat komt omdat kapitalisten in dergelijke afgelegen streken liever niet investeren zelfs al liggen de lonen er lager. In het Waterweggebied liggen de voorwaarden voor hoge winsten veel beter ondanks de hogere lonen. Daarom gaat het niet om dat de kapitalisten dom zijn, want dat zijn ze niet. Het gaat er om dat ze kapitalisten zijn die onder de diktatuur van het kapitaal de macht hebben om met hun kapitaal te doen en te laten wat ze willen. Daarom moet de aanvang van de arbeidersklasse zich niet richten op de domheid van de kapitalisten, maar op hun macht. Het vraagstuk van de macht wordt door de CPN niet meer aan de orde gesteld. Daarom is ook de CPN geen revolutionaire partij meer.

Leve de KPN/ML

Onze slotsom is dus: In Nederland is geen revolutionaire partij uit het verleden. De arbeidersklasse wordt niet geleid door een dergelijke partij. Daarom is de arbeidersklasse op dit moment een leger zonder generale staf. Terwijl de openlijke klassenoorlog uitbreekt zouden we ons in een toestand van volkomen ontwapening bevinden. Als we nu de leiding van het proletariaat aan de vervallen oude partijen laten, veroordelen we ons zelf tot de nederlaag. Daarom is het bittere noodzaak om met de oude arbeiderspartijen af te rekenen.

De KPN/ML moet de leidende kern zijn van de hele nederlandse arbeidersklasse! Zonder deze kern kan de zaak van het socialisme niet zegevieren!

Daarom: Leve de nederlandse arbeidersklasse. Leve de KPN/ML.

de oplevende strijd van de nederlandse arbeidersklasse brengt de kpn/ml voort

Op 10 oktober is in Utrecht het oprichtingskongres gehouden van de Kommunistiese Partij Nederland/Marxisties-Leninisties. De KPN/ML is de voortzetting van de Kommunistiese Eenheidsbeweging Nederland (marxisties-leninisties). Een deel van de vroegere KEN(ml) heeft zich afgescheurd. De meerderheid kan zich daardoor met des te meer vastberadenheid inzetten voor de taak om aan de spits te gaan in de strijd van de nederlandse arbeidersklasse voor de omverwerping van het kapitalisme. Het oprichtingskongres heeft de grote vooruitgang van de beweging vastgelegd. Er is een bijzondere eenheid van wil gebleken. Onder leiding van het nieuwe Centraal Komitee, dat het kongres heeft gekozen, zijn de rijen gesloten. Eenstemmig stelde het kongres de volgende verklaring vast over het einde van de KEN(ml) en het ontstaan van de KPN/ML:

Een stormachtige tijd

De ontwikkeling van het imperialisme betekent

een snelle verscherping van de klassentegenstellingen in de imperialistische landen. (zie andere artikelen in deze Tribune).

De klassenstrijd komt uit de schaduw van de 'klassenvrede' en treedt weer in alle openheid op de voorgrond. Er is sprake van een nieuwe opleving van het revolutionaire bewustzijn in het proletariaat.

De manier waarop de Bond van Huurders en Woningzoekenden in de buurten aanspreekt en de manier waarop de ideeën van Arbeidersmacht en de Rode Tribune ontvangen worden bewijzen de groeiende strijdwil van de nederlandse arbeidersklasse. Een belangrijk probleem van de voorhoedebeveging is die strijdmethoden en organisatievormen voorop te stellen die voor de massa's de noodzaak van de val van de klassevijand verduidelijken.

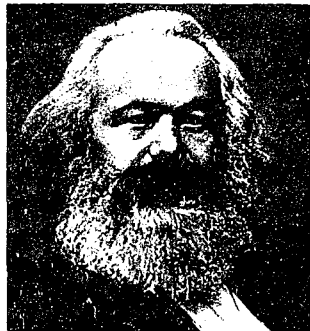
In het massawerk ervaren we dat bij de brede massa's de haat tegen het kapitalisme groeit en dat het vertrouwen in de oude arbeiders-

organisaties omslaat in openlijk wantrouwen. Op basis hiervan moeten we de situatie in de klassenstrijd beoordelen. Het is duidelijk dat de opgang van de strijd een stormachtige tijd in het vooruitzicht stelt.

De klassenstrijd dwingt iedereen om te kiezen

Mao Tse-toeng beschrijft de opgang van de boerenbeweging in Hoenan in 1927. Zijn konklusie is: "Elke revolutionaire partij en elke revolutionaire kameraad zal getest worden, om naar hun beslissing te worden geaksepteerd of afgewezen. Er zijn drie alternatieven. Voor hen uit marcheren en hen leiden? Achter hen aankomen met gebaren en kritiek? Of hen in de weg treden en zich tegen hen keren? Elke Chinees is vrij om te kiezen, maar de gebeurtenissen zullen u

Marx

Engels

Lenin

Stalin

Mao Tse-toeng

dwingen uw keus snel te maken".

De ontwikkeling van de KEN(ml) tot de KPN/ML (de strijd in de beweging, de scheuring) kan men enkel en alleen begrijpen uit het standpunt van de klassenstrijd. De klassen-tegenstellingen weerspiegelen zich in de voorhoedebeweging. Het proletariaat ontwaakt en bindt opnieuw de openlijke strijd aan met de bourgeoisie. Elke revolutionaire partij, elke revolutionaire kameraad is gedwongen zijn keus te maken: voorop lopen de de strijd leiden? In de achterhoede hollen met gebaren en kritiek? Of zich tegen de strijd van het proletariaat keren? Voor deze keuze stond de KEN(ml) en deze keuze heeft tot de scheuring geleid. Al naar gelang onze beslissing zou het nederlandse proletariaat de KEN(ml) als voorhoedeorganisatie aksepteren of afwijzen. De KEN(ml) had de juiste weg ingeslagen. Het buitengewoon kongres van 1970 besloot het proletarische klassenstandpunt in de beweging op de voorgrond te plaatsen. Vroegere studenten werden de fabrieken ingestuurd om te leren van de arbeiders en om organisatorische en politieke taken te vervullen. In het massawerk kreeg de verbinding met de meest strijdbare, klassebewuste arbeiders de nadruk. Op deze wijze wordt het centraal orgaan de Rode Tribune een blad dat zich bezig houdt met de problemen van de arbeiders (vooral de kwestie: hoe organiseren we de strijd). Dankzij zijn strijdbaarheid krijgt het onder de arbeiders een groeiende populariteit. In de met de KEN(ml) verbonden massaorganisaties werd steeds krachtiger de lijn van de voorhoede doorgevoerd. De BHW onderscheidt zich dankzij de huurlijn van het sociale lapwerk van de volksbedrijvers in de buurten. Arbeidersmacht doet steeds meer ervaring op, verwerft steeds grotere sympathie onder de arbeiders en moet een rode vakbond worden tegenover de bonden van het klasseverraad. De bladen Jonge Tribune en Arbeidersmacht worden aan de bedrijfspooten steeds beter verkocht en in groepen arbeiders besproken. Dankzij deze vooruitgang wordt de Marxisties-Leninistische Studentenbond (MLS) steeds duidelijker een organisatie van studenten die de op-

bouw van de voorhoedepartij van de arbeidersklasse ondersteunt en zich onder haar leiding stelt. In al onze organisaties openbaart zich een hardnekkig zoeken naar de wegen om de organisatie ook werkelijk vorm te geven en te doen beantwoorden aan de externe omstandigheden en de gestelde taken.

Een deel is door de mand gevallen

De ontwikkeling van de klassenstrijd, de ontwikkeling van de KEN(ml), werd onherroepelijk de toets van de praktijk voor allen die zich bij de KEN(ml) aansloten. Het hoeft ons niet te verbazen dat een deel van de beweging daarbij door de mand is gevallen.

De scheurmakers kiezen voor de achterhoede, sommigen zelfs tegen de strijd van de arbeidersklasse. Ze willen de partij niet opbouwen als hecht georganiseerde strijfdeling van het

proletariaat, getuige hun anarchistiese optreden en de daaraan beantwoordende verdraaiingen van het democraties centralisme. Het op gang brengen van alle wezenlijke strijd die de interne en externe omstandigheden toelaten doen ze af als ekonomisme. Terwijl ze zelf onder dekking van een opportunistiese uitleg van het Dien Het Volk-principe in de massa-organisaties BHW en Arbeidersmacht de achterhoede van de arbeiders de lijn laten bepalen. Door een verklaring van de kennistheorie die niet op het dialekties-materialisme berust probeerden ze de beweging in een positie te brengen waarin de verbinding van intellectuelen met de massa's achterwege blijft. In de MLS geven ze de voorkeur aan studenten boven de leiding van de voorhoedepartij. In de Marxisties-Leninistische Jeugd (MLJ) gaat hun voorkeur uit naar scholieren boven jonge arbeiders.

Zowel in de massa- als in de voorhoedeorganisatie verzetten de scheurmakers zich tegen het opbouwen van gedisciplineerde organisaties. Feitelijk wijzen ze de organisatie af. Dit komt neer op het niet-bewapenen of zelfs ontwapenen van de arbeidersklasse. "Organisatie is het enige wapen van de arbeidersklasse om de politieke macht" zegt Lenin. De scheurmakers hebben veel aangevoerd om hun praktijk met een theorie te omhullen. Bijvoorbeeld de theorie dat 60% van de arbeiders is omgekocht. Of dat de hoofdarbeidersklasse de voornaamste bondgenoot is van de arbeidersklasse. De hoofdarbeiders vormen echter geen zelfstandige klasse, maar de achterhoede van de arbeidersklasse. Al dit soort theorieën hebben ze nodig om met een beroep op de massa's hun eigen achterlijkheid te verhullen. De opgang van de klassenstrijd heeft de scheurmakers ontmaskerd. Mao zegt (Rode Boekje-Studie): "Er zijn mensen die een paar marxistiese boeken gelezen hebben en zichzelf heel geleerd vinden, maar wat ze gelezen hebben is hun hersenen niet binnengedrongen en heeft daar geen wortel geschoten. Ze weten dan ook niet hoe ze er gebruik van moeten maken en hun klassegevoelens blijven als vanouds. Anderen zijn bijzonder verwaand, ze hebben enkele

boekenfrasen uit het hoofd geleerd, vinden zichzelf geweldig en doen heel eigenwijs. Maar zodra de storm opsteekt nemen ze een heel ander standpunt in dan de arbeiders en de meerderheid van de boeren. Dan wankelen ze, terwijl de anderen muurvast staan, ze houden een slag om de arm, terwijl de anderen recht door zee gaan." De meerderheid van het landelijk komitee, van de afdelingen en van de leden hebben tijdig het gevaar dat de KEN(ml) bedreigde gezien en op juiste wijze strijd gevoerd. De scheurmakers probeerden de beweging terug te trekken naar de tijd van de los verbonden aktiegroepen waarin slechts van ideologische beïnvloeding sprake is. Alle regels en principes van de organisatie zetten ze overboord. Dit kon zo gemakkelijk gebeuren omdat de KEN(ml) nog geen proletariese organisatie was en omdat de scheurmakers de ontwikkeling daar naar toe wilden

verhinderen.

Ook in de KPNML zullen zich tegenstellingen en partijstrijd voortdurend voordoen. Tegenstellingen die een weerspiegeling zijn van de klas-sentegenstellingen, tussen de burgerlijke en de proletariese lijn, tussen het oude en het nieuwe, tussen stilstand (routine) en vooruitgang. Deze tegenstellingen stalen de partij en stuwden haar vooruit.

"De juiste lijn voor de partij komt niet uit de hemel vallen, ze kan evenmin spontaan en vreedzaam ontstaan en zich ontwikkelen. De juiste lijn staat in tegengesfelde verhouding tot de valse lijn en ontwikkelt zich in strijd daarmee." (Peking Rundschau 27).

De weg naar de arbeidersklasse ligt voor de KPN/ML open

De scheurmakers hebben hun keuze gedaan en wel om achter de arbeiders aan te hollen met gebaren en kritiek of ze in de weg te treden in een poging de strijd te stuiten. Doordat de meerderheid van de KEN(ml) het organisatorische verband met hen verbroken heeft kunnen ze de keuze van deze meerderheid om voorop te lopen en de strijd te leiden niet meer saboteren. In ideologische kracht en in de praktijk is de beweging de laatste drie maanden met sprongen vooruit gegaan. De weg naar de arbeidersklasse ligt voor ons open. Wij hebben verkozen aan de spits van de arbeidersbeweging te marcheren en de erkenning van de brede massa's te verwerven.

Bij de scheuring is de KEN(ml) volwassen geworden. Dit is de basis van ons besluit de KPNML op te richten.

Het eerste kongres van de KPNML stelt de eerste opgaven van de partij vast in 5 punten:

1. Allen onder de massa.
2. Alle wezenlijke strijd op gang brengen die de interne en externe omstandigheden toelaten.
3. Snelle uitbreiding van Arbeidersmacht, Bond van Huurders en Woningzoekenden, Marxisties-Leninistische Jeugd en Marxisties-Leninistische Studentenbond tot krachtige massaorganisaties en versterk de KPNML.
4. Versterk de centrale.
5. Versterk de discipline.

de twentse arbeiders moeten de strijd weer opnemen

TWENTE- deze streek betekent iets voor de hele nederlandse arbeidersklasse. Veel arbeiders spreken met ontzag over Twente. Ze herinneren zich de machtige strijd van de Twentse arbeiders tegen de textielbaronnen. Tientallen jaren geleden hebben de twentse arbeiders voorop gelopen in de klassenstrijd. Ze hebben grootse daden gesteld. Ze waren een voorbeeld voor alle nederlandse arbeiders. De twentse arbeiders hebben de strijd nooit geschuwd. Ze hebben de smerige uitbuiters in de textiel menige harde klap toegebracht. Door hun strijdwil en hun moedige optreden hebben de twentse arbeiders de hele nederlandse arbeidersklasse aan zich verplicht. Hoe staan de twentse arbeiders er op dit moment voor?

De kapitalisten storten twente in de rotzooi

Op dit moment is Twente een voorbeeld van de verrotting van het kapitalisme. Een voorbeeld van waar het onder de diktatuur van de kapitalistische schurken naar toe gaat. De werkloosheid is in deze streek de laatste maanden meer dan verdubbeld. Voor een ongeschoolde arbeider is er doodgewoon geen werk meer te vinden. De werkloosheidscijfers zijn de laatste jaren in Twente altijd hoger geweest dan in de rest van het land. De naderende crisis slaat in dergelijke streken het eerst en het hardst toe.

De sanering van de textielbedrijven is nog steeds aan de gang. Iedereen weet hoe de textielbaronnen de bedrijven om zeep helpen en hun eigen kapitaal veilig stellen. Lange tijd zijn de textielbaronnen beschermd geweest door hoge tolmuren. In die tijd bouwden ze in Twente hun paleizen van het geld dat ze uit het merg van de arbeiders trokken. Ze streken hun winsten op en investeerden niet.

Toen de tolmuren door de EEG werden afgebroken, bleken de bedrijven hopeloos verouderd. In Zuid-Europa konden ze het allemaal veel goedkoper doen. De nederlandse textiel moest gesaneerd worden. Fusies, reorganisaties, massa-ontslagen, lage lonen, tempo-opdrijvingen, werkloosheid.

Tot het laatste moment scherpe uitbuiting

Alleen al in Enschede werden opgekocht en geheel of gedeeltelijk gesloten: Oosterveld, Ter Kuile, Scholten, Jannink, Van Heek. Op de Bothof en Noorderhagen. Beruchte namen. Dit proces is nog steeds gaande. De gang van zaken is overbekend. Tot het laatste moment worden de arbeiders uitgemergeld. De vakbonden prijzen de plannen van het kapitaal aan "om de werkgelegenheid

te redden". Ze jagen de arbeiders angst aan om hun strijd te breken. Lage lonen en gesjacher zijn schering en inslag. Het eind van het liedje is natuurlijk toch dat de arbeiders de laan uit vliegen. De vakbonden hebben alleen hun handen vuil gemaakt om op straat een dun matje klaar te leggen als de arbeiders er op geschopt worden.

Ondertussen is het kapitaal van de kapitalisten al lang in veiligheid. Ze stoppen het in bedrijfstakingen die meer opbrengen. Of ze blijven in de textiel, maar dan in Zuid-Europa, of in Oost-Europa, waar meer te verdienen is. Op dit moment is er bij enkele textielbedrijven een kleine opleving. Maar het is duidelijk dat die maar tijdelijk is. De japanse textiel-fabrikanten moeten de uitvoer naar de VS beperken. Ze staan klaar om zich op Europa te storten. Het is duidelijk dat de hele textiel in Twente de doodsklap heeft gehad en dat er weinig of niets van overblijft. Van het grote twentse industrie-bolwerk blijft weinig overeind. Vooral ook omdat in de metaal klappen beginnen te vallen. Bij grote bedrijven als Hemaf en Stork zijn de eerste honderden ontslagen aangekondigd. De kapitalisten storten Twente in de rotzooi. Er zullen geen sociale werkkampen genoeg zijn om de werkloosheid te verbergen.

Onderontwikkelde gebieden in nederland

Op deze manier komt Twente in hetzelfde verdomhoekje als Groningen en Limburg. Deze gebieden hebben de belangstelling van de kapitalisten verloren. Er kan gerust worden gesproken van onderontwikkelde gebieden in Nederland. Er wordt een hoop heisa over gemaakt, maar de problemen worden niet opgelost. En die problemen kunnen ook helemaal niet worden opgelost zo lang de kapitalisten aan de macht zijn.

Tot nu toe was het vergeefse moeite om bedrijven naar die streken proberen te krijgen. De regering gaf grote subsidies. Subsidies van de belastingcenten die van de arbeiders worden geplukt. Met dat geld proberen ze bedrijven op te zetten waarin de arbeiders worden uitgebuit. Maar zelfs met dat bloedgeld hebben de kapitalisten nog geen interesse.

Zo is de gang van zaken onder het kapitalisme. De kapitalisten hebben de macht om met hun geld te doen en te laten wat ze willen. De industrie hoopt zich steeds meer op in bepaalde gebieden. Andere gebieden kampen met werkloosheid. De jonge arbeiders trekken er noodgedwongen weg. De ouderen blijven werkeloos achter.

Alleen onder de macht van de arbeiders kan het anders

De concentratie van het kapitaal betekent ook dat de bedrijven samenklonteren. De voordelen van de Rijnmond voor de kapitalisten zijn bij-

voorbeeld goede verbindingen, de nabijheid van toeleveringsbedrijven en grote afzetmarkten. De hogere lonen die de arbeiders daar kunnen bevechten nemen ze op de koop toe. Steeds meer bedrijven vestigen zich in die gebieden. De "voordelen" van die gebieden hopen zich daardoor meer en meer op.

Aan de andere kant worden de "nadelen" van de onderontwikkelde gebieden steeds groter. Aantrekkelijk voor het kapitaal zijn daar alleen de regeringssubsidies en de lagere lonen.

Tegen deze gang van zaken is onder het kapitalisme geen kruid gewassen. Zo lang de bedrijven in handen zijn van de kapitalisten wordt de economie bepaald door de winsthonger van een groepje uitzuigers. Alleen als de arbeidersklasse de macht in handen neemt en een socialisties land opbouwt, wordt de economie afgestemd op de belangen van het hele volk. Pas dan kan aan de onderontwikkeling van bepaalde streken een eind worden gemaakt. De problemen van de twentse arbeiders zijn dus niet toevallig. Zij vloeien rechtstreeks voort uit de kapitalistische produktie. De twentse arbeiders zijn gedwongen hun strijd weer op te nemen. Die strijd moet zich frontaal richten tegen het kapitalistische uitbuitingssysteem.

Smerige staaltjes van de bonden

De hindernissen op de weg naar de openlijke strijd zijn ook in Twente voor de arbeiders groot. De vakbonden bewijzen hun verraad van dag tot dag. Een voorbeeld is de gang van

Het begin van de textielstaking 1931-1932, de arbeiders

zaken bij Schuttersveld in dit najaar. In alle textielbedrijven begon het te rommelen. In de CAO zat nog een loonstroom van 4%. De arbeiders hadden dat geld nodig om zich te kunnen bedruipen. In veel bedrijven braken spontaan akties uit. Zo ook bij Schuttersveld. De vakbonden waren gedwongen er iets aan te doen. De bazen wilden niet toegeven.

Wat stelden de vakbonden voor? Onder andere: het weigeren van overwerk op zaterdag en het breken met de demokratisering op de bedrijven.

Het weigeren van overwerk heeft de strijdbare eenheid van de arbeiders niet vergroot. Het overwerk is noodzakelijk voor een behoorlijk inkomen. Daarom was lang niet iedereen het met deze strijdvorm eens.

Inspraak ? Dat nooit!

Wat betreft die demokratisering, dat is een verhaal apart. De arbeiders hadden met dat bedrog al lang afgerekend. Bij Schuttersveld werd een bijeenkomst gehouden over inspraak. Een kapitalistenknecht legde daar uit dat de man achter de werkbank en aan de machine meer te vertellen moest hebben. Dat ze meer inbreng in het bedrijf moesten hebben.

Een arbeider vroeg: "Wat levert het op?" "Over de centen heb ik niets te zeggen", was de reactie van de spreker. Het antwoord van de arbeider: "Dan moet het zeker zover komen dat we de hele dag staan te pezen en 's nachts nog eens wakker liggen om te piekeren hoe de uitbuiting nog eens kan worden opgevoerd. Dat nooit."

Op deze manier werd grondig met het inspraak-geouwehoer onder het kapitalisme afgerekend. Maar toen de bonden in "aktie" kwamen zeiden ze de baas te kunnen treffen door de medewerking aan de demokratisering stop te zetten. Wat ze bereikt hebben is dat de 4% pas aan het eind van het jaar wordt uitbetaald. De arbeiders zien dit terecht als een fooi achteraf. Ze hebben het geld nu nodig.

Een ander smerig staaktje van de bonden is de sluiting van Tattersall Machinefabriek in Enschede. Er waren al lang moeilijkheden bij dit bedrijf. De vakbonden susten de arbeiders

dat er kansen genoeg waren het bedrijf te redden. Ondertussen hebben de kapitalisten een deel van het bedrijf verkocht. Dat was de afdeling voor regelapparatuur, een winstgevende afdeling. Eind oktober werd bekend dat de rest moest sluiten en dat er niet eens geld was voor de afvloeiing (140 ontslagen). Dit wat betreft het verraad van de vakbonden. Dat gaat om de dagelijkse economische strijd. Maar ook op politiek terrein worden de twentse belangen verraden. De enige partij die voor de arbeiders zou kunnen opkomen is de CPN. Die doet niks anders dan jammeren in het parlement en in de gemeenteraden. Herhaaldelijk proberen ze de regering onder druk te zetten om de probleemgebieden industrie te geven. Maar wat hebben we eraan? We moeten niet alleen werk hebben, maar ook zekerheid en goeie lonen. Die kan het kapitalisme ons niet geven.

De regering slaagt er niet in om bedrijven naar de probleemgebieden te krijgen. Natuurlijk niet, want in dit land maakt de kapitalistenklasse de dienst uit en de regering is niet meer dan haar handlanger.

Over de CPN moet verder gezegd worden dat ze de arbeiders niet organiseert, maar de verradersbonden in stuurt. Daarom hebben de twentse arbeiders op dit moment geen sterke organisaties om hun strijd te leiden. Die organisaties moeten opnieuw worden opgebouwd. Zowel een nieuwe vakbond als een nieuwe voorhoedepartij. Er is geen twijfel mogelijk dat de twentse arbeiders hun aandeel zullen leveren in de opbouw van deze organisaties en in de harde strijd waar we toe gedwongen worden. Misschien zullen de twentse arbeiders zelfs opnieuw een voorbeeld stellen voor alle nederlandse arbeiders.

De twenten hebben een traditie van strijd hoog te houden

De twentse arbeiders hebben een traditie hoog te houden. Dat is de traditie van de onverzoenlijke strijd tegen het kapitalisme. De geschiedenis spreekt duidelijke taal.

Begin 1922 staakten in Twente 3000 arbeiders tegen een loonsverlaging van 10% en tegen uitsluitingen. Ze hielden het weken vol.

De officiële bonden deden de staking toen al af als "kommunistiese rellen".

In november 1923 werd de strijd opnieuw opgenomen tegen de uitbuiters. Die wilden een loonsverlaging van 10% of 53 uur werken tegen het loon van 48 uur. Massale uitsluitingen waren er in Enschede, Oldenzaal, Hengelo, Almelo, Goor, Borne, Neede, Haaksbergen, Eibergen, Winterswijk en Deventer. Totaal: 22.000 man.

De bonden konden zich nu niet afzijdig houden. Ze vormden een komitee, dat volgens Het Volk de steun had van de textielbaronnen. Om de vele duizenden ongeorganiseerden niet naar de strijdorganisaties te jagen. Deze strijdorganisatie was de Federatie, aangesloten bij de revolutionaire bond, het NAS. De Federatie riep de arbeiders op om hun besturen weg te jagen en gezamenlijk de straat op te gaan. Om: "bij massa's van duizenden dag aan dag de straten te doen dreunen onder onze massale tred". Er waren demonstraties van 10.000 stakers.

Nadat de Rijksbemiddelaar nieuwe voorstellen had gedaan waarop de bonden wilden ingaan, verzamelden zich duizenden en nog eens duizenden arbeiders voor het stadhuis. Ze werden door de politie met bruto geweld uiteen gedreven. Dit optreden van de politie (kozakken werden ze genoemd) zou zich nog vele malen herhalen. De burgemeester kondigde tenslotte een samscholingsverbod af.

Er werd bikkellhard opgetreden tegen werkwil-

ligen. In de loop van de maand mei gingen de fabrieken weer open. De kozakken moesten de onderkruipers beschermen.

In de buurten ontstonden rellen tegen onderkruipers. Hun huizen werden van onder tot boven volgekalkt met leuzen om hun verraad aan de schandpaal te stellen.

De burgemeester vaardigde een nieuw verbod uit, namelijk dat "niemand zich mocht ophouden aan geopende ramen, in portieken of in gangen tussen de woningen op tijden dat arbeiders naar en van de fabriek gaan".

Ondertussen organiseerden de stakers gaarkeuken voor hun kinderen en voor hun gezinnen.

Op 21 juni besloot de NVV-bond de Eendracht de staking op te heffen. Maar volgens Het Volk was de overgrote meerderheid van de 1500 aanwezigen bereid om de staking langer voort te zetten. Op 23 juni gingen de textielarbeiders weer aan het werk. De staking duurde van 29 oktober 1923 tot 23 juni 1924, dat is 8 maanden.

Vakbondsbestuurders moesten vluchten

Van november 1931 tot april 1932 vonden er weer massale stakingen plaats. Opnieuw ging het tegen een loonsverlaging en andere verslechteringen. De staking begon met 1500 man bij Jannink en werd op 14 december algemeen: 16.000 man. De grote vakbonden schipperen weer met de belangen van de arbeiders. In april is er een vergadering van de Eendracht waar de haat van de arbeiders tegen de verraders tot een uitbarsting komt. De bestuurders moeten de zaal via een achterdeur verlaten.

Op weg naar het station worden ze door woedende stakers aangevallen. Deze staking is diep in het bewustzijn van veel twentse arbeiders gegrift. Niet alleen omdat het een grootse strijd was, maar ook omdat het aan het begin van de crisis was. De kapitalisten grepen de kans aan om hun smerige plannen uit te voeren. Een maand nadat het werk was hervat, waren er nog 3000 textielarbeiders werkloos, vooral kommunisten en federatieven. In de oorlog werd er gestaakt bij Menco, uit solidariteit met de fabriekstaking. De Duitsers schoten de menigte uit elkaar. Ze zochten vooraanstaande arbeiders thuis op. Onder bedreiging van de bajonet moesten zij er voor zorgen dat de volgende dag het werk weer werd opgenomen. Het antwoord van één van die arbeiders was; "Ik heb ze de fabriek niet uitgehaald, dus ik breng ze er ook niet in".

In de jaren 46-47 vonden er overal in de twentse textiel stakingen plaats tegen loonsverlagingen en andere aanslagen op het levenspeil. Eén van die stakingen was bij Oosterveld en werd 7 weken doorgezet. Toen was er een nieuwe rode bond die de arbeidersstrijd leidde. Dat was de Eenheids Vak Centrale (EVC). Een twentse arbeider herinnert zich: "De EVC, dat was een echte bond. Die stond altijd achter je. Als de arbeiders de strijd wilden opnemen, hoefde je maar een kikk te geven en je kon op ze rekenen. Zo'n bond moesten we nu weer hebben".

De strijd moet worden afgemaakt

Deze korte voorbeelden tonen aan hoe de twentse arbeiders in het verleden hebben gestreden en waarom ze het ontzag van alle nederlandse arbeiders hebben verworven. Dat bedoelen we als we zeggen dat de twentse arbeiders een traditie hebben hoog te houden. De strijd van vroeger komt terug. Dat is geen wonder, want nog steeds zijn het de kapitalisten die het voor het zeggen hebben. De oude strijd moet zich niet herhalen. We hebben er onze lessen uit getrokken. Hij moet worden opgenomen en worden afgemaakt.

sten de fabriek van Scholten in Enschede

de arbeiders moeten het kapitalisme niet redden maar vernietigen

HET GEVECHT OM DE LONEN TERWIJL DE KRISIS NADERT

"We zijn het er allemaal over eens dat we moeten matigen, zei de vice-voorzitter van het NVV, de Boon, kort geleden op de televisie. Hij vergist zich. De kapitalisten en de vakbonden ja, die zijn het roerend eens met elkaar dat de arbeiders er onderdoor moeten. Maar zijn de arbeiders ook van plan om vrijwillig de buikriem aan te halen, omdat de economie in de put raakt? Nee, dat zijn we zeker niet van plan! We weigeren ons neer te leggen bij de smeerlapperij van kapitaal en verradersbonden.

Krachtmeting voor nieuwe CAO's

Het najaar komt steeds meer in het teken van de loonstrijd. Op 1 januari moet er een aantal nieuwe CAO's komen, waarvan die voor de metaal het belangrijkste is. Terwijl de bazen en de bonden aan het konkelen zijn geslagen maken de arbeiders zich op om hun rechtvaardige looneisen te stellen. De moeilijkheden in de economie worden gebruikt om de arbeiders onder druk te zetten. Wat dat betreft zijn we nog maar aan het begin van wat ons te wachten staat. Daarom is het een belangrijke krachtmeting die voor de deur staat. Daarom moet het ook een harde krachtmeting worden. De bazen en de bonden brengen veel leugens tegen de strijd van de arbeiders in stelling. Ze zeggen bijvoorbeeld dat de prijsstijgingen alleen kunnen worden tegen gehouden als de lonen worden gedrukt. Hoge lonen, zeggen ze, veroorzaken hoge prijzen. Deze leugens moet krachtig bestreden worden. Sommige arbeiders worden erdoor misleid. Zij berusten en zeggen: "Loonsverhoging hoef ik niet, als de prijzen dan ook maar niet omhoog gaan". Dit is een

onderminning van de loonstrijd. Want hoe zit het werkelijk tussen lonen en prijzen?

Marx over lonen en winsten

De produkten die de fabriek verlaten hebben een grotere waarde dan de grondstoffen die erin komen. Die grotere waarde (we noemen dat meerwaarde) is het resultaat van het werk van de arbeiders. De kapitalisten, die de fabrieken bezitten, eigenen zich ook de productie van miljoenen arbeiders toe. De meerwaarde valt in 2 stukken uiteen: het loon voor de arbeiders en de winst van de kapitalist. Karl Marx heeft dit 100 jaar geleden al nauwkeurig onderzocht. Hij zegt: "Als het arbeidsloon verandert, zal de winst in tegengestelde richting veranderen. Als het arbeidsloon daalt, stijgt de winst; en als het arbeidsloon stijgt, daalt de winst."

Over de verhouding tussen loon en winst zijn de kapitalisten en de arbeiders daarom in een onophoudelijke strijd gewikkeld. Kapitalisten hebben niets tegen hoge prijzen. Integendeel, ze doen niets anders dan die prijzen opjagen. Maar ze hebben wel wat tegen winsten die naar hun zin niet hoog genoeg zijn. Het dalen van de winsten is de reden dat ze tekeer gaan tegen de "hoge" lonen.

Met de prijzen heeft dat niets te maken. Beperking van de lonen betekent nog niet het beperken van de prijzen. De volgorde is precies andersom. De verhoging van de prijzen vormt een voortdurende aanslag op het levenspeil van de arbeiders. De arbeiders reageren daarop door looneisen te stellen. Als de prijzen worden opgedreven zijn we gedwongen looneisen te stellen als we er niet op achteruit

willen gaan. Loonstijgingen veroorzaken geen prijsstijgingen. Het ligt anders: de prijsstijgingen dwingen ons hogere lonen te eisen.

Bedrog over lonen en crisis

Een andere grote leugen die de kapitalisten en de bonden in het geweer brengen is dat "hoge" lonen de economische crisis veroorzaken. Ook dit is puur bedrog. Wat kun je anders van de doodsvijanden van de arbeidersklasse verwachten?

De grootste crisis in het kapitalisme tot nu toe was die van 1930. Voor die crisis uitbrak waren regelmatig de lonen van de arbeiders omlaag geschroefd. In 1929 verdiende een bouwvakker in Nederland 15 tot 30% minder dan in 1920. Toch is die crisis niet afgewenteld, toch zijn de verschrikkingen van de crisis enorm geweest.

Het is duidelijk dat de economische crisis teruggang lagere lonen meebrengt. De kapitalisten zijn dikwijls niet meer in staat een behoorlijk loon uit te betalen. Maar dat is één van de gevolgen van de crisis. De oorzaak is niet te "hoge" lonen, maar de moordende concurrentie en volslagen anarchie in de kapitalistische productie. Zo lang de kapitalisten de macht in handen hebben, zullen er economische krisissen zijn en dat heeft met de hoogte van de lonen niets te maken.

Daarom kan ook deze leugens ons niet afhouden van het stellen van forse looneisen. Integendeel: als er een crisis nadert is het noodzakelijk dat de arbeiders zich wapenen tegen armoede en gebrek. Het is een bittere noodzaak dat we er nu alles uit halen wat er in zit.

Russische arbeiders vernietigen het kapitalisme. Een schilderij van de bezetting van het Kremlin in Moskou.

Geweld tegen een oproer in de Jordaan

De bonden zijn bang

De bazen en de bonden zijn het over het belangrijkste eens: dat we ons moeten matigen. De taak van de bonden is om die vuiligheid aan de arbeiders te verkopen. Daarom waren ze het eind oktober nog niet eens hoeveel er nu precies gematigd moest worden. De bazen wilden alleen een compensatie voor de prijsstijgingen geven. Dat betekent niets anders dan een brute loonsverlaging. Officieel zijn de prijsstijgingen altijd veel minder dan wat je werkelijk bij de kruidenier en de melkboer moet betalen. De bonden willen iets meer. Dat noemen ze een reële vooruitgang. Ook dat komt neer op een achteruitgang. Sinds de staking van de roterdamse havenarbeiders onder leiding van Arbeidersmacht beseffen de bonden dat ze geen enkel vertrouwen meer hebben onder de arbeidersklasse. Ze durven zich nu niet zo maar neer te leggen bij wat de bazen willen.

Daarom durven ze niet één, twee, drie over te nemen wat de bazen "aanbieden". Net als in de sleepbootstaking en in de bouwakties, dreigden ze de bazen dat er wilde akties op komst zijn, dat de bonden de arbeiders niet meer onder controle kunnen houden enzovoorts. Bovendien ondernemen ze akties tegen de beter betaalden. Natuurlijk zijn de loonverschillen idioot en gebruiken de kapitalisten ze om de arbeidersklasse verdeeld te houden. Maar door het over deze toer te spelen leiden de bonden de aandacht af van de strijd die de arbeidersklasse werkelijk moet voeren. Het gaat op dit moment niet om de loonverschillen, maar om klassenstrijd. Het gaat om de strijd van de arbeidersklasse tegen de kapitalistenklasse.

In de crisis wankelt het kapitalisme

In de economische crisis wankelt de macht van het kapitaal op zijn fundamenten. Wat gebeurde er in de grote crisis van 1930?

1. Er was een enorme overproduktie. Dat was de oorzaak van de crisis. Maar de massa's werden in armoede en ellende gedompeld. Er was van alles genoeg, maar de macht van de kapitalisten hield een redelijke verdeling tegen. 2. Honderdduizenden arbeiders raakten werkloos. Een oude landarbeider vat zijn woede over het kapitalisme en de kapitalistische crisis als volgt samen: "Jonge kerels in de kracht van hun leven lagen de hele dag achter de dijk te kaarten." Arbeiders werden veroordeeld tot nutteloos rondhangen en de hand ophouden,

in plaats van de handen uit de mouwen te steken en waardevolle produkten maken. De macht van de kapitalisten over de maatschappij veroorzaakte zo een enorme verspilling van arbeidskracht.

3. Moderne produktiemethoden werden weer overboord gezet. Bij de Zuiderzeewerken bijvoorbeeld werden de machines aan de kant gezet. De arbeiders moesten weer met hun handen gaan werken, omdat dat door het grote werklozenleger goedkoper werd. Zo werd de vooruitgang van de techniek tijdelijk ongedaan gemaakt. In plaats van vooruitgang werd de klok tientallen jaren terug gedraaid. De crisis veroorzaakte een grote vernietiging van produktiekrachten.

In een dergelijke tijd wankelt het kapitalisme. De kapitalistenklasse raakt verzwakt en in verwarring. Aan de andere kant beseffen grote delen van de arbeidersklasse dat de kapitalisten er een puinhoop van maken en dat ze de maatschappij niet kunnen besturen.

In de dertiger jaren hebben de kapitalisten zich overeind weten te houden. Na de oorlog hebben ze bezworen dat er nooit meer een crisis zou komen. Maar vandaag de dag hoef je op de fabriek maar om je heen te kijken, of de krant op te slaan en je weet welke kant het op gaat. Er nadert een nieuwe, diepe crisis in de kapitalistische economie.

Alle macht aan de arbeidersklasse

De arbeidersklasse moet zich sterk maken om nu eens en voorgoed een eind te maken aan het kapitalisme dat van de ene crisis naar de andere holt. Sterk maken betekent de strijd niet ontlopen maar opnemen. Sterk maken betekent nieuwe nieuwe organisaties opbouwen die aan onze strijdwil en onze eisen voldoen.

De oude organisaties hebben afgedaan. De vakbonden durven geen harde eisen te stellen. Door de arbeiders loonmatiging aan te praten, verzwakken ze de positie van de arbeiders en versterken ze die van de bazen. De Partij van de Arbeid werkt mee aan de bezuinigingspolitiek van het kabinet Biesheuvel.

De CPN zegt wel dat de lonen omhoog moeten. Maar om de loonstrijd aan te wakkeren gebruiken ze ook leugens. De laatste maanden doet de Waarheid niets anders dan ophef maken over de bedrijven die nog winsten boeken. De naderende crisis wordt verzwegen. Dat betekent de arbeiders tot strijd aanzetten met leugens en bedrog. Dit kan het zelfvertrouwen van de arbeidersklasse alleen maar ondermijnen. De arbeidersklasse is alleen gediend met de werkelijkheid.

De strijd die we voor de boeg hebben is een harde strijd. Dat te verzwijgen is niet alleen zinloos, maar ook gevaarlijk.

Door de naderende crisis wordt het kapitalisme in het nauw gedreven. De bonden en de andere loopjongens van het kapitaal komen nu in aktie om het kapitalisme voor zijn ondergang te behoeden. Door de crisis af te wentelen op de arbeidersklasse proberen ze het kapitalisme te redden.

We moeten niet uitgaan van wat de kapitalisten kunnen missen. We moeten uitgaan van wat we nodig hebben. We hebben heel wat nodig, want het levenspeil van de arbeidersklasse wordt steeds meer omlaag geschroefd. We stellen looneisen op basis van wat we nodig hebben. Op dit moment hebben de bazen nog genoeg om te betalen. Het is goed mogelijk dat de kapitalisten in de toekomst niet kunnen opbrengen wat we nodig hebben. Dan is het de kwestie dat aan iedereen duidelijk wordt dat de heerschappij over de maatschappij uit handen van de kapitalisten moet worden gerukt.

Het zijn alleen de arbeiders die de tegenwoordige maatschappij behoorlijk kunnen besturen. Daarom moeten de arbeiders onder leiding van hun partij de macht overnemen.

De tijd dringt voor het opbouwen van goede arbeidersorganisaties. De nieuwe vakbond is Arbeidersmacht. De nieuwe partij is de KPN/ML. Onze konklusies zijn:

- De crisis mag niet over de rug van de arbeiders worden opgelost. Forse looneisen.
- We moeten het kapitalisme niet redden, maar vernietigen.

CPN-demonstratie in de dertiger jaren. Teksten op de borden: Wie vecht tegen oorlog en fascisme? De Tribune! Leest de Tribune

arbeiders schrijven de tribune

De sjah viert feest, het volk van perzie strijdt

"Ik ben lasser, en één van de ongeveer 500 perziese arbeiders in Nederland. Omdat jullie krant van de arbeiders is, wil ik jullie iets vertellen over mijn land, wat de arbeiders in Nederland moeten weten.

Perzië is rijk aan delfstoffen, zoals olie, uranium en aardgas. Het is een boerenland, er is bijna geen industrie. De grootgrondbezitters en de buitenlandse kapitalisten bezitten alle rijkdommen. Het volk lijdt honger en armoede. De meeste Perzen kunnen niet lezen of schrijven. Er zijn drieduizend dorpen waar niet één dokter is.

Maar de sjah geeft straks een feest ter ere van het 2500-jarig bestaan van het keizerrijk. Dat kost 4 miljard gulden. Ze hebben alvast 4000 kommunisten in de gevangenis geworpen. Het volk mag niet meefeesten. Het heeft ook geen reden feest te vieren, het vecht al 2500 jaar tegen zijn uitbuiters.

Er is een verschrikkelijke terreur, erger nog dan onder het Hitler-fascisme. Vele arbeiders, boeren en revolutionaire studenten zitten in de gevangenis, of worden opgehangen. De regering zegt, dat het 'bandieten' zijn. Maar in hun ogen is iedereen die voor het volk opkomt een bandiet. De werkelijke bandieten zijn de sjah, de grootgrondbezitters en de imperialisten die het land leegroven.

Ook de Sowjet-Unie is schuldig aan de onderdrukking in mijn land. De Amerikaanse en Engelse oliekoncerns stelen onze olie, de Russen ons aardgas. Er loopt een pijpleiding naar Rusland, en het gas wordt door de Russen duur verkocht aan Europa. Zo maken zij winst over de rug van het Perziese volk. Ook hebben ze wapens verkocht aan de regering van de sjah. Zo worden onze vrijheidsstrijders vermoord met Russiese geweren!!

Onder Mossadeq hadden we het iets beter. Hij was in het begin van de jaren 50 minister-president, en nationaliseerde de oliemaatschappijen. De sjah vluchtte, maar met hulp van de CIA grepen de reaktionairen opnieuw de macht. Zij verscherpten hun diktatuur. Er is opnieuw een guerrillastrijd ontbrand. In de kranten schrijft de regering dat er 'bandieten' neergeschoten zijn in Teheran, de hoofdstad.

De strijd is hard, maar eens zal Perzië een socialisties land zijn, dat weet ik zeker. De strijd van mijn volk staat niet alleen, de Nederlandse arbeiders vechten dezelfde strijd als wij. Net als alle arbeiders en onderdrukte mensen waar ook ter wereld."

Achmed Y.

"We hebben kerels nodig, geen gevulde koeken".

Uw artikel over crisis en massa-ontslagen in Tribune 10 sloeg de spijker op zijn kop. Tegen die ontslagen moeten we opkomen. Vandaag is het je buurman, morgen ben je hetzelfde. Dat zie je ook in de grafische industrie. Neem nou de Rotogravure in Leiden. De arbeiders daar hebben met hun eigen handen het bedrijf opgebouwd. De kapitalisten hebben er enorme winsten uitgeslagen. Maar nu de heren hun niet meer nodig hebben, worden ze zonder pardon op straat gesodemieterd. Zelf werk ik bij het Nederlands Drukkerij Bedrijf in Leiden. Daar kun je ook al merken dat het niet meer zo best gaat in de grafische industrie. In het personeelsblaadje schreven ze: "U kunt dagelijks in de krant lezen dat bedrijven moesten sluiten of personeel ontslaan omdat het slecht gaat. We zouden deze zeer onplezierige zaken liever niet in ons bedrijf hebben en daarom moesten we proberen het bedrijf zo goed mogelijk te laten lopen. De invoering van Produktiebewaking is hier een onderdeel van".

Produktiebewaking, dat betekent scherpere controle op de kwaliteit van het drukwerk, op het onderhoud van de machines enz. De produktie moet doelmatiger worden. De arbeiders moeten pezen.

Nu al zijn twee persen verbonden met meet-

kastjes in het kantoor van de chefs. Ze kunnen zo precies zien of je machine stilstaat en hoeveel produktie je maakt. Eén van de chefs heeft al staan kankeren hoe het mogelijk is dat onder het werk een sigaret opgestoken en met elkaar wordt gepraat.

Ook met je loon ga je steeds achteruit. De verradersbonden hebben er met de bazen voor gezorgd dat de loonsverhoging dit jaar ver achterblijft bij de prijsstijgingen, huurverhogingen, belastingverhogingen en noem maar op. Alleen met overwerk kun je aan een behoorlijk loon komen.

Over die bonden wou ik nog wat zeggen. In de meest grafische bedrijven ben je verplicht lid van de bond. De baas dwingt je zelf om lid te worden. Verder betaalt hij nog een hap bloedgeld aan die verradersbonden om ze helemaal naar zijn pijpen te laten dansen. Kollega's van me die al 20 jaar in de grafische industrie zitten, hebben in al die tijd 1 uur staking meegemaakt. En dat moesten ze nog zelf betalen ook. Aan zulke asbakkenbonden moet je dan een tientje in de maand betalen.

Nee, de bonden hebben afgedaan. Wie de gebeurtenissen bij de Rotogravure heeft gevolgd zal hun smerige trukjes om de arbeiders aan het lijntje te houden niet gauw vergeten. We hebben op de bedrijven maar één organisatie die voor onze belangen opkomt: Arbeidersmacht. Daar ben ik met de Roto meteen lid van geworden en ik heb daar ook pamfletten helpen uitdelen. Zo werkt een goede organisatie. Die strijkt niet je centen op, maar die zet je aan de slag.

Kollega's het is allang duidelijk welke kant het opgaat en dat wij arbeiders nog een harde strijd te voeren hebben. Het kapitalisme is verrot en wij moeten het gauw onder de groene zoden helpen. Daarbij hebben we niks van de bonden te verwachten. Arbeidersmacht dat is onze nieuwe organisatie. We hebben kerels nodig, geen gevulde koeken.

N.N. Leiden.

STRIJD IN DE HAVEN VAN AMSTERDAM

Een Amsterdamse havenarbeider vertelt het volgende: "Uit de staking van verleden jaar is 45 gulden in de week gekomen. Dat was te danken aan de harde strijd van de Rotterdamse havenarbeiders onder leiding van Arbeidersmacht. In Amsterdam hielden de bonden en de CPN de arbeiders onder controle. Ze eisten maar 25 gulden. Dat was natuurlijk veel te weinig, want de prijzen waren verleden jaar al veel harder gestegen. Daarom was het goed om meer te eisen, zoals Arbeidersmacht deed. We hebben daar 20 gulden meer aan te danken dan hier was geëist.

Maar ondertussen hebben de kapitalisten ons weer een achterstand bezorgd. Met hogere prijzen, huren en belastingen hebben die de 45 gulden al weer terug gepakt. Ze hebben in de haven zelfs allerlei truks bedacht om ons loon te verlagen. Verleden maand is er een tornverandering doorgevoerd. Dat houdt in dat we nu 1 week avonddienst op 4 weken dagdienst draaien. Eerst was dat 1 op 3. Het verlies op de overurentoeslag betekent een loonsverlaging van 12 gulden in de week. Daarnaast willen de kapitalisten het reglement van de SHB (samenwerkende havenbedrijven) zo veranderen dat we in het hele gebied van het Noordzeekanaal kunnen worden ingezet voor ander werk dan havenwerk. Buiten de haven liggen de lonen lager, dus dat is ook een loonsverlaging. Zo proberen de heren hun winsten op peil te houden".

De economiese teruggang is op het moment vooral merkbaar buiten de Randstad. In Groningen, Twente, Gelderland en Limburg bij-

voorbeeld is het steeds moeilijker om werk te krijgen. Maar in het westen van het land dringen de problemen ook naar voren, in de havens bijvoorbeeld. De Amsterdamse havenarbeider zei:

"Ook in de haven gaat het slechter. Er is weinig werk. Dan moeten de mensen eruit, zeggen de bazen. Maar dat het slechter gaat is niet onze schuld. Dat is de schuld van de kapitalisten zelf.

Op alle mogelijke manieren wordt er aan ons loon geknabbeld. Daarom moet er in januari gevochten worden voor een flinke loonsverhoging. Daarvoor moeten we ons organiseren, want een loonsverhoging komt niet uit de lucht vallen. Die bereiken we pas door keiharde strijd.

Op de bonden hoeven we daarbij niet te rekenen. Dat bleek ook toen de tornverandering werd doorgevoerd. Er is toen bij het AHB (Amsterdams Haven Bedrijf) 2 uur gestaakt. Meteen kwam er een mannetje van de bond aandraven en die zei: "Als jullie kunnen aantonen dat de tornverandering niet nodig is, kunnen we ons erachter stellen."

Ja, moeten wij uitmaken hoe de kapitalisten hun bedrijf moeten runnen? Wij stellen onze eisen, dat is duidelijk. Zo was dat mannetje rechtstreeks de spreekbuis van de havenbaronnen. En ook de CPN blijft maar op zijn kont zitten. Terwijl er al 140 man is ontslagen. Voor mij is er maar één manier om ons voor te bereiden op de strijd: dat is het versterken van Arbeidersmacht".

een hard protest tegen de bloeddorstige fascistiebende in turkije

De fascistiese militaire rechtbanken in Turkije hebben toegeslagen. Op 9 oktober werden 18 revolutionairen veroordeeld tot ophanging. Drie leden van het Turks Bevrijdingsleger kregen 5 jaar gevangenisstraf. De rechtbanken probeerden het voor te stellen alsof het niet om politieke processen ging, maar om processen tegen ontvoeringen en bankroof. Toch blijkt zelfs uit de motivering van de fascistiese rechtbank op 9 oktober waar het in werkelijkheid om draait: om de overtuiging van de beklagden. De jonge revolutionairen en democraten werden ter dood veroordeeld omdat ze de verschrikkelijke uitbuiting en onderdrukking wilden afschaffen. De bende van de fascistiese generaals is vastbesloten om de doodstraffen ten uitvoer te brengen. In nieuwe processen worden nog honderden vrijheidsstrijders bedreigd met de doodstraf.

Tegen deze bloedige terreur moet de wereld zijn stem laten horen. Om te proberen de levens van de jonge revolutionairen te redden moeten we de turkse fascistie duidelijk maken dat ze zich de haat en de woede van alle volkeren op de hals halen. In Nederland organiseert de Marxisties Leninistiese Studentenbond (MLS) een campagne tegen de Turkse fascistie en tegen hun moordplannen. De eerste weken van november trekt een Turkse kameraad langs de universiteitssteden om op te roepen tot actie. Op 13 november wordt er een massale landelijke demonstratie gehouden in Den Haag.

De parlementaire democratie maakt plaats voor bajonetten

De heersende klasse in Turkije kon de bloeiende revolutionaire strijd van het turkse volk niet langer binnen het raam van de parlementaire democratie onderdrukken. Met de macht van de bajonetten heeft de bende fascistiese generaals daarom ongeveer een half jaar geleden de openlijke terreur tegen het volk ingesteld. Turkije, in handen van de verenigde staten en van de Navo, ging dezelfde weg op als Griekenland. De weg van de fascistiese diktatuur. Zo onthult de burgerlijke democratie weer eens zijn ware aard: de onderdrukking

Tegen de turkse fascistie

Aan de ambassadeur van Turkije in Nederland (Evertstraat 15 Den Haag) is op 10 oktober het volgende telegram verzonden: "Het oprichtingskongres van de Kommunistiese Partij Nederland / Marxisties Leninisties KPN/ML protesteert op de scherpste wijze tegen de misdadige turkse beulen die op 9 oktober, 18 kameraden ter dood hebben veroordeeld".

van de arbeidersklasse, als het moet met wreed geweld.

Om alle lasten van de economische crisis op het werkvolk af te wentelen, worden de prijzen van de voedingsmiddelen verhoogd en nieuwe belastingen geheven. De fascistiese bende der generaals tiranniseert op beestachtige wijze de arbeiders, de boeren en de jeugd. De arbeiders die voor hun rechten tegen de bazen stredden, worden met wapengeweld uit hun werkplaatsen verdreven, gearresteerd, gefolterd en vermoord. Om de gevechten van de arbeiders te onderdrukken omsingelen de zwaar gewapende pantsereenheden van het leger de fabrieken.

De gendarmerie wordt afgestuurd op de boeren die voor hun vrijheid vechten. De boerenleiders worden gearresteerd, beestachtig gefolterd en vermoord. De Koerdiese minderheid in Turkije die strijdt tegen de onderdrukking en voor zijn democratische rechten opkomt, wordt door middel van de speciale kommando-eenheden getiranniseerd. De Koerdiese dorpen worden door kommando-eenheden naar het voorbeeld van de Hitlerstroepen bezet. De mannen worden naar de concentratiekampen gesleept; de vrouwen worden verkracht; de kinderen worden op beestachtige wijze vermoord. De koerdiese revolutionairen worden in de fascistie-

de "nieuwe" grondwet van de bende der fascistiese generaals buiten werking gesteld. Nu nemen het leger en de politie alle macht over. De bende fascistiese generaals stelden de militaire tribunaals in om de revolutionairen en patriotten, die zij nog niet vermoorden kan, ter dood te veroordelen. Zij benoemde de fascistiese officieren tot rechter. De bende der generaals bepaalde allang van tevoren, welke uitspraken deze fascistiese militaire tribunaals vellen moesten. Een patriot die voor de rechtbank moest verschijnen zei: "Voor ons zijn de uitspraken allang geveld".

Voor deze tribunaals kan men zich niet verdedigen. De verdedigers kunnen ten alle tijde de zaal uitgewezen worden. De patriotten die tijdens hun wereldvisie verdedigden werden met gummiknuppels neergeslagen en gefolterd.

Solidariteit kan de jonge turken redden

Bij het begin van de actie verspreidde de MLS een pamflet van onze turkse kameraden, dat als volgt eindigt:

"Laten wij de jonge patriotten redden uit de klauwen van de fascistiese beulen!

Op ter bevrijding van deze jonge patriotten.

De Turkse machthebbers konden de arbeiders niet meer met gewone middelen onder de duim houden. In juni 1970 was er een complete opstand

tiese kerkers gefolterd en vermoord.

De dappere turkse jeugd, die strijdt tegen het US-imperialisme en de NATO wordt open en bloot op de straat neergeschoten en in de fascistiese kerkers gedood. De universiteiten worden in politiegebied veranderd. Duizenden revolutionairen, progressieven en democraten, die de zaak van het volk verdedigen, worden in de fascistiese kerkers geworpen en vermoord.

De demokratiese rechten en vrijheden, de grondwet van 1961, die het turkse volk door 100 jaar bloedige strijd bevocht, werden door

Ons volk is een heldhaftig volk, dat de volkeren van de gehele wereld altijd in hun strijd tegen de fascistiese agressie en het imperialisme ondersteunt. Ondersteun met alle kracht de strijd die ons volk tot behoud van haar moedige zonen en dochters uit de klauwen van de fascistiese beulen voert.

De internationale solidariteit kan het leven van de jonge patriotten redden".

De redding van de jonge turkse kameraden is een erezaak van de revolutionairen over de hele wereld. Steun daarom met kracht de actie van de MLS!

de gusto-arbeiders weten hoe ze moeten knokken

Bij de Werf Gusto in Schiedam is in 3 weken tweemaal door de arbeiders gestaakt. De eerste keer tegen de vuiligheid die het werken onmogelijk maakte. De tweede keer tegen het ontslag van een oudere kollega. Beide keren een blijk van de strijdwil van de Gusto-arbeiders.

Verstikkende smog

Naast de prijsopdrijvingen en de huurs- en belastingverhogingen is ook de rotzooi die onder de wat nettere naam, milieuverontreiniging elke dag over ons wordt uitgestort een probleem waar wij arbeiders mee te kampen hebben. Het is geen probleem van de laatste maanden of jaren. Kleine kinderen zijn met een jaar meestal wel zindelijk. De kapitalistische industrie bestaat zo'n 150 jaar, maar de kapitalisten zijn in die tijd alleen maar onzindelijk geworden. In al- maar grotere hoeveelheden laten ze nog steeds hun giftige urine en hun stinkende vuil de vrije loop.

Het is met name in de Rijnmond een urgent probleem geworden. Het wordt steeds onverdraaglijker om in een verstikkende smog atmosfeer te werken en te leven en voor de bewoners van de wijken vlakbij de industrie centra komt daar nog bij de voortdurende angst voor ontploffingen en branden die rampzalige gevolgen kunnen hebben. Het zijn op de eerste plaats de arbeiders die van de rotzooi te lijden hebben. Zij moeten er dagelijks in werken en zij zijn het meestal die het dichtst bij de grote industrie wonen. Politieke partijen als D'66 en de PvdA en de PSP en de 3 grote vakcentrales hebben in de pers en voor de radio en de t.v. luïdruchtig geprotesteerd maar al hun gekrakeel heeft in de situatie geen cent verbetering gebracht. Hoe kan het ook anders als de mensen die maatregelen moeten nemen vaak zelf met hun geld in de vuile industrie zitten of er een baantje als kommissaris hebben. Nee deze mensen zul-

len alleen maar maatregelen nemen als ze er toe gedwongen worden. De enige macht die deze mensen kan dwingen is het massale verzet van de arbeiders. Dit massale verzet is nog niet los gekomen maar de verantwoordiging groeit en de eerste duidelijke voorbode van de storm die wellicht gaat opsteken hebben we al gehad. Dat was de staking bij Gusto begin oktober. Wij hadden hierover een gesprek met een van de arbeiders van dit bedrijf.

Smogstaking

Hij vertelde ons het volgende: Al een week lang was er groot alarm. Voor de t.v. en de radio wist Jan en alleman wat te vertellen over die smog en de kranten stonden vol paniekberichten en ellenlange verhalen. Maar het hielp allemaal niets, het bleef stinken en velen van ons hadden last van die bedorven lucht. Er was genoeg gepraat, er moest nou maar iets gebeuren. Op die bewuste dinsdag zou er 's middags om 3 uur een spoedvergadering van de Ondernemingsraad zijn over die kwestie. Om de zaak kracht bij te zetten hebben wij toen rond 3 uur het werk neergelegd en zijn we aan de poort gaan staan. Het duurde niet lang of de pers en de t.v. was er. Het was natuurlijk een goede zaak dat er ruchtbaarheid aan gegeven werd, maar we hadden gehoopt dat de staking zou overslaan naar andere bedrijven maar dat is toen nog niet gebeurd. Alleen bij Wilton zijn de mensen de andere dag een uur eerder naar huis gegaan. Het is jammer dat dat niet gelukt is, maar dat komt natuurlijk ook door de houding van de grote vakbonden, die zeggen dat ze staken niet het juiste middel vonden tegen de luchtverontreiniging. Nou, ik vind het beste middel. Zulke onzin is toch regelrecht verraad aan onze zaak. Maar ja, we hadden dit wel van te voren kunnen zien aankomen, we hebben onderhand genoeg ervaring met die bonden. Wat we nodig hebben is een organisatie zoals de EVC geweest is. Vorig jaar met de grote metaalstaking hebben we nog

duidelijk kunnen zien, in de haven was toen dat comité Arbeidersmacht dat ging prima, maar bij ons was er geen goed georganiseerde leiding er was geen coördinatie tussen al die bedrijven en sta je in feite machteloos. Gelukkig is Arbeidersmacht nu een organisatie aan opbouwen daar ben ik erg gelukkig mee en ik ga er zelf ook aan meewerken.

Geen ontslag

Over de staking tegen het ontslag van een arbeider op maandag 18 oktober vertelde hij het volgende: "Maandagmorgen moest een wat oudere man die het aan zijn hart heeft binnen in een pijp wat vast lassen. Hij voelde daar niet veel voor en zei tegen zijn baas dat dat beter door een jonge vent gedaan kon worden waar hij groot gelijk in had. Voor de directie was dit echter reden genoeg om de man te ontslaan. Zijn kollega's op de afdeling gooiden onmiddellijk het werk er bij neer en eisten dat het ontslag ongedaan zou worden gemaakt, dit speelde zich af rond het middaguur. De rest van de dag heeft die afdeling gestaakt. Toen 's avonds de avondploeg opkwam weigerde ook deze aan het werk te gaan. Pas toen een directeur schriftelijk bevestigd had dat het ontslag niet door zou gaan ging men aan het werk. De andere morgen is men om een uur of negen weer aan het werk gegaan. De directie wilde eerst de man opnieuw aannemen maar daar traptten zijn kollega's niet in want dat zou betekenen dat hij opnieuw een proeftijd zou krijgen. Ook heeft men gedaan gekregen dat de halve middag en die uren 's morgens doorbetaald werden.

Dat zijn 2 prachtige voorbeelden van de strijdbaarheid en de solidariteit van de Gusto-arbeiders. Wij kunnen hier allemaal van leren. Ook benadrukken de gebeurtenissen bij Gusto opnieuw de noodzaak van een strijdorganisatie van arbeiders zelf, tegen het verraad van de vakbonden.

Arbeiders van Gusto weten hoe ze tegen de bazen moeten knokken. Staking tegen de kapitalistische vuiligheid

Vervolg van de achterpagina

tijen zoals de Partij van de Arbeid en D'66 blazen de vervuiling op tot de belangrijkste kwestie die we nu moeten oplossen. Ze zeggen dat iedereen schuldig is aan de vervuiling en dat we allemaal een stukje "welvaart" moeten prijsgeven om het milieu niet verder te vergiften. Dat komt natuurlijk gewoon neer op belastingverhogingen op de nek van de arbeiders in het belang van de industrie.

Deze leugens komen altijd op hetzelfde neer. Ze verbergen dat we in een klassemaatschappij leven, waarin 'n bepaalde klasse het voor het zeggen heeft. In Nederland is de kapitalistenklasse aan de macht en bestuurt niet het hele volk de maatschappij. Daarom is het niet het volk maar het kapitalisme dat ons leven in vuil verstikt.

Onder de diktatuur van het kapitaal zijn de kapitalisten de baas in de bedrijven. Ze zijn uit op zo groot mogelijke winsten. Zuiveringsinstallaties leveren de kapitalisten niks op. Ze kosten alleen maar geld. Daarom doen de kapitalisten er zo weinig mogelijk aan. In dit systeem kunnen ze er ook onmogelijk veel aan doen. Een bedrijf dat miljoenen uitgeeft om de produktie schoon te houden zou door de moordende concurrentie onmiddellijk over de kop gaan.

De oorzaak van de luchtvervuiling is het kapitalisme. Zo lang de macht van de kapitalisten over de maatschappij bestaat kan het probleem ook niet volledig worden opgelost.

De PvdA en de vakbondsbestuurders die zich zo geweldig over de vervuiling opwinden, schuiven met de ene hand de milieuverontreiniging naar voren om met de andere hand de klassenstrijd op

de rug te verbergen. Daarom gaan ze in feite niet smog, maar de arbeiders te lijf. Want ook de strijd tegen de vervuiling moet een strijd tegen het kapitalisme zijn.

Alleen in een socialisties land kan de produktie 'schoon' zijn. Als het volk aan de macht is zal het zelf zijn belangen bepalen bij de produktie. Dan gaat het niet om de winst voor een handje vol uitbuiters maar om de welvaart en de gezondheid van de massa's.

Weg met het kapitalisme

De afbraak van de gezondheid van de grote massa's van het volk is één van de rotste kanten van het kapitalisme. Van die afbraak is de arbeidersklasse al 150 jaar het slachtoffer. Alleen de strijd van de arbeidersklasse kan een eind maken aan de wurgende afvalproduktie van de kapitalistische bedrijven.

Die strijd is een harde kwestie. Onnoemelijk veel volksbedriegers werpen zich op de milieuvervuiling om te proberen het volk achter hun zogenaamde strijd te krijgen. Een voorbeeld is het Centraal Aktiekomitee Rijnmond, een verzaling-PSP-ers, PvdA-ers, die best verdienen. Midden in de smogperiode van september verklaarde dit komitee openlijk dat het maar geen akties organiseerde. Waarom niet? Omdat de toestand te gespannen was, omdat de arbeiders dan wel eens hard zouden kunnen optreden, omdat het wel eens uit de hand zou kunnen lopen.

Deze bange luizen moeten we aan de kant schuiven. Ze zijn tegen de strijd van de arbeiders, ze zijn openlijk reaktionair. Dit soort groepen waagt het ook te verklaren dat we niet straffeloos kunnen door gaan met produceren. Het liefst zouden ze de hele vooruitgang afschaffen. Toen de mensen allemaal nog boeren waren, was er inderdaad geen luchtvervuiling. Toen waren er geen nuttige machines en grote fabrieken die dingen produceerden waarvan de mensen gemak kunnen hebben. De luchtvervuiling komt niet door de industrie. De luchtvervuiling komt doordat de industrie in handen van de kapitalisten is. Zo moeten we het stellen. Alleen als we dit begrijpen kunnen we het probleem ook grondig oplossen.

We kunnen en willen de klok van de geschiedenis niet terug draaien. We moeten die klok vooruit draaien. Dat betekent dat de arbeidersklasse het beheer over de maatschappij uit handen van de kapitalisten moet rukken om zelf baas in huis te worden.

Luchtvervuiling is één van de smerigheden waarmee de arbeiders te kampen hebben. Die vuiligheid staat in de grote rij vuiligheden van lage lonen, uitbuiting, slavendrijverij en woningnood. Tegen al die problemen wapenen we ons in de eerste plaats door forse looneisen te stellen en daar ook hard voor te knokken. In die strijd moeten we ons zo straf organiseren dat we het kapitalisme kunnen vernietigen. Want alleen de revolutie van de arbeidersklasse kan de hele kapitalistische vuiligheid voorgoed de wereld uithelpen.

kursus marxisme leninisme door de kpn/ml

ALMELO
Plaats: Pension Ubels, Adastraat 6
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec., enz.

AMERSFOORT
Zie inlegvel.

AMSTELVEEN
Plaats: Vrije Universiteit, Combinatiegebouw, zaal 052, Uilenstede.
datum: 1 nov., 15 nov., 29 nov. enz.

AMSTERDAM
Plaats: Brakke Grond, Nes 53
datum: 8 nov., 22 nov., 6 dec. enz.

ARNHEM
Plaats: Gebouw Rosendaalseweg 27
datum: 12 nov., 26 nov., 10 dec. enz.

DELFT
Plaats: Ontmoetingscentrum M. Nijhofflaan 42
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec. enz.

DEN BOSCH
Plaats: Jeugdcentrum 't Fust, Zuidwillemsvaart 2
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec. enz.

DEN HAAG
Plaats: Zaal Musica, Delftselaan 2a
datum: 4 nov., 18 nov., 2 dec. enz.

DEVENTER
Plaats: De Passage, Gibsonstraat 24
Datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec. enz.

EINDHOVEN
Plaats: Café Corso, Vestdijk 17
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec. enz.

ENSCHDEDE
Plaats: Het Eldrinkshuis, de Klomp 35
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec., enz.

GRONINGEN
Plaats: Gebouw Achter de Harmonie, Oude Kijk in 't Jatstraat 24 (ingang Uurwerkersgang)
datum: 4 nov., 18 nov., 2 dec. enz.

HEERLEN
Plaats: Pancratiushuis, Nobelstraat 33
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec. enz.

HELMOND
Zie inlegvel

HENGLO
Plaats: Café Elfering, Anninksweg 7
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec. enz.

LEIDEN
Plaats: Café Kleine Burcht, Nieuwe Rijn 19
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec. enz.

NIJMEGEN
Plaats: Gebouw Burghardt, Burghardt van den Bergstraat 114
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec., enz.

OSS
Zie inlegvel

ROTTERDAM
Zie inlegvel

SITTARD
Plaats: KWJ-gebouw, Kloosterplein 1
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec. enz.

UTRECHT
Plaats: Raadskelder (onder het Stadhuis)
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec. enz.

VENLO
Plaats: Café De Gouden Tijger, Lomstraat 5
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec. enz.

WAGENINGEN
Plaats: Gebouw Arion, Dr. Niemeyerstraat 6
datum: 11 nov., 25 nov., 9 dec. enz.

IJMUIDEN
Plaats: Gemeentelijke Vergaderzalen, Abelenstraat 9
datum: 9 nov., 23 nov., 7 dec. enz.

ZAANDAM
Zie inlegvel

ZUTPHEN
Plaats: Het Volkshuis, Hautmarkt 62
datum: 5 nov., 19 nov., 3 dec. enz.

Alle kursusavonden beginnen om 8 uur.

Afdelingen van de KPN/ML

Amsterdam:
Binnenvisserstraat 19-hs.

Eindhoven:
Postbus 706.

Groningen:
Kleine Badstraat 4a.

Heerlen:
Eikenderweg 97.

Helmond:
Postbus 277.

Hengelo:
Populierenweg 38.

Leiden:
Derde Gortestraat 85.

Nijmegen:
Aldenhof 8564; tel. (08800) 36013.

Oss:
Postbus 203.

Rotterdam:
Postbus 1505; tel.: (010) 282834.

Utrecht:
Postbus 2086.

Wageningen:
Thorbeckestraat 354.

SMOOG

het kapitalisme is een en al vuiligheid

De lucht vervuult, het water vervuult, de grond vervuult, god nog toe, we gaan met z'n allen naar de knoppen! Zo schreeuwen steeds harder de panieksaaiers om iedereen de stuipen op het lijf te jagen. Ze doen alsof de vervuiling een ramp is die plotseling uit de lucht komt vallen. Ze menen dat het hele volk er maar voor moet opdraaien om de vervuiling tegen te gaan. Maar wij willen eerst wel eens weten waar die vervuiling vandaan komt. Pas dan kunnen we voor een werkelijke oplossing vechten.

Smog in de rijnmond

Eind september lagen grote delen van het land onder een verstikkende smog. In de Rijnmond bereikte het gifgehalte weer een gevaarlijke hoogte. Maar niet alleen Rotterdam, Vlaardingen en omgeving worden steeds meer vergiftigd. Overall spuiten de kapitalisten hun afval zondermeer de lucht in. Het reinigen van afval levert nou eenmaal geen winst op. Dus dat is de zorg van de kapitalisten niet. Ze worden liever stinkend rijk.

De luchtvervuiling is niet iets van de laatste jaren. Al vanaf de opkomst van de industriële bedrijven en van het kapitalisme, zitten de arbeiders in het vuil. Al 150 jaar lang worden arbeiders invalide gemaakt of vermoord door het kapitalistische gif. In de arbeiderswijken die onder de rook van de fabrieken liggen. En in de fabrieken zelf.

Hoeveel arbeiders lopen er niet met een stoflong of zijn inwendig verbrand door de rotzooi waarin ze dagelijks moeten werken?

Al die kranten en al die burgerheren die nu moord en brand schreeuwen hebben er in de 150 jaar nooit ophef over gemaakt dat de arbeiders in smog moesten werken en leven. Sterker nog. De slachtoffers van die vervuiling zijn altijd en

worden nog altijd als oud vuil op straat gegooid. Als de kapitalisten een arbeider versleten hebben, dan wordt hij afgedankt. Dan is het in feite het goedkoopste als hij maar zo vlug mogelijk sterft ook.

De sing—sing van philips

Een arbeider in Eindhoven vertelde: "Een maat van mij heeft jarenlang in de sing-sing van Philips gewerkt. Dat is de zuurfabriek. Jarenlang heeft hij iedere dag die smerige zuurdampen moeten inademen. Totdat hij van binnen zowat helemaal verbrand was en bloed begon op te geven. Toen hij daardoor meer in de zieketwet was dan op zijn werk, hebben ze hem eruit geflikkerd. Toen was die kerel helemaal gebroken."

Een ander voorbeeld uit Eindhoven: "Wij woonden bij Philips onder de schoorsteen," vertelde een arbeider, "al die tijd had mijn vrouw 's morgens braakneigingen. Ze was altijd ziek. Ik dacht dat het wel van de fabriek zou wezen. Dus keek ik op mijn werk een boekje van Philips na dat over gevaarlijke stoffen ging. Toen wist ik het wel. Mijn vrouw had fenolvergiftiging. De bladzijde die daar over ging heb ik eruit gescheurd en mijn vrouw meegegeven naar de Philipsdokter.

Ze heeft toen heel onschuldig aan de dokter gevraagd of het soms door fenol kon komen. Hij zei toen dat het best zou kunnen. Nou, toen liet mijn vrouw natuurlijk die bladzijde zien waar alles in stond. Ze vertelde dat het uit een boekje van Philips zelf kwam en dat het ook die fabriek van Philips was, die de hele dag door van die fenol over onze huizen stond uit te braken. Meteen begon de dokter uit te vallen dat het geen werk was om hem te bedonderen. Over de ziekte van mijn vrouw wilde hij niet

eens meer praten. Rustig laten doorkankeren, zal ie wel gedacht hebben. Wiens brood men eet, diens woord men spreekt. Maar ondertussen is het voor mij geen wonder meer dat we in de buurt zo vaak de lijkwagen zagen."

Vergaat de wereld?

Deze voorbeelden zijn er voor het oprapen, bij duizenden. Ze bewijzen dat de arbeiders de slachtoffers van de kapitalistische vergiftiging zijn. Wat dat betreft is er na 150 jaar kapitalistische vuiligheid niks nieuws aan de hand. In de fabriek en in de arbeiderswijken worden de levens van de arbeiders verziekt en er is nog nooit ene krant of kapitalist geweest die zich daar ophof over maakte. Of het moest zo uit de hand lopen dat te veel arbeidskracht vernietigd werd waardoor de kapitalisten in hun uitbuiting en in hun winst beperkt werden.

Waarom gaan de kranten en de burgerheren dan tegenwoordig wel zo hard tekeer? Worden ze soms toch nog bezorgd om het leven van de arbeiders? Natuurlijk niet! De vervuiling buiten de fabrieken is zo groot geworden dat de heren zelf in de stank komen te zitten. De smerige stinkende lucht dringt nu door tot hun villa's ver buiten de grote steden. De smerigheid van Rotterdam begint door te dringen tot Wassenaar. Maar wat nog erger is: het is zo uit de hand gelopen dat arbeiders niet meer kunnen en willen werken, zoals in de Rijnmond is gebleken. Daarom denken ze plotseling dat de wereld vergaat.

Daarom wordt de luchtvervuiling door de kapitalisten en door hun knechten opeens tot het grootste probleem van deze tijd verheven. De sociale kwakzalvers van de arbeidsvijandige par-

Vervolg op pagina 15

de tribune

12 | 71

marxisties-leninisties maandblad
postbus 428 nijmegen

proletariërs aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u!

Moeten we weer op de barrikaden?

Wil prins Bernhard namens het grootkapitaal het fascisme?

In het blad van het grootkapitaal NRC/Handelsblad zei prins Bernhard medelijden te hebben met die arme regeringen die zoveel last hebben met het parlement. Ze moesten het parlement maar naar huis sturen, vond hij. Het parlement zou vaak zat vergaderen als het 1 keer in de 2 jaar bij mekaar kwam. Het komt er dus op neer dat de regering van de kapitalisten helemaal kan doen en laten waar zij zin in heeft.

De politieke partijen hebben hun verontwaardiging geuit door Biesheuvel vragen te stellen. Dat slappe gedoe heeft vast niet veel indruk gemaakt op ijzervreters als Bernhard. Want aan de andere kant vond hij de steun van arbeidersvijandige kranten zoals de Telegraaf. Ondertussen is de storm voorlopig weer gaan liggen. Maar het is geen toeval dat deze voorzichtige pogingen in de richting van het fascisme vandaag de dag worden ondernomen. Een openlijke gewelddadige terreur om de arbeidersklasse er onder te houden, zou het grootkapitaal goed van pas komen. Het grootkapitaal dat door de crisis in het nauw wordt gedreven, kan uiteindelijk alleen door een openlijke gewelddadige terreur de arbeiders er onder te houden.

Is het een toeval dat prins Bernhard in de voorhoede van de wegbereiders naar het fascisme loopt?

FEESTEN, AUTORACE, JAGEN EN SS.

Bernhard komt uit een geslacht van reaktionaire duitse vorsten Von Lippe. Hij werd volwassen met feesten, roekeloze autoraces en jachtpartijen. In 1934 liet hij zich door de beste kleermakers van Berlijn het zwart SS-uniform aanmeten. Anderhalf jaar bleef hij onder de nazi's. "We hadden veel plezier en niemand viel ons lastig", zei hij over die tijd. Dat waren dus heel andere ervaringen dan die van de beste leiders van de duitse arbeidersklasse die toen al waren vermoord of in concentratiekampen opgesloten.

Nadat hij was uitgestudeerd vertrok Bernhard naar Parijs, naar het kantoor van het duitse concern I. G. Farben. Het zal niemand verbazen dat hij aanleg had voor zaken. Hij had een schitterende loopbaan in dienst van het grootka-

pitaal voor de boeg. Op dat moment kruiste Wilhelmina zijn pad, die op zoek was naar een man voor haar dochter.

IN HET UNIFORM VAN FRANCO.

In Nederland kreeg hij meteen een baan bij de Nederlandse Handels-Maatschappij. De NHM speelde een belangrijke rol bij de koloniale plundering van Indonesië. Zelfs bij het huwelijk begin januari 1937 kon Bernhard zijn liefde voor het fascisme niet onderdrukken. Eén van de belangrijkste feesten die aan het huwelijk voorafgingen was een gemaskerd bal. Daar verscheen de prins in het uniform van de soldaten van Franco, die in Spanje de arbeiders vermoorden. Bernhard is door zijn koninklijk huwelijk zijn zakenkarrière niet mis gelopen. In tegendeel. Als nederlandse prins kon hij zich in het kapitalisme naar hartelust uitleven. Het kapitaal van Oranje is goed voor zeker 1 miljard. Dat kapitaal komt natuurlijk niet uit de hemel vallen. Dat hebben ze bij elkaar gekregen over de ruggen van de arbeiders. Als aandeelhouders delen ze in de winsten van bijv. Hoogovens, KLM en grote Amerikaanse concerns. Bovendien krijgt de koninklijke familie jaarlijks miljoenen van de nederlandse staat. Deze miljoenen komen van de belastingen die uit de zakken van de arbeiders wordt geklopt.

BERNHARD IS EEN GROOTKAPITALIST.

Het is wel duidelijk dat Oranje geen onschuldig aanhangsel van het landsbestuur is. Het zijn grootkapitalisten en ze komen doorlopend op voor de belangen van het grootkapitaal. Dat betekent dus dat ze opkomen voor de uitbuiting en de onderdrukking van honderdduizenden arbeiders. Zo moeten we het optreden van prins Bernhard zien.

Bernhard is inspekteur-generaal van het nederlandse leger. In die rol was hij na de oorlog de drijvende kracht achter de opbouw van het leger dat in Indonesië een wrede koloniale oorlog moest gaan voeren. Nog steeds heeft Bernhard een dikke vinger in de pap als het gaat om de bewapening en paraatheid van het nederlandse leger.

Verder zet hij zich al 25 jaar in voor een verenigd Europa. Hij is voorzitter van de Europese Stichting voor de Cultuur die regelmatig Erasmusprijzen uitreikt aan 'grote' europeanen. Zo proberen de grote kapitalisten de weg vrij te maken voor een verenigd Europa.

Bernhard had een belangrijk aandeel in het opzetten van de EEG. De EEG is vooral in het voordeel van de grote Europese concerns. De miljardenwinsten zijn opgelopen, terwijl de boeren krepen en de arbeiders verscherpt worden uitgebuit, bijv. door de BTW-belasting die door de EEG op de prijzen is gelegd.

Bernhard is ook voorzitter van de zogenaamde Bilderberg-konferenties. In 1954 werd in hotel de Bilderberg in Oosterbeek een begin gemaakt met een reeks konferenties. Daar ontmoeten de grote kapitalisten, staatslieden, politici en

Prins Bernhard: inspekteur-generaal en grootkapitalist.

vakbondsleiders uit heel West-Europa en de V.S. elkaar. Ze vormen een bende van profiteurs. Ze proberen de V.S. en Europa vast aan elkaar te koppelen, de eenheid in Europa te bevorderen en het kommunisme te vuur en te zwaard te bestrijden. Alle redevoeringen van Bernhard ademen het fascistiese anti-kommunisme. Tenslotte moeten we de rol vermelden van Bernhard in de buitenlandse handel van de grootste nederlandse concerns. Van tijd tot tijd onderneemt hij reizen naar het buitenland. Het begon in 1950 met een reis naar o.a. Mexico, Brazilië, Venezuela, de V.S. en Canada. De tot nog toe laatste reis ging naar Indonesië waar de generaals een bloedige terreur over het volk uitoefenen. Zo voorziet de prins de nederlandse kapitalisten voor miljarden aan orders. Het is duidelijk dat hij er zelf ook wel bij vaart.

BERNHARDS UITLATINGEN ZIJN EEN TEKEN AAN DE WAND

Als een figuur als Bernhard begint over het afschaffen van het parlement gebeurt dat niet bij wijze van vergissing. Als Bernhard wat zegt spreekt er niet een willekeurige nederlander, maar dan spreekt een rasechte vertegenwoordiger van het grootkapitaal. En wel een vertegenwoordiger van het meest agressieve deel van het grootkapitaal. Dat is het deel dat alle democratische franje zo snel mogelijk wil afschaffen om tot een openlijke terreur over te gaan. In die openlijke terreur moet dan de strijd van de arbeiders gesmoord worden en een nog scherpere uitbuiting mogelijk maken. De pogingen in de richting van het fascisme zijn nu nog voor zichtig. Maar voor de arbeidersklasse zijn ze een teken aan de wand om zich tegen mogelijke overvallen te wapenen. Dat betekent in de eerste plaats dat de arbeiders zich hecht moeten organiseren om de echte marxistische-leninistische partij, de KPN/ML.

HET PARLEMENT HOUDT HET KAPITALISME IN STAND

Hoe denken marxisten-leninisten over het parlement?

Lenin schrijft over de parlementaire republiek: "De democratische republiek is de best denkbare verpakking voor het kapitalisme. Daarom grondvest het kapitaal, nadat het van deze heste

verpakking bezit heeft genomen, zijn macht zo stevig en is zo onaantastbaar dat geen enkele verandering, noch van personen, noch van instellingen, noch van partijen, deze macht in de burgerlijk democratische republiek kan schokken." Daarna wijst hij erop dat Engels het algemeen kiesrecht als een wapen in handen van de kapitalistenklasse beschouwt. (Staat en Revolutie) Nederland is geen democratische republiek, maar een burgerlijk-democratisch koninkrijk. Wat betreft de rol van het parlement maakt dat geen verschil. We kunnen dus met Lenin konkluderen dat het parlement niet meer is dan een masker voor de werkelijkheid. Die werkelijkheid is dat we leven onder de diktatuur van de kapitalistenklasse.

Viftig jaar algemeen kiesrecht hebben in Nederland de macht van het kapitaal niet vernietigd. Het parlement verandert niks aan lage lonen, zwaar en ongezond werk in de fabrieken, woningnood enzovoorts. Integendeel: het parlement houdt het kapitalisme juist in stand. Het parlement is één en al bedrog, opgezet om de arbeidersklasse te misleiden. Maar om dit bedrog in stand te houden geeft de burgerlijke parlementaire democratie de arbeiders bepaalde rechten en vrijheden, die natuurlijk beter zijn dan de terreur van het fascisme. Zodra de kapitalisten zich de weelde van het parlement niet meer kunnen veroorloven wordt de zegen van de democratie zonder meer afgeschaft. Als ze de arbeiders zo niet langer onder de duim kunnen houden, onthullen ze hun ware karakter. Dan grijpen ze naar de openlijke gewelddadige onderdrukking. Voor de oorlog heeft de heersende klasse het fascisme ingesteld in Duitsland, Italië en Spanje. Het heeft de arbeiders geterroriseerd en de oorlog ontketend in het belang van het kapitaal. In de laatste jaren is het fascisme ingesteld in Griekenland en Turkije.

HET PARLEMENT HOUDT HET FASCISME NIET TEGEN

Maar ook in andere landen worden fascistiese maatregelen genomen. Daar is bijvoorbeeld de anti-stakingswet om de strijd van de arbeiders te onderdrukken. In Engeland is die wet al aangenomen, in Nederland staat hij nog steeds op stapel. In Nederland proberen ze ook het zogenaamde 'vakbondstientje' door te voeren om de arbeiders te dwingen lid te worden van de verradersbonden. En je hebt hier nu dus ook een prins Bernhard die propaganda maakt voor het opheffen van het parlement.

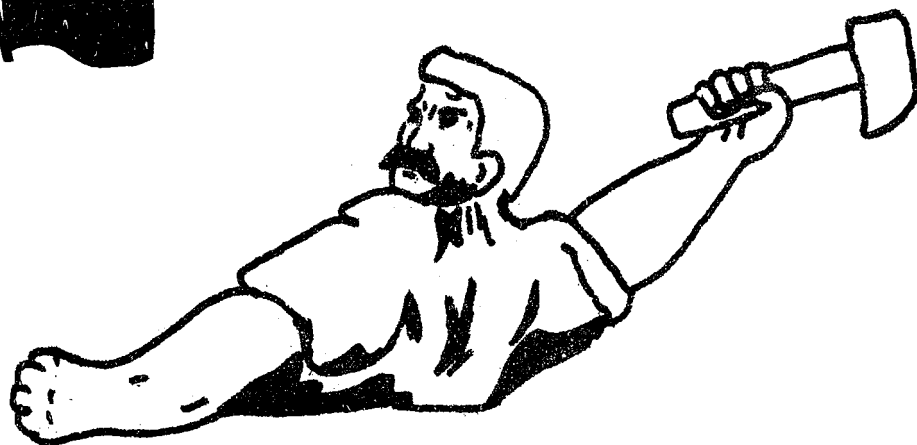
Wordt het fascistiese gevaar bezworen door actie te voeren voor behoud van het parlement? Nee, want we hebben al gezien dat de parlementaire democratie slechts één van de staatsvormen is waarvan het kapitalisme zich bedient om de arbeiders eronder te houden. De macht van het kapitalisme zelf wordt door het parlement niet aangetast. Daarom gaat de kapitalistiese ontwikkelingsgang onvermijdelijk door: crisis, openlijke klassenstrijd, fascistiese onderdrukking en oorlogen. Deze ontwikkelingsgang wordt geen halt toegeroepen door het parlement. Zij kan alleen worden stopgezet als de arbeidersklasse de macht van de kapitalisten geheel vernietigt om zelf de macht in handen te nemen.

Daarom hebben we niks aan partijen als de PvdA. De PvdA stelde over de fascistiese voorliefde van Bernhard vragen aan Biesheuvel, samen met alle andere partijen. Den Uyl verklaarde daarover: "De partijen hebben natuurlijk onderling verschillen van mening. Maar het behoud van de parlementaire democratie dat is een zaak van ons allemaal. Dat staat boven de partijen."

NEEM EEN ABONNEMENT OP

De Tribune

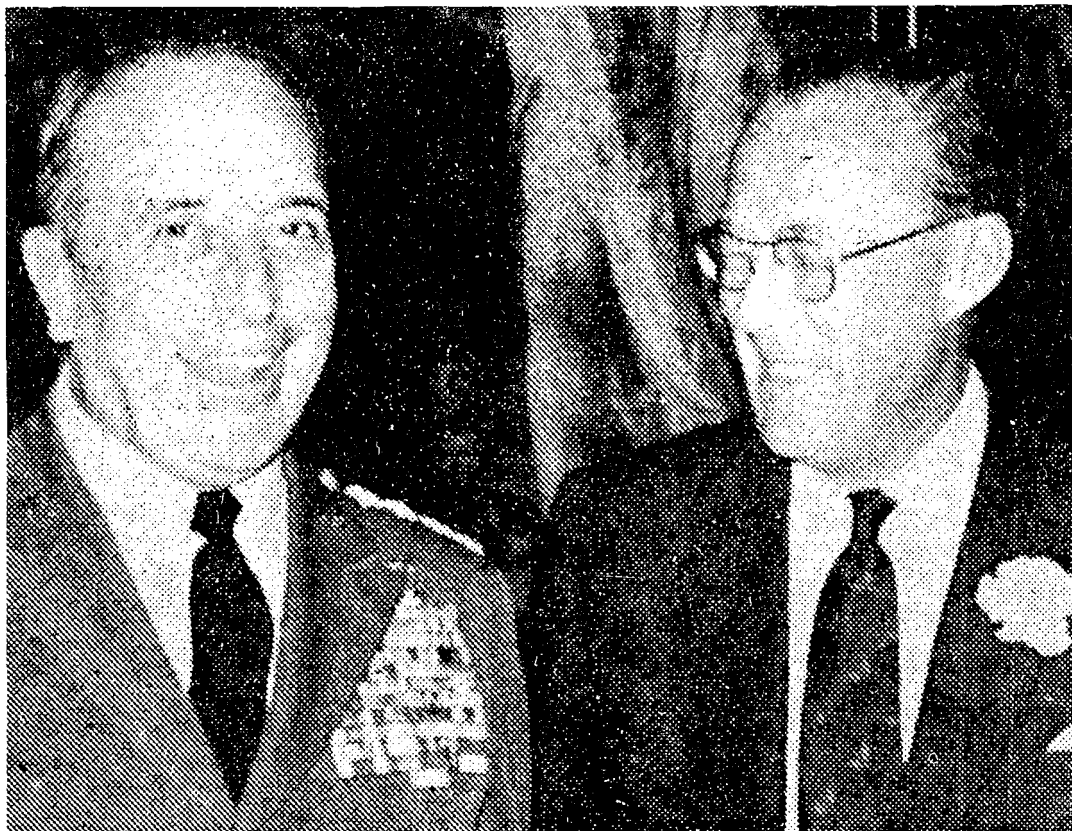
VOOR EEN JAARABONNEMENT MOET U NEGEN GULDEN STORTEN OP GIRO 2534761

t. n. v. P. J. van Zomeren te Nijmegen.
Onder vermelding van "Abonnement Tribune".

REVOLUTIONAIR GEWELD TEGEN HET FASCISME

Daarom hebben we ook niets aan de CPN. De CPN heeft het verdedigen van de parlementaire democratie bovenaan in haar programma geschreven. Dit soort partijen bedotten de arbeiders. De KPN/ML stelt dat het er om gaat het parlement te ontmaskeren als een wapen in handen van de kapitalistenklasse. De strijd kan niet gewonnen worden met praten en stemmen. Als het ze belooft zullen de kapitalisten het parlement afschaffen om openlijk geweld te gebruiken tegen de arbeidersklasse. De arbeidersklasse kan zich hiertegen alleen te weer stellen door zich voor te bereiden op het revolutionaire geweld. Als de arbeiders-

dersklasse aan de macht is zal ze het parlementaire kletscollege ook afschaffen. Maar dan wordt de rol van onderdrukkers en onderdrukkten omgekeerd. Dan wordt een handjevol uitbuiters onder de duim gehouden door de overgrote meerderheid van het volk. Om de arbeidersklasse op de revolutionaire strijd voor te bereiden is het noodzakelijk dat de rol van het parlement in het kapitalisme zonder illusies wordt blootgelegd. De fascistiese propaganda van prins Bernhard maakt twee dingen duidelijk: dat de heersende klasse langzaam maar zeker voor de noodzaak komt te staan de revolutionaire strijd van de arbeiders met geweld proberen te onderdrukken. En dat de arbeiders hiertegen van het parlement geen enkele bescherming te verwachten hebben.

Prins Bernhard met NATO-generaal Lemnitzer tijdens diens afscheidsbezoek aan Nederland.

De plaats van revolutionaire arbeiders is niet achter de kachel maar in de partij

'Iedereen weet dat het de verkeerde kant op gaat. Van alle kanten vallen ze als wolven op de arbeiders aan. Je kunt toch verdomme niet met de handen in je zak afwachten wat er komen gaat? We moeten ertegen aan. Nou weet ik ook wel: dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Het gaat erom dat wij met eenheid wat kunnen bereiken, dat staat zo vast als een huis. Die eenheid krijgen we niet kado. Daar moeten we voor werken. In deze tijd mogen de revolutionaire arbeiders niet achter de kachel blijven zitten. Ze horen vooraan in de strijd. Ze moeten het voorbeeld geven waar andere arbeiders zich aan optrekken. Zij moeten zorgen dat het zo ver komt dat de vlammen er weer afslaan. Dat de kapitalisten voor ons angst krijgen in plaats van andersom.'

IN DE P v d A GAVEN ZE JE NIKS TE DOEN

De tribune sprak met een arbeider die ongeveer 4 maanden geleden lid werd van de Kommunistische Partij Nederland /Marxisties-Leninisties. Hij heeft dus zijn plaats in de voorhoede, in de revolutionaire partij van de arbeidersklasse ingenomen. Hij vertelt dat hij jaren geleden begon met lid te worden van de Partij van de Arbeid.

Daar ben ik een jaar of zes bij geweest', zegt hij, 'maar je kreeg niks te doen. Ik heb wel alle vergaderingen afgelopen. Voor de verkiezingen werd er een hoop propaganda gemaakt. Na de verkiezingen zeiden ze dan: de mensen die niet gestemd hebben horen eigenlijk ook bij ons, dus hebben we het er nog goed afgebracht. Verder kreeg je als lid met niemand wat te doen. Allen de Voorzitter van de afdeling kwam bij mij de kontributie ophalen. Maar ik denk dat we hem te fel waren. Na een tijdje was het zijn vrouw die de kontributie afhaalde. Hij zelf stond op de hoek van de straat te wachten. Zo laf... Nou is hij wethouder. Hij is wel binnen. Maar de arbeiders niet.

Ja, hoe kom je er eigenlijk bij om bij zo'n partij te gaan? Ik dacht: "Dat is het, dat is het socialisme. Maar als je er in zit ontdek je wel dat er van socialisme precies geen sprake meer is. Je krijgt als arbeider in zo'n partij niks te doen. Je zou zeggen dat er toch genoeg werk te verzetten is om alle leden handen vol werk te geven. Maar daar hebben zij zeker hun doktorandussen voor. Ze moesten gewoon verbieden zoiets de Partij van de Arbeid te noemen. Ja, dat is toch een schandaal?

Revolutionair was het niet. In het begin stond je daar niet zo bij stil. Net zoals je jarenlang lid bent van het N. V. V. Je merkt wel dat ze je niet op de barrikade sturen om voor hogere lonen te vechten. maar als je zelf wat aan de hand hebt dan merk je pas wat een rotzakken het zijn. Ze laten je verrekken.

DE C. P. N. VERNIELT HET KAPITALISME NIET

Daarna heb ik bij de C. P. N. willen gaan. Ik ben de Waarheid gaan lezen. Ik dacht; dan komen ze van de partij wel een keer langs. Zo slim zullen ze wel zijn. Of ze nou te lui zijn ik weet het niet. Maar ik heb nooit iemand gezien. Nu is het niet meer nodig ook, dat kan ik er meteen wel bij vertellen.

Uit de Waarheid heb ik wel kunnen opmaken wat voor een volk het is. Wat staat er eigenlijk in? Allemaal over de gemeenteraad en de Tweede Kamer. Die fraksie heeft vragen gesteld en dat lid heeft ook vragen gesteld, allemaal van die kleine priegeldingen die niet zo belangrijk zijn. Belangrijk is het opbouwen van de macht van de arbeiders. En daar heb ik bij de C. P. N. nooit iets van gemerkt. Verder schrijven ze allemaal interessante dingen. Het is wel mooi om te lezen hoeveel winst de Shell maakt, maar wat koop ik ervoor? Ik moet weten wat we ertegen doen. Hier vandaag weer, een grote kop in de Waarheid: Onthutsende winst op het aardgas. Maar daar gaat het niet om. We moeten die kapitalisten de grond in boren, daar gaat het om. We moeten niet stil blijven staan, we moeten verder.

Trouwens de C. P. N. zegt maar dat het aardgas van Groningen is. Het is van heel Nederland. Wij moeten er ook duur voor betalen.

Als je Marcus Bakker hoort dan kan die wel mooi praten. Maar zo'n vent heeft ook tijd zat om een mooi praatje samen te stellen, die doet niks anders. Ik denk steeds: de C. P. N. heeft wel door hoe het kapitalisme in mekaar zit, maar ze maakt er geen gebruik van om het door de arbeiders te laten vernielen.

STRIJD TEGEN DE HUUR VERHOGINGEN

Met de K. P. N./M. L. ben ik in contact gekomen via de buurt. Die jongens komen bij je aan de deur om de buurt te organiseren tegen de huurverhogingen, die werken tenminste. Ze hebben geholpen de Bond van Huurders en Woningzoekenden ook in onze buurt op te zetten. Dat is prima werk, want met die huurverhogingen moet het afgelopen zijn, dat is een duidelijke zaak. Dat moet gewoon slagen, want dat is het belang van alle buurtbewoners.

Ik werk nu zelf ook in de B. H. W. Sinds april houden in deze buurt een paar honderd man de huurverhoging in eigen zak. Dat hebben ze dus al acht maanden volgehouden omdat de B. H. W. het goed georganiseerd heeft. De B. H. W. heeft ons steeds voorgehouden dat we op ons eentje niks kunnen klaarmaken, maar dat we het van mekaar moeten hebben.

Al die mensen hebben dan toch maar al die tijd de huurverhoging kunnen uitsparen. Daar kunnen ze iedere maand mooie karbonaden van eten. Maar wat belangrijker is: je bewijst dat het kan. Dat de arbeiders de dienst kunnen uitmaken als ze hun eenheid organiseren. Dat is belangrijk omdat het de mensen moet geven. Want behalve de huren is er zo veel rotzooi die uit de weg geruimd moet worden.

Je hebt ook wel eens je tegenslagen. Als je een vergadering houdt van het buurt - komité en er komen niet zoveel mensen opdagen. Dan word je ongeduldig en dan denk je: nou heb ik me zo uitgesloofd en dan komt er bijna niemand. Maar dan moet je toch door zetten. Als ik het de mensen niet kan duidelijk maken zal de regering het wel doen. Die zorgt er wel voor dat het steeds slechter wordt totdat alle arbeiders de ogen zijn opengegaan. Het is natuurlijk zo dat ik in mijn eentje de huurverhoging niet kan tegenhouden. Dat kunnen we alleen allemaal samen. Ik zeg

tegen de mensen aan de deur: ben je tegen de huurverhoging? Dan moet je mee doen. Je ziet het belang. We lopen het nou lang genoeg uit te leggen. Je moet begrijpen dat je moet meedoen. Als je het er niet mee eens bent, dan moet je het ook zeggen. Misschien kan ik er dan wat van leren'.

UITBUITING OP DE FABRIEK

Deze arbeider verzet dus al veel werk om de bewoners van zijn buurt mee te trekken in de strijd. Maar hij doet nog meer. Hij is ook lid geworden van de partij, van de K. P. N./M. L.

"De partij is nog een stap verder", zegt hij, "want we hebben niet alleen te maken met de huurverhogingen. Er is nog veel meer rottigheid. Ik werk bijvoorbeeld op een steenfabriek. In 1956 werkten er nog ongeveer 60 man. Nu nog maar 22. Die verwerken hetzelfde aantal stenen. Maar je verdient in verhouding niks meer. Ik zet de stenen die op de band uit de droogoven komen op lorries. Per dag gaan er zo'n 23.000 stenen door je handen. Ik krijg nog geen vijfde deel van een cent per steen. Maar de kapitalisten 36 cent per steen. Dan zie je wat een duivelse boel het is.

Bovendien mag ik feitelijk helemaal niet op een steenfabriek werken. Ik heb slechte longen en jaren geleden hebben de dokters al gezegd: denk eraan, dat je nooit meer teruggaat naar de steenfabriek. Maar vanwege m'n gezondheid willen ze me nergens aanmermen. Je moet dus wel terug naar de steenfabriek. Of moeten je vrouw en jij en de vijf kinderen soms van honger sterven? Je hebt geen keus.

Ondertussen heb ik van 1958 tot 1962 wel bij Philips gewerkt. Ze hadden pas een nieuwe fabriek gebouwd. Iedere keer hadden ze nieuwe binnenwanden. Dan waren er blauwe ruiten, dan witte dan weer rode. Ik zeg: waarom is dat toch allemaal? Ja, zei de chef, daar krijgen we per kwartaal drie ton voor uit Eindhoven. En dat mot op, anders zeggen ze daar: jullie werken niet goed.

Ik heb ook gehoord wat een enorme verspilling er in zo'n bedrijf is. Ze maakten eerst scheerapparaten met één kop. Toen kwamen ze met twee koppen. Die één-pitters gaan ze dan niet goedkoop verkopen. Daar zouden ze toch een hoop mensen een plezier mee kunnen doen. Nee wat ze over hebben, gaat in een soort gehaktmolen. Dat wordt vernietigd. Zo gaat het maar door: van tweekoppige apparaten kwamen er met drie koppen en nu dan met beweegbare koppen. Steeds duurder, steeds meer verspilling. Zij strijken de winst wel op, en wij maar pezen.

DE KAPITALISTEN HATEN DE KOMMUNISTEN

Als je als arbeider voor je recht opkomt noemen ze je kommunist. Ze haten de kommunisten. Hier heb je een schoolboekje over geschiedenis. Kun je zien hoe je kinderen voorgelicht worden. Hier staat: het nationaal-socialisme was geen haar beter dan het kommunisme, ja zelfs nog wreder. Daar staat dus dat fascist en kommunist over één kam geschoren moeten worden. Alle oudere arbeiders weten hoeveel we in de oorlog aan de kommunisten te danken hebben gehad.

Revolutionaire arbeiders kunnen nu niet achter de kachel blijven zitten.

Dat de kapitalisten zoveel moeite doen om de kommunisten de grond in te boren is al een goed teken. De kommunisten komen nou eenmaal voor de arbeiders op.

De arbeiders vechten al lang tegen het kapitalisme. De hele rotzooi is hier zo georganiseerd dat de kapitalisten profiteren en dat de arbeiders verneukt worden. Daarom moeten we niet alleen vechten tegen de woningnood, de huren, voor loonsverhogingen en om het tempo in de fabriek te breken. We moeten verder. We moeten als klasse de macht grijpen. Daar heb je nou eenmaal een partij voor nodig. Die weet waar de vuiligheid vandaan komt. Die weet hoe we ertegen moeten knokken. Die moet zijn mensen onder de arbeiders sturen om de dagelijkse strijd op een hoger plan te brengen.

In die partij horen de beste arbeiders thuis. Nou is het logies dat nu nog veel arbeiders hun schouders ophalen als ze al van de K.P.N./M.L. horen. Maar moeten we het dan aan de P.v.d.A. en de C.P.N. over laten om voor onze rechten op te komen? De P.v.d.A. verkoopt de belangen van de arbeiders aan het kapitaal. De C.P.N., dat zijn baantjesjagers die proberen in de gunst te komen bij het tuig van de P.v.d.A. en het N.V.V. Als we er zo voor staan kun je toch niet met je armen over elkaar gaan zitten afwachten wat er nou weer gaat gebeuren? Ik zou zeggen: er is niet voor niets een nieuwe partij van de voorhoede in opbouw. De revolutionair gezinde arbeiders moeten niet afwachten of er successen van komen. Ze moeten mee de handen uit de mouwen steken. Anders kunnen we op de successen wachten tot we krepereën. We moeten ze zelf maken."

KAPITALISTEN? HET ZIJN BEESTEN!

De vrouw van deze arbeider zegt: "Kapitalisten? Ik noem het niet eens mensen, ik noem het beesten. Pas stond er een verhaal in de krant over het kontrakt van Jacqueline Kennedy en Onassis toen ze trouwden. Daar stond dan in dat ze 14 dagen per jaar dicht bij hem moest zijn. Dat wil zeggen binnen een straal van 400 meter dat stond er ook nog bij. Dan kreeg zij per jaar 300.000 dollar om heen en weer naar Amerika te vliegen. Dat geld wordt allemaal gestolen van mensen zoals wij, van arbeiders die er hard voor

moeten zwoegen. Tegen ons zijn het wolven, maar onder mekaar zijn het ook wolven. Daarom kan ik het geen mensen noemen. Moet zo'n stelletje tuig ons de wet voorschrijven?

Als ze geld hebben sterven ze liever dan het uit handen te geven. Je moet ze gewoon het mes op de keel zetten. Dan kun je slagen!"

De man weer: "Ze gaan ons eerst schrik aanjagen. Ze zullen alle middelen aangrijpen om te blijven, dat is zeker. Wettig of onwettig, gekozen of niet gekozen. Ze zullen de troepen in de straat sturen als ze ons niet meer gewoon de baas kunnen.

Moet het eerst weer zo ver komen als onder Colijn? Dat het die kant op gaat zie je zo aankomen. Er zijn al veel kranten die Colijn beginnen goed te praten. In die tijd mocht een arbeider geen kat in huis hebben. Als je vreten voor een kat kon kopen, kon je ook nog meer vreten voor jezelf kopen en dan kreeg je geen steun. Als je een bepaalde krant las en ze zagen het, dan zeiden ze ook: als je daar nog geld voor hebt hoeft je voorlopig geen honger te lijden.

In 1953 gebeurde het ook. Toen stuurden ze fabrieksarbeiders in het grondwerk om kabels te leggen, terwijl de draglines stonden te roesten. Maar de werklozen waren goedkoper. Van alles was er zat, maar de mensen konden het niet kopen en ze leden armoede.

Het kan zo geen stand houden. We gaan weer een grote crisis tegemoet. We kunnen dat alleen voorkomen als we het kapitalisme de grond in boren. Als we de crisis zelf niet meer kunnen afwentelen, moeten we ons in ieder geval er op voorbereiden om de crisis te gebruiken om het kapitalisme te vernietigen."

BELANGRIJK IS WAT GROEIT

De K.P.N./M.L. is nog een jonge partij. Maar hij groeit en komt vooruit, dat is belangrijk. Toen Marx leefde waren er nog maar weinig arbeiders. Toch zette hij alles op de arbeidersklasse. Hij had gelijk: de arbeidersklasse ontwikkelde zich tot een steeds grotere en steeds machtiger klasse.

Lenin en Mao Tsetoeng begonnen kommunistische partijen op te bouwen met niet meer dan een handvol kameraden, in landen waar het kapitalisme onoverwinnelijk leek. Ze hadden gelijk: de kracht van de partij bloeide op, het kapitalisme begon al af te sterven. Daarom

De Tribune

Jaargang 7 nummer 12

Maandblad onder verantwoordelijkheid van het centraal comité van de KPN/ML

Kommunistiese Partij Nederland
Marxisties Leninisties

Redaktieadres:

Postbus 428, Nijmegen

N. B. Alle post voor de Tribune en de KPN/ML moet in het vervolg naar:
Postbus 428 te Nijmegen.

Abonnementen:

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune door f 9,- te storten op:
Gironummer 2534761
t.n.v. P. J. van Zomeren te Nijmegen.
Onder vermelding: Abonnement Tribune.

Inhoud:

- Voorpagina:
Gevecht tussen een revolutionaire arbeider en een politie-agent (Bouwvakoproer, Amsterdam 1966).
- Pag. 2,3 : Wil prins Bernhard namens het grootkapitaal het fascisme?
Pag. 4,5 : De plaats van revolutionaire arbeiders is niet achter de kachel maar in de partij.
Pag. 6,7 : Weg met de verradersbonden, leve de nederlandse arbeiders.
Pag. 8,9 : "Als de kommunisten hier de baas worden is het afgelopen met prutsdokters als jij".
Pag. 10,11 : Het marxisme-leninisme leert: de massa's zijn de ware helden - Aankondiging cursus ML.
Pag. 12,13 : Arbeiders schrijven de Tribune.
Pag. 14 : Utrechtse buurtbewoners laten hun vuist voelen.
Pag. 16,15 : De heersers van de V.S. hebben de strop om hun nek.
Pag. 15 : China in de Verenigde Naties

behaalden ze de overwinning.

Zo zal ook in Nederland de arbeidersklasse de overwinning behalen. Ondanks de tegenslagen die de strijd van vroeger heeft gekend. Ondanks het feit dat het kapitalisme sterk lijkt. In werkelijkheid is het verrot en kan het niet standhouden. Omdat het tegen de belangen van de volksmassa's gericht is. Een werkelijk marxisties-leninistiese partij als de K.P.N./M.L. is nog een jonge partij. Maar deze partij koerst op de revolutie en staat voor de belangen van de arbeidersklasse. Zo ontwikkelt een partij zich tot een grote partij die de overwinning zal behalen. Alle revolutionaire arbeiders moeten zich inzetten om achter deze ontwikkeling haast te zetten. Het is nu niet de tijd om achter de kachel te blijven zitten. Het is nu de tijd om ons lot in eigen handen te nemen. Durf te strijden, durf te winnen, Steun de revolutionaire strijd, steun de K.P.N./M.L.!

Weg met de verradersbonden, leve de nederlandse arbeiders

Weg met de matiging. Wij eisen gewoon vijftig gulden schoon.

Dit stelt de krant van Arbeidersmacht die in november is verschenen. Daarin worden krachtig de eisen ondersteund die de meest strijdbare metaalarbeiders naar voren brengen. Vijftig gulden schoon dat is meer dan drie maal zo veel als waarmee de vakbonden ons willen afschepen. Maar vijftig gulden schoon is wel wat we nodig hebben.

Leden van Arbeidersmacht hebben overal in het land samen met de metaalarbeiders de eisen opgesteld. De konklusie is: vijftig gulden schoon bij het weekloon. De tweede eis: een goed pensioen met 60 jaar. De meeste arbeiders zijn met hun 65-ste finaal versleten door het kapitalisme. of ze halen die leeftijd niet eens. De AOW-premies verdwijnen zo in de zakken van de kapitalisten. Aan dit grof schandaal moet een eind komen. Bovendien is het zo dat als de oudere arbeiders hun welverdiende pensioen 5 jaar eerder krijgen de jongere arbeiders hun looneisen beter kunnen doordrukken.

DE PRIJZEN WORDEN VERDER OPGEDREVEN

We hebben met de loonsverhogingen van 1971 zwaar op de prijsverhogingen toegeleefd. Volgens de statistieken bedroegen de prijsverhogingen meer dan 10 procent. Dat zijn dan nog maar de officiële statistieken. Iedere huisvrouw weet dat ze per week alleen al voor de wekelijkse boodschappen bij de slager, de melkboer en de kruidenier f25 meer nodig heeft dan begin dit jaar. Ook alle andere prijzen vliegen omhoog.

Het is wel zeker dat het volgend jaar zo doorgaat. Kijk alleen al eens naar de plannen van de regering. Udink begint haast te zetten achter de huurharmonisatie. Als hij zijn zin krijgt gaan de huren volgend jaar nog veel harder omhoog dan dit jaar. De strijd van de buurtbewoners tegen deze uitzuigerij zal daarvoor nog veel harder worden.

DE BELASTINGEN GAAN OMHOOG

Belastingen op de frisdranken. De melk en melkprodukten worden stelselmatig duurder. Belastingen op de benzine. Verhoging van de motorrijtuigenbelasting. Verhoging van de benzineprijzen. Plannen om zelfs stilstaande auto's te gaan belasten. Zo proberen ze de arbeider zijn zuurverdiende auto te ontstelen.

Ze zijn niks goeds met ons van plan daar hoeven we geen illusies over te hebben. De behandeling van deze voorstellen in de Kamer maakt ook wel duidelijk dat de arbeiders van de grote politieke partijen niks te verwachten

hebben behalve een onbarmhartige uitbuiting. De P. v. d. A., D'66 en de P. P. R. hadden andere belastingvoorstellen dan de regering. maar het komt wezenlijk op hetzelfde neer: de arbeider moet er maar voor bloeden. Er is nog nooit zo'n slappe oppositie geweest als nu het kapitalisme door de crisis in nood raakt. De partijen worden op één hoop gedreven: ze staan allemaal aan de kant van het kapitalisme. Ze proberen allemaal over de ruggen van de arbeiders het kapitalisme uit de brand te redden. Is dat het belang van het hele volk? Nee, dat is het belang van een klikje direktoren en aandeelhouders.

Het belang van de overgrote meerderheid van het volk, namelijk de arbeiders, is dat nu het kapitalisme in de hoek wordt gedreven. Dat de rotheid van het kapitalisme aan de kaak wordt gesteld en dat de massa's worden gemobiliseerd om met het kapitalisme af te rekenen.

Wij zijn de krisissen beu. Wij hebben er zat van dat de kapitalisten hun moeilijkheden over onze nek proberen op te lossen. Wij kotsen van de politieke partijen die de kapitalisten daarbij een handje helpen.

Als we nu een regering Den Uyl hadden gehad, waren we geen haar beter afgeweest. Het is trouwens goed om er aan te denken dat de C. P. N. een dergelijke zogenaamd progressieve regering haar steun had toegezegd.

VAKBONDEN ROEPEN OM MATIGING

Wat doen de vakbonden in deze paniek? Ze roepen al twee maanden op tot matiging en

bereiden bar slechte c. a. o. 's voor. Want ze eisen geen matiging van de kapitalistische uitbuiting. Ze eisen niet dat de kapitalisten hun winsten maar moeten matigen. Ze eisen matiging van de arbeiders. Matiging voor minstens twee of drie jaar. Daarvoor krijgen ze een pluim op de hoed van Jelle Zijlstra. Zijlstra heeft zijn waardering uitgesproken voor het verstandige optreden van de bonden. Dat is dan de waardering van de kapitalisten. Zijlstra is de direktor van de Nederlandse Bank, de grote schatbewaarder van het kapitaal.

Bastiaansen van het N. K. V. heeft gezegd dat de schuld van de inflatie bij de ondernemers ligt. Daar kijk je van op. Forse taal, denk je dan, van een vakbondsbestuurder. Maar toch is het bedrog. Bastiaansen bedoelt namelijk dat de ondernemers de inflatie veroorzaken doordat ze verleden jaar zwarte lonen hebben uitbetaald.

"Aan de onderhandelingstafel een schijnvertoning opzetten door touw te trekken over centen en in de praktijk tegelijkertijd gulden meer betalen", zo verwijt deze bont de kapitalisten. Ja, dat is wel bitter voor een vakbondsbestuurder. Dat de vakbonden nog niet eens in staat zijn er uit te slepen wat de kapitalisten kunnen missen. Dat de ondernemers door zwarte lonen te betalen de arbeiders duidelijk maken dat ze door de vakbonden voor een appel en een ei aan het kapitaal worden versjacherd.

Maar tegelijkertijd houden zulke praatjes van de vakbondsbestuurders de smerige leugens in stand dat de hogere prijzen het gevolg zijn van de loonsverhogingen. In werkelijkheid brengt de schaamteloze winsthonger van de kapitalisten de prijsverhogingen voort. En hogere prijzen dwingen de arbeiders tot forse looneisen. Of moeten we alles wat we met hard pezen en veel strijd van de kapitalisten hebben afgedwongen, zo maar verloren laten gaan? Nooit!

We vechten het best tegen de prijsverhogingen door looneisen te stellen. Een arbeider zei: "Desnoods knokken de kerels voor loonsverhoging en plunderen de vrouwen de warenhuizen".

HET ORGANISEREN VAN DE STRIJD, DAAR GAAT HET OM

Nu is het opstellen van goeie eisen nog niet het moeilijkste karwei. Tenminste niet voor een rooie bond, zoals Arbeidersmacht, die de wil van de arbeiders zelf tot uitdrukking brengt. Het probleem is natuurlijk het organiseren van de strijd.

Een metaalarbeider zei: "Als we hiervoor in de strijd gaan, hebben we aan de grote bonden niks. Dan heb je een heel andere bond nodig. Een bond die voor de arbeiders opkomt en niet voor de kapitalisten om ons zo goedkoop mogelijk te verkopen." Daar heeft hij gelijk in. We moeten een organisatie hebben die de strijd voert als de arbeiders dat willen. Zo'n organisatie moet

Stak'ng in de metaal eind augustus 1970.

Stakende havenarbeiders op het Doelenplein in Rotterdam (september 1970).

een wapen zijn in handen van de arbeiders. Als de meest strijdbare arbeiders zeggen: we gooien de boel plat, dan heeft zo'n organisatie niks anders te doen dan de strijd te organiseren en sterk te maken.

50 gulden is een forse eis. Maar laten we niet vergeten dat de 15.000 roterdamsche havenarbeiders er verleden jaar 45 gulden in de week hebben uitgesleept. Dat hebben ze ook niet kado gekregen. Daar hebben ze hard voor gevochten. Daarbij is een nieuwe organisatie naar voren gekomen, die aan de strijdwil van de arbeiders beantwoordt.

Hoe hebben de havenarbeiders het voor mekaar gekregen? Ze hebben afgerekend met de verradersbonden. Ze hebben zich niet van de strijd laten afhouden. Drie weken hebben ze heldhaftig gestaakt. Ze hebben hun eigen leiding gevormd van mensen die ze konden vertrouwen. Dat was het begin van Arbeidersmacht.

In het Arbeidersmacht-komité zaten de beste arbeiders. Geen loondeskundigen van de vakbonden of geschoolde ekonomen. Nee, kameraden die hun klasse niet hebben verraden. Kameraden die weten wat de eisen van de arbeidersmassa's waren en die daarvoor door het vuur zouden gaan. Kameraden die niet met de kapitalisten heulen, maar die de kapitalisten haten. Dat zijn de arbeiders die in de strijd voorop moeten lopen.

Het Arbeidersmacht-komité bracht de eisen tot uitdrukking van de arbeiders tegen het kapitaal en niet die van het kapitaal tegen de arbeiders. Ze hebben in de staking de arbeiders niet naar huis gestuurd. Onder leiding van het komité zijn de duizenden havenarbeiders massaal de straat opgegaan in grote betogingen. Dat is onze macht. Dat is onze eenheid. Die macht te tonen en te gebruiken is het enige middel om van de kapitalisten iets af te dwingen.

EEN NIEUWE BOUWSTAKING? NOOIT!

Deze grootste en hardste staking sinds de oorlog heeft de bonden de angst op het lijf gejaagd. Als ze de arbeiders niet meer in toom kunnen houden, kunnen ze immers het kapitaal niet meer dienen. Daarom hebben ze sinds de havenstaking hun eigen armzalige pogingen ondernomen om de arbeiders om de tuin te leiden. De stakingen in de bagger, de sleepboten en de bouw.

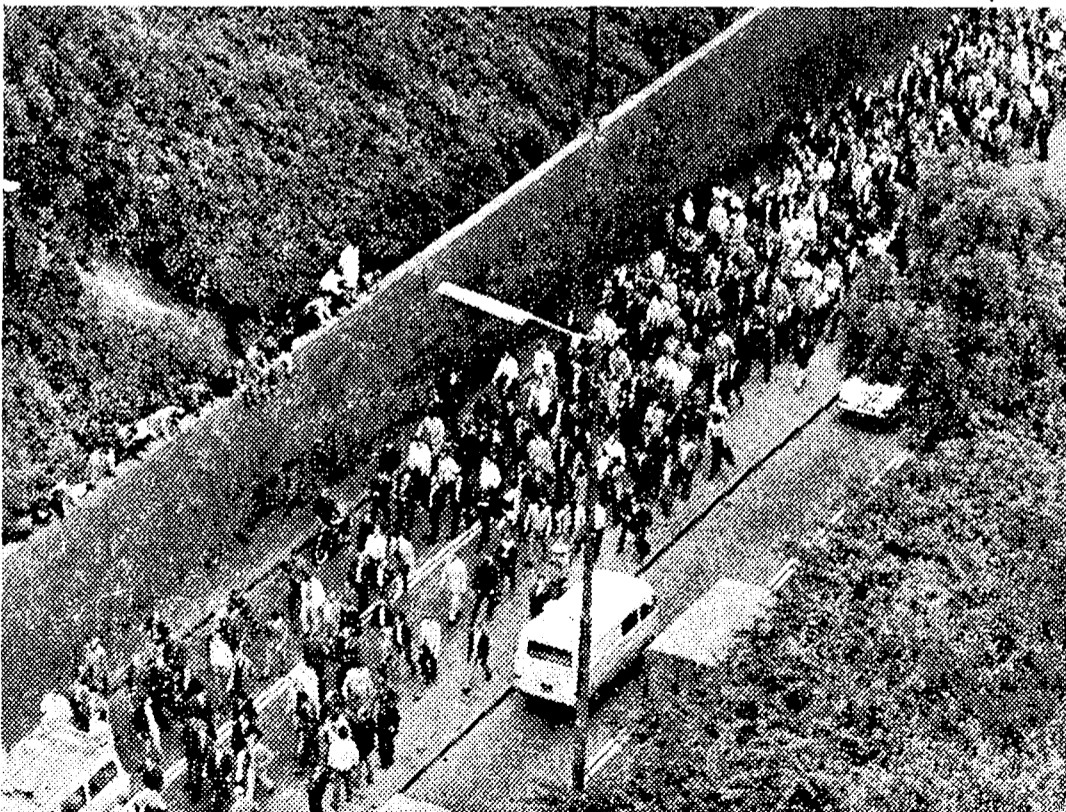
Vergelijk de bouwstaking nu eens met de havenstaking. De bouwstaking verliep volgens zogenaamde prikakties. De bazen hebben er om gelachen. Natuurlijk, nog geen tiende deel van de bouw heeft stil gelegen. Bovendien hebben de bonden kost wat kost verhinderd dat de bouwvakkers hun macht toonden, zoals de havenarbeiders dat hadden gedaan. De stakers werden naar huis gestuurd. Ze

werden nooit gemobiliseerd en bij elkaar gebracht. Tenslotte weigerden de bonden om duidelijke eisen te stellen.

Wat is er uit gekomen? Loonsverhogingen van een tientje of vijftien gulden. Op menig bouwwerk beurden de bouwvakkers onder de nieuwe c. a. o. zelfs minder dan daarvoor. Veel bouwvakkers waren diep teleurgesteld en meenden dat staken ook niets uithaalde. Daar zijn de bonden verantwoordelijk voor.

Stakingen zijn een machtig wapen van de arbeidersklasse. De bonden hebben daar in de bouw een aanfluiting van gemaakt. Als in de bouw de strijdbare arbeiders hun eisen (ook de eisen van Arbeidersmacht) hadden kunnen doorzetten, was er heel iets anders uit de bus gekomen. Die eisen waren: f25 schoon en alles plat!

We zijn er voor gewaarschuwd dat de bonden niet weer zo'n poppekast mogen opzetten. Het is nog lang niet zeker dat ze het niet zullen proberen. De situatie van het moment is zo dat de bonden hun verradersakkoorden niet zo maar durven afsluiten. De metaalbond van het N. V. V. is al weggelopen op c. a. o.-onderhandelingen en heeft ruzie gekregen met de bonden van het N. K. V. en C. N. V.

Demonstrerende havenarbeiders komen de tunnel uit (september 1970).

Misschien willen ze zo'n bouwstaking ook eens in de metaal uitproberen. Het tuig van de bonden zou zelfs kans zien om te staken over de ruggen van de arbeiders.

De arbeiders in de metaal moeten zelf beslissen of de bom zal barsten. Dan lopen ze onherroepelijk de bonden voorbij. Arbeidersmacht zal geen moment aarzelen om haar hele organisatie in te zetten om de werkelijke strijd van de arbeiders te ondersteunen en te leiden. Als in de metaal de bom barst, zal het een voorbeeld zijn voor de arbeiders in de andere bedrijfstakken, waarin ook nieuwe c. a. o. 's op stapel staan.

ONDERTUSSEN IS ER EEN KRISIS BIJGEKOMEN

Natuurlijk is de situatie in  en jaar niet onveranderd gebleven. Ondertussen is daar de crisis bijgekomen. Bedrijfssluitingen volgen elkaar steeds sneller op en deze crisis zal de metaal niet overslaan. Het zijn de kapitalisten die de crisis veroorzaken en niet de arbeiders. Daarom moeten de kapitalisten er voor bloeden en niet de arbeiders.

Ook wat betreft bedrijfssluitingen hebben we de lessen van het verleden als waarschuwing. Hoe vaak is het al niet gebeurd dat bedrijven in moeilijkheden kwamen en dat de bonden opriepen tot matiging om die bedrijven te redden. Zo werd het bestaan van die ondernemingen gered. De kapitalisten konden hun laatste winsten er uit persen. Tenslotte vlogen de arbeiders toch de straat op. Nadat ze soms jarenlang veel te weinig hadden verdiend, zaten ze nog jarenlang met 'n schandelijk lage w. w.

Daarom mag de matiging niet doorgaan. Daarom: weg met de matiging. Natuurlijk kan het moeilijk staken zijn als de voorraden zich opstapelen. Dan moeten we de bedrijven bezetten, zodat ze ook niet aan de voorraden kunnen komen. Hoe dan ook: als de maat vol is moeten we de strijd voeren. De arbeidersklasse zal altijd in de strijd zelf de middelen vinden om de kapitalisten iets af te dwingen.

En als het kapitalisme niet kan betalen wat we nodig hebben voor een behoorlijk bestaan? Dan moeten de massa's inzien dat aan het kapitalisme zelf een eind moet worden gemaakt. Onder de huidige omstandigheden richten forse looneisen zich rechtstreeks tegen de macht van het kapitaal. De eisen van Arbeidersmacht zijn daarom juist. Daarom zal de K. P. N. / M. L. de strijd van de arbeiders in Arbeidersmacht ondersteunen.

«Als de kommunisten hier de worden, is het afgelopen met prutsdokters zoals jij»

Een 46-jarige arbeider uit Arnhem vertelt hoe het hem tot nog toe onder het kapitalisme vergaan is:

"In 1940 was ik 15 en kreeg ik werk op de glasblazerij van de AKU, de kunstzijdespinnerij. Het was erg ongezond werk, vlak boven de spinnerij. Je kreeg al die dampen van zwavelzuur en zwavelkoolstof naar boven. Bovendien had je als glasblazer verschrikkelijke last van zuurstofgebrek en van de grote hitte. Als je er een paar jaar werkte was je zo uitgedroogd dat je er uit zag als een lijk.

Mijn vader werkte ook bij de AKU. Die begon daar in 1918. Hij was toen werkloos en ze hadden grote ellende. Een maatschappelijk werkster van de AKU, die had er zeker van gehoord en die kwam op een dag over de vloer. Och, wat zielig en och, wat hebben jullie het slecht getroffen, zei ze maar. Toen vertelde ze dat ze wel een baantje wist, maar ja, dan moest je eigenlijk wel katholiek zijn. Zo zijn ze katholiek geworden.

Alle kinderen zijn gedoopt: En mijn vader kreeg een baantje op de spinnerij van de AKU. Hij heeft zijn hele leven niet langer dan 1 week aan één stuk kunnen werken. Dan waren zijn ogen ontstoken. Of de vellen hingen van zijn armen. Door dat gif wat ze op de arbeiders los lieten.

ORLOGEN OVER ONZE RUGGEN

In september 1944 moesten we evacueren. Veertien dagen hebben we met het hele gezin in een varkenshok gewoond. Toen vonden we een verlaten uitspanning midden op de Veluwe. We kregen een duitse deserteur in huis, terwijl bijna iedere nacht de moffen binnen vielen op zoek naar jenever en eten.

Eén keer zat ik veertien dagen vast en raakte ik bijna in het concentratiekamp omdat ik vijf minuten na spertijd op straat was. Een andere keer moesten honderden opgepikte arbeiders bij Zevenaar tankvallen gaan graven. Toen ben ik er vandoor gegaan en hadden ze me bijna kapot geschoten. Over al die dingen zou je wel een boek kunnen vol schrijven. Omdat de hoge heren zonodig over onze ruggen oorlog moesten voeren.

Eind 1945 moest ik zelf onder de wapenen. Ik moest toch opkomen en toen ben ik maar als oorlogsvrijwilliger gegaan. Dan kreeg je 90 gulden soldij in de maand, in plaats van 55. We werden in Engeland opgeleid door een sergeant-majoor die je gewoon op je bek sloeg als je haar een millimeter onder de baret uit kwam.

Instructie kreeg je in de engelse taal. Wij waren met 30 man en daar was er maar 1 bij die een klein beetje engels verstond. Maar dat was

een 100 procent boer uit Silvolde. Als die het moest vertalen verstond je er nog niets van.

Ik heb maandenlang les gehad in auto-techniek en toen wist ik nog geen flikker. Daarna moest ik in Holland weer dienstplichtigen opleiden. Op 22 juni 1947 vertrokken we met de Zuiderkruis uit Hardewijk naar Java. Ik ben er geweest tot februari 1950. Dat was grote smeerlapperij. De inlandse soldaten werden ploppers genoemd. In werkelijkheid waren het vrijheidsstrijders. Eigenlijk hadden zij ons niks gedaan, maar gebruikte de nederlandse regering ons als kanonenvoer!

Zo werd het ons voorgesteld: het waren Jappen, kommunisten en andere a-socialen, in ieder geval een stelletje tuig. En wij moesten dan orde en rust herstellen. Maar die jongens waren natuurlijk volkomen in hun recht. Wij hadden daar niks te maken, net zomin als de Amerikanen in Vietnam.

Wij werden door de regering, met de PvdA, gebruikt om de suikerplantages weer in handen te krijgen. Het was enkel en alleen voor het belang van dat kapitalistische tuig dat wij die oorlog moesten voeren. Wij noemden die plantagebezitters 'suikerberen'. De suikerberen beschouwden de inlanders als beesten, maar ons ook. Ze keken op ons neer alsof we minderwaardig waren.

ARMOE IN DE WEDEROPBOUW.

Het was in juli 1950, dat ik weer bij de AKU begon, deze keer op de drukkerij. Het eerste wat de chef zei, was: "Deze week gaat u nog bij de vakbond, anders kunt u verdwijnen. Het is trouwens verplicht in de grafiese CAO, maar anders zou ik je er ook zo weer uittreiteren."

Ik wist weinig van vakbonden af, natuurlijk. Maar ik hoorde dat hij bij het NVV was en waar die vuile rotbaas bij was, wilde ik in ieder geval niet zitten. Dus ging ik bij de katholieken. Een jaar later ben ik toch maar naar het NVV gegaan, omdat die nog het minst slecht was. Jarenlang heb ik zitten vergaren, 3000 vel per uur, je ging er kapot aan. Je werd opgejaagd tot en met. Ik herinner me dat op 1 dag de chef 4 keer bij me kwam: de eerste keer had ik zitten praten, de tweede keer zitten fluiten en de derde keer zitten lachen. De vierde keer zei hij: "En je hoeft ook niet zo'n schijnheilig gezicht te trekken want dan lazer je maar op." Een andere keer werd ik voor een week geschorst omdat ik een kameraad een klap op de schouder gaf.

In het begin had ik 98 cent per uur. Om de 2 maanden kreeg je een waardering. De slijmbal-len, de verraders kregen de hoogste lonen. Als je niks over je kollega's wilde verraden kon je

Vakbondsvoorzitters verdienen 30.000 gulden per jaar om de arbeiders te besodemieteren.

baas

je kapot sloven, maar dan kreeg je niks. Na de eerste waardering werd ik teruggezet op 86 cent. Ik was toen 25 jaar. Toen in 1953 het eerste kind geboren werd, hadden we geen wiegje en alleen gedragen kleertjes. Het was gewoon armoede. Dat was dan onder de regering Drees. Toen moesten wij het kapitalisme weer opbouwen.

De vakbonden deden geen mallemoer. Daarom was het moeilijk vechten voor hoger loon. Ze onderdrukten je op alle manieren. Ze hielden bijv. een enquette. Waar de baas bij zat moest je dan antwoord geven op vragen zoals: bevalt het werk, zijn de verdiensten goed, bent u tevreden over uw chef en over uw kollega's?

7 BAZEN OP 25 ARBEIDERS.

Er was een fabriekskommissie, samengesteld door de direktie en de chefs. Die bestond over het algemeen uit vakbondsleden, maar je hoefde er niks van te verwachten. Je moet ook niet vergeten hoe ze de arbeiders tegen elkaar opzetten. Wij zaten met 25 man op de drukkerij. Er waren er zeven die chef of baas of voorman waren. Je moest dus zeven man naar de ogen kijken. Zeven niksnutten om je eronder te houden. Dan kun je wel nagaan wat een winsten ze maakten. Veertien of zestien miljoen winst per kwartaal alleen van de AKU was in die jaren heel normaal. Dan waren de investeringen er al af.

Na een paar jaar begon ik te solliciteren. Ik wilde beter werk. De personeelschef hoorde er van en die zei: "Dat moet je maar uit je hoofd laten, want we hebben een afspraak met alle bedrijven dat we geen personeel van mekaar overnemen." Ik zeg: "Noemen ze dit dan een democraties land?"

Maar het was waar hoor. Ze hadden die afspraak zelfs met de gemeentehuizen. Ik had alles rond met de gemeente Vlaardingen voor een baantje op de sekretarie. Ze hadden al een huis voor me en de verhuizing was al geregeld. Toen hoorden ze dat ik op de AKU werkte. Meteen was het afgelopen. De volgende dag kreeg ik op me sodemieter van de chef: "Hoe ik het in me hoofd haalde om buiten hem om te solliciteren. Ik moest maar geen moeite meer doen, want ik kwam er toch niet weg. Ik zeg: "En nou gá ik weg, ook al ga ik minder verdienen."

VERZEKERINGEN IS EEN GROTE SMEERLAPPERIJ.

Zo kwam ik in 1963 bij de Vihamij in Nijmegen, als offsetdrukker. Hetzelfde jaar kreeg ik op 24 december 's morgens een kerstpakket en 's avonds ontslag, wegens ofheffing. Ze verkochten de offsetpers aan een andere drukkerij in

Nijmegen en ze dachten dat ze mij mee konden verkopen. Maar ik moest langer werken voor minder geld. Dat heb ik verkekt. Daarom moest ik op zoek naar een nieuwe uitbouter, een nieuwe diktator.

Zo kwam ik tenslotte terecht bij de verzekeringsmaatschappij NVS Hissink & Co die in Arnhem een buro had. Dat was een diktator! Als die een arbeider in de put kan drukken zou hij het niet nalaten. Er is niks zo smerig als een verzekeringsbedrijf. De klanten worden afgezet. De mensen die er werken staan onder terreur. Hissink zelf had een grote villa voor zichzelf en zijn derde vrouw in Aerdenhout, vlak bij de villa van Biesheuvel. Dan had ie nog een duur huis in Amstelveen, waar zijn vrouw niet mocht komen. En een bungalow in Italië. Hij had een paardenstal en een groot jacht. Hij reed in een jaquar. Wat een verschrikkelijke uitbouter over de ruggen van de gewone mensen.

Ik wist veel van hem af en dat liet ik hem wel merken ook. Daarom wilde hij van me af. Bovendien wilde hij het kantoor in Arnhem sluiten en probeerde hij van de afvloeiingsregeling af te komen. Daarom wilde hij me ontslaan wegens wangedrag. Ik gooide er met de pet naar om 's avonds te kunnen overwerken, zei die. Maar dat geloofden ze zelfs op het arbeidsburo niet. De ontslagvraag werd afgewezen. Hij probeerde het nog een keer en dat ging ook niet door. Uiteindelijk kreeg ik dan ontslag wegens opheffing. Dat zou op 1 januari 1969 ingaan. Dat was de tweede keer in 6 jaar ontslag wegens opheffing.

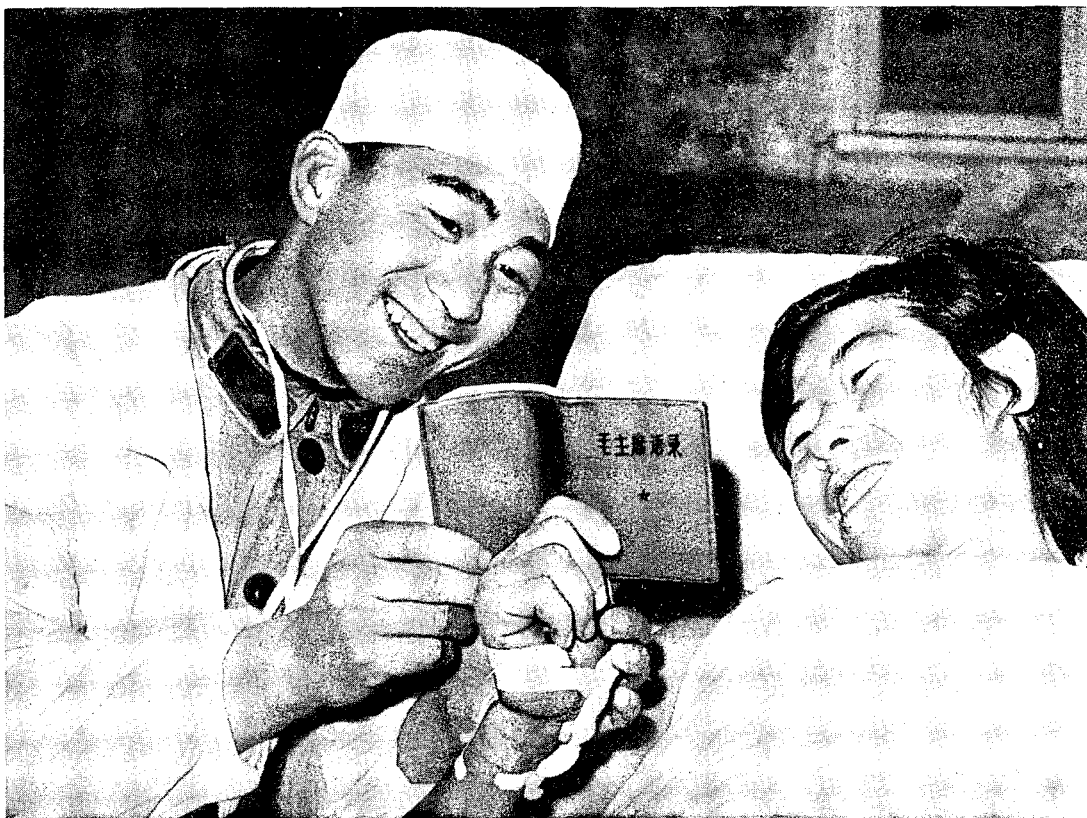
half jaar kon ik nog niet eens alleen over straat lopen. Maar de dokter van het GAK zei: "Morgen bent u geheel arbeidsgeschikt. U gaat maar aan het werk."

Zo gooiden ze me uit de ziekte wet in de WW. Toen begon de ellende pas goed. Als arbeider kun je je hele leven hard werken en bijwerken, zonder er beter van te worden. Als je als arbeider hebt afgedaan, mag je blij zijn dat ze je nog in leven laten. Hoe eerder je dan kapot gaat, hoe liever het de kapitalisten is. Ik heb hier 120 sollicitatiebrieven liggen. Als het er om ging werk te krijgen werd ik 100% afgekeurd. Als het er om ging om een uitkering te krijgen werd je voor 100% goedgekeurd. Een paar keer heb ik één dag op een kantoor gewerkt, maar dat ging helemaal niet. Ik heb last van mijn hoofd en soms van toevallen. Ze probeerden me ook op de sociale werkplaats te krijgen.

Een keer hebben ze 2 maanden alle uitkeringen stopgezet als strafmaatregel. U hebt uw hele leven toch gewerkt, wat hebt u dan met al dat geld gedaan? vroegen die schoften van de sociale dienst. Van armoede moest ik een prachtige muntenverzameling die zeker 1000 gulden waard was verkopen voor f 300.

UIT DE VAKBOND.

Ik heb nog een flinke uitkering van de verzekering te goed. Maar de advocaat van de vakbond heeft me besodemieterd. Al die tijd heb ik voor niks mijn kontributie betaald voor het

In het kapitalisme zijn dokters net slagers.
In een socialisties land als China staan de artsen volledig in dienst van het volk.

JE MAG BLIJ ZIJN DAT ZE JE IN LEVEN LATEN.

Op oudjaarsdag 1968 kreeg ik een ernstig ongeluk. Ik werd op de brommer aangereden door een bestelwagen die in volle vaart achteruit de weg opreed. Twee dagen bewusteloos. Ze hadden me opgegeven. Toen ik er bovenop kwam vertelden ze dat ik alleen maar een zware hersenschudding had gehad. Pas een maand geleden hoorde ik van de nieuwe huisarts de waarheid: het was een schedelbasisfraktuur en hersenletsel.

Ik moest in die tijd rust hebben, maar juist dan laten ze je stikken in de problemen. Na een

NVV. Ze hebben nooit gevochten voor een behoorlijk loon en als het er op aan komt laten ze je met zulke zaken ook in de kou staan. We procederen nog steeds, nu met een advocaat van onvermogen. De dokter probeert me een loer te draaien doordat ie in een rapport gezet heeft dat er bij mij al een ziekteproces was ingezet voor het ongeluk. Zo proberen ze de uitkering van de verzekering omlaag te krijgen.

Vervolg op pagina 10.

De massa's zijn de ware helden

Mao Tse-toeng: "Het volk en alleen het volk is de drijvende kracht bij het schrijven van de wereldgeschiedenis".

Wie iets wil bereiken moet kennis van zaken hebben. De arbeidersklasse wil de wereld veranderen. Zij wil het kapitalisme vernietigen. Daarom moeten we kennis van zaken hebben over het kapitalisme en over de wetten die de klassenstrijd beheersen. Zonder die kennis kan de revolutie nooit zegevieren. Daarom is het erg belangrijk om na te gaan hoe we kennis ver-

werven. Hoe we onze ideeën in overeenstemming brengen met de werkelijkheid. Hoe we verkeerde ideeën uitbannen en goeie ideeën versterken. Daarover heeft Mao Tse-toeng zijn beroemd boek "Over de praktijk" geschreven. Dit komt in december aan de orde op de kursussen marxisme-leninisme die de KPN/ML overal in het land organiseert.

Vervolg van pagina 9.

DOKTERS ZIJN VOOR DE ARBEIDERS SLAGERS.

Dokters? Voor de arbeiders zijn het slagers. Een zei een keer tegen mij: "U bent helemaal niet geschikt voor deze maatschappij!" Ik zeg: "Ligt dat aan mij of aan deze maatschappij?" De dokter: "Dat ligt aan u, want ik kan me best aanpassen." Ik zeg: "Ja, maar ik verdien geen 120.000 gulden per jaar." Een dokter van de GGD begon een keer over de welvaart, we leefden toch zo gelukkig en zo. Ik zei dat ik daar niks van geloofde. Hum, zegt ie, kommunistiese neigingen he, ik zie het al, kommunistiese neigingen. Ja, zeg ik, het wordt tijd dat de kommunisten hier de baas worden. Dan is het afgelopen met prutsdokters als jou. Hij vloog overeind: "Er uit, er uit!" Maar nou hebben ze me dan eindelijk in de WAO gezet. Op 1 juli van dit jaar is dat pas gebeurd. Met terugwerkende kracht tot 1 januari 1969. Als ik nou een kapitalist was, kon ik eeerstel eisen. Maar voor een arbeider hoeven ze alle ellende niet ongedaan te maken en alles wat je voor de kop wordt geslingerd van 'luie sodemieter' en a-sociaal iemand'.

Zo staat het er voor met de arbeiders in dit land. De overheid is geen knip voor de neus waard. Het is me een maatschappij van lik me vestje."

ZO VERGAAT HET DE ARBEIDERS ONDER HET KAPITALISME.

Zo staan de arbeiders er voor in dit kapitalisties land. Alle arbeiders ervaren net zoals deze Arnhemmer hoe het kapitalisme de onderdrukking en uitbuiting over onze ruggen organiseert. Er zijn ontelbare andere voorbeelden van. Voorbeelden van smerig werk, lage lonen, bedrog en afgedankt worden als je versleten bent. Voorbeelden van oorlogen en krisissen die de grootste kapitalisten uitlokken om hun zak te spekken. Het is het belang van de arbeiders, van de overgrote meerderheid van het volk, dat deze verrotte maatschappij wordt vernietigd. De arbeidersklasse moet zich organiseren in haar eigen voorhoede partij om dit doel te bereiken. Die Arnhemse arbeider zei: "Het wordt tijd dat de kommunisten hier de baas worden." Hij heeft er zelf zijn konklusies uitgetrokken. Hij verkoopt de Tribune en volgt de cursus Marxisme-Leninisme. En hij hoopt natuurlijk dat er in Arnhem snel een afdeling van de KPN/ML van de grond komt om het revolutionaire werk uit te breiden.

Komt de menselijke kennis uit de lucht vallen, krijg je die mee met de geboorte, of is het een gaven van één of andere god? Nee! De kennis komt uit de praktijk van het dagelijkse leven. Wie wil weten hoe een peer smaakt moet een hap van een peer nemen, anders komt hij er van z'n leven niet achter. Zo geldt dat ook voor alle andere dingen die we willen kennen. We moeten er mee omgaan, we moeten de dingen om ons heen leren gebruiken. Alleen door met de dingen om te gaan kun je hun eigenschappen leren kennen. Door daar een goed begrip van te krijgen kun je de dingen nog beter gaan gebruiken, weer nieuwe eigenschappen ontdekken enz.

Daarom zegt Mao Tse-toeng van de ontwikkelingswet van de menselijke kennis: "Praktijk, kennis, weer praktijk en weer kennis. Deze formule herhaalt zich in eindeloze kringlopen en met elke kringloop verheft de inhoud van de praktijk en de kennis zich tot een hoger peil." Als je pas in een fabriek werkt, schrik je je rot van het tempo dat je moet draaien en van het loon dat je er voor krijgt. Je eerste reactie is waarschijnlijk dat het wel aan de fabriek zal liggen. Maar als je ander werk zoekt is het precies hetzelfde. Dan ga je nadenken en je ervaringen op een rijtje zetten. Je ontdekt dat er een systeem achter zit: het kapitalisme. En als je de feiten nagaat van de woningnood, krisissen en oorlogen kom je er achter dat die ook uit het kapitalisme voortkomen. Zo leer je de situatie steeds beter begrijpen.

BEGRIJPEN IS NIET GENOEG.

Maar begrijpen is niet genoeg. Daar moeten we geen halt houden. Het gaat er niet om de wereld te begrijpen maar om haar te veranderen. Daarom zeggen we niet alleen dat het kapitalisme grote ellende veroorzaakt, maar ook dat het kapitalisme vernietigd moet worden. Daarom passen we de kennis die uit de praktijk komt, weer toe op de praktijk. We gaan een partij opbouwen en de strijd tegen het kapitalisme voeren. In deze praktijk zal blijken dat onze kennis van het kapitalisme nog lang niet volledig was en dat er nog veel andere kanten aan zitten. Zo brengen we onze kennis van het kapitalisme en onze strijd om het kapitalisme te vernietigen op een steeds hoger peil. Marx, Engels, Lenin, Stalin en Mao Tse-toeng hebben ons een grote kennis van het kapitalisme en de klassenstrijd nagelaten. Natuurlijk waren het grote mannen, maar dat is niet de reden dat ze die kennis konden verzamelen. Ze kwamen tot die kennis omdat de massa's de strijd opnamen en omdat ze zelf niet op hun studeerkamer bleven zitten, maar persoonlijk aan die strijd deelnamen. We geloven ook niet dat het marxisme-leninisme juist is omdat het nu eenmaal door de grote mannen zo gezegd is en zwart op wit staat. We weten dat het juist is omdat de ontwikkeling van het kapitalisme en de klassenstrijd iedere dag in de praktijk bewijzen dat ze het bij het rechte eind hadden. We moeten erg veel van hen leren en dat kunnen we alleen door het marxisme-leninisme aan de praktijk te toetsen. Daarom noemt Mao Tse-toeng het marxisme-leninisme een 'gids voor actie' en de 'wetenschap van de revolutie'.

DE MASSALIJN.

De kennis komt dus voort uit de praktijk en kan alleen verder ontwikkeld worden als we onze inzichten steeds aan de praktijk toetsen. De belangrijkste vormen van praktijk zijn de strijd om de produktie en de klassenstrijd. De strijd

om de produktie dat is de inspanning van de mensen om de produkten voor het levensonderhoud steeds makkelijker voort te brengen. De klassenstrijd is de strijd om de maatschappelijke verhoudingen waaronder de produktie plaats vindt (vroeger waren er slavenhouders en slaven, toen feodale heren en lijfeigenen, nu kapitalisten en arbeiders, onder het socialisme beginnen de klassen en de uitbuiting af te sterven). In de strijd om de produktie en de klassenstrijd zijn de grote volksmassa's de drijvende krachten. De geschiedenis is niet het werk van een paar grote geleerden, staatslieden en veldheren, maar wordt door de massa's geschreven. Mao Tse-toeng zegt: "De massa's zijn de werkelijke helden, terwijl wijzelf dikwijls kinderlijk en onwetend zijn."

Onze konklusie is dat de massa's ook de bron van alle kennis zijn. Daarom moet de marxistisch-leninistische partij zich hecht met de massa's verbinden. Als ze diep in de massa's geworteld is, kan de strijd nog veel tegenslagen beleven, maar is ze uiteindelijk verzekerd van de overwinning.

Mao Tse-toeng vat dit samen in zijn beroemd citaat over de massalijn: "Neem de ideeën van de massa's (verspreide en onsystematische ideeën) en concentreer ze (verander ze in gekoncentreerde en systematische ideeën door ze te bestuderen), ga dan naar de massa's en verklaar en verbreid deze ideeën tot de massa's ze als hun eigen ideeën omhelzen, houd er aan vast en test de juistheid van deze ideeën in de aktie. Koncentreer dan nogmaals de ideeën van de massa's en ga weer naar de massa's, zodat in de ideeën wordt volhard en ze worden doorgevoerd. En zo verder, telkens opnieuw in een eindeloze spiraal terwijl de ideeën steeds juister, vitaler en rijker worden. Dat is de marxistisch-leninistische theorie van de kennis."

De kommunistische partij, zoals de KPN/ML, gaat er daarom niet van uit dat haar leiders of de partij zelf de ware helden zijn, maar de massa's. Alleen als de partij met alle vezels van zijn bestaan met de massa's verbonden is, kan ze de revolutionaire strijd met sukses leiden.

Daarom: LEVE DE NEDERLANDSE ARBEIDERSKLASSE, LEVE DE REVOLUTIONAIRE STRIJD VAN DE NEDERLANDSE ARBEIDERSKLASSE.

FOUT OVER MEERWAARDE

In Tribune nr. 11 wordt de meerwaarde in de kapitalistische produktie beschreven als de optelsom van lonen en winsten. Dit is onjuist. Een voorbeeld: een arbeider maakt een werkdag van 10 uur. De waarde die gelijk is aan zijn loon produceert hij echter in 3 uur. Wat hij in de rest van de tijd produceert strijkt de kapitalist op. De meerwaarde is nu de onbetaalde arbeid die de arbeiders in dienst van de kapitalisten moeten verrichten.

Wel is het juist dat iedere vergroting van de winst een aanslag is op het loon en dat loonsverhoging van de kapitalistische winsten af moet. Daarom staan de belangen van kapitalisten en arbeiders onverzoenlijk tegenover elkaar.

Kursus marxisme leninisme door de KPN/ML

ALLE KURSUSAVONDEN BEGINNEN OM ACHT UUR

ALMELO
Zie inlegvel

AMERSFOORT
Zie inlegvel

AMSTERDAM
Plaats: Brakke Grond, Nes 53.
datum: 6 dec., 20 dec., 17 jan.

ARNHEM
Plaats: Gebouw Rosendaalseweg 27
datum: 10 dec., 7 jan., 21 jan.

DELFT
Plaats: Ontmoetingscentrum M. Nijhofflaan 42
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

DEN BOSCH
Plaats: Jeugdcentrum 't Fust, Zuidwillemsvaart 2.
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

DEN HAAG
Plaats: Zaal Musica, Delftselaan 2a.
datum: 2 dec., 16 dec., 13 jan.

DEVENTER
Plaats: De Passage, Gibsonstraat 24
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

EINDHOVEN
Plaats: Café Corso, Vestdijk 17
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

ENSCHEDÉ
Plaats: Gebouw Melkion, Raiffeisenstraat.
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

GRONINGEN
Plaats: Gebouw Achter de Harmonie, Oude Kijk in 't Jatstraat 24 (Ingang Uurwerkersgang)
datum: 2 dec., 16 dec., 13 jan.

HEERLEN
Plaats: Pancratiushuis, Nobelstraat 33.
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

HELMOND
Plaats: Café de Beurs (van Volsteren) Markt 20.
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

HENGELO
Plaats: Café Elfering, Anninksweg 7.
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

LEIDEN
Plaats: Café Kleine Burcht, Nieuwe Rijn 19.
datum: 2 dec., 16 dec., 13 jan.

NIJMEGEN
Plaats: Gebouw de Burghardt, Burghardt van den Bergstraat 114.
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

OSS
Zie inlegvel

ROTTERDAM
Plaats: Café Albatros, Hoek Schieweg-Bergweg.
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

SITTARD
Plaats: KWJ-gebouw, Kloosterplein 1.
datum: 10 dec., 7 jan., 21 jan.

UTRECHT
Plaats: Raadskelder (onder het Stadhuis).
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

VENLO
Plaats: Café de Gouden Tijger, Lomstraat 5.
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

VENRAY
Plaats: Samtangebouw, J. Heusenstraat.
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

WAGENINGEN
Plaats: Gebouw Arion, Dr. Niemeyerstraat 6.
datum: 9 dec., 6 jan., 20 jan.

ZAANDAM
Zie inlegvel.

ZUTPHEN
Plaats: Het Volkshuis, Houtmarkt 62.
datum: 3 dec., 17 dec., 14 jan.

ZWOLLE
Plaats: De Link, Nieuwe Markt 17.
datum: 9 dec., 6 jan., 20 jan.

Arbeiders schrijven de tribune

SOLDATEN MOETEN HUN GEWEER OP DE GOEIE VIJAND RICHTEN

Toen ik 6 jaar geleden in het leger zat was er weinig te beleven. Als je tegen die diktators in ging kreeg je weinig steun. Misschien was ik zelf ook nog te jong om het aan m'n makkers goed duidelijk te maken om ze mee te krijgen.

Ze proberen je klein te krijgen. Je moest alle bevelen opvolgen. Zonder na te denken. Het is wel duidelijk waarom ze je het nadenken willen verbieden. Als je je kop gebruikt als arbeider, richt je het geweer tegen de generaals en de regering en niet tegen de vijand die zij je proberen aan te wijzen.

Ze stelden Lenin en de Chinezen als duivels voor. Maar onze echte vijanden zitten hier. Die maken de dienst uit in de fabrieken en in het hele land. Dat zijn de werkelijke duivels die de arbeiders onder de duim proberen te houden. Daarom geloof ik ook niet dat ons leger de Russen moet keren. Het moet de arbeiders in ons eigen land er onder houden.

Als de soldaten voor het hele volk moesten opkomen, waarom worden ze dan ver van het volk gehouden en opgesloten in kazernes? Natuurlijk omdat de kapitalisten als de dood zijn dat de soldaten hun bevelen niet opvolgen. Daarom proberen ze er robotten van te maken.

Maar verreweg de meeste soldaten komen ook uit de arbeidersklasse. Waarom zouden ze de wapens op hun eigen klasse richten? Dan richten ze in feite het geweer op zich zelf.

Daarom is het maar gelukkig dat er meer beweging onder de soldaten komt. Je leest het in de kranten en daar kun je natuurlijk nog niet zo veel uit opmaken. Ik krijg wel het idee dat er veel te veel geluld wordt over de democratie in het leger en meer van dat soort fraais. Het gaat er niet om dat de soldaten meer of minder inspraak krijgen. Het gaat erom dat het leger afgeschafte moet wor-

Het verzet in het leger groeit. Foto: de gestrafte militairen Wim Schul en Hans Dona op een protestbijeenkomst van soldaten in Amersfoort.

den omdat het een onderdrukingsapparaat is in handen van de heersende klasse. Het enige goeie dat je van het leger kunt zeggen is dat de soldaten leren schieten. Als ze in de revolutie die vaardigheid maar in dienst van de opstand stellen.

Wij arbeiders hebben geen vaderland, geen nationale trots of zo. Dat is toch allemaal bedrog. Vaderland vorstin en de nederlandse vlag, dat bestaat voor de kapitalisten trouwens ook niet. Daarmee hebben ze toch alleen hun eigen hachje en hun eigen geld op het oog.

Ze proberen op het ogenblik de arbeiders te laten opdraaien voor de crisis. De regering bezuinigt op alles, behalve op het leger. Daar kopen ze van onze belastingcenten steeds

meer wapens voor. Dat bewijst dat de kapitalisten ook veel strijd verwachten en dat ze de arbeiders de oorlog willen verklaren. De soldaten kunnen dat gevaar keren. De generaals zijn nou trouwens al in paniek. De rotzakken sturen de soldaten de gevangenis in.

Het leger moet ondermijnt worden. Dat is een eerste belang voor de arbeidersklasse. De soldaten moeten niet marcheren, ze moeten niet voor hun eigen belang opkomen, ze moeten voor het belang van de arbeidersklasse opkomen (dat is trouwens ook hun eigen belang). Daar moet de Tribune maar eens een goed stuk over schrijven.

S. Amsterdam.

DOKTERS ZIJN BEULSKNECHTEN

Ik lees in de Tribune nogal eens over de zogenaamde gezondheidszorg. Terecht. Het wordt in ons welvarende Nederland, met z'n zeer goede sociale voorzieningen en hoogstaande mediese kunsten, tijd dat de andere kant van de medaille wordt zichtbaar gemaakt. Wij arbeiders lezen en zien in de kranten en op de TV steeds weer hoe goed we het wel niet hebben. Dit wordt altijd gezegd door geleerde, maar vooral heel dure mensen, die er geen notie van hebben hoe armoedig het toegaat en hoeveel leed er wordt geleden.

Patiënten die soms veel pijn en verdriet moeten doorstaan, moeten in wachtkamers

urenlang wachten. En dan hebben de dokters niet meer dan 2 of 3 minuten tijd over. Aan de moeilijkheden en problemen van de gewone mensen wordt voorbij gegaan. In hun dure clubs en vriendenkringen besteden ze meer aandacht aan hun salaris en fijne vakanties dan aan de mensen.

Neem maar het verschil tussen een buspatiënt of een partikulier, die het meteen betaalt. Dat wij gemiddeld 60 gulden van ons loon per week betalen aan belasting en sociale lasten noemen ze "kosteloos". En er moet zo spoedig mogelijk verandering in komen, dat we voor de dokter en de specialist nog

eens extra moeten gaan betalen. Eigen risico noemen ze dat.

Jammer voor hun dat ze zo doorzichtig zijn. De arbeider weet heel goed dat het geen liefdewerk is wat ze doen. Als je goed om je heen kijkt verbaast het je dat het ooit zo ver heeft kunnen komen. We gaan terug naar de tijd van Colijn wordt al vaak gezegd. Soms denk ik: nee, we gaan terug naar het slaventijdperk. De arbeider wordt als een beest behandeld. In kooien woont hij al. Als hij niet meer kan, zouden ze hem het liefste afmaken.

In de fabrieken maken ze je gezondheid finaal kapot. Als je van nature een slechte ge-

zondheid hebt krijg je als arbeider ook weinig kans om er bovenop te komen. Ik wil geen speciaal geval beschrijven. Er zijn er immers duizenden. Wel wil ik uit eigen ervaring en uit die van mede-arbeiders enkele uitspraken van dokters hier neer schrijven.

Een oud-gediende chirurg die graag zijn "liefdewerk" nog wil voortzetten, zegt tegen een opperman die geheel verlamd is, waarvan een been is afgezet en die niet meer kan praten: "In de bouw wordt het niks meer met je, maar je zou binnenkort bijvoorbeeld nog chauffeur kunnen worden en bestellingen kunnen rondbrengen voor één of ander bedrijf.

De zieke kan zonder katheter niet plassen. Maar die oud-chirurg zei dat dat niet nodig was. Hij haalt hem er uit en laat de patiënt achter. Met veel pijn heeft de man uren liggen wachten tot de zuster kwam om de katheter weer te plaatsen. Deze man kan nooit meer beter worden. Maar ja, de oud-chirurg heeft in zijn leven zo weinig verdiend, (maar ongeveer 120.000 gulden per jaar) dat hij dit er nog graag even bij pakt.

Het voert te ver en maakt de mens kotsmisselijk om er over door te blijven gaan. We weten zelf toch wel dat het veranderen moet. Wachtkamers met 60 patiënten er in is normaal. Zenuwenpijnen is geen ziekte. De pijn moet je vergeten en aan het werk gaan.

Is je linkerhand gekneusd? Ga maar in de fabriek werk vragen voor je rechterhand.

Zijn er moeilijkheden thuis en kun je het niet meer aan? Flink doorwerken en nergens aan denken, desnoods vraag je de baas of hij 'savonds ook nog werk voor je heeft.

Heb je griep of longontsteking? De baas zal het niet goedvinden dat je daarmee op bed blijft.

Heb je brochitus en loop je van benauwdheid het huis uit? De controleur vindt dat je dan ook wel kunt werken.

Heb je amandelen laten weghalen? Als je zaterdag uit het ziekenhuis ontslagen wordt, kun je 'smaandags wel weer beginnen.

Een 50-jarige monteur die zich verbeurd heeft en pijn in de rug houdt? De dokter doet hem voor hoe hij moet tillen. Morgen dus

maar weer beginnen.

Heb je 5 jaar in een sanatorium gekuurd en ben je aan je longen geopereerd? Dan ben je 100% geschikt voor je werk want uiterlijk mankeer je niks, dus is er geen bezwaar tegen zwaar werk.

Heeft je kind 40 graden koorts? Nou, daar kom ik niet voor, want dat is voor kinderen heel normaal.

En hiervoor zijn de heren dokters jarenlang opgeleid, vaak van onze zuurverdiende centen. Hun salaris komt uit ons loon en daarom zullen zij wel uitmaken of je weer gezond mag worden of niet. Het kapitalisme is moord op de arbeiders. Onder het kapitalisme zijn de dokters beulsknechten.

J. K. Nijmegen.

Brieven voor de Tribune richten aan:
Postbus 428
Nijmegen.

MLS-demonstratie tegen het fascisme in turkije

Als besluit van een grote Turkije-kampagne organiseerde de Marxisties-Leninistiese Studentenbond (die onder leiding staat van de K. P. N. / M. L.), op zaterdag 20 november een demonstratie naar de turkse ambassade in den Haag. Honderden jonge arbeiders en studenten protesteerden hard tegen het imperialisme van de V. S. en zijn smerige handlangers in Turkije. Voor het gebouw van de turkse ambassade sprak een vertegenwoordiger van de M. L. S. de demonstranten toe: "Wij protesteren fel tegen de racistiese onderdrukking en uitmoording, waarvan het bijna 6 miljoen tellende koerdiense volk in Turkije te lijden heeft. Wij protesteren fel tegen de ekonomiese en politieke onderdrukking van de volkeren van Turkije. tegen de massa-arrestaties onder arbeiders, boeren en intellektuelen. Wij eisen de onmiddellijke vrijlating van de 18 jonge turkse patriotten, die op zaterdag 9 oktober ter dood veroordeeld zijn en van de 10.000 revolutionairen, demokraten en progressieven die op dit moment in gevangnissen en concentratiekam-

pen vastgehouden en gefolterd worden. Wij zijn solidair met het Turks Patriotties Eenheidsfront. dat in Europa ondanks de vuile intimidatiepogingen van de geheime turkse politie de strijd onder de turkse arbeiders en studenten organiseert en actief propandava voert onder de europese bevolking tegen het fascisme in Turkije.

Maar het belangrijkste is dat wij in ons eigen land de kapitalisten er uit flikkeren. Het gaat steeds slechter met de nederlandse arbeiders. Steeds lagere lonen, fabriekssluitingen, massa-ontslagen. Er is een tendens om het fascisme voor te bereiden in Nederland, via de anti-stakingswet en de anti-rellenwet bijvoorbeeld. Dit bewijst dat het hard tegen hard zal gaan. Het verzet in fabrieken en buurten neemt toe. Daarom moeten we ons goed organiseren in een revolutionaire voorhoedepartij, de K. P. N. / M. L. , voor de definitieve vestiging van de diktatuur van het proletariaat. Een socialisties land zal nimmer de volkeren van andere landen plunderen,

integendeel in het kader van het proletaries internationalisme zal het alle mogelijke steun verlenen aan de bevrijdingsstrijd van de onderdrukte en uitgebuite volkeren."

De vertegenwoordiger van het Patriotties Eenheidsfront wendde zich in zijn rede rechtstreeks tot de zwaarbewaakte ambassade: "Jullie zijn slechts een handvol honden die het volk uitbuiten en aan het amerikaanse imperialisme uitleveren willen, wij zijn er echter een miljoenen en miljoenen tellend volk, dat vastbesloten is aan alle uitbuiting een einde te maken. Jullie fascistiese terreurdaden maken ons niet bang. Onze haat zal steeds groter worden. De wraak van het volk zal onverbiddelijk zijn en haar kracht zal alle reaktionairen wegvagen."

Leve de strijd van de arbeiders en boeren in Turkije!

Leve de internationale solidariteit van de werkende massa's!

Een beeld van de MLS-demonstratie tegen het fascisme in Turkije. (Den Haag, 20 november j.l.)

Utrechtse buurtbewoners laten hun vuist voelen

Massa's straatstenen werden uit de straat gerukt.

Honderden buurtbewoners in Utrecht hebben zaterdag 30 oktober de gemeente hun vuist laten zien. Door een harde aktie werd het verkeer in een deel van de binnenstad lamgelegd. Wie niet luisteren wil moet voelen, meenden de buurtbewoners. En de gemeente heeft het gevoeld. Als eerder hebben de bewoners van de Eerste Daalsedijk sukses gehad met harde akties. Verleden jaar begonnen ze zelf met het dempen van een open riool dat vanaf NS-werkplaatsen dwars door de buurt liep. Ze braken de straat op en gooiden de sloot dicht met stenen en zand. De gemeente haastte zich daarna om de stinksloot definitief te dempen.

Daarna werd een demonstratie georganiseerd tegen de verkrotting van de buurt. Er kwam een protestvergadering toen de gemeente in de buurt een jeugdhotel wilde vestigen terwijl ze de buurt verder laat verrekken.

Nu waren de buurtbewoners het opnieuw beu. De gemeente zou het als vijand van de buurtbewoners hard te verduren krijgen. Onder leiding van een sterk buurtcomité van de Bond van Huurders en Woningzoekenden werd de aktie voorbereid.

Bij de grote moderne Daalse Tunnelweg kwamen die zaterdag honderden buurtbewoners bij elkaar (eerst 200, later meer dan 500). Een lid van het buurtcomité riep: "De gemeente laat ons verrekken. Ze noemen ons a-sociaal, maar in werkelijkheid is de gemeente zelf a-sociaal. Waar laten ze de winsten die ze uit onze huizen hebben geperst? We zullen eens laten zien hoe a-sociaal we zijn."

Massa's straatstenen werden uit de straat gerukt en op de Daalse Tunnelweg gegooid. De buurtbewoners hielden het verkeer tegen. Op spandoeken maakten ze hun woede en hun haat tegen de gemeente duidelijk. "Samen met de Bond tegen de gemeente en de huisbazen", stond er op één van de spandoeken.

Langer dan een uur lag het verkeer op de grote verkeersader stil. Zo werd het poenerige project Hoog-Catharijne onbereikbaar. Voor dit project van peperdure hotels, kantoren en supermarkten smijft de gemeente met geld. Daarom

laten ze de buurten in de omgeving, zoals de Eerste Daalsedijk zo hard mogelijk verkrotten. Zo doen ze dat met de belastingcenten die voornamelijk van de arbeiders gevangen worden. Na de aktie beloofde de gemeente direkt een veilige kinderspeelplaats en de inrichting van een oud schoolgebouw voor activiteiten in de buurt. Maar de belangrijkste eisen staan er nog: woonbaar maken van verwaarloosde huizen. Het buurtcomité van de BHW heeft de gemeente al laten weten dat ze voor die opknappbeurt niet met een huurverhoging hoeft aan te komen. Jullie hebben zat van ons gevangen jullie maken de huizen in orde van de winsten die jullie op ons verdiend hebben, zo redeneren de buurtbewoners, die weer een belangrijk voorbeeld van hun strijdbaarheid hebben gegeven.

VAN DAM VALT DOOR DE MAND.

Tribune nr. 10 van dit jaar noemt VARA-ombudsman Van Dam een sociale kwakzalver. Dat was

"Waar laten ze de winsten die ze uit onze huizen hebben geperst?"

naar aanleiding van zijn plan om goedkope huizen te laten bouwen. Daarvoor moesten de nederlandse arbeiders zich maar een half procent van hun loon uit de zak laten kloppen, vond Van Dam. Dat zou 300 miljoen gulden per jaar opleveren en daarvan konden 5000 huizen worden gebouwd.

De Tribune ontmaskerde dit plan als een smerige truk. Immers, wie zegt dat ze die huizen werkelijk goedkoop laten bouwen? Bovendien: als Van Dam 5000 huizen bouwt, bouwt de regering er natuurlijk 5000 minder.

Maar wat belangrijker is: Van Dam probeert het geld daar te halen waar hij met zijn poten vanaf heeft te blijven. Hij probeert het uit de portemonnee van de arbeiders te roven. Maar de arbeider mag niet 1 cent van zijn loon missen. We betalen zat belasting om volop woningbouw mogelijk te maken, als het geld niet werd weggesmeten aan bijv. tanks en ander oorlogstuig. Niet de arbeiders zijn schuld aan de woningnood, maar de schandelijke winsthonger van de kapitalistische ondernemers.

Solidariteit met de slachtoffers van de woningnood betekent de strijd opnemen tegen het kapitalisme. Dat is wat anders dan het volksbedrog van Van Dam.

Ondertussen heeft dan de regering Biesheuvel het plan Van Dam overgenomen. Straks heffen ze gewoon een half procent extra belasting op ons loon. Dat hebben we dan mede aan Van Dam te danken. Van Dam is er trots op dat de reaktionair Udink zijn plan heeft overgenomen. De Tribune ziet het als nog eens een bewijs dat Van Dam tegen de belangen van de arbeiders ingaat. Udink laat Van Dam door de mand vallen. Hij probeert de kans te grijpen die dit lid van de PvdA hem geboden heeft, om de arbeiders een loer te draaien. Het past allemaal prachtig in het straatje van de loonmatiging. En dan te bedenken dat in een zogenaamd 'progressief' kabinet Den Uyl deze Van Dam minister van sociale zaken zou zijn geworden.

China in de Verenig- de Naties

De Amerikaanse en Japanse imperialisten hebben in de volkerenorganisatie een verpletterende nederlaag geleden. Gesteund door de overgrote meerderheid is de Volksrepubliek China in zijn rechten hersteld. De Volksrepubliek China is de enige wettige vertegenwoordiger van het Chinese volk. Taiwan is een provincie van China die zeker bevrijd zal worden van de Amerikaanse en Japanse overheersing, als ook van de stropop Tjang Kai Sjek.

In de V.N. werd de overwinning van de Volksrepubliek China begroet met toejuichingen en vreugdedansen door vele afgevaardigden. En met tandengeknars en woede door de vertegenwoordigers van Amerika en Japan. Hun nederlaag is een weerspiegeling van de verhoudingen in de wereld. Het roofzuchtige grootkapitaal lijdt nederlaag op nederlaag terwijl het kamp van de werkende massa's en onderdrukte volkeren steeds sterker wordt.

In China heeft het werkende volk de macht in handen. Daar is een voortdurende vooruitgang. De produktie is er georganiseerd in het belang van de massa's. Daarom zijn er geen krisissen, daarom is er geen werkloosheid. De imperialisten hebben nu te kampen met de vijfde teruggang in hun economie sinds de oorlog. Deze teruggang ontwikkelt zich tot een diepe crisis, met werkloosheid en ellende voor de werkende massa's. Dat is het verschil tussen het kapitalisme en het socialisme. Daarom vertegenwoordigt ook voor

de Nederlandse arbeidersklasse de Chinese Volksrepubliek de stralende toekomst die voor de arbeiders is weggelegd als ze ook hier de macht veroverd hebben.

De V.S. en Rusland proberen de wereld te verdelen en de kleine landen hun wil op te leggen. Achter de schermen proberen ze de toekomst van de volkeren te bekonkelen, zodat zij er het meeste profijt van trekken. Maar zij verliezen steeds meer de controle. De volkeren van de wereld nemen hun eigen lot in handen. Daarbij weten ze zich gesteund door het miljoenenfolk van China. China doet niet mee aan de grote-mogendhedenpolitiek van de V.S. en Rusland. China komt op voor de zelfstandigheid en onafhankelijkheid van de volkeren op de wereld. China mengt zich niet in de binnenlandse aangelegenheden van andere landen. China is voor de vernietiging van de atoomwapens op de wereld, waarmee de grote mogendheden hun heerserspolitiek bedrijven.

Omdat in China de werkende massa's aan de macht zijn is de Volksrepubliek de vriend van alle arbeiders op de wereld. Daarom is de K.P.N./M.L. als voorhoedepartij van de Nederlandse arbeidersklasse verheugd dat China zijn rechten in de V.N. met steun van de progressieve volkeren heeft kunnen veroveren. Iedere verzwakking van de stellingen van het grootkapitaal is een versterking van de onderdrukte volkeren en de werkende massa's. Leve de vriendschap tussen de volkeren van Nederland en China!

Vervolg van achterpagina.

gen de uitbuiting en de onderdrukking. Toen hielden ze het 95 dagen vol en brachten het monopoliekapitaal een geweldige slag toe. Dit jaar begon de staking op 1 juli. Het is de hardste staking in tientallen jaren in de VS. De havenarbeiders gingen de strijd aan tegen dreigende massa-ontslagen. Ze zetten door ondanks dreigementen van kapitalisten en ambtenaren. Begin oktober moest Nixon van een uiterst reaktionaire wet gebruik maken om de staking 3 maanden op te schorten. Sinds die tijd wordt er weer gewerkt, maar erg traag en er wordt niet veel werk verzet.

Tijdens de staking organiseerden duizenden arbeiders posten om te voorkomen dat er ook maar één schip gelost zou worden. Gesteund door

Verslagen door de bevrijdingslegers vluchten de Amerikaanse agressors voor hun leven.

Amerikaanse arbeiders uit andere bedrijfstakken konden ze hun hardnekkige strijd lang volhouden. Het monopoliekapitaal werd een zeer zware slag toegebracht. De hele scheepvaart langs de Westkust werd lamgelegd. Alleen al in de staat Californië verloren de kapitalisten door de staking 700 miljoen dollar per maand. In de eerste helft van dit jaar waren er in de VS tegen de 3000 stakingen waarbij 1,6 miljoen arbeiders betrokken waren. Er gingen meer dan 16 miljoen werkdagen verloren.

IMPERIALISTEN ZIJN PAPIEREN TIJGERS.

De economische crisis plaatst de VS voor steeds groter binnenlandse en buitenlandse moeilijkheden. De strop die om zijn nek is gelegd wordt iedere dag een beetje strakker aange-trokken. Mao Tse-toeng heeft de imperialisten en alle reaktionairen papieren tijgers genoemd. Aan de ene kant zijn ze tijgers, aan de andere kant zijn ze van papier. Aan de ene kant zijn ze op dit moment een verscheurende macht, aan de andere kant staat hun ondergang vast. Hitler was een verschrikkelijke macht, maar in 12 jaar werd hij vernietigd. Nixon volgt hem op zijn weg. Zo vergaat het de lieden die hun eigen volk uitbuiten en onderdrukken en die bovendien denken de hele wereld te kunnen plunderen. De strijd tegen de volksmassa's stort hen in de afgrond. We leven in een tijdperk van de totale ineenstorting van het imperialisme. De grote imperialistische leugens van na de oorlog worden ontmaskerd. De imperialisten zeiden dat in de VS het kapitalisme zijn onverslaanbaarheid zou bewijzen. Nu wankelt de ster van de VS. De imperialisten zeiden dat er nooit meer crisis en nooit meer ellende zou zijn. Nu nadert de crisis, net zo één als in de dertiger jaren met miljoenenwerkloosheid. De imperialisten zeiden dat het vrede zou zijn als het aan hun lag. Maar sinds 1945 is het geen vrede meer geweest. De VS hebben in alle uithoeken van de wereld bloedige oorlogen ontketend. Op dit moment tekent zich een nieuwe strijd af om de grondstoffen en de afzetmarkten die tot een derde wereldoorlog kan leiden. Maar tevens ontwaken de massa's. De massa's zullen over de hele we-

reld een eind maken aan de heerschappij van kapitalistische en imperialistische klikjes van profiteurs.

Op de Nederlandse arbeidersklasse rust de taak om het Nederlandse kapitalisme in zijn graf te storten. De kapitalistenklasse bewijst van dag tot dag haar onmacht om de maatschappij behoorlijk te besturen. Alleen de arbeidersklasse is in staat haar macht te vernietigen en een betere maatschappij op te bouwen.

Afdelingen van de KPNML

Amsterdam:

Binnenvisserstraat 19 hs.

Eindhoven:

Postbus 706.

Groningen:

Kleine Badstraat 4a.

Heerlen:

Postbus 231 te Sittard

Helmond:

Postbus 277.

Hengelo:

Populierenweg 38.

Leiden:

3e Gorterstraat 85.

Nijmegen:

Aldenhof 8564; tel. (08800) 36013

Oss:

Postbus 203.

Rotterdam:

Postbus 1505; tel. (010) 282834

Utrecht:

Postbus 2086.

Wageningen:

Thorbeckestraat 354.

De heersers van de VS hebben de strop om hun nek

Aan de Amerikaanse westkust rond de stad Seattle is de grootste werkloosheid van de Verenigde Staten. Officieel is het cijfer 12%. In Nederland zou 12% werklozen ongeveer 400.000 mannen zonder werk betekenen. Het beeld van de crisis van de dertiger jaren doemt weer op. Arbeiders die de grote crisis hebben meegemaakt zouden de toestand in Seattle onmiddellijk herkennen.

Vijf jaar geleden was Seattle nog een welvarende stad. Er was een grote vraag naar woonruimte en je kon geen behoorlijk huis krijgen als je geen hoge huur kon betalen. Nu staan de huizen leeg en tuimelen de huren omlaag. De arbeiders trekken uit bittere armoede weg, om elders in de VS hun geluk te beproeven. Maar de crisis zal bij Seattle geen halt houden. In heel de VS zijn al meer dan 6 miljoen mannen zonder werk.

De uitkeringen zijn laag. Als de fondsen zijn uitgeput worden ze tot de helft teruggebracht. Dergelijke dingen gebeuren iedere dag. Duizenden mannen staan in de rij om te stempelen. Ze worden met tientallen tegelijk op een baantje afgestuurd. Als ze werk vinden is het vaak voor nauwelijks meer dan de werkloosheidsuitkering. Ze kunnen ook in de werkverschaffing komen om voor een hongerloon een plantsoen om te spitten. Mensen die van de universiteit komen delen het lot van de andere arbeiders. Ze kunnen gaan stempelen of vuilnisbakken schoonmaken.

Er wordt honger geleden. De liefdadigheid trekt langs de deuren om voedsel te verzamelen. De pannetjes eten die uit de betere wijken worden opgehaald, worden in de buurten van de armen uitgedeeld.

Zo staat het er voor in de VS, het grootste bolwerk van het kapitalisme op de wereld. De Amerikaanse heersers die dachten dat ze de hele wereld konden onderwerpen, hebben de strop om hun eigen hals gelegd. Hun macht mogen we niet onderschatten. Een kat in het nauw kan rare sprongen maken. Het Amerikaanse imperialisme is nog steeds een gevaar voor de vrede. Maar ze zijn bezig in het moeras weg te zinken.

Mao Tse-toeng zegt: "Een rotsblok optillen alleen maar om het op zijn eigen voet te laten vallen, is een Chinees gezegde om het gedrag van een bepaald soort dwazen te beschrijven." Het rotsblok dat de VS-imperialisten hebben opgetild om de wereld te bedreigen, is bezig zijn eigen voeten te vermorzelen.

EKONOMIE OP BASIS VAN OORLOG.

Het is de vijfde keer sinds de 2de Wereldoorlog dat de kapitalistische economie van de VS een teruggang beleeft. Telkens zagen de Amerikaanse profiteurs kans om er zonder kleerscheuren uit te komen. De regering hield de industrie op de been door reusachtige bestellingen van wapens en ander oorlogstuig te plaatsen.

De regering Kennedy dreef genadeloos de oorlogsuitgaven op om de industrie te redden. Johnson deed er na 1965 nog eens een schepje bovenop toen de openlijke agressie tegen het volk van Vietnam begon. Een misdadige bloedige oorlog moest de Amerikaanse economie redden. Maar terwijl het heldhaftige Vietnamese volk de Amerikaanse imperialisten de nederlaag toebracht, kon het failliet van de kapitalistische

economie niet uitblijven. Het mes dat de VS op de keel van de onderdrukte volkeren wilden zetten, richtte zich op zijn eigen borst.

De regering kon de enorme wapenleveranciers alleen betalen door grote schulden aan te gaan en bergen papiergeld uit te geven, waar geen waarde tegenover stond. Op het ogenblik draagt de schuld van de Amerikaanse staat ongeveer 405.000 miljoen dollars.

De huidige economische teruggang in de VS duurt al vanaf 1969 en is verreweg de diepste van na de oorlog. De productie gaat achteruit. De staatsschulden stijgen. Er zijn handelstekorten met het buitenland (voor het eerst sinds 1893). De dollar, het symbool van alles dat kapitalistisch is, is totaal ondermijnd. De regering van de VS kan de dollars die in Duitse en Japanse handen zijn niet meer inwisselen voor goud. Bedrijven gaan in de VS met bosjes over de kop. Er is overproductie. De koersen op de beurs dalen gestaag. De arbeiders worden met massa's ontslagen. Er is sprake van een crisis waarin het dieptepunt nog lang niet bereikt is.

EEN MAKKELIJKE UITWEG IS ER NIET VOOR DE KAPITALISTEN.

De kapitalistenknecht Nixon probeert wanhopig om de gevolgen van de crisis op anderen af te wentelen. In het binnenland wordt de ene na de andere aanslag gepleegd op het levenspeil van de arbeidersklasse. In een poging de winsten van de ondernemingen te redden worden de lonen bevroren. Ook probeert men met alle geweld de crisis over de ruggen van andere landen op te lossen. Op alle goederen die worden ingevoerd is een heffing gelegd van 10%. De VS weigeren de dollar omlaag te doen en proberen de andere grote kapitalistische landen te pressen om hun munten omhoog te doen.

Maar zo'n gemakkelijke uitweg is er niet voor de kapitalistische hyena's van de VS. De imperialistische regeringen over de hele wereld zien in de VS niet langer hun natuurlijke leider, zoals sinds de 2de Wereldoorlog. Het verzet tegen de VS van Japan en van West-Europa is groot. De worsteling tussen de imperialistische landen onderling laat op, nu ze hun eigen ondergang zien aankomen. Daarnaast hebben ook de landen van Zuid-Amerika al hun woede over de VS-politiek laten blijken en een scherpe veroordeling uitgesproken.

HARDE STAKINGEN AAN DE WESTKUST.

Het is duidelijk dat de heersers van de VS ook in het binnenland met een steeds groter verzet te maken zullen krijgen. De klassenstrijd laat op. Het hardste voorbeeld is tot nu toe de staking van 15.000 havenarbeiders aan de westkust die meer dan 100 dagen heeft geduurd. Deze havenarbeiders hebben al eerder in de geschiedenis het sein gegeven voor de strijd van de arbeiders in de VS. In 1934 zetten ze in de crisis een week lang een massale staking door ondanks de wrede onderdrukkingsmaatregelen van het kapitaal. In 1948 kwamen de havenarbeiders van de westkust opnieuw in strijd te

Het verzet van het Amerikaanse volk tegen de oorlog in Vietnam is groot. Hier mishandelt de politie demonstranten tegen de beestachtige oorlog.

Vervolg op pagina 15.